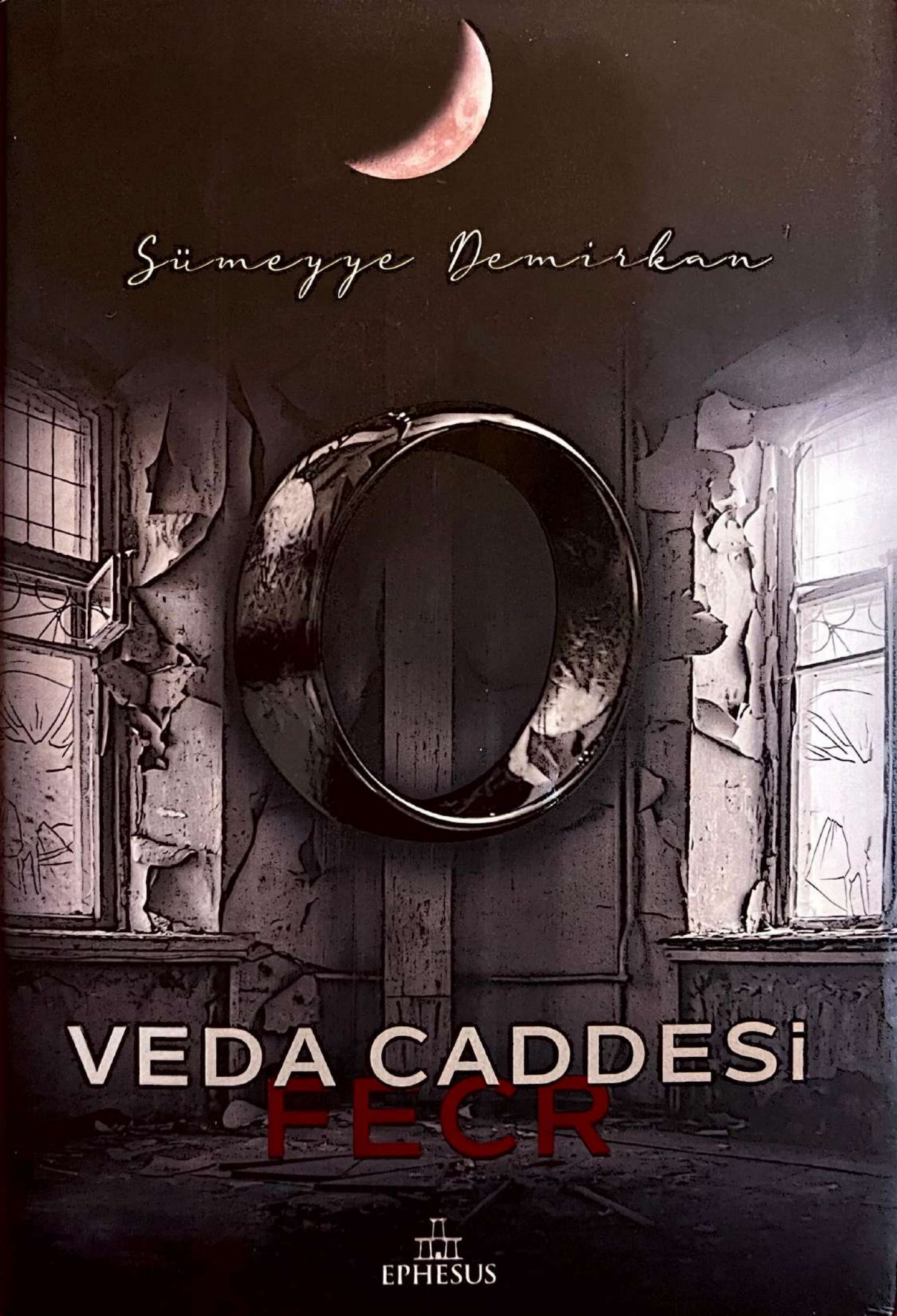
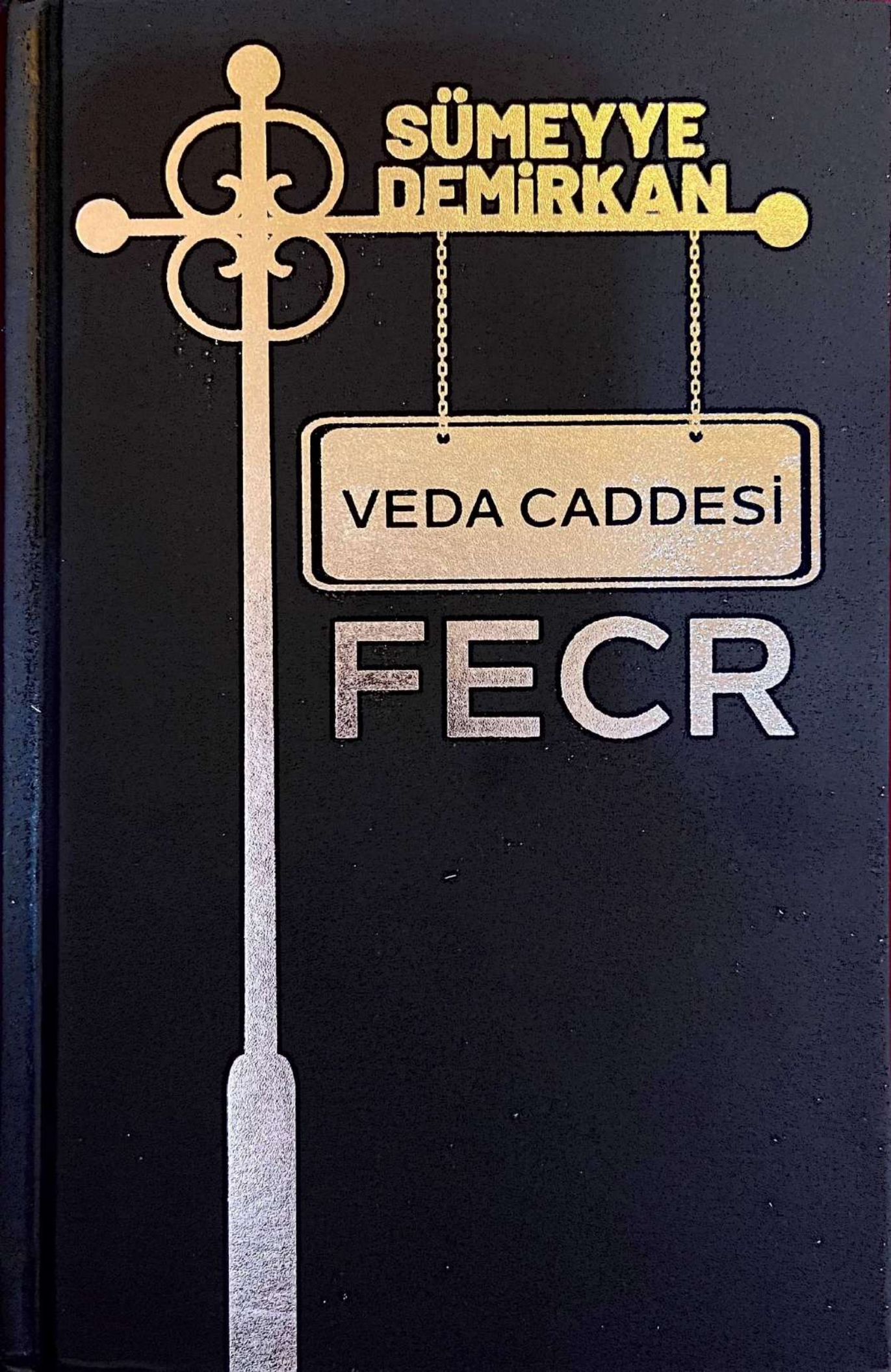

Sümeyye Demirkan
VEDA CADDESİ
FECR
EPHESUS


SÜMEYYE DEMİRKAN
VEDA CADDESİ
FECR

Bazı insanlar bazı insanlara hediyeydi ve sadece şanslı olanlar bunun farkına varabilirdi. Ben farkındaydım. Kamer benim mükâfatımdı. Hatalarım yüzünden bir araya gelmiştik belki ama kader bana hatalarımın bedelini onu bana vermekle ödetmişti. Ah, öyle güzel bir bedeldi ki o... Tüm hatalara değerdi.

EPHESUS



VEDA CADDESİ 2

FECR

Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ 2

Yazarı: Sümeyye Demirkan
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ece Uyar
Düzelti: Saniye İngin
Sayfa Tasarım: Özge Çakırca
Kapak Tasarım: Gökçe Simge Onuş

Basım Yılı: 2020
ISBN: 978-605-7583-95-6

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2020, Sümeyye Demirkan

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/4 Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No: 8 Kat: 3 Z.Burnu Topkapı / İstanbul
Tel: 0(212) 612 07 39

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0(212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

VEDA CADDESİ 2

FECR

Sümeyye Demirkan

EPHESUS



Öldürdükleri yerden yeniden dirildim, yeniden hayatın içindeyim. Ta ki bir başka katil beni bulana dek.



1. Bölüm

Yaralar

Bazı yaralar kabuk bağlamazdı çünkü bazı insanlar yara vermezdi, yaranın adı olurdu.

Tükenen tüm umutlarımın sahibi, solan gülüşlerimin, sinen korkularımın ve tüm yaralarımın adıydı. Ruhumun kırık yanı, bedenimin eksik kalan tarafıydı. Dünya'ya yaşamak için değil ölmek için gelmiştik evet, ama ben ölürken bile öldüğümü hissedemiyordum artık. Zaten bir insan kaç kez ölür, kaç kez bu gerçekle yüzleşirdi ki? Bir kalp durduğunda onu kim tekrar yaşatabilirdi? Hangi baba, evladı için bunu yapabilirdi?

Benim babam yapmazdı.

Benim babam kalbimi onaran değil, kalbimi parçalayan adamdı.

İnsan doğduğu anda minik bir tomurcuk ateşi gibi kıvılcımla gözlerini aralardı. Daha sonra annesinin elini tuttuğu an korlaşır ve büyümeye başlardı. Kendi ayakları üzerinde durduğu an o kor büyür ve dev bir yangını oluştururdu. Ben yanan bir çiçektim, annemin dalını bile koparmaya sakındığı, bana nasıl dokunduğunu bilmesem de beni sevdiğini bildiğim o kadının çiçeğiydim. Solmaya yatkındım ama tek bir gülüşle yeniden yeşerecektim. Ben o çiçektim. Fakat gülmek fayda sağlamıyordu artık, zira her gülüş arkasından bir gözyaşı getiriyordu. Kıvılcımlar, korlar ve yangınlar… Hiçbiri o gözyaşıyla sönmüyor, aksine büyüyordu. Gülmeler ve ağlamalar… Ah, bu bana fayda sağlamayan avutmalar. Bu kadar mı öldürmek istiyorsunuz beni? Bu kadar mı acıtmak istiyorsunuz beni?

Devam edin fakat benden size fayda gelmez artık.

Babasının ellerinde ölen Aymira'yı, şimdi hangi pencerenin önündeki ışık yaşatsın?

Kapatın ışıkları, gökyüzündeki yıldızlara ihanettir bu aydınlık.

Şimdi bir yıldızın altında duran ben, ona sarılmak için veriyordum tüm bu savaşı.

Öldüğüm yerden yeniden dirilebilmek için...

Saçlarımın kırılmış uçlarındaydı parmakları. Parmakları bile kırıldığım yerden dokunuyordu bana. Kalbimin paramparça olduğunu bildiği için bu kadarına cesaret edemiyordu. Kamer, bana bakarken baştan aşağı bir yalnızlık ve çaresizlik görüyordu. Öylesine doluydum ama öylesine bomboş hissediyordum ki belki de bu yüzden saatlerdir konuşmuyor, sadece şömineyi izliyordum. Islak saçlarım bile kurumuştu neredeyse. Ateş gözlerimin içine türlü türlü sanrılar bırakırken nefes aldığım her saniye boğazımdaki acıyı artırıyordu.

İfadesiz duruşum Kamer'in beni hassas bir şekilde uyarmasıyla bile değişmedi. "Uyumak ister misin?" diye sordu. Sesi yumuşacıktı. Sesi korumacıydı, sesi telaşlıydı. Her şey vardı. Sesinde hissettiğim her şey vardı. Kendimi ondan duymak gibi bir şeydi bu. Çok kötü hissettiriyordu.

"Uyuyamam ki," dedim kupkuru olmuş dudaklarımla güçsüzce mırıldanırken. "Uyuyamam."

Ellerini boynumdan çekerken sırtımla temas etmesi, gözlerimi sertçe kapatmama ve dişlerimi sıkmama sebep oldu. Kamer irkilerek, "Acıttım mı?" diye sordu. Endişeyle gözlerime bakmaya çalıştığında yüzüme dokundu. "Bana sırtını göster!"

"Görmek isteyeceğin bir şey değil," dedim ateşi izlerken. Sırtımdaki kemer ve yara izleri... Görüp de ne yapacaktı? Onu sinirlendirmekten, onu kırmaktan başka ne işe yarayacaktı? "Boş ver."

"Boş vermek mi?" dedi yüzünü ekşiterek. "Ağzının... Gözlerinin..." Ellerinin titrediğini hissettim tenime dokunurken. Yutkunamadım. "Şu güzel yüzünün haline bak." Birkaç saniye bekledi ve dişlerini kırmak istercesine sıkarak sertçe soludu. "O herifi öldürmem gerekiyordu. O herifi gebertmem gerekiyordu benim! Sana bunu yapmış olması... Seni..." Öfkesini sınırlayamıyor, kontrol edemiyordu. Geldiğimiz andan beri bir yanı acıyor, diğer yanı ateş saçıyordu. Bu ikimize de zarar veriyordu. "Benim canımı alsaydı da senin tek bir kılına dahi dokunmasaydı."

"Geçti," diye kandırdım kendimi hissizce. "Acımıyorum."

"Acıyorsun, biliyorum," dedi inatla. "Ben acıdan kıvranıyorum seni böyle gördükçe, sen acının ta kendisi olmuşken beni avutma bunlarla."

"Ne fark eder ki?" diyerek döndüm yüzümü Kamer'e. Ateşin ışığı ve sıcaklığı yüzüne çarpıyordu. Kararmış gözlerinde bana bakarken daima gördüğüm o şefkat vardı yine. Ne olursa olsun bunu hep hissediyordum. "Seni bunlarla avutsam ne fark edecek?" Sesim çatladı. "Ben acı olmadım, ben hep acıydım Kamer. Çünkü..." Sesim tuzla buz oldu cümleler boğazımda yok olurken ve kanamaya başladı dökülemeden içimde. Gözlerimin içinde denizler birikti. "Çünkü insan... Çünkü insanlar..." Kafamı öne eğdim ve dudaklarımı sertçe bastırıp gözlerimi kapattım.

Gözyaşım... Beni rahat bırak.

Gözyaşım yanaklarıma sarıldığında beni kucaklayan tek şey o olmamıştı. Kamer, nazikçe beni kendine çektiğinde dudaklarını saçlarıma bastırdı ve kulağıma art arda, sanki bana yetişemeyecekmiş gibi sözler fısıldadı: "Söz. Sana söz, geçecek, tamam mı? Yaralarını saracağım. Açılan tüm yaralarını kendi ellerimle saracağım. Sırtındakileri de, gözlerindekileri de, ruhundakileri de... Sana söz, güzelim benim."

Bazı insanlar bazı insanlara hediyedir ve sadece şanslı olanlar bunun farkına varırdı. Ben farkındaydım. Kamer benim mükâfatımdı. Hatalarım yüzünden bir araya gelmiştik belki ama kader bana hatalarımın bedelini onu bana vermekle ödetmişti. Ah, öyle güzel bir bedeldi ki o... Tüm hatalara değerdi.

Elleri yüzüme dokunduğunda dudağımın kenarına yaklaşmamaya çalıştı çünkü yaram oradaydı. Burnumu hafifçe çektiğimde yanağımdaki ıslaklığı sildi ve beni kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ağlama daha fazla. Döktüğün her bir damla gözyaşıyla içimde ne varsa öldürüyorsun. Bunu yapma."

"Elimde değil," diyebildim. "Üstelik, Alper... Onu Şebnem'e emanet ettim ama onun psikolojisi bu geceyi sağlıklı atlatamaz ki. Nasıl bırakabildim ben onu orada, Kamer? Nasıl yapabildim bunu?"

"Senin suçun değildi," dedi kafasını iki yana sallarken. "Hem sen düşünme bunları. Ben her şeyi halledeceğim. Her şeyi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu buraya mı getireceksin? O daha on altı yaşında bir çocuk, babam onu asla bırakmaz ki."

"Babanın ben..." deyip hırslı bir sesle devam etti. "Kardeşinin o herifin yanında kalması demek, aklının orada olması demek ama ben senin aklının da ruhunun da sadece benimle olmasını istiyorum. Bencilce belki ama hayır, seni kendime bırakmak istiyorum."

"Kamer, onu yeterince bensiz bıraktım zaten," dedim. "Şu an ne hâlde ne yapıyor bilmiyorum bile."

"Bana biraz güveniyorsan," diye konuştu ağır ağır. "Her şeyi halledeceğimi ve yoluna koyacağımı bil. Bu geceyi unutturacağım sana. Bunu yapacağım. Kardeşine de öyle."

İnsan kime güveneceğini seçemezdi ama güvenmek istediği bir adam varsa ona yönelmeliydi. Benim pusulam daima onun yönünü gösteriyordu. İbre onun kalbindeydi.

Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. Bunu fark etti. Gözleri yüzümdeki yaraları acı acı izlerken mırıldandım: "Sana da güvenmeyeceksem neden buradayım ki?" Gülümsedim. Bunu başardım sonunda. "Yaralarımı sarman mühim değil, bana yeni yaralar açma yeter. Çünkü babamın öldürdüğü yerden dirilmeye çalışan yanım bunu yaşarsa ışıklar kapanır. Karanlık sonsuzluğum olur."

"Öyle olmayacak," dedi alnını alnıma yaslayıp derin bir nefesle kokumu içine çekerken. "Işıklar olmasa bile seni o karanlıkta asla bir başına bırakmayacağım. Çünkü ellerimde ellerin varken gittiğimiz yolları görmesek de olur..."

Ertesi sabah başımın altında hissettiğim şey Kamer'in dizleri değil, yumuşak bir yastıktı. Yatak başlığının arkasında saklanan perde içeriye güneş ışınlarını soğuruyordu. Saçlarım ışığın sıcaklığıyla yumuşarken vücuduma çöken bir ağrı doğrulmama sebep oldu. Kurumuş dudaklarımı çabucak ıslattım ve boğazımı temizledikten sonra ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Saçlarım önüme doğru gelirken mutfaktan gelen sesle kaşlarımı çattım.

Yanım boş olduğuna göre Kamer mutfakta olmalıydı. Ayaklarımı ılık zeminle buluşturdum ve elimi belimin kenarına koyup usulca doğruldum. Ağrılarım hâlâ kabuk bağlamamıştı. Ellerimi belimden indirdim ve derin bir nefes alıp hemen yan odadan gelen seslerin izini takip ettim. Mutfağın kapısına yaklaşırken duraksadım ve yüzümde oluşan kocaman gülümsemeye yer açtım.

Kamer, üzerinde siyah kot pantolonu ve onun üzerine geçirdiği beyaz mutfak önlüğüyle yumurta kırıyordu.

Yüzümdeki tebessüm gittikçe genişlerken dudağımın kenarındaki yaraya dokundu ve dudaklarımın arasından acı bir inilti firar etti. Tam o sırada Kamer, elindeki yumurtayı kırdı ve omuzlarının üzerinden bana bakıp muzipçe gülümsedi. "Beni izlemek her zaman en sevdiğin şey oldu, biliyorum."

"Daha yeni uyandım," deyip masaya göz atmaya başladım. Zeytin, peynir ve özenle dilimlenmiş salatalık ve domatesler. Muhtemelen sabah erkenden alışverişe gitmişti. "Bana kahvaltı mı hazırladın?"

"Hı-hı," dedi ocağın altını kısarak. "Karnım acıktı, ben de seni bahane ettim."

Alayla başımı sağa sola sallarken yumurta tavasını masaya bıraktı. "Ama kahvaltıyı yatağına getirecek kadar da şey bir adam değilim..."

Duraksadım. "Ne bir adam?"

Gözlerimin içine bakarken siyah gözlerini kısıp kendine düşünmek için zaman tanıdı. Bu sürede ben de onu izledim. Hafifçe öksürürken gözlerim yeniden gözlerini rotama aldı. "Yumuşak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yumuşak?" Beklemeden başını aşağı yukarı salladı. "Hı," deyip başparmağı ve işaret parmağını hafif dokunuşlarla birbirine sürttü. "Böyle, kulak memesi kıvamında."

Anında gülümsedim. "Ha, ponçik gibi bir şey."

Gözlerini devirdi ve arkasını döndü. "Ulan şu laftan tiksiniyorum, deme bir daha."

"Tamam, demem bir daha ponçik."

"Bak ya," diyerek homurdandı. Tavrımı düzelttim ve geriye doğru çekildim. "Neyse ben bir ellerimi yıkayayım."

Çayları doldururken ifadesiz bir şekilde durmaya devam etti. Hayatımda ilk defa birisi benim için kahvaltı hazırlamıştı, üstelik bu kişi de Kamer'di. Ne hazırladığı önemli değildi, bana bir bardak çay uzatması bile ona olan bağımı güçlendirirdi. Belki de bu yüzden bu kadar sevgiye açtım ve kalbimin tüm çıplaklığını örtmesine izin veriyordum. Şu yaşıma kadar görmediğim ilgiyi ondan gördüğüm içindi belki de.

Ellerimi yıkadıktan sonra mutfağa tekrar girdim. Kamer, üzerindeki önlüğü çıkarmış, yerine gri bir kapüşonlu giymişti. Kapüşonlunun fermuarını çekme gereği duymadan masaya oturmuş, çayını yudumluyordu. Ben de ses etmeden hemen karşısına geçip oturdum. Ekmekleri bile kızartmıştı, içime dolan bu tarifsiz huzur uzun zamandır yokluğunu aradığım histen başka bir şey değildi.

Bardağımın içinde duran kaşığı çıkardım ve masanın üzerine bıraktım. Kamer bana dümdüz bakarken bardağı kavradım ve dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. "Şekersiz içmemi söyleyen sendin," dedim imalı bir tavırla.

Dudağın kenarını kıvırdı. "Aferin güzelime."

Alnımı kırıştırdım ve yanaklarımın gerilmesine sebep olan gülüşle elimi kızarmış ekmek sepetine attım. Hiç beklemeden ekmeğin üze-

rine kenarda duran peyniri sürüp büyük bir ısırık aldım. Daha sonra çayımdan bir yudum alıp midemi yumuşattım. Canım acıyordu ama karnım da açtı. İştahla kahvaltımı yaparken Kamer'in derin derin bana baktığını gördüm. Gözlerine takıldığımda ağzım yavaşladı. "Acıyor mu hâlâ?" diye sordu.

Birkaç saniye bekleyip ağzımı temizledim. "İdare ediyorum."

Bir şey diyemedi. Sadece beni izledi.

Parmaklarımla bardağın belini kavradım ve yavaşça bir yudum daha aldım. Kamer, o sırada masanın kenarında duran sigara paketinden bir dal sigara aldı ve ucunu hızla Zippo çakmağıyla ateşe verip, sigarayı dudakları arasına yerleştirdi.

"Sen neden kahvaltı yapmak yerine sigara içiyorsun?" diye sordum hafif sitemle. Sigaranın dumanı havaya dağıldı ve gözlerini kısarak başını yasladığı duvardan çekmeden bakışlarını yan yatırıp bana baktı.

"Çay içerken seni izlememi istemiyorsun, bırak da çayın yanında sigaramı içeyim."

Birbirimizin gözlerine bakmaya devam ettik. "Tamam iç," diyebildim. Başını duvardan çekmeden önüne döndü ve boynunu süsleyen âdemelması aşağı yukarı hareket etti. Onu izlerken dünyadaki her şeyden soyutlandığımı, sadece ikimizin var olduğu bir ütopyada yaşadığımızı hissediyordum. Onu izlerken zaman kavramı ruhumda kayboluyor, içimde katlanan duygular yine ruhumla besleniyordu.

"Ben artık sizinle mi yaşayacağım?" diye sordum ürkekçe. Bu soru o kadar ağırdı ki kendimi yuvasız kuşlar gibi hissetmiştim. Kalbime oturan bu ağrı Kamer'in sıcak bakışlarıyla erimeye başladı.

"Bundan sonra senin evin, benim."

Sonsuza kadar mı? Sonsuzluk çok uzak bir zaman değil mi Kamer? Ruhun ikimizi de besler mi? Yaralı kalbim kalbini sahiplenir mi? Sonsuzluk, çok Araf bir kelime ne ötesi var ne de gerisi. Sonsuzluk uçurum Kamer, uçurum.

"Ama ben..." Cümlemin devamı çalınan kapıyla kesildi. Kamer kaşlarını çatarken ben de aynı tavırla duraksadım. "Ben bakayım," dedim ve hızla ayaklanıp kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm adamların hayatımın hangi yörüngesinde olduğunu bilmiyordum.

"Buyurun?" dedim sorguyla.

Karşımda iki tane siyah takım elbiseli adam duruyordu. Biri orta

yaşlarda ve hafif göbekliydi, gözlerinin altında oluşan morluklara inat bana sert bakmayı ihmal etmiyordu. Diğeri ise ona nazaran daha zayıf ve uzundu. Bu adamın bakışları ve duruşu daha ürkütücüydü. "Nerede o?" diye sordu uzun boylu olan. Ses tonu oldukça kalındı. Yutkunmaya yeltendiğimde Kamer benim önüme geçti ve beni özensizce geriye doğru itti. Kaşlarımı çatarken karnımın ağrısı çok hafif nüksetti. Bunu umursamamaya çalıştım ve Kamer'in arkasında saklanmaya devam ettim.

"Evet?" dedi Kamer sorgular gibi bir üslupla.

Adamlardan göbekli olanı bir adım içeri yaklaştı. "Dayı," dedi kararlı bir sesle. Kamer'in omzunun üzerinden adamlara bakmaya çalışıyordum. Tekin tiplere benzemiyorlardı.

"Dayı?" dedi Kamer yüzünü ekşiterek. Anlaşılan o da bu adamların kim olduğunu bilmiyordu.

"Bak genç adam," diyerek öne atıldı diğeri. "Seninle bir işimiz yok. Şevkat nerede?"

"Genç adam falan, ne oluyoruz lan?" diyerek başını sağa sola salladı Kamer. "Onu neden arıyorsunuz?"

"Hesabımız onunla, seninle değil," deyip kaşlarını çattı uzun boylu olan. "Zorbalık yapmak istemiyoruz," derken bakışları bana kaydı. Ürkekçe yutkundum ve gözlerimi kaçırdım; o sırada Kamer hızla benim önümü tamamen kapatıp bir adım ileri atıldı. "Ne bakıyorsun lan? Başlarım zorbalığınıza."

Göbekli olanı hoşnutsuz bir biçimde gülümsedi. "Bak genç adam, daha toysun. Uğraştırma bizi, Dayı'nın yerini söyle kimseye zarar gelmesin."

Kamer'in çenesinin kasıldığını gördüm. "Dayı'yı neden arıyorsunuz önce onu söyleyin!"

Kamer'in sert ses tonu ve duruşu beni germeye başlamıştı zira kendisi de öyleydi. "Kapanmamış mevzular diyelim," dedi uzun boylu olan.

Kamer, yaşananlara anlam veremezken aynı adam bir adım atarak içeri girmeye çalıştı, lakin Kamer buna asla müsaade etmeden onu geriye savurarak, "Nereye giriyorsun lan sen?" diye bağırdı. "Uzak dur!"

Bozulan ceketini düzelten adamın belinde duran silah, anında gözlerimi büyütmeme ve dudaklarımın arasından bir inilti kaçmasına sebep oldu. Kamer huzursuzca nefes almaya devam ederken göbekli olan bana bakıp güldü. "Küçük hanımı korkuttuk galiba?"

"Lan bak hâlâ," dedi Kamer öne atılarak. Ortamın giderek artan ze-

hirli atmosferi korkularıma ışık tutuyordu. "Efendi gibi söyleyin kimsiniz siz? Yoksa kim zorbaymış, toymuş seve seve gösteririm."

Kamer adamların üzerine oynarken uzun boylu olanı tek gözünü kısarak, "Aynı dili konuşamayacağız galiba seninle çocuk," dediğinde Kamer tekrar yüzünü ekşitti.

"Çocuk mu?" Hemen ardından elinin tersini adamın yakasına vurdu. "Basın gidin. Dayı falan yok burada."

Adam kaşlarını çatıp, donuk bir şekilde yakasını düzeltirken hafifçe öksürdü. "Yalan söylüyorsun," deyip başını doğrulttu. "Onun nerede olduğunu biliyorsun sen."

"Hasta mısınız lan, bilmiyorum dedim," dedi Kamer hiç açık vermeden.

Adam gülerek başını yukarı doğru kaldırıp evi incelemeye başladı. "Burası onun değil mi?" deyip kahverengi gözlerini yeniden Kamer'e dikti. "Uğraştırma bizi, söyle yerini de kimsenin canı yanmasın."

Göbekli olanın gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Kamer beni kapatmaya çalışsa da adam beni az çok görebiliyordu. Kamer bundan o kadar rahatsız olmuştu ki ellerini delicesine sıkıyordu. "Size yerini bilmiyorum dedim!" diye karşılık verdi. Sesi net ve gürdü. "Defolun gidin!"

Dudaklarımı ıslatıp geri çekerken çıplak zemine bastığım ayaklarımı da geriye çektim. Göbekli olan neşeden uzak bir ifadeyle sırıttı. "Şimdi buradan gidiyoruz ama emin ol, onu bulduğumuzda seninle yeniden görüşeceğiz genç adam."

"Lan defol," diyerek hiddetlendi Kamer. Ses tonu oldukça tehditkâr bir hava taşırken kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım. Adamlar bir süre daha bizi süzdü ve nihayetinde pes edip geri dönerek uzaklaşmaya başladı. Kamer, arkalarından bakarken dışarı çıktı ve adamların bindiği arabayı gözetledi. Siyah bir arabaya binerek uzaklaşırlarken onlarla bir kez daha göz göze geldim. Bu his göğsümün boşluğuna is gibi sinerken, endişeyle parmaklarımla oynamaya başladım. Kamer beklemeden geri çekilip kapıyı kapattı ve beni arkasında bırakarak, "Telefonum nerede?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp koltuğun kenarını işaret ettim. "Orada." Beklemeden telefona sarıldı ve hızlı hızlı tuşlara dokundu. Bu davranışı beni endişe yörüngesine itmekten başka bir işe yaramıyordu. "Kimdi o adamlar?" diye sordum endişeyle. Bana cevap vermeden telefonu kulağına yapıştırdı ve boşta kalan eliyle saçlarını geriye doğru yatırdı.

"Hadi oğlum aç şunu," dedi dişlerini sıkarak. Yanına doğru ilerlemeye başladım. "Dayı'yı neden arıyorlar ki?" diye sordum bu sefer de.

"Bilmiyorum güzelim, bilmiyorum," dedi tek nefeste, hemen ardından telefonu açıldı. "Çetin neredesin?" diye sordu.

Telefona hafifçe kulak kabarttığımda Çetin'in sesini az çok duyabilmiştim. "Evdeyim, hayırdır?" dedi bir şeylerden şüphelenmiş gibi. Kamer, "Beni iyi dinle, az önce iki tane adam geldi, Dayı'yı sordu, ben de bilmiyorum dedim. Tatmin olmadılar ve eminim ki şu an Dayı'yı aramaya gidiyorlar... Hemen Dayı'nın yanına git, ben de birazdan geleceğim."

"Sen neredesin ki?" diye sordu Çetin.

"Sen hemen git, ben de geleceğim, tamam mı? Haydi," diyerek telefonu kapattı. Kamer, hız kesmeden telefonunu cebine atarken kapüşonunun fermuarını çekmeye başladı. "Gidiyor musun?" diye sordum kimliksiz bir tınıyla.

Kara gözleri anında kahvelerimi odağına aldı. "Gidiyoruz."

"Kötü şeyler mi olacak?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. "Bilmiyorum," derken sesi ilk kez güven vermiyordu, tıpkı bakışları gibi. Ona güvenmemekten bahsetmiyordum, başına gelecek şeyleri bilip de bana söylememesinden bahsediyordum.

Bana cevap vermekten kaçındı. "Haydi, çabuk hazırlan," dedi dudaklarını ıslatıp geri çekerek. "Seni eve bırakacağım, sonra dayının yanına gideceğim."

"Kamer, ben korkuyorum," dedim bir anda. Korkuyordum işte. Dün gece yaşadıklarımdan, ondan öncekinde olanlardan ve bugünden. Nefes aldığım her ânın bedelini hep bir endişeyle ödüyordum. İnsan nereye kadar böyle yaşardı ki? Ne zamana kadar?

Kamer, sıkıntıyla soludu ve omuzlarını düşürerek hemen önümde yer edindi. Başımı hafifçe kaldırırken ona üzgünce baktım. Elleriyle şakaklarımı kavradı ve dudaklarını alnıma uzunca bastırdı. Dolgun ve ılık dudakları ruhumu sararken ellerimi beline attım. Sanırım şimdi daha iyi hissediyordum ya da iyi hissetmeye ihtiyacım olduğundan böyle düşünüyordum. "Güven bana hiçbir şey olmayacak," dedi alnımdan dudaklarını çekip gözlerimin içine bakarak. Ona dümdüz bakmaya devam ederken dudaklarının kenarını kıvırdı. "Söz veriyorum, akşam sana sarılarak uyuyacağım," derken gülümsemesi genişledi.

Ellerim belinin kıvrımına kayarken naif bir şekilde tebessüm edip başımı aşağı yukarı salladım. "Korkmanı istemiyorum, yanında ben varım artık," dedi güven veren bir sesle. İyi hissetmem için elinden geleni yapıyordu ve bunu başarıyordu da. Ama içimde bir yerlerde hâlâ itiraz eden bir parça vardı. Binlerce gürültünün arasından o sessizliği işitebiliyordum.

Kamer kendini benden çekerken ellerim yana düştü. "Haydi, gitmemiz lazım."

Pes edercesine omuzlarımı çökerttim ve hafif sızlayan sırtıma aldırış etmeden mutfağı alelacele toplamaya başladım. Kamer'in poşetten çıkarmadığı birkaç erzakı özensizce dolabın içine yerleştirip, masayı sildim ve kısa bir süre sonra mutfaktan çıktım.

"Kazağın bende ama?" dedim Kamer'e bakarak. Arabanın anahtarını sehpanın üzerinden alarak bana bakmadan koltuğun üzerinde duran siyah montunu kavradı. "Sana benden daha çok yakıştı."

Hafifçe tebessüm ederken montunun ilk kolunu giyip gözlerini benimkilere değdirdi. "Tamam mısın?"

"Hı-hı" deyip başımı salladım. "Zaten bir şeyim yoktu ki."

Evden öylece çıkmıştım, ne bir parça kıyafet ne bir parça eşya. Ruhumu dahi o evde bırakmış, sakat bir bedenle oradan ayrılmıştım.

Kamer hafifçe yutkundu ve bir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi. Ayakkabılarını giyerken ben de beklemedim ve ayakkabılarımı giymeye başladım. "Zeynep büyük ihtimal evdedir, onunla beraber olursun," dedi, bağcıklarını bağlamadan diğerine geçerken.

"Tamam," dedim düz bir sesle. Ardından evden ayrılarak arabaya bindik. Kamer hemen arabayı çalıştırdı ve ısıtıcıyı açarak gaza bastı. Dayı'nın evinden uzaklaşırken dudağımı elimde olmadan ısırdım. "Ah," dedim acıyla.

Elim dudağımın kenarındaki yaraya giderken Kamer endişeyle bana baktı. "Çok mu acıyor?"

Yüzüm ekşirken başımı itiraz eder gibi sağa sola salladım. "Önemli değil. Dayanıyorum ben."

"Ben dayanamıyorum ama," dedi hız kesmeden. "Bak aklıma geldi, yine sinirlendim..." Başını öfkeyle sol tarafa doğru eğip dişlerini sıktı. "Gerçi aklımdan çıktığı yok ama..."

"Deme öyle, ben iyiyim cidden," dedim onu yatıştırmaya çalışarak. Gözlerini sımsıkı kapattı ve arabanın kontrolünü kaybetmeden sürmeye devam etti. Sinirle dudaklarını ısırırken elimi omzuna koydum. "Kamer, ben iyiyim."

"Ben iyi değilim," dedi bu sefer. "Canın yanıyor ama elimden hiçbir şey gelmiyor."

"Saçmalama, sen ne yapabilirsin?" dedim kendimi öne doğru atıp başımı eğerek. Huzursuzdu ve bunu belli etmekten hiç çekinmiyordu. Elimi kirli sakallarına götürerek yüzünü hafifçe okşadım ve gözlerine bakmaya çalıştım. Duraksadı fakat bana bakmadı, bunun yerine derin bir iç çekti. Onunla bu mevzuyu aşacaktık. Bazı şeylerin uzamasına izin vermek, arayı giderek soğutmaktan başka bir işe yaramazdı. Olayları sıcağı sıcağına çözmek, tam yerinde bir müdahale oluyordu.

Oldukça uzun süren bir yolculuğun ardından Kamer beni eve bıraktı ve Dayı'nın yanına gitti. Kapıyı yavaşça çaldığımda Zeynep saniyeler sonra bana kocaman bir gülümsemeyle sarıldı. "Aymira... Aymira, buradasın," derken sesi kulağımı doldurmuştu. Sırtımı sıkı sıkı kavrayan elleri canımı acıtsa da böyle bir sevgi karşısında boyun eğip bana sarılmasına müsaade ettim. Zeynep bir hayli sevecen tavırlarıyla içimi ısıtırken, gözleri dudağım ve yüzümün kıvrımlarında gezinirken büyüdü. "Aymira ne oldu sana?" diye sordu endişe tohumlarını ses tonuna ekerken.

Başımı sağa sola salladım. "Önemli bir şey yok."

"Nasıl bir şey yok?" dedi hayretle. "Yüzünün hali ne böyle?"

"Zeynep, gerçekten önemli değil," dediğimde kaşlarını çattı ve daha fazla beklemeden beni içeri davet edip kapıyı arkamdan kapattı. Çok değil daha bir ay öncesine kadar buranın havasında yaşıyordum, buranın havasıyla besleniyordum. Şimdi sanki ait olduğum yer burasıymış gibi, geri dönmüştüm.

Ben salondaki koltuklardan birine otururken Zeynep, elindeki bir bardak suyu bana doğru uzattı. Bardağa uzanırken yüz kaslarımı gevşettim. "Sağ ol."

Ardından sudan bir yudum aldım ve sehpanın üzerine bırakarak geri çekildim. Zeynep şaşkın ve bir o kadar da endişeli bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu. "Bakma bana öyle," dedim ona dönüp omuzlarımı düşürerek.

"Nasıl?" diye sordu kuşkuyla.

Dudaklarımı sarkıttım. "Duvara toslamış bir araba gibiymişim gibi."

"Ama öylesin," dedi düz bir sesle. "Suratının haline bakar mısın, kim yaptı bunu?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi küçültüp parmaklarımı ovmaya başladım. "Sen okula gitmedin mi bugün?" diye sorarken yalan söylemekten kaçıp başka bir soruya sığındım.

Zeynep geriye doğru yaslanırken, "Dersler boş," dedi.

"Anladım," dedim başımı kararlı bir tavırla aşağı yukarı sallayarak. "Zeynep," dedim hemen ardından.

Bana dönmeden gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Telefonunu kullanabilir miyim? Birini aramam gerekiyor da."

Şebnem'i aramalıydım. O gece kardeşimi arkamda öylece bırakıp gitmiştim, ne halde olduğunu merak ediyordum.

"Tabii," dedi ve hemen yan koltukta şarjda olan telefonunu prizden çekip bana uzattı. Kilit ekranını kaldırdığımda Andaç ve ikisinin fotoğrafını gördüm. Zeynep gülümserken Andaç da onu yanağından öpüyordu. Fotoğrafı incelerken sebepsizce gülümsedim. "Çok güzelsiniz," dedim fotoğrafı incelemeye devam ederek. Zeynep tepkisiz bir vaziyette bana bakmaya devam ederken kaşlarımı çatıp başımı kaldırdım. "Yalnız Çetin görmüyor mu bunu?"

Omzunu silkti. "Abim telefonuma bakmaz ki. Zaten telefonumu o varken meydanda gezdirmem ben."

Gülümsemeye devam ettim ve parmaklarımı tuşlara götürdüm. Şebnem'in numarasını tuşladıktan sonra telefonu kulağıma yapıştırdım. "Ben lavaboya gideyim, sen de rahat rahat konuş," diyerek ayaklandı Zeynep. Ona kafamı sallarken Şebnem telefonu açtı.

"Alo?" dedi sorgular gibi.

"Şebnem."

"Aymira," dedi anında ses tonumu tanıyarak. Sesinde memnun bir ifade belirirken yüzünün aldığı şekli tahmin edebiliyordum. "Neredesin, iyi misin?" diye sordu.

Bağdaş kurup parmaklarımı koltuğun üzerindeki motiflerde gezdirmeye başladım. "İyi olmaya çalışıyorum. Alper nasıl?" diye sordum beklemeden. Konu ben değildim, konu arkamda bıraktığım bir candı. Konu benim canımdı.

Şebnem derin bir iç çekerken acıyla yutkundum. "Yani dün gece eve girdiğimde şoke olmuş gibiydi Aymira. Ona seslendim ama beni duymuyordu sanki. Elinden tutup kaldırdım ve yatağına yatırdım. Hiçbir şey söylemeden gözlerini kapayıp yorganın altına sakladı kendini."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona o kadar ihtiyacım vardı ki özlemim bile ihtiyacım olan hislerin gölgesinde kalıyordu. Keşke tüm bunlar yaşanmasaydı da yanına kıvrılıp ona sımsıkı sarılabilseydim. Keşke yorganın altına ikimiz saklansaydık da birbirimize sarılarak ağlayabilseydik.

"Aymira?" dedi varlığımı kontrol eder gibi. Kaşlarımı yukarı doğru kaldırırken elimi alnıma götürüp ovuşturmaya başladım. "Buradayım."

"Sen nasılsın peki, iyi misin?"

"Olmaya çalışıyorum ama iyi olacağım merak etme," dedim ona güven vermeye çalışarak.

"Nasıl oldu tüm bunlar Aymira, dün geceki haliniz gözümün önünden gitmiyor. Babanın yerde kanlar içindeki görüntüsü, Alper'in o donuk ifadesi, sana hiç gelmiyorum bile... Ne oldu da bunlar oldu?"

Anlatsam anlarsın Şebnem, biliyorum çünkü kardeşler birbirini anlar ama izin ver önce Alper'e ulaşayım. İzin ver önce onu duyayım.

Şebnem'i cevapsız bırakmam ve derin bir acı içinde iç çekmem onu başka bir soruya yöneltti, zira bu soruya dönemeyeceğimi biliyordu. "O yanında mı?" diye sordu Kamer'i kast ederek.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet."

"Aymira, sana iyi baksın yeter, sana sarılsın ve hiç bırakmasın yeter. Yemin ederim seni o halde gördüğüm andan beri içim içimi yiyor. Sabahı zor ettim kızım," dediğinde burukça gülümsedim. "Yemesin için içini. Beni merak etme sen."

"Nasıl merak etme, demesi kolay," dedi sinirle. Ekledi sonra. "Hakan iş çıkışı senin çalıştığın yere gideceğini söyledi."

"Sen ne dedin?" diye sordum aceleyle. "Bir şey söylemedim, söylersem her şey daha kötüye gidecek biliyorum. Bırak öyle kalsın," diye yanıtladı.

Hakan ortalıkta gözükmediğimi anladığı ilk an soluğu alacağı yer burasıydı biliyorum. "İyi yapmışsın," dedim onaylar gibi. "Şebnem?" diye devam ettim hemen.

"Efendim?"

"Alper'e göz kulak ol, en azından bir iki gün, sonra ben bir çaresine bakacağım, tamam mı? Hatta seninle de görüşmem lazım."

Buraya gelmesine asla izin veremezdim. Zaten tüm hikâyem benim buraya attığım adımlarla başlamıştı, şimdi yeni birinin başına bela açmaya hakkım yoktu. "Sonra ne olacak Alper'e?" diye sordu.

"Bir çaresine bakacağım, artık onun yanında kalmasına izin veremem."

"Babanın yanında mı?" diye sordu çekingen bir tavırla. Gözlerimi kapatıp açtım ve boğazımı sıktım. "Seni yeniden arayacağım. Alper önce Allah'a, sonra sana emanet."

Şebnem bir süre bekledi ve huzursuzca soluduğu nefes telefonun hoparlöründen bana ulaştı. "Peki, dikkat et sen," dedi memnuniyetten uzak bir tavırla.

"Ederim, görüşürüz," diyerek telefonu kapattım. Kalbim acıyordu, artık üst üste binen şeylerin altında ezildiğimi fark ediyordum. Buna daha ne kadar dayanırdım, bilemiyordum. Belki de tamamen yok olana kadar sürecekti her şey.

"Konuştun mu?" diye sordu Zeynep arkamdan seslenip yanıma otururak.

"Evet, teşekkür ederim," deyip telefonu ona uzattım. "Önemli değil," deyip geçiştirdi. Gözlerimi bir noktada sabitlerken Zeynep bana dolu dolu bakıyordu. Bir şeyler anlatmamı ister gibiydi ama gücüm yoktu. Ne ona anlatmaya ne kendimi tekrar tekrar dinlemeye.

"Kamer abi de mi Dayı'nın yanına gitti?" diye sordu bir anda.

Kaşlarımı çattım ve toparlanarak ona baktım. "Evet, sen Dayı'yı tanıyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Yani, o bizim babamız gibidir. Pek görüşmesek de başımızda duran bir büyüğün olması iyi hissettiriyor Aymira."

İç çektim. Başımızda duracak, düştüğümüzde kaldıracak birinin olması ne güzel olurdu. Bu hissi yakalamak için yıllarımı vermiştim ve en sonunda düştüğüm yerden dibe batarak yenilmiştim.

"Sen neden sordun ki?"

"Hiç," dedim geçiştirerek. "Kamer, Çetin'i aradı ve orada buluşacaklarını söyledi, öylesine yani."

Sabah olanlardan Zeynep'e bahsetmemeliydim. Biliyordum burası tekin bir yer değildi ve az çok yaşadıklarını tahmin edebiliyordum.

Ama en azından birilerini bir şeylerden korumam gerekiyordu, hiç değilse kötü düşüncelerden.

"Anladım," dedi Zeynep tatmin olur gibi dudaklarını düzleştirirken. "Aç mısın?"

"Yok," dedim düz bir sesle. "Biraz uzanırsam daha iyi olur," diyerek toparlandım.

Doğrulurken yüzüm ekşidi ve bu Zeynep'in dikkatinden kaçmadı. "Yardım ister misin?"

"Yok canım, hallederim," diyerek onu geri çevirdim. Zeynep sessizce tavrını korurken basamaklara yönelerek odaya çıktım. Odanın kapısını açtığımda soluduğum ilk hava, onun kokusuyla doldurdu ciğerlerimi. Gözlerimi kısarken kapıyı kapattım ve yatağın yanına doğru ilerledim. Yatak hiç bozulmamıştı, o sabah evden nasıl ayrıldıysam öyle kalmıştı. Bunu hatırlıyordum, onunla hiçbir şeyi unutamazdım. Yastığım hafif yan yatmıştı ve Kamer'in bölgesi de hafif dağınıktı. Ben gittiğim günden beri yatağına bile dokunmamıştı.

İç çekerek yatağın üzerine oturdum ve yan yatıp başımı Kamer'in yastığına koydum. Burnumu yastığa bastırırken kokusunu usul usul ciğerlerime çektim. Tek bir zerresini dahi israf etmeden kokusunu doya doya soludum. Bacaklarımı karnımda toplarken yastığına sımsıkı sarıldım ve gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığımda aklıma gelen ilk şey Alper oldu. Artık bu, zihnimi istila eden bir görüntüydü. Bana bakan o donuk suratı gözlerimin perdesi gibi her defasında göz bebeklerime çekilirken içim soğuyordu.

İçim acırken gözlerimi açtım ve beklemeden doğruldum. Saçlarım omuzlarıma savrulurken ellerimle onları geriye doğru atıp, sırtımı doğrulttum. Dişlerimi birbirine vurdururken ayaklandım ve pencereden dışarı baktım. Kamer hâlâ ortalıkta gözükmüyordu. Başını belaya sokmadan gelmesi, şu an için isteyeceğim tek şeydi.

Bir süre ayakta gezindim ve pes edip yatağa tekrar otururak sırtımı yatak başlığına dayadım. Bacaklarımı gövdeme doğru çekerken kollarımla onları sardım ve alnımı dizlerimin üzerine koyup kapandım. Gözlerimi dinlendirmek istiyordum. Aklıma başka şeyler getirmeye çalıştım. Lise dönemimi ya da geçen seneyi... Her şey o kadar başkaydı ki, geçen yıl bugünün tanıtımını izletselerdi, bana büyük bir kamera şakası yaptıklarını düşünürdüm.

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım. Tam o sırada kapı açıldı ve Kamer içeri girdi. Sakin tavrıyla beni endişeye sürüklemek iste-

mediği belliydi. Ellerimi bacaklarımdan ayırdım ve sırtımı yasladığım yerden çektim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sen?" dedi anında soruma soruyla karşılık vererek. Siyah montunu ve gri kapüşonlusunu da üzerinden çıkararak yanıma gelip, sırtını yatak başlığına dayadı. Ayaklarını uzatarak, ensesini geriye yatırdı. Ona dönmeden ben de yeniden sırtımı yatak başlığına dayadım. Acımı umursamadım.

Bu iyi hissettirmişti. Yanımda olması, nefesini duyabilmem beni hayata bağlıyordu, bana dayanak oluyordu. Konuşmadan, sakince nefes alıp verdiğinde onu izledim. Bir süre. "Bir şey mi oldu?" diye sordum çekinerek.

"Adamlar Dayı'yı bulamazlar, merak etme," dedi bir şeylerin ters gittiğini anlamamı sağlayacak şekilde ama bunu benden gizlemek istiyordu.

"Peki kimdi onlar?" diye sordum üzerine giderek.

Kafasını bana doğru çevirip kara gözlerini kıstı. Ben de ona döndüm. Yüzü oldukça yorgun görünüyordu, gözlerinin içinde hareketsizce duran bir kuş gördüm. Yuvasındaydı ama üşüyordu. "Boş ver."

"Elimde değil," dedim sıkıntıyla. Kamer, derin bir nefes alarak ellerimi kavradı ve parmaklarını parmaklarıma sabitleyerek yukarı doğru kaldırıp gülümsedi. "Ellerimde."

Gülümsedim ama bu gülüş içimi ısıtmamıştı. Bunu biliyordum, ona da yansıtamıyordum ama durum böyleydi. Yalandan ve yapmacıklıktan meydana gelen her şeyin uzağında olmayı tercih ediyordum. Ellerimizi ayırmadan yatağın üzerine bıraktı ve başını eğip ellerimize baktı. "Küçücük parmakların var, bir gün kaybolacaksın diye korkuyorum."

Kenarını kıvırdığım dudaklarımı ıslatıp geri çektim. "Şebnem'le konuştum bugün. Alper'i sordum. İyi değilmiş, yani hâlâ o haldeymiş..."

Ben konuşmaya devam ederken Kamer, başını omzuma yasladı ve parmaklarımla oynamaya devam etti. "Çok yoruldum, her şey üst üste biniyor. Bu ağırlıklarla daha fazla yaşayamıyorum," dediğimde beni durdurdu ve başını omzumdan kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Şş," dedi sakinleştirir gibi. Sesi ilaç gibiydi. Parmaklarımızı ayırırken elini yanağıma koydu. "Bundan sonra hissettiğin tek ağırlık, omzuna yasladığım başım olacak."

Elini yanağımda hafif dokunuşlarla gezindirmeye devam ederken gözleri dudaklarıma kaydı. Kalbim ağzımda atarken yüzünü yüzüme yaklaştırmaya başladı. Karnımda topladığım bacaklarımı açtım ve onları uzatarak hafifçe Kamer'e döndüm. Bana doğru yaklaştı ve ben de itiraz etmedim. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde durdurduğunda, "Bir de," dedi boğuk, kısık ve baş döndürücü sesiyle. "Dudaklarının üzerinde hissettiğin dudaklarım."

Ardından vücudunu bana doğru yaslayarak dudaklarıma kapandı. Öpüşü o kadar hafifti ki canımın acıyacağını bildiği için daha fazlasını yapamıyordu. Kendimi hafifçe aşağı doğru kaydırdım ve ellerimle yüzünü kavradım. Göğüs boşluğumda meydan gelen sıcaklık vücudumu ele geçirmiş gibiydi. Damarlarım haddinden fazla kan taşırken kalbimin sesini işitebiliyordum. Üst dudağı yarama sertçe dokunurken acıyla inledim ve geri çekildim. Kamer endişeyle irkilerek, "Canını mı yaktım?" diye sordu. Gözleri de bu endişeden bir hayli pay edinmişti.

Birkaç saniye bekledim ve parmaklarımı dudağının kenarına koydum. "Sorun değil," diyerek fısıldadığımda parmaklarımı öptü ve beklemeden burnumun ucuna bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Tamam. Buna bir süre dayanabilirim." Sustu ve kelimeler onunla ters düştü, hisleri gibi. "Sanırım."

Bir şey diyemedim ve ona öylece baktım. Gülümseyerek yüzüme eğildi ve kolunu boynumun altına soktu. "En azından sarılabiliriz."

Bana sarıldı, ona sarıldım. Biz birbirimizin yarası değildik; yaralarımızı sarmaya birbirimizden başlayan iki ruhun sahibiydik.

2. Bölüm

Yaraların Kabukları

İnsan, yaşadıkları sayesinde mi yoksa yaşadığı saniyeler kadar mı büyürdü?

Bir insan kaç kez büyürdü ki zaten? Ben sayamamıştım, her gün büyüyordum ama her gün küçülüyordum da. Kalbim büyüyordu, ruhum genişliyordu, acılarım çoğalıyordu... Her şey artıyordu işte, fakat azalan şeyler de vardı. Sevinçlerim, mutluluk gözyaşlarım, kalp atışlarım... Aslında bir denge üzerindeydim. Bu sayede yaşadıklarımı değil de yaşadığım saniyeleri kendime uyduruyordum.

Yeni bir gün yeni bir umut demekti, şayet ki bunu da öldürmezsek...

Banyodaydım ve ruh gibi suratıma bakıyordum. Bu ben miydim sahiden? Yüzümdeki tüm ölüler tabutuna girmeyi bekliyordu ama onlara ait bir mezar bulamamıştım, bu yüzden benimle kalmaya devam edeceklerdi. Hissizce kazağımın eteklerini yukarı doğru kaldırarak sırtımı aynaya doğru döndüm.

İzler...

Sırtımdaki izler...

Onlar bana aitti, daha önce hiçbir şeyi kendime bu kadar ait hissetmemiştim. Sanki onlarla var olmuş gibiydim. Kırmızı, mor, koyu mor... Renkler gözlerimi acıtmıştı. Boğazımda bir kılçık varmış gibi hissediyordum yutkunurken. Babam... Babam bunu nasıl yapabilmişti? Hiç mi içi gitmemişti? Hiç mi yüreği sızlamamıştı? Peki ya elleri? Bana vururken elleri de mi acımamıştı? Kendi acısını düşünürse beni bırakırdı belki...

Gözlerimin içi ağır ağır sızlarken bir şey oldu. Kamer içeri girdi ve içeri girdiği anda gözleri direkt sırtımdaki izlere kaydı. Onları gördü, onlarla tanıştı. Bedenim buz kestiğinde baktığı yerde nefes alamadım,

bir şey beni boğmaya çalıştı. Kamer'in gözlerinde öfkeyi, merhameti, delicesine hırsı gördüğümde kazağımı indirdim, hızla yaptım bunu. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranarak ona döndüm. "Ben de çıkıyordum zaten..."

Sözlerimi kesti bıçak gibi. "Bu kadar olduğunu bilmiyordum... Nasıl bir şey o? Nasıl bir yara?" Cümleler yine onunla iyi anlaşamıyordu çünkü hislerini dökerken içindekiler kadar anlaşılır değildi. "Bu... Ben buna nasıl dayanırım?"

Onu durdurmaya çalıştım. "Sakin ol. Ben iyiyim. Ben çok iyi..."

"Ben az önce ne gördüm?" diye sordu gözlerime dehşetle bakarken. "Ben senin sırtında hangi günahın bedelini gördüm? Hak etmediğin hatanın hangi aşağılık bedeli bu?"

"Kamer..."

Dişlerini sıkarak, "Buna dayanamıyorum," dedi. "O halde, seni o halde görmeye de acı çekmene de dayanamıyorum."

"Ama ben iyiyim diyorum sana."

Bana inanmadı. Sırtımı gördükten sonra inanmasını da bekleyemezdim zaten. Bir şeyler söyleyeceği vakit ellerini tuttum ve kararmış gözlerine dokundum gözlerimle. "Lütfen... Lütfen yapma böyle. Geçecek. Acımıyor, sahiden acımıyor. Lütfen, sen acıtma beni. Tamam mı? Lütfen!"

Bunu ondan öyle bir istedim ki, artık bitsin gitsin diye çaba sarf ediyordum.

Kamer'i durdurmak kolay değildi, olmayacaktı ama bana karşı koyamadığı bu yanı onu çoğu zaman durduruyordu. Şu anda da olmasını istediğim şey buydu. Durmalıydı. Benim için, bizim için benimle bunu aşmalıydı.

"Bugün ne yapacağız?" diye sordum ellerini tutmaya devam ederken. Başka bir pencereyi açmak, başka bir havayı koklamaktı. Babamın beni solumaya mecbur bıraktığı hava ciğerlerimi iflas ettirmişti ama ben yaşamak için başka bir havaya muhtaçtım. Onun peşinden gittim.

Kamer, "Dayı'nın yanına gideceğim," dedi düz bir sesle. "Ama seni de bırakıp gidemiyorum..."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Bu soru Dayı içindi. Kendimi es geçtim. "Beni boş ver. Bir sorun yok, değil mi?"

İfadesizce başını sağa sola salladı. "Yok tabii, sen kafanı takma," dedi geçiştirir gibi. Bu sefer ona ben inanmadım, zira bakışlarındaki

teslimiyet bana elleriyle sunduğu bir anahtardı. Ona bakmam için değil artık onu görmem için avuçlarıma bıraktığı bir anahtar.

Üzerine gitmedim yine de. "Ben de bugün Şebnem'le buluşsam diyorum, yani eve gidip kıyafetlerimi falan getirmesini isteyeceğim."

"Yalnız başına gitmene izin veremem," dedi düz bir sesle. "Çetin götürür getirir seni."

"Ya belki de çocuğun işi vardır, alıkoymak istemem," dedim kısık bir sesle. Elimin birini bıraktı ve yanağıma koydu. Avuç içine sığınmak ne güzeldi. Uzunca süzdü yüzümü, ezberler gibi. "Benim senden önemli bir işim yok."

Gülümseye çalıştım, bunu az çok başarmış sayılırdım. Sonra ben odaya geçtim, Kamer de aşağı indi. Telefonum yanımda olmadığından Şebnem'e mesaj atmak için Kamer'in telefonunu kullanmam gerekti, lakin telefonunun şifresini bilmiyordum. Derin bir nefesle komodinin üzerinde duran telefonu elime alıp şifreleri denemeye başladım.

Kamer... Beşiktaş... 1903... 123456...

Şifrelerin hiçbiri kabul edilmiyordu. Aklıma başka bir şey de gelmiyordu. Kamer'in pek bu tarz sembolik şeylerle işi olmazdı ama yine de bir şey daha geldi aklıma.

Diana.

Ve kilit açıldı. Gözlerim büyürken kalbim garip bir hisle kasıldı. Adımı telefonuna şifre yapacak kadar benimsemişti. Gözlerim kısılırken dudaklarım kıvrıldı. Bir süre sersemce gülümsedim ve daha fazla beklemeden Şebnem'e mesaj attım.

Kime: *Şebnem*

"Şebnem, ben Aymira. Bugün saat bir gibi buluşabilir miyiz? Sana evden çıkmadan mesajla konum bildiririm. Eve gidip bana birkaç parça eşya getirir misin? Telefonumu da. Şimdilik senin getirdiklerinle idare eder, daha sonra bir çaresine bakarım. Anahtar direkteki küçük kutuda. Görüşürüz." (10.02)

Mesajı gönderdim ve kazağın kollarını çekiştirerek odadan çıktım. Mutfak masasının dolu olduğunu görünce yüzümde tuhaf bir ifade yer edindi. Bu özlediğim tablodan çok, yalnızlaştırıldığım tabloydu çünkü burada onlarla oturmak Alper'e ihanet etmekten farksızdı.

Ama az kaldı kardeşim. Çok az kaldı. Seni senden daha çok düşündüğümü bilmene çok az kaldı.

Son basamağı da attıktan sonra Andaç'ın gözleri gözlerimle bütünleşirken dudakları aralandı. "Oha!" dedi bağırarak. "Aymira, sen buradasın?"

Aytaç bana kısa bir göz değdirip tekrar önüne döndüğünde kendimi masanın başında buldum. Kamer'e bakmadan Andaç'a tebessüm ettim. "Öyle gerekti."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Andaç. Yeniden boğazım düğümlendi ve bunu saklamak istercesine tırnaklarımı sandalyeye geçirdim. Kamer bu tepkimi fark etmiş olacaktı ki Andaç'a döndü. "Eben oldu. Bir şeyi de bilmeyiver."

Andaç bozulurken Zeynep dudaklarını büküp bana baktı. Kamer, Zeynep ve Andaç'ı bilse ona bu kadar yüklenmezdi belki. Çetin de öyle. Zaten Andaç'a şakasına takıldıkları aşikârdı. Andaç bu duruma alışmış gibi gözükse de Zeynep'in artık gücüne gittiği belliydi. Haklıydı da. "Tamam ya, sormadım bir şey," diyerek homurdandı. Yerime geçip oturduğumda masadaki huzursuzluk yeniden boy gösterdi. Huzursuzluktan kastım sessizlikti. Sessizliği çok sevmeme rağmen bu evde farklı anlamlara yol açıyordu. Her sessizlik yerini dev bir gürültüye bırakıyordu. Bizler de o gürültüde hep birlikte sağır oluyorduk.

"Dersleriniz nasıl gidiyor sizin?" diye sordu Kamer, Andaç'a bakarak. "Üzerinize düşmüyoruz diye salmayın kendinizi sakın!"

Kamer'in onlarla ilgilenmesi sebepsizce hoşuma gitmişti. Her ne kadar onlara karşı üslubu sert olsa da yine de dengeyi kurmayı başarıyordu. Andaç başını yere eğerken Kamer alayla omzunu silkti. "Ha, biri çoktan salmış belli."

Belli etmeden güldüm ama hemen toparladım. "Aslında, o kadar kötü değil," diyerek araya girdi Zeynep. "Sadece..."

"Hocalar mı taktı?" dedi Çetin, Andaç'a yandan bir bakış atıp ensesini kavrayarak. "Hep öyle olur, değil mi koçum?"

"Hayır..."

Zeynep'in cümlesi yeniden bölününce Çetin güldü. "Kaç tanesi, söyle döveyim onları?"

"Ya takan falan yok," diye sesini yükseltti Zeynep.

Çetin başını kaldırıp Zeynep'e dik dik baktığında ben bile gerildim. "Ne bağırıyorsun kız?"

"Anlatmama izin vermiyorsun ki," dedi çıkışarak.

"Neyi anlatacaksın, ayrıca bu mal kendi konuşamıyor mu? Savunup durma şunu," dedi Çetin düz bir sesle. Sebepsizce içim ekşidi

çünkü Çetin, Zeynep'in Andaç'a olan sevgisini, ikisi arasındaki ilişkiyi bilmiyordu. İşte Zeynep'in zoruna giden de buydu. Andaç'ı seviyorlardı ama onunla uğraşırken bazen dozu kaçırıyor ve tatsız sohbetlere yol açıyorlardı.

"Şu değil, o," dedi Zeynep sertçe. Onu ilk kez bu kadar sivri görüyordum. Çetin, ellerini Andaç'ın ensesinden çekerken Zeynep'e ölümcül bir bakış attı. Masadaki rehavet bir anda büyüdü. "Kızım sana ne oluyor? Andaç lan Andaç. Bizim Andaç, kardeşin..."

Zeynep sinirle soludu ve masaya elini çok sert olmayacak bir biçimde vurup söylene söylene kalktı. Çetin hayretle arkasından baktı. "Hayda. Ne oldu şimdi?"

"Ben bakayım," diyerek peşinden gitti Andaç. "Lan sana ne oluyor?" dedi bu sefer Çetin.

Kamer'e baktığımda son derece umursamaz bir tavırla sigarasını çekip külünü, kül tablasına döktü. Başımı sağa sola sallarken Aytaç da sessizce masadan kalkıp uzaklaştı. Çetin'in gözleri beni bulunca, "Ne oldu şimdi?" diye sordu. Şaşkın bir tavırla derin nefes alırken Kamer omzunu silkti. "Ya siktir et, çocukla çocuk olma." Birkaç saniye sessizlik yaşandı. "Çetin," diyerek ekledi Kamer. "Ben Dayı'nın yanına gideceğim, sen de," deyip gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Onu gideceği yere götür ve geri getir. Bir aksilik çıkarsa..."

"Çıkmaz," dedi hızla. Kaşlarımı çatarken yutkundum. "Güzel," dedi Kamer düz bir sesle. Sigarası bittikten sonra çayından bir yudum alıp başını eğerek Çetin'e baktı. "Daha sonra sana attığım adrese gelin. Mahir'le şu mevzuyu kapatalım."

"Tamam," dedi Çetin. Kamer, tatmin olmuş gibi yerinden kalkıp bana bakmadan odaya çıktı. Ben de bir iki bir şey atıştırıp masayı topladım.

Kamer bir süre sonra deri ceketini giyinmiş aşağı yanıma gelmişti. "Dediğim gibi, Çetin seni söylediğim adrese bırakacak, sonra Mahir'in yanına gideceğiz, tamam mı?" Bir şey söylemeden başımı aşağı yukarı salladığımda derin bir nefes alıp bir adım yaklaştı. "Korkmanı gerektirecek bir durum yok, merak etme sakın."

"Peki," dedim öylesine ama korkuyordum sebepsizce. Dün sabahki adamlardan, Kamer'in bana bir şey anlatmadan Dayı'nın yanına gitmesinden... Bunlar iyi düşünmeme engel olan birkaç nedenden ibaret bulgulardı.

"Güveniyorsun değil mi bana?" dedi sanki tatmin olmadığımı biliyormuş gibi. Gözlerimde parlayan endişe farlarını görebildiğine emindim. Bunun için üzerime geliyordu. "Güveniyorum," dedim sakince. "Güveniyorum ama bir şeyler olacakmış gibi sanki..."

"Hiçbir şey olmayacak, şuranı ferah tut," dedi ellerini göğsümün üst kısmına hafif darbelerle vurup geri çekerek. "Anlaştık mı?"

Dudaklarımı yaladım ve başımı daha belirgin bir şekilde salladım. "Anlaştık."

Beklemeden alnıma çabucak bir öpücük bırakıp evden ayrıldı. Evde biraz zaman geçirdikten sonra Zeynep'in telefonundan Şebnem'e buluşacağımız yeri konum attım. Bir saat sonra kadar Çetin, beni bir çay bahçesine bırakıp arabanın içinde beklemeye başladı. Şebnem gelene kadar kendime bir çay söyledim. Kısa bir süre sonra Şebnem sırtında benim çantamla kapıdan içeri girdi. Yüzümde büyük bir tebessüm yeşerirken Şebnem hızlı hızlı yürüyüp bana sarıldı.

"Çok özledim kızım," dedi yüzünü saçlarıma gömerek.

"Ben de," dedim iç çekip gözlerimi kapatarak. Daha sonra ayrıldık ve Şebnem sırtındaki çantayı yere, masanın kenarına koyup karşıma oturdu. Yüzü sevinçle büyürken gözleri, yüzümdeki yaralara takıldı ve düştü..

"Çok acıyor mu hâlâ?" diye sordu kırık bir sesle.

"Hayır," diyerek geçiştirdim. *Artık yaralarım değil, ruhum acıyor Şebnem. Çünkü anladım ki, ten yarası ruh yarası kadar baki değilmiş.*

Şebnem'in yüzündeki ifade içimi iyice ezerken, "Alper nasıl?" diye sordum beklemeden. "Dediğim gibi, dün akşam yine uğradım eve, öylece yatıyordu hâlâ..." diye cevapladı.

"İyi de Alper okuldan gelince uyumaz ki," dedim ürkek bir sesle. Canım benim canım, meğer ben uykularımdan çalarken senden götürmüşüm. Kardeşlerden birinin canı yanarsa diğerinin yüreği kanardı. Canı yanan ben, yüreği kanayan sendin Alper. Yüreği kanayan ben, canı yanan sendin Alper. Bu kardeşler arasında koparılamaz bir döngüydü.

"Alper o, güçlü çocuktur bilirsin, yaşadığınız şey kolay değil kabul ama atlatacaktır emin ol."

"Güçlü," dedim dişlerimin arasından. "Çok güçlü."

Şebnem ellerini masanın üzerine koyup eğildi. "Sen iyi misin? O çocuk nasıl?" diye sordu Kamer'i kastederek. İç çektim ve Şebnem'e bakıp tebessüm ettim. "Emin ol, şu an seninle burada oturuyorsam onun sayesinde, yoksa o gece o evden sağ çıkamazdım çıksam bile artık yaşar mıydım bilemiyorum."

"Deme şöyle şeyler," dedi ellerimi kavrayarak. "Geçti, hepsi geçti. Çok zor biliyorum ama sen demiyor muydun başımıza gelen şeylerle savaşmamız gerektiğini. Sen o savaşçısın, bu savaşı sen kazandın. Babanı sen yendin Aymira."

Onu kaybederek mi?

Gözyaşlarımı geri göndererek yutkundum. "Çok ağır geliyor ama bazen biliyor musun? Babam diyebileceğim biri kalmadı artık. Düştüğüm zaman kim kaldıracak beni?"

Bak baba, yine dilim sürçtü, senden iyi bahsettim. Sanki düştüğümde kaldıran bir babam varmış gibi andım seni. Öyle değilsin ama bunu sen de çok iyi biliyorsun. Bilmem, belki de ben avutmayı seviyorum kendimi.

"O kaldırır," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bak sana erkeklerin kitabını yazmış biri olarak diyorum ki, o çocuk seni ölse bırakmaz. Elleri titriyordu o gece Aymira. Sana bakarken içinin nasıl gittiğini görmeliydin. Emin ol, yanında böyle bir adam varken, önüne gelen her şeyi ezer geçersin. Sadece inan."

"İnanıyorum zaten," dedim hızla. "Kendimden çok ona inanıyorum. Kamer benim yaralarımı saran tek adam. Ama bazen olmuyor işte, yani babamı kolayca sindiremiyorum."

Kamer'e olan minnet borcum da sevgim de ilelebet devam edecekti, bundan hiç şüphem yoktu. Ben babamla aramdaki ilişkiden yakınıyordum. Artık onunla bir irtibatım da kalmış sayılmazdı. Ama kolay değildi, yıllarını verdiğin adamın seni yerle bir edecek kadar değer vermemesi hiçbir kız çocuğu için kolay değildi.

"Geçecek," dedi Şebnem güven verici bir sesle. "Geçecek." Ellerimi çekip onunkilerin üzerine koydum. "Aymira," dedi Şebnem kısık bir sesle. Düz bir ifadeyle yüzüne baktım. "Hakan olanları öğrendi ve muhtemelen senin onun yanında olduğunu biliyor."

"Bu kadar erken mi?" dedim sıkıntıyla.

"Sadece Hakan değil, mahalledeki birçok kişi biliyor," diyerek devam etti.

Omzumu silktim. "Umurumda değil, benim umurumda olan..."

"Senin umurumda olan?" dedi Şebnem kaşlarını kaldırarak. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim ve gözlerimi kapatıp açtım. Zihnimin içini tırmalayan düşünceler gün yüzüne çıkarken Şebnem bunu dile getirdi. "Bir seçim yapmaktan korkuyorsun, değil mi? Hakan'ı değil onu seçeceğini biliyorsun. Ve umurunda olan sanki Hakan'a ihanet ettiğini düşünmem," dedi duygularımı kelimelere dökerek. "Ama öyle değil işte, Hakan senin dostun, o ise geleceğin."

Geleceğim... Bunun garantisini veremesem de öyleydi. Kamer benim geleceğimde yanımda olmasını istediğim kişilerin başında geliyordu. Alper ve Şebnem'in yanı sıra o benim, yanında nefes alabileceğime güvendiğim tek kişiydi.

"Sana bir seçim yap, ondan vazgeç demiyorum. Bu kimsenin haddine değil, Hakan'ın bile! Kendini kasma bu kadar, bu hayat senin güzelim."

"İyi ki varsın Şebnem," dedim ona sımsıcak gülümseyerek.

"Hele bir de olmayayım Aymira Hanım," dedi şakaya vuran bir imayla. "Ben seni artık böyle kıyıda köşede mi göreceğim?" diye devam etti. Sesinde sitemkâr bir hava mevcuttu.

Derin bir nefes aldım. "Bir süre öyle görünüyor, her şey normale dönsün sonrasına bakarız tamam mı?"

Bir şey söylemeden başını salladığında bakışlarımı Çetin'e çevirdim. Bana bakmadan arabada oturuyordu. "Benim artık gitmem lazım Şebnem," dediğimde bakışlarımı takip edip dudaklarını araladı. "O kim?"

Hızla Şebnem'e döndüğümde gözleri hâlâ Çetin'in üzerindeydi. "Çetin, Kamer'in kardeşi gibidir. Yani seninle benim gibi," dedim kısık bir sesle.

"Hoş çocukmuş," deyiverdi bir anda.

"Efendim?" dedim bir anda boşluğa düşmüş gibi.

Şebnem omzunu silkip bana döndü. "Aman bana ne canım, öylesine konuştum işte." Gözlerime baktı ayaklandığımızda. "Habersiz bırakma beni," dedi kızar gibi. Gülümsedim ve ona sarılıp ayrıldım. "Dikkat et kendine, tamam mı?" dedim.

"Sen de," dedi aynı tavırla. Şebnem'le vedalaştıktan sonra arabaya ilerledim. Çetin benim geldiğimi fark edince arabayı çalıştırdı, sonra da oradan uzaklaşmaya başladık.

Çetin düz bir adamdı. Ya da acısını içinde yaşayan derin biriydi. Onunla pek konuşmasam da anlaşabiliyordum. "Çetin," dedim sessizlikten kurtulmak isterken. "Dayı'nın başı belada mı?"

Kamer'in başı belada mı?

"Neden sordun?" dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"O adamlar pek güven veren tipler değillerdi de o yüzden sorma gereği duydum."

"Merak etme," dedi hızla. "Kamer sana söylemiştir, hiçbir sorun yok."

Ona inanmak ve inanmamak... Bu ikisi sanırım şu an için doğru seçenekler değildi çünkü benim inanmaktan başka şansım yoktu.

Geri kalan yolu sakin ve sessiz bir şekilde gittik. Çetin beni Kamer'in yanına bıraktı. Kamer beni köşede arabada beklerken kapıyı açıp içeri girdim. "Tamam," dedi Çetin arabanın açık olan camından işaret ederek. Kamer belli belirsiz kafasını salladıktan sonra arabayı çalıştırmasıyla bulunduğumuz yerden ayrıldık.

"Mahir," deyip kelimemi düzelttim. "Onun yanına mı gidiyoruz?" diye sordum.

"Evet," dedi hızla. "Bu aptal kurallarını çiğ çiğ yiyeceğim." Konuşmadım. "Sen hallettin mi işini?" diye sordu ortamın ılınmasına izin vermeden.

"Evet," dedim kısık bir sesle. Araya dakikalık bir sessizlik girdiğinde Kamer başını bana çevirip, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yo," dedim dalgınlıkla.

"Yalan söyleme," dedi dümdüz bir sesle. "Olmuş bir şey."

"Hakan," dedim daha fazla sinirlenmesine müsaade etmeyerek. Ama sanırım bu ismi duyunca daha çok sinir olmasına sebep olmuştum.

"Ne olmuş o pezevenge?"

"Başıma gelenleri biliyormuş, senin yanında olduğumu da."

Kamer güldü. Gülüşü kaşlarımı çatmama sebep olurken şaşkınlıkla ona döndüm. Bu gülüşü beni korkutmuştu. "Yani?" dedi. "Bilsin şerefsiz."

"Küfür etme," dedim dişlerimin arasından tıslayarak. "Dostum o benim..."

"Değil," diyerek bağırdı. "O herif senin hiçbir şeyin değil, anladın mı?"

Buna karşı çıktım, zorundaydım. "Kamer sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına? Hakan benim çocukluğum, çocuk yanım..."

"Bunun için seninle tartışmak bile istemiyorum," dedi otoriter bir sesle. "O itin, seni hangi imayla şekillendirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun? İnanamıyorum ya, o şerefsize hâlâ dostum diyebiliyorsun ya, inanamıyorum," deyip elini sertçe direksiyona geçirdi. "Deliriyorum hatta."

Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda derin bir nefes aldım. "Bak," dedim ona dönüp durumu sakince izah etmeye çalışarak.

"Asıl sen bana bak," diyerek beni durdurdu. Bir yandan arabanın kontrolünü sağlayıp diğer yandan bana bakıyordu. "Bir daha o çocukla değil konuşmanı, o çocuğun adını dahi ağzına almanı istemiyorum. Bu bencillik mi? Evet, sonuna kadar anasını satayım. Bu kıskançlık mı? Evet, dibine kadar anasını satayım." Gözleri gözlerimin içini hedef aldı. "İstemiyorum. Benden başka biriyle konuşmanı da münasebet kurmanı da istemiyorum, anladın mı?" diye sordu bağırmaya devam ederek. "Bundan sonra senin arkadaşın da, dostun da, evin de benim."

Aklım ve kalbim arasına kurduğum salıncağın ipleri az önce kopmuştu. Şen kahkahalarla arşa yükselmeye çalışan o kız çocuğu az önce o salıncaktan düşmüştü.

Konuşursam daha çok sinirlenecekti ben de konuşmadım. Ona istediğini vermedim. Yüzümü cama çevirip ellerimi çenemin altına koydum. Bana, değil seçim yapma şansı konuşma fırsatı bile sunmamıştı. Sanki seçim yaptırsa bile ona sırt dönecektim. Canımı bu denli yakan şey, beni anlamadan dinlemeden yargılamasıydı. Gözlerimi kapatıp açtığımda bir damla suyun kirpiklerimi ıslattığını gördüm. Bunun büyümesine izin vermeden ellerimle gözlerimi sildim. Sinirlerim bozulmuştu.

"Bak bana," dedi sessizliğimden şüphelenerek.

Bakmadım.

"Bak bana," dedi yeniden.

Bakmadım.

Eliyle çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne çevirdi. Gözleri irileşirken yüzü ekşidi. "Seni ben mi ağlattım?" diye sordu. Hemen yolu izleyip tekrar bana döndü. "Seni ben mi ağlattım Diana, cevap ver?"

Cevap vermeden bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım. Kamer cevap vermediğimi anlayınca arabayı sağa çekip bana döndü. "Güzelim, bir şey söyle? Seni ben mi ağlattım?"

Dudaklarım titrediğinde daha fazla ağlamamak için direndim. Kamer üzerime doğru eğilip çenemi dikleştirdi. Bakışlarım karalarında sabitlenirken gözlerimin kızarıklığı Kamer'in acıyla yutkunmasına sebep oldu. Sinirlerimin yeterince bozuk olması ve birkaç gündür içinde bulunduğum ruh halinin dışavurumuydu bu, başka bir şey değil.

Kamer, alnını alnımın üzerine yaslayıp elleriyle şakaklarımı kavradı. "Şş," dedi güven verir gibi. "Özür dilerim, özür dilerim..."

Gözlerimi kapattığımda hafifçe iç çekip dudaklarımı birbirine bastırdım. Kamer hızlı hızlı nefes alıp verirken, etrafa saçtığı cam kırıklarını birleştirmek ister gibiydi. Bir süre öylece bekledikten sonra alnımı alnından çektim ve gözlerine baktım. Kamer ellerini şakaklarımdan indirip yanaklarımda sabitledi.

"Dostum, arkadaşım, sırdaşım, evim, neyim olursan ol," deyip başımı acıyla eğdim. "Ama sakın arkandan baktığım adam olma. Dayanamam."

Kamer bir süre duraksadı. Bir süre yutkunamadı. Gözlerinin içinde yanan ateşi gördüğümde ona dokunmak, en az onun yandığı kadar yanmak istedim. Kıvrımlı kirpiklerinin arasından süzülen acı koku ciğerlerimi talan etti. Göğüs boşluğumca yayılıp tüm organlarıma bu hissi bulaştırdı.

Gözlerimden öpüp geri çekildi. "Sana söz, sana yemin. Her şey çok başka olacak."

Ona inanmaktan başka çarem yoktu ve bu çare değildi, o benim inancımdı.

Zaman geçti ve biz ellerimizi bırakmadan Mahir'in mekânına geldik. Uzun bir koridorun ardından Kamer yüzüme bakarak, "Korkma," dedi, Mahir'in kapısının önüne geldiğimizde. Başımı aşağı yukarı sallarken Kamer beklemeden içeri girdi. Mahir masa başında birtakım işlerle uğraşırken bizi, özellikle beni, görünce oturduğu yerden kalkmadan doğrularak, "Hayırdır Alptekin, kız burada?" dedi. Sesinde dik bir tavır vardı.

Kamer keyifsizce güldü. "Sana ne lan?"

"Kuralları unuttun herhalde?" dediğinde Kamer alaycı bir tavırla karşılık verdi. "Başlarım senin kuralına. Kural mural yok."

"O ne demek lan?" dedi Mahir yüzünü buruşturarak.

"O artık burada kalacak, o artık Veda Caddesi'nde yaşayacak, benim yanımda demek," dedi Kamer her harfin üzerine basa basa. Her şeyi herkese kanıtlar gibi. Kamer, Mahir'in üzerine doğru gidip, "Bundan sonra ona karşı koyabileceğin kural yok. Onun için tüm kuralları parçalar atarım çünkü o artık buraya ait, en başından beri olduğu gibi," dedi.

Ait olmak. Buraya, Veda Caddesi'ne. Tüm hikâye buraya adım atmamla, tüm hikâye ondan kaçmamla başlamıştı. Meğer asıl hikâye ait olmakmış. Kamer'in en başında da dediği gibiymiş. *"Sen buraya aitsin, Diana."*

"Alptekin," dedi Mahir huzursuz bir sesle. Kamer dişlerini sıkıp Mahir'in üzerine yürüdüğü anda, bir silah sesi duyuldu. Olduğum yerde donakaldığım vakit ayaklarımın altından tüm ömrüm kayıp gitti sanki. Bir silah sesi daha duyuldu, adımlarını hissettiğim ayakların sesiydi bu.

Bu ses ölümün sesiydi.

Bu ses Azrail'in ayak sesleriydi.

"Kamer?" dedim korkuya renk çalan bir ses tonuyla. Dudaklarım titrerken kulağıma yansıyan silah sesi ve onun ardından yakınlaşan adım sesleriyle titredim. Kamer, bana bakarken kaşları çatıldı ve beklemeden beni arkasına çekip Mahir'e döndü. "Ne oluyor lan?"

"Ne bileyim?" dedi Mahir. O da bir hayli şaşkın ve ürkek duruyordu. Dişlerimi birbirine vurdurarak gözlerimi kapattım. Kamer sabırla ama bir o kadar da şaşkın bir halde kapının açılmasını bekliyordu. Bedenim kuvvetle sarsılırken içeri iki tane takım elbiseli adam girdi. Bunlar geçen gün bize Dayı'yı soran adamlardı. Adamlar yan yana durup tam karşımızda dikildiğinde Kamer gözlerini kararttı. "Siz?"

"Yanlış," dedi tok bir ses. Ardından sesin varlığı kapıdan içeri girdi. Uzun boylu, hafif sarıya vuran saçları ve yanındaki adamlara nazaran daha serbest giyinen biriydi. Adını bilmediğim bu adam odadan içeri girerken Mahir, şaşkın bakışlarını ona yöneltti; Kamer ise olduğu yerde durmakla yetindi. Adamın gözleri önce Kamer'i sert ve keskin bir ifadeyle süzdükten sonra kısa bir anlığına bana değdi. Hızlı davranıp bakışlarımı kaçırmama fırsat tanımadan Kamer benim önümü kapattı. Ellerim titremeye yüz tutarken, Kamer'in sırtının kenarına gelerek koluna tutundum. Bu tavrımı fark etmiş olacaktı ki beni biraz daha kapattı.

Adamın yüzünde beliren manasız tebessüm içimi ekşitirken, bakışları Kamer'e kaydı. "Alptekin?"

Kamer'i tanıyordu.

"Mirza?"

Kamer, adamın adını tıpkı bir kurşun sesi gibi dudaklarının arasından sızdırırken bakışlarımı adının Mirza olduğunu öğrendiğim adamın çehresinde kilitledim. Adam öne bir adım atarken Kamer'in kolunu sıktım. "Şş," dedi kulağıma fısıldayarak. Yutkundum. Adam sesli bir şekilde sırıttı. "Küçük hanımı korkuttuk galiba?"

Kamer hırıltılı bir nefes aldı. "Küçük Hanım?" diye sordu cevabını istemediği bir şekilde. Ardından nefret edercesine soludu. "Kes laga lugayı, ne işin var burada?"

"Önce bir soluklansaydık," dedi rahat bir tavırla.

Mahir sessizliğini bozarak öne atıldı. "Kimsiniz lan siz, benim mekânımı basıp silah çıkarıyorsunuz?"

"Elimi kana bulamak için fazla gereksiz adam dikmişsin kapıya," dedi adam. Anlaşılan Mahir onu tanımıyordu.

"Edebiyat parçalamak için yanlış yerdesin," dedi Kamer düz bir sesle. "Ne işin var senin burada?" Geçen günkü takım elbiseli adamlar tıpkı bir put gibi ayakta dikilirken kaşlarımı çattım. Demek tasmaları takılıyken konuşamıyorlardı.

Mirza denen adam başını eğip yarım bir gülüş yerleştirdi dudaklarına. Tenine sinen zehir gibi koku burnumu talan ederken Kamer'in koluna sardığım parmaklarımı hafifçe gevşettim. "Ne işimin olduğunu sen çok iyi biliyorsun Alptekin."

"Bilmiyorum," dedi Kamer son derece soğuk bir sesle.

Adam gülmeye başlayıp başını sola sallayarak geriye doğru yürüdü. "Alptekin, Alptekin, Alptekin..."

"Soyadımı mı ezberliyorsun lan?"

Hatırlamıştım bunu bir yerden...

Kamer soğukkanlılığını korumaya devam ederken adamın tavrı ciddiyete büründü. "Sen benimkini biliyor musun?" dedi kaşlarını yukarı kaldırıp Kamer'in gözlerinin içine bakarak. "Mirza Soylu."

"Soysuz," diyerek hırladı Kamer.

İstemsizce gülümserken Mirza'nın bakışları beni hedef aldı. Dudaklarım anında düzleşirken Mirza, derin bir nefes alıp ağzını açtı. "Komik bir çocuk olmayı hiçbir zaman başaramadın, Alptekin."

Kamer alayla başını eğdi. "Uğraşmadığım içindir."

Mirza, "Tamam, baştan alıyorum o zaman," deyip ellerini ovuşturmaya başladı. Boynundaki gümüş zincir kolye tişörtünün içine sarktı ve Kamer'in karşısında durdu. "Dayı nerede?"

Kilit isim. Belki de tüm bu cevapsız soruların tek yanıtı oydu.

"Bilmiyorum," dedi yine Kamer.

Biliyordu.

Mirza, sinirle dudaklarını gerdi ve son derece yapmacık bir gülüşle dudaklarını araladı. "Pekâlâ," deyip sol elini uzatıp avuç içini açtı. Parmaklarıyla avucunu kapatıp açarken kaşlarım çatıldı. "Yüzüğü ver."

Hangi yüzükten bahsediyordu? Kamer'in gümüş yüzüğünden mi?

Kamer, anında hızlı bir hareketle elini belli etmeden arkaya atıp çaktırmadan onu parmağından çıkardı. Nefesim ciğerlerime ulaşmakta zorluk çekerken Kamer, büyük bir ustalıkla yüzüğü benim pantolonumun arka cebine koydu. İrkildiğimde sessizce iç çekerek sakin kalmamı ima etti. Boğazımı sıkarken parmaklarımı Kamer'in kolundan bir an olsun serbest bırakmadım. Ellerim onun koluna prangalanmıştı. Daha sonra Kamer, sakince Mirza'ya baktı hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranarak. "Ne yüzüğü?"

"Sen biliyorsun ne yüzüğü olduğunu. Zorluk çıkarma Alptekin, ver yüzüğü'" dedi avucunu kapatıp açarak.

Kamer kaşlarını çattı. "Sana yüzük falan yok bende diyorum."

Dilimi dişlerimin arasına hapsederken derin bir nefes aldım. Mahir, tepkisiz bir halde olanları analiz ederken Kamer'in bakışlarının sertleştiğini gördüm. Çehremi çenesine doğru çevirdiğimde oranın biz buz kütlesi gibi katılaştığını gördüm. Mirza'nın peşinde olduğu şeyin ne manaya geldiğini biliyordu, bunu anlayacak kadar tanıyordum onu. Yüzük önemliydi.

"Sende olduğunu biliyorum, onu bana ver," diyerek tekrar yineledi Mirza.

Kamer burnundan soluyarak öne atıldı. "Anlamıyor musun lan, bende değil diyorum." Elim istemsizce arka cebime giderken yüzüğün varlığı beni tehdit altına almıştı. Korkuyordum ama Kamer yanımdayken bunu törpüleyebiliyordum. Ona koşulsuz güveniyordum ve bana güvendiğini de biliyordum.

"Onu bana vereceksin." Gözlerinde bir ateş vardı, gözlerinde büyük bir savaşın yangınını fitilleyen bir kıvılcım vardı. "Yoksa seni..."

"Yoksa ne lan, yoksa ne?" dedi Kamer gür bir hiddetle. Mirza'nın kahverengi gözleri gözlerimi odağına alırken, Kamer elleriyle onu hızla geriye doğru itti. "Bakmaman gereken yerleri ve söylememen gereken sözleri hâlâ öğrenememişsin."

"Sen de yalan söylememeyi," dedi Mirza düz bir sesle. Kamer sinirle bir hareket daha yapıp onu tekrar geriye doğru itti. "Siktir lan oradan." Dudaklarını sıktı. Sabrı, içinde tanesi bitmek üzere olan bir kum saatini andırıyordu. "Yüzük bende değil, Dayı'yı boşuna arayıp durmayın onu bulamazsınız."

"Onun yerini de biliyorsun," dedi Mirza emin bir ses tonuyla. Kamer ne yaparsa ne söylerse söylesin o inanmıyordu, zira insan bir şeyi kafasında kurduğunda kendi bildiğini okurdu. Takım elbiseli adamlar hareketlerinden taviz vermezken dudağımın içini kemirmeye başladım.

Kamer, buz gibi bir sesle mırıldandı: "Canını yakarım, defol git saçma sapan hesaplar peşinde koşmaktan vazgeç!"

Mirza, "O yüzüğü neden aradığımı biliyorsun," deyip bir adım daha öne çıktı. "O bana lazım."

Kamer, müthiş bir umursamazlıkla omzunu silkti. "Umurumda değil lazım olup olmaması."

"Umarım can yakmadan onu bana verirsin," dedi Mirza bakışlarını önce Kamer'e, sonra bana ulaştırarak. Kalbim, endişe filizlerinin altından kök salmaya başlayan dalların yerini sağlamlaştırırken yerini çoktan sabitlemişti.

"Hiçbir bok yapamazsın." Kamer sinirle kelimeleri döverken ciddi bir konunun üzerine ayak bastığımızın sinyallerini vermişti bile.

"Birader, ne derdin varsa git dışarıda hallet," diyerek araya girdi Mahir. Bu süreçte sessizliğini korumasına şaşırmıştım doğrusu. Mirza ona soğuk bir bakışla yanıt verirken göz bebeklerim büyüdü. Ardından başını sallayıp Kamer'e baktı. "Hoş bir karşılama değildi Alptekin, umarım diğerinde yeniden tanışırız. Yoksa kendimi seve seve tanıtmayı iyi bilirim. "

Kamer hiçbir şey söylemedi. Ona, öfkede pişmiş bakışlarını sundu.

Mirza ise bundan etkilenmişe benzemiyordu. Dudaklarını büküp ellerini ovuştururken, "Bu seferlik alttan alalım. Bir dahaki sefere daha çekişmeli olacak," dedi. Duruşunun öncülüğünü ettiği sesinde tehditkâr bir hava esiyordu. Kamer, karşılık vermeden soğuk ve sert bakışlarına ara vermeyip Mirza'nın suratına baktı. Huzursuz bir sessizliğin ardından Mirza arkasını döndü ve odayı terk etti. Hemen ardından takım elbiseli adamlar da onu takip ederek odadan ayrıldılar.

Derin bir nefes alıp verirken Kamer bana döndü. "İyi misin?" diye sordu direkt. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Kimdi lan o?" Mahir sorusunu yöneltirken Kamer, gözlerini üzerimden birkaç saniye uzaklaştırıp ona cevap verdi:

"Senden hallice bir piç kurusu işte. "

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Mahir alayla.

Kamer dişlerinin arasından tısladı. "Senin kalbine sıçayım!"

"Kimdi oğlum o?" dedi Mahir, tavrının tutarlılığını belli ederek. Mahir'in bu düz sesi içimde manasız düşüncelere yol açtı. O iğrenç herifin tekiydi, pisliğin önde gideniydi. Ama bazen beni bile hayretler içine sürükleyen yanlarını ortaya çıkarıyordu.

Birkaç saniyelik bir sessizlik sonrasında Kamer ağzını araladı: "Mirza Soylu."

Kaşlarımı çattım zira iyi şeyler düşünecek ya da hissedecek bir isimden bir hayli uzaktı. Mahir kollarını alayla iki yana açtığında, "Bu ne lan? Ben Mahir Korlu, o Mirza Soylu. Yok mu daha boylu poslu birileri?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Kamer omzunu silkip yüzünü ekşitti. "Seni anana müjdeleyen doktorun ben..." Devam edemedi, daha doğrusu etmedi çünkü bir an evvel buradan gitmek istiyorduk. Arkasını döndü. "Biz gidiyoruz. Dediğim gibi kural falan yok. Eğer bir daha paçalarıma dolanırsan, seni dolarım, hem de fena dolarım haberin olsun."

Mahir öylece bize bakakaldığında Kamer, başını iki yana sallayıp odadan çıktı. Ben de vakit kaybetmeden onu takip ettim ve kasveti geride bıraktım. Kapıdan dışarı adımımı attığım ilk anda ayağımın altında ezilen cam parçalarıyla tanıştım.

"Dikkat et," dedi Kamer düz bir sesle beni arkasında bırakıp yürümeye devam ederek. Dudaklarımı ıslatıp geri çektiğimde adımlarımı temiz kalmayı başaran yerlere atmaya çalıştım. Koridor boyunca uzanan floresan lambalarının hepsi patlatılmıştı. Birkaçında elektrik etkileşiminin gelgitlerinin olduğunu varsaymazsak tabii ki.

Rutubetin damarlarıma kadar işlediği koridoru nihayet çıkarak mekânı geride bıraktım. Kamer, vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdığında ben de hızla kapıyı açıp arabaya bindim. "Kimdi o?" diye sordum sabırsızca çünkü asıl cevabı henüz vermemişti.

Direksiyonu sola doğru kırdı. "Şimdi değil," dedi.

"Yüzüğü neden istiyor?" diye sordum bu sefer.

"Şimdi değil dedim," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. Ses tonu oldukça tok ve sertti. Gözlerimi yavaşça kapatıp açtığımda sağ elini uzatıp avucunu açtı. "Yüzüğü ver."

Kaşlarım çatılırken elimi arka cebime atıp yüzüğe ulaştım. Parmaklarıma dokunan soğuk gümüş, içimde büyüyen kara bulutlara meydan okurken onu Kamer'in avucuna bıraktım. Kamer vakit kaybetmeden onu parmağına taktı ve direksiyon hâkimiyetini tekrar sağladı. Başımı sağa sola sallayıp gözlerimi dışarı çevirdim. Benimle yine konuşmuyordu, bana anlatmak yerine bunu hep erteliyor ya da üzerini kapatıyordu.

"Trip sevmem," dedi Kamer sanki ona olan duruşumu anlamış gibi.

"Ben de sürekli benden kaçmanı sevmiyorum," dedim sessizce. Elleri yanağımı örten saçlarıma ulaşırken istemsizce yutkundum. "Sürek-

li kaçmıyorum," dedi boğuk bir sesle. Parmağıyla yanağını okşamaya devam ederken gözlerim hâlâ dışarıya odaklıydı. Böylelikle tavrımın ne kadar tutarlı olduğunu anlayacaktı çünkü gözlerine bakınca hemen yumuşuyordum.

Adamda resmen şeytan tüyü vardı.

"Kaçtığını inkâr etmiyorsun ama," dedim iğneleyici bir tonda. Huzursuz bir nefes alırken arabanın kontrolünü sağlamaya devam etti. "Bazen istemsizce oluyor çünkü," dediğinde sözünü bölüp hızla bakışlarını ona çevirdim.

"Çünkü yok Kamer. Çünkü dedikten sonra arkası gelmeyen cümleler bize zarar vermekten başka bir şey yapmıyor, görmüyor musun?"

Elini yanağımdan çekerken bakışlarını yeniden yola sabitledi. Onu izlemeye devam ettim. Kaskatı kesilen çenesi yolunda gitmeyen şeylerin resme dökülmüş hali gibiydi. "Kaçma benden," dedim fısıldayarak. "Çünkü bir tek benden kaçmana gerek yok."

Olacaktı. Aramızda elbette huzursuzluk, kavga ve görüş ayrılığı olacaktı. Bunlar son derece normal ve olağan durumlardı. Benim kabullenemediğim şey benden uzaklaşmasıydı. Vücudu yanımdaydı ama ruhu başka yerlerde geziyordu. Oysa ben onun ruhuna teslimdim, bedeni sadece bir imzadan ibaretti.

"O adam o yüzüğü neden istiyor?"

Derin bir nefes aldı. "Eve gidince anlatacağım tamam mı?" Tatmin olmayarak kendimi geriye doğru attım. Kamer beklemeden bana bakıp dudaklarını sarkıttı. "Bak, söz sana."

"Peki," demekle yetindim. Üstelemedim. Üzerine gitmedim. Sessiz ama bir o kadar da huzur vermeyen bir yolculuğun ardından, sırtımdaki çantayla beraber odaya çıkıp onu masanın kenarına bıraktım. Kamer duş almak için banyoya girdiğinde ben de ona bir şeyler hazırlamak için aşağı indim.

Aytaç'ın mutfak masasında ders çalıştığını gördüm. Yanına ulaştığımı fark etmişti ama en ufak bir tepki vermemişti. Göz ucuyla ona bakıp hemen dolabın kapağını açtım. Sebze bölmesinden bir salatalık bir de domates çıkararak onları güzelce yıkamaya başladım. Gözlerim bir yandan Aytaç'a kayarken önündeki test kitabıyla oyalandığını gördüm. Biraz daha dikkatle hangi derse çalıştığını anlamaya çalıştım. Matematik değildi, biraz daha yaklaştığımda tarih olduğunu anladım. En sevdiğim derslerden biriydi.

Musluğu kapattıktan sonra ellerimi kâğıt havluyla kurulayıp Aytaç'ın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Anlamadığın bir kısım varsa yardımcı olabilirim," dedim yumuşak bir sesle. Aklıma hemen Alper gelmişti, gerçi o hep zihnimin bir köşesinde bana bağırıyordu.

Aytaç, elini yanağından çekip test kitabını yavaşça bana doğru çevirirken uçlu kalemin ucuyla soruyu gösterdi. Kaşlarımı çatarak soruya baktığımda içimden okumaya başladım. Lise bilgilerimi tazelerken soruyu dikkatle idrak etmeye çalıştım.

"Mustafa Kemal, 'Hattı müdafaa yoktur. Sathı müdafaa vardır. O satıh tüm vatandır. Vatanın her karış toprağı yurttaşın kanı ile ıslanmadıkça terk olunmaz.' sözünü hangi savaşta söylemiştir?" Soruyu bir kez de dışımdan okuduktan sonra başımı kaldırıp Aytaç'ın gözlerine baktım. "Cevap, Sakarya Savaşı."

Aytaç bana dümdüz bakarken elime aldığım kalemle *sathı* kelimesinin *sa* kısmını çember içine aldım. "Buradan hatırlayabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi düz bir sesle.

"Rica ederim," dedim tebessüm ederek. Aytaç'la iletişim kurmak istiyordum, onun nasıl birisi olduğunu o gün fark etsem de benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona ulaşarak zincirlerini kırmasına yardım edebilirdim.

"Derslerin nasıl?" diye sordum konuşmaya çalışarak. Kitabı kendine çevirirken, "İyi," demekle yetindi. Başımı aşağı yukarı salladım. "Sevindim." Aytaç yeşil gözlerini bana çevirirken ona bakmaya başladım. İkizi Andaç'la birbirlerini yansıtıyorlardı. Ama bunu Andaç'ın gevezeliği sayesinde ayırt edebiliyordum.

Onunla konuşmak için bahane bulmaya çalıştığımda buna müsaade etmeyip kafasını yeniden test kitabına gömdü. Konuşmayı sevmiyordu, ben de bunu çok iyi bildiğimden pes ettim. Derin bir nefes alarak ayaklanırken, "Sormak istediğin soru olursa mutlaka yardımcı olurum," dedim. Bana eğreti bir bakış atarken dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Sanırım bu olumlu bir tepkiydi. Ben de ona başımı salladım ve arkamı dönüp Kamer'in tabağını hazırlamaya devam ettim.

Birkaç dilim peynir ve domatesin yanına iki dilim de ekmek koyarak odaya çıktım. Elimdeki tabakla içeri girdiğimde Kamer, yatağın ucunda dikilmiş, saçlarını kurutuyordu. Elimdeki tepsiyi masanın üzerine bıraktım. "Çay yok bu sefer," dedim sessizce.

Elindeki havluyu saçlarından çekmeden bana göz kırptı. "Sen varsın ya, yeter."

Yüzümde derin bir gülümseme meydana gelirken Kamer, bordo havluyu saçlarından çekti, olduğu yerde başını eğip bana muzip muzip baktı. "Gülüşünün müptelasıyım."

Hafif bir utançla başımı yere eğdiğimde gülümsememi engelleyemedim. İçimi bir hoş eden bu karşı konulmaz his beni çepeçevre sarıyor, gün sonunda gün içinde yaşadığımız her ne varsa alıp götürüyor, bir tek bana onu veriyordu. Bir süre olduğumuz yerde beklerken boğazımı temizleyip, "Yesene haydi," dedim.

Dudağının kenarını kıvırdı. "Yedirsene."

"Ben mi?" dedim gözlerimi büyüterek.

Kaşlarını çatarak bir adım yana kayıp arkama bakmaya başladı. "Arkanda başka birisi olmadığına göre, sen."

"Yatakta mı yiyeceksin?" diye sordum öylesine konuşur gibi.

Kötü kötü baktı. "Fantezi yapmayacağım, alt tarafı karnımı doyuracaksın," dedi.

Gözlerimi devirdiğimde masanın pencere kısmında olan sandalyesine oturdu. "Üşümüyor musun sen? Giyinir misin üzerini?" dedim tabağa yönelerek.

Omzunu silkti. "Yo."

Başımı alayla sağa sola salladığımda bir dilim ekmeğin üzerine bir parça peyniri sürerek ona uzattım. "Al." Elini uzatmayınca gözlerimi irileştirdim. "Ne?"

"Yedirsene kızım," dedi düz bir sesle.

Ona aval aval baktım. "Ha, istersen senin yerine ben sindireyim bir de. Ne dersin?"

"Yok, onu ben yaparım," dedi gülerek.

Çok, çok güzel gülmüştü.

"Allah'ım ya Rabbim," diyerek ekmeği ağzının içine soktum. Bir ısırık alıp geri çekildiğinde dudaklarını kapatıp ekmeği çiğnemeye başladı. Sebepsizce yemek yiyişini izledim. Onu her türlü, her yerde izleyebilirdim. Onu izlerken hiç sıkılmıyordum, tam karşısına otursa, saatlerce gözümü dahi kırpmadan onu en başa sarıp sarıp ezberleyebilirdim.

"Ölmeden elinden yemek yiyeyim dedim."

"Konuşup durma şöyle şeyler, sinirimi bozuyorsun," diye tersledim onu. Sonra da derhal göğsümde toplanan bu ağrıyı sahiplendiğim gibi ayağa kalkıp yatağın kenarına oturdum. Kamer sırtını sandalyeye iyice yaslarken onunla bakıştık. Aramızdaki bu sessizliğin bir adı vardı ama bunu ikimiz de daha önce hiç sesli bir şekilde söylememiştik.

"Anlat," dedim ona bakarken. "Her şeyi!"

Elindeki silahta sıkacak kurşun olmadığını biliyordu bu yüzden kaçmak ya da kendini savunmak için beni hedef almadı. Anlatacaktı. Sakince doğruldu ve yanıma oturdu. Oturduğu yer çukurlaşırken ona döndüm. Gözlerime bakmadan parmağındaki yüzüğe dokundu ve konuştu. "Bu bir anahtar..."

Afalladım. Gözlerimi baktığı yere, yüzüğe çevirdim. Üzerinde değişik işlemelerin olduğu koyu renk, gümüş bir yüzüktü. Tüm bu karmaşanın göbeğindeki varlıktı. O tüm kapalı kapıların anahtarıydı. Dediği gibi.

"Anahtar?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Bu iyi bir şey mi?"

"Sayılır."

"Sayılır?" diye sordum. "Kamer düzgün bir şekilde anlatır mısın?"

Sıkıntıyla soluklandı ve geriye doğru giderek sırtını yatak başlığına dayadı. Ben de bir ayağımı yataktan sarkıtıp diğerini içeri doğru kırarak ona baktım. "Mirza şerefsizin önde gidenidir," dediğinde hızla araya girdim.

"Orası belli."

Yüzünden hiçbir tepki oluşmazken devam ettim: "Mahir kadar değildir herhalde, değil mi?"

Göz çukurlarım derinleşirken başımı hafifçe sol tarafa doğru yatırdım. Kamer istediğim tepkiyi vermeyerek başını sağa sola doğru yavaşça salladı. "Mirza onun on misli. Dişli bir düşman ama hâlâ bana meydan okuyabilecek biri değil," dedi ardından.

"Peki, senden yüzüğü neden istiyor?" diye sordum ve gözlerimi kıstım. "Ya da Dayı'yı neden arıyor?"

"Babası ve Dayı'nın çok eskiye dayanan bir dostluğu olmuş," dedi. Geçmiş zaman kipi her zaman tüten bir baca gibi korunu taze tutarken, cümlenin devamında yatan sırları bir bir dile getirmeye devam etti. "Ferhat Soylu... Dayı'nın en yakınıyken bir anda hesaba uymayan şeyler olmuş ve o dostluk tıpkı bir domino taşı gibi önünü alamadan yıkılmış. Sebebini bilmiyorum ama yüzük..."

"Yüzük?" dedim sert bir girişle.

"Bu yüzüğü bana Dayı verdi. Buraya adım attığım ilk gün bana bir anahtar verdi, Diana."

Ellerimi yatağın üzerine bastırdım ve bedenimi biraz daha yukarı çektim. Kamer duruşundan bir an olsun ödün vermezken konuşmaya devam etti. "Ve şimdi Mirza yüzüğü istiyor." Gözlerim gümüş ışığının oltasına takılırken Kamer'in damarlı parmağını süsleyen bu şeyin sırrı yavaşça aralanmıştı.

"Peki ama neden?" diye sordum. Kamer gözlerini kapattı ve sırtını yatak başlığından çekip göğsünü öne doğru itti. Elinin üzerini çevirerek ortaya doğru uzattığında parmağındaki yüzüğe dokundu. İşaret parmağı bir süre yüzüğü ezberledi ve beklemediğim bir anda bir kapak açıldı. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken dikkatimi tamamen yüzüğe verdim. Kamer, yüzüğün motifli kısmının altındaki kapağı açarken derin bir nefes aldı. "Bunun için."

Başımı biraz daha eğip kapağın içindeki toz birikintisini rotama aldım. Kırmızı renkteki şeyler ince kum tanelerini andırırken Kamer gözlerini bana çevirdi. "Bu bir zehir."

Kulaklarım duyduğum cümlenin sancısıyla tırmalanırken gözlerimi onunkilere değdirdim. Ekledi: "Mirza'nın babası hasta ve tek şifa bu zehir. Ama bunu ona asla vermem, çünkü..."

"Çünkü?"

Kamer'in sustuğu her harfin cevabını, bir şeylerin bedelini ödeyerek alıyordum. "Çünkü bu benim, çünkü o şerefsiz umurumda değil. Babası da öyle," dedi soğuk bir esintiyle yüzüme yüzüme rüzgâr savururken. "Bak, bu basit bir zehir değil; kimine zehir kimine panzehir, anlıyor musun?"

"Sen zehrini istiyorsun," dedim kararlı bir sesle. Panzehir kısmı Mirza'nın babasını ilgilendiriyordu, peki Kamer neden zehir kısmıyla ilgileniyordu?

"Ben senden kısa bir süreliğine bu yüzüğü saklamanı istiyorum," dediğinde gözlerimi büyüttüm. Bu uçuk bir fikirdi. "Kamer?" dedim şaşkınlıkla.

"Sakin ol, korkmanı gerektirecek bir durum yok, sadece benim için bunu bir süre saklamanı istiyorum," dedi korkularımı eskitmeye çalışarak. "Benim için?" dedi göz bebeklerimin içini titreterek bakarken.

Senin için yaparım ama peki sen kendin için ne yapacaksın Kamer? Koruyacak mısın kendini, yıkmalarına izin vermeyeceksin, değil mi seni?

"Yaparım," dedim o savsakladığım anı hızla es geçip bunu kabullenerek. "Peki ya o adam, yani Mirza sana bir şey yaparsa?"

Sözümü kesti. "Hayır, hiçbir şey yapamayacak." Yüzüğü çıkardı ve usulca sağ elimi kavradı. Elim titrerken avucumun içini açıp yüzüğü bıraktı ve parmaklarımı usulca kapattı. Bedenimde inanılmaz bir yük hissederken bunun, ruhumun yansımasından tenime düşen bir gölge olduğunu anladım. Soğuk cisim avucumu yakarken Kamer elleriyle çenemi kavrayıp gözlerimizi birbirine kavuşturdu.

"Bu yüzükte artık ikimizin zehri var çünkü sen benim zehrime karıştın," deyip bana geri dönüşü olmayan bir yolun adresini verdi. "Çünkü bu saatten sonra bizim zehrimizi ancak biz temizleyebiliriz. Çünkü biz artık birbirimizin panzehriyiz."

Gözlerimin önünde idam edilen kelimeler benim hayallerimdi.

Ayaklarım çıplak zeminle buluştuğunda omuzlarıma yüklenen güneş ışınları saçlarımda yakıcı bir his bırakmıştı. Boğazımı temizlercesine yutkunarak saçlarımı özensizce geriye doğru yatırdım. Derin bir nefes alıp gözlerimi büyüttüğümde arkamı dönmeden omzumun üstünden Kamer'e baktım. Bedeni bana dönük bir şekilde uyuyordu. Elinin teki başının altındaydı. Dudakları sarkmış, alnına dökülen saç tutamları yüzünde dağınık bir hava meydana getirmişti. Tebessüm ederken iç çektim. Bu iç çekiş, her sabaha güvenli bir yerde uyanmamı sağlayan adam içindi.

Bu iç çekiş aldığım her nefesi, o adama adadığım içindi.

Yüzümdeki tebessüm eriyen bir mumun ateşi gibi sönerken, yanağımı omzumun üzerinden çektim. Tam o sırada gözlerim komodinin üzerinde duran yüzüğü odağına aldı. Dudaklarımda kuru bir is bırakan bu görüntü, gümüşün dumanlı havasına karıştı. Ellerimi uzatarak yüzüğü kavradım ve onu parmaklarımın ucuna hapsettim.

İşaret parmağımı yüzüğün üzerindeki motiflerde gezindirmeye başladığım an, sanki içindeki zehir göğsümün boşluklarına doluyor, ciğerlerimde acı bir rüzgâr estiriyordu. Dudaklarımı çabucak ıslatıp geri çektim ve motifin altındaki küçük kapağın kilidine dokundum. İçinde sanki bomba vardı ve kapağı açtığım an patlayacaktı. Göğüs kafesim şiştiğinde tırnağımı kilide geçirdim. Kapağı yukarı doğru kaldırmaya çalıştığımda bunun oldukça güç olduğunu fark ettim. Kahretsin sanki küflenmişti, oysa Kamer rahatlıkla açmıştı.

Bir iki kez daha kapağı zorlamaya çalıştığımda arkamda oluşan hareket yerini dalgalı bir sese bıraktı. "Senin arkan niye dönük, uyanır

uyanmaz beni izlemen ve uyandığımda senin gözlerinle karşılaşmam gerekiyordu."

Yüzüğü avucumun içine hapsettim ve bozuntuya vermeden başımı tekrar omzumun üzerinden ona çevirdim. Başını yastıktan kaldırmadan, gözleri yarı açık bir biçimde bana bakıyordu. Gülümsedim. "Sebep?"

"Ben öyle yapıyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Benim yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Belli et o zaman," dedi meydan okurcasına. Sesinde müthiş bir ima sezerken içimdeki kıza ayak uydurdum ve avucumdaki yüzüğü ona göstermeden cebime koyup yanına uzandım. Başım yumuşak yastıkla buluşurken kara gözlerini hemen rotama aldım. "Oldu mu?"

Boşta kalan elini yanağımın üzerine koyup saçlarımı geriye doğru usulca itti. Dokunuşu tüy gibi yumuşacık bir etki oluştururken ona belli etmeden yutkundum. Gözlerini yanağımın üzerinde gezinen ellerine sabitledi. "Oldu, çok güzel oldu hem de."

"Sevindim," dedim sakin bir sesle. Elleri dudağımın kenarına gittiğinde, henüz kapanmayan yaramın üzerinde gezindi. "Acımıyor değil mi artık?" diye sordu.

"Geçmek üzere zaten," dediğimde yüzünde derin bir gülümseme meydana geldi.

"Bence de artık geçsin," dedi şefkatli bir sesle. Güldüğümde gözlerimiz birleşti ve yanağının kenarında oluşan gamze, gözlerime güzel bir şölen yaşatmaya başladı. Elimi usulca yanağına koydum ve gamzesine dokundum. "En çok bunu seviyorum," diyerek fısıldadım.

"Neyi?" diye sordu bilmezlikten gelerek.

İç çektim ve gözlerimi yeniden onunkilerle buluşturdum. "Böyle gülünce şurada derin bir çukur oluşuyor ya, onu."

Parmaklarım özgürlüğü tadan kuşlar gibi gamzesinin üzerinde gezinirken dudaklarını araladı. "Öpsene onu," dedi kısık bir sesle.

Kaşlarımı hafifçe çattım ve sanki annesinden azar işiten bir kız çocuğu gibi utanarak başımı yastıktan kaldırıp, dudaklarımı yanağına bastırdım. Eli boyun girintime inerken gözlerimi kapattım ve bir süre hareketsizce kokusunu içime çekip, onu öptüm. Ardından geri çekilerek kafamı tekrar yastığıma koydum.

"Seni hep orada saklamak mümkün olsa keşke."

"Sürekli gülersen neden olmasın?" deyiverdim hızlı bir şekilde.

Sırtüstü döndü ve derin bir nefes aldı. "Biliyor musun?" diye sordu gözlerini tavana dikerek. "Bir gamzemin olduğunu seni görünce hatırladım. Senin yanındayken değil bir gamzem olduğunu hatırlamak, yaşadığımı hissediyorum ben."

Kamer'in zihninin içinde nefes alan şeyleri bilmiyordum ama neler düşündüğünü hissedebiliyordum. Her ne kadar benimle bazen bu kadar cüretkâr konuşmasa da tavırları ve bakışları beni onun zihnine kilitliyordu. Ona bakınca aşılmaz ve yıkılmaz duvarları olan bir adam görüyordum. Ben o karanlık adamım, havaları. Dışarıdan bakan herkes bunu düşünürdü, ben de ilk başta bunu görmüştüm ama artık dışarıda değil yanındaydım, ona bir nefes uzaktaydım. Ben, o aşılmaz ve yıkılmaz duvarların ardındaki kız değildim, ben elimdeki balyozla onun duvarlarını yıkmaya çalışan kızdım. Bazen bu kırdığım duvarları yeniden örse de bana her seferinde yine güç verip elime yine balyozu almamı sağlayan da oydu.

Kamer beni hem yıkan hem de yeniden ayağa kaldıran adamdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum düz bir sesle. Gözlerini kırpmadan öylece tavanı izliyordu. Onu bir şeyleri düşünürken izlemeyi seviyordum, aynı zamanda korkuyordum da çünkü ne zaman bir şeyleri kafasında kurgulasa, böyle kara kara düşünse altından hep bir çürük çıkıyordu.

"Öncesi, sonrası... Annemi, babamı..."

"Onları özlüyor musun?" diye sordum hızla. Cevabı ne olursa olsun özlediğini biliyordum. Bunu gram belli etmese bile içinde bir yerlerde ufak bir özlem kırıntısı vardı. Bundan emindim.

"Bunun cevabını veremem," deyip devam etti. "Sanırım yüzlerini unutmaya başladım."

"Bu saçmalık," dedim ses tonumdaki tizliği fark etmeden. "Onlar seni neden merak edip aramıyorlar, sormuyorlar? Hangi baba bu kadar..."

Sözlerim bıçak gibi kesildiğinde, gözlerimin arkasında sakladığım kırmızı cehennem ateşini hissettirmeye başladı. Ben de kime ne anlatıyorsam? Bu cümlenin cevabı, benim babamın hem bedenimde hem de ruhumda açtığı yaralarda saklıydı zaten.

"Boş ver. Bir de bu kadar olayın üzerine aile dramı kaldıramam," diyerek doğruldu. "Bizimkisi karışık bir durum... Alan razı veren razı hesabı gibi düşün."

Bu düşüncesi içimde huzursuz bir his oluştursa da onun için iyi ne olacaksa ben de onu isterdim zaten. "Peki, geçen gün aldığımız defterde babanın adı yazıyordu, o iş ne oldu?" Daha doğrusu benim gizlice adamın odasına girip çaldığım defter.

Kamer bana bakmaya devam ederken dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum, henüz bir şey yok. Şu Mirza belasını atlattığım zaman onu da halledeceğim merak etme sen." Elim, aniden cebimdeki yüzüğe gidince kendimi daha iyi hissettim. O kaybolmaması gereken tek şeydi. O yüzük bizim anahtarımızdı.

"Yüzüğü güvenli bir yere sakla, tamam mı?"

"Tamam," dedim sakince. Kamer, bana düz bir bakış atarken ayaklarını yataktan sarkıtıp toparlanmaya başladı. Masanın üzerindeki telefonunu kavrayıp bir şeyleri kurcalarken kaşları hafif çatıldı. Aynı tepkiyi ben de verince bana bakmadan konuşmaya başladı. "Benim bir işim var," deyip gözlerine bana çevirdi. "Çetin bir iki saate seni benim yanıma getirecek tamam mı?"

Doğruldum. "Nereye gidiyorsun ki?"

"Korkma, sadece dediğimi yap," dedi düz bir sesle.

"Kamer..."

"Güzelim, vallahi bir şey yok lan," deyip elindeki telefonu kapatıp yeniden gözlerimizi birleştirdi. "Korkularını törpüleyecek o cümleyi söylememe gerek yok galiba?" Aniden tebessüm ettim. Kamer de bunu fark ettiğinde gülümsedi. "Nasıl da hemen biliyor, bak bak," dedi keyif alır gibi.

Sol kaşımı kaldırdım. "Ee kimin yavrusuyuz?"

Kamer'in gözleri bir anda şaşkınlıkla büyüdü ve aynı şaşkınlık dudaklarına da sıçradı. "Sen bayağı öğrendin ha işi."

"Tabii oğlum," dedim sahte bir kabadayılıkla. Bunu neden yapmıştım bilmiyorum ama onunlayken saçmalamayı seviyordum.

Kamer yüzünü ekşiterek gülmeye devam etti. "Tamam, çok da şey yapma."

Bir süre aptallar gibi sırıttık ve daha sonra yataktan kalktım. Kamer, sandalyenin üzerinde duran tişörtü üzerine geçirdi ve hemen ardından kapının askısında duran deri ceketi kavrayıp sırtladı. Onu sebepsizce izlerken bana baktı. "Ben şimdi gidiyorum, sen de bir iki bir şey ye, sonra buluşacağız tamam mı?"

"Tamam," dedim sakin bir sesle. Kamer öylece baktı ve sonra odadan çıktı. Kapanan kapıya kilitlediğim bakışlarım yavaşça kırılırken yataktan çıktım ve cebimdeki yüzüğü avuçlarıma tekrar hapsettim. Yüzüğün gümüşünden akan zehrin tadı, parmak boğumlarıma siniyormuşçasına avucumu terletirken derin bir nefes alıp, gözlerimle odayı taramaya başladım. Bu yüzüğü çantamın içine koymak oldukça zayıf bir düşünceydi, keza dolabın içindeki kıyafetlerin arkasına saklamak da öyle. Bunu öyle bir yere saklamalıydım ki Kamer bile yerini öğrenmemeliydi.

Gözlerimi kıstım ve dolabın kapağını izlemeye başladım. Kahvelerimin kuyruğuna dolanan harfler yavaşça beynimin içine doğru akmaya başladığında, dudağımı ısırdım ve dolaba doğru yaklaşıp elimdeki yüzüğü tekrar cebime koydum. Kollarımı sıvarken dolabın köşesini kavrayarak onu kenara doğru itmeye çalıştım.

Yüzüğü çatıdaki kiremitlerin altına saklayacaktım.

Dolabı güçlükle ittirmeye devam ederken dişlerimi dudaklarıma sapladım. Yanaklarımın içini şişirirken güçlü bir nefes alıp, tüm gücümle dolabı bir kez daha ittirdim. Nihayetinde dolabın arkasında beliren kapıya ulaştım ve hiç beklemeden o kapıyı açarak çatıya çıktım. Rüzgârın ten ısıran etkisini hemen hissederken gözlerimi kıstım ve ayaklarımı sağlamlaştırarak biraz daha tepede duran büyük bir kiremidi kendime doğru çektim. Bir iki adım atıp eğildim ve kiremidin altını kaldırıp göze hitap eden o çukurun içine yüzüğü yerleştirdim. Hiç beklemeden kiremidi tekrar kapattım ve dengemi sağlayarak tekrar ayaklandım ve çatıdan indim.

Çatının kapısını kapatıp, dolabı kapının önüne ittiğimde hafif terleyen ve bu terden nasibini alıp yüzüme yapışan saçlarımı savurdum ve odadan çıkıp banyoya gittim. Aynanın önünde dikilirken göğsümü öne doğru itip, yüzümü aynaya doğru yaklaştırdım. Gözlerim dudaklarıma bakarken nokta gibi duran yaramın, bir iki güne tamamen yok olacağını fark ettim. Yüzümü aynanın önünden çekip, suyla duruladım ve banyodan çıkıp aşağı indim. Çetin mutfakta tek başına arkası dönük bir şekilde otururken gözlerim salona kaydı. Çocuklar okula gitmişti. Basamakları tamamladım ve mutfağa doğru yöneldim. Çetin benim geldiğimi fark edince doğruldu ve "Günaydın," dedi.

Elimi sandalyenin üzerine koyup, "Günaydın," dedim,

"Kahvaltı yapmıyor musun?" diye sordum hemen ardından.

Elindeki kahve kupasını gösterdi. "Bu yeterli."

Başımı usulca aşağı yukarı sallamakla yetinirken, buzdolabına yöneldim ve kapağını açarak kendime kaşar ve domates çıkarıp sandviç hazırlamaya başladım. Ekmek sepetinden aldığım iki dilim ekmeği tezgâhın üzerine koyarken Çetin'e seslendim. "Kamer nereye gitti, sen biliyor musun?"

"Evet," dedi düz bir sesle.

"Peki neden bana söylemeyip senin beni ona götürmeni istedi?"

"Böylesinin daha iyi olacağını bildiği için," dediğinde omzumun kenarından Çetin'in bal rengi gözlerini hedefime aldım. "Ne demek bu?"

Çetin sıkılır gibi elindeki kupayla oynamaya başlarken dudaklarını büzdü. "Senin iyiliğini istediği demek."

Çetin kaçamak cevaplarla aklımı karıştırırken sırtımı tezgâha yasladım. "Çetin, kötü bir şey mi olacak?" diye sordum.

Çetin'in gözleri hemen gözlerime dokunurken elindeki kupayı masasının üzerine bıraktı. "Hayır, alakası yok," deyip derin bir nefes aldı. "Aymira rahat olabilirsin, hiçbir sıkıntı yok. Sadece Kamer, böylesinin daha iyi olacağını düşünüyor."

Sözleri beni tam anlamıyla tatmin etmese de sanırım en iyisi beklemek olacaktı. Arkamı tekrar döndüm ve sandviçimi hazırlamaya devam ettim. Buzdolabından çıkardığım portakal suyunu bardağa koydum ve Çetin'in karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. Kollarımı sıvazlar gibi bileklerime doğru çekip, beklemeden sandviçimden bir ısırık alıp, hemen ardından bir yudum portakal suyuyla lokmamı yumuşattım.

Çetin sessizce karşımda otururken boğazımı temizledim. "Çetin," dedim dalgınlığını dağıtmak ister gibi. "Efendim?" dedi başını kaldırarak.

Yavaşça öksürdüm. "Andaç'ı gerçekten seviyor musun? Yani tabii ki seviyorsundur ama onu sanki biraz dışlıyormuşsunuz gibi geliyor."

Cümlemi idrak ederken hafifçe güldü. "Andaç, ikizinin aksine daha konuşkan daha hiperaktif bir çocuk. Bu yönünü seviyorum ve onunla uğraşırken keyif alıyorum."

Sözlerinde hiçbir imaya rastlamayınca memnun olmuş gibi başımı aşağı yukarı salladım. "Anlıyorum ama sanki bunu Kamer de yapıyor."

Çetin gülümsemeye devam ederken, "O da onu sevdiği için öyle davranıyor," dedi düz bir sesle.

Kamer hakkında başkalarından bir şeyler duymayı seviyordum, özellikle bu tür konularda. Onun, ilgisiz gibi görünürken aslında ruhunun altında yatan o naif yapısı hoşuma gidiyordu. Her ne kadar bunu belli etmese, hatta inkâr etse bile ben hissedebiliyordum.

"Sanırım onunla en iyi geçinen kişi Zeynep," dedim gözlerinin içine bakmaya devam ederek. Onlar hakkında bir açık vermemek için laflarımı özenle seçmem gerekiyordu. Çetin omzunu silkti. "Normal. Abi ve kardeş gibiler."

Duyduğum sözlerle içim bir tuhaf olurken, elim portakal suyuna gitti ve kuruyan dudaklarım serinledi. Çetin masanın üzerinde daireler çizdiği kupayla oyalanırken, onunla konuşmaya devam etmek istedim. "Aralarında bir kan bağı yok ve bu onları kardeş yapmaz."

Doğru cümleyi en zararsız biçimde kurmaya çalışırken Çetin'in bal rengi gözleri yeniden gözlerime kilitlendi. "Ben ve Kamer aynı anadan doğma değiliz ve uzaktan yakından bir akrabalığımız bile yok. Ama o bana bir kardeşten daha yakın Aymira, anlıyor musun? İkimiz de birbirimiz için canımızı feda edebiliriz," deyip başını hafifçe sol tarafa doğru eğip bakmaya devam etti. "Bazı şeyler için kan bağına gerek yoktur. Bu manevi ve senin karşındaki insana verdiğin değerle alakalı bir durum."

Haklıydı. Bunları elbette ki ben de biliyordum çünkü benim de bir dostum ve kardeşim vardı: Şebnem. Onun için birçok şeyden fedakârlık yapabilir, onun için ölümü dahi göze alabilirdim. Her ne kadar son zamanlarda aramıza buz kütleleri girse de Hakan da öyleydi. Onun içinde aynı fedakârlığı yapmaya hazırdım. Benim bu soruyu yöneltme amacım tamamen Zeynep ve Andaç'ın ilişkisini Çetin'in gözünde ufaktan ufaktan yumuşatmaktı. Görünen o ki bunu başaramamıştım.

"Haklısın," dedim sessizce. Çetin de karşılık vermeyince yemeğimi yemeye devam ettim. Kısa bir süre sonra Çetin'in telefonu titredi ve gelen mesajı okuduktan sonra ayaklandı. "Haydi çıkalım."

"Kamer'den mi?"

"Evet," dedi kuru bir sesle. Masayı topladım ve odaya çıkıp üzerime montumu giyerek evden ayrıldım. Kısa denemeyecek kadar uzun süren bir yolculuğun ardından Çetin beni köşedeki lambanın orada indirdi. "Kamer ileride," dedi gözleriyle siyah arabayı işaret ederek. "Tamam," deyip devam ettim. "Sağ ol."

Çetin küçük bir tebessümle karşılık verirken arabadan indim ve lambaların kenarındaki kaldırımda bekleyen Kamer'in arabasına bindim. Kamer ben biner binmez arabayı harekete geçirdi ve asfalt yolun üzerinde ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim yolu izleyerek. "Gidince görürsün," dedi soğukkanlılıkla. İçim içimi yese de sabretmem gerektiğini biliyordum ve öyle de yaptım. Cadde kenarında kalan büyük binaları ve iş yerlerini izleyerek başımı camdan hiç çekmedim. Geride bırakılan her adım, geri dönüş için bir biletti aslında. Çünkü ileriye dönük adımlarımızı, geride bıraktıklarımız sayesinde atabiliyorduk.

Kamer sakin bir sokağa girerken doğruldum ve önümü izlemeye başladım. İki dakika kadar sonra bir yurdun önünde dururken kaşlarımı çattım. Arabayı yurdun bahçesinden içeri sokarken kalbimin içinde değişik bir deprem meydana geldi. Sanırım neden burada olduğumuzu biliyordum.

"Kamer..."

"Gel," dedi arabanın kapısını açıp inerken. Sırtımı koltuğa verdim ve derin bir nefes aldım. Zihnimde dönüp duran düşünceler, çıkış noktası arıyordu sanırım ama o çıkış noktasının önünde duran kişi bendim. Kamer, cama tıklattığında göz kapaklarımı sertçe kapatıp açtım ve arabadan indim. Ayaklarımın altından kayan zemin beni ileriye taşıyamıyordu sanki. Sanki yürüyemiyordum.

"Kamer," dedim tekrar üç katlı, kırık beyaz rengindeki yurdun duvarına bakarak. "Neden buraya geldik?"

Cevabını bildiğim soruları neden sorduğumu bilmiyordum. Belki de bilmek değil öğrenmek istiyordum. Kamer ellerimi kavradı ve beni kendine çevirdi. Kara gözleri vakit kaybetmeden gözlerimin ağına takıldı. "Kardeşin için..."

"Kardeşim?" dedim afallarcasına. Cevabını bildiğim soru Alper'di ama ben onun adının geçtiği cümlelerde bile sakin kalamıyordum.

Ekledi. "Onun için en iyisi burası. İnan bana burada her şeyden daha güvenli ve sağlıklı bir şekilde yaşamaya devam edecek."

"Babam?" diye sorduğumda gözlerimin içi acıdı. Bir aile nasıl dağılır, nasıl paramparça olur onun sayesinde yaşamıştım. *Bana yenilgiyi de kaybetmeyi de sonuna kadar öğrettin baba...*

"Hiçbir şey yapamayacak, burası güvenli bir yer," dediğinde elini yanağımın üzerine koydu. "İnan bana." Dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleştirdim ve gözlerimi irileştirip başımı salladım. Kamer elini yanağımdan çekip, ellerimi kavradığında yurdun kapısına doğru yürümeye başladık.

Büyük kırmızı kapıdan geçtik ve hemen sağ koridoru döndüğümüzde karşılıklı bir sürü kapı birbirine sırt döner gibi kapalıydı. Ürkek adımlarla koridorda ilerlemeye devam ederken Kamer, beni durdurdu ve sağ tarafa dönüp ilk kapıyı araladı. Kapı sonuna kadar aralanırken, gözlerimi kapatıp açtım ve dudaklarımı birbirine bastırarak içeri girdim. Ayakkabılarımın çıkardığı tok sesler, kulağıma küt küt dokunurken sanki kalp atışlarım da buna ayak uyduruyordu. Güneş kızıllığını pencereden içeri doğru sızdırmış, şampanya rengi duvarlarda dans ediyordu. Güçlükle yutkunduğumda bir iki adım daha ayaklarımı ileri sürdüm. Görüş alanıma Alper'in sırtı girerken gözlerimde dev bir ateş dalgası başlayıp, vücudumu yaka yaka beni küle çevirdi. Pencerenin önüne oturmuş, öylece dışarıyı izliyordu. Olduğum yerde kalakalırken Kamer ona bakarak dudaklarını araladı.

"Delikanlı!"

Şaşkınlıkla önce Kamer'e sonra Alper'e bakıyordum, o sırada Alper usulca arkasını döndü ve beni görür görmez gözleri büyüdü. Gözlerinde o günkü çocuğu gördüm ama başka bir çocuk da vardı. Umudu elleriyle halı altına itmiş çocuk şimdi o halının altını kaldırmıştı. Dudaklarım titremeye başladığında, Alper yavaşça oturduğu yerden kalkıp yutkundu. "Abla..."

"Ablam," diyebildim sessizce. Dudaklarım titredi konuşurken. Bu kelimeyi duymayı öyle çok özlemiştim ki, sanki her şeyin başlangıcındaydık ve onunla yeniden tanışıyorduk. Alper'in küçük gözleri önce Kamer'e daha sonra bana yöneldi. Yüzündeki derin ve yorgun kıvrımlara acılarını gömmüştü, tıpkı benim yaptığım gibi.

"Abla..." dedi bir kez daha. Ses tonu öylesine kırılgan ve öylesine dokunaklıydı ki, sanki cam parçalarını ağzına doldurmuş da daha fazla konuşursa her yerini kanatacaktı.

Kamer'in ellerini hızlıca bıraktım ve tereddütsüz bir şekilde yanına koşup ona sımsıkı sarıldım. Beklemedi, beni kabul etti. Bana sarıldı. Yüzümü boyun girintisine yasladığımda kokusunu içime çektim, tek bir zerresini dahi israf etmeden. Ellerimle sırtını kavradım ve hiç bırakmak istemiyormuş gibi onu kendime bastırdım. "Canımsın sen benim, canım," dedim hasret dolu bir sesle. Alper iç çekti, yüreğinin yangını yüreğime sıçradı. Ruhunun yarım kalmışlığı ruhumda tamamlandı.

Kollarımız birbirinden ayrılırken yüzünü avuçlarımın arasına aldım. O benim küçücük yanımdı, çaresizliğimdi, yalnızlığımdı. Gözleri bu bir haftada bile benim ulaşamadığım yerleri görmeye başlamıştı. Göz bebeklerinde siyah lekeler vardı. Her bir noktanın içinde babamın imzası vardı.

"İyi misin ablacığım? He, iyi misin?" diye sordum nefes nefese kalır gibi. Başını aşağı yukarı doğru salladığında dudaklarımı ıslattım. "Daha iyi olacaksın, sana söz veriyorum her şey daha iyi olacak..."

"Babam," dedi kırık bir sesle. "Babam ne olacak?" Büyük bir iç çektim ve ellerimi yanaklarına koyup gözlerinin içine baktım. "Babam yok artık, baban yok Alper. Artık sadece biz varız kardeşim. Seni ona vermeyeceğim duydun mu? Onun yanında yok olmana izin veremem."

"Sen?" diye sorduğunda gözlerim Kamer'i buldu. Ayakta öylece dikilmiş, istifini bozmadan bizi izliyordu. "Sen iyiysen ben zaten iyiyim," dedim Kamer'in gözlerine bakarak konuşurken. Kamer konuşmadı, sadece bana dümdüz bakmakla yetindi.

"O kim?" diye sordu Alper buz gibi bir sesle. Aslında Kamer'i biliyordu, lakin onun bendeki yerini bilmek için soruyordu.

Yutkundum. "Babamın açtığı yaraları saran adam."

Kamer'in gözleri küçüldü. Dudakları yıkık bir harabeyi andırırken çehresi varlığımı sorguluyordu. *Bakma bana öyle Kamer, gözünü seveyim bana bu kadar güzel bakma. Babamın ruhunu unutturacak kadar güzel bakma bana öyle.*

Harabeyi andıran gözlerinden çektim gözlerimi, bunu zor da olsa başardım ve Alper'e yeniden odaklandım. "Seni yanıma almak isterdim ama yapamam. İnan bana, burada hem okuluna hem de derslerine daha yakın olacaksın. Senden istediğim tek şey, derslerini düşünmen. Biliyorum, çok zor ama bunu yapmak zorundasın canımın içi," dedim. "Burada güvende olacaksın. Seni her hafta ziyaret edeceğim. Bana bir telefon kadar uzaksın unutma bunu sakın. Seni asla bırakmam asla. Ama bir süre böyle olmak zorunda tamam mı?" diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Alper, "Beni sorun etme," dedi. "Ben iyiyim."

"Seni her şeyden çok seven bir ablan var, bunu sakın unutma," diye ekledim.

Gözlerini kapatıp açtı. "Unutmam."

Ona bir kez daha sarıldım. Göğsümün içine hapsedercesine kollarımı bedenine doladım. Kokusunu içime çekip, dudaklarımı kulaklarının dibine yaklaştırdı: "Seni seviyorum."

"Ben de," dedi titreyerek. Gözlerim daha fazla dayanamadı ve çeneme doğru süzülen bir damla yaşa yol verdi. Kirpiklerimde küçük bir ıslaklık hissettiğimde bunun büyümesine izin vermeyip, burnumu çektim ve ondan ayrıldım.

"Benim artık gitmem gerekiyor ama yine geleceğim," deyip buruk bir gülüş yerleştirdim dudağıma. Alper konuşmadı, sadece bana içli içli bakmaya devam etti. Onu böyle izlemeye devam edersem yanından hiç gidemeyeceğimi fark ettim. Alnına çabucak bir öpücük bırakıp arkamı döndüm.

"O sana emanet," dedi Alper. Sesiyle duraksarken kaşlarımı çattım. Bunu Kamer'e söylemişti. "Ona iyi bak, olur mu?"

Ağlamamak için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım ve elimin tersiyle nemli yanağımı silip odadan çıktım. Koridoru hızlı hızlı yürüdüm ve sonunda kendimi dışarı attım. Önüme çıkan ilk banka oturup gözyaşlarımı serbest bırakırken ellerimi iki yana koyup, başım önde gözyaşlarımın tenime değil de zemine akmasını istedim.

Dakikalar sonra başımın üzerinde Kamer'in siluetini hissettiğimde dizlerini eğdi ve çenemi kavrayarak başımı doğrulttu. İç çektim ve dudaklarımdan kaçan bir hıçkırığa müsaade ettim. "Ağlama, kurban olurum senin o gözyaşlarına," dedi Kamer derin bir sesle. Sesi titremişti. Elleri çenemi narince kavrarken gözlerini kısıp bana acıyla baktı.

Dudaklarımı sıktım ve yurdun kapısına baktım. Bu yurdun içinde Alper vardı, kardeşim vardı. Bu yurdun içinde Kamer vardı, Kamer'in geçmişi bu yurt odalarında saklıydı. Canının acıyacağını bile bile benim canımın yanmasını umursadı. Benim canımı kurtardı.

Ellerimi Kamer'in yüzüne koyduğumda gözlerini kapattı. Elimin tersiyle yüzünü okşamaya başlarken gözlerini açtı ve elimi kavrayıp avucumun içine dudaklarını bastırdı. Kalbim bu yükü, bu duyguyu daha ne kadar taşırdı bilmiyordum, ben de kollarımı boynuna doladım. Kamer'in elleri sırtımdaki yerini alırken dudaklarımı saç diplerine gömdüm ve gözlerimi kapatıp onu hissettim, sadece onu.

Kamer, bizi birbirimize bağlayan bu şey iki ölü ruh. Aynı darağacında idam edilen iki ölü ruh. Artık ne geçmişi kaldı ne de yarını. Şu an iki ölü ruhuz seninle, bizi bizden başkası dinleyemez, bize bizden başkası yardım edemez. Çünkü ölüler yalnızca birbirlerini kabullenir.

3. Bölüm

Davetsiz Gelenler

Gözlerim şehrin kalabalığına karışırken, ellerim adının geçtiği sokaklarda üşüyordu.

Başımı cama yasladım ve kaldırım kenarından akan hayatın yalnızlığına baktım. Kimi çocuk annesinin elinden sürükleyerek istediği oyuncağı aldırmaya çalışıyor, kimisi de oyuncak alacak parası olmayan annesinin kolunun altına sığınıyordu. Hayat bu kadar acımasız ve adaletsizken, biz nasıl olmayalım ki? Alper'in yanında olamamanın hesabını kime sorardım ben?

Oldukça zorlu bir iç çektiğimde araba camı nefesimin oluşturduğu buharla buğulandı.

Kamer sakin bir şekilde dudaklarını araladı: "Ne oldu?"

"Hiç," dedim fısıldar gibi.

"Ne demek hiç," dediğinde bana baktığını fark ettim. "Öyle bir iç çektin ki, karşıki dağlar yıkılmadıysa şerefsizim."

Dudaklarım aniden kıvrılırken gözlerimi kıstım. Cama yasladığım başımı usulca çekip önüme döndüm. Trafik yoğun olduğu için Kamer, arabayı olabildiğince sakin kullanıyordu ve ben sakin olan her şeyi severdim. "Birine veda etmek neden bu kadar zor?" diye sordum kırılgan bir tavırla. Her ne kadar Alper'in güvende olduğunu bilsem de içimde kimliksiz bir sıkıntı vardı.

"Bunu bana mı soruyorsun?" dedi pürüzlü bir sesle. "Alıştığın kişilerin yokluğu koyuyor işte. Bu çok..." dedi doğru kelimeyi arar gibi gözlerini kıstı ve ekledi: "Boktan bir durum."

Öyleydi. Ama ben Alper'e alışmamıştım ki çünkü o benim kardeşimdi. İnsan kardeşine alışmaz, ona bağlanırdı. "İyi olacak değil mi?" diye sordum Kamer'e dönerek. Bunun cevabını bilsem de yanımda olduğunu hissetmeme ihtiyacım vardı. Sanki Kamer de artık Alper'in abisi gibiydi. Onu geçmişine rağmen korumuş, ona güven sağlamıştı.

Kamer, bir abiden daha fazlasıydı.

"İyi olacak," dedi siyah gözlerinin ışığını söndürmeden. "O iyiyse sen de iyisin, sen iyiysen ben de iyiyim."

Gülümsedim. Gülümsemedi. Gözlerini üzerimden çekip tekrar yola odaklandı. Derin bir nefes alırken başımı koltuğa yasladım ve sıkıcı trafiği izlemeye başladım. Ta ki kasığıma ve karnıma saplanan şiddetli ve tiz bir ağrı ile tanışana dek. Bu ağrı bir anda karnımın içine doğmuştu. Ellerimi karnımın üzerine koydum.

"Ne oldu?" dedi Kamer hızla. Ne olduğunu biliyordum. Neden şimdi olduğunu bilmiyordum. Hazırlıksız yakalanmak? Hem de iki kere ve Kamer'in yanında?

"Güzelim, iyi misin?" dedi Kamer ufaktan ufaktan büyüyen endişesini vurgularcasına. Başımı eğdiğimde saçlarım dizlerime değdi. Regl dönemim inanılmaz sancılı geçerdi. Özellikle de ilk gün. Dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve kırmızı yanaklarımı saklamak ister gibi yüzümü cama doğru çevirdim. Kamer'in elleri vakit kaybetmeden saçlarımla buluştuğunda, onları özensizce sırtıma doğru savurdu. Soğuk elleri yanağıma değerken dudaklarımı sertçe düzleştirip, gözlerimi kapattım. "Söylesene, ne oldu?" diye tekrarladı düz bir sesle.

"Karnım ağrıyor," deyiverdim sessizce.

Kamer sustu. Anlamıştı.

Ellerini yüzümden çekerken usulca doğruldum ve sırtımı yeniden koltuğa yasladım. Buna katlanabilirdim ama asıl katlanan şey benim dirayetim değil, karnıma giren acıydı. Kamer, "Tamam biraz dayan," dedi ve gaza biraz yüklenerek hızlandı. Bir şey diyemedim. Az sonra bir eczanenin önünde durduk, yanında da bir market vardı. Kamer arabadan indi ve kapıyı kapatıp gitti.

Kafamı koltuğa yaslarken gözlerimi arabanın tavanına diktim. Gözlerim arabanın gri tavanında gezinirken tavandaki cüzdan kısmının ucundan görünen kâğıt parçasına takıldı. O da neyin nesiydi? Bu merakı tartıp biçmeden direkt uzandım ve onu aldım.

Bu bir fotoğraftı.

Bir kadın fotoğrafıydı.

Parmaklarımın arasına aldığım fotoğrafı incelemeye başladım. Muhtemelen kırklı yaşların sonunda olduğunu düşündüğüm, kum-

ral bir kadın fotoğrafı. Saçları küt ve kahverengiydi, gözlerinin aksine. Gözleri oldukça koyu bir renkti. Fotoğrafın her bir ayrıntısını izlemeye devam ederken dudaklarım kurudu.

Bu kadın, Kamer'in annesi olabilir miydi?

Kalbimde nedensizce bir sıkışma oldu. Bu elimdeki kadın fotoğrafı Kamer'in annesine mi aitti? Boğazım acıdı zira bu anı böyle hayal etmemiştim, aslında neyi hayal ettiğimi bile bilmiyordum. Bir fotoğrafa ne kadar anlamsız bakılırsa baktım ve sonunda onu yerine koydum. Sırtımı koltuğa yasladığımda ifadesizce yüzümü ön cama sabitledim. Her şeyi düşünüyor ama hiçbir sonuca varamıyordum. Bu beni yormaya başlamıştı. Fazlasıyla hem de.

Bir süre öylece arabada bekledikten sonra kapı açıldı ve Kamer elinde poşetle içeri girdi. Poşeti kucağıma bırakırken dudaklarımı büzdüm. "Ne aldın ki bu kadar?"

"İlacı içmen için su aldım, bir de atıştırmalık birkaç bir şey."

Poşeti kurcalamaya başlarken, Kamer arabayı çalıştırdı. Poşetin içinden çıkardığım ilacı açıp bir tane aldım ve kapağını açtığım su şişesiyle onu içtim. Bu hapı kullanmanın yan etkisi yoktu, sadece sancılarımı dindirmede bana yardımcı oluyordu. "Teşekkür ederim," dedim ona bakarak. Kamer, başını bana çevirip buz gibi bir bakış atarken kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Tamam etmedim say."

"Aferin sana," dedi keyiflenir gibi. Gözlerimi önüme doğru çevirmeye yeltenirken o fotoğraf gözümün önüne geldi. Bir duraksamanın ardından Kamer'in tebessümlü ifadesine takıldım. O fotoğrafı ona soracaktım ama şimdi değil. Şimdi onun o gamzelerinde kaybolacaktım.

"Suratımda bir şey mi var?" diye sordu bana bakmadan.

Afalladım. "Efendim?"

"Bu kadar dikkatli bakarsan dikkatim dağılır, kaza yaparım, sonra ikimiz de ölürüz."

Arabanın camına üç kez tıklattım. "Ya ölüm deyip durmaz mısın?"

Kamer bana tuhaf bir bakış atarken konudan kaçarcasına kucağımdaki poşeti kurcalamaya devam ettim. İçinde birkaç tane kraker ve bisküvi vardı. Baharatlı krakeri elime alıp, ambalajını açtım ve bir çubuk alıp ağzıma attım.

Kamer sessizliğini korurken bir tane kraker alıp ağzına tuttum. "Yemem ben," dedi kafasını geri çekerek.

Ona dümdüz baktım. "Döverim."

Kamer alaylı bir ifadeyle gözlerini büyüttü. "Korktum şu an. Tamam yiyeceğim onu." Kıkırdadım ve aralanan dudaklarının arasına krakeri koydum. Kamer iki ısırıkta krakeri midesine indirirken gözlerini tekrar yola sabitledi.

"Bir şey diyeceğim," dedim boğazımı temizlerken.

"Hımm?" dedi dalgın bir sesle.

"En sevdiğin yemek ne? Yani illaki sevdiğin bir yemek vardır herhalde?"

Çay ve sigara onun ayrılmaz ikilisiydi. Fazla yemek yemezdi. "Yemek ayırt etmem," dedi sabit bir sesle.

"En sevdiğin?" diyerek üzerine gittim.

Kamer derin bir nefes alıp verdi. "Pilav üzeri nohut."

"Gerçekten mi?" diye sordum tiz bir sesle.

Kamer güldü. "Yok şakacıktan... Herhalde anasını satayım." Sebepsizce gülümsedim. Aslında sebebim belliydi, o güldü diye gülmüştüm.

Karnımdaki ağrı hafif hafif yerini hafif bir baskıya bırakırken eve geldik. Zeynep mutfakta bir şeylerle uğraşırken sakin adımlarla onun yanına ilerledim. Bir yandan da odanın içini kolaçan ettim. Kimse yoktu. Zeynep ve benden başka. "Kolay gelsin," dedim Zeynep'in sırtına doğru bakarak. Boynuna astığı önlüğün kurdelesini düzeltirken bana omzunun üzerinden bakıp gülümsedi. "Hoş geldin." Durağanlığımı korudum ve yanına gittim. Tezgâhın üzerinde dört adet yumurta, bir kâse un, bir kâse şeker ve diğer malzemeler vardı.

"Bunlar ne için?" diye sordum gözlerimi büyütüp, tezgâhı analiz etmeye devam ederek.

Zeynep gülümseyip bana baktı. "Yarın Andaç ve Aytaç'ın doğum günü. Onlara pasta yapıyorum."

Dudaklarımı araladım. "Hadi ya?"

Güldü. "Vallahi."

Ellerimi göğsümde kenetledim. "Onlar nerede?" diye sorduğumda sebepsizce etrafa tekrar göz attım. Zeynep kıkırdarken diğer yandan da lavabonun altından çıkardığı büyük cam kâseyi tezgâhın üzerine koydu. "Okuldalar. İzin alıp onlardan önce geldim. Sürpriz yapmak istiyorum Aymira."

Zeynep'in hevesli tavrı beni gülümsetmişti. Birine ufak da olsa bir sürpriz yapıp sırf yüzünde minik bir tebessüm oluşturabilmek benim

de hoşuma giderdi. Gerçi aylar önce Kamer'e pasta yapmaya kalktığımda başıma gelenleri saymazsak tabii.

"Hangisi daha büyük?" diye sordum Andaç ve Aytaç'ı kast ederek. Zeynep yumurtaları birbirine tokuştururken, "İki dakika farkla Aytaç," dedi. Yumurtanın sarısı ve beyazı cam kâsenin içine doğru yayılırken Zeynep beklemeden diğerini kırdı.

"Andaç'la aranız iyi, değil mi?" diye sordum bu sefer. Geçen gün masada çıkan tatsız sohbeti hatırlatır gibi.

Zeynep, derin bir iç çekip yumurta kabuklarını kırarak çöpe attı. "Onunla iyiyiz ama abime ondan nasıl bahsedeceğimi bilmiyorum Aymira." Sesi kırılgan ve endişeliydi.

Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerimi su yeşili saçlarında gezdirmeye başladım. "Abine bu konuyu açmayı hiç düşünmedin mi?"

Zeynep eline aldığı kaşığı cam kâsenin içine daldırarak duraksadı. Küçük gözleri kahverengi gözlerimi odağına çekerken, dudaklarını düzleştirdi. "Daha geçen sabah görmedin mi? Sırf onu korumak adına ya da onun hakkında konuşma yapmama bile kızdı. Allah bilir, onunla sevgili olduğumuzu bilse ne yapar?"

Ellerimi göğsümden indirip, yanına yaklaştım. Zeynep başını eğdi ve yumurtaları çırpmaya başladı. "Suyuna gitmeyi dene, yani tamam," deyip dudaklarımı yaladım, "Pat diye biz sevgiliyiz demeni beklemiyorum ama en azından ne bileyim, yavaştan yavaştan..."

"Ben abimi biliyorum Aymira," deyip durdu ve ekledi. "Andaç'la beni öğrenirse, sanmıyorum bir daha bizi konuşturabileceğini."

"Çetin o kadar da sert biri değil Zeynep. Önce kızar, kabul ama sonra yumuşar." Zeynep derin bir nefes alıp verdikten sonra yumurtaları çırpmaya devam etti. "Bilmiyorum Aymira. Kafam allak bullak."

Gülümseyerek ellerimi omzuna dokundurduğumda gülümsedi. "Her şey yoluna girecek, inan bana."

Zeynep sessizliğini korurken, ellerimi omzundan çekip kâseye baktım. "Neyli yapacaksın pastayı?"

"Çikolata kullanmıyoruz biliyorsun," dedi düz bir sesle. Yüzüm düşerken gözlerim, yumurtaların üzerine döktüğü şekerin içinde kayboldu. "Biliyorum."

"Kekini sade yapacağım, kremasını çilekli," deyip sırıttı. "Andaç çileği çok sever. Aytaç da öyle."

"Aytaç," dedim sakince. "Geçen gün onunla konuştum," dediğimde Zeynep şaşırarak gözlerini büyüttü. "Yani anlamadığı bir soru için ona yardım ettim. O da teşekkür etti," dedim. Zeynep şaşkın ifadesini usulca söndürürken yumurta ve şekerleri çırpmaya devam etti. "Sanırım ona ulaşıyorsun Aymira."

Duraksadım. "Öyle mi dersin?"

"Öyle."

Birine ulaşmak ne kadar zorsa ben de zordum. Aytaç'ın içindeki yaşama sevincini öldüren acıyı köreltmem gerekiyordu çünkü görüyordum ki ona yardım eden kimse yoktu. Kendi bile mücadele etmiyordu. Ama ben onun kalbinin güzelliğini fark etmiştim, o çocuksu ama bir o kadar da delikanlı ruhunu sezmiştim. Işığı görebiliyordum, önemli olan sonunu görüp karanlığını yıkmaktı.

Ve ben bunu yapacaktım.

"Yardım edeyim mi?" diye sordum kollarımı sıvayarak.

"Olur," dedi Zeynep yumuşak bir sesle. "Kalıbı yağlar mısın?"

Alt raftan kek kalıbını alıp, bir iki damla sıvı yağ ile zemini yağladım. Zeynep, kısa bir süre sonra keki hazırlayıp kâsenin içindeki harcı kalıba dökmeye başladı.

Biz mutfakta uğraşırken, dış kapı aralandı ve Kamer içeri girdi. Yönümü ona çevirdiğimde yüzündeki solgun ifadeye baktım. "Bir şey mi oldu?" diye sordum hızla.

Zeynep afallarken, o bana baktı. Düz bir ifadeyle yanımıza yaklaşırken, "Yoo," dedi. Tezgâha göz atarken, bana bakıp göz kırptı. "Hayırdır, pek bir hamaratsınız."

Gülümsedim. "Zeynep, Andaç ve Aytaç'ın doğum günü için pasta yaptı." Kamer sessizliğini korurken gözlerinin içine baktım. "Haberin var değil mi?"

Kamer dudağının kenarını kıvırdı ve arkasını dönüp odaya doğru yol aldı. "Hediyeleri bile hazır kerataların."

Gözlerimi büyüttüm gülerken. "Cidden mi?"

"Neden hiçbir dediğime inanmıyorsun sen? Yoksa beni Pinokyo olarak mı görüyorsun?" diye söylendi merdivenleri çıkarken.

Zeynep ikimizin bu diyaloguna gülerken, "Ben bir gidip bakayım," dedim fısıldar gibi.

Zeynep bir hayli memnun bir tavırla, "Durduğun kabahat," dedi. Bakışlarımı kaçırdım ve elimi kolumu koyacağım yeri kestiremezken buna anında son verip odaya doğru yöneldim.

"Aman aman, heyecanlanırmış da," diye arkamdan bağırdı Zeynep. Ona yarım bir şekilde dönüp, parmağımı dudağımın üzerine götürdüm. "Susar mısın?"

Zeynep ağzına fermuar çekti.

Yukarı çıktım. Kamer, yatağın üzerine oturmuş sanki arkasından geleceğimi bilir gibi sırtını yatak başlığına yaslamıştı ve içeri girdiğim anda göz göze geldik. Kapıyı kapatarak yatağın ucuna oturdum. "Niye kaçtın?"

Kamer omzunu silkti. "Kaçmadım."

Gözlerimi devirdim ve yüzümdeki muzır ifadeye ortam açtım. "Ne aldın onlara?" Kamer duruşunu korurken, tekrar sordum. "Kamer, çocuk musun sen? Ne aldığını bana söylemeyecek misin gerçekten?"

"Yarın görürsün," dedi sakince.

Aramızda dümdüz birkaç saniye geçtiğinde, "Benim..." dedim yutkunarak. "Benim duşa girmem lazım."

"Girelim," dedi Kamer muzip bir gülüşle.

"Olmaz," dedim. "Yalnız girsem daha iyi olur."

Bir şey söylemesini beklemedim ve kalkıp yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra banyoya girdim. Suyun altında iyice temizlendim ve saçlarımı kurutup, kirli çamaşırlarımı sepete attım. Ardından temizlerini giyerek elimdeki çantayla odaya girdim. Çantayı masanın altına koyarken elimdeki tarakla yatağın üzerine oturdum. Saçlarım uzun ve gür olduğu için tararken az da olsa zorlanıyordum. Tarağın dişlerini saç tellerimin arasından kaydırırken Kamer'in soğuk ellerini ellerimde hissetmemle duraksadım.

"Ben tararım," dedi yumuşak bir sesle. Çenemi omuzlarımın üzerine koyup ona baktığımda bana gülümsemeden tarağı özenle kavradı ve aynı özeni saçlarımı tararken de sürdürdü. Bağdaş kurarak ona sırtımı döndüğümde parmaklarımla oynamaya başladım.

"Biliyor musun? Saçlarıma annemden başka kimse dokunmadı," diye itiraf ettiğim sırada Kamer bir yere çarpmış gibi duraksadı ve bunun uzamasına müsaade etmeden tarağı saçlarımın arasından kaydırmaya devam etti. "Yani babam anlatmıştı bir seferinde. Birkaç sefer de babam saçlarımı özensizce bağlamıştı. Okula öyle gitmiş, arkadaşlarımın dalga konusu olmuştum."

"Anneni görmek isterdim," dedi Kamer dalgın dalgın konuşuyormuş hissi uyandırırken.

"Neden?"

İç çektiğini duydum. "Senin gibi güçlü, dik bir kadının annesinin kim olduğunu bilmek isterdim. Senin bu güzelliği kimden aldığını görmek isterdim."

Gülümsedim. "Ben de," dedim sakince sonra. "Ben de senin anneni görmek isterdim."

Kamer duraksadı. Tarağı saçlarımın arasından ayırırken geri çekildiğini fark ettim. Yavaşça ona doğru dönüp, "Yanlış bir şey mi söyledim?" dedim.

Umursamaz bir tavırla omzunu silkti. "Hayır. Sadece işin ucu kendime dokununca," deyip sersemledi. "Bundan hoşlanmıyorum işte."

Kamer ailesinin anahtarını kaybetmişe benzese de aslında kilit oydu. Anahtar basit bir araçtı, Kamer ise kırılmaz bir kilitti ve ben onun kilidini ellerimle kıracaktım.

Ertesi sabah uyandığımda Kamer'i yanımda göremedim. Odanın içine dolan, pencerenin içeri akıttığı güneş ışınları duvardan yüzüme yansırken, uyuşuk bir halde ayaklanıp gözlerimi ovuşturarak odadan çıktım. Ayaklarım çıplak zeminde sürükleniyordu sanki. Kamer'i mutfak masasında otururken gördüm. Merdiveni birer birer inerken, Kamer'e baktım. "Erkencisin."

"Senin uyanacağın yoktu ben de kalktım..."

Bir şey diyeceğim vakit kapı çaldı. Bunu ikimiz de beklemiyor gibiydik.

"Ben bakarım," dedim bu şaşkınlığa son verirken. Kamer bir şey söylemezken yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim ve kapıyı usulca açtım.

Karşımda gördüğüm kişi, zihnimin içinde barınan o fotoğraftı. Kısa ve kahverengi saçların sahibi. Karşımda gördüğüm kişi fotoğrafın sahibinden çok, Kamer'in geçmişinin sahibiydi.

Kadın karşımda bana öylece bakarken, ellerim usulca gövdeme ulaştı ve kuru dudaklarım birbirine yapıştı. Bir an nefes alamadığımı hissettim. O, buradaydı. O artık bir fotoğraftan daha fazlasıydı. Kadın önce bana, sonra boyumu aşıp yukarı baktığında Kamer'in nefesi çoktan ensemde bitmişti. Onu hissettim, onu hissettiğimde kalbinin ağırlaştığını da hissettim.

"Kamer?" dedi kadın, bakışlarındaki bu titreyen ifade sesine dökül-

müştü. Gözleri onun suratını odak noktası haline getirirken Kamer'e dönemedim bile.

"Anne?" diye konuştu Kamer dümdüz bir şekilde. Sesi içimi üşütmüştü. O anlattığı gecelerin yalnızlığını gömmek, yok saymak ister gibiydi hali.

Kapının arkasından içeri sızıp tenimi ısıran esinti saçlarımı hareketlendiriyordu. Kadın Kamer'e gözlerini kısarak bakarken arkamı dönüp, Kamer'in yüz ifadesini görmek istedim ama bunu yapacak cesareti kendimde göremiyordum. Kendimi masanın üzerinde duran ve içine çiçek konulmasını bekleyen boş bir vazo gibi hissediyordum.

Kamer, "Ne işin var burada?" diye sordu tek düze bir sesle. O an boğazımda sebepsiz bir yanma meydana geldi. İnsanın annesine karşı takınabileceği bir tavırdı lakin ona hiçbir şey söyleme hakkım yoktu.

"Senin için buradayım," dedi kadın tok bir sesle. Ne sesinden ne de bakışlarından elle tutulur bir duygu yakalayamıyordum. Kamer bana annesinin, son derece düz ve pasif birisi olduğundan bahsetmişti. Pasifliği duygularıydı. Şu anda bunu kendi gözlerimle görebilmiştim.

"Hadi ya?" dedi Kamer alayla. Gözlerimi kadının yüzünden çekip, üzerindeki koyu yeşil ceketin iri düğmelerine sabitledim. "Ben de geçerken uğradın sanmıştım," diyerek devam etti. Aralarında geçen bu oldukça soğuk iletişim, beni huzursuz etmişti.

Kadın, sükûnetini koruyarak küt saçlarını hafifçe sola doğru yatırdı ve gözlerini belirgin bir şekilde kısarak Kamer'in suratına bakmaya devam etti. "Hiç değişmemişsin, hâlâ laflarını seçerken karşındakini iğneliyorsun."

"Sen değişmişsin ama," dedi Kamer hızla. "Bir oğlun olduğunu hatırlamışsın."

Canı yanıyor muydu, bilmiyordum. Umursamaz tavrı ağır bassa da içimden bir ses annesine sarılamamanın hüznünü yaşadığını haykırıyordu. O merhametli bir adamdı ne olursa olsun ne yaşarsa yaşasın annesini hâlâ sevdiğini seziyordum.

"Bunları duymak için mi geldim ben buraya?" diye sordu kadın, dik bir ifadeyle.

Kamer yarım bir adımla yanıma yaklaştı. "Ne duymayı bekliyordun ki?"

Kadın duyduğu sözler karşısında yüzünde minik bir depresif ifade-

ye yer açtı ve hemen saniyeler sonra bu tavrını eskitti. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu.

İstemsizce ayaklarımı geriye doğru sürdüm. Kamer, yalancı bir tebessümle geri çekilirken kadına yol verdi. "Merak etme, bizde misafir geri çevrilmez." Kadın, tereddütsüz içeri girerken kenara çekildim. O an Kamer'le göz göze geldik. Siyahın en acı ve solgun tonu göz bebeklerini boyarken, sanki içimden bir şeyler kopmuştu. Yıllar sonra onu karşısında görmeyi ummuyordu ya da bu şekilde bir konuşma yapmayı.

Kapıyı kapattım, sonra da beklemeden Kamer'i ve annesini takip ettim. Kadının dizlerine kadar uzanan koyu yeşil ceketi boyunu uzun gösteriyordu ve ayağına giydiği kalın topuklu ayakkabıları odada ses çıkaran tek şeydi. Ta ki konuşana dek. "Bu delikten ne zaman kurtulup evine döneceksin?" dedi etrafı süzmeye devam ederken. Kamer, son derece soğuk bir şekilde omzunu silktiğinde onlarla aramdaki mesafeyi kapatmak istedim. Ama sorun, yanlarında olup olmamam fikrini henüz kabullenememendi.

"Hiçbir zaman," dedi Kamer düz bir sesle.

Kadın, Kamer'i umursamıyormuş gibi davranıp salondaki koltuklardan birine oturup, elindeki çantayı yanına bıraktı. Saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırırken bana düz bir bakış attı. İrkildim. "Sen kimsin?" diye sordu irdeleyici bir biçimde.

Dudaklarımı aralamak isterken Kamer benden önce davrandı. "Benim hayatım beni ilgilendirir. Sen konunun dışındasın."

Annesi, adını bilmediğim kadın, hafif irileşen gözleriyle istifini bozmadan benimle kalırken, "Aymira," deyiverdim. "Adım Aymira."

Birkaç saniye cevap vermedi, sonra da dudaklarını aralayıp, "Memnun oldum, ben de Jülide," dedi.

Jülide Alptekin.

"Memnun oldum," diyebildim sessizce. Bir süre beni baştan aşağı süzdü. Karşısında bu kadar savunmasız durmak oldukça zordu. Kamer zorluk çektiğimi fark eder gibi sehpanın üzerinde duran sigara paketine uzanıp içinden bir dal sigara çıkardı.

Kadının dikkati hızla Kamer'e kaydığında, "Hâlâ mı içiyorsun şu mereti?" diye sordu.

Kamer, sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve Zippo çakmağıyla ucunu ateşe verdi. Gözlerini kısarak zehri bir nefeste içine çektikten sonra dumanı dışarı verdi. "Ne zaman bıraktım ki?" diye mırıldandı

kendi kendine konuşur gibi.

Jülide Hanım bundan zerre hoşlanmazken, "En azından şu pencereleri aç," dedi. "Ev zindan gibi... Gerçi ev demeye bin şahit ister ama..."

Kamer, doğrularak annesinin gözlerinin içine içine baktı. "Burası benim, ben burada yaşıyorum. Ev veya değil, ben bir tek burada nefes alabiliyorum. Karışma bana!"

Ellerimi önümde birleştirdim ve olduğum yerden kaçarcasına sağa doğru kaydım.

"Seninle konuşmak hep çok zor oldu," diye ekledi Jülide Alptekin. "Hep böyle bir çocuk oldun sen."

Kamer dudakları arasındaki sigarayı parmakları arasına alıp öne doğruldu. "Çocuk?" Bekledi ve bu süreçte kim bilir kaç duyguyu öldürdü. "Sen benim çocuk olduğumu hatırlıyor musun?" İçimde ezilmiş bir şeyler vardı. İçinde mahvettiği hisler vardı. "Boş versene ya," dedi umursamaz bir ifadeyle tekrar arkasına yaslanırken. "Hep aynı bahane. Senin derdin benim tavrım veya duruşum değil. Tek derdin..." Cümlenin devamını getiremeden hırsla sigarayı dudaklarına hapsetti ve onu ezer gibi içti. Sinirliydi.

"Neymiş benim derdim?" dedi annesi ceketini düzeltirken. Kamer'in gözlerine bakmıyordu ya da bakamıyordu. Kamer de bunu fark etmiş olacaktı ki memnuniyetsizce güldü. "Gözlerime bakamıyorsun bile. Neden? Neden Jülide Alptekin?"

Ona anne demek bile güç geliyordu.

"Jülide Alptekin?" dedi kadın adımlarının birini öne doğru atarak. "Bana adımla hitap ettirecek kadar ne yaşattık sana?"

Kamer sustu.

Ona baktığımda gözlerim doldu.

Jülide Hanım'ın amacı neydi bilmiyorum. Doğruydu, belki de Kamer'i merak etmişti -yıllar geçtiğini varsaymazsak- Kamer'in çocukluğunu biliyordu. Onu yurt odalarına mahkûm edip, kendi sorumsuzluklarının ceremesini çektirdiğini de biliyordu. Sanırım bilmediği şey, o kara geceydi. Belki de ben fazla varsayım yapıyordum. Belki de hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

"Baban da seni merak ediyor," diyerek ekledi sonra. "Ve emin ol seninle konuşmaya gelecek. Sen bizim evladımızsın..."

"Ne evladı lan?" diyerek hızla bağırdı Kamer. Ürkerek tırnaklarını

avuç içime batırdım. "Zerre samimi değilsin. Zerre kadar! O kadar eğreti duruyor ki o ağzına aldığın sıfatlar. Oğlum, evladım..." Tiksinerek baktı ona. "Kamer benim adım. Bu kadar, ötesi yok!"

Kadın sustu.

Konuşmak için, onun haklılığını kabullenmek için bir süre zihnini dinledi ama tavrı o kadar düzdü ki ben bile zihninden geçenleri anlamakta güçlük çekiyordum. Kadın buz dağı gibiydi. Kamer'in sevgiye aç ruhu, annesinden kaynaklanıyordu. Bunu anlamıştım.

"Sanırım," diyerek ayaklandı Jülide Alptekin. "Konuşmak için uygun bir zaman değil."

Kamer, annesine bakmadan sigarasını hızlı hızlı solumaya devam etti. "Vedalaşmayacak mısın?" diye sordu üstten üstten Kamer'e bakarak fakat onun umurumda bile değildi. Jülide Alptekin sakinliğini, katı duruşunu korumaya devam ederken ona baktığımı fark ederek bana baktı. Bir şeyler söylemek ve söylememek arasında gidip geldiğimde dümdüz bir suratla, "İyi günler," deyip topuk sesleri odanın duvarlarında yankılana yankılana evden ayrıldı.

Kapanan kapı, açılan kapı kadar soru işaretleriyle doluydu. Ne öğrenmiştik? Ne için buradaydı? Daha önce neredeydi? Buna benzer onlarca soruyu da yanında getirmişti fakat hiçbirinin doğru dürüst bir cevabı bile yoktu; lakin bildiğim tek bir şey varsa o da artık Kamer'in annesinin adını öğrendiğimdi.

Odanın içinde huzur bozan bu sessizlik, Kamer'in ensesini geriye doğru yatırması ve sıkıntıyla iç çekmesiyle son buldu. Onu böyle görmeye dayanamadım ve yavaşça yanına doğru gidip, hemen koltuğun ucuna eğreti bir şekilde oturdum. Gözlerim usulca yüzüne doğru kaydığında, ona nasıl dokunacağımı bilemedim.

Ona ellerimi uzatamamıştım ama o bana kollarını açmıştı.

Kolunu açtı ve beni göğsüne çağırdı. Gözlerimi kapattım ve başımı usulca göğsünün üzerine koydum. Kolunu kapattı, elleri belimin altındaki yerini aldı. "Ne hissediyorsun?" diye sordum hislerinin üzerine doğru giderek.

"Hiç."

"Hiç mi hiç?"

"Hiç olamayacak kadar hiç."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordum kırık bir sesle. Elleri belimin altında kıpırdanırken, soğuk ve sigara kokan nefesi havaya dağıldı. "Yanımda olduğunu bilmem yeterli."

"Yanındayım," dedim ona sokularak.

"Yanımdasın," diyerek tekrarladı. Gözlerim tavandaki lambaya kayarken, üzerindeki çizgileri takip etmeye başladım. Hepsinin bir başlangıç noktası vardı ama sonu silikti. Tıpkı yaşadığımız hayat gibi. Hepimiz bir annenin karnından doğmuştuk, peki hepimiz bir anne nefesiyle mi büyümüştük?

"Bugün ikizlerin doğum günü," dedim konudan kaçarcasına. Kamer bana daha fazlasını da ne hissettiğini de anlatmayacaktı. Yanındaydım ama hâlâ ulaşamadığım kayıp bir ruhun peşinde dolanan bir kızdım. Onu benden saklıyordu. Duygularını benden gizliyordu. "Biliyorum," dedi düz bir sesle.

"Burada mı kutlanacak?" diye sordum. Bakışlarım mutfak tezgâhına kayarken alnımı kırıştırdım. Ben onlara hediye almamıştım.

"Evet," dedi usulca. "Ne zaman buradan çıksak başımıza bir bok geliyor." Zihnim yaşadığımız tüm ayları film şeridi gibi geçerken Kamer'e hak vermenin doğru olduğunu anladım. Kamer'in elleri belimin altından çıkıp saçlarıma doğru ulaştı ve saçlarımla oynamaya başladı. Saçlarımla oynamasını seviyordum. "Şu âna kilitlesin biri bizi."

"Kilitlenelim," dedim sakince. Kamer'in soğuk elleri saç tellerimde bir süre daha gezindi ve ellerini çekip, yüzünü sıvazladı. Huzursuzca göğsünden kalktım ve onu izlemeye başladım. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," deyip ellerini yüzünden çekerek devam etti. "Gitmem gereken bir yer var."

"Neresiymiş o?" diye sordum ürkek bir tavırla. Artık her anını sorgular olmuştum. Kamer, başını yasladığı yerden doğrulttu ve bana baktı. Göz altları kırmızılaşmıştı. "Akşam için bir tabak fazla koyun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Misafir mi var?"

"Tanıyorsun," dedi dudağının kenarı usulca kıvrılırken. "Dayı."

Yüzümde memnun bir ifade belirdi. Şevkat dayıyı seviyordum. Kamer'i onun ağzından dinlemeyi seviyordum. "Sevindim," dedim kısık bir sesle. Kamer doğruldu ve dudaklarını çabucak yalayıp kirpiklerinin altından gözlerimi yakaladı. "İki saate gelirim. Kapıları kilitleme gereği duymuyorum çünkü uslu uslu duracağını biliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Çocuk muyum ben?"

Sol kaşı imalı bir halde kalktı. "Belki de öylesindir."

Hızla koluna vurdum ama çok yumuşak bir dokunuştu bu. Kamer kısık bir sesle gülerken ayaklandı ve sehpanın üzerinde duran sigara paketini kavrayıp, bana tepeden bakmaya başladı. "Bir şey istiyor musun gelirken? Canın bir şey çekiyor mu yavrusu?"

Sesinde de mimiklerinde de müthiş bir mana vardı. Gözlerimi kısıp karnına vurdum. "Bak ya."

"Ölene kadar."

"Yaşayana dek."

Gülümsedik. Kamer evden çıktığında, bir süre olduğum yerde bekledim ve gözlerimi önümdeki vazoya sabitledim. Benim Aytaç ve Andaç için hediye almam gerekiyordu. Bu evde kendimi zaten bir fazlalık gibi görüyordum, en azından bunu onlar için yapmalıydım. Hiç değilse bile, yüzlerinde oluşacak olan o tebessümü görüp kendi mutluluğumun içine saklayabilirdim.

Beklemeden odaya gittim ve çantamın içindeki cüzdanın fermuarını açtım. Çok param yoktu, kalmamıştı. Paramın birazını aldım ve diğer yarısını da cüzdanda bırakarak Kamer'in bana aldığı siyah deri ceketi giyip evden ayrıldım. Buraları fazla bilmesem de en yakın mağazaya nasıl gideceğimi biliyordum. Caddeden çıktım ve aşağı dönemeçteki büyük mağazanın içine girdim. Girer girmez aklıma gelen ilk şey, ne hediye alacağımdı fakat bu konuda henüz karara vardığım söylenemezdi. Hediye seçmek konusunda berbattım ve fikir edinebileceğim hiç kimse yoktu. Yürüyen merdivenlere doğru bir adım attım ve üst kata çıktım. Biraz gezindikten sonra karşıma çıkan spor mağazadan içeri girdim. Burada beş dakika kadar kalıp, işimi hallettikten sonra ona bir forma alıp mağazadan ayrıldım. Elimdeki poşetle mağazaları gezmeye devam ederken, aşağıda bir kitapçı gördüm. Vakit kaybetmeden oraya vardım ve tereddütsüz içeri girdim. Kitapçıları gezmeyi çok seviyordum. Kitap okumayı pek sevmesem de kitapları karıştırmayı ve binlerce kitabı tanımak kendimi iyi hissettiriyordu.

Bilimkurgu kitaplarının önünde durup bir süre raflara dokundum. Çoğu kitabın filmini izlemiştim. Bu kategoriyi es geçip tarihi kurguya göz attım. Pek ilgimi çekmese de güzel kitaplar vardı. Genç kurgudaki kitaplara da göz attıktan sonra, en sonunda Türk edebiyatı bölümündeki psikolojik romanlara rastladım.

Sabahattin Ali, Ahmet Hamdi ve Oğuz Atay...

Parmaklarım her kitabı selamlar gibi dokunup birinde durdu. Oğuz Atay'ın Tutunamayanlar'ı. Kitabı elime aldım ve sayfalarını karıştırarak birinde karar kıldığım gibi denk geldiğim cümleyi okudum.

"Kötü bir resim asarım korkusuyla hiç resim asmadım, kötü yaşarım korkusuyla hiç yaşamadım."

Satırları okuduğum anda aklıma gelen ilk kişi Aytaç olmuştu. İnsan her kitapta kendine bir şeyler katardı. Her sayfa bize açılan yeni bir dünyaydı. Mühim olan açılan o sayfayı keşfedebilmekti. Mühim olan okumak değil, hissedebilmekti. Kitabın kapağını kapattım. Bunu Aytaç için almıştım. Sonra da ilerideki rafta dikkatimi çeken kitabın arka kapak yazısını okuyarak kendim için aldım.

İki Şehrin Hikâyesi.

Bu kendime aldığım ilk kitaptı.

İçimdeki bu huzuru tüketmeden defter reyonuna ilerledim. Uzun raflara özenle sıralanmış defterler ilgimi çekerken, elime aldığım siyah kalın kaplamalı defteri incelemeye başladım. Sayfaları eski gazete kâğıtlarını andırsa da hoşuma gitmişti. Bunu da Aytaç'a alabilirdim.

Kasaya gitmek için arkamı döndüğüm sırada karşımda gördüğüm kişiyle duraksadım. Kahverengi gözler ve hafif sarıya vuran saçların sahibi. Bu Mirza denen adamdan başkası değildi. "Kimleri görüyorum?" dedi keyifli bir halde sırıtırken. Kaşlarımı çattım ve başımı eğip hızla sol tarafa doğru yol almak istedim fakat önümü kesti. "Bir merhaba bile yok mu?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve geriye çekildim. "Seni tanımıyorum, beni rahat bırak." Onun suratına bakmak istemiyordum.

"Sana bir şey yaptığım yok, küçük hanım," dedi düz bir sesle.

Elimdeki defter ve kitapları göğsümde sabitleyerek, kollarımı onların etrafına sardım. "Bana küçük hanım deyip durma, bana hiçbir şey deme," dedim sert bir sesle.

Mirza, sözlerime ve tavrıma yenik düşmedi. "Oğuz Atay?" diye sordu.

Dişlerimi sıktım ve ona bakmamak için kendimle mücadele ettim. "Sana ne?"

Mirza başını eğip pis pis sırıttı. "Kamer işini biliyor, damak zevkine neyin uygun olduğunu da," dediği an gözlerimi kıstım ve başımı kaldırıp beklemeden suratına tükürdüm. Gözlerini kapattı ve bir süre o

şekilde bekleyip yanağına bulaşan tükürüğü sildi. "Sert kız."

"Daha fazlasını da yaparım emin ol," dedim hırsımı son derece belli ederken. "Bizi rahat bırak, her ne arıyorsan Kamer'de değil!"

Mirza kaşını kavisle kaldırdı ve dudağının kenarını kıvırdı. "Belki sendedir."

Olduğum yerde donakaldığımda, bakışlarımı hızla suratından indirip derin bir nefes aldım. Vakit kaybetmeden üzerime doğru eğildi ve nefesini saçlarıma değdirdi. "Sert kızları severim. İlgimi çekmeye başladın."

"Rahat bırak lan beni," dedim aniden. "Yırtık dondan çıkar gibi her yerden biri fırlıyor. Daha senden kaç tane var?"

Keyiflendi. Midemi bulandırıyordu. "Emin ol türünün tek örneğiyim."

"Emin ol, Kamer de türünün tek örneği," deyip meydan okurcasına çenemi öne doğru çıkardım. "Ona sakın ama sakın bulaşma. Boşuna da uğraşma, açtığın savaşı kaybedersin ve kaybedeceksin de."

Ondan korkmuyordum. Kamer, bana onun Mahir'den daha tehlikeli ve pislik birisi olduğunu söylese de ondan korkmuyordum çünkü Mirza ondan korkmamızı istiyordu fakat asla ona istediğini vermeyecektim.

"Sen olayı çok yanlış anlamışsın. Benim kimseye savaş açtığım falan yok. Onda bana ait olan bir şey var ve onu benden gizliyor," dedi. Yüzükten bahsederken dudaklarımın uçukladığını hissettim. Onu bulamazdı ve bulamayacaktı. Yüzük ona ait değildi, sadece ihtiyacı vardı.

"Sana yüzük onda değil diyorum," diyerek her harfin üzerine basa basa tekrar ettim. "Git kafanı başka çöplüğe sok!"

Alayla güldü. "Sen cidden bayağı ilgi çekicisin. Onun burada olduğundan haberi var mı? Ne derler bilirsin, sürüden ayrılanı kurt kapar."

Gözlerimi kıstım. "Sana ne?" Ona, ondan iğrendiğimi belli edercesine bir bakış savurdum. "Ayrıca sen bir kurt değil şeytansın. Şimdi," dedim bir adım öne doğru atıp, gözlerine cüretkâr bir şekilde bakarak, "Çekil önümden."

Daha fazla yanında beklemeden oradan uzaklaştım ve kasadaki işlerimi halledip mağazadan çıktım. Caddeye doğru yürürken arkamı kolaçan etmeye başladım. Beni takip edebilirdi. Zaten beni o mağazada nasıl bulabildiğine anlam verememiştim.

Yarım saat kadar yürüdükten sonra cebimdeki anahtarla eve girdim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra gözlerimi açtığımda Zeynep'in

mutfaktan çıkardığı kafasını gördüm. "Aymira?" dedi sorguyla. Yutkundum ve yavaşça elimdeki poşetlerle yanına doğru ilerledim. "Nereden geliyorsun?"

Poşetleri tezgâhın üzerine bırakarak sandalyeyi çekip oturdum. "Andaç ve Aytaç'a hediye aldım."

Zeynep şüpheyle gözlerimin içine bakarken, "Ne gerek vardı?" deyip devam etti. "Kamer abinin haberi var mı?"

Susarak başımı usulca sağa sola salladım. "Bir sorun olmaz diye düşündüm. Hemen gittim geldim zaten." Sesimdeki yumuşak tını Zeynep'in tedirgin bakışlarını eritirken dudaklarını büzdü ve elindeki hamura şekil vermeye devam etti.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

Gülümsedi. "Akşam için kurabiye falan işte. Sana zahmet, sen de şuradaki patatesleri tencereye koyup ocağı yakar mısın?"

"Tabii," dedim yerimden kalkarken. Rafın kapağını açtım ve poşetteki patatesleri yıkayıp tencerenin içine koydum. Tencerenin kapağını kapattıktan sonra ocağın altını yakarak haşlanmaya bıraktım. Sırtımı mutfak tezgâhına yaslarken, Zeynep'in özenle şekil verdiği kurabiyelere baktım. "Elin yakışıyor bu işlere."

Gülümsemekle yetindi. Yağlı kâğıdın üzerine sıra sıra dizdiği kurabiyeleri yapmaya devam etti. "Andaç ve Aytaç nerede?" diye sordum çatallı bir sesle.

Zeynep avucundaki hamuru yuvarlarken, "Abim onları oyalayacak, akşama sürpriz yapacağız. Işıklar falan kapalı olacak anlayacağın," diye cevapladı.

"Hımm," dedim sakince. "Her sene mi böyle?"

Omzunu silkti. "Hayır, bu sene unuttuk numarası yapıyoruz."

"Ya," dedim saf bir tınıyla. Daha sonra, beklemeden tezgâhın üzerinde duran poşetleri alıp mutfak dolaplarının arkasındaki boşluğa koydum.

Zeynep, "Ne aldın?" diye sordu.

Ceketi çıkardığım gibi elime aldım ve keyifle gülümsedim. "Akşam görürsün."

Zeynep kaşlarını çattı. "Kötüsün."

"Sen?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak.

"Andaç'ın hediyesini özel yaptırıyorum, Aytaç'a kalem seti aldım. Yazmayı çok sever."

"Cidden mi?" dedim inanamamış gibi. "Ben de defter almıştım ona. İyi oldu bu iş," diye mırıldandığımda evin kapısında hareketlilik meydana geldi, kapı aralandı. İlgimizi oraya verirken önce Şevkat dayı, hemen arkasında Kamer belirdi. Yüzümde sıcak bir tebessüm oluşurken yanlarına gittim. Şevkat dayı beni görünce büyük bir memnuniyetle gülümsedi. Eğildim ve elini öpüp alnıma koydum. "Hoş geldiniz.

"Hoş bulduk güzel kızım," dedi ellerimin üzerine hafifçe vurarak. Gözlerim Kamer'i bulduğunda ona Mirza'dan bahsetsem mi diye düşündüm. Bugün bir aksilik olmamalıydı. Mirza saçma bir tesadüftü ve Kamer'in sinirlerinin bozulmasını istemiyordum.

Zeynep, sevinçle Dayı'ya sarılırken Şevkat dayı da gülerek ellerini sırtında gezindirdi. "Cimcime seni."

Zeynep kıkırdayarak geri çekilirken, "İyi ki geldin," dedi. Aralarındaki samimi duruş hoşuma gitmişti. Onları ilk kez başka birine karşı bu kadar sıcak görüyordum.

"Gelmediler mi daha?" diye sordu Kamer, Zeynep'e bakarak.

"Yok. Abim onları oyalayacaktı," dedi Zeynep. Kamer susarken gözleri yeniden benimkilere değdi. Gözlerine bakamıyordum çünkü ona yalan söylemek istemiyordum. "E haydi geçelim," dedi Zeynep sessizliği bölerek. Usulca iç çektim ve arkamı döndüm.

Kamer, bir şeyler olduğunu hissedermiş gibi yanıma geldi. "İyi misin sen?"

Gözlerimi kaçırdım ve ilerlemeye devam ettim. "Evet. Ne oldu ki?"

"Bilmem, bir garipsin sanki."

Gülümsemeye çalıştım. "Yok gayet iyiyim."

Kamer beni zorlamadı ve suskunluğa gömüldü. Dayı ve Kamer salona geçerken mutfağa giderek onları bir çay koydum. O sırada da haşlanan patatesleri ocaktan indirip kapağını açtım. Yüzüme vuran sıcak buhar, tenimi nemlendirirken geri çekildim. "Sen onları soy, ben de sofrayı hazırlayayım," dedi Zeynep. Onu onaylarcasına başımı salladığımda düşünceli bir şekilde elini beline koydu. "Ne oldu?" diye sordum.

Zeynep yemek masasının üzerindeki balonları gösterirken, "Bunları şişirmeyi unuttuk," dedi. Kıkırdadım ve gözlerimle Kamer'i işaret ettim. Zeynep bakışlarını doğruca ona çevirdiğinde ne diyeceğini bilemedi. Kamer kendisine çevrilen suratları fark edince gülümseyerek gözlerimle masanın üzerinde duran balonları işaret ettim.

Çehresi kaskatı olurken bundan hoşlanmadı. "Başka bir isteğiniz?"

"Ne var sanki? Bizim işimiz var," diye karşılık verdim. Onunla gözlerimle de konuşuyordum. Bir süre baktı ve homurdanarak ayaklanarak buraya geldi. Masanın üzerindeki balonları eline alarak, "Palyaço da olayım mı?" diye sordu.

Güldüm. "Valla güzel fikir, ben bunu bir düşüneyim."

Kamer, "Bana bak, sen iyice beni delirtmeye başladın," diye söylendi. Onun aksine gülmeye devam ettiğimde gözlerini puslu puslu kararttı. Elimi dudaklarımın üzerine götürerek onları sakladım çünkü; ben güldükçe o sinir oluyordu, o sinir oldukça ben daha çok gülüyordum. Kamer en sonunda bir şey söylemeden elindeki balonlarla Dayı'nın yanına gitti. Ellerimi dudaklarımın üzerinden çekip kendimi özgür bıraktığımda Zeynep, "Onu değiştirdiğinin farkında mısın?" diye sordu.

Yüzümde manasız bir ifade belirirken Zeynep'e döndüm. "Nasıl yani?"

"O, nasıl desem..." Konuşacağı cümlelerini uygun bir dizgiye koymak için tartıtı. "Evdeki varlığı her geçen gün daha çok hissediliyor. Sesi ve yer yer mutluluğa yakın hali dikkatimden kaçmıyor. Kesinlikle ona bir şeyler aşılıyorsun, ona bir şeyler katıyorsun, Aymira."

Zeynep'in sözlerinden sonra omuzlarımı çökerttim ve derin bir nefes alıp Kamer'i izledim. Onunla birlikte ben de büyümüştüm, ben de ruhuma yeni hisler kazandırmıştım. O da bana bir şeyler katmıştı. Eğer ki ortada yaşanan karşılıklı bir şeyler varsa bu bir çeşit alışveriş olurdu. Zira iki ruhun da kendinde olan eksikliği karşısındakiyle tamamlanırdı. Herkes muhakkak birine bir şeyler katardı. Biz büyüyorduk, birbirimizi de büyütüyorduk.

Çetinlerin gelmesine az bir vakit kala her şeyi hazırlamıştık. Kamer odayı balonlara doldurduğunda ışıkları kapatmış, onları bekleme başlamıştık. "Bir bu eksikti. Başımıza yeni yeni adetler çıkardınız," diyerek söylendi Kamer. Loş ve karanlık ortamın içeri sızdırdığı tek ışık, kapının kenarındaki küçük camdan görünen aydı.

"Huzursuzluk çıkarma evlat." Dayı, Kamer'e seslenirken gülümsedim.

Zeynep bir anda irkildi. "Aha, geldiler!"

Kamer homurdandı. "Aman ne heyecanlı." Koluna bir çimdik attım. "Anamı..." Sustu ve gülümsedi. "Seni doğurana anaya kurban olurum ben."

Salak.

Aramızdaki sürtüşmeleri sonlandırıp gelmelerini bekledik. "Üç... İki... Bir," dediğimiz anda kapı açıldı ve ikizler eve girdiğinde ben ışıkları yaktım, Zeynep de elindeki konfetiyi patlattı. Andaç ve Aytaç, şaşkın bakışlarla etrafı süzerken hep birlikte alkışlamaya başladık. Kamer'in dümdüz bir şekilde yalı kazığı gibi durduğunu görünce, onu dürtüp alkışlamasını söyledim.

Kamer, zoraki bir şekilde ellerini birbirine vurarak yere saçılan konfetilere baktı. "Bok götürüyor evi, anasını satayım."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ya sen şaka falan mı yapıyorsun?"

"Yo."

"Yo?"

"He."

Güldüm ve ellerimi birbirinden çekip Andaç'a baktım. "İyi ki doğdun." Andaç beklemeden bana sarılırken, gözlerimi kapattım ve sevgisini iliklerime kadar hissettim.

Ona sıkı sıkı sarıldıktan sonra Andaç, Kamer'e kollarını açtı. Kamer geri çekilerek, "Mıç mıç o ne lan?" diye tepki verdi. Andaç'ın kolları havada kalırken yüzüne sinen hüzün görülmeye değerdi. Kamer, bunun büyümesine müsaade etmeden güldü ve kollarını açıp, "Gel gel, fırlama seni," diyerek ona sarıldı.

Sebepsizce iç çektim ve bu güzel görüntünün hiçbir zaman bozulmamasını diledim. Birbirlerinden ayrılırken gözlerim Aytaç'a kaydı. Sakince yanına gidip gözlerine baktım. "İyi ki doğmuşsun," dedim sessizce.

Aytaç'ın yeşil gözleri kahvelerime dokunurken, dudağının kenarında belirgin bir tebessüm oluştu. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedim ince bir sesle.

"Oo," dedi Andaç, Dayı'ya bakarak. "Kimler gelmiş efendim?"

Zeynep kıkırdarken Dayı, Andaç'a bakıp güldü. "Kerata seni. Gel bakayım buraya," deyip ona sarıldı.

Andaç ve Aytaç'a baktığımda yarım iki çocuk görüyordum. Yaralı ve kırık dökük iki kardeş. Tıpkı ben ve Alper gibi, tıpkı Zeynep ve Çetin gibi.

Kamer... O, başlı başına bir yaraydı zaten.

"Karşılama faslı bittiyse yemek yiyebilir miyiz artık?" Çetin ho-

murdanarak mutfağa yöneldiğinde, kapıyı kapattık ve birlikte mutfağa yürüdük. Onlar masanın etrafındaki sandalyeleri doldururken, biz de Zeynep'le tabakları doldurmaya başladık. Ama önce Zeynep, dün akşam yaptığı pastayı dolaptan çıkardı ve üzerine altı tane mum dikti. "Altı?" diye sordum kuşkuyla.

"Her bir mum birimizi ifade ediyor. Küllerimizden doğmak için güzel bir vakit," deyip bana baktı. "Değil mi Aymira?"

Duraksadım ve zihnimin perdesinde beliren gölgenin boyunu takip ettim. Her mum erir ama tekrar yanmazdı. Biz o mumduk. Bir kere eriyip bir daha yanmamaya yemin etmiştik.

Zeynep mumları yaktıktan sonra pastayı masaya koydu. Andaç'ın gözleri büyürken, "Oha. Çok sevindim şu an," dedi. Masanın etrafında kıkırdamalar meydana gelirken, ben de gülümsemekle yetindim.

"Haydi üfleyin," dedi Zeynep, Aytaç ve Andaç'ı kast ederek. Aytaç, itiraz etmeden ayağa kalktı ve Andaç'la birlikte pastanın üzerindeki mumları söndürdü. Küçük bir alkış tufanının ardından pastayı dilimleyip servis yaparak yemeye başladık. Demlenen çay ocakta demini alırken, asitli içecekleri bardaklara doldurup servis yapmaya başladım.

"Zeynep ellerinden öperim senin," dedi Andaç.

Çetin öksürerek onu uyardı. "Yavaş lan!"

"Tamam ya, ellerine sağlık," diyerek düzeltti Andaç. Zeynep nazikçe başını eğerken gözlerim Kamer'in tabağına kaydı. Pastayı yemediğini gördüm. Usulca eğilip kulağına yaklaştım. "Patates salatasını ben yaptım. Onu ye bari."

"Şans dile," deyip tek gözünü kıstı. "Ölmemem için yani."

Gözlerimi devirdim. "Geber."

"Bak sen şuna," dedi sol kaşını kaldırarak. Omzumu silktim ve pastadan bir parça alıp ağzıma götürdüm. Kamer çatalına batırdığı patatesi ağzına götürdüğünde, alttan alttan yüzünde oluşacak ifade için kendime yer edindim. Yüzünde memnun bir ifade oluşurken bana baktı. "Aferin kız."

Yüzümdeki keyifli ifade silinmezken, masadaki yemek faslı bitti ve hediyeleşme aşamasına geçtik. Çetin, Andaç ve Aytaç'a Fenerbahçe maçı için bilet alırken, Dayı ikisine birden güzel bir saat almıştı. Zeynep, Aytaç'a aldığı kalem setini hediye ederken, Andaç'ın hediyesini sonra vereceğini söyledi. Kamer, askının arkasına sakladığı poşetleri getirdiğinde büyük paketi Andaç'a uzattı.

"Al, adam öldürdükçe beni hatırlarsın."

Andaç merakla hediyesine bakarken paketin içinden bir oyun konsolu çıktı. Andaç dev bir sevinçle zıpladı. "Yaşa be!"

"İnşallah koçum," dedi Kamer bana bakıp iç geçirerek. Ardından elindeki diğer poşeti Aytaç'a uzattı. Aytaç poşetin içinden çıkan tişörtle gülümserken Kamer araya girdi. "İmzalı Duman tişörtü."

"Abi sağ ol," dedi Aytaç, Kamer'e sarılırken. Kamer beklemeden ona karşılık verdiğinde, ona ve Andaç'a verdiği değeri tavırlarından anlayabilmiştim.

Hediye verme sırası bana geldiğinde, Kamer'in kara gözleri şaşkınlıkla irileşti ve bana baktı. Sanırım açıklamam gereken bir şey vardı fakat şu an zamanı değildi. Ona bakmamaya çalışarak ilk önce Andaç'ın hediyesini verdim. Andaç, poşetin içinden çıkardığı Fenerbahçe formasıyla büyük bir çığlık atarken hızla boynuma atladı. Afallayarak ona sarıldım.

"Kusura bakma," dedi yavaşça ayrılarak. "Aslında gerek yoktu ama beni çok mutlu ettin."

"Olur mu öyle şey, güle güle kullan," dedim. Kamer'in keskin ve şüpheli bakışlarını üzerimde hissetmeye devam ederken yutkundum ve Aytaç'ın hediyesini verdim. Aytaç, poşetin içinden çıkardığı kitap ve defteri görünce gülümseyip, "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin," dedi.

"Rica ederim, ne demek," dedim. Andaç'ı ve bilhassa Aytaç'ı mutlu edebildiğim için sevinmiştim. Hediyelerini incelemeye devam ederken Kamer vakit kaybetmeden yanıma geldi.

"Sen bugün neredeydin?"

Kamer'in tehditkâr bakışları altında kalırken çalınan kapıyla dikkatim dağıldı. Zeynep gözlerini kıstı. "Kim ki bu saatte? Dur bakayım," deyip kapıya yöneldi. Kamer'in bakışları üzerimden bir an olsun silinmezken, ben bakışlarımı kapıya yönelttim ve aralanan kapıyla gözlerimi irileştirdim.

Mirza, kapının önünde dikilirken beklemeden, kollarını iki yana açarak içeri girdi. "Misafir kabul etmiyor musunuz?"

Kamer'in yüzünde aniden bir ekşime olunca, gözlerim karalarını rotasına çekti. Suratına bakarken yutkundum ve başımı hafifçe eğip endişemi sindirmeye çalıştım. Mirza buradaydı. Dayı buradaydı ve en kötüsü de bugün onunla olanları Kamer'e anlatmamış olmamdı.

"Kamer..." diye fısıldadım gözlerine bakmadan konuşurken. Beni duymuştu fakat beni dinleyemeyecek kadar sertti öfkesi.

"Size diyorum alo!" Mirza, ortamdaki bu şaşkınlığın kendisinden kaynaklandığını anlamamış gibi bize seslendiğinde Kamer bana sırtını dönerek Mirza'nın yüzüne baktı.

"Ne işin var lan senin burada?" Yanına gitti ve tam karşısında durup elleriyle Mirza'yı geriye itti.

Çetin derhal araya girdi. "Sakin ol oğlum."

Kamer'in keskin gözleri kısa bir süre Çetin'in kahvelerinde dolandı ve ardından yeniden Mirza'nınkilerde sabitlendi. "Sana diyorum lan, sana! Nereden geldin buraya, nasıl geldin, niye geldin bana bir cevap ver şerefsiz!"

Mirza, pişkinliğine devam ederek üzerini düzeltirken Zeynep, olanları şaşkınlıkla izlemeye başlamıştı. Bunu fark edip onu hızla yanıma aldım ve arkamı dönüp Andaç'a seslendim. "Odanıza gidin siz, haydi."

"Ama Aymira..." Andaç itiraz etmeye yeltendiğinde onu bakışlarımla susturdum. "Andaç lütfen. Bir şey yok zaten. Merak etmeyin." Andaç pes eder gibi omuzlarını düşürürken, Aytaç'ın kısık yeşilleri ağıma takıldı. Suratı dümdüzdü. "Aytaç sen de," dedim fısıltıyla. Donuk bakışları ifadesizliğini korurken usulca arkasını döndü ve salondan uzaklaştı.

Dayı, ben, Çetin, Kamer ve Mirza dışında kimse kalmamıştı.

"Sana diyorum ruh hastası, nereden buldun burayı?" Kamer'in tehditkâr ses tonu, yönümü onlara çevirmeme sebep olurken kalbimin içinde patlayan endişe giderek büyüyordu. Bedenim sanki Kamer'in arkasına sığınır gibi gölgesine tutunurken, Mirza'nın açık kahve gözleri beni buldu. "Aslında," dedi nefesini uzatarak. "Küçük hanıma söylemiştim bana da bir tabak ayırması gerektiğini ama," deyip dudağının kenarını kıvırdı. "Pek misafirperver değil galiba?"

İşte şimdi her şey benim açımdan daha da zor bir hale gelmişti.

Kamer, bana bakmadan, beni sorgulamadan birkaç adım daha öne çıkarken elleriyle, bu sefer onun koyu mavi ceketinin yakalarına yapıştı. "Ne diyorsun lan sen? Ne küçük hanımı puşt?" Öfkesi tüm odayı doldurmuyordu. Çetin yeniden araya girerek ona müdahale etmeye çalıştı; fakat Kamer öylesine sinirliydi ki rüzgâr esmeyen havada ağacı kökünden bile koparabilirdi. "Çetin karışma sen!"

"Aga..."

"Karışma dedim lan sana!"

Çetin çaresizce bir şey yapamazken Mirza, nihayet özüne dönercesine yakasında olan ellerden kurtularak Kamer'i ittirdi. "Çek lan ellerini!"

"Lan seni öldürürüm," diye atıldı Kamer bu sefer. O bir sefer sinirine yakalandığında onu bırakması pek kolay olmuyordu. Yumruk yaptığı elini havaya kaldırdığında, Dayı yerinde bir müdahaleyle onun yumruğunu kavradı ve usulca aşağı doğru indirdi. Kamer şaşkınca Dayı'nın suratına bakarken, gözlerimi kıstım. "Böyle olmaz evlat, böyle olmaz."

Şevkat dayı tok bir sesle, Kamer'in sinirden gerilmiş suratını izlemeye başladı. Kamer'in karşı konuşmaz öfkesi dudaklarından akan cümlelere zehir gibi dökülüyordu: "Dayı, bırak beni."

"Oo," diyerek araya girdi Mirza, sanki uzun zamandan beri bu anı bekliyormuşçasına. Öne doğru bir adım atarken, Çetin elini Mirza'nın göğsüne koyup onu durdurdu. Mirza, derin bir nefes aldı ve olduğu yerden konuşmaya başladı. "Kimleri görüyorum? Günlerdir hatta aylardır aradığımız adam, kimin evinde bulundu? Ne kadar da şaşırtıcı öyle değil mi?"

Gözleri Kamer'i odağına çekerken, Kamer yumruk yaptığı elini açıp yüzünü ona çevirdi. "Sana ne işin var burada diye sordum. Benim sabrımı zorlama!"

Olduğum yerde usulca titredim ve kuruyan boğazımı, dilimin ıslaklığından faydalanarak ıslattım. Bugün olanları Kamer'e anlatmış olsaydım belki bu kadar endişeli olmazdım. Oysa nereden bilebilirdim ki Mirza'nın buraya kadar geleceğini? Fakat bunu hesaba katmalıydım çünkü; beni o mağazada bile bulan bir insan her şeyi yapacak kadar delirmiş olabilirdi.

"Söyledim ya," dedi Mirza sakin bir sesle. İri gözleri beni bulurken, dudaklarımı düz bir çizgi haline getirdim. "Küçük hanımla karşılaştık bugün. Biraz sohbet ettik..."

"Ne sohbeti be?" diyerek hızla araya girdim. Nihayet suskunluğumu bozmuştum. "Sen şuna yolunu kestim desene."

Kamer gözlerini gözlerime çevirdi zira şaşırmıştı. Mirza halinden memnun bir tavırla, üzerime doğru yürüdüğünde Kamer'in bedeni onu engelledi. Çevik bir hareketle onu bizden uzağa düşürdü. "Gebertirim oğlum seni. Hâlâ sınırını bulamamışsın. Dikkat et de ben bulduruп seni sınır dışı etmeyeyim."

"Sen sınırını bulmuşsun ama," dedi Mirza. Yüz yüze geldik onunla. "Bu kız için kaç tane kızdan vazgeçtin, söyle haydi? Yoksa diğerleri seni tatmin etmedi mi?" Gözlerim büyüdü, Kamer'in nefesi keskinleşti. "Ama sen de haklısın. Böyle bir hatun olduğunu görünce damak zevkinin iyi olduğunu bir kez daha anladım."

Kalbimden beynime sıçrayan kan nefesimi keserken Kamer, bu sefer kayışları kopardı ve beklenmedik bir hareketle Mirza'nın suratına kafasını geçirdi. Ellerimle ağzımı kapatıp çığlığımı bastırdım ama nafileydi çünkü; benim çığlığım Kamer'in hıncı ile kardeş olmuştu.

"Oğlum seni var ya öldürürüm. Öldürürüm lan duydun beni?" deyip Mirza'nın kanayan kaşına bir yumruk darbesi atıp onu iyice geriye savurdu. "Öldürüp leşini sokaktaki köpeklerin önüne atarım, tipine soktuğumun şerefsizi!"

Çetin onu Mirza'dan ayırmaya çalıştı ama Kamer'in gözü öylesine dönmüştü ki durdurulması neredeyse imkânsızdı. Bu esnada Dayı'nın elleri omzuma dokundu. "İçeri git sen kızım."

Başımı kaldırdım ve hızlı hızlı sağa sola salladım. "Gitmem. O buradayken gitmem..."

Sözlerim Kamer'in karnına yediği sert darbeyle sarsılırken yutkunamadım ama o aldırış dahi etmedi. "Bu kadar mısın sen? Benimle olan birine bu kadar aşağılık laflar söyleyecek kadar mı?"

Mirza, nefesini harcayarak doğrulurken Çetin, Kamer'i kollarından tutup kenara çekti. Kalp atışım bir türlü normal düzeye inmiyordu. Mahir olsaydı onun yerinde, bu kadar korkmazdım ama Mirza daha tehlikeli ve gerçekten kötü biriydi. "Madem seninle," dedi Mirza iki büklüm olmuş bir halde. "Neden tek başına gönderiyorsun kızı? Ya da neden haberin yok nerede olduğundan?"'

"Senin gibi itlerin dışarıda dolaşacağını bilsem göndermem ama nereden bileyim kulübeni terk edip tasmanı sallaya sallaya dolaşacağını?" Kamer beni korurcasına, sözlerini keskin bir ifadeyle dile getirirken aralık olan dudaklarımı kapattım. Odada kasvetin kokusu giderek artarken Çetin, çatık kaşlarla olanları idrak etmeye çalışıyordu. Onun Mirza'yı tanıdığını anlayabilmiştim ama dertlerinin ne olduğunu bildiğini düşünmüyordum.

"O yüzüğü bana vereceksiniz." Mirza yüzünün kıvrımlarına sinen kanı umursamayıp, işaret parmağını Kamer'e doğru doğrulttu. "Onu bana vereceksin Alptekin. Yoksa senden alırım. Yoksa senden, seni alırım."

Suratım ekşirken, söylediği son cümleyi kelime haznemde süzmeye başladım. Bu açık açık bir tehditti. Bu yaşanacak olan kötü olayların habercisiydi. Dudaklarım kururken soyulan kısımlarını sertçe kopardım ve gözlerimi Kamer'in geniş omuzlarına sabitledim. "Senden mi korkacağım it? Kimsin lan sen?" diye kükredi Kamer.

Mirza oralı bile olmazken, bu sefer yönü Dayı'ya döndü. Başını eğdi ve iri gözlerini kıstı. "Onu bana vereceksiniz Şevkat Efendi. Yoksa babamın ardından sen de gidersin."

Dayı'nın yüzü kır saçlarının rengine dönerken yutkundum. Yutkundum çünkü tüm bu olanların suçlusu bendim. Belki o aptal mağazaya gitmeseydim, benimle karşılaşmasaydı burayı bulamayacaktı. Dayı'yı bulamayacaktı. Kamer'in canı yanmayacaktı. Canım acımayacaktı.

"Aradığın şey bende değil," dedi Dayı ağır bir sesle. "Öfkeni yanlış yerlerde harcıyorsun."

"Sana mı soracağım? Yıllar önce dostum dediğin adam ölüyor ve sen buna seyirci kalıyorsun. Ben kime öfke saçayım?" Mirza sitemkâr ve öfkeli bir şekilde Dayı'ya bağırırken, işittiğim her ses beni biraz daha uzağa itiyordu. Biraz daha, biraz daha...

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Dayı başını usulca sağa sola sallayarak. "O yüzden öfkenin ardına sığınıyorsun." Kamer bana, Mirza'nın babası ve Dayı'nın eskiden çok iyi dost olduklarından bahsetmişti ama o dostluğun tıpkı bir domino taşı gibi devrilip dağıldığını da belirtmişti. Sanırım Dayı, Mirza'nın öfkesinin yersiz olması konusunda bir şeyler biliyordu.

"Sen?" dedi Mirza öne doğru bir adım atarak. İri gözleri tıpkı patlayan bir volkanın etrafa saçtığı lavlar gibi kızarırken, yapabildiğim tek şey onu izlemek oldu. "Sen benim babamın adını ağzına alacak en son adamsın."

Neler oluyordu? Hiçbir şeyi bir sonuca bağlayamıyordum. Sadece işittiğim her kelimeyi zihnimin köhne kısımlarında topluyordum. "Baban ve benim aramdaki mevzu seni ilgilendirmez, Mirza." Dayı, Mirza'yı da tanıyordu. Kamer sıkıntıyla solurken, yüzünü buruşturup Mirza'ya döndü. "Haydi git artık. Akşam akşam bela mısın nesin lan?"

"Onu bana vereceksin," dedi Mirza çabucak karşılık vererek. Sesi oldukça düz olmasına rağmen, birkaç kelimesi titrek çıkmıştı. "O yüzüğü bana vereceksin Alptekin. Bu burada bitmedi."

"Lan siktir git," dedi Kamer hızla.

Mirza usulca kapıdan çıkarken, koşarak gittim ve kapıyı kapattım. Kamer'in gözleri kısa bir anlığına ağlarıma düşerken ona ne kadar uzak olduğumu fark ettim. Bu mesafeyle ilgili değildi, bu kalp ritmini ilk kez hissedememle ilgiliydi. Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Ne söylersem ters tepki verir bilmiyordum. Tek istediğim şey, ona sarılmaktı. Bana baktı. Ona baktım. Kapının ardından çekildim ve yanına doğru yaklaştım.

Ve sonra Kamer, Dayı'ya döndü. Gözlerini benden çekti. Olduğum yerde kalakalırken kalbim sıkıştı.

"Ne yapacağız şimdi?" dedi tek kolunu ileri doğru savurup serbest bırakarak. "O it herif, hadi bizi geçtim, seni buldu Dayı."

Benim yüzümden. Her şey benim yüzümdendi.

"Sakin ol evlat. Hiçbir şey yapamaz," dedi Dayı güven veren bir sesle. "Beni eve bırakıver sen haydi..."

"Dayı o piç seni buldu, buraya kadar geldi herif. Sana bir şey yaparsa ben ne yaparım?" Kamer pürüzlü bir sesle, ellerini öne doğru uzatmış, dik bakışlarını Dayı'ya yöneltmişti. Şevkat dayı olabildiğince sakin bir tavırla ellerini Kamer'in omzuna koyup bir iki kez hafifçe vurdu. "Korkma sen, bana bir şey olmaz," dediği anda gözleri gözlerime değdi. "Koruman gereken kişi ben değilim."

Kamer bedenini döndürmeden usulca başını bana doğru çevirdi. Gözlerine bakarken, ona bir daha hiç böyle bakamayacağımı hissettim. Bu öyle berbat bir duyguydu ki bir anda en ulaşılmazım olmuştu.

"Haydi," diyerek yineledi. "Beni evime bırak ve sakinliğini koru." Dayı'nın yumuşak sesi, ortamdaki hararet kırmaya çabalarken, Çetin dikkat dağıtır gibi geri çekilip odasına gitti. Kamer bir şey söylemeden, başını yavaşça aşağı yukarı sallayıp dudaklarını yaladı. Ardından yüzüme bakmadan kapıya doğru yanaşıp dışarı çıktı. Sırtıma vuran soğuk hava, ürpertisini hemen hissettirmişti. Ama onun soğukluğu kadar koymazdı hiçbir rüzgâr.

Dirayetimi korudum, çabaladım ama gözlerimin içi gibi kalbim de acımıştı. Her şeyi ben mahvetmiştim. Onun bu soğukluğunu hak etmiştim. "Üzülme sakın," dedi Dayı bana bakarak. "Sadece onu anla. O da seni anlayacaktır, tamam mı güzel kızım?"

Bir şey söylemeden başımı salladım. Bana gülümserken, eliyle omzuma dokunarak sakin kalmam için mesaj verdi. Sakin kalırdım, ama onsuz kalamazdım.

Dişlerimi sertçe dudaklarıma saplayıp, başımı enseme doğru yatırdım ve ellerimi ense kökünde birleştirdim. Göğüs kafesim şişerken doğruldum ve etrafın dağınıklığını umursamadan odaya çıktım. Bozulmamış yatak bana davetiye çıkarırken ben pencere önünde dikildim. Ellerimi bağdaştırıp göğsümün üzerinde topladım. Şimdi bak bakalım camdan Aymira.

Geceye yakın bir sürede pencere önünde bir ay belirdi. Çatının ardında saklandı, sonra usulca göğe yükseldi. Işığı penceremin pervazından içeri sızarken, gözlerim beyazında ıslandı. Kırık bir camın üzerine dökülen ışığın etkisi tüm odayı aydınlattı. Ruhum hariç odanın her zerresi feraha erdi. Gökyüzü, kızıl geceyi laciverte boyarken düşlerim cam parçaları gibi her yıldızın kayışını yıkık dökük izledi. Sonra kayan o yıldızlardan birine adını fısıldadım. Ona Kamer dedim. Ay ışığım. Ayım. Kızıllığımın rengine bulanan tek renksin, özelsin. Kayan yıldızlar adını kabul etmedi, etmedi çünkü kurulan hayallerim henüz gerçeğe ermedi.

Sonra kapı aralandı. Kamer'in silueti pencerenin camına yansıdı. Cama bakarken göz göze geldik. Kapıyı usulca kapattı ve içeri girdi. Serin nefesi, bana bir damla yağmur gibi düşerken, bedenimi ona çevirdim ve kollarımın bağını çözüp hızla ona sarıldım. Kollarım boynuna dolanırken hafifçe parmak uçlarımda yükselip, burnumu saç diplerine bastırdım. İşte bu koku için bile tüm gecelerimden fedakârlık yapabilirdim. Kollarımı boynuna iyice doladığımda, sırtımdaki boşluk canımı acıttı.

Kamer bana sarılmadı.

Kirpiklerimi bir iki kez kırpıştırdım ve yavaşça ondan ayrıldım. Kollarımı bedenime doğru çekerken, bakışlarımı kaçırdım. Sakin tavrı canımı sıkmıştı. "Kamer..." diyebildim gözlerine bakamadan. Evet, açıklama bekliyordu ama cümlemin devamını nasıl getireceğimi bilemiyordum. "Ben..."

"Sen?" dedi beklemediğim bir anda sözümü keserek. Bakışlarımı siyahlarına diktim. "Neden bana anlatmadın?" diye sordu. Sesinde soğuk dalgalar vardı. "Ya da neden kaçtın?" Sesindeki soğuk dalgalar büyük bir fırtına esintisine yol açtı.

"Kaçmadım ben, sadece..."

"Sadece ne? Sadece ne, bana söyler misin?" Kamer geri çekildi ve başını eğip, gözlerimi yakalamaya çalıştı. "Bugün onunla karşılaştığını bilmeseydim ne olacaktı peki? Ertesi gün karşına tekrar çıksa yine mi söylemeyecektin?"

"Ben söyleyecektim ama," deyip duraksadım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp suratına baktım. Çehresi donuktu, sadece bir parça endişe ve merakın tozu sinmişti. "Bakma öyle," dedim kırık bir sesle.

"Sen baktırıyorsun böyle," dedi düz bir sesle. "Sana bir şey yapsaydı, başına bir şey gelseydi ne olacaktı o zaman?"

"Olmadı," dediğimde sözümü kesti.

"Olabilirdi," deyip sinirle soludu. "Sen farkında değil misin tehlikenin büyüklüğünün?"

Susmak istemiyordum, sadece kuracağım sağlıklı cümleler için zihnimi inzivaya çekmiştim. Kamer ellerini, ensesinde birleştirdi ve başını geriye doğru yaslayıp yanaklarını şişirdi. Sancılı nefesini duyabiliyordum. Onu her zerremle duyabiliyordum.

"Burayı da öğrendi," dedim kısık bir sesle. "Özür dilerim, böyle olsun istemezdim." Konuşmakta zorlandığımı hissediyordum. "Kamer, gerçekten sizi ve Dayı'yı görmesini istemezdim."

"Başlarım bize," deyiverdi hızla. Kaşlarımı çatarken, ellerini çabucak ensesinden çekip hafifçe boynunu eğip gözlerimin içine baktı. "Sana bir şey olmasın," dedi. "O it buraya geldi de ne oldu? Tamam, öğrenmemeliydi ama umurumda bile değil." Tavrını yumuşattı ve bana kavuşurcasına ellerini şakaklarıma koydu. Ellerim hemencecik şakaklarımı örten iri ellere dokunurken alnını alnıma yasladı. "Sana bir şey olsaydı umurumda olurdu."

Kalbim ağzımın içinden taşacaktı sanki. Çok heyecan yaptığımdan değil, benimle arasını hemen düzeltmesindendi. Ellerim, ellerinin üzerini örterken tenimin içine dağılan ürperti Kamer'in damarlarından süzülen kandı. Kanının akışı çağlayan bir suyun sesi gibi gür, hissettirdikleri berrak ve temiz duygulardı. Dudaklarımı konuşmak için aralamak istediğimde beni kendinden çekti ve ona derin derin bakan gözlerime konuştu: "Gözlerin, ufuk çizgim."

Nefes alamamıştı çünkü nefes alacak yer bırakmamıştı. Yüzü yüzüme öylesine yakındı ki değil nefesim gözlerim dahi ondan başkasına yasak olmuştu. "Ve ben," dedi düz bir sesle. "Ne gökyüzümü ne de yeryüzümü kaybetmek istemiyorum."

"Beni kaybetmeyeceksin," dedim güven veren bir sesle. Duraksadım ve içime oturan korkuyu dile getirdim. "Peki ya ben seni kaybedersem?"

Kamer öylece bakakaldı.

Ellerini tenimden çekerken, ellerim bir süre tenini takip edip, daha sonra gövdemden aşağı süzüldü. Kamer sıkıntıyla soluklanırken geri çekildi ve yatağın ucuna oturup kafasını eğerek, bacaklarını araladı. Çaresiz bir görüntü çizerken bana net bir cevap bile vermemiş olması bu tablonun eseriydi. Parmaklarını birbirine kenetleyerek düz parkeleri izlemeye başladı. Yanına oturdum. Çarşafın üzerinde oluşan çukur büyüdü. Usulca gözlerine baktım, bakmaya çalıştım. Göz akları, kırık bir beyazı süsleyen kan torbalarının sindiği kırmızılıkla süslenirken, yutkundum ve başımı omzuna koydum. Belki de her şeyi hükümsüz kılan tek şey buydu. Bir enkazın içinden yaralı çıkıp, elindeki sıfırı bile tüketmene rağmen başını yaslayabileceğin bir omuz bulabilmekti. Evet, tek gerçek buydu.

"İlk kez ne düşündüğünü anlayamıyorum," diye itiraf ettim. *Aslında çok kez...* Duruşundan hiç ödün vermezken elimi karnına koydum. "Acıdı mı çok?" diye sordum kısık sesimle. Kamer, usulca parmaklarını ayırdı ve karnımın üzerinde olan elimi kavrayıp avuçlarının arasına hapsetti. Başımı omzundan çekmeden, ellerimizi izlemeye başladım. Sonra elimin içini açıp, işaret parmağını avucumun içindeki derin çizgilerde gezdirmeye başladı.

"Sana benim hayatım, avucunun içindeki çizgiler gibi demiştim hatırlıyor musun?" Küçük bir kıpırtıyla alnımı kırıştırıp o geceye gittim. Bu evde son gecem olduğunu düşündüğüm geceye. Kamer parmağını çizgilerin üzerinde gezdirmeye devam etti. "Bu çizgilerden biri yok olur, ölürse," dedi ve derin bir nefes aldı. "İşte beni o zaman kaybedersin."

Zaman avucumun içine kıymık gibi battı. "Beni birçok şeye bağlayan senin nabzın," dedi sonra. "Tenindeki çizgilerin."

Avucumun içini yüzüne doğru yaklaştırıp dudaklarını uzunca bastırdı. Gözlerimi kapattım ve yumuşak dokunuşunu ruhumun perdelerine asıp orada sakladım. Dudaklarını avucumun içinden çekip kafasını doğrulttu. "Sen kendini kaybettirmezsen ben seni nerede olsan bulurum."

"Ben senin bulduğun yerde olurum," dedim. Suratı bana doğru döndü, gözleri kızarmıştı. Gözlerinin altı kararmıştı ve hissettiği her neyse oraya sinmişti. Ellerimi gözlerinin altına koydum. "Yorgun görünüyorsun, uyumalısın," dedim. Dümdüz bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Ellerim kuru ve soğuk teninde minik dokunuşlarla gezinirken, gözlerini kıstı. "Bana ne yapıyorsun bilmiyorum ama," deyip usulca fısıl-

dadı. "Tek bir bakışına yangın söndürür, tek bir gülüşüne öldürürüm."

"Sen bana ne yaptığını biliyor musun peki?" diye sordum. Hayır, ona olan hislerimi itiraf etmeyecektim. Belki de ona olan hislerimi kolayca itiraf edemeyecektim. Bu kadar cesur muydum ki? Başparmağım göz altında uzun uzadıya bir yol çizerken, dudaklarımı ıslatıp geri çektim. "Sen öldüğün zaman ben de seni takip ederim." Ardından silik bir iç çekip uzak bir gülüş yerleştirdim dudaklarıma. "Ölmemi istemiyorsan, yaşamaya devam edeceğiz. Hem senin yanında bana hiçbir şey olmaz. Unuttun mu? Ben babam dediğim adamın varlığından kaçıp senin gölgene sığındım."

"Sen gölgeme sığınmadın," dedi. Elleri yanaklarıma giderken, başımı hafifçe eğip avuçlarına hapsolmak istedim. "Sen benden gölgemi alıp bana güneşi vaat ettin Diana."

Artık ne kelimem kalmıştı ne de düşüncem. Kamer'in dudaklarından dökülenlerin bin mislinin zihninde yattığına emindim. Benimle sadece ufak ufak kesitleri paylaşıyordu. Şikâyetçi değildim. "Sana güneşi vaat ederken kendi ayımı da verdim," deyip ona yaklaştım. Ellerini yanaklarımdan çekmeden gözlerimi takip etti. "Sen ve ben, her güneş batımından sonra ayı bekleyen iki gölgeyiz. Biri bitse, diğeri elbet gelecek çünkü güneş yerini aya bırakır sabaha çabucak kavuşayım diye."

Birbirimize baktık. Birbirimizin gözlerinde kaybolduk. Kamer'de öyle bir şey vardı ki ona baktıkça bir girdaba çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Kaçışı olmayan bir yol gibiydi, hoş benim de kaçacağım yoktu.

Vakit geçerken ılık bir duş aldım. Kamer çoktan yatağa uzanmıştı. Işıkları kapattım ve odaya giren ay ışığını bize ait kıldım. Sakin adımlarla yanına gidip oturdum ve öylece sırtımı yatak başlığına yaslayarak ayaklarımı uzattım. İkimiz de karşıya bakıyorduk, sanki bir filmi izler gibi. Bu sessizlik ne kadar sürdü bilmiyordum lakin bunu bozan ilk ben olmuştum. Hafif bir iç çekişle kafamı Kamer'in gövdesine götürdüm. Dövmesi dikkatimi çekti, aslında dövmesi daima dikkatimi çekiyordu. "Bıçak yarası?" diye konuştum saf saf. "İnsan eline iğne batınca bile canı ağzına geliyor fakat senin canın... Senin canın gidecekmiş, Kamer."

"Boş ver," diye mırıldandı bunları önemsemiyormuş gibi. "Geçti."

"Sahiden geçti mi?"

"Geçti," dedi donuk bir ifadeyle. Bu bahsettiğim acı hissedilen, somut bir yara değildi, bu acı derindeydi ve yalnızca derinlere inenler bunu hissedebilirdi.

Ona geçmişi hatırlatan ne varsa silmek istiyordum fakat bu o kadar mümkün değildi ki, aklından silsem de teninde yer edinmişti. "Ne olacak şimdi?" diye sordum kafamı ona doğru yaslarken. "O kadar çok şey var ki başında, hangi birine yetişeceksin merak ediyorum."

Kapanmayan ve en başından süregelen bir Raşit meselesi vardı. Sonra oğlu Mahir, yetmedi bir de şimdi yüzük meselesi çıkmıştı başımıza. Kamer bunların hangisine yetecekti? "Sen bunları düşünme," dedi rahat bir şekilde.

"Ama..."

"Sen düşünme," diye döndü yüzünü gözlerime doğru. Işığın uğramadığı, ışığın bizden kaçtığı bir zamanın diliminde kesiştik. Gülümsemeye çalıştı ve beni de gülümsetti ama insanın içinden gelmeyen bir tebessüm ne kadar mutluluk getirebilirdi ki?

"Bak ben, her gece yatağımda bir bukalemunla uyuyorum, senden başka bir şey düşünmüyorum," dedi. Konulardan kaçtığını fark ettiğimde üzerine gitmedim. Ben de devam ettim. "Bana ne zamandır bukalemun demiyordun."

"Hoşuna gitmiyorsa söylemem," dedi.

"Yo," dedim omzumu silkerek. "Diyebilirsin." Sonra kaşlarımı çattım ve dudaklarımı dişledim. "Benim anlamadığım, bana neden hiç adımla hitap etmiyorsun?"

"Sana herkes adınla seslenirse, bana ne kalacak?"

Duraksadım. Gözlerine sinen mayhoş tavır büyürken, elini yanağıma doğru uzattı ve bana gökyüzündeki bir yıldızmışım gibi baktı. Benimle parladı, benimle söndü. "Seni bana özel yapan ne varsa hepsini istiyorum. Adını da, varlığını da, ruhunu da..."

Elimi, elinin üzerine koydum. "Boşuna isteme böyle şeyler çünkü; sen bana böyle baktıkça benim senden başka gidecek bir yerim yok ki."

4. Bölüm

Ruhun İnfazı

Sevginin bile yaşatamadığı bir kalbi, hangi nefret öldürebilirdi?

Yaşanmışlar, yaşanacaklar ve yaşanması mümkün olaylar... Hangisinden sağ çıkabilmiş, hangisini hasarsız bir kalple geride bırakabilmiştik? Biz hep kırılmıştık ve daha çok kırılacaktık çünkü insanlar canavardı, bizim yanımızda bize, bizden daha yakındı.

Çenemi avuçlayan ellerimle masanın üzerindeki çay bardağının içindeki kaşıkla oynuyordum. Sakindim ama bu sakinliği pek sevmemiştim. Ne zaman böyle sakinlikle yüz göz olsam arkasından gelenleri görmek istemezdim.

"Tebeşir tozu yok muydu burada?" diye sordu Andaç, dalgınlığını sarsarak. Gözlerimi usulca onun gözlerine değdirdim. Beni kısacık süzdü ve hemen Çetin'e döndü. "Abi?"

Çetin umursamaz bir tavırla, çatalın ucundaki siyah zeytini ağzının içine atarken, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bugün edebiyat sınavım var, acil hasta olmam lazım," deyince usulca gülümsedim. Zeynep ufak bir şaşkınlığın yanında estirdiği sersem bir gülüşle Andaç'a bakarken, karşımda siyah kupasını dudaklarından çekip, gözlerini kısarak Andaç'a bakan Kamer'i gördüm.

Elindeki kupayı masanın üzerine bırakırken, kupa tok bir ses çıkarmış, içindeki çay küçük bir dalga oluşturmuştu. "Öldüreyim ben seni," deyip dudağının kenarını kıvırdı. "Ne güzel işte, kökten çözüm." Sesinde müthiş bir alay mevcutken, sertliğini de fark edebilmiştim. "Ama," dedi kısa bir duraksamanın ardından. "Diğer taraftaki sınav buradakilere benzemez haberin olsun."

Masada buz gibi bir sessizlik olurken, kaşlarımı çattım ve bakışlarımı vakit kaybetmeden Kamer'in kurşuni siyahlarına hapsettim. Konun, dirsekten aşağı tarafı masanın üzerine boylu boyuna uzanırken, göğsü hafifçe masanın üzerine eğilmiş, geniş omuzları daha da geniş gözükmüştü. Alnına dökülen siyah saçları, düz ve ifadesiz bakışların gölgesi gibi gözlerime yansırken, gözlerimiz arasına kurduğum bu köprü Çetin'in sesiyle yıkıldı. "Boş ver oğlum," dedi Andaç'ın ensesini kavrayıp saç diplerini sıvazlayarak. "Bu ülkenin ite kopuğa da ihtiyacı var."

Dudaklarımı büzerken, kahvelerim anında Zeynep'in küçük gözlerine kaydı. Zeynep'in yüzü beyaz bir duvar gibi pürüzsüz ve donuk bir hal alırken, abisinin bu tavrından hoşlanmadığını anlayabilmiştim. Çetin her ne kadar Andaç'a takılsa da o Zeynep'in sevdiği çocuktu ve ister istemez gücüne gidiyordu bu durum.

"Neyse," dedi Zeynep tok bir sesle masadan kalkarken. "Biz gidelim artık." Çetin'in yüzü normale dönerken, ellerini Andaç'ın ensesinden çekmişti. Aytaç sakince masadan kalktığında onu kapıya kadar süzdüm ve henüz yeni kalkmakta olan Andaç'a odaklandım. "İyi," dedi Andaç, omzunu silkip bana ve Kamer'e bakarak. "İt kopuk olmaya gidiyorum ben."

"Öyle deme oğlum, itin bile kalitelisi makbul," dedi Çetin gülerek. Zeynep, abisine en afilisinden göz devirdikten sonra arkasını döndü.

İç çekerek onlara baktığımda, Kamer tehditkâr bir sesle onları durdurup tekrar bize döndürmeyi başardı. "Bana bakın bir," dediğinde Andaç dahil, Aytaç bile dikkatle odağını Kamer'e vermişti. "Okul çıkışı doğruca buraya geliyorsunuz, sağda solda oyalanmayın sakın."

Elimi çenemin altından çekerken, zihnim o ismin taşıdığı tehlike çanlarıyla vuruldu. Dün gece yaşanan o tatsız an, çocukların gözleri önünde meydana gelmişti. Mirza artık hepimiz için bir tehditti.

"Abi zaten, her gün öyle yapıyoruz. Yani gönül isterdi ki çıkışta İtalyan restoranında yiyip, özel jetimizle uçalı..." Andaç'ın alaycı ses tonu Kamer'in ölümcül derecedeki bakışlarına yenik düştü. "Bir kere de puştluk yapma lan. Adamakıllı bir şey söylüyorum sana burada." Kamer'in tavrı sağlam bir otoriteyle Andaç'a odaklanırken, ben bile dudaklarımın kıvrımlarına dağılan o huzursuz esintinin rüzgârından tat almıştım. "Tamam abi," dedi Andaç kaçamak bakışlarla.

"Aytaç," dedi hemen ardından Kamer ses tonunu artırarak. Aytaç kafasını biraz öne çıkardığında yeşil gözlerinin ürkek rengini fark edebilmiştim. "Abisi sen şunlara göz kulak ol, tamam mı?" diye sordu. Aytaç, dudaklarını kıpırdatmadan başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı ve dış kapıyı aralayıp evden çıktı.

Zeynep'in giderek bozulan morali canımı sıkarken o, omzunu çökertti ve Andaç'la birlikte sırtlarını dönerek Aytaç'ın açık bıraktığı kapıdan çıkarak kapıyı kapattılar. Kamer kolunu masadan kaldırırken, geriye yaslandı ve Çetin'e baktı. "Bu gece buradasın."

"Sorun yok. Sen dikkat et," dedi Çetin.

İkisi arasında geçen bu şifreli diyalog, beynimin içindeki soru işaretleri kuyusuna birini daha hapsederken, Çetin bana bakmadan masadan kalktı. Yavaş hareketlerle, salonun yan tarafındaki küçük koridora yöneldiğinde, bir süre sonra gözden kayboldu. Büyük masada yalnızca ben ve Kamer kalırken, beklemeden gözlerimi Kamer'in zaten benim üzerimde olan gözlerine diktim. Kolunu masaya doğru uzatmış, siyah kupanın sapıyla oyalanıyordu. "Neler oluyor?" diye sordum kuşkuyla.

Hiçbir şey söylemeden dümdüz bakmakla yetinirken, hırıltılı bir sesle dişlerimi birbirine vurdum. "Kamer, söyler misin ne oluyor?"

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor," deyiverdi muzipçe. Ufak bir aflamanın ardından gözlerimi kıstım ve dudaklarımı kapattım. Kamer derin bir nefes alırken kollarını masanın üzerine koydu. Çıplak kolları ve damarlı elleri odak noktamın zirvesine yerleşirken, gözlerimi hemen siyahlarına sabitledim. "Adımı bir daha söyler misin?" diye sordu.

Benimle dalga mı geçiyordu?

"Haydi, zor değil," dedi pürüzlü bir sesle. Yüzünde mayhoş bir hava bürünürken, tavrının gerçekçiliği içimdeki şüphe listesine bir çizik attı.

"Kamer, iyi misin sen?" dediğim an gülümseyip geri çekildi.

"Dudaklarına yakışan iki şeyden biri benim adım..."

"Diğeri?" diye soruverdiğimde göz bebeklerinin içindeki ışık parladı ve dudak kıvrımına bir parça gölge düştü.

"Dudaklarım."

Dudaklarım istemsizce aralanırken, Kamer'in gözleri dudaklarıma kaydı. Bakışları bir anda yoğunlaşırken, şu an bulunduğumuz ortam ve zamanın yanlışlığı başımı dikkatini dağıtmam için sallamaya itti. "Konuyu saptırmaz mısın?"

Bekledi. Sıkıntıyla soluklanıp dirseklerimi masanın üzerine koydum ve ona dik dik baktım. "Neler olduğunu anlatacak mısın artık?" Tabağındaki birkaç dilim peynir ve bozulmamış omleti öylece önünde dururken, sadece çay içmekle yetindiğini fark ettim. "Bugün," deyip toparladı. "Bu gece Raşit'in açılışına gidiyoruz."

"Açılış?" dedim gözlerimi irileştirerek.

"Hani patlatılan mekân vardı ya... O mekân bugün yeniden açılıyor."

"Yani," dedim soğuk bir sesle. Bu kadar sakin kalmam o günleri unuttuğumu göstermek istememden kaynaklıydı çünkü; o geceyi sahiden unutmak istiyordum. Korkunçtu. Her şey korkunçtu. Derin bir nefes aldı ve önündeki kahvaltı tabağını kenara kaydırıp kollarını yeniden masanın üzerine koydu. Alnına dökülen saçlarını dağıtma istediği duymadan, kara bakışlarını kahve telvesi rengindeki göz bebeklerime dokundururken, dudaklarını araladı: "Bu gece benimlesin."

"Neden şimdi öğreniyorum?" diye sordum dik bir tavırla.

"Söylemediğim içindir."

"Ben gelmiyorum o halde.

Sol kaşını kaldırdı. "Gelmiyor musun?"

"Evet, gelmiyorum," dedim ona meydan okur gibi. Emrivakilerden sıkılmış ve bunalmıştım. Üstelik yine başını belaya sokmadan rahat etmeyecekti. Bu gece eğlence amaçlı olsa da yine altından bir bit yeniği çıkacaktı. Konu Kamer ise her an her şey söz konu olabiliyordu.

"Sebep?" diye sordu sakin bir iradeyle.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, "Canım istemiyor, hem zorunda değilim," dedim. O adamlar yüzünden canımız daha ne kadar acıyacaktı? Kamer canımızın acıyacağını bile bile nasıl camın üzerinde yürümemizi isterdi?

"Canın istemiyor mu?" dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve donuk bir çehreyle onu onayladım. Kamer, hiç itiraz etme çabasına girmeden geri çekildi ve gözlerini kısıp yüzüme baktı. "Pekâlâ," dediğinde düşünceleri bir boşlukta sallanır gibiydi. "Sanırım," dedi ve oturduğu yerden kalkarak arkasını döndü. "Şule benimle dans etmekten memnun kalacaktır."

Kollarım hızla birbirinden koparken, dudaklarımdan dökülen şaşkın kelimelere engel olamamıştım: "Anlamadım? O kız da mı geliyor?"

Kamer sesimle olduğu yerde duraksarken, yüzünü omuz hizasında çevirdi ve gözleri bana bakmadan usulca kapanıp açıldı. "Evet, ama onu nasılsa görmeyeceksin, rahat ol."

"Rahat mı olayım?" dedim çatlak bir sesle. Kamer'in gevşeyen çenesi aldığı keyfin durumunu gözlerimin önüne sererken sinirle gülümsedim. "Sırf ben kıskanayım diye, blöf yapıyorsun şu an."

Kamer çabucak bedenini bana çevirirken, "Ha, kıskandın şu an?"

dedi. Yutkundum. Bunu fark etti. Ah! Ona yenilmeyi sevmiyordum çünkü; ona ne zaman yenilsem bunun tadını çıkarmaktan geri durmuyordu. "Diana," dedi yumuşak bir sesle üzerime doğru yaklaşarak. "Başka biriyle dans etmemi ister misin?"

Beynim kavurucu cevabın üzerinde tepinirken, odağı sadece dudaklarımdan çıkacak beş harfte gizliydi. Değil Şule, hiçbir kadının onun kolunun altında gezmesine, başka birinin dokunmasına tahammülüm yoktu. "Başka birine dokunmamı kaldırabilir misin?" diye sordu bu sefer. Dokunmayacaktı, dokundurtmayacaktı da. Amacı sadece beni yenmek ve itiraf ettirmekti. Oysa gözlerim ona verdiğim en büyük yemindi.

Üzerime doğru yaklaşmaya devam ederken, kafasını hafifçe sola yatırdı ve dudaklarıma yakın bir yerde duraksayıp gözleriyle suratımın röntgenini çekmeye başladı. "Söylesene?" diye zorladı beni. "Senden başkasına bakmamı ister misin?"

Tahrik eden sözleri ve gözleriyle bu oyunu bitirmem için beni âdeta tehdit ediyordu. Dudaklarının yakıcı sıcaklığını dudaklarımın üzerinde hissettiğim an, tırnaklarımı avucumun içine gömdüm ve gözlerimi cüretkâr bir biçimde Kamer'in karalarına sabitledim. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki eğik olan kafası tek bir hareketimle beni ona değdirecekti. "Sen söyle?" diye sordum tok bir sesle. İpleri elime almıştım. "Benden başkasına dokunabilecek misin Alptekin?"

Sol kaşı fark edilir derecede çatılırken, yüzündeki memnuniyetsiz duruş keyfimi rayına oturtmaya başlamıştı bile. "Ne oldu?" diye sordum farkında olmadan. Onu yakaladım. Hareket dahi etmeden gözlerimizin içine bakarken, başımı usulca eğdim. Dudaklarımı dudaklarına çok yakın bir yerde bırakıp, kirpiklerimi kapatıp açarak siyah incilerini rotama aldım. "Dokunamazsın öyle değil mi?"

Aramızdaki bağın kuvvetli hissi bizi birbirimize çekerken yutkundu ve acı çeker gibi fısıldadı: "Sen çok tehlikelisin."

"Öyleyim," deyip dudaklarımı yanağından başlayıp kulak memesine kadar sürterek çıktım. Şu an tek yaptığım, beni gaza getiren sözlerini ona yutturmaktı. Dudaklarım teni boyunca sürtünürken, kalbim deli gibi çarpıyor, dudaklarım alev alev yanıyordu. Bunu o istemişti, bunu benden beklemiyordu lakin beni hafife almaması gerektiğini ona gösterecektim.

Kamer'in sertleşen yanakları kendini zor tuttuğunu belli ederken gülümsedim ve dudaklarımı aralayıp kulağına yaklaştım: "Tehlikeliyim, evet ve sen de sakın beni hafife alma, Kamer Alptekin. Sakın!"

Sanırım hayatımdaki en büyük itiraflardan biri de buydu.

Kamer yüzündeki sersem ifadeyle geri çekildi. Bana hayretle bakmaya başladığında, az önce yaptığım şeyden pişmanlık duymasam da üzerimde ufak bir utanç mevcuttu. Nihayetinde ilk kez sınırlarımı bu kadar aşmıştım fakat yine olsa yine yapardım. "Bana neler yaptığını, hissettirdiğini bilsen asla bunları söylemezdin."

"Ne hissettiriyorum sana?"

"Birçok şey."

"Kötü şeyler mi peki?"

"Hayatımda hissetmediğim, daha önce varlığına tanık olmadığım eşsiz duygular..."

Devamını sormak istedim ama buna izin vermeden derhal geri çekilerek soluklandı. Kendimi yağmurlu bir gecede sokağın ortasında yapayalnız kalmışım gibi hissettim. "Üzerine bir şeyler almamız lazım," dedi Kamer bana bakarken.

"Önceden aldıklarını giyerim," dedim çabucak.

İtiraz etti. "Hayır, sana yeni bir şeyler almak istiyorum. Hadi, hazırlan çıkalım."

Öyle de olmuştu. Kısa bir süre sonra yola çıkmıştık. Kamer sakince arabayı kullanırken, konuşmama hakkımı kullandım ve alışveriş mağazasına gidene kadar sustum, sustuk. Arabayı otoparka park ettiğinde, yavaşça kapıyı açtım ve indim. Kamer beklemeden anahtarla arabayı kilitledi, anahtarı siyah deri ceketinin içine cebine koyup, kırık bordo tişörtünü düzeltti ve yanıma geldi. Birlikte mağazanın içine girdik ve yürüyen merdivenlere yönelip üst kata çıktık.

Utana sıkıla mağazaların kabinlerindeki cansız mankenlere bakmaya başladım. "Gel şuraya girelim," dedi Kamer gözleriyle sağ köşedeki mağazayı işaret ederek. Sakince başımı salladım ve gösterişli mağazanın kapısına doğru yöneldim. Arka planda çalan caz müzik, mağazanın duruşunu temsil ederken, ayakkabılarımın fayanslarda çıkardığı tok ses beni buraya çabucak adapte edebilmişti. Uzaktan uzaktan elbiselere göz atmaya başladığımda, hemen arka tarafta mankenin üzerinde duran siyah elbise gözlerimin ağına takıldı.

Kamer'i arkamda bıraktım ve mankenin üzerindeki elbiseyi incelemeye başladım. İnce askılı kolları, belden yukarısı sıkı, belden aşağısı hafif dökümlü, dizlerin hemen üzerinde olan elbise hoşuma gitmişti. "Bunu denemek istiyorum," diye mırıldandım kendi kendime. Elbiseyi

bulduğum gibi kabine yöneldim. Kamer peşimden gelerek, "Yardım gerekirse ben buradayım," dedi. Sesinde muazzam bir mayhoşluk vardı.

Kabine girdim ve yüzümü ona çevirip perdeyi çekmeden evvel konuştum: "Kendim hallederim."

Perdeyi kapatmamla sözleri de bakışları da havada kaldı. Arkamı döndüm ve aynaya sersemce gülümseyen yüz ifademle tanışıp vakit kaybetmeden elbiseyi giymeye başladım. Siyah yumuşak kumaş üzerime yavaşça sindi. "Elbise diksen bu kadar beklemem," dedi Kamer kabinin dışından homurdanarak.

"Tamam oldu bu, alalım," dedim aynadan kendime bakarken. Saçlarımın uçlarından toplayıp sırtımı döndüğümde kalbim sıkıştı zira izleri gördüm. Acısı azalan ama görüntüsü yok olmayan izlerimi gördüm. Saçlarımı serbest bıraktığım vakit Kamer yeniden seslendi. "Ne oldu? Çık da bakayım!"

"Gerek yok," diye mırıldandım çaresizce. "Bu bedenime pek oturmadı."

"Az önce oldu dedin ya!"

"Yok, olmadı, vazgeçtim..."

Sözlerim ve itirazlarım, kabin perdesinin açılması ve Kamer'in çabucak içeri girip perdeyi kapatmasıyla yarıda kesildi.

Şaşkın bir halde kaşlarımı çatarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. Sesim bir hayli kısıktı. Nefesini tuttu, sonra gözlerime bakarak yutkundu. Bir cam fanusun içindeymişim gibi hissetmiştim. Bana cevap vermediğinde ona yeniden sordum: "Kamer ne yapıyorsun burada? Çık dışarı!"

"Çok güzelsin," diye itiraf etti ağır bir sesle. Elini omuzlarımdan aşağı dökülmüş saçlarıma götürdüğünde kalp atışlarım durmamak üzere hızlandı. Ama kendimi kastığımın farkındaydım çünkü onun sinirini kabartmaması için görmemesi gereken bir sırtım vardı. Yönünü tamamıyla bana döndü ve saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladı. Kendimi ondan çekmek istedim fakat yapamadım. "Ben... Bunu çıkarabilir miyim?" diye fısıldadım. "Kendimi hiç rahat hissetmiyorum da içinde."

"Çok güzel duruyor ama üzerinde," dedi beni süzerken. Saçlarım parmaklarının uçlarındayken sırtımdaki çıplaklığı hissettim. Ona çekinerek baktığımda gülümseyerek önce gözlerime, sonra da aynada yansıyan bize, bana baktı. Baktığı anda kıvrılan dudakları çatılmış kaşlara ve zapt edilmeyen öfkeye ışık yaktı. "Hâlâ mı geçmedi bu yaralar?" diye sordu ama bu bir soru değildi, bu öfkeydi, bu bir arayış, bu bir hırstı.

Onu engellemek için hareketlendim ama buna mâni oldu. "Çok az kaldı zaten, geçer o izler de."

Gözlerini kapattı ve saçlarımın uçlarını serbest bırakıp, derince soluyarak arkama geçti. Sırtımı açıkta bıraktı ve ellerini izlerimin üzerine koydu. Ellerini sırtımda hissettiğim anda gözlerimi kapattım ve titreyen göz kapaklarıma mâni olamadım. Titreyen tek şey benim göz kapaklarım değildi, Kamer'in elleriydi. *Elleri titriyordu.* İçi gidiyordu, içi ölüyordu belki de. Ellerimle elbisenin uçlarını sıktım destek almak için. Kamer'in korkarak dokunduğu sırtım, bu sefer onu dudaklarıyla ısındı. *Dudaklarını yaralarıma bastırdı. Yaralarımdan öptü.* Bunu bildim, bunu gördüm ve bunu hissettim.

Avuçlarımın arasından kayıp giden nefesim onun dudaklarının arasındaydı, ona hapsolmuştu tıpkı benim gibi. Kamer hafif hafif yaralarımdan öpmeye devam ederken kendini çektiği an fırsatımı bulup, "Lütfen," diye fısıldadım ama asla bu cümlenin sonunu getiremedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Kamer sıcak nefesini tenime dökerken, "Bunu yaşadığına inanamıyorum," dedi. "Buna mâni olamadığıma, bunu engelleyemediğime ve kendi ellerimle seni o adamın ellerine verdiğime inanamıyorum. Kendime o kadar kızıyorum ki..."

"Hayır, senin bir suçun yok," deyip inkâr ettim ve arkamı döndüm. Baktım gözlerine yavaşça. "İnan bana, sen olmasaydın her şey daha kötüye gidecekti. Lütfen... Lütfen, bunları söyleme bir daha, ben bunları aşmak istiyorum, beni anlıyor musun? Tendeki izler geçer, biz ruhumuzdaki izlerin çaresine bakalım..."

Geceye doğmuştuk yine güneş gibi fakat biz ayı severdik çünkü ne zaman gece olsa biz kendimize dönerdik.

Yıldızlar gökteki yerini bir bir almaya başladığında, arabanın camına vuran ay ışığı geceyi deldi ve ruhuma oluk oluk akmaya başladı. Kamer'in nemli saçları henüz kurumamıştı bile. Saçlarımı dağınık bir şekilde toplamış, yüzüme abartısız bir makyaj yapmıştım. Kamer ise üzerine, kırık beyaz bir gömlek altına, siyah kot pantolonunu giymişti. Ben de aldığımız elbiseyi.

Sessizce arabanın ürpertisini dinlemeye başladım ve farkında olmadan sıkıntıyla iç çektim. "Ne oldu yine?" diye sordu Kamer, bunu fark etmemi sağlarcasına.

Ona bakmadan karanlığın bizi içine soğurduğu caddeye baktım. "Farkında mısın bilmiyorum ama," dedim ve dudaklarımı büzdüm. "Bana kıyafet alıyorsun, beni evinde tutuyorsun, kardeşime yurt buldun, yani..."

"Yani?" dedi Kamer cümlemin devamını bekler gibi. Kafamı cama çevirdim ve acıyla omzumu çökerttim. "Sana yük oluyorum. Tamam, şimdi diyeceksin saçmalama falan diye ama nereye kadar sürecek böyle Kamer? Evde bazen kendimi bir fazlalık gibi hissediyorum..."

Kamer'in elleri çabucak ellerimi bulurken, başımı camdan çevirip birleşen parmaklarımıza kaydırdım. İnce ve damarları parmaklarında atan delici nabız tüm canlılığını hissettiriyordu. "Fazlalık olan tek şey o aptal düşüncelerin. Nereye kadar sürerse sürsün, umurumda değil," deyip kara gözlerini gözlerime dikti. Arabanın loş ışığı, onun siyahlarını daha net görmeme bile engel olamıyordu. "Bir dakika sonramızın bile garantisi yokken, nereye kadar demek fazla bencilce."

Bencillik değildi, bu kendimi kötü hissetmekle alakalı bir durumdu. Ortada aile denen bir kavram kalmamıştı. Önceden mükemmel bir bağımız olmasa da yine de aynı tencereden yemek yiyip, aynı evin havasını soluduğum bir babam vardı, bir kardeşim vardı ama şimdi bir ağacın yaprakları gibi savrulmuştuk. Olduğum yerden hoşnutsuz değildim ama içim de rahata ermiyordu bir türlü, sadece kendimi kandırıyordum.

"Bir daha böyle gereksiz konuları dile getirirsen seni öperim," diye tehdit etti. Yüzümde buruk bir tebessüm meydana gelirken, boşta kalan elimle elinin üzerini kapattım ve sesimi çıkarmadan gideceğimiz mekâna kadar sustum.

Kısa bir süre sonra Kamer, arabayı mekânın önüne bırakıp anahtarı valeye teslim etti. Yan bir şekilde durup yanına gelmemi beklerken, kolunu açıp koluna girmemi istedi. Memnuniyetle koluna girerken güvenlik görevlilerini geçip, içeri girdik. Müziğin ritmi anında kulaklarımı doldururken, Kamer bana yaklaşıp, "Yanımdan sakın ayrılma," diye fısıldadı. Sesimi çıkarmadığımda cevabını çoktan almıştı.

Kırmızı renklerin hâkim olduğu koridoru aştıktan sonra mekânın salonuna girdik. Tavandaki gösterişli avizenin ışıkları etrafı renk renk çiziyordu. Kamer rahat bir tavırla ileri doğru yürümeye devam ederken, kolundan çıkmadan onu takip ettim. Beyaz önlüklü garsonlar ve lobilerde oturan insanların arasında ilerledik ve karşı locaya kadar yürüdük. Raşit denen adam görüş alanıma girerken Kamer'in yüzündeki gerilim kolundaki sertleşmeye sebep olmuştu.

"İyisin değil mi?" diye sordum sessizce. "İyiyim," dedi zoraki bir cevapla. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kötü şeylere ihtimal vermemeye çalıştım, mümkünmüş gibi.

"Oo," dedi Raşit bize bakıp kollarını iki yana açarak. "Hoş geldiniz çocuklar."

Kamer, yüzüne son derece samimiyetsiz bir gülümseme yerleştirip diğer elini adama uzattı. "Hoş bulduk," dedi mesafeli bir sesle. Ardından mekâna göz atıp tatmin olmuş gibi başını aşağı yukarı doğru salladı. "Eskisinden daha iyi olmuş."

Raşit'in mekânını bitiren kişi Kamer'di ve adamın bundan haberi bile yoktu.

"Umarım daha uzun ömürlü olur," dedi sinir bozucu bir şekilde gülerek. Kamer'in yüzündeki sert duruş dudaklarına döktüğü samimiyetsiz tebessümü gölgede bırakıyordu. "Neyse," dedi Raşit. "Siz keyfinize bakın."

"Sağ ol," dedi Kamer düz bir sesle. Raşit bana baktı ve yanımızdan uzaklaşıp yeni gelenleri karşılamaya başladı. Kamer arkasından bakmadan dişlerini sıktı. "Ömründen uzun olacağı kesin, şerefsiz!"

Kaşlarımı çattım. "Bir sorun çıkmayacak, değil mi?"

Kamer beni cevapsız bırakırken, locaya geçip oturduk ve kolunu açarak beni göğsüne doğru çekti. Beyaz yakaları açık olan gömleği siyah elbisemle ahenk içinde dans ederken, kendimi ona teslim edermiş gibi sığındım. Masanın üzerinde duran içki dolu bardakları görünce Kamer'e seslendim. "İçmeyecek misin?"

"Hayır."

Gülümsedim. İçmeyi sevmiyordu. İçmesini istemiyordum.

Müziğin ritmi ve rengi kulaklarımı delerken odağıma giren her kızı süzmeye başladım. Bu, bir yere boş boş bakmak gibi bir şeydi. Kamer'in elleri belimi kavradığında burnunu saçlarımın dibine gömdü. "Şu an burada değil de odamızda olmayı isterdim."

Hafifçe ısınan yanaklarımla gülümsedim, ona döndüm ve kulağımın işittiği o tanıdık sese geçiş izni tanıdım. "Canım kuzenlerim de buradaymış..."

Gözlerimi Kamer'den çektim ve karşımda dikilen Şule'ye çevirdim. Sıkı sıkıya bağladığı sarı saçları ve derin göğüs dekolteli mini elbisesiyle tam karşımızda dikiliyordu. Onunla en son şiddetli bir şekilde kavga etmiş, birbirimize ağır tehditler yağdırmıştık. Şule bize keskin bir şekilde bakmaya devam ederken derin bir nefes alıp doğruldum.

"Rahatsız olmasaydın canım," dedi iğneleyici bir tavırla. Onunla muhatap olmayacaktım. "Kamer?" dedi sonra. "Seni özlüyorum."

Dudaklarım şaşkınlıkla büyürken sinirden parmak uçlarım gerilmişti. "Ne diyorsun kızım sen?" dedim hiddetlenerek. Ani gelen bu parlama büyüyecek gibiydi.

Kamer koluma dokunduğunda Şule araya girdi: "O sana yetemez..."

Sinirle ayağa kalktım. "Defol buradan. Terbiyesiz misin sen? Yanında ben varım, görmüyor musun?"

Kamer ayağa kalkıp koluma dokunurken, "Fazla içmiş uğraşma," dedi. Umurumda değildi.

"Seni unutamıyorum Kamer." Kulaklarım bir kez daha onun o ince sesine şahit olurken söylediklerini hazmedemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp açtığımda Kamer önüme geçti ve Şule'ye döndü. "Sarhoşsun sen. İçme daha fazla ve evine git."

"Seni hâlâ istiyorum," dediği an kükredim.

"Kızım ağzını burnunu dağıtacağım ama artık! Laftan anlamıyor musun sen?"

Şule oralı bile olmazken Kamer çoktan güvenlik görevlilerini çağırmış, Şule'yi sakin bir yere götürmeye çalışmışlardı fakat kız öylesine hırçın davranmıştı ki adamların kollarından kurtulmuş başka bir yere yürümeye başlamıştı. Gidişini izlerken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Kamer sakince bana döndü ve gözlerimin içine baktı. "Sakin ol."

"Nasıl olayım ya? Arsız mıdır nedir ruh hastası, manyak."

Kolumdan tuttu ve beni kendine çevirdi. "Tamam. İçmiş, kafası güzel işte. Uğraştığına değmez."

"Sen beni anlamıyorsun, anlayamazsın Kamer."

Gülümsedi. "Emin ol, seni benden daha iyi kimse anlayamaz fakat değmez..."

Burnumdan solurken bu halime güldü. Ona ters ters baktım. "Tabii senin de hoşuna gidiyor, oh valla."

"Bu konu hakkında yalan söyleyemeyeceğim."

"İyi, aferin sana."

Gülmeye devam ettiğinde bir hayli gergin olan tavrımdan kurtulmak istedim ve onu bir müddet yalnız bırakarak lavaboya gittim. İçeri girdiğimde kapı arkamdan kapandı. Birkaç adım ilerleyip bir aynanın karşısında durduğumda hıçkırık sesleri duydum. İrkildim ve aynaya yansıyan o sureti gördüm. Şule arkamdaki klozetin üzerine oturmuş deli gibi ağlıyordu. Ellerini başının üzerine koymuştu ve bedeni deli gibi titriyordu. Bu beni ürküten bir görüntü olmuştu ama bir şey diyememiştim. Onu yok sayarak ellerimi musluğun altına koyarak yıkamaya başladım. Kafamı kaldırdığımda göz göze geldik. Oturduğu yerden bana bakıyordu, ben de aynadan ona. Bu çok rahatsız etmişti beni çünkü; o kadar delicesine bakıyordu ki, iyi hissetmem mümkün değildi. Dağılmış makyajı, bozulmuş saçı ve kollarındaki tırnak izleri... Şule gerçekten iyi değildi. O hiç iyi değildi.

Onun için bir şeyler yapabilirdim ama bana, beni öldürecekmiş gibi bakan birine uzattığım elimi koparabileceğini biliyordum. Bundan vazgeçerek ellerimi kurulamadan kapıya doğru yürüdüm.

"Sen kazandın," diye seslendi arkamdan öfkeyle. Durdum, kalakaldım öylece. "Sen kazandın işte," dedi burnunu çekerek. Ona bakmak istemiyordum ama meraktan delirecektim. İyi değildi ve sarhoş olduğu her halinden belliydi. Kaşlarımı çattım ve içimden okkalı bir küfür savurup ona döndüm.

Doğrulmuştu. Ayaktaydı ve karşımda duruyordu. Beni dövecekmiş gibi bakıyordu. "Ne diyorsun sen?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Ona acımak yapacağım en büyük aptallık olurdu ama berbat bir haldeydi.

"Kamer senin artık," dedi sinsice gülerek. Bu gülüşün içindeki nefret... Ah, onu bitirecekti.

Başımı alayla salladım. "Ne zaman senindi ki?"

"Ona âşığım ben," diye itiraf etti ağız dolusu. Ne hissetmem gerektiğini asla bilemiyordum. "Ama o beni sevmiyor," dedi omzunu silkerek. "Hiçbir zaman da sevmeyecek."

"Sarhoşsun," dedim dudaklarımı büzerek. "Evine git. İyi değilsin."

Şule, bana baktı ve kısa bir süzmenin ardından kocaman bir kahkaha patlattı. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken karşımdaki kadına baktım. Delirmiş veya fazla içmişti. Hayır, ikisiydi.

Durmadan gülmeye devam ettiğinde dudaklarımı ıslattım ve ona bir adım attım. "İyi değilsin sen. Elini yüzünü yıka..."

"Beni sevmeyecek, sevmeyecek," dedi gülmeye devam ederek. Dudağından taşan kırmızı ruj kahkahalarının yanında taşıdığı gözyaşlarıyla harmanlanmış, yüzündeki boyalar yağmurda birbirine giren top-

raklar gibi çamurlaşmıştı. "Bana," dedi anında kahkahasını dindirip gözlerime bakarak. Ani ruh değişimi derimdeki kıvılcımları harekete geçirmişti. "Bana bir kez sana baktığı gibi bakması için birçok şeyden fedakârlık yapardım, biliyor musun?"

"Şule..." Cümlemin devamında derin bir nefes almak üzereyken olduğu yerden ayrılarak hızlıca boğazıma sarıldı. Sırtım lavabonun fayanslarına değerken gözlerimi büyüttüm ve boğazımı kavrayan ellerini tuttum. "B-bırak beni," diyebildim boğuk bir sesle. İki eli de boğazımı öylesine kavramıştı ki nefes alamıyordum.

"Yalan söyledim," dedi dişlerini sıkarak. İçki kokan nefesi ciğerlerimi yakmaya başladı. "Kamer bana hiçbir zaman dokunmadı. Benimle hiçbir zaman beraber olmadı."

Şaşkınlığın ve acının esareti altına girmiştim. Söyledikleri zihnimin içinde çarpışırken, dudaklarım arasından nefes almaya çalıştım. "Ama bana dokunması için her şeyimi verirdim. Canımı bile..."

"Tedavi olman gerekiyor senin," dedim nefes nefese. Parmaklarım ellerini kavradığında dişlerimi sıktım ve onu tüm gücümle bedenimden uzaklaştırdım. Şule geriye doğru yalpalanırken ellerimi boğazıma götürüp sıvazlamaya başladım. "Hastasın sen," dedim kesik kesik çıkan nefesime aldırış etmeden. "Çıkma karşıma bir daha. Yoksa yemin ederim bu yaptığının hesabını fena ödetirim."

Hızlı hızlı nefes almaya devam ederken bana kısık gözleriyle bakmaya başladı. Gerçekten iyi değildi ve fena halde sarhoştu. Aynaya dönüp suratımı ekşittim. "Midemi bulandırıyorsun. İğrençsin."

Bayılacak gibiydim. Bir an önce buradan çıkmak ve eve gitmek istiyordum. Derin bir nefes aldım ve ona kapıdan çıkmadan önce son kez bakıp lavaboyu terk ettim. Kamer'in yanına gitmeden evvel bir müddet koridorda nefesimin düzene girmesini bekledim. Ben ne yaşamıştım az önce? Ben neye tanık olmuştum? Ben neyi öğrenmiştim? Bu birkaç dakikada hayatımda yaşadığım bu çatlakları nasıl iyi edecektim? Kendimi toparladım ve çabucak buradan ayrılarak Kamer'in yanına gittim. "Gidelim mi artık? Başım ağrıyor benim," diye baktım yüzüne.

Kamer şüpheli bakışlarla bana bakıp ayağa kalktı ve yanıma geldiğinde, elini yüzüme koydu. "İyi misin sen?" diye sordu. Az önce korkunç bir olay yaşasam da Şule'nin itirafları beni şoke etmişti. Kamer ona hiç dokunmamış, onunla beraber olmamıştı. Bir yanım buna tepkisiz kalırken diğer yanım, Kamer'in bu söylemlere neden tepkisiz kaldığına anlam verememişti. Diğer yandan yaşadıklarım... Ah! Bu gece bir an önce bitmeliydi.

"İyiyim, sadece başım ağrıyor," deyip devam ettim. "Müzikten herhalde."

"Ulan," deyip sinirle elimden tuttu ve beni çıkışa kadar götürdü. Vale arabayı getirdiğinde Kamer beni ön koltuğa yerleştirdi ve vakit kaybetmeden sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırarak mekândan uzaklaştı. Beynim derin bir enkazın içinden çıkmış gibi hafif dumanlı bir hale bürünürken, gözlerimi buharlanan camın dışında kalan yaşamın canlılığına sabitledim. Korkunçtu, tamamıyla korkunç bir andı. Gözlerimin önünde delirmiş ve canıma kast etmişti. O, gerçekten sağlıklı bir insan değildi.

"Bir şey mi oldu?" dedi Kamer endişeli bir sesle. "Bak bir şey oldu da söylemiyorsan fena bozuşuruz."

"Şule," dedim kısık bir sesle. "Ne olmuş ona?" dedi anında. Acıyla boğazımı sıktım ve gözlerimi camdan çevirip Kamer'in suratına diktim. "Ağlıyordu..."

Daha fazlasıydı ama daha fazlasını söylemeye gücüm yetmiyordu. "Sana bir şey mi söyledi?" dedi endişesini büyüterek.

Bana birçok şey söyledi. "Hayır," dedim sakince. "Sadece ağlıyordu..."

Ardından gözlerimi Kamer'in suratından çekip tekrar ruhum gibi kararmış yola çevirdim. Elleri ellerimi bulurken, sıcak bir tenin ilk defa beni ısıtamadığını hissettim. "Kötü bir şey olmuş belli ama anlatmıyorsun."

Sustum hem ona hem de kendime.

Kamer yol boyunca beni ara ara kontrol eder gibi benimle konuşmaya çalıştı. Çoğu sorusunu karşılıksız bıraktım, çoğunu eksik. Birlikte eve geldiğimizde, beni odaya kadar taşıdı ve usulca bırakarak gözlerime baktı. "Bu gece her ne yaşandıysa, sana ne olduysa öğreneceğim," dedi ve başını kararlı bir şekilde sallayıp dişlerini sıktı. "Canımı yakanın canını alırım."

Ölüm, iki sessiz harfin kuru gürültüsünden ibaretti. Üzerine kan sıçrayan sesli harfler, kurşun sesiyle yıkanan kırık kelimenin yıkık duvarları gibiydi. Ölüm belki bir cümlenin noktası belki de bir paragraf başıydı. Hayatın bize sunduğu ilk nabız, ölümün suyuyla yıkanırken bedenimizden akan kanlar, yine ölüme kavuşacağımızın işaretiydi. O saf çığlıklar ölümden kaçamayacak oluşumuzun çaresizliğiydi.

Çünkü ölmek, yaşamak kadar kısa ve ansızdı.

"Banyo yapmam gerek," dedim sakince. Kamer'in şaşkın ve şüphe kırıntıları biriktirdiği göz bebekleri irileşirken karşısından çekildim ve masanın altında duran çantaya eğildim. Kamer sesini çıkarmadan bana baktığında, çantayı kavradım ve ona kuru bir bakış atıp kapıya ilerledim. Tam o sırada odanın içini dolduran telefon sesi, kulağımın işitebileceği en uzak duyu olmuştu.

Kamer, cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakmadan kilidi kaldırdı ve kulağına götürdü. Kaşlarımı çattım ve donuk bir suratla onu izledim. Kamer'in gözleri usulca büyüdü ve dudakları, gözlerinin yansımasından sıçrayan duyguyla aralandı.

"Şule," dediği anda elimdeki çanta yere düştü. Ruhum çantamın içine sığamayacak kadar daralıp dibe gömüldü.

"Şule, intihar etmiş."

5. Bölüm

Günahlar ve Bedelleri

Hiçbir günahın bedelsiz kalmadığı bir dünyada yaşıyoruz fakat bazen ödediğimiz bedeller, bizi bu dünyada yaşatmaya yetmiyor.

Cehennem; günahkâr bedenlerin acı ve çaresiz çığlıklarını attığı koca bir çukur. Çukurda beslenen aciz hıçkırıklar ölü ruhların kamçılarından besleniyor, dibe batan nefesler, vakitsiz kesiliyor. Cehennemin kırmızı örtüsü, kan kokan nefeslerin rengiyle kararıyor, kararıyor... Şeytan, yuvasını kurduğu vadide karanlık ve izbe kollara kucak açıyor. O sivri boynuzlar feryat eden bedenlerin, pişmanlık dolu bakışlarına bir çizik atıyor. Kurtuluş yok, ateşten kaçamazsın, yanmadan sönemezsin. Kurtuluş yok.

Cehennemin yangınını da acısını da hissediyorum. Evet hissediyorum, sızlayan bir ruhtan geriye kalan iki üç pıhtı. Evet hissediyorum, günah tahtamda bir çizik oluştu, bir yenilgi daha. Evet hissediyorum, yaşadıklarım yaşattıklarımın boynunu kesti, onu yendi.

Hissetmiyorum aslında, bu hissetmenin de ötesinde.

Ben ne sevabı ne günahı yaşıyorum. Ben ait değilim ne iyiye ne kötüye. Ben Araf'ım, ait olamayanların aciz yurdu. Çaresizlerin derin oyuğu. Bu kendini bir yere ait hissedemeyenlerin çukuru.

Kaç saattir bu küvetin içindeyim bilmiyorum. Çıplak bedenimi önce kaynar suyla yıkadım, sonra yerini ılığa sonra daha da soğuğa bıraktım. Islak ve soğuk saçlarım sırtıma yapışmış bir halde, bacaklarımı kendime çekmiş, kollarımla bacaklarımı sarmış bir şekilde saatlerdir bekliyorum. Boş bir tuvali izliyor gibiyim. Suyun sakinliği, içimdeki gürültüyü bastırsa da ruhumdaki karanlık orduya yenik düşüyordu. Çenemi dizlerimin üzerine koyarak, çıplak bacaklarımı bedenime doğru iyice çektim. Gözlerimin odağına aldığı tek renk, beyaz zeminin

üzerindeki berrak suydu. Suyun berraklığı zihnimdeki karanlığı yıkamaya yetmiyordu. Kafamın içinde dönüp duran kızıl gecenin süsü, en korkunç şekliyle dönüp duruyordu.

Üşüdüğümü fark ediyordum, hatta bu üşümenin de ötesinde bir bilinçti. Göğüs kafesimden başlayan o titrek ürperti dakikalardır vücudumda kol geziyordu. Parmaklarım suyun soğuk ve keskin gücüne rağmen hâlâ buruşmamıştı ama sanırım kalp atışım yavaşlamıştı. Damarlarımın darlığı, nabzımın sesine ve kuvvetine ulaşmamı engelliyordu.

Nabzım, şu anki ruh halimin yansımasıydı.

Bu gece, bir intihar yaşandı. Bu gece, toprak yeniden toprağa karıştı. Şule, kendi ipini kendi çekerek hayatı boyunca yaşadığı şeylerin bedelini, fazlasıyla can yakarak ödedi. O belki de öldü. Belki bu gece ben de bir yanımı öldürdüm. Merhametim, benliğimin en köhne kısımlarında can çekişiyordu. Vicdanım, intiharın gölgesinde çaresizce diz çökmüş olanları izliyordu. Pişmanlığım, boyumdan büyük, ruhumdan taşıyordu. Nefesim... İşte piyonları deviren, şahı mat eden tek gerçekti. Nefesim artık onun ensesindeydi. Nefesim, nefessiz ensenin üzerindeydi.

Neden bilmiyorum ama olanları ne yapıp edip kendime çekiyorum. Hedef tahtasının merkezine hep kendimi koyuyorum. Oklar elimde, kendimi baltalamak için çırpınıyorum. Ölümü hafife aldığımdan değil, hafife alamayacak kadar bildiğimden belki de.

Duşakabinin duvarlarına sinen buharlar, soğuk su damlaları estikçe vuruyordu bedenime. Banyonun lambası kapalıydı, pencereden sızan ay ışığı kör edercesine sızıyordu içeri. Hayatımın gözlüklerini dahi kör eden ışık, suya kırık bir iz bırakarak bacaklarımın nemine dem vuruyordu.

Çenemi dizlerimden çekerken, banyonun kapısının açıldığını hissettim ama emin olmam için lambanın da yanması gerekiyordu ve işte, yandı. Pozisyonumu korudum ve bana iyi bir şeyler söylemesine ihtiyacım olan birini sabırla bekledim. Bacağıma doladığım parmaklarımı titrettiğim an duşakabinin kapısı açıldı.

Kamer geldi. Onun geldiğini, bana tattırdığı kokudan hemen anladım.

İki yana ayırdığı kapıyı serbest bırakıp, bana üstten üstten bakmaya başladı. Ama onunla göz teması kurmadım. Kamer biraz ürkek ve biraz da endişeli bir tavırla beni izlerken, siyah kotu ve beyaz gömleğini harelerimin süzgecine düşürebilmiştim. Aralık olan dudaklarım usulca

kapanırken, Kamer duşakabinin kapılarını kapattı ve küvetin yanına çöküp yüzüme bakmaya başladı. Kara gözlerindeki ürpertiyi fark etmemek delilikti. O deliliğe bakmak da akıl işi değildi.

Elleri usulca çeneme doğru kayarken belli belirsiz yutkundum. Sanırım saatler sonra verdiğim ilk tepki yutkunmak oldu. İşaret parmağı ve başparmağı arasında tuttuğu küçük çenem, mekanik bir şekilde sert çehresine döndü. Gözlerim ona öylesine boş ve ölü bakıyordu ki bir an yaşadığımı anlamam için sesine ihtiyaç duydum.

"Güzelim," dedi sakince. Sıcak parmakları soğuk cildimin üzerinde isli bir duman çıkardı. "İyi misin sen?"

İşte sormaması gereken ilk soruyu sormuştu. Duymaktan ve cevaplamaktan korktuğum tek soruyu sordu. Olabildiğince donuk ve soğuk bir şekilde kara gözlerine baktım. Kirpikleri kıvrım kıvrım küçülen gözlerine gölge gibi düşerken, onu cevapsız bıraktım. Kamer çenemdeki parmaklarını çekerek suya dokundu.

"Sıktır," dedi hızla. "Buz gibi bu su. Üşümüyor musun?"

Hayır. Ya da üşüyorum. Ne fark eder ki, göğsümdeki buzu eritecek miydi sanki sıcak su?

Kamer ayağa kalktı ve elini musluğa götürdü. Muhtemelen sıcak suyu açacaktı. Onu engeller gibi tiz bir söz döküldü dudaklarımdan: "Üşümüyorum. Bırak."

Kamer'in elleri öylece kalakaldığında, ona bakmadan yeniden fısıldadım. "Bırak."

Kendini geri çekti ve omuzlarını düşürerek hırıltılı bir nefes aldı. Pozisyonumu bozmadan beklemeye devam ettim. Kamer üzerindeki kırık beyaz gömleğin düğmelerini usul usul açarken her bir düğme içimdeki sıkışmış kıza bir ilmek attı. Kalbim daralıyordu sebepsiz. Ruhum çöküşteydi nedendir bilmem. Kamer gömleğini vücudundan sıyırdı, onu özensizce duşakabinin üzerine atıp, beklemeden önce bir ayağını, dengesini sağladıktan sonra diğerini de küvete sokmuştu.

Arkama doğru geçerken, bedenim buzun üzerinde kayarmışçasına hafifçe ileri itildi. Soğuk suyun hareketi dizlerime kadar çarparken, ılıyan yerler yeniden soğuğa kavuştu. Kamer, bacaklarını iki yana ayırarak beni ortasına aldı. Uzun bacakları iki yanımı sararken, kaşlarımı kısık bir şekilde çatıp yutkundum. Sıcak nefesi ensemi yalarken, suyun şıpırtısı saatlerdir içimde biriken damlaların sesine nem çaldı. Kamer'in ellerini belimin kavisinde hisseder hissetmez bir kâbustan uyanır gibi irkildim. Sıcak elleri, soğuk cildimle buluştuğunda bu çekimin altına

çoktan girmiştim. Siyah kotu tamamen sırılsıklam olduğunda, karnıma kadar çektiğim bacaklarımı gevşettim. Ayaklarımız birbirine değince içimde oluşan bu garip dürtüye karşı koyamadım.

Elleri bel çukurumu tırmanarak usulca karnıma kaydı ve beni gövdesine yapıştırdı. Çıplak ve soğuk sırtım, onun sert ve çıplak göğsüne değince aslında hiçbir soğuğun beni bu kadar yakamayacağını fark ettim. Ellerimi sardığım bacaklarımı, yavaşça gevşeterek bana daha rahat sarılabilmesi için ona yardımcı oldum.

Gözlerim hâlâ bir noktada sabitliydi. Lanetli bir kutunun ezber bozduran şifresi gibi görebildiğim ve gördüğüm tek şey o kutunun kilidi olmuştu. Şifreyi kıramıyordum çünkü bunun için hiç çaba sarf etmemiştim. Kamer'in sıcak nefesi ensemi teğet geçtikten sonra, çenesini yavaşça omzuma daha sonra da boynumun girintisine doğru koydu. Gözlerimi kapattım ve aralık olan dudaklarımı birbirine kenetleyerek öylece bekledim.

Soğuk su dolu küvetin içindeydik. Ben buradaydım, o da buradaydı. Hemen arkamda, kollarıyla bedenimi kavramıştı. Karnımın üzerinde hissettiğim nabız, varlığına şükrettiğim adamındı.

"O," dedim gözlerim kapalı ve yutkunurken. "Öldü mü?"

Kamer'in şu an bana nasıl baktığını o kadar iyi biliyordum ki belki de sırf bu yüzden gözlerimi açmamıştım. Bazen zihnimde canlandırdığım görüntü, gördüğümden daha kolaydı. Gözlerine bakınca yalpalıyordum, boğazıma bir kılçık takılıyordu sanki. Öksürmek zorlaşıyordu.

Kamer cevapsız bir şekilde kaldığında, hayatım boyunca belki de yapamayacağım o buruk gülümseme yer edindi dudaklarımda. "Öldü, değil mi?"

Son gördüğü yüz benim yüzümdü belki de. Son duyduğu ses benim sesimdi. Son dokunduğu insan bendim belki de kim bilir. Bu o kadar koyu bir düşünceydi ki sanırım bir süre rüyalarıma ışık tutmak zorunda kalacaktım.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi sakince. Omzumun üzerindeki çenesi konuştuğunda hareket etti ve direkt boynuma üflenen ılık nefes kanımın akışını hızlandırdı. "Ama şaşırmadım. O normal biri değildi."

"Ne olursa olsun ölümü hak etmiyordu," dedim gözlerimi yavaşça açarak.

"Ölümü hak eden kim ki?" diye sordu hız kesmeden. Sanki omzumun üzerinde bir ağırlık varmış da bundan rahatsızlık duyuyormuşum gibi ses tonunu öylesine kısık tutuyordu ki dudaklarını daha fazla aralayıp, çenesiyle canımı yakmamak istiyordu. "Bu gece yaşandı ve bitti. Sonu iyi veya kötü bitti, anladın mı?" deyip kendini bana daha çok çekti. Elinden gelse göğsünün içine saklayacaktı beni.

Elimden gelse göğsünde yuva kurardım kendime.

"Üşümüşsün sen," dedi çenesini kaldırıp sıcak ve dolgun dudaklarını omzumun üzerine bastırarak. "Ben gittiğimden beri suyun içinde misin?"

Evet. Sen gittiğinden, ben kendimi terk ettiğimden beri.

Gözlerim suyun altındaki bacaklarımıza kaydı. Dizlerimi daha geniş açarak, ayak parmaklarımı ileri doğru sürdüm. Kamer başını hafifçe eğdiğinde gözlerinin karası, gözlerimin akına bulaştı. "Bu gece bir şeyler yaşandı ve sen benden saklıyorsun. Niye yapıyorsun bunu?" dedi tiz bir sesle. "Ha güzelim, niye?"

Dudaklarımı dişledim ve ağlamamak için kendimle mücadele etmeye başladım. Şule'nin ölümü bardağı taşıran son damlaydı belki de. Başından beri olanlar, babam, evden ayrılmam sonra Alper. Buraya tekrar dönmem, Mahir, Mirza... Bu kötülükler bir ölümle taçlandırıldığı zaman içimdeki bardağın hacmi doldu ve su aktı. Tüm bu birikmişlik, aslında tek bir ölüme boyun eğmişti.

"Susmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Tamam," dedi hemen ardından. Milim hareketlerle suyun akışını canlandırırken, karnımın üzerinde gezinen parmaklar yaşadığımı hissettiriyordu. "Susarız, seninle susmaya da razıyım ben."

"Susma," dedim aniden. "Sen sustukça kendi gürültümde boğuluyorum ben."

Kamer derin bir nefes alırken kurumuş saçları, kulak dibime dokundu ve tenimin ürpermesine sebep oldu. "Tüm bunların suçlusu benim," dediğinde kalbim sıkıştı. "Hak etmediğin şeyleri yaşıyorsun. Ne Mirza ne başkası, bunların hiçbirini hak etmiyorsun." Tekrar derin bir nefes aldı ve çenesinin altını omzumun üzerine koydu. "Sana her şey düzelecek diye yemin edemem," deyip karnımın üzerindeki parmaklarını gevşetti. "Ama seni, hayatım pahasına koruyacağıma ant içerim."

"Beni koruyacağını biliyorum ama ben senin için endişeliyim," dedim düz bir sesle. Suyun giderek artan soğukluğu nötr bir hisse gebe

kalırken yutkundum. "Bu ölüm sence de bazı şeylerin gerçekçiliğine inandırmadı mı bizi?"

Kamer sessiz kalırken, gözlerimi kararlı bir biçimde hedefime aldığım suya baktım. "Her şey gerçek işte. İnsanlar ölebiliyor, canlar gidebiliyor."

"Şule bunu neden yaptı bilmiyorum." *Ben biliyorum.* "Belki bir anlık öfkesine ya da kötü anına denk geldi. İntihara kadar ne yaşadı onu da bilmiyorum," dedi ve omzumun üzerine koyduğu çenesini kaldırıp, ellerini karnımın üzerinden çekip, yüzüme yapışan saçlarımı diğer omzuma yatırdı. Soğuk ve saç tellerimin ucundan damlayan su taneleri, ılımlı bir yol çizip bedenimden aşağı doğru süzüldü.

"Siktir," dedi Kamer bir anda. İrkildim. Eli boynuma giderken, gözlerimi sertçe kapattım. "Kim yaptı bunu?"

Boynumdaki kızarıklıktan bahsediyordu. Bacaklarımı kavradığım ellerimi çözdüm ve boynumu saklar gibi kaçmaya çalıştım. "Hiç kimse... Hiçbir şey olmadı." Sesim titredi ve afalladım. Kamer gibi birisi bunun farkında olacaktı elbet.

Ellerimi boynumdan çekip, işaret parmağıyla boynumun kızarıklıklarına dokundu. Derimi kıvrandıran bu dokunuş, hissettiğim acının ötesinde bir şeydi. "Yalan söyleme," dedi, sesinde tehditkâr bir hava mevcutken.

"Hayır, söylemiyorum," dedim sakince.

Sakin kalmam hoşuna gitmemişti. "Ben salak biri değilim. Boğazını biri sıkmış. Söylesene kim yaptı?"

Şule yaptı desem ne fark ederdi ki? O artık yoktu. Ölünün arkasından yapabilecek tek şey onun için dua etmek olurdu. Yüzümü ekşittim ve boynumda olan ellerini kavrayıp yeniden karnımın üzerine koydum. "Boş ver, haydi sadece sarıl bana."

"Boş veremiyorum. Ne demek boş ver?" dedi pürüzlü bir sesle. Tavrı oldukça ciddi ve gerçekçiydi. Sıkıntılı bir şekilde iç çektim ve boğazımı ekşitip karnımın üzerine koyduğum parmaklarını okşadım. Su göbek deliğimin üzerine kadar ulaşırken her hareket edişimde, kıyıya vuran dalgalar gibi soğuk suda göbeğimden yukarı tırmanıyor, kuruyan yerleri tekrar ıslatıyordu.

"İyiyim ben," dedim yumuşak bir sesle. "Lütfen daha fazla zorlama beni. Bu gece daha kötü hissetmek istemiyorum."

"Şule," dedi başını kararlı bir biçimde sallayıp dişlerini sıkarak. "Sana bir şey söyledi veya yaptı. Bunu benden saklıyorsun," dedi sertçe. "Bunu neden gizliyorsun benden? İçimdeki şüpheyle devam etmem hoşuna mı gidecek?"

Ne diyebilirim Kamer? Şule sana âşık olmuş ve senin benim yanımda olduğunu bildiği için, benim, sizin aranızı bozduğumu düşündüğü için kız intihar etti mi diyeyim? En kötüsü aranızda ufak bir temas dahi geçmemiş olmasına rağmen Şule, bana seni kötü lanse etti ve sen de susarak bunu kabullendin; yetmedi Şule tüm bunları yalanladı ve kız ona bir defa bile dokunabilmen için canından mı vazgeçti diyeyim?

"Hayır tabii ki," dedim zorlayarak. "O öldü, tamam mı? O artık yok. Bana ne yaptıysa geride kaldı artık. Bak ben buradayım," dedim ve şakağımı, şakağına yasladım. "Sen de buradasın. Biz iyiyiz."

Kamer gözlerini kapattı ve şakağını çekip alnımın kenarına kuru bir öpücük bıraktı. İşte bu his, saatlerdir yaşadığım psikolojik çöküşe ışık olmuştu. Kamer, dudaklarını çekerken sırtını küvetin fayansına yasladı ve beni de göğsüne yatırarak bacaklarımı serbest bıraktırdı. Kafam köprücük kemiklerinden aşağıda dururken, ellerini kollarımın üzerinde yumuşak dokunuşlarla gezindirmeye başladı. Parmakları derimin üzerinde, ileri geri giderken sıcak nefesi saç diplerime değdi.

"Öylesine küçüksün ki, bazen kollarımın arasından kayıp gitmenden korkuyorum."

"Sıkı tutarsan kaymam," dedim ona eşlik eden sesimle. Suyun fayanslarla dansı, ninni gibi kulağıma işliyordu. "Sıkı tutun bana o zaman," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Tutunuyorum zaten, bunu görmüyor musun?" Ekledim: "Bazı şeyleri anlatmamak, onları görmezden gelmek daha iyisi, yani..."

"Kaçak dövüş?" diye sordu. Gerildiğini fark ettiğimde, omurgalarımı dikleştirip usulca doğruldum. Kamer'in elleri kollarımdan aşağı düşerken, küvetin kenarlarına tutundu.

Daracık alanda ona sadece omuz kenarımdan bakabildim. "Bu kaçak dövüş değil. Kamer bu," derken yüzüm ekşidi. "Bu çok başka bir şey. Lütfen," dedim kısık sesimle karalarına bakmaya devam ederek. "Lütfen, sorma daha fazla."

Yüzünde kayıtsız bir tatminsizlik vardı. "Peki," demekle yetindi. Ama bu o kadar uzak bir cevaptı ki içinde tuttuğu soru işaretleri, dev bir ünlem gibi gürledi. Çenemi omzumun üzerinden çektim ve önü-

me döndüm. Gözlerimi kapattım ve sırtımdaki çıplak boşluğu, alnını yasladığı hisle doldurdum. Alnı sırtıma değdiğinde, tatlı nefesi de buna ortak oldu.

"Kaybedecek pek bir şeyim yok," dedi ve nefesini tenime estirip devam etti: "Seni de kaybetmek istemiyorum. Canın yandı ve ben ne olduğunu bile bilmiyorum. Canım yandı ve buna seyirci kalıyorum," dediğinde dudaklarımı ısırdım. "Ulan bileklerime kelepçe vurup, parmaklıkların dışında yaşamaktan farksız bu."

Kelimeler girdi ikimizin arasına yine, bu hep olan bir şeydi.

"Üşüdüm ben," dedim sıkılırcasına. Üşüyordum ama bunu umursamıyordum da. Bir bu kadar daha suyun içinde kalabilirdim ama cevapsız bıraktığım her sorusu vicdanıma işliyordu. Kamer alnını sırtımdan çekerken, omurgalarımın üzerine de öpücük bırakmayı ihmal etmedi. "Her bir öpücük seni yalnız bıraktığım her saniye için," dediğinde sessizce kıkırdadım. Ölü gibiydim sanki. "O zaman beni sabaha kadar öpmen gerekecek, Alptekin Bey."

"Ulan, Alptekin Bey diyen ağzını öperim."

Gülümsediğini fark edebiliyordum. Dudaklarını sırtımdan çekerken, omzumdan aşağı sarkıttığı saçlarımı aldı ve usulca sırtımın üzerine koydu. İçim ekşirken, onlarla oynamaya başladı. "Yarın hafta sonu. Benim Şule'nin cenazesinde olmam gerekiyor, gitmezsem dikkat çekerim. Sen de Alper'le vakit geçir. İyi hissedeceğini biliyorum," deyip omzuma dokundu. "Hatta Aytaç'ı da götür. Başınıza bela gelmeyeceğini umuyorum, bir sorun olursa Aytaç yanında olur zaten, merak etme."

"Aytaç mı?" diye sordum kırık bir sesle.

Kamer melankolik bir tınıyla, "Hı-hı," dedi. "Bakma sen onun sessiz olduğuna. Aytaç başkadır."

Aytaç diliyle olmasa da ruhuyla konuşan biriydi. Bunu fark ediyordum.

"Çetin, Alper'i yurttan alır buluşursunuz. Her ne kadar sizi yalnız bırakmak istemesem de kafanın dağılmasına ihtiyacın var. Üstelik kardeşini de görmek istediğini biliyorum," dedi. Ses tonu öylesine ikna edici ve sakindi ki hiç olmadığım kadar tatmin olmuştum. "Olur," dedim düz bir sesle.

Kamer beklemeden omzuma yumuşacık bir buse bırakıp, çenesini tekrar omzuma yaslayıp yüzüme baktı. "Olsun bakalım." Buruk bir şekilde tebessüm ettim ve başımı başına yaslayıp kokusunu ezberlemeye devam ettim.

Ertesi gün, evde kahvaltı yapmış daha sonra Aytaç'la birlikte şehrin alışveriş merkezine gitmiştik. Çetin ise Alper'i yurttan alıp benim yanıma getirecekti. Aytaç'la birlikte alışveriş merkezindeki bir kahveciye oturduk. Siparişlerimizi verdikten sonra beklemeye başladık. İlk kez onunla baş başa kalmıştım. Kıvırcık saçları ve üzerine giydiği baskılı Duman grubu tişörtüyle oldukça rahat bir hava sergiliyordu.

"Umarım seni zorla getirmemişimdir," dedim samimi bir tebessümle yüzüne bakarak. Sıkılgan bir iması vardı suratında. Konuşmadan omzunu silkti. Sanırım bu hayır demekti. Üzerine gitmedim. Aytaç cebinden çıkardığı telefonla meşgul olurken, yüzüm kırıştı ve nedensizce Şebnem'i özlediğimi fark ettim. Çantamın ön fermuarını açıp telefonumu elime aldım.

"Ben biriyle konuşacağım, o zamana kadar kahvelerimiz de gelir zaten," deyip ayaklandım. Aytaç yine sessiz kalırken, bunu dert etmeyip köşedeki masaya oturdum. Kahvecinin ferah havası iyi gelmişti. Telefonumun kilidini kaldırıp Şebnem'i aradım. Bir iki kez çaldıktan sonra açtı. "Şebnem," dedim yumuşak bir sesle.

"Aymira," dediğinde kulaklarım onun gür ve neşeli sesiyle doldu. Gözlerim sevinçle küçülürken, sesinin canlılığı ruhumdaki ölüyü diriltti. "Ne oldu?" diye sorduğunda dudaklarımı yaladım.

"Bir şey olmadı. Alper'le buluşacağız, öyle sinemaya falan gideceğiz işte. Onu beklerken seni arayayım dedim."

"Başka türlü aramıyorsun zaten," dedi kırık bir sesle.

"Şebnem biliyorsun işte durumumu, yapma böyle."

"Tamam, bir şey demedik," deyip eski neşesine kavuştu. Bir dost böyle olunca seviliyordu. Kırgınlıklar büyüdükçe, araya giren soğuk artıyor geride koca bir kış bırakıyordu. Ben kışları yaşamamak için tüm yazlarımı feda edenlerdendim. "Neyse boş ver beni, sen nasılsın?" diye sordum. Şebnem'in derin derin iç çekişi kalbime dokundu. "Yaşamaya çalışıyoruz be güzelim. Hayat kısa kuşlar uçuyor misali..."

"Aman uçsun bırak, kırılmasın yeter ki."

"Kuşa sormak lazım şimdi," deyip kıkırdadı. "Belki uçmayı sevmiyordur."

Dudaklarımdan dökülen tebessüme mâni olamadım. "Uçmayı sevmeyen kuş mu olur mu kız? O ne öyle, renk değiştirmeyen bukalemun gibi?"

Kamer'in bana taktığı saçma ama bir o kadar da bana özel lakap. Bunu sadece Kamer'in sesinden duymak iyi hissettiriyordu. Fark ettim de o, sadece bana özel birçok şey besliyordu. Bana Diana deyişi, yeri geldiğinde dalga geçer gibi bukalemun deyişi, beni iç çekerek öpüşü, yavrum deyişi... Bunlar öyle güzel detaylardı ki hayatımın en naif bölümüne yuva yapmıştı.

"Bukalemun ne alaka kız salak?" dediğinde güldüm.

"Boş ver, anlamazsın zaten," dedim ve ses tonumu düzleştirdim: "Bu arada Hakan nasıl?"

Hakan şu süreçte zihnime ara ara uğruyor, derine inemeden siliniveriyordu.

"Bildiğin gibi işte. Sana çıkıp gelecekti, inan bana, ben zor tutuyorum Aymira."

"Gelse ne fark eder Şebnem? Beni zor duruma düşürmekten başka ne yapabilir ki?"

"Öyle ama hazmedemiyor bir türlü. Öylesine soğuk ki bazen onunla konuşmaya korkuyorum," dedi. Hakan'ı artık hayatımın bazı yerlerinden siliyordum. Bunu isteyerek yapmıyordum elbette, kendiliğinden oluyordu. Göz görmeyince, kalpte yeri olan insanlar da gözümden uzaklaşıyordu.

"Beni anlamasını beklemiyorum Şebnem çünkü anlamayacak biliyorum. Ondan istediğim tek şey buna saygı duyması. Ben artık Kamer..." diyemeden sözümü kesti.

"Sen artık Kamer'in yanındasın. Ama o bunu anlamak istemiyor ki güzelim. Hakan sana sandığımdan fazla değer veriyor ve bu ister istemez farklı şeylere yol açıyor."

"Derken?"

"Derkeni yok, sadece... Ne bileyim kızım ya, kafam allak bullak işte," deyip ses tonunu kıstı. "Aymira, o ne diyor peki Hakan mevzusuna?" Duraksadım. Kamer ondan hiç haz etmiyordu. Çoğu tartışmamız Hakan yüzünden oluyordu.

"Onunla konuşmamı istemiyor, onun adını dahi ağzıma almama katlanamıyor Şebnem," dedim pürüzlü bir sesle. Gözlerim, telefonuyla oynayan Aytaç'a kayarken kısacık göz göze gelmenin ardından Şebnem'i dinlemeye devam ettim.

"Hakan'ı sevmediği belli, ama senin neden onunla konuşmanı istemediğini anlayamadım."

"Bilmiyorum işte Şebnem. Bana seçim şansı bile bırakmadı, hoş sanki ondan vazgeçeceğim," deyip iç çektim. Kamer'i ölsem de bırakamazdım, onu canımdan vazgeçsem dahi bırakamazdım. Sorun beni emrivakileriyle yönlendirmesiydi. Tamam, artık geride bıraktığım pek bir şey kalmamıştı ama Hakan çok başkaydı benim için. O benim geçmişimin anahtarıydı. Hakan, geçmişimdeki sesti.

"Çocuk artık seni nasıl benimsemişse ya benimsin ya kara toprağın rollerine girmiş," derken güldüğünü duydum.

Onunla birlikte ben de gülüp hemen toparladım. "Yani senin dilinde öyle olsa da işler tuhaf biraz. Sana saatlerce onu anlatmayı öylesine istiyorum ki, kalbimin dolup taştığı duyguların duyulmasına ihtiyacım var."

"Kızım, gıybet nerede ben orada. Tüh be çekirdek çitleyerek gece pijamalarımızla yatağın içine girip bana onu anlatmanı çok isterdim. Resmen hayalim. Sen birini sevdin ve bana onu anlatıyorsun. Bu bir devrim."

İç çektim. "Kim bilir belki bir gün yaparız he? Zor değil ama biraz sıkıntılı. Seni özlüyorum ben ya," deyip buruk bir şekilde gülümsedim.

"Bir de bana sor, ağzına kürek vurduğum."

Onun bu neşeli halleriyle keyiflenirken kahvelerimizin geldiğini gördüm. "Şebnem kapatmam lazım benim, ararım seni sonra."

"Kaç hafta sonra mesela?"

"Şebnem, yapma şunu," dediğimde kıkırdadı. "Tamam tamam. İyi haydi dikkat et. Enişte beye de çok selam."

Yüzüm kızarmıştı aniden. "Şebnem diyorum."

"Ne be Allah Allah," dedi ve ufak çaplı bir kahkaha attı. "Allah'ım bana sonunda bir enişte verdin ya ben daha ne isteyeyim."

"Kendine bir koca ve bana da bir enişte mesela Şebnem. Hı, ne dersin?" diyerek ayaklandım. Aytaç elindeki telefonu masanın üzerine bırakırken, kahvelerin geldiğini işaret ederek bana başını salladı. Gözlerimi kapatıp açarak ona fark ettiğimi belirttim.

"Sana gelen enişteden hayır gelmez kız. Annemin bir sözü var: Sen ya davulcuya kaçarsın ya da zurnacıya. Bizimki de o hesap işte."

"Ah Şebnem ah, akıllanmazsın kızım sen," deyip başımı sağa sola salladım. "Neyse bu sefer gerçekten kapatmam lazım. Kendine dikkat et."

"Sen de"

"Görüşürüz," dedim gülerek ve telefonu kulağımdan çekip çantamın içine attım. Yavaş adımlarla Aytaç'ın yanına vardım ve çantamı sandalyenin kenarına asıp, kahveme yöneldim. Kamer bana şekersiz çay içmemi söylediğinden beri şekeri hayatımdan uzaklaştırmıştım. Bunu hem sağlığım hem de iyiliğim için yapıyordum. Aytaç dirseklerini masanın üzerine koymuş, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bana baktı. "Çetin abimler gelmek üzereymiş," dedi. Sakin sesi kulağıma dokunurken, "Tamam," diyerek onayladım.

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Aytaç. Sorduğu soruyla afallarken benimle konuşmasına şaşırmıştım. Kahvemi masanın üzerine bıraktığımda, fincan tok bir ses çıkarmıştı. Dudaklarıma bulaşan kahveyi sildikten sonra gözlerimi kısıp, Aytaç'ın yeşillerini gözlerimin ağına aldım.

"Söylemedim daha önce. Senden bir yaş küçük zaten," dedim. Aytaç sessiz kalırken aranın soğumasına izin vermedim. "O da pek konuşmaz. O da senin gibi çalışkan bir çocuk. Anlaşacağınızı umuyorum."

"Benim için sıkıntı yok," demekle yetinirken, dudağıma sinen tebessüm keyfimi yerine getirmişti. Aytaç'ı yavaş yavaş açmaya çalıştıkça, aslında farkında olmadan o kendini açıyordu. Belki tek sorunu onu anlayan birilerinin olmamasıydı. Evdeki sessiz duruşunu herkes kabullenmiş, onu kendi haline bırakmışlardı resmen.

"Avukat olmak istiyor," dediğimde belli belirsiz gülümsedi. "Peki sen ne olmak istiyorsun? Bir hedefin var mı?"

Aytaç'ın kimliksiz gülüşü silikleşirken, gözlerini kaçırıp hafifçe öksürdü. "Daha düşünmedim." Cevabı oldukça sallapatiydi. Zeki bir çocuk olduğunu biliyordum, görüyordum da.

"Bence senden çok güzel bir edebiyat öğretmeni olabilir," dediğim an gülümsedi, hatta gülüşünün sesini bile işitmiştim. Bu ister istemez hoşuma gitmişti.

"Neden güldün?" diye sorduğumda gülümsemesini söndürmeden, "Edebiyat ruh işi, dil işi. Bende bu özellikler yok," dedi.

"Âşık Veysel de görmüyordu ama çok iyi saz çalıyordu. Görmeden o notalara dokunabiliyordu," dediğimde yüzündeki gülüş tıpkı bir papatyanın yapraklarını dökmesi gibi koptu. "Sen de konuşmadan insanlara sesini duyurabilirsin, ya da ne bileyim işte yazarak ulaşabilirsin." Gözlerimi yeşillerine sımsıkı kenetledim. "Önemli olan ne yapabildiğin değil, ne yapmak istediğin Aytaç ve sen tahmin ettiğinden daha fazla şeyleri yapabilecek birisin. Neden kendini aşmayı denemiyorsun ki?"

Bu onunla aramda geçen en uzun diyalog olmuştu. Aytaç, içinde barındırdığı kişiliğini gömmüş olsa bile, o gömülen tarafı gün yüzüne çıkmak için adeta çırpınıyordu. Tek sorun Aytaç'ın bunu görmezlikten gelmesiydi.

Sıkıntıyla soludu ve beni yeniden yanıtsız bıraktı. Bunu sorun etmedim çünkü iletişimimizi güçlendirdiğimi fark edebiliyordum. Bu daha başlangıçtı, her şey yavaş yavaş gelişecekti elbette. Kim bilir belki durduk yere gelir bana içini dökerdi.

Sessiz bir is çökerken masanın etrafına kahvemden sıcak bir yudum alıp, boğazımın yumuşamasına müsaade ettim. O sırada kahvecinin kapısı açıldı ve Alper önde Çetin arkada içeri girdiler. Gözlerim kardeşimi görür görmez anında irileşirken, oturduğum yerden kalkıp bana gelmesini beklemeden koşup ona sarıldım. Kollarını hız kesmeden boynuma dolarken, burnumu saç diplerine gömdüm. Annemin kokusu vardı sanki üzerinde.

Lavanta kokuyordu.

Alper'den ayrılıp Çetin'e baktım. "Çetin, teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz," deyip ellerini Alper'in omzunun üzerine koyup hafifçe sıktı. "Hem böyle bir delikanlıyla tanışmak iyi oldu." Alper seviyeli bir şekilde tebessüm ederken, elimi saçlarına götürüp yavaşça okşadım ve Çetin'e baktım. "Kamer hâlâ orada mı?"

"Evet, gelmez ama daha," dedi düz sesiyle. Başımı istem dışı sallayıp dudaklarımı ıslattım. "Anladım," deyip elimi öne doğru attım. "Sen de takıl istersen eğer bizimle..."

"Yok ya," derken omzunu silkti. "İşlerim var benim. Siz eğlenmenize bakın."

"Peki madem öyle olsun," dedim. Çetin tatmin olurken, Aytaç'a el kaldırıp göz kırptı. Omzumun kenarından Aytaç'a bakıp gülümsedim. "Onun için de iyi oldu bu hafta sonu planı."

Çetin'in söylemi ona bakmamı sağlarken, "Evet öyle oldu sanırım," demekle yetindim.

Çetin ellerini arka cebine atarken, "Neyse, akşam görüşürüz size iyi eğlenceler," deyip kaşlarını çattı. "Ha Aymira, Alper'i yurda ben bırakırım. Hatta siz işiniz bitince beni arayın tamam mı?"

"Olur," dedim kısık bir sesle. Çetin başını salladıktan sonra arkasını döndü ve kahveciden çıktı. Alper'le daha fazla ayakta dikilmeden Aytaç'ın yanına gittik. Aytaç usulca ayağa kalktı ve Alper'e elini uzattı. "Aytaç," dedi.

Alper, Aytaç'ın uzattığı eli kavrarken, "Alper ben de," dedi.

Tanışma faslı bittikten sonra gözlerim önce Alper'e daha sonra Aytaç'a dokundu. "Önce film mi yoksa yemek mi?" diye sordum. Aytaç, "Fark etmez," derken Alper de aynını tekrarlamıştı. Düşünür gibi yapıp gözlerimi kıstım. "Pekâlâ. Önce film, sonra yemek o zaman?"

İkisi birden başını sallarken sandalyemin kenarına taktığım çantamı aldım ve kahvelerin parasını ödedikten sonra kahveciden ayrıldık. Bir yanımda Alper, diğer yanımda Aytaç yürüyen merdivenlere yönelirken sinema salonunun önüne geldik. Film afişlerini incelemeye başlarken dudaklarımı araladım: "Ne tür film seviyorsunuz?" deyip gülümsedim. "Alper aksiyonu sever, sana da uyarsa aksiyona girebiliriz Aytaç."

"Ben de severim," dediğinde memnun olarak güzel bir aksiyon filmi seçip uygun saat ve salonu aldık. Beş dakika sonra başlayacak filmi beklemeden büfeden iki büyük mısır ve içecek bir şeyler alıp salona yürüdük. Kırmızı büyük oda bizi karşılarken, fazla kalabalık olmayan ortam beni memnun etmişti. Ben orta sıranın en dibindeki koltuğa otururken, Alper hemen yanıma Aytaç da onun yanına oturdu.

Hayatımda belki de ikinci defa sinemaya geliyordum. Hatta uzun zaman sonra böyle bir etkinlik yapmıştım. Kendimi iyi hissetmek adına bile olsa, Aytaç'ı açmak, kardeşimle biraz vakit geçirmek oldukça kıymetliydi.

"İyisin değil mi ablacığım?" diye fısıldadım Alper'in kulağına doğru.

Alper sessizce başını sallarken, "İyiyim abla, dert etme sen beni," dedi. Sesindeki kırık harfler canımı sıkıyordu. Her ne kadar güçlü gözükmeye çalışsam da gün sonunda ona veda edip bir sonraki hafta görüşeceğimizi kabul etmek oldukça zordu.

"Babamla konuştun mu hiç?" diye sorduğunda başımı sağa sola salladım.

"Sen?" diye sordum beklemeden. Alper'in yüzündeki hüznün rengi, loş ortamda bile cam gibi parlıyordu. İç çektim ve elinin üzerine elini koyup ona gülümsedim. "Her şey düzelecek inan bana. Sen derslerine odaklan, beni düşünme."

"Öyle ama bir yerde tıkanıyorum işte," dedi düz bir sesle. Cümlenin içine sinen buruk kelimeler hüznün önünde diz çökmüştü. Ona daha fazla ne söyleyebilirdim bilmiyordum. İyi olacağına inandığım içindi bu desteğim, iyi olacağına garanti verdiğim için değil.

Dudaklarımı saçlarına gömdüm ve koklayarak gözlerimi kapattım. "Canımsın sen benim, sana bir şey olmasına asla müsaade etmem,"

deyip başımı kararlı bir şekilde sallayıp, küçük gözlerine baktım. Yüzü lekesiz ve beyazdı. Siyah saçlarıyla o kadar temiz bir ifade çiziyordu ki, insan incitmeye kıyamazdı. Alper beklemediğim bir anda yanağımı öpünce hissettiklerim tarif edilemezdi. Bu yıllardır hasretini kurduğum bir dokunuştu. Benimle olduğunu biliyordum ama sevgisini bir türlü hissedemiyordum işte. Bu kuru öpücük tüm şüpheleri, acımasızca devrilen labutlar gibi silmişti.

Derin bir nefes aldım ve yönümü dev beyaz ekrana çevirdim. Salonun ışıkları usulca kapanırken, dev ekranın beyaz görüntüsü renklendi ve kulağıma dolan gürültü, zihnimdeki kargaşaya ortak olup diğerlerini mağlup etti. Rahat bir şekilde sırtımı kırmızı koltuğa yasladım ve reklamları izlemeye başladım. O sırada çantamın içinde ki telefonum titreşmeye başladı. Alper bana yandan baktığında, dudaklarımı sıktım ve titreşimin büyümemesi için telefonuma uzandım. Ekranın kilidini kaldırdığımda mesaj kutumda bir adet mesajın olduğunu gördüm.

Kimden: *Kamer*

"Ne yaptınız?" (13.25)

Tebessüm ettim ve direkt olarak yüzüme yansıyan ışığın parlaklığını minimum dereeeye indirdim.

Kime: *Kamer*

"Film izleyeceğiz, birazdan başlayacak." (13.26)

Mesajı gönderdikten sonra başımı kaldırdım ve etrafa kısacık bir bakış attım. İki koltuk önümde genç iki çocuk vardı. Muhtemelen lise öğrencisi olmalıydılar. Diğer koltuklar da aralıklı bir şekilde dolmuştu zaten. Bir dakika kadar sonra bildirim panomda baloncuk oluştu.

Kime: *Kamer*

"Sen ne yaptın?" (13.30)

Kimden: *Kamer*

"Hastaneden çıktık, ikindi ezanından sonra defnedilecek." (13.31)

Buna hâlâ inanmak istemiyordum. Daha dün gece karşımda canlı bir şekilde duruyordu, daha saatler önce ağlayarak oturuyordu. Boynumda bıraktığı hasar bile iyileşmeden o, toprağın altına girecekti.

Kime: *Kamer*

"Anladım." (13.32)

Kimden: *Kamer*

"Bir huzursuzluk yok değil mi? Sağda solda bir kıpırtı işte." *(13.32)*

Mesajı okur okumaz istem dışı başımı kaldırdım ve sağıma soluma döndüm. Herkes filmin başlamasını sabırla bekliyordu. Çenemi omzumun üzerine koyup arkama baktım. Birkaç kişi kendi aralarında fısıldaşıyordu, diğerleri dikkatini ekrana vermişti. En köşede oturan birisi de kendi halinde sabit bir tavırla ekrana bakıyordu. Kaşlarım çatılırken önüme döndüm ve parmaklarımı tekrar tuşların üzerine gömdüm.

Kime: *Kamer*

"Hayır, gayet sakin burası. Merak edilecek bir durum yok." (13.33)

Telefonun ekranını kapattım ve çantamın altına koydum. Dikkatimi çeken gözler köşedeki adama ait gibiydi. Nedensizce kendimi garip hissetmiştim. Belki de sadece bir kuruntudan ibaretti. Bacaklarım yeniden titreşirken mesajı açıp okudum.

Kimden: *Kamer*

"Tamam, eğlenmenize bakın siz. Görüşürüz." (13.34)

Kime: *Kamer*

"Görüşürüz, dikkat et." (13.34)

Yazdım ve daha fazla uzatmadan telefonu sessize alıp, çantamın içine attım. O sırada reklamlar bitmiş film başlamıştı bile. Alper ve Aytaç beraber mısırlarını yerken ben de bana düşen paydan ufak ufak atıştırıp ağzıma attım. Mısırı dişlerimde ezdikten sonra, üzerine bir de soğuk bir şeyler içip boğazımı kayganlaştırdım.

Film ilk saniyelerinden itibaren aksiyon ile başlamıştı. Başrolde sevdiğim bir kadın oyuncu vardı. Pek fazla kültürel birikimim olmasa da gördüğüm kadarını hafızama atıyor, yeri geldiğinde hemen hatırlıyordum.

Filmin ortalarına kadar sürükleyici bir şekilde kendimi kaptırmış gidiyordum. Ta ki o rahatsız edici bakışları yeniden üzerimde hissedene kadar. Sakinliğimi korumaya çalışarak yutkundum ve dudaklarımı ısırıp dikkatimin dağılması için saçımı kulağımın dibine sıkıştırdım. O an filmi boş verip tamamen köşedeki adamın bakışlarına konsantre olmuştum. Alper'e belli etmeden gözümün ucuyla arkama baktığımda, adamın bakışları hemen toparlandı ve ekrana sabitlendi. İşte o an gözlerinin filtresinde olan kişinin ben olduğumu anladım. Paniğe kapılmadan derin bir nefes aldım ve filmin ara vermesini sabırla beklemeye başladım.

Bacaklarım istemsizce sallanmaya başladığında, tırnağımı dişlerimin arasına götürdüm ve bana bakan gözlerin altında ezilmeye devam ettim. Ve işte, film on beş dakikalığına ara verdi. Salonda varlığı fark edilir bir ses oluşurken, çantamın dibine göz atıp biber gazımı yokladım. Elim biber gazına değdiğinde sakince nefes alıp gözlerimi kapatıp açtım.

"Ben bir lavaboya gideyim, tamam mı?"

Aytaç ve Alper'e doğru bakarken, beni olumlu bir şekilde karşıladılar. Yüzümde sahte bir gülüşle ayağa kalkıp güç bela koltukların arasındaki boşluktan merdiven kısmına çıkabildim. Kapının oradaki siyah perdeye yönelirken, yüzünü seçemediğim adama anlık bir bakış attım. Nasılsa beni takip edecekti.

Hiçbir şey fark ettirmeden büyük kapıdan çıktım ve adımlarımı olabildiğince yavaş atıp beni takip etmesini bekledim. Kalbimin ritmi belli bir düzeyin üzerine çıkmıştı. Kendi kendime sakin ol mesajları verip, arkamda oluşacak gölgeyi sabırla beklemeye başladım.

Ve oluştu. Yutkundum ve alışveriş merkezinde seçebileceğim en tenha köşeyi seçtim. Büfenin arka kısmında boş koridora doğru adımlarımı atarken, beni hâlâ takip ettiğini fark ediyordum. Nihayetinde koridorun köşesini döndüm ve sırtımı duvara yasladım.

Sırtımı duvar dibinden bir an olsun ayırmazken, kulağıma yaklaşan adım sesleri kalp ritmimi dizginlememi engelliyordu. Boğazımı ıslattım ve gözlerimi kapatarak sabırla adamın koridoru dönmesini bekledim. Beyaz zemine düşen sisli siluet görüş alanıma girdiğinde, kuvvetli nefes alıp adam bedenini içeri sokunca, sırtımı duvardan çektim ve hızla yüzüne bakmadan yakasına yapışıp onu duvara yapıştırdım fakat onunla yüz yüze geldiğimde gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

Mahir?

"Dur dur dur," dedi telaşlı bir şekilde ellerini havaya kaldırarak.

Ona hem şaşkın hem de öfkeyle bakıyordum. Ellerimi yakasından indirip uzaklaştım. "Ne işin var senin burada? O salondaki adam da sendin değil mi?" diye sordum sert bir sesle. Mahir'in katılaşan yüzü bana dönerken, gözlerimi kısıp beklemeden üzerine yürüdüm. "Lan hasta mısın sen? Ne diye sapık gibi takip ettin beni?"

"Mirza," dedi kısık bir sesle. Kaşlarımı çattım ve dudaklarından dökülecek sözlere odaklandım. "Bu gece babamın iş yerine gidip her yeri darmaduman etmiş. Adam yüzüğün peşinde," deyip fısıldadı. "Yüzük sizde. Bunu biliyorum. Ona vermezseniz durmayacak. Bugün babama bulaşan, emin ol, yarın başka şeylere yol açar."

"Ondan korkmuyoruz," dedim cüretkâr bir şekilde. Mirza o yüzü-

ğü istiyordu, Kamer ise onu canı pahasına koruyordu. Yüzük asla onun eline geçmeyecekti.

"Bak," dedi Mahir sırtını duvardan çekerek. "Benden haz etmediğinizi biliyorum."

"Fazlasıyla," dedim.

"Hatta nefret ediyorsunuz."

"Dibine kadar, evet."

Mahir derin bir nefes alıp, bozulan yakasını düzeltme gereği duymadan kuru dudaklarını yeniden araladı: "Ama sana şunu söyleyeyim o adam benim gibi değil. Ben," dediği an sözünü kestim: "Sen şerefsiz ve adi herifin tekisin. Midemi bulandırıyorsun."

"Haklısın ama sana yemin ederim ki o Mirza denen herif tehlikeli biri. İstediğini alana kadar da durmayacak. Tehlike yakınınızda."

Gözlerim kırık beyaz renkli duvara kayarken, parmak uçlarımdan başlayıp enseme kadar sinen o kötü hissi ruhuma emdim. Duvarın üzerinde hayali bir yazı belirdi sanki. Kaşlarımı çattım ve boğazımı yaka yaka onu okudum. *Tehlike ensemizde.*

6. Bölüm

Tehlike

Tehlike ensemizde... Düşündüğüm ve beynimin içinde çalar saat gibi öten şey buydu.

Bu hafta sonu planını yarıda kesmek zorunda kalmıştık. Mahir'in yanından ayrılır ayrılmaz Çetin'e haber verip bizi almasını istemiş, sonra da Alper'in yurduna gelmiştik. Aytaç ve Çetin arabada beni beklerken, yurt kapısının önündeki banka oturdum ve Alper'in gözlerinin içine baktım.

"Bu seferlik böyle olsun tamam mı? Bir dahaki sefere söz daha çok vakit geçireceğiz," dedim. Ona olanları söylememiştim. Onun, içinde bulunduğum ortamı bilmesini istemiyordum.

"Bir sorun yok değil mi?" diye sordu. Ellerim gür saçlarına giderken, kendimi zorlayarak gülümsedim. "Hayır tabii ki."

"Gözlerin öyle demiyor ama?" dediğinde derin bir nefes aldım. Ellerim usulca saçlarının arasından sıyrılırken, parmaklarım huzurun tadından kaçıyor gibiydi. Alper duraksadığımı fark edince, kaşlarını çattı. "Abla?"

Gözlerimi çabucak kapatıp açtım ve tüm yönümü ona dönerek, ellerini tuttum. Avucumun içine sığamasalar da hâlâ küçük geliyorlardı gözüme. Alper isterse yaşının iki misli olsun, o benim hep küçük kardeşim olarak kalacaktı. Yaşı küçük, zihni büyük kardeşim.

"Beni düşünürsen aklım sende kalır. Bunun olmasını ister misin?" dedim ve kırık bir tebessüm yerleştirdim dudağımın kenarına. "Ben iyiyim, bak anam avradım olsun ki."

Alper şaşkın bir çehreyle gözlerini kısarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Kamer olmadan da onun gibi konuşabiliyormuşum artık. Kamer olmadan da onu hissedebiliyormuşum meğerse.

"Ondan mı öğreniyorsun bunları?" diye sordu. Sesinde ve tavrında en ufakta olsa bir ima veya kötü bir niyet sezmemiştim. Bakışlarımı kaçırdım. Alper elimi daha sıkı kavrayıp bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "Utanma abla. Tamam, normal şartlar altında hayatındaki adamı dövmem falan gerekiyordu ama," dediğinde bakışlarımı küçük gözlerine sabitledim. Güldü. "Şartlar normal değil işte. Babamın eksikliğini o abi hissettirmiyorsa, dünyanın en şanslı kardeşi olabilirim. Yanında ben olamadığım zaman seni koruyacağını biliyorum."

Karşımda gördüğüm çocuk dünyanın en masum kalbine sahip olabilirdi. O içinde günah bulunmayan, kötülüklere karşı duvar ören ruhun sahibiydi. O, çamurun içinde yetişen temiz bir çiçekti. Hayatımda ondan başka kimsem yoktu, ta ki Kamer'e kadar. Artık hayatımda bir değil iki erkek vardı.

İki adam.

Biri canım bildiğim, biri canımı verdiğim. Biri canına yandığım, biri canında yandığım.

Bir şey söylemeden kollarımı boynuna doladım ve onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldım. Vedalar kısa süreli de olsa, her veda acıtırdı. Bir dakika sonrasına gitmek istemezdi kimse. Burnumu saçlarının arasına gömdüğümde, elleri sırtımın üzerini sıvazlamaya başladı. Bu 'ben buradayım' demekti. Yanındayım, yanımdasın. Şu yaşıma kadar dolu dolu bir hatıra defterimiz olmadı seninle belki ama güzel saatler biriktirdik, güzel dakikalar doldurduk ömrümüze.

"Ben hep seninleyim, bunu sakın unutma," diye fısıldadım. Yanında olduğumu bilmesini istiyordum. O sahipsiz biri değildi, o kimsesiz biri değildi. Onun arkasında değil, yanında duran bir ablası vardı. "Gün gelecek yine aynı evin içinde kahvaltı yapacağız, gün gelecek yine aynı geceyi kapatacağız."

"Biliyorum," dedi oldukça kısık bir sesle. Ses tonu saçlarımın arasından tenime ulaşırken, bedenim adını koyamadığım bir sarsıntı içine girdi. "Güçlüyüm abla, çok güçlüyüm değil mi?" diye sorduğunda gözlerim doldu. Göz kapaklarımı öylesine sert kapattım ki açarsam ağlayacaktım, açarsam bir daha yüzüne bakamayacaktım.

"Tahmin ettiğimden daha fazla hem de," dedim pürüzlü bir sesle. Sesim dudaklarımı parçalar gibi özgürlüğe kavuşsa da canımı parçalayan şey sesim değil, hislerimdi. Bana daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyordum, ona daha fazla vakit ayırmam gerektiğini biliyordum ama bu elimde değildi. Kendi hayatım bile garanti altında değilken, onun

sorumluluğunu almayı göze alamıyordum. Çünkü aldığım nefes kendime, yararı ona dokunuyordu.

Kollarımı boynundan çekerken, ellerimle yüzünü kavrayıp küçük suratını kahvelerimin rotasına aldım. "Şimdi söz ver bana. Sadece derslerini düşüneceksin. Bak sene sonuna az kaldı, eğer o karnede düşük bir not görürsem bozuşuruz seninle."

Gülümsedi. Çok masum ve saf bir gülümsemeydi bu. Bir an tüm kahkahalarımın bu tebessümün altında ezildiğini hissettim. "Hocalar takıyor ama yapacak bir şey yok. "

Burnumu çektim ve kıkırdadım. "Öğrenci bahanesi işte."

"Sen de geçtin abla bu yollardan, biliyorsun az çok bu durumları," dediğinde gülümsemem genişledi. "Seninle ben bir değiliz. Ben okumak için okudum, ama sen okuyup büyük adam olmak için okuyacaksın."

Alper sözlerimi yanıtsız bırakırken, ellerimi yüzünden çektim. "Benim artık gitmem lazım. Sen de yurda gir," deyip elimi kot pantolonumun cebine sokup bir miktar parayı Alper'e uzattım. "Bununla bir süre daha idare et, daha sonrasını ben halledeceğim."

"Var benim daha," dedi itiraz ederek.

Başımı ısrarla salladım ve bir kez daha itiraz etmesine müsaade etmeden parayı ceketinin içine sıkıştırdım. "İtiraz edersen döverim."

"Dövemezsin," dedi sol kaşını kaldırarak. Anında yumuşadım ve gülümsedim. "Tamam, dövemem ama öperim." Yanağına kuru bir öpücük bırakıp geri çekildim ve vakit kaybetmeden ayaklandım. Alper de beni takip eder gibi ayaklandığında gözleri, arka tarafta beni bekleyen Çetinlere kaydı. "Onlar iyi çocuklar," dediğinde omzumun üstünden siyah arabanın camlarına bakıp gülümsedim. "Senin gibiler."

Derin bir nefes alıp önüme dönerken, güneşin batmaya yakın kızıllığı rengini gökyüzüne bulaştırmaya başlamıştı. "Haydi, gir içeri."

"Peki," demekle yetinirken, son kez baktı gözlerimin içine. Sahip olduğumuz şeyleri elde tutmak, ipin üzerinde yürüyen cambazların maharetinden istiyordu. Sonradan kazanılanlar daha kıymetli oluyordu, doğuştan gelenler daha sığ. Ben Alper'in nabzını doğuştan ama o nabzın ritmini sonradan kazanmıştım. Onu kaybetmek ve elde tutmak arasındaki ince çizgi benim köprümdü. O köprüyü yıkarsam eğer şah damar kesilir, sonra ortada ne nabız kalırdı ne de atacak ritim.

Alper yurdun kapısından içeri girene kadar onu izledim. Her bir adımın ötesine düşen bakışlarım, uzağı göremeyecek korkusuyla bürünürken, dudaklarımı ıslattım ve temiz bir nefes alıp arkama döndüm. Rayından çıkmayan adımlarım yurdun demir kapısından dışarı taştığında, arabanın arka kapısını açtım ve sakin bir biçimde cam kenarına oturdum. Çetin'in gözleri yurdun giriş kapısına odaklıyken, dudaklarını araladı: "Bir kardeşin olduğunu bugün öğrendim."

Gözlerim yurt kapısına hapsoldu. "Doğrudur. Size hayatımdan bahsetmedim."

Çetin dağınık ve ensesini örten saçlarını düzeltirken, bakışları direksiyonda sabitlendi. "Aymira," dedi kısık bir sesle. Adımı duyunca garipsedim ve tüm dikkatimi ona yönelttim. "Ailen nerede?"

İçinde dört harf besleyen, dört yaralı kalbin kökünü oluşturan şey aileydi. Annem evimin taşıydı, babamsa toprağı. Alper boyasıysa ben de duvarıydım. Taş olmadan toprak eksik kalır, duvar olmadan boya ne işe yarardı? Bir bütün olamamıştık, bir tablo kuramamıştık biz hiçbir zaman. Sadece yarım kalmıştık.

İç çektim ve buruk bir tebessümle gözlerimi yurdun kapısına sabitledim. "Burada."

Çetin ve Aytaç'ın gözleri yurt kapısına yönelirken, arabanın içindeki ölümcül sessizliğin bir an kulaklarımı sağır edeceğini düşündüm. Belki de çoktan sağır olmuştum bile. Alper'in çığlıklarını duyamadım, babamın yakarışlarını görmezden geldim, kendi bencilliğimi hiçe saydım. Ben çoktan kendimi sağır etmiştim bile.

Çetin usulca önüne döndü ve anahtarı sağa doğru çevirerek gaza bastı. Yurdun önünden giderek uzaklaştığımızda, kalbimin içinde büyüyen yangın kaburgalarımın boşluklarına sıçrıyor, kemiklerimi kavuruyordu. Böyle olmasını istemiyordum, böyle çaresizce onu arkamda bırakmak istemiyordum. Ama buna mecburdum işte. Ne kadar mecbur olmasam da mecburdum.

Duygusal bir çöküşün altına girmemek için dudaklarımı olabildiğince sert ısırdım ve derin bir nefes alıp başımı kararlı bir biçimde salladım. Onun için güçlü olmalıydım.

"O it herif, tüm gün sizi takip mi etmiş yani?" diye sordu Çetin, dikiz aynasından bana bakarak. Sorduğu soru Mahir'e yönelikti. Gözlerim Çetin'in yanında olan Aytaç'a kaydığında, çenesinin kasıldığını gördüm. Ne ben ne de Kamer. Hiç kimse Mahir'den Aytaç'ın nefret ettiği kadar edemezdi. Bizimki eğreti bir kinse onunki ölümcül bir cehennemdi.

"Hayır," deyip boğazımı temizledim. "Ya da bilmiyorum. Film izlerken beni gözetlediği fark ettim ve..."

"Bana neden söylemedin?" Sözlerim Aytaç'ın sert ve dik sesiyle bölünürken kaşlarımı çattım. Arabanın camından içeri giren akşam güneşi, zihnime ışık tutarken Aytaç'ın göz aklarına düşen kızıllığı örseleyemiyordu. "O arsızı orada gebertmem gerekiyordu, neden bunu gizledin?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Çetin araya girdi. "Sakin ol oğlum. Birini öldürmek bu kadar basit değil, hele de zaten ciğeri ölmüş bir adamsa değmez bile."

Aytaç'ın yarası hâlâ kanıyordu. O, dikiş tutmayan bir derinin içinde atan pıhtıdan besleniyordu. Öfkesi ve kini dinmeyecek biriydi. Tertemiz zihni, kirli bir kalbin kanıyla zehirleniyordu. Ona sevgi aşılamak, yaşadığı kötü şeyleri silmesine yardımcı olmak benim tek amacımdı. Geleceğini görüyordum. Sağlam bir zekâ, berrak bir duruşu vardı. Çetin'in de dediği gibi ciğeri zaten ölü bir adam için kendini öldürmesine izin vermeyecektim.

O evde herkesin bir hikâyesi vardı. Kamer'in hayatının bile derinine inememişken, Aytaç'a ulaşmak için oldukça bir yol kat edecektim.

"Mirza, Mahir'in babasının iş yerini dağıtmış. Sıra sizde falan dedi," dedim sıkıntılı bir ses tonuyla. Çetin, dişlerini sıkarak arabayı sağ tarafa kırıp caddenin asfaltına girdi. "Bir de Mirza çıktı başımıza. Hangi delikten çıktıysa onu oraya gömeceğiz. Rahat olun, tamam mı?"

Bilinçsizce başımı sallamakla yetindim. Aytaç'ın gergin suratı mayhoş bir esintiden pay alır gibi yumuşarken Çetin'in bakışları ona kaydı. "Tamam mı?" diye sordu tekrar. Aytaç, dişlerinin arasından belli belirsiz bir şeyler geveledikten sonra Çetin, telefonunu kavrayıp bir iki tuştan sonra kulağına yaklaştırdı. "Evdekileri arayayım da bir şey lazımsa alalım. Gerçi bugün cumartesi, onları çıktığım kulübe götüreceğim ama."

Sahi, bugün cumartesiydi ve Çetin bir kulüpte çıkıyordu. İkizler ve Zeynep'i de yanında götürdüğüne göre ben ve Kamer yalnız kalacaktık. Yüzüm ister istemez gevşerken, sırtımı rahat bir şekilde koltuğa yaslayıp dudağımın kıpırtılarını dizginlemeye çalıştım. Hey! Bu saçma ifadeden kurtulmak istiyordum.

Hem de hemen.

"Kız cadı," dedi Çetin keyifli bir şekilde konuşmaya başladığında. "Yemek hazırladın mı?"

Çetin'in tavrı içimdeki huzurun sesini artırmıştı. Zeynep'in sesine kulak kabarttım ve duyabildiğim kadarını duymaya çalıştım. "Aç mısınız?" dediğinde gülmemek için dudaklarımı dişledim.

"Tok olsam niye sorayım kızım?"

"Ne bileyim abi? Allah Allah sen de."

"Sus kız, karşı gelme bana," dedi Çetin yalancı bir azarlamayla. "Tamam, dışarıdan yiyelim bugün. Ne istiyorsunuz?"

Zeynep'in sesi kısa bir duraksamanın ardından devam etti: "Portakallı ördek."

Çetin'in yüzü müthiş bir ifadeyle ekşirken, "O ne la? Yeniyor mu?" diye sordu.

Dudaklarımın arasından kaçan kıkırdamaya engel olamadığımda, Aytaç'ın gevşeyen yüz hatlarından gülümsediğini fark edebilmiştim.

"Lütfen telefonu cahil olmayan birine verir misin abi?" dedi Zeynep.

"Kusura bakmayın Zeynep Hanım. Az daha Stephen Hawking'le konuştuğumu unutuyordum."

"Vay be, abime bak sen. O kadar da cahil değilmişsin, hakkını yemişim," dedi Zeynep gülerek.

Aralarında geçen diyalog, yüz kaslarıma canlılık kazandırırken Çetin kaşlarını çattı. "Zeynep, sen de o Andaç'la takıla takıla ona benzedin be güzelim," deyip dudaklarını ıslattı. "Neyse geliyoruz biz zaten. Dayı'nın mekânına uğrar lahmacun alırım. Sen de rüyanda yersin portakalı, mandalinayı artık."

Saniyeler sonra Andaç'ın gür sesi Çetin'in kulaklarına doldu. Çetin, nereden geldiğini şaşırır gibi telefonu kulağından çekerken yüz ifadesi görülmeye değerdi.

"Adamsın abi sen. Seviyorum seni abim benim. Gelirken limon da al ha."

"Ulan limonu kıçına sapladığımın salağı, ne diye bağırıyorsun?" Çetin arabanın içini sert sesiyle doldururken, uzun zamandır olmadığı kadar eğlendiğimi fark ettim.

"Oy kulaklarına yandığım. Bir zarar yoktur inşallah."

Andaç'ın önlenemez ve karşı konulamaz mizah yeteneği beni bir hayli keyiflendirirken, Çetin için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. "Oğlum, sen harbi sopalıksın bak."

"Benim adım Andaç, soyadım ölüm ulan."

Anlaşıldı. Andaç bugün de formundaydı. Çetin başını stresli bir biçimde sağa tarafa kırıp, direksiyonu usulca sola doğru çevirdi. "Allah akıl dağıtırken sen şemsiye falan mı tuttun acaba? Bu ne geri zekâlılık?" deyip derin bir nefes aldı. "Neyse geliyoruz şimdi. Bu harikulade sohbetine devam edemeyeceğim. Nasıl üzüldüm bir bilsen."

"Sen üzülme abi, ben senin yerine de üzülürüm."

Çetin, Andaç'a karşılık vermeden telefonu kapattı ve özensizce torpido gözünün üzerindeki boşluğa attı. "İki dakikada beynimi yaktı şerefsizim."

Buraya geldiğimden beri, ikisi arasındaki bu değişik iletişim değişmemişti. Çetin ona kızsa da içten içe seviyordu onu. Bu her halinden belliydi. Beni meraklandıran şey, Çetin'in Andaç ve Zeynep'in ilişkilerini öğrendiği zaman vereceği tepkiydi. Bunu öylesine merak ediyordum ki, her ne kadar onları saklamak zorunda kalsam da bazen, öğrenmeleri için akışına bırakmak istiyordum.

Yarım saat kadar sonra Dayı'nın mekânından lahmacunları almış ve eve gitmiştik. Zeynep ve Andaç salondaki koltukta yan yana otururken biz gelince anında ayrıldılar. Bu ufak ayrıntı gözlerimden kaçmazken, hemen sonra gözlerim Kamer'i aradı. Odanın her yerinde gözlerimi gezdirmeye devam ettiğimde, Zeynep ayaklanarak bana seslendi: "Odasında."

"Tamam."

Ayakkabılarımı kenara bırakırken, Çetin kapıyı kapattı ve elindeki poşetleri mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Zeynep, haydi hazırla şunları da sonra çıkalım."

"Oha bugün cumartesiydi değil mi? Unutmuştum ben." Zeynep neşeli bir sesle mutfak tezgâhına koşarak poşetleri kurcalamaya başladı. Onların seslerini ekarte edip sadece Kamer'in sesini duymak istedim. Çantamı kolumdan indirmeden merdivenleri çıktım ve kapıyı usulca açıp içeri girdim.

Kamer uyuyordu.

Hızımı en aza indirerek parmak uçlarımda yükseldim ve kapıyı kapattım. Yüzünü bana dönmüş, bir elini yanağının altına diğerini de dirseğinin üzerine koymuştu. Dudakları sarkmış, saçları dağılmıştı. Üzerindeki siyah sıkı tişört vücudunu sarmıştı. Çantamı kolumdan aşağı indirdim ve masanın yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Onu izlemeyi seviyordum. Uyurken kaşları çatık ve sert gözükse de ona dokunma hissi gördüklerimi masum kılıyordu. Ses çıkarmadan arkama

yaslandım ve kollarımı göğsümde birleştirip onu izlemeye başladım. Bugünü onunla kapatmak galiba başıma gelen iyi şeydi. Tüm cezaları sırf ucundaki ödül o diye çekebilirdim.

Onu severken, kendimden ödün verebilirdim.

Sığ nefesler alıyor, heybetli göğsü usulca kalkıp iniyordu. Her daim uyurken yattığı kotu yine üzerindeydi. Elimde olmadan dudaklarımı ısırdım ve telefonumu cebimden çıkarıp kameramı açtım. Ona dair en ufak bir ayrıntı yoktu telefonumda.

Bir fotoğrafı hak etmiştim.

Kamerayı yakınlaştırdım ve tam suratını hedefime aldım. Bir iki titremenin ardından sabitledim ve ardı ardına iki kez tuşa bastım. İşlem bittikten sonra başımı eğdim ve çektiğim fotoğrafları incelemeye başladım. Adam uyurken bile, benim saatlerce ve özenerek sarf ettiğim pozlardan daha güzel çıkıyordu.

Zaten yakın olan fotoğrafı biraz daha yaklaştırdım ve her bir zerresini süzgecime aldım. Yüzümdeki sebepsiz tebessüm elimde olmadan genişliyor ve etkisini artırıyordu.

"Eğer o fotoğrafı sitelere koyup numaramı dağıtmayacağını söylersen, istediğin kadar beni çekmene izin veririm."

Duyduğum sesle zihnime çivi sokulur gibi olurken nefesimi tuttum ve kameradan alelacele çıkıp Kamer'e baktım. Gözleri kapalıydı ama yüzündeki muzip ifade son derece belirgindi.

"Anlamadım?" diye sordum soğukkanlı bir tavırla. Şu an bilmezlikten gelmek en iyisiydi lakin Kamer bu kadar saf değildi.

"Diyorum ki sevap işlemek için yine fazla kolay bir yol seçtin." Telefonumu masanın üzerine attım ve sırtımı sandalyeden çekip Kamer'in suratına baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Uyurken seni ciddiye alamıyorum ve muhtemelen şu an rüya görüyorsun," dedim kısık sesimle. Kaşlarının kavisi havaya kalktı. "Evet, rüya görüyorum. İki tane kız etrafımı sarmış, meyve tepsisinde getirdikleri üzümleri ağzıma atıyorlar."

"Gözlerine sokarım ben o üzümleri, uyan çabuk," dedim çıkışarak. Kabaran göğsüm, saniyeler sonra normal hale düşerken Kamer'in gülüşü gözlerime vurdu. Çok güzel güldü. Bir an gamzesini delicesine öpmek istedim fakat bu isteğimi bastırıp kendimi frenledim. Kamer gözlerini usulca aralarken karalarının rengi kahvelerime dolandı. Saatlerdir mahrumdum bu güzellikten, ne iyi gelmiştin gönlüme sen.

"Uyandım, bağırma," dedi gülmeye devam ederek. Bir süre birbirimize baktık ve bana böyle gülerek bakmaya devam edince sinirimi yok edip, yerine sırıtan bir surat bırakmamı sağlamıştı. Elini yanağının altından çekerken bacaklarını araladı ve hafifçe toparlandı. "Güzel dikizledin ama yalan yok şimdi," dediğinde burnumdan soludum ve masanın üzerinde duran telefonu kavrayıp havaya kaldırdım.

"Atarım bak ha."

"Atamazsın," dedi hızla.

"Yo, atarım," dedim anında.

"Atamazsın," deyip iç çekti. "Kıyamazsın sen bana."

Elim havada kalakalırken, nefesim sanki boş bir odanın içinde dağıldı ve duvarlara sindi. Yavaşça doğruldu ve dağılan saçlarını eliyle iyice karıştırdı. Omuzlarım düştü onu izlerken. Sanki bütün güneşi toplamıştı üzerinde ve bana kalan sararmış bir yapraktı sadece.

"Kıyamam," dedim sakince. Kamer bir şey söylemeden bana baktığında, ellerini iki yana koyup gözlerimin içine baktı. Gözlerim parmaklarına giderken, yüzüğünün yokluğu zihnimde dev bir korkuya yol açtı. Bugün Mahir'le karşılaşmıştık ve Kamer'in haberi yoktu. Bu sefer ondan bunu gizlemeyecektim.

"Kamer?" diye sordum olabildiğince hassas bir sesle.

"Hımm?" dedi mayhoş bir tınıyla, gözlerimin kahvesine dolanmaya devam ederek. Yutkundum ve oturduğum sandalyeyi terk ederek yanına yürüdüm. Kamer, gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmezken yatağa oturduğumda hız kesmeden bana döndü. Kara kaşları çatılırken, parmaklarımla oynamaya başladım.

"Biz sinemadayken bir şey oldu," dedim utana sıkıla. Bundan nefret ediyordum. Tam bir şeyler yolunda gidiyor derken, rayından çıkanlar canımı sıkıyordu. Kamer'in sertleşen ifadesini fark edebiliyordum. "Ne oldu?" diye sordu pürüzlü bir sesle. Kötü bir şeyler sezdiği belliydi.

"Mahir..."

"Ne Mahir?" dedi bir anda sözüme girerek. Kafamı kaldırdım ve siyah incilerine kilitlendim. "Ne Mahir? Yavrum söylesene."

"Mahir'le karşılaştık," dediğimde gözleri büyüdü ve konuşmak için tekrar öne atıldı, lakin buna izin vermeden onu durdurdum. "Bir şey olmadı, bana Mirza'nın babasının iş yerini darmaduman ettiğinden, yüzüğü bulana kadar durmayacağından bahsetti," deyip sıkıntıyla soluklandım. "Durmayacak, değil mi?"

"Duracak."

Başımı alayla sağa sola salladım. "Öyle değil işte. Adamın gözü kara, görmüyor musun?"

Kamer, buz gibi parmaklarıyla çenemi kavrayıp, gözlerinin için bakmamı isterken nefesim sendelemeye başlamıştı. Kısık ve sert bakışları bana tehditkâr bir hava savururken dolgun dudaklarını araladı: "Sen baksana bir şu gözlere."

Bakıyorum.

"İyi bak," dedi sert bir sesle.

Güzel bakıyorum, güzel baktıkça daha çok seviyorum.

"Benim gözümün karası, onun gözlerinin akını bile karartır," dedi dişlerini sıkarak. "Hiçbir bok olmayacak, tamam mı?" Suratına boş boş bakmakla yetindiğimde, başparmağı ve işaret parmağının uçlarına hapsettiği çenemi, dikleştirip siyahlarına bir zincir daha doladı. "Korkmanı gerektirecek bir durum yok."

Bunu iyi hissetmem için söylediğini biliyordum. Zaten kötü de hissediyor sayılmazdım ama endişelerim dev bir tehlikenin altında eziliyordu nedensiz ama bunun iyiye giden bir şey olduğunu sanmıyordum. Bunu göz ardı edemezdim. "Korkmuyorum ama," dediğimde sözümü kesti.

"Bana da bir şey olmayacak," dedi sanki cümlemin devamını tahmin etmiş de tamamlamama yardım ediyormuş gibi.

Soğuk parmaklarını hareket ettirmeden çenemi biraz daha kendine doğru çekti. Gözleri usulca gözlerimi terk edip dudaklarıma yönelirken, kaşlarım kıpırdanmaya başladı. Elimin altında kayan siyah saten çarşaf tıpkı su gibi akışkan bir hal almıştı. Bakışları yoğunlaşırken, gözlerim giderek kısıldı ve dudaklarının yakıcı ısısını hissetmeye başladım. Kafasını usulca sağa doğru yatırırken kalp atışlarım kulak zarıma dokunuyordu. Ilık nefesi tenimi yalarken mayhoş sesi bir ninni gibi ulaştı ruhuma.

"Zarar görmene asla izin vermem, sana zarar verebilecek tek şey dudaklarım," dediğinde göğsüm öylesine sıkışmıştı ki yutkunamadım bile. Gözlerimi kapattım ve beni öpmesine müsaade ettim. Dudakları hemen dudaklarımın ucuna dokunduğunda boğazımı sıktım ve derince soludum. Kamer tam dudaklarını aralayacakken kapı açıldı.

Gözlerim irileşti ve kendimi hızla geri çektim.

"Hay aksi, sanırım yine yanlış bir zamanda geldim." Zeynep'in sıkıntılı sesi yüzümdeki utanç tablosunu körüklerken Kamer, omuzlarını çökertmiş dik bakışlarını Zeynep'e yöneltmişti.

"Sanırım falan yok, bayağı yanlış bir zamanda geldin."

Kamer'in söylemi beni iyice yerin dibine sokarken Zeynep'e dönemedim bile.

"Kusura bakmayın ya, ben şey diyecektim," dediğinde Kamer, "Ne diyecektin?" diye sordu.

"Sofra hazır, diyecektim." Zeynep'in utanmış hali beni bir anda keyiflendirirken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bağırsaydın duyardık, değil mi abisi?" diye sordu Kamer iğneleyici bir tınıyla.

"Neyse, bir dahaki sefer artık," dedi Zeynep karşılık vererek.

Kamer hız kesmeden kaşlarını çattığında, "Bir dahaki sefere kapıya kilit vuracağım merak etme, özelimiz bile yok anasını satayım," dedi.

Zeynep bir şey söylemeden kapıyı kapattığında, onunla göz göze gelmemek için kendimle cebelleşmeye başladım. Sorun öpücüğün yarıda kesilmiş olması değil, bu öpücüğün Zeynep tarafından bölünmüş olmasıydı. Hem de iki defadır böyle oluyordu. Derin bir nefes aldım ve Kamer'in yüzüne bakmadan kapıya yöneldim. "Yarım kalan şeyleri sevmem," dediğinde ufacık sendeledim ve kapıyı açtım. "Ve yarım bırakmam."

Aptal bir sırıtışla odayı terk edip ellerimi yıkadım ve mutfağa indim. Zeynep ve Andaç yan yana otururken, Zeynep'in sinsi bakışları gözlerimin harelerine takıldı. Bana öyle bir bakıyordu ki, bir yandan 'Seni seni' ama bir yandan da 'Kusura bakmayın yahu' der gibiydi. Ne anlam çıkaracağımı bilemedim ve sessizce sandalyemi çekip oturdum. Kollarımı sıvadım ve önümdeki lahmacunu sarmaya başladım. Düzgün bir şekilde sardığım lahmacundan bir ısırık alıp bardağımdaki ayrandan bir yudum aldım.

Lokmalarımı çiğnerken Kamer de vakit kaybetmeden karşıma geçip oturdu ve bir şey söylemeden önündeki lahmacunu sarmaya başladı. "Acıkmışsın abi," dedi Andaç, Kamer'e bakarak.

Dişlerimin arasında öğüttüğüm lahmacunu mideme indirirken Kamer'in bakışları Andaç'a kaydı. "İnsan değil miyiz oğlum? Acıkacağım tabii."

"Yarasın yarasın," dedi Andaç keyifle ayranına yönelirken.

Kamer dudaklarının arasından, "Tövbe ya Rabbim," derken gülümsedim. Aytaç karşımda, Kamer'in iki sandalye ötesinde oturuyor-

du. Masadaki konuşmalara pek müdahale etmese de halinden hoşnut olduğu aşikârdı.

"Aga," dedi Çetin, Kamer'in kulağına fısıldayarak. "Mahir..."

Çetin'in cümlesi havada kalırken Kamer araya girdi. "Biliyorum, tamam."

O an gözlerimiz birbirine değdi ve başımı salladım. Kamer, sert tavrını ekarte eder gibi lahmacunundan bir ısırık alıp hızlı hızlı çiğnemeye başladı. Daha sonra boğazını temizleyip parmaklarını ayran dolu bardağa sardı. "Gidin de bir kafa dinleyelim."

"Bence de," dedi Andaç. "Aymira'yla bir kafa dinle sen."

Hafifçe öksürünce Zeynep kıkırdamaya başladı. Kamer'in gözleri bir anlığına bana değdi ve daha sonra Andaç'a yöneldi. "Her şeyi yaptım ama senin şu boşboğazlığını bir kapatamadım. Ne olacak böyle?"

"Kalbimi kırıyorsun abi," dedi Andaç sahte bir sitemle.

"Kafanı kırayım istersen, müessesemiz sana sonuna kadar açık." Kamer'in altta kalmaz tavrı masadaki tatlı atışmalara şeker çalarken, Çetin umursamaz bir şekilde lahmacunu yiyor, Zeynep de pek oralı olmamaya dikkat ediyordu. Alışılmış çaresizlikti onun için. Yapacak bir şey yoktu.

"Müessese diyorsunuz ama hâlâ gazoz içiyoruz kulüpte." Andaç isyankâr bir ses tonuyla Kamer'in suratına bakarken başımı öne eğdim ve surat ifademi gizlemeye çalıştım.

Çetin, Andaç'ın gözlerini kendine çekerken, elindeki lahmacunu tabağına bıraktı. "Ayıp ediyorsun şimdi," dedi ciddi bir sesle. "Geçen gün süt verdik ya oğlum. Hem de çilekli."

Bariz bir sesle kıkırdarken Kamer'in de güldüğünü gördüm. Başımı kaldırdığımda Andaç hariç masadaki herkesin güldüğünü fark ettim. Zeynep bile gülüyordu. Andaç, herkesin gözlerine bakarken elinde kalan son lokmayı ağzına atıp masadan kalktı. "Küstüm ben, yemiyorum."

"Lan hayvan, beş tane yedin zaten. Daha nerene yiyeceksin?" diye sordu Çetin arkasından bakarak.

"Bir tanesiyle bakışıyorduk, onu da yiyecektim," dedi Andaç giderek kısılan sesiyle. Gözlerimi devirerek başımı salladım ve keyifli bir hissin yerini boş bir duraganlığa bıraktım. Zeynep masadaki sarı bezle ellerini sildikten sonra ayaklandı. "Neyse, ben de hazırlanayım bari."

"Gelinin kız kardeşi pozlarına girme. Çek pantolon tişörtü gel," dedi Çetin ona da laf atarak.

Zeynep abisinin arkasına geçip dudaklarını kıvırarak onu taklit etmeye başlayınca Çetin sırtını dikleştirdi. "Suratını şekilden şekilde sokana kadar üzerini giyinmeyi denesen mesela?"

Sanırım uzun zamandır bu kadar keyifli bir akşam yaşamamıştım. Zeynep homurdanarak odasına giderken, Aytaç da ellerini sildi ve Çetin'e baktı. "Kesene bereket abi."

Çetin, göz kırpıp başını sol tarafa eğdi. "Afiyet olsun koçum."

Aytaç ve Çetin'in aralarındaki diyalog ağırdı. Kamer ve Aytaç da böyle anlaşıyordu. Demek ki sorun Andaç'taydı. Ya da Aytaç'ın daha ağır başlı ve daha olgun oluşundan kaynaklanıyordu. Sonuç ne olursa olsun, birbirleriyle atışsalar da birbirlerini seviyorlardı. Aile olmak için kan bağına gerek olmadığının en büyük kanıtı onlardı.

Bu evde kaybettiğim şeyler boyumu aşsa da her şeyden önce bir aile kazanmıştım. Başım sıkışsa yardıma koşacak, ben düştüğümde kaldıramasalar bile yanıma uzanacak bir ailem olmuştu.

Çetin bardağındaki son ayran yudumunu içtikten sonra ayaklandı. "Gideyim de arabayı çalıştırayım."

Başımı öne eğdim ve bekledim. Kamer omuz hizasından çenesini yükselterek Çetin'e ulaştığında, "Andaç'a dikkat et. Yanlışlıkla bir şey içer falan uçmasın çocuk. Zaten kafa bayağı uçmuş durumda," dedi.

Çetin, "Yok, dikkat ederim. Onların menüsü hazır zaten," diyerek Kamer'in içini rahatlamaya çalıştı ve sonra da evden ayrıldı.

Son yudumu da ağzıma attım ve yavaş yavaş çiğnemeye devam ettim. Zeynep odasından çıkarken pencereye vuran yağmur damlalarını gördü. "Yağmur yağıyor. Keşke daha sıkı giyinseydim."

"Çadıra girmeyeceksin, kulübe gidiyorsun, farkındasın değil mi?" Kamer'in otoriter sesi Zeynep'i gözlerimle buluştururken, dudaklarımı büktüm ve omzumu silktim. Yağmur damlaları şiddetini artırmaya devam ederken, Zeynep iç çekti ve bizimle vedalaşıp kapıdan çıktı. Evde kimse kalmayınca Kamer'in gözleri üzerimde gezinmeye başladı.

Sakince iç geçirdim ve kollarımı masadan ayırıp ellerimi sakladım. Kamer tabağını ileri doğru sürerken boğazını temizleyerek öksürdü. Dikkati üzerine çekerek, "Ee?" diye sordu.

"Ee?"

"Kaldık iki kişi," dedi keyifle. Sol kaşım aşağı doğru süzüldüğünde, gözlerimi kaçırdım. "Öyle oldu valla."

"Yağmur yağıyor ve ben romantik ortamları sevmem," dedi. Bakışlarım yeniden üzerine sabitlendi. Cama vuran yağmur darbeleri giderek frekansını artırırken, "Romantik ortam istemedim zaten," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi sırtını geriye doğru verirken. "Korkuyu severim ama."

"Korku mu?" diye sordum.

"Hı-hı," dedi sakince. Ardından dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Korku filmi diyorum. Tam zamanı değil mi?" Siyah gözleri vereceğim tepkiyi analiz etmeye başladığında, parmaklarımı sıktım. Korkak bir insan değildim ama korku filmleri izleyemezdim. Bir süre sessiz kalınca Kamer gözlerini kısıp yanıma doğru yaklaştı. "Ne o? Korkuyor musun yoksa?" diye sordu. *Ver gazı tabii.*

"Yo."

"Yo?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Korkmuyorum tabii ki. Ne korkacağım, onlar korksun benden," dedim emin olmayan bir sesle. *Aferin Aymira, sanki az önce lahmacun değil de yürek yedin be kızım.* Kamer, bir açığını arar gibi suratımın her yerine siyah göz bebeklerinin kumlarını serpiştirirken, aniden aklıma gelen bir şeyle gülümsedim. Şaşkın bir suratla bana bakınca dudaklarımı araladım: "Tamam, izleyelim ama ben de senden bir şey yapmanı istiyorum."

Duraksadı ve iç çekti. "Valla güzelim, sarılmak falan yok. Onu söyleyeyim," dediğinde ona küçümser bir bakış attım.

"Zaten sana sarılmaya pek meraklı değilim, Alptekin Bey."

"Bak sen şuna," dedi hayretle.

Karşılıksız kalırken yerimden kalktım. "Bekle bir iki dakika."

Kamer şaşkın bir ifadeyle beni izlerken onu arkamda bırakıp odaya çıktım. Kapıyı aralık bırakarak gardırobu açtım. Askılıkların yan rafında duran eşofmanların arasından, arkada duran bordo, kare çizgiliyi aldım. Kısa kollu, kare detayları olan eşofman üstü yüzümde bir gülümsemeye yol açarken kapağı kapattım ve odadan çıktım. Merdivenlerden inerken eşofman takımını arkamda gizledim ve karşısına dikildim. Kamer bana dönerken kaşlarını çattı.

Dişlerimi birbirine kenetledim ve elimi arkamdan çekip eşofmanları ona uzattım. "Sen de bunları giyeceksin o zaman." Kamer'in yüzü ekşirken gülmemek için dudaklarımı sıktım. Eline aldığı eşofmanları

uzaylı görmüş inek gibi süzerken, "Kızım yıllar oldu bunları giymeyeli, düdük gibi olurum ben bunlarla," dedi.

"Bana ne, giyeceksin," dedim üzerine giderek.

Gözleri bana kaydı. "Bana ne, ne lan? Giymeyeceğim tabii. Ben eşofman giymiyorum bilmiyor musun sen?" diye sordu. Haklıydı. Onu eşofmanla gördüğümü hatırlamıyordum. Her daim siyah ya da mavi kot pantolonuyla uyuyordu. Sanırım alışkın değildi.

"Biliyorum ama film gecesi yapacağız ya hani, ambiyans için," deyiverdim.

"Başlarım ambiyansına," dedi ayaklanarak.

Suratımı salladım ve mutfak tezgâhına yöneldim. "Giymezsen giyme. Git kendin izle filmi de," dedim.

"Kıyamık bir eşofman için trip mi atıyorsun yani?" diye sordu şaşkınca.

"Atıyorum, evet," dedim. İnşallah gülmezdim. Çünkü ona ciddi olduğumu belli etmem gerekiyordu, oysa ciddi değildim.

"Allah'ım, deli bir tane değil ki," dedi ellerini havaya kaldırarak. Ona bakmadan masayı toplamaya başladım. Kamer, bir süre beni izledi ve pes edercesine omuzlarını düşürüp odaya çıktı. Arkasından bakarken sinsi sinsi güldüm. İstediğim şey sadece biraz daha rahat olmaktı.

Sessizce masayı topladıktan sonra Kamer, merdivenlerden inmeye başladı. Eşofman takımı giymek yerine, vücuduna yapışan bir siyah atlet giymişti. Bunu es geçtiğimde -geçilecek gibi değildi- bacaklarına baktım ve kıkırdadım.

"Gülme, gülersen fena yaparım," dedi tehditkâr bir sesle. Merdivenleri inerken kısa paça modasına uymuş erkekler gibi görünüyordu. Ayak bileklerinin üzerindeki eşofmanıyla komik görünse de hâlâ inanılmaz derecede yakışıklı olduğu ortadaydı.

"Tamam, gülmedim yahu," deyip gözlerimle salonu işaret ettim. "Haydi geliyorum ben, aç filmi."

Kamer bir şey söylemeden salona yürüdüğünde, mutfağın ışığını kapattım ve onu takip ettim. Şiddeti artan yağmur, kulağımın içini delercesine pencereye acımasız darbelerle işlerken televizyonun karşısındaki koltuğun kenarına sindim. Kamer eline aldığı kumandayla internete girerek korku filmlerine bakmaya başladı. Filmlerin afişleri bile

korkmama neden oluyordu ama bunu gizlemeye çalıştım.

"Çığlık," dedi filmin üzerine tıklayarak.

"Çığlık mı?" diye sordum oldukça sessizce.

"Korkmuyordun değil mi?" diye sorup yandan bir bakış attı. "Çerez gibi film, sıkıntı olmaz," dedi.

Kamer, sessiz kalışımdan faydalanarak filmi başlattı ve ışıkları kapatarak diğer koltuğa oturdu. Keyifli bir şekilde geriye yaslanıp avucunun alt kısmını yanağına yerleştirerek rahatça koltuğa uzandı. Bense bacaklarımı gövdeme çekip ellerimi dizlerimin üzerine koymuştum. Açık olan perdelerden içeri giren ay ışığı odayı aydınlatmaya yardım ederken, yağmurun şiddetli gürültüsü içimdeki korkuya dem wvurmuştu.

Film başladığında derin bir nefes aldım ve yutkundum. Allah'ım, bir de cidden korkacağım türden bir şeydi bu. "Korkuyorsan gel sarıl," dedi Kamer gözlerinin ucuyla bana bakarak.

"Korkmuyorum," dedim düz bir sesle.

Omzunu silkti. "Bana hava hoş. Ben senin iyiliğini istiyorum."

"Ya, tabii," dediğimde gülümsemesi gözümden kaçmamıştı. Zihnimi bir iki saatliğine rafa kaldırıp içini tamamen karanlık bir boyaya bulamıştım. Yağmur damlaları karanlığa düşen saf çığlıklar gibi haykırırken, tırnaklarımı dişlerime geçirdim ve filme odaklandım. İlk başlarda her şey normal gidiyordu, sakin sakin izlemeye devam ettim. Hele Kamer, öylesine sakindi ki sanırsın çizgi film izliyordu.

Kadın çalan telefonu açtığında cevap veren olmamıştı. Hemen sonra ışıklar söndü ve kapı çaldı. Nefesimi tuttum. Kadın usulca kapıya yönelirken tırnaklarımı dişlerimden çekip, "Mal bu kadın. Gitmesene, kapının arkasında seni bekliyor," dedim.

"Git akıl ver biraz daha, dinler belki seni ya da duyar," dedi Kamer keyifli bir sesle. Ona aldırış etmeden ellerimi yüzüme götürdüm ve kapatmaya hazır bir şekilde bekledim. Kadın, bir iki kez seslendikten sonra ses veren olmayınca pes edip kapıyı açtı ve karşısında gördüğü kişi karşısında çığlık attı. Ellerim gözlerime giderken, "Ay valla geldi, yemin ediyorum öldürecek kadını," diye bağırdım.

Kamer'in gülüşü sinirlerimi bozarken, ellerimi gözlerimden indirip emanet bir şekilde televizyona bakmaya devam ettim. Siyah çarşaflı, elinde tırpanı andıran bir aletle kadını oradan oraya kovalayan beyaz

maskeli adam kanımı dondurmuştu. Kadın merdivenleri çıktığında, gidecek yeri kalmamıştı. Çaresizce adamın ona gelmesini beklerken sırtını kapıya yaslamış, ağlamaya başlamıştı. Adam, elindeki tırpanı göstere göstere kadının üzerine doğru giderken, "Yapma sakın," dedim ürkekçe.

Nihayetinde adam kadının tam önünde durdu ve tırpanını yukarı doğru kaldırdı. Gözlerim kısılırken dudaklarım aralandı ve kalbim deli gibi atmaya başladı. Kadın kocaman bir çığlık kopardığında adam tırpanı hızla kadının üzerine doğru indirdi...

Kocaman bir çığlık daha attım. Attım çünkü elektrikler kesilmiş, gür bir gök gürültüsü göğü delecek şekilde çakmıştı. Televizyon kapanırken odanın içini zifiri bir karanlıkla kaplanmıştı. Olduğum yerde kalakaldığımda, "Kamer?" diye fısıldadım.

Ses vermedi. Kaşlarımı çatarken bacaklarımı usulca çözdüm ve aşağı doğru sarkıttım. "Kamer orada mısın?" diye sordum koltuğuna bakarak. Pencereden sızan ışık koltuğu görmeme yetmiyordu. Dudaklarımı yaladım ve yutkundum. "Bak, şaka falan yapıyorsan kalbim var benim. Ölüp giderim ha."

Hâlâ bir ses yoktu.

"Cevap versene ya," dedim fısıldayarak. Allah'ım, korkudan bayılacaktım. Zaten en heyecanlı ve kanlı yerinde elektrikler kesilmiş, öylece kalakalmıştım. Ayaklarım parkeyle buluştuğunda, bedenim adını koyamadığım bir titreşim altına girmiş, hızı dinmeyen yağmur sesi ruhuma çivilenmişti. Gök yeniden gürlediğinde, karanlık gök lacivert bir elektrik kablosuyla yarılmış gibiydi.

Ayaklarımı parkede sabitleyip ellerimi iki yana açtım ve ayağa kalktım. "Kamer, duyuyor musun beni?" diye sorup, "Tabii ki duyuyorsun," diye cevapladım. Karanlık beni karasına hapsederken dudaklarımı sarkıttım. "Alacağın olsun."

"Var zaten," deyip dudaklarımın üzerini dudaklarıyla kapattı. Nereden geldiğini şaşırarak geriye yalpalandım ve koltuğa düştüm. Kamer, saniye dahi harcamadan koltuğun üzerine oturup, ağırlığını vermeden üzerime gelmeye başladı. Pencereden yansıyan ay ışığı kirpiklerine vuruyor, gölgesi elmacık kemiklerini süslüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum nefes nefese. Bedenim bedenine sürterken karnımdan başlayıp kasıklarıma dağılan ağrı giderek büyü-

yordu. Elleri saçlarıma giderken yüzünü tam seçemiyordum. Ama gözlerimin içinde parlayan incileri hâlâ belirgindi.

"Yarım bıraktığım işi tamamlıyorum," dedi mayhoş bir sesle. Ilık nefesi dudaklarımı yalarken, hoş kokan teni başımı döndürüyordu. Ellerim istemsizce sırtına gitti, sanki siyah spor atleti yok olmuştu ve çıplak tenine dokunuyor gibiydim. Kamer üzerime eğildi ve kulağımın dibini öptü.

"Yalnız orası kulağım, karanlık diye dudaklarımı göremediysen söyleyeyim," dedim kesik kesik bir sesle. Neler söylüyordum ben?

Kamer, burnunu yanağıma sürttüğünde, gözlerimi kapattım. "Görüyorum yavrum, sadece yolu uzatıyorum," dedi.

Sonra bana kavuştu, ben de ona. Yağmur dinene kadar hasreti sönmeyecek bir ateşin içine düştük ikimiz de.

7. Bölüm

Girdap

Bazen bir kitap karakteri olduğumu düşünüyordum.

Yaşadıklarım sadece kitaplarda olabilecek şeylerdi. Ben bunu biliyordum, bunu hissediyordum. Ya da hissettiğim bu sevgi, böylesi bir sevginin yalnızca kitaplarda var olabileceğini düşünüyordum. Ta ki yaşayana dek çünkü; ben bir karakterden daha fazlasıydım. Neye olmaz dediysem, neye ihtimal vermediysem onunlaydım.

Ben bir karakterden çok daha fazlasıydım.

Kamer uyuyordu ve ben de erkenden uyanmıştım fakat yataktan çıkmamış, geçen gün aldığım kitabı okumaya başlamıştım. En son ne zaman kitap okumuştum bilmiyordum ama bu açlığı, satırlarda gezen gözlerimle daha çok fark edebilmiştim. Ruhumun bu kısmı çok boş kalmıştı, ben de orayı doldurmaya çalışıyordum.

Yarım saatten daha fazladır okuduğum kitabın kırkıncı sayfalarına yakındım. Hızlı okuyordum, bu beni şaşırtmıştı ama kitabı çabucak benimsediğimden de kaynaklıydı. Bir sonraki sayfaya geçerken esnedim ve ben esnerken Kamer'in de hareketlendiğini gördüm. Yüzünde birtakım ekşimeler meydana gelirken ona gözlerimin ucuyla bakıp güldüm. Huylanır gibi gözlerini araladı ve bana kısık kısık baktı. "Günaydın," dedim.

Kamer henüz uyanamadığını fark edemiyordu. Gözlerime saf saf bakmayı kesip elimdeki kitaba yöneltti bakışlarını ve hafifçe yaklaşıp, "Kitap mı okuyorsun?" diye sordu.

Güldüm. "Yok, bela okuyorum."

Uyku sersemi bir halde güldü, sarhoş gibiydi ama değildi. Bir değişik hissetmiştim, kalbim sıkışmıştı onu böyle görünce. Gerçi benim kalbim onunlayken daima sıkışıyordu. Kafasını kaldırdı ve yüzünü yastığa gömerek öyle konuştu. Sesi boğuktu. "Bugün de aydınlandık, şükür."

Ona sahte bir kızgınlıkla karşılık verip kitabı çok hafifçe kafasına vurdum. "Diyene bak." Güldü. Ekledim: "Sahi, en son okuduğun kitabı hatırlıyor musun?"

Duraksadı ve yüzünü yastıktan kaldırıp bana öyle baktı. Dağılmış saçları ve puslu puslu bakan gözleri iç çekmeme neden oldu. Ona keyifle baktığımda düşünüyor gibi yaparak gözlerini benden çok uzaklara sürdü. "Sanırım Cin Ali serisiydi. Tam bir başyapıttır, kesinlikle okumalısın."

"Salak," dedim ona bir kez daha gülerken. Benimle birlikte güldü; onunla gülmek beni bambaşka bir ruhun içindeymişim gibi hissettiriyordu.

Elimdeki kitaba tekrar yöneldiğimde Kamer sırtüstü uzanarak elinin birini göğsünün üzerine diğerini de yanına koydu. Yanına koyduğu eli sinsice bacaklarıma uzanırken huylandım ve gülerek, "Kitap okuyorum," diye mırıldandım. "Dikkatimi dağıtmazsan sevinirim."

"Oku sen, ben bir şey yapmıyorum," diye mırıldandı.

"Sen bana böyle yaparsan ben okuyamam," dedim ona gülümseyerek bakarken. Bu daha çok hoşuna gittiğinde elimi, bacağımda olan eline uzatarak onu kendimden uzaklaştırdım. Kamer güldü ve elimi bırakmadan dudaklarının üzerine götürüp öptü. "Bu da güzel."

"Bugün epey keyiflisin bakıyorum da," diye kıkırdadım kitaptan gözlerimi çekerek.

Derin bir nefes alıp verdi. "Sen böyle dedin ya kesin bir şey olur şimdi."

"Aman Allah korusun," diye fısıldadım yersiz bir korkuyla.

Kamer, uzandığı yerden bana derin derin bakmaya başladığında koşulsuz hapsoldum suratına. "Çok güzelsin, biliyorsun değil mi?" dedi, bir sorudan ziyade bir itirafmış gibi. "Her sabah seninle uyanıyorum ya, güneşe gerek kalmıyor çünkü benim güneşim sensin."

Dudaklarım derinden ve içten gelen sözlerin tesiriyle kıvrıldı. Elimi elinde tutmaya devam ederken odayı inleten bir telefon sesiyle irkildik. İkimiz de afalladık çünkü pek hayra alamet değildi bu. Kamer, çabucak elimi bırakırken doğruldu ve telefonuna uzandı. Ekrana bakıp, "Dayı arıyor," dedi.

"Bu saatte mi?" dedim kendi kendime konuşurcasına.

Kamer, beni duymazdan gelerek aramayı kabul etti ve sabırsızca ona dönüş yaptı. Konuşmasına fırsat kalmadan irileşen gözleri ve buz kesen yüz ifadesi her şeyi meydana getirmişti. "Dayı?" dedi hızla tepki verip nihayet konuştuğunda. "İyi misin sen?"

"Ne olmuş?" dedim aceleci bir sesle. Bana bakarken çatılan kaşları, kötü bir olayın habercisi gibiydi. Elimdeki kitabın kapağını hızla kapattım. Kamer hareketlendi. "Tamam geliyorum... Sen iyi misin peki?"

Kamer telefonu kulağından çekerken gömleğini aradı ve buldu. Onu üzerine giyerken, "Ne olmuş?" diye sordum nefes nefese.

"Mirza denen adi, Dayı'nın evini bulmuş," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kamer gömleği üzerine geçirirken düğmelerini özensizce ilikleyerek, "Benim gitmem lazım," dedi.

"Ben de geliyorum," dedim ayaklanarak.

"Sen hiçbir yere gelmiyorsun," dedi tehditkâr bir sesle.

Ona bakmadan başımı sağa sola salladım. "Hayır, geliyorum."

"Gelmiyorsun dedim sana." Ses tonu bu sefer daha tok ve gür çıkmıştı.

Üzerime bir anda çektiğim deri ceketin fermuarını kapatmaya çalışırken, "Geleceğim," dedim.

"Başıma bela mı açacaksın sen benim?"

"Hayır," dedim donuk bir sesle. "Ben de geleceğim. Geliyorum."

Kamer bana olabildiğince soğuk bakarken umursamadım ve ayakkabılarımı çekip yatağın ucuna otururak onları giymeye başladım. "Bok var, gel anasını satayım," dedi homurdanarak. Omzumu silktim ve ayakkabılarımın bağcıklarını bağladıktan sonra, tokamın arasından firar eden saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp doğruldum. Kamer masanın üzerinde duran anahtarı çabucak eline aldı. "Arabayı çalıştıracağım, kendine ekmek arası bir şey hazırla ve gel," dedi.

"Aç değilim," dediğimde karşılık vermesi uzun sürmedi.

"İtiraz etme kotanı çoktan doldurdun güzelim."

Konuşmama müsaade etmeden odadan çıktı ve merdivenleri hızla inmeye başladı. Onun peşinden giderken Çetin salondaki koltukta uzanmış, uykulu bir halde gözlerini aralayarak yönünü Kamer'e çevirmişti. "Aga, ne oldu?"

"Dayı tehlikede olabilir," dediği an kendimi mutfağa attım.

Çetin'in, "Ne oldu lan?" dediğini duyduğum an ekmek sepetinden çıkardığım bir dilim ekmeğe reçel sürmeye başladım.

"Sen burada kal. Çocuklara dikkat et," dedi Kamer.

Reçel bıçağını lavabonun içine bıraktım ve arkama döndüm. Çetin'in şaşkın bakışları beni bulduğunda, "Aymira'yı da mı götürüyorsun?" diye sordu. Olduğum yerde donakalırken Kamer, sinirle kafasını sağa sola sallayıp dış kapıyı araladı. "Ben götürmüyorum, o kendi geliyor," dedi ve bana bakmadan kapıyı aralık bırakarak tamirhaneye indi.

Elimdeki bir dilim ekmekle salonun ortasında kalakalırken, dişlerimi birbirine kenetledim ve aralık olan dış kapıyı kapatarak kendimi dışarı attım. Kamer, tamirhaneye inen kapıları açık bırakırken, her birini kapatıp nihayetinde tamirhaneye indim. Arka kapıyı açtı ve siyah spor arabayı çalıştırdı. Beklemeden ben de arabaya geçip oturdum.

Kamer sıkıntılı bir nefes alırken açılan dev kapıdan geçtik ve kapı arkamızdan kapandı. "Dayı iyi miymiş bari?" diye sordum elimdeki reçelli ekmeği tutmaya devam ederek.

"Umarım," diye söylendi. Arabayı olabildiğince hızlı sürmeye başladığında, yandan çabucak bir bakış atıp, "Ye artık şunu, damlatırsan sildiririm ona göre," dedi.

"Silmem demedim ben de zaten," deyip ekmekten küçük bir ısırık aldım. Boynunu bükerken ağzımdaki tatlı şeyi yemeye başladım. Elimdeki ekmeğin ucunu Kamer'in ağzına tuttuğumda, yüzünü ekşiterek kafasını geri çekti. "Sevmem ben."

"Zıkkım ye," dedim ters ters.

"Sen ye."

"Tamam."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Önemli..." dediği an yüzü müthiş bir şekilde yeniden ekşidi. "Ne oluyor lan?"

"Ne bileyim?" diyerek bir ısırık daha aldım ekmeğimden. Bir süre açık olan yolda hızla gittik ve sessiz bir yolculuğun ardından Dayı'nın evine geldik. Kamer arabayı durdurup inerken, onu takip edip peşine takıldım.

"Arkamda kal," dedi emir vererek. "Tamam," dedim kısık sesimle. Apartmana girdiğimizde rutubet kokan duvarlar derimin içine işlerken, aşağı kata indik. Kamer, seke seke aşağı indiğinde aralık olan evin kapısı saç diplerimde bir dürtü oluşturdu. Kamer kapıdan içeri yavaşça adımını attığında, omzunun üstünden bana bakıp tekrar devam etti. İçeri girdiğimizde, hemen salondaki katlanabilir masanın darmadağın

olduğunu ve duvara monteli dolabın çekmecelerinin karman çorman olduğunu gördüm.

Gözlerim dehşetle büyürken, Kamer, Dayı'ya seslendi: "Dayı, neredesin?"

Ortalıkta gözükmüyordu. Ayağımın altında sürüklenen kıyafet parçaları beni giderek korkuya iterken birden banyonun kapısı açıldı. Dayı, bileğine bastırdığı kanlı havlu ile bize bakıyordu.

Kamer koşarak onun yanına gittiğinde, "Ne oldu sana?" diye sordu. Şevkat dayı bileğine bastırdığı havluyu çekmeden lavabo kapısının önünden ayrılıp kendini yorgun argın, tekli ve eski bir koltuğun üzerine bıraktı. Kamer de vakit kaybetmeden köşedeki taburelerden birini çekip oturdu.

"Dayı ne oldu, anlat artık!" dedi Kamer giderek artan endişeyle.

Olanları şaşkınlıkla izlerken, Dayı derin bir nefes alıp Kamer'e baktı. "Babası," dedi nefes nefese. "Babasının durumu ciddiymiş ve yüzük tek çare. İçindeki panzehir tek çare evlat."

Kamer, "Orospu çocuğu," diye tısladı.

"Durmayacak," dedi Dayı devam ederek.

Krem rengi havlu kırmızın en acı tonuna boyanırken, Kamer kararlı bir biçimde dişlerini sıktı. "Ben de durmayacağım. Öldüreceğim onu."

Kalbimin içinde büyük bir çan çınladı. Ölümün adından da peşinde sürüklediği girdaptan da nefret ediyordum. Ayakta durmaya devam ederek, nefesimi en idareli şekilde kullanmaya devam ettim çünkü ölümün kokusu nefesime ortak oluyordu.

"O kadar kolay değil," dedi Dayı itiraz eder gibi. "Öldürmek için bir sebebin olmalı."

"Var zaten," dedi atik bir şekilde ona dönerek. "Görmüyor musun halini? Şu evin geldiği duruma bak," derken bakışları harabeye dönen yerlere kaydı.

İstemsizce benim de gözüm bir kez daha taradı bu manzarayı. Dayı yüzünü ekşiterek koluna bastırdığı havluyu kaldırmadan ikiye katlarken, "İyi misiniz?" diye sordum. İkisinin de bakışları mekanik bir şekilde gözlerimi buldu.

Kendimi rahatsız hissettiğimde Dayı, bunu fark etmiş olacaktı ki yutkundu ve dudaklarını araladı. "Sana zahmet banyodaki çekmecenin içinden bir bez getirir misin?" diye sordu. Anında başımla onaylayıp banyoya girdim. Kirli fayanslar yüzümü ekşitmeme sebep olsa da bunu es geçip çekmeceden temiz bir bez parçası alıp banyodan çıktım.

Dayı bileğine tuttuğu havluyu kaldırırken, Kamer ona engel oldu. "Dayı, dikiş atalım istiyorsan?"

"Gerek yok, küçük bir çizik sadece," dediğinde dudaklarımı büzdüm. Havluyu yeterince kana boyayacak kadar küçük bir çizik...

Krem renginin saf dışı olduğu havlu, Dayı'nın bileğinden kalkarken suratım kasıldı. Bileğinin üst kısmında görünen derin kesiğin kanaması durmuştu. Dayı iniltili bir sesle, havlunun temiz kalan kısımlarıyla yaranın etrafını sildikten sonra kolunu bana uzattı. Bezi ikiye katlayıp koluna sarmaya başladım. "Dayı, mikrop kapar böyle," dedi Kamer düz bir sesle.

"Bir şey olmaz," dedi uzatarak o da. Diyaloğa müdahale etmeden bezi bileğine sarıp uçlarını bağladım. Parmak boğumlarına ve derisinin kıvrımlarına sinen kan lekeleri acı dolu bir anının defteri gibi canımı yakarken, doğruldum ve geriye doğru gittim. Şevkat dayı kolunu usulca kendine çekerken dişlerini sıktı. Canının yandığı belli oluyordu.

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordum gelişine.

Kamer'in arkasında durmam yüz ifadesini tahmin etmeme engel değildi elbet. "O başlattı, ben bitireceğim."

"Yüzüğü verecek misin?" diye sordu Dayı hızla.

"Asla," dedi Kamer kesin bir dille. "O yüzük onun değil, benim sonum olacak."

Son olmak?

"O yüzük kimsenin sonu olmayacak," dedi Şevkat dayı imalı bir sesle. "Sana o yüzüğü neden verdiğimi çok iyi biliyorsun."

Kamer sustu.

Dayı sustu.

Zihnimin içinde dönüp duran kavramlar kördüğüm olmuş, birinin onları çözmesini bekliyorlardı. Anlam veremediğim tavırlar, susan bakışlar, ima eden gözler... Bunlar, içinde bulunduğum bir oyunun parçasıydı. Tüm bunlar bir piyondu. Şah olan ise o yüzüktü. Piyonlar yenildiği zaman, şah mat olacak ve zaferin adı yüzüğün zehriyle taçlanacaktı.

"O zaman, ölüm tek çare," dedi Kamer düz bir sesle.

Dayı zar zor konuştu: "Çare ölüm de olsaydı, Azrail sırasıyla can almak yerine, İsrafil'in sur sesini beklerdi evlat."

Şevkat dayıyı da alıp eve gelmiştik. Kamer bir iki gün yanımızda olmasının güvenli olacağını düşünmüştü. Akşam yemeğinden sonra herkes masadan kalkmış, ben ve Zeynep ise masayı toplamaya başlamıştık. Dalgın bir şekilde masayı silerken, Zeynep'in kısık sesini işittim. "Dün için kusura bakma ya," dediğinde kaşlarımı çattım.

Bezi usulca geriye doğru çekerken doğruldum ve Zeynep'in küçük gözlerine baktım. "Dün?" dedim saf bir sesle.

Zeynep gülerek kulağıma doğru yaklaştı. "Ya sizi odada şey yaparken..."

Hızla kendimi geri çektim ve dudaklarımı ıslattım. "Biz bir şey yapmıyorduk," dedim bakışlarım sabitlik çizgisinden kayarken. Gözlerim salonda oturan Kamer'e kaydığında, Dayı'yla sohbet ettiğini gördüm. Andaç ve Aytaç odalarına gömülmüştü, Çetin ise arka odada gitarıyla uğraşıyordu.

"Yapma Aymira, öpüşecek..."

Lafını kestim: "Zeynep, tamam."

Zeynep kalçasını masaya yaslayarak bana dönerken yüzünde mayhoş bir ifade mevcuttu. "Nasıl bir his?" diye sordu sessizce.

"Ne nasıl bir his?"

"Birini öpmek, öpülmek."

Kalbimin üzerinde ağır bir taş belirdi. Bunu tarif etmek nasıl olurdu bilmiyorum çünkü; yaşarken zihnimi dolduramıyordum. Kalbimi dolduruyordum.

Gözlerim Kamer'e ulaşırken iç çektim ve dudaklarıma dağılan tebessüme engel olamadan sırıttım. "Özel hissettiriyor," deyiverdim. Hiç olmadığı kadar hem de.

"Özel derken?" dedi Zeynep.

Kaşlarımı yukarı kaldırarak Zeynep'e döndüm. Bir şeylerin merakıyla yanıyordu.

"O benim dokunduğum ilk adam, Zeynep."

Kalbine koştuğum, kalbinden kaçtığım, ruhumu adadığım, yaşamaya değer bir nefesin olduğuna inandığım adamdı o. Ben hiç hayal kurmazdım mesela. İleride biri çıkacak karşıma, onu seveceğim sonra onu öpeceğim, onunla uyuyacağım. Bunlar o kadar komik ve uzak geliyordu ki bana, yaşanmasına ihtimal dahi vermiyordum, veremiyordum. Ama önemli olan ihtimaller değil, çizgilermiş. Kamer'in kaderinin çizgisinin ucunda kendi kaderimi gördüğüm gibi. Kamer'in kalp

çizgisinde adımı sayıkladığım gibi.

"Bu cidden çok özel hissettiriyor olmalı," dediğinde gülümseyip devam ettim. "Oldukça hem de."

Gözlerim yeniden Kamer'in suratında birleştiğinde Zeynep, çenesini omzuna koyup salona döndü. "Ona âşık mısın?"

Üç harfin yan yana dizilip, kalbimin içinde üç bin harflik bir gürültü çıkaracak şiddette olması buydu işte. Aşk...

Ya çok bağlanırsın derinden ya da teğet geçirirsin gönlünden. Derine inenler kolay silinmez bilirim, nabzını yaran o kanın kokusunun ferahlığı gibi çekersin ruhuna yedire yedire. Derine inenler kolay unutulmaz bilirim, ay ışığımın gölgesinde yıkanan kara inciler misali. Sen bende derinlerdesin Kamer. En derinlerde. Öyle ki ne dipsiz okyanuslar ne de uçsuz bucaksız diyarlar. Hiçbiri bulamaz sana olan hislerimi.

Zeynep'in sorusunu pas geçer gibi omzumu silktim ve elimdeki sarı bezi lavabonun kenarına bıraktım. Zeynep bana bakarken, ocakta kaynayan çayı daha fazla bekletmeden bardakları hazırlamaya başladım. Kamer'in siyah kupasını demli bir çay ile doldururken, Dayı'nın ince belli bardağına yarım kaşık şeker attım. Tepsinin kulplarını kavradım ve arkamı döndüm.

"Aman dikkat et, heyecandan dökme sakın." Zeynep'in imasına ters bir bakış attığımda gülmemek için dudaklarını sıktığını gördüm.

Omuzlarımı kaldırıp tepsiyle beraber salona yürüdüm. Kamer, beni bu halde görünce yüzünde muzip bir tebessüm belirmişti. Buna anlam veremeden Dayı'nın bardağını sehpanın üzerine koyup geri çekildim.

"Sağ ol kızım," dedi yorgun bir sesle.

"Afiyet olsun," diyerek Kamer'in bardağını da sehpaya bıraktım.

Zeynep'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kıs kıs gülerek sürekli Kamer ile beni işaret ediyor, arada öpücük atıyordu. Gözlerimi kısarak ona ölümcül bir bakış attım ama kız uslanmıyordu bir türlü. Tepsiyi elimden bırakarak Kamer'in yanına oturdum.

"Sen nasılsın peki?" diye sordu Şevkat dayı. Odağıma aldığım yaşlı bakışları kendimi daha genç hissetmemi sağlamıştı. "Ben iyiyim ama Kamer ve buradakiler için endişeleniyorum sadece."

"Endişe yenilmek üzere olan bir labut gibidir kızım. Sen, sen ol, hiçbir zaman içindeki endişenin seni devirmesine izin verme."

Dayı'nın nasihat veren sözleri hoşuma gidiyordu. Hayatımızda akıl alabileceğimiz, kendinden bir parçayı bulabildiğimiz birilerinin olması iyi hissettiriyordu. Bir dedem yoktu, olduğunda bile yakınlık derecemiz ağza bile alınmayacak türdendi. Şu yaşıma kadar bir tek kendi doğrularım ve aklım ile hareket etmiştim. Bana yanlışı yaptıran da o yanlıştan pişmanlık duyduran da aklımdı.

Ama şimdi bu akla yeni bir ses katmak kendimi daha güçlü ve sağlıklı hissettirmişti.

"O yüzük neden o kadar önemli?" diye sordum. Kamer bana bir şeyler anlatmıştı ama altında eminim ki farklı destanlar yatıyordu. O yüzüğün hikâyesi belki de hiç başlamamıştı. Kamer, çayından derin bir yudum alarak geriye yaslandı.

"Anlayacaksın," dedi Dayı düz bir sesle. "Bir gün mutlaka anlayacaksın kızım."

Dudak kıvrımlarıma serpiştirilen soru işaretlerinin rengi, onun siyah gözlerindeki koyulukta yıkandı. Gözlerimi gözlerine değdirdiğimde, bana hiçbir şey söylemeden çayını içmeye devam etti.

Biliyorum o yüzük bir şeylerin anahtarıydı, biliyorum o anahtar belki de kayboldu ama bu demek değildir ki o yüzük kilitli kaldı.

"Bir gün onu anladığımda, her şey için geç kalmış olmaktan korkuyorum," diye itiraf ettiğimde, Kamer'in yutkunma sesinin tokluğu tüylerimi diken diken etmişti. Şevkat dayı çayından bir yudum aldı ve rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Göğüs kafesimi öne doğru ittim ve el bileklerimi dizlerime koyarak, parmaklarımla oynamaya başladım.

"Onu anlamayacaksın belki de," dediğinde gözleri Kamer'in siyahlarına döndü. "Hissedeceksin."

Duraksadım. Söylenilen sözlerin ucu bir türlü iyiye varmıyordu. Aklımın ucundan bile geçirmeye korktuğum şeyler, tıpkı bir gök gürültüsü gibi zihnimde çakıyordu.

"Ben," dedim ellerimi şakaklarıma götürüp gözlerimi parkelere sabitleyerek. "Hiçbir şey anlamıyorum. Yani..."

"Ben duşa giriyorum."

Kamer'in sesiyle irkildim. Ellerimi şakaklarımdan çekip ona baktığımda, bana bakmadan yanımdan kalktı ve odaya yöneldi. Ardından uzun uzadıya bakmaya devam ettim. Merdivenlere bastığı her adımı ezberledim sanki. Çabuk üzülen bir yapım yoktu ama canımdan birinin canı sıkılınca, canım yanıyordu.

"Ona değer veriyorsun," dedi Dayı dikkatimi dağıtarak. Afallayarak yüzüne baktım ve utançla başımı sağa sola salladım. "Çok mu belli oluyor?" diye sordum.

"Gizlemeye çalışamayacak kadar evet," dedi tebessüm ederek. İç çektim ve parmaklarımla oynamaya devam ettim. "Bana anlatmadıklarını size anlattığını biliyorum. Lütfen bir şey biliyo..." diyerek başımı kaldırdığımda sözümü kesti.

"Onunla baba evlat gibi bir ilişkimiz var kızım. Babasıyla uzun zamandır görüşmüyor ve beni onun yerine koyuyor. İçinde gizledikleri nin çoğu bana anlattıklarının kıyısından köşesinden geçemez," deyip ekledi. "Bana anlatmadıklarını bir gün sana anlatacak, ben de bunu biliyorum."

Onu çözdüğümü düşünüyordum, çözmüştüm de. Dışarıdan bakıldığında korkutucu, sert ve suskun biri gibi görünüyordu ama onunla tanışıp, onunla yaşamaya başladığımdan beri bu algım çürümeye başlamıştı. Ben onun her yüzünü görmüştüm neredeyse. Neşesini de, kahkahasını da, sinirini de, hüznünü de.

Bana anlatmadığın başka ne var Kamer?

"Neyse," dedi Dayı ayaklanarak. "Uykucu ihtiyarın uyku saati geldi. Çetin'in odasında uyurum ben." Onunla birlikte ayaklanıp kolundaki sargıya uzandım. "Yardım ister misiniz?"

"Yok kızım, iyiyim ben," diyerek beni engelledi. "Hadi, Allah rahatlık versin," diyerek Çetin'in odasına yürümeye başladı. Ben de salonu toplayıp bulaşıkları makineye dizdikten sonra odaya çıktım. Siyah tişörtünü özensizce yatağın üzerine atmıştı. Kapıyı usulca kapattım ve yan odadan gelen suyun sesini duyduğumda duraksadım. Yüzümde lavlardan sıçrayan bir ateş parçasının sıcaklığını hissettiğimde boğazımı sıktım ve gözlerimi kapatarak olduğum yerde bir iki dakika bekledim.

Yapma, ya da boş ver, yanında ol, bunu yapabilirsin, utanma...

Zihnimin içindeki çukur bu cümlelerin varlığıyla dolmaya başladığında, dudaklarımı ısırıp çektikten sonra odadan çıkıp banyoya girdim. Banyo kapısını sessizce kapatırken, duşakabinin buharlaşan camından Kamer'in siyah kotunun rengini az da olsa görebiliyordum. Utandığımı belirtsem de yanında olmak istiyordum ve en kötüsü, bu his giderek karşı konulamaz bir hale geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve üzerimdeki ince kazakla pantolonu çıkardıktan sonra saçımdaki tokayı çözdüm ve dağınık bir şekilde onları omuz kenarlarıma dağıttım. Sertçe yutkundum ve ürkek adımlarla duşakabinin önünde durdum. Fıskiyenin sesine aldırış etmeden kapıyı usulca araladım. Kamer arkası dönük bir halde alnını fayansa yaslamış, sırtından kayıp kotunun içine doğru akan damlalara müsaade ediyordu. İçeri doğru bir adım attığımda, sıcak buhar tenimi anında etkisi altına aldı.

Ayaklarım suyun ılıklığıyla ıslanırken kapıyı kapattım. Benim geldiğimi fark ettiğini bilsem de bana dönmeden duruşunu korumaya devam etti. Fıskiyeden sıçrayan su damlaları dizlerimin üzerine ulaşırken, bir iki adım yana kayıp, Kamer'in yüzünü usulca kendimi çevirerek ellerimi nemli yüzüne koydum. Yorgun bakışları ve kararmış gözleri zindanın derinliklerindeki havayı soldururken, ıslanan saçlarıma aldırış etmemeye çalıştım.

"Yanındayım ben," diyebildim güven veren ve bir o kadar da kısık bir sesle. Vücudu yavaşça bana döndükten sonra ellerimle yüzünü daha sıkı ve net kavrayabildim. Saçlarının uçlarından süzülen damlalar yüzünün kıvrımlarında yol çiziyor, köprücük kemiklerini de aşarak karnına uzanıyordu.

Gözleri sadece gözlerimin içine bakarken ona uzak olduğumu fark ettim. Bu kuru bir anlamdı. Bana bakıyordu sadece, bu kadarını biliyordum. Bana bakarken ne hissettiğini, zihninin içindeki senaryoları bilmiyordum.

"Ne olursa olsun," dedim başımı eğip kirpiklerimin altından ona bakarak.

Ellerimi yüzünden çekti ve yavaşça avucumun içini öpüp yanağına bastırdı. Kamer'in iç dünyası çok farklıydı. Bir anda öfkelenebiliyor bir anda gülebiliyordu.

Ama bu gözlerindeki kırık bakış hep oradaydı.

Elimin üzerindeki eli beni yanağına hapsederken, iç çektim. Fıskiyeden ağır bir şekilde akan su beni tamamen ıslatırken yutkundum ve elimi elinin altından çekip ona sarıldım. Parmak uçlarımda hafifçe yükselerek kollarımı boynuna doladım. Elleri sırtıma giderken, çenesini kafamın üzerine bastırdı.

Tenlerimiz birbirine değdiği an, içimde esen rüzgâr onun fırtınasına karışı. Çenesini çenemden çekmeden eliyle saçlarımı sıvazlamaya başladığında, dudaklarımı omzuna bastırdım ve öylece gözüm kapalı bir şekilde bekledim.

"Bunca zamandır neredeydin sen?" diye mırıldandı kısık sesiyle.

Sorusuyla kalakalırken kalbimin ağzıma yükseldiğini fark ettim. Dudaklarımı omzundan çekerken, ensesinin kökünde dolaşan parmaklarımla saçlarına ulaştım ve gülümsedim. "Peki ya sen?" diye sordum bu sefer.

"Bunca yıldır sensizken buradaymışım ben," dediğinde göğüs kafesi yükseldi. Yanağımı omzuna yasladım ve yüzümü boynuna çevirdim. Çenesi saçlarımın üzerinden kalktığında, o da yanağını şakaklarıma yasladı. "Hep bir yerlerde yaşadık işte," dedim sessizce.

Ben babamın dizinin dibinde, ekmeğimin peşinde. Sen burada geçmişinin izinde, intikamın ensesinde.

Kamer, geri çekildi ve gözlerime bakmadan köprücük kemiğimin yukarısındaki boşluğa dudaklarını bastırarak fısıldadı: "Buranda yaşamak mümkün mü?"

Kalbimde yaşıyorsun, yetmez mi?

Diyemedim.

Ilık ve mayhoş sesi ıslak cildime dokunurken, geri çekildim ve gözlerine baktım. Islanmış ve birbirine yapışmış kirpiklerinin altında yatan siyah zümrütleri, yıkılmış bir duvarın ardında kalan hüzünlü bakışlara gebe gibiydi. "Beraber yaşıyoruz ya, yetmez mi?" diye sordum kırık bir sesle.

Baktı.

Baktım.

Baktıkça sevdim, sevdikçe de bakmaya devam ettim.

Bir süre sonra duştan çıktık ve temiz kıyafetlerimizi giyindikten sonra geceyi kapatıp ertesi sabaha uyandık. Erkenden uyandım ve çocuklar kalkmadan onlara patates kızartmaya başladım. Dayı çoktan uyanmıştı. Kamer ise dalgın dalgın merdivenlerden iniyordu. Gözlerimiz buluşunca, bakışlarımı kaçırdım. Onunlayken sonuna kadar cesur ve cüretkâr davranabiliyordum. Ama zaman geçince yaşadıklarım aklıma geliyor ve utanıyordum. Bu saçma gözükse de böyle oluyordu.

Sofrayı hazırlamaya başladığımda Zeynep eteğini çekiştirerek yanıma geldi. "Günaydın," diyerek dilimlenen salatalıktan bir ısırık aldı. "Günaydın," dedim sakince. Patates tenceresinin altını kapattım ve demir kepçeyle yağını süzdürüp büyük tabağa koydum.

"Oh be, kızartma yemeyeli de uzun zaman olmuştu," dediğinde gülümsedim.

"Önceden çok yapardım," dediğim vakit Alper aklıma düştü. Acaba şu an ne yapıyordu? İç çekerek yüzümdeki buruk gülüşü sildim ve bardakları dizmeye başladım.

Zeynep de bana yardım etmeye başlamıştı. Ekmek kesme tahtasını çıkardığında, "Yapma be," dedi.

İrkilerek ona döndüm. "Ne oldu?"

"Ekmek kalmamış."

"Hımm," dedim düşünceli bir halde.

Zeynep geri çekilerek, "Neyse, Andaç'a söyleyeyim de alsın gelsin," dedi. "Olur," demekle yetinirken masayı kurmaya devam ettim. Dakikalar sonra Andaç, mızmızlanarak evden ayrılmıştı.

Andaç'ın gidişinin ardından kurduğum sofra yavaş yavaş dolmaya başladı. Dayı hemen masanın başına oturduğunda Aytaç, sessizce onun yanındaki yerini, Zeynep ve Çetin de her zamanki yerini almıştı.

"Andaç nerede?" diye sordu Şevkat dayı.

"Ekmek almaya gitti," dedi Zeynep çabucak.

"Yarına gelir inşallah." Çetin, homurdanarak ellerini alnına koyup beklemeye başladığında kapı çaldı.

"Hah geldi," dedim ve yerimden kalkarak kapıya yöneldim. Sakince kapıya yürürken boğazımı temizledim ve kapının kulpunu kavrayıp usulca açtım. Kapıyı açmamla birlikte, Andaç'ın kanlar içindeki bedeninin yere serilmesiyle kalakaldım. Elindeki ekmek poşeti kapının dışına düşmüş, poşetin bir kısmı da kana bulanmıştı. Gözlerim kocaman olurken hızla eğildim ve Andaç'a dokundum. "Andaç... Andaç ne oldu sana böyle?"

Yan yatmış bir pozisyonda bacağını tutuyordu. Gözlerimi bacaklarına kaydırdım, kaskatı kesilen kotundan damlayan şey kandı. Kokusu bile genzimi yakıyordu. Ona dehşet dolu gözlerle bakmaya devam ederken, Kamer ve de tabii ki diğerleri koşarak yanımıza geldi.

"Ne oldu lan sana?" dedi Kamer sesindeki endişe dolu harflere basa basa. Zeynep yanına eğilmiş, çoktan ağlamaya başlamıştı bile. Dudaklarım kurudu bu kanlara bakarken. Parmaklarının boğumlarına sinen kırmızı lekeler, gördüğüm tüm beyazları kirletmişti sanki.

"Abi ne olmuş ona?" diye sordu Zeynep, dudaklarından kaçan hıçkırıklara aldırış etmeyerek. Çetin, hemen karşıma geçip Andaç'ın suratını kavradı. Bilinci açıktı ama cildi inanılmaz soluk görünüyordu.

"Aslanım, bana bak haydi," dedi Çetin telaşla Andaç'ın gözlerini açmaya çalışarak.

"Kan kaybediyor, bir bez verin," dedim hızla. Zeminin, kirlenen bir halı gibi kararması onun hissettiği acının yanında çok çiğ kalırdı.

Zeynep vakit kaybetmeden üzerindeki hırkayı çıkardı, özensizce ve kuvvetlice yırtıp bana uzattı. Kamer, Andaç'ın kanayan bacağını usulca

kavradı ve ellerini yana koydu. Dudaklarımı ıslatıp geri çekerken kumaşı kanayan yere dolamaya başladım. "Önce kanaması dursun, sonra yarasına bakarız," dedi Kamer sert bir sesle.

Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Zeynep'in gözlerinden akan yaşlar ve dudaklarından kopan hıçkırık sesleri yüreğimi deliyordu. Kalbimin sıkıştığını hissettim, birinin canı yanınca canım acıyordu, üstelik o daha çocuktu. Kardeşim yaşlarındaydı. Kardeşim sayılırdı.

Kumaşı bacağına doladıktan sonra gözlerim Aytaç'ı buldu. Tepemde dikiliyordu. Bakışları öylesine donuk, öylesine soğuktu ki sanki Andaç bedenen, Aytaç ruhen acı çekiyordu. Onlar ikizdi, birinin canı yanarsa diğeri kül olurdu. Birinin canı acırsa diğeri sızlardı.

Çetin nefes nefese Andaç'ın yüzüne vurmaya başladı. Hafif darbelerle onu kendine getirmeye başladığında, Zeynep açılmayan gözleri görüp, "Niye açmıyor gözlerini?" diye sordu.

Ellerimi omzuna dokundurdum. "Bilinci açık merak etme, açacak gözlerini."

"Ya açmazsa," dedi bu sefer.

"Açmazsa öldürürüm lan onu," dedi Kamer araya girerek. Andaç'ın bir tutam kıvırcık saçı alnına dökülmüş, yüzündeki derin kıvrımlar ölüm suyuyla beslenmiş gibiydi. Öylesine dipte, öylesine dibinde.

"Lan daha Fenerbahçe şampiyon olacak, uyan," dedi Çetin.

"Valla mı?"

Andaç'ın yarım yamalak açılan gözleri ve sessiz bir inilti gibi dudaklarından firar eden iki cümle ile derin bir nefes aldık. Zeynep, elini kalbinin üzerine koydu ve gözlerini kapatıp bir şeyler söylemeye başladı fısıltıyla fakat ne söylediğini duyamadım.

Çetin, Andaç'ın yüzünü daha sıkı kavrarken, Kamer araya girdi. "Bu sene biz şampiyonuz, koçum," dedi. Andaç solgun yüzüne aldırış etmeden yüzünü ekşitti. "Yönetim istifa."

"Piç herif," dedi Kamer soğuk soğuk gülerek.

"İçeri alın çocuğu," diye bir ses işittiğimde Dayı'ya döndük.

"İyiydi ya böyle," dedi Andaç kesik kesik. Zeynep bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu. Elleri Andaç'ın ellerine gittiğinde gözlerim Çetin'e kaydı. Kaşlarını çatmış, donuk bakışlarla Zeynep ve Andaç'ın birleşen ellerine bakıyordu. Onlar ise her şeyden bihaber sadece birbirini dinliyorlardı.

"Acıyor mu canın?" diye sordu Zeynep burnunu çekerek. Andaç'ın kalkıp inen göğsü, hissettiği sızının demini canlı tutarken kuru dudaklarını güç bela ıslatıp, "Sence?" diye sordu. Zeynep, Andaç'ın elini kaldırdı ve öptü.

"Acımasın, benim de acıyor."

O an tüm bakışlar mıhlanmış bir halde ikisinin üzerine sabitlendi. Kamer şaşkın, Çetin şaşkın, ben şaşkın.

Çetin'in gözlerine bakmaya korkuyordum çünkü aralarındaki şeyi sezmişti. Hatta belki de anlamıştı. Kamer'in kara gözleri, kahvelerimi odağına çekerken ona eğreti bir bakış attım. Durumlarından haberim olduğunu anlamıştı. Oluşan sessizliği fark eden ve tüm dikkatin kendilerinde olduğunu anlayan Zeynep, abisine şaşkınlıkla baktığında, "Abi biz..." diyebildi.

"Sonra," dedi Çetin düz bir sesle. Ardından Andaç'ın yüzünden ellerini çekip, "Önce şu salağı iyileştirelim," deyip ayaklandı.

Kamer, Andaç'ın kollarının altına girerek, Çetin ise bacaklarını kavrayarak onu salondaki koltuğa kadar taşıdılar. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladıklarında, Kamer bana döndü: "Banyodan ilk yardım çantasını getir."

Vakit kaybetmeden koşarak merdivenleri çıktım ve dakikalar sonra elimde ilk yardım çantası ile salona geri geldim. Zeynep, Andaç'ın başına oturmuş gözlerinde kurumaya yüz tutan gözyaşlarıyla onu ayık tutmaya çalışıyordu. Gözlerim yeniden Aytaç'ı aradı. Karşı koltuğa yerleşmiş, sadece bir noktaya sabitlemişti bakışlarını. Onu anlamak öylesine zordu ki zihninde dönen kurguları tahmin bile edemiyordum.

Kamer ve Çetin, Andaç'ın kıyafetlerini çıkarmaya başladıklarında, Çetin yüzünü kaldırmadan Zeynep'e seslendi. "Arkanı dön kız."

"Abi, çocuk ölecek ya," dedi Zeynep tiz bir sesle. "Senin düşündüğün şeye bak."

"Ben az önce çok şey düşündüm Zeynep Hanım. O gözlerini oymamı istemiyorsan dön arkanı," dedi. Sesinde hafif bir kinaye sezsem de ileride şiddetli bir sorun doğurmayacağından emindim. Zeynep oflayarak kafasını arkaya çevirdi. Ben de Andaç'ın kafasının altına bir yastık koyup bilincini açık tutmaya çalıştım. Kamer, onun sol bacağındaki pantolonu yırtarken kanı yeni yeni duran sağ bacağını beklemeye aldı.

"Ölecek miyim?" diye sordu Andaç halsiz bir şekilde. Zeynep gü-

lerken elini göz altlarına götürüp orayı sildi. Ağlarken gülmeyi iyi bilirdim.

"Maalesef hayır," dedi Kamer bıkkın bir tavırla.

"Öleyim o zaman ben," dedi Andaç ardından.

"Allah korusun be, sussana geri zekâlı." Zeynep'in tehditkâr ama bir o kadar da huysuz tavrı Andaç'ın dudaklarına tebessüm tohumları ekerken Çetin, tohumların büyümesine izin vermedi.

"Gülme lan, it herif."

Andaç anında sustu.

"Tamam gül lan, ölürsen falan vicdan azabı çekmeyeyim."

"Yapacağınız muhabbeti sikeyim," dedi Kamer başını sağa doğru çevirerek. "Kan durdu galiba, şu bezi kaldıralım da yarana bir bakalım," diyerek kumaşın düğümlenen kısmına uzattığı uzun parmaklarını oynatarak bağı çözmeye başladı. Andaç'ın dudaklarından istemsizce dökülen ve yüzünde oluşan o müthiş ekşime ifadesi, canının ne denli yandığını az çok hissettiriyordu.

Kamer kana bulanan kumaşı özensizce yere atarken gözlerim o bez parçasına takıldı, ardından Aytaç'ın gözlerine. O da bez parçasına bakıyordu. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama zihni puslu bir saat gibi geriye sarıyordu. Kardeşinin durumu hakkında yorum bile yapmamıştı, onu sadece izlemişti.

Belki de sözleriyle değil, kalbi ile onun yanında oluyordu.

"Siktir," dedi Kamer dişlerinin arasından.

Dikkatim çabucak onu bulurken Andaç, benden hızlı davranıp, "Ne oldu?" diye sordu. Sesindeki renk ürkek bir siyaha boyanmıştı.

"Bacağını kesmemiz lazım. Fenerbahçe alt yapıya elveda."

"Hadi be," dedi Andaç, yıkılan hayallerini cümlelere döken bir sesle. "Abi, öldür o zaman beni."

"Ya bir sussana sen," dedi Zeynep elini arkaya uzatıp Andaç'ın kafasına vurmaya çalışarak. Lakin eli yanlış yere gelmiş, Andaç'ın gözlerine vurmuştu.

Andaç kanlı parmaklarını gözlerine götürürken, "Ha bir de kör edin, Medine dilencisi gibi gezeyim ortalıkta," dedi.

"Ayyy, acıdı mı?" dedi Zeynep elleriyle ağzını kapatırken.

Andaç acıyla cevapladı: "Bilerek mi soruyorsun acaba bu soruları? Herhalde acıdı lan."

"Düzgün konuş lan kardeşimle," dedi Çetin hafif bir serzenişle.

Andaç'ın yüzündeki mahcup ifade büyürken, "Acıdı tabii Zeynep, neden acımasın ki yani? Acımaması için hiçbir sebep yok, niye böyle sorular soruyorsun sanki? Acıdı..."

"Senin sesine sokayım bir sus lan, bir sus," dedi Kamer sert bir sesle. Ardından ilk yardım çantasına uzanıp içinden çıkardığı pamuğa oksijenli su döküp yaranın etrafına bastırdı. Ben de yanına çöktüm ve ona yardım ettim. "Acıyor mu lan?" diye sordu Kamer.

"Abi, sen de mi?"

Andaç sessizce inlerken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bacağının dışa dönük kısmındaki etler parçalanmış, kurşun sıyırmıştı. Kanın koyu rengi değişmeye yüz tutsa da kurşunun kokusu hâlâ tazeydi. "Dikelim seni," dedi Kamer.

Andaç'ın gözleri korkuyla açılırken, "Bant yapıştırsak olmaz mı?" diye sordu.

"Domates doğrarken elini bıçak kesmedi, kurşun sıyırdı farkında mısın geri zekâlı?"

Kamer sakince onu dengede tutmaya çalışırken, bir yandan da pamukla yaranın etrafını siliyordu. Silme işlemi bittikten sonra yaraya tentürdiyot döküp, ilk yardım çantasından çıkardığım iğne ve iplikle yaranın başına geçtim. Evet, daha önce Kamer'in kolunu dikmiştim, aynını Andaç'a da yapabilirdim.

"Canlı canlı mı dikeceksiniz?" diye sordu Andaç tedirgin bir tavırla.

Kamer, Andaç'a bakıp, "Kusura bakma narkozumuz bitmiş, istersen ölünü dikelim hem bu sayede canın da acımaz," deyip ciddileşti. "Lan çocuk, öleceksin hâlâ konuşuyorsun."

"Ölmeyeceksin dediniz ama?" dediğinde Kamer kaşlarını çattı, Çetin ise gözlerini devirerek oturduğu yerden ayaklandı.

Yüzümde oluşan yumuşak esinti yerini kuru bir rüzgâra bıraktığında derin bir nefes alıp, Andaç'ın yarı açık yeşil gözlerine baktım. "Canını acıtmamaya çalışacağım, güven bana tamam mı?"

Andaç, mecburi bir şekilde gözlerini kapatıp açarken, Kamer'in kısık sesini işitebilmiştim: "Tecrübeli o, sıkıntı yapma."

Başımı ona çevirdim. Sert yüz hatları usulca gevşerken dudağının kenarında büyüyen kıvrım, kalbimde koca bir kelebek kozasına gebe kalmıştı. "Pekâlâ," dedim yeniden derin bir nefes alarak. "Sık dişini."

Zeynep'in elleriyle gözlerini kapattığını görmüştüm. Andaç'ın canının yanacağını bildiği için canı yanıyordu. Tıpkı o gece Kamer'in

kolunu dikerken hissettiklerim gibi.

İğneyi kanlı tenine dokundurduğum an Andaç, koltuğun minderini sıkmaya başladı.

Gözlerimi kıstım ve yanak kaslarımı geriye doğru çekerek ona bakıp tekrar yarasına yöneldim. "Özür dilerim, özür dilerim..."

Dişlerini sıkmaya başladığında, iğneyi etinden geçirip, karşı deriye batırmıştım. Ellerimin titrememesini fırsat bilerek işimi hızlandırmaya başladım. Andaç, öyle sıkıyordu ki kendini sanki derisine değil de bir demire dokunuyordum. Kamer, sakince beni izlerken Dayı ve Aytaç, karşı koltukta olayın soyutluğunda duruyorlardı.

Bacağının yarası derindi ama o kadar büyük değildi. Yarası büyük olmamasına rağmen oldukça kan akmış, vücudunu yormuştu. Toplamda dört dikiş atmıştım, tabii ne kadar tekniğe uygun ve steril olduğu tartışmaya epey açıktı. Hatta bu hiç doğru değildi fakat mecburduk. Parmak uçlarım kan kokarken, vakit kaybetmeden yaranın üzerini daire çizerek yumuşak dokunuşlarla silmeye başladım.

"Bitti mi?" dedi Zeynep ellerini yüzünden çekmeden. Boğuk sesi Çetin'e ulaşırken ilk yardım çantasından çıkardığım kapalı sargı bezini ambalajından söktüm.

"Az kaldı, dönme arkanı sakın."

Çetin'in emrivaki ses tonuna kulak asmadan, dizlerimin üzerinde doğruldum. Kamer, yanıma eğildi ve Andaç'ın bacağını usulca kaldırarak sargıyı dolamam için bana yardım etti. Bacağına sardığım beyaz sargı kanın renginden nasibini alırken, daha sıkı ve katlı bir şekilde dolamaya başladım. Çetin, Andaç'ın ayak bileklerini yukarı doğru biraz daha kaldırdığında son katı da atıp üzerine büyük bir bant yapıştırdım.

Kanını durdurmuştuk, yarasını da mikrop kapmaması için kapatmıştık ama yine de bir doktor kontrolünden geçmeliydi, tabii başına geleni ve kim tarafından bu hale sokulduğunu öğrenirsek.

Geri çekilirken Kamer ve Çetin, Andaç'ın bacağını usulca koltuğun üzerine bıraktı. Andaç ellerini koltuğun minderinden çekerken, "Dikildi mi ora?" diye sordu.

"He dikildi ora," dedi Çetin sakince. Etrafa saçılan ambalajları toplarken, Zeynep mutfağa gitmiş Andaç'a bir bardak su getirmişti.

Andaç bardağı kavrarken kısık sesiyle mırıldandı: "Sağ ol Zeynep, biraz erken oldu ama."

Andaç, başını yastıktan güç bela kaldırmaya çalıştırdığında Çetin, bardağı kavrayıp onu kenara itti. "Sen dön arkanı, ben içiririm."

Zeynep gözlerini devirerek arkasını tekrar döndüğünde ellerimdeki çöpleri atıp banyoya çıktım. Ellerimin kıvrımlarına sinen kan lekeleri öylesine eğreti durmuyordu ki üzerimde, sanki bu görüntüye alışmış gibiydim. Alışmıştım da zaten. Buraya geldiğimden beri, kan akıtmayan tek çocuk Andaç idi ve onun da kanını görmüştüm.

Aytaç'ın kanı bedenine değil, ruhuna akıyordu. Onun acısı, bedenine değil ruhuna itaat ediyordu. Zeynep ve Çetin, başından beri yaralı iki kardeşti. Ailelerinin geride kalan iki emaneti. Kamer'e sıra gelmiyordu bile çünkü o başlı başına bir oyuktu yüreğimde.

Lavabonun içine akan kanlı su vücudumdan giderken yanında bir şeyleri de götürmüştü sanki. Hissizliği, acımasızlığı, çaresizliği...

Bakışlarım buz keserken musluğu kapattım ve ellerimi havluyla kurulayıp aşağı indim. Mutfak masası olduğu gibi duruyordu. Çaylar soğumuş, sandalyeler boş kalmıştı. Hep bir yarım tabloydu burası, hep bir eksik kelimelerle dolu kitap sayfası.

"Daha iyi misin?" diye sordu Dayı, güven veren bir sesle Andaç'a bakarken. Andaç yorgun ve soluk gözlerini kapatıp açarak, "İyiyim Dayı," dedi. Kamer, düşünceli bir şekilde oturduğu yerden parmaklarını ovmaya başlarken aklından geçenler, artık tehlike çanlarının sinyalini vermeye başlamıştı.

"Şimdi," dedi tok bir sesle. Sonra gözleri Andaç'a kaydı. "Seni kim vurdu?"

İşte tüm soruların tek bir yanıtla devrileceği o koca işaret.

Andaç kesik kesik nefes almaya başladığında, yutkunup dudaklarını ıslattı. "Abi... Ben eve gelmeden otuz saniye önce falan bacağımda hissettiğim bir acıyla durdum. O an görebildiğim tek şey yanımdan geçen siyah bir arabaydı."

Kamer, "Mirza," dedi sert ve keskin bir sesle.

Kaşlarımı çattım. Bu uzak bir ihtimal değildi çünkü şu sıralar başımıza bela olan tek kişiydi o. Dayı, Kamer'e dönerek, "Emin misin evlat?" diye sordu. Kamer'in sertleşen çenesi her şeyi açıklarken dudaklarını sıktı. "Başka kim olacak Dayı? O şerefsiz beni böyle yenebileceğini düşünüyor ama ona istediğini vermeyeceğim," dediği an Zeynep sözlerini böldü. "Ne istiyor bizden?"

Kamer sustu. Bakışları bile konuşmamıştı ilk defa.

"Ya neden bize bulaşıyor bunlar?" dedi Zeynep sitemli bir şekilde. Elini alnına vurmuş, kafasını sağa sola sallamaya başlamıştı. Onu ilk

kez bu kadar endişeli görüyordum. Andaç'ın yarası onu delmişti. Hem duygularını hem de gerçek anlamda canını.

"Aga, gidip öldürelim şu iti," dedi Çetin sert bir giriş yaparak. Ölüm kaçınılmaz bir son gibi gözükse de o sonları öne çekmek, kaderin ağıyla oynamaktı. Kamer parmaklarını sertçe ovmaya devam ederken birden ayaklandı ve bana bakmadan odaya doğru çıkarak seslendi. "Benimle gel."

Salondaki birçok kişinin gözleri beni hedef aldığında, ben Dayı'ya odaklanmıştım. Bir şey söylemeden gözlerini kapatıp açtı ve onunla gitmem gerektiğini söyledi. Kamer'in merdivenlerin üzerine bıraktığı tok sesler beni ona yöneltmişti. Daha fazla beklemedim ve peşinden gidip odaya çıktım. Odaya girer girmez kapıyı kapattım. Kamer bir elini beline atmış, diğerini dudaklarının üzerine götürerek kaşlarını çatmıştı.

"Yüzüğü ver," dedi beklemediğim bir anda.

Duraksadım. "Emin misin? Zaten korumamız gereken şey o."

Elini belinden sertçe indirip siyah gözlerini kıstı. Sinirli ve gergindi. Az önce ki o yumuşak tavrı tamamen Andaç'ı germemek adınaydı. Ama anladım ki asıl öfkesi yeni yeni baş gösteriyordu.

"Yüzüğü koruyayım derken, daha kaç kişinin canın yanmasına müsaade edeceğim?"

"Mirza'nın yaptığından emin misin?" diye sordum kısık sesimle. Onun olduğunu biliyordum ama artık o ismi duymak istemediğim için ihtimal de vermek istemiyordum. Tabii hedef noktasındaki oklar sadece onu gösteriyordu.

"Sence kim yapmış olabilir?" deyip dişlerini sıktı. "Onu akıttığı kanda boğmazsam bana da Alptekin demesinler."

Cümlenin depremi ardında koca bir enkaz bırakmıştı. Bu sefer daha ciddiydi her şey. Ucunda ölüm olmasa bile kan kokusunu şimdiden almaya başlamıştım. "Onu öldürecek misin?" diye sorarken bakışlarım en az titreyen sesim kadar cılızdı.

"Hayır, ama ölmek için benden yardım dilenecek," deyip kaşlarını yukarı kaldırdı. "Haydi nereye sakladıysan ver şu yüzüğü."

Boğazımı temizledim ve başımı aşağı yukarı sallayıp adımlarımı dolaba doğru attım. Kamer sessizce bana bakarken, dolabın önünde durup ona döndüm. "Yardım eder misin?"

"Düşündüğüm şey mi?" diye sorduğunda cevabını tahmin eder gibi sol kaşımı kaldırdım. Kamer'in yüzünde muzip bir tavır esti sanki ya

da ben öyle görmek istediğim için bunu hissetmiştim. Dolabın yanına geçti ve ellerini tahtaya koyarak onu ittirdi. Fazla çaba sarf etmesine gerek kalmadığında, çatının kapısı çoktan görünmüştü. Bana yol vererek kapıyı açtığında, "Dikkat et," diye fısıldadı. Bir şey söylemeden kapıdan çıktım. Güneş yeni yeni gökyüzündeki yerini alıyor, baharın cıvıltısını en yakından çatıdaki kiremitler işitiyordu. Bu görsel şölen içimdeki kasvete bir nebze olsun renk katarken, ayaklarımı sağlam bir şekilde kızıl kiremitlerin üzerinde sabitledim.

Kamer'in arkamdan baktığını hissediyordum.

Yüzüğü sakladığım kiremidi kaldırdım ve derin oyuğun içinde hâlâ aynı pozisyonda bıraktığım yüzüğü kavradım. Avuçlarıma sinen soğuk ve sert yapı nedensizce güvensiz hissettirmişti. Avuçlarımda basit bir yüzük taşımıyordum. Avucumun içinde kocaman bir anahtar taşıyordum.

Bu oyunu bitirmeye yarayan tek şeyi.

Kiremidi yerine koydum ve usul usul adımlarla çatıdan indim. Kamer, belimi kavrayıp benim daha sağlam durmamı sağlamıştı. Alnıma dökülen saçlarımı geriye doğru üfledim ve derin bir nefes alıp yüzüğü ona uzattım. Kamer, yüzüğü parmak uçlarına hapsederken derin bir kroki çizip onu tepeden izlemeye başladı.

İçinde kimine zehir, kimine panzehir olan bu yüzük Kamer'in hayatında bir başroldü sanki.

"Onu verecek misin?" diye sordum çekinerek. Başını kararlı bir şekilde sağa sola sallayıp hızla yüzüğü parmağına taktı. İşte şimdi ait olduğu yere çivilenmişti. Onun vücudunda yuva kuran belli başlı şeyler vardı. Göğsünün altındaki bıçak yarası ve üzerini kaplayan kurşun dövmesi. Kara gözlerinin üzerindeki kıvrımlı kirpikleri ve gülünce ortaya çıkan gamzesi. Yüzük de onlardan biriydi. Her ne kadar takıp çıkarılsa da parmağındaki damarlar kadar oraya aitti.

"Yüzüğün bende olduğunu ve ne yaparsa yapsın onu asla vermeyeceğimi bilecek," derken gözlerimiz buluştu. "Artık sınırını aşan boyunu kesme zamanı geldi."

"Nerede biliyor musun?"

"Hayır," deyip çabucak arka cebinden çıkardığı telefonun tuşlarına basmaya başladı. "Ama bilen biri olduğunu tahmin ediyorum."

Sustum ve sadece telefonuna cevap verecek olan kişiyi bekledim. Kamer, kararlı bir şekilde bakışlarını duvara sabitlerken, işittiğim uzak sesle dudaklarını araladı: "Bana o soysuzun yerini söyle."

Afalladım ve telefonun içinden yükselen ses kulak kabarttım. "Ne oluyor lan?"

Bu Mahir'den başkası değildi.

"Bana o Mirza denen soysuzun adresini ver," dedi Kamer oldukça tehditkâr bir sesle. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama bulurum," dedi Mahir.

"İki dakikaya telefonuma konum atmazsan öldürürüm seni."

"Sen benden yardım istiyorsun resmen," dedi Mahir. Dişlerimi birbirine kenetledim, aynını Kamer de yapmış burnundan solumuştu. "İkiniz de aynı boksunuz. Yardım değil, sana emrediyorum lan, duydun mu?"

"Tamam, iki dakikaya konum cebinde."

"Çabuk ol!"

Kamer sinirle telefonu kapatırken bana dönmeden, "Benim gitmem lazım," dedi. "Ben de gelmek istiyorum," deyiverdim.

"Sen," dedi gözlerimin içine bakarak. "Hiçbir yere gelmiyorsun."

"Ama," dediğim an bakışları karardı. "Lafımı ikilettirme bana."

Gözlerim karalarına bulanırken, ciddiyeti tedirginliğime ortak olmuş merakım giderek artmaya başlamıştı. Ne olursa olsun onunla olmak istiyordum, kendi canımı onun canını önemsediğim kadar önemsemiyordum çünkü zaten tüm bunları bizi korumak adına yapıyordu. Sessiz ve düz bakışmalarımız uzar giderken, "Gecikmem merak etme," deyip kapıdan çıktı. Kapanan kapıyla yatağın ucuna oturmam bir oldu. Ellerimi bacaklarımın arasına saklayıp, gözlerimi parkelere kilitledim. Eli kolu bağlı oturmak, bileklerime kelepçe vurmaktan farksızdı. Bir şeyler yapmak istiyordum, böylesine çaresizce dönmesini beklemek bana göre değildi. Ben böyle düşünürken komodinin üzerinde titreyen telefonum dikkatimi dağıttı. Afallayarak telefonu kavradım ve kilidini kaldırdım.

Alper'den bir mesajım olduğunu gördüm.

Kimden: *Alper*

"Abla söylemeyi unuttum. Bugün okulda veli toplantım var, iki saat sonra. Gelebilir misin?" (10.02)

Mesajı okurken boğazımda bir yumru oluştu. Gözlerim yandı sebepsizce. Onun ailesi bendim. Babası da annesi de bendim.

Kime: *Alper*

"Tamam ablam, iki saat sonra yanındayım." (10.03)

Kimden: *Alper*

"Teşekkür ederim." (10.03)

Öyle bir çocuktu ki sanki kelimeler çiçek açıyordu dilinin ucundan dökülürken. Sözlerini can yakmadan, en mütevazı bir şekilde sarf ediyor ruhunun saflığını sayfalara akıtıyordu. Bir şekilde ona güçlü olduğunu hissettirmek ve benim onun yanında olduğumu bilmesini sağlamak, ablalık değil boynumun borcuydu. O benim hayatımdaki iki değerli insandan biriydi. Hayatımda birçok değerli kişi vardı ama ben zirveye sadece onları koyabiliyordum.

Kamer ve Alper'i...

Telefonu elimden bırakırken kaşlarımı çattım. Tabii ya, Kamer'in peşinden gidebilirdim. Bu sayede onunla okula da uğramış olurdum. Her ne kadar kızacağını bilsem de bunu umursamayıp, üzerime birkaç bir şey giyinip hızla odadan çıktım. Merdivenleri olabildiğince sert inerken salondaki gözleri bana çevirmeyi başarabilmiştim.

"Kamer gitti mi?" diye sordum nefes nefese.

"Az önce çıktı," dedi Zeynep sakince. "Tamam," dedim ve kapıya koşmaya başladım.

"Bir sorun mu var?"

Zeynep ürkek sesini kulağıma yapıştırdığında, "Hayır," diyerek onu tatmin etmeyi bir nebze olsun becererek kapıyı kapatıp dışarı çıktım. Tempomu düşürmeden tamirhaneye indiğimde Kamer arabaya geçmiş, arka kapıya doğru hareket etmeye başlamıştı. Beni görünce ellerini havaya kaldırarak yüzüme bakmaya başlamıştı. Hızlı adımlarla yanına vardım ve arabanın kapısını açıp oturdum.

"Sen fazla olmaya başladın ama," dedi bana dönerek. Ona kulak asmadan omzumu silktim ve emniyet kemerini taktım. Kamer şaşkınlıkla eğilip gözlerimi yakalamaya çalıştı. "Sana diyorum."

Gözlerimi kapattım ve emniyet kemerini taktıktan sonra Kamer'e döndüm. "İki saat sonra Alper'in veli toplantısı varmış. Yalnız başıma gidersem başıma bir iş gelir, kızarsın diye düşündüm. Ben de seninle gelmek istedim," deyip gülümsedim. "Gideriz değil mi?"

Kaşlarını yukarı doğru kaldırıp alt dudağını dişleyerek doğruldu. "Sabır ver Allah'ım, sabır."

"Âmin," dedim kısık bir sesle.

Kamer erkeksi bir şekilde nefesini soludu ve vakit kaybetmeden

arabayı hareket ettirdi. "Konum attı mı Mahir?" diye sordum sakince.

"Hı," dedi belli belirsiz dişlerinin arasından. "Uzak değil buraya."

"Adamları vardır, nasıl başa çıkacaksın?" diye sorarken sesim titremişti. "İçi boş, cepleri para dolu bedenler merak etme hiçbir şey olmaz," dedi.

Susmayı denedim çünkü bana kızgın olduğunu fark edebiliyordum. Beni tehlikelerden uzak tutmaya çalıştığını anlıyordum ama ben de onu tehlikeye atmak istemiyordum. Bu yaşanılanlar film karesi değildi, hepsi gerçekti ve bir kan kaybı her şeyi sıfıra indirebilirdi.

"Bu arada," dedi Kamer arabayı hızlı bir şekilde sürmeye devam ederek. "Sen, Andaç ve Zeynep'i biliyor muydun?" Kafamı ona çevirmeden gözlerimiz birbirine değdi. Sessiz kalmam ona cevabı vermişti bile. "Ne zamandan beri?" diye sordu ardından.

"Bilmiyorum yani," derken boğazımı temizledim. "Bir süredir birlikteler ve herkesten gizliyorlardı ama artık gizlenecek bir durum da kalmadı."

"Ulan Andaç'a bak sen," dedi kafasını sağa doğru yatırıp gülerek. "Çetin'i ayakta uyuttular resmen."

Kaşlarımı çatarken ona döndüm. "Neden öyle diyorsun ki? Sonuçta ikisi de birbirini seviyor ve bunu yaşamaları en doğal hakları."

"Sevgi en nankör şeydir. Fazlası zarar, hiç vermezsen kökü suya muhtaç bir toprak gibidir," deyip bana baktı. "Onlar daha çocuk, aralarındaki şeyin sevgi olduğunu düşünüyorlar ama değil."

"Ne peki?"

Suratı kaskatı kesildi. Üzerine gitmek istedim. "Daha önce bu hissi yaşayıp yaşamadığını bilmeyi bir kenara bıraktım ama her insan onların arasındaki bağın saf bir sevgi olduğunu anlar. Bunu fark etmedim deme sakın bana."

Kamer, anne ve baba sevgisinden yoksun büyümüş bir çocuktu. Küçüklüğü yurt odalarında geçmiş, kalbi anne sesiyle değil de okulundaki zil sesiyle sarılmıştı. Onu suçlayamazdım çünkü sevginin ne olduğunu bilmiyordu. Benim de bu duyguyu tattığım söylenemezdi kabul. Annemin bana sarılışını hatırlamayacak kadar minik, babamın ellerini saçıma muhtaç edecek kadar hissizdim. Ama sevginin ne olduğunu biliyordum.

Çünkü Kamer'i severken, ruhumu da bu açlıkla doyurabiliyordum.

"Onlar birbiri için atan iki kalp, buna karşı çıkamayız," dediğimde, "Karşı çıktığım yok ama bu kadar basit olmamalı," dedi.

"Basit değil zaten," dedim itiraz ederek. "Aylardır aralarındaki şeyi gizli saklı yaşıyorlar. Abisi öğrenecek diye ödü kopuyordu ama öğrendi artık."

"Neyse ne," dedi geçiştirir gibi. "Çetin'in sorunu. Andaç'ı kayınçosu olarak görmek ister mi bilemem," dediğinde tebessüm ettim. Bu tuhaftı çünkü aile terimleri dudaklarına yakışıyordu. Gülümsememi silikleştirip, "Sence kızacak mı?" diye sordum.

Güldü. "Kulaklarından tavana asmazsa şerefsizim."

"Yahu yapmasın, yazık," deyip sustum.

"Sen boş ver onları, düşünmen gereken daha önemli şeyler vardır belki."

Afalladım. "Ne gibi?"

"Ben bilmem, sen düşün," deyip yola odaklandı. Görebildiğim kadarıyla gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu ve başarıyordu da çünkü tebessüm edip etmediğini anlamam uzun sürmüştü. Mimiklerini öyle usta bir şekilde kontrol eden biriydi ki, zihninde dönen senaryolar suratında başka filmler çeviriyordu.

Suratıma yapışan sersem ifade beni cama çevirmeye ittiğinde, başımı koltuğun kenarına yatırdım ve dakikaları saymaya başladım. Kamer çok geçmeden bir virajı döndü ve eski bir binanın önünde durdu. İrkilerek doğruldum. Kamer kafasını binanın kapısına çevirdiğinde, "Burası mıymış?" diye sordum.

"Konumda burasını gösteriyor," deyip kapıyı açtı. Onunla birlikte ben de indim. "Sen arabada bekle," dediğini duysam da umursamadım. Onu yalnız bırakmak aklımı varlığına saplamak gibiydi. Bedenim onunla olmasa da zihnim peşinde sürüklenen bir şemsiyeydi. Açılan kilit üzerimize yağacak olan isli yağmurdan bizi koruyacaktı.

"Söz sesimi çıkarmayacağım," dedim ikna çabalarına girerken.

Olduğu yerde durdu ve hırıltılı bir soluk alıp verdi. "Sen başıma bela mısın ya?"

"Yo," dedim.

"Evet öylesin," deyip omuzlarını düşürdü. "Bir metre uzaklaşma sakın."

"Tamam," dedim düz bir sesle. Ardından o önde ben arkada eski ve büyük binanın içine girdik. Yukarıya çıkan ve aşağı inen merdivenleri

vardı. Biraz ilerlediğimizde karşımıza siyah takım elbiseli bir adam çıktı. "Hayırdır birader?" dedi dik bir sesle.

Kamer omurgalarını doğrultarak, "Nerede lan o yavşak?" diye sordu. Adamın şüpheli bakışları bizi süzerken, "Aşağıda," dedi. Kamer neşeden uzak bir şekilde gülerken, "Bak nasıl da biliyor kim olduğunu," dedi. Adamın yüzündeki bozuk ifade büyürken bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu bu sefer.

"İşim seninle değil onunla," deyip adamın önünden çekildi. Ben de arayı açmadan onu takip ettim. Hızlı hızlı, giderek kasvetini artıran derinliğe doğru inmeye başladığımızda ayak sesleri boş binayı inletmeye başlamıştı bile. Boyası eskimiş ve dökülmüş duvarlar rutubet kokarken nefesimi idareli kullanmaya başladım.

Nihayetinde karşımıza kapısı açık bir daire çıktı. "Arkamda kal," dedi Kamer düz bir sesle. Fark etmese de başımı salladım. Daireden içeri girdik ve sesini duyduğumuz ilk odaya yöneldik. Kamer, hiç vakit harcamadan kapıyı sertçe ittirdi.

Evet, oradaydı Mirza. Ayakta, bordo panonun önünde duruyordu. Bozguna uğramış bir şekilde bize bakarken, Kamer'in arkasında bıraktığı sert rüzgâr tenime oturmuştu.

"Baksana sen bir bana," dediği anda kafasını Mirza'nın kafasına gömdü.

Gözlerim irileşirken, bu tabloya artık alıştığımı fark etmiştim. Mirza geriye doğru düşerken Kamer, acıma hissini köreltmiş bir şekilde yakasını kavradı ve yüzük olan elini yumruk yapıp tam kaşının ortasına vurdu. "Sen kimi tehdit ediyorsun lan?" Siniri davranışına yansımış hatta diline sıçramıştı. Onu durdurmadım bu sefer çünkü Mirza başına gelecek her şeyi hak ediyordu. Hoş ben durdursam bile Kamer dinlemezdi beni zaten.

"Yüzüğü mü istiyorsun sen?" diye sordu dişlerini sıkarak. Mirza elinin kenarını kaşına bastırmış, derin derin nefesler alarak doğrulmaya çalışıyordu. Kamer'in parmaklarına bulaşan kan ona aitti. "Bunu mu istiyorsun?" dedi tekrar yüzüğü göstererek. Mirza'nın gözleri büyüdü. Aradığı ve istediği şey bir adım ötesinde ama bin fersah uzağındaydı.

Kamer, elini yumruk yapmış ona yüzüğü tehdit eder gibi göstermeye başlamıştı. "Sana bunu asla vermem, duydun mu lan it?"

Mirza, "Alacağım onu," dedi kızgın kızgın soluyarak.

Kamer güldü. "Ellerini kırıp kıçına soktuğumda nasıl yapacaksın merak ediyorum."

"Onu bana vereceksin Alptekin, er ya da geç," dedi yüzüne doğru akan kanı durdurmaya çalışmadan. Dudağı da patlamıştı. Yüzümü ekşittim ve tekrar Kamer'in sesine kulak verdim. "Öyle karaktersiz bir insansın ki, çocuk olan birine bile zarar verebiliyorsun."

"Bilirsin," dedi sırıtarak. Dişleri kan olmuştu. "Kadın, çocuk, yaşlı ayırt etmem. Prensip meselesi."

"Senin prensibini sikeyim," dedi ve işaret parmağını onun üzerine doğrulttu. "Eğer Andaç'a bir şey olsaydı yemin ederim, arkasından seni de yollardım. Ha şunu da unutma, ben de babanı ayırt etmiyorum, ölsün umurumda değil."

Mirza gergin bir şekilde doğruldu ve burnunun deliklerini genişletti. "Babamı ölüme yakınlaştıran her dakika senden alacağım bir can demek."

Kaskatı kesildim. Kamer'in yüzüğü görüş alanıma girerken her şeyin onun parmağının ucundaki şeye bağlı olduğunu bilmek garip hissettiriyordu. Çaresizliğin tadını alabiliyordum sanki. Elinde bir panzehir vardı ama o zehrini istiyordu. Elinde kurtarabileceği canlar vardı ama o can almak istiyordu.

"Eğer ki birinin canını daha yakarsan, babandan önce seni yollarım o mezara," deyip Mirza'nın dağılan yakasını kavradı. "Duydun mu lan?"

"Beni hafife alıyorsun, Alptekin," dediğinde Kamer sesli bir şekilde güldü. Kamer'in gülüşü odayı boyamaya, kulaklarımda oyuklar açmaya başladı çünkü neşeden ve saf bir kahkahadan uzaktı. Ellerini Mirza'nın yakasından çekerken gülmeye devam etti. Dudaklarımı araladım.

"Kamer..." diyebildim en çıtkırıldım bir halde.

"Seni hafife mi alıyorum?" diye söylenerek gülmeye devam etti. Biliyordum ki bu kahkaha yerini en ağır bir hıçkırığa sürükleyecekti. Mirza, şaşkın bir şekilde Kamer'e bakarken Kamer, gülüşünü usulca düşürdü ve beklemediğim bir atiklikle Mirza'ya oldukça sert bir yumruk atıp onu yere düşürdü.

Kamer, "Seni mahvedeceğim oğlum. Asıl sen beni hafife alma," diyerek ona üstten üstten bağırdı. Mirza'nın ağzından akan kanlar zemini kirletirken gözlerimi kaçırdım. "Kalk lan ayağı," dedi Kamer onu tutup ayağa kaldırarak. "Bir daha seninle karşılaşırsam, bu sefer elimi cebime atar kafana sıkarım."

Yapardı. Artık durmazdı da. Andaç'ın bacağına sıkılan kurşun, çizmenin boyunu aşırmıştı.

"Şimdi git baban için dua et," diyerek onu sertçe koltuğun üzerine itti. Darmadağın olmuştu. Yakası bir yerde, ağzı gözü kan içindeydi. Hak etmişti, hem de dibine kadar. Kamer geri çekilerek, "Bu sana son uyarımdı lan, son bir mermim kaldı, sana nasip olmasın o," diyerek bana döndü ve kolumdan tutup önüne çekerek yürümeye başladı.

Kolumu öylesine sıkıyordu ki sanki Mirza'dan hıncını hâlâ alamamış gibiydi. Kolumu ellerinin altından çekip yüzümü ekşittim. Kamer endişeyle yüzüme baktı. "Acıttım mı?"

"Önemli değil," diyerek merdivenleri çıkmaya başladık. "Şuradan çıkalım yeter."

Kimseye görünmeden binadan ayrıldık. "Acıyor mu kolun?" diye sordu tekrar, üzerime titrercesine. Arabaya doğru yürürken, "Hayır," dedim. Canım acısa da bunu önemsememiştim çünkü kasıtlı yapmamıştı ve ne olursa olsun bana asla zarar vermezdi.

Arabaya bindik ve çok geçmeden ayrıldık. "Kardeşinin okulu nerede?" diye sordu düz bir sesle. "Sen iyi misin? İstersen ben kendim giderim," dedim yumuşak bir tonda. Sinirliydi ve bunu saklamaya çalışıyordu.

"İyiyim, rahat ol," dedi dişlerinin arasından.

"Emin misin?"

Elini direksiyondan çekmeden gözleri, gözlerimi buldu. Siyah inciler öylesine yorgun ve kırık bakıyordu ki bir an ona sarılmak istedim. "Eminim güzelim, eminim."

"Peki," diyebildim.

Daha sonra sustuk ve sadece nefeslerimizin ritmine kulak verdik. Sessiz geçen bir yolculuğun ardından Alper'in okulunun önünde durduk. Kamer arabayı park ettiğinde, öğrencilerin teneffüste olduğunu gördüm. Alper'in okuluna daha önce bir kez gelmiştim: Lisenin ilk yılında. Şimdi ikinci yılındaydı.

Arabadan inerek kapıyı kapattım. Birçok öğrencinin gözleri anında üzerimize çivilendi. Kamer, deri montunu geriye doğru attırarak yanıma geldi ve elimi tuttu. Bu anı daha önce de yaşamıştık ama bu sefer daha güzel hissetmiştim. Çünkü az önce bir çamura bulaşmıştık, şimdi bu temas üzerimize sinen kirleri akıtmıştı. Beklemeden okulun kapısına doğru yürümeye başladık. "Kaçıncı katta kardeşin?" diye sorduğunda dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum."

"Tamam, gel şu çocuklara soralım," dediğinde yönümüzü ağacın altındaki bankta oturan, kıvırcık saçlı kıza ve yanındaki renkli gözlü çocuğa çevirdik.

Çocuk kızın yanaklarını sündürüyordu. Sebepsizce gözüme şirin gelmişlerdi. Yanlarına vardığımızda toparlanır gibi ayrılarak bize baktılar. Kamer'in gülümsemesini duyar gibi oldum. "Rahat olun, gençler."

Kıvırcık saçlı kız gözlerini kısarak, "Müdürüm Hocam görmesin abi, kızıyor sonra," dedi. Afalladım ve bunu Kamer de fark ettiğinde, "Müdürüm Hocam ha? İyiymiş," diyerek onu tekrar etti.

Ardından yanındaki renkli gözlü, temiz yüzlü çocuk gözlerine vuran güneşi elleriyle kapatarak bize baktı. "Hayırdır abi, kime baktınız?" Sesi ne sert ne de yumuşaktı. Muhtemelen Alper'den büyüklerdi.

"Alper diye birini tanıyor musunuz? 10. Sınıflarda," dedim öne atılarak. Kıvırcık saçlı kıkırdayıp, muhtemelen erkek arkadaşı olan çocuğun gözlerine baktı.

"Valla Mustafa'm Alp'imden başka kimseyi tanımam ben," deyip devam etti. "Bak yine kafiyeli konuştum. Şair olmamak için zor tutuyorum kendimi ha!"

"Efendim?" dedim şaşkınca. Çok garip bir kızdı.

Adının Mustafa olduğunu öğrendiğim çocuk gülerek bana baktı. "Tanımıyoruz onu."

"Anladım," dedim başımı sallayarak. Kamer, derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Neyse illaki buluruz," diyerek geriye doğru adım attı. Ayrılmayan ellerimiz kıvırcık saçlı kızın dikkatini çekerken sevgilisine döndü.

"Müdürüm Hocam olmasaydı biz de gezerdik böyle el ele."

"Bir şey mi söyledin?" dedim gözlerimi kısarak. Kızın gözleri bize döndü.

"Yallah."

"Ha?" dedi Kamer afallamış bir ifadeyle.

Mustafa araya girerek gülümsedi. "Görüşürüz demek istedi. "

Sanırım hayatımda gördüğüm en tuhaf ikiliydi. Zararsız ama deli. Tabii bunlar onların dışarıdan inanılmaz güzel gözüktüğünü örtmüyordu.

Kamer tuhaf tuhaf bakıp, "Siz normal değilsiniz ha," dedi.

Çocuk güldüğünde, kız çocuğa döndü. "Öyleyiz." Gözlerinin içlerine öyle sıcak bakıyorlardı ki bir an onlar kadar özgür olmak istedim.

Saf bir duyguydu bu bakışlar, öylesine temiz ve masumdu. Bugünü güzel kılan sebeplerden biri de onların birbirlerine olan bakışlarıydı ve bizim onlarla tanışmamız.

"Bu arada," dedi kız. "Yakışmışsınız."

Yüzümde bir sıcaklık esti. "Siz daha çok," dedim mütevazı olmaya çalışarak. Kız sol kaşını kaldırarak başını çocuğun omzuna yasladı. "Orası da öyle tabii."

Kamer'in gözlerine baktım. Bana o kadar boş bakıyordu ki yaşadığı anın seyircisiydi sanki. "Neyse," dedim sakince. "Teşekkür ederiz tekrar. Hoşça kalın."

"Siz de," dedi inanılmaz güzel bir enerjiyle bize bakarken. Bunu hemen hissetmiştim.

Onları arkamızda bırakıp önümüze döndük. Kamer, "Deli bunlar," dedi homurdanarak. "Tatlılardı ama," derken kıkırdadım.

"İki deli bulmuş birbirini boş ver," deyip okul kapısından içeri girdik. Yukarı doğru çıkan merdivenlerin hemen yanındaki duvarda sınıfların krokisi vardı. Ellerimizi ayırmadan 10-A sınıfının olduğu kata baktık.

İkinci kattaydı.

Merdivenlerin ilk basamağını atıp yukarı doğru çıkmaya başladık. Sınıf kapılarında bekleyen öğrenciler bana lise yıllarımı hatırlatsa da o dönemleri hiç özlemediğimi fark ettim. "Anasını satayım, ciyak ciyak ötüp duruyorlar." Kamer'in homurdanarak bir şeyler söylemesine kuru tebessümle karşılık verip ikinci kata çıktık. Hemen erkekler tuvaletinin karşısındaki sınıftı.

Kamer'in ellerini bıraktım ve öne atılıp, içeri girdim. Gözlerim bir süre Alper'i aradığında sınıftaki meraklı bakışların odağı altına girmiştik. Özellikle kızlar Kamer'i dikizlemeye başlamış aralarında fısıldaşıyorlardı. Alper, elini kaldırıp yanıma geldi. Ona sarıldım. Kokusunu doya doya içime çektim.

"Kurban olurum sana ben," dedim tüm içtenliğimle. Kollarımızı birbirinden ayırdığımızda Kamer, Alper'in saçlarını karıştırıp, "Nasılsın delikanlı?" diye sordu. Alper, "İyiyim, teşekkür ederim," demekle yetindiğinde Kamer'in elleri Alper'in saçlarını karıştırmaya devam etti.

Bu hoşuma gitmişti. İçim ısınmıştı bir anda. Hayatımda iki erkeğin yeri hazırdı çünkü. Biri kalbimin üzerinde, diğeri içinde.

"Öğretmenin nerede?" diye sordum.

"Veliler aşağıdaki konferans odasındalar abla, oraya inmen gerekiyor," dedi. "Tamam," dedim onaylarcasına. Öğle arası olduğu için zil henüz çalmamıştı. Kamer'e döndüm sonra. "Ben bir gideyim, sen de Alper'in yanında olur musun?" Sesimi yalnızca Kamer'in duyacağı ayarda tuttum.

"Merak etme," deyip göz kırptı. Gülümsedim. Kamer beklemeden Alper'i kolunun altına alıp, "Sana bir çay ısmarlayayım," dedi. Alper çayı çok sevmezdi ama itiraz da etmezdi. Usulca yanımdan uzaklaşarak kantine indiler. Ben de konferans salonuna geçtim.

Geçen seneki sarı saçlı Demet Öğretmen hâlâ buradaydı ve Alper'in sınıf hocasıydı. Utana sıkıla yanına gidip, "Merhaba," dedim. Bana uzak bir bakış atarken kim olduğumu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. İşini kolaylaştırarak elimi uzattım. "Aymira ben. Alper'in ablasıyım."

Uzattığım eli tutarak, "Hatırladım şimdi," deyip gülümsedi. "Hoş geldiniz."

"Hoş buldum," derken ellerimiz ayrıldı. "Alper'in durumunu merak ediyorum. Nasıl dersleri iyi mi?"

Demet Öğretmen dudaklarını sıktığında, kaşlarımı çattım. Sanki iyi şeyler söylemeyecek gibiydi. "Alper en başarılı öğrencilerimden biri. İleride çok iyi yerlere geleceğinden eminim, lakin çok sessiz. Yani içine kapanık ve kendi halinde bir çocuk. En başından beri öyleydi ama son zamanlarda iyice yalnızlaştırdı kendini."

Sebebini elbette biliyordum. Yaşanılanlar kolay şeyler değildi. Hele ki onun gibi hassas bir çocuk için. Elimden gelse alıp götürecektim onu buralardan ama yapamazdım. En azından bir süre daha bunu katlanmak zorundaydı. "Anlıyorum," dedim kırılgan bir tavırla. "Son zamanlarda ailevi durumlarımız onu etkiledi. O yüzden içine kapandı haliyle. Ama merak etmeyin, eski neşesine dönecektir."

Dönmeyecek.

"Benim ondan yana sıkıntım yok, ben onun iyiliği için söylüyorum."

"Anladım, ilginize teşekkür ederim," dedim sakince. Bir iki konu hakkında daha konuştuktan sonra onunla vedalaşıp konferans salonunun dışına çıktım. Kantine inmeden telefonumu çıkarıp Kamer'e mesaj attım.

Kime: *Kamer*

"Benim işim bitti, bahçeye çıkıyorum, siz de oraya gelin." (12.26)

Cevabını beklemeden telefonu cebime attım ve bahçeye çıktım. Derin düşüncelerle kendimi boş bir bankın üzerine attım. İç çekerek omuzlarımı düşürdüm. Sanki dünyanın teri akmıştı tenime; öylesine yorgun ve bitmiştim ki fiziksel zindelik bile zihinsel tükenmişliği örselemiyordu.

Güneşin sıcağı üzerime soğurken başımı öne eğdim. Ellerimi iki yana koyarak gri mermerleri izlemeye başladım. Her ne kadar kasvetli havaları daha çok sevsem de böyle havalar nefes almamı sağlıyordu. Güneş ışığı mermerde ince bir yol çizerken, kuyruğun ucu koca bir bataklığa saplandı. İnce çizgi koca bir gölgeye hapsoldu.

Afallayarak kaşlarımı çattım ve gölgenin sahibine baktım. Gözleri en yakınım, bakışları en uzağım da olan birine. "Baba?"

8. Bölüm

Söz

Kazandıklarım, kaybettiklerimin esiri oldu. Her bir cümle tek bir noktaya köle oldu. Boyun eğdi, mahvoldu.

Kaybetmek, tatlı seven birinin diline acı sürmek gibiydi. Acının her zerreye dağılışını hunharca izlemek, ondan haz almak gibiydi. Kaybetmek, rüyalarda yaşayan birini kâbuslarla uyutmak gibiydi. Rüyalarından çalıp, ücra ve dipsiz zindanları vermek gibiydi Çırılçıplak bir bedeni, sokak ortasında bırakıp, gecenin hoyratlığına karışmak, çıplaklığın hissini, aciz bir ruhla örselemek gibiydi.

Ben kayıbım baba. En büyük kaybım sensin, en büyük ayıbım da sensin.

İki yaşındaki hıçkırığım senin sesinde kayboldu. Dört yaşındaki gözyaşım, gözlerindeki karanlıkta yer buldu. Yedi yaşındaki beslenme çantam, boynundan aşağı sarktı, darağacı gibi. On yaşındaki saç örgüm, ellerinde kaldı parmaklarına dolandı ve diğer yaşlarım utandı her bir sayı fazlasından.

Kaybettim seni baba. Seni hiç kazanmadan kaybettim, sana hiç ulaşamadan, dokunamadan kaybettim.

Ne yaşım ne de varlığım önemli aslında. Ben senin ruhunu kaybettim baba, ruhunun içindeki kalbi kaybettim. Biliyorum kötü biri değilsin, biliyorum iyi biri de değilsin ama babamsın. Adı dudaklarımda yara, özlemi yüreğimde paramparça adamsın sen.

Babamsın...

O vasfı hiçbir zaman hak etmesen de babamsın...

Başımı kaldırdığımda, gözlerinin islî rengi ruhumdaki kırık kızın içine aktı sanki. Endişeyle titremeye başladım. Fiziksel olarak değil, ruhen. Boğazımı sıktım ve gözlerimi kısıp aralık olan dudaklarımı ka-

pattım. Bana üstten üstten bakmaya devam eden bakışları, tıpkı bir yabancı gibiydi. Aylar önce beni dünyanın en hissiz varlığı gibi hissettiren bakışlarından eser yoktu şimdi. Onu tanıyordum, nefesinin sıklığından ve sertliğinden içinde bulunduğu durumu da biliyordum. Şu an bana bakınca ne hissediyordu bilmiyorum ama o gece ki bakışlarını göremiyordum.

"Ne arıyorsun sen burada?" diye sordu bir anda. Gözlerimi kırpıştırdım ve derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Bunu yaptığımda kafası geriye doğru itildi ve bedeni daha dik bir duruş sergiledi. Gözlerine bakmak istemiyordum ama bakmak zorundaydım. Gözlerim istemsizce yüzünün kıvrımlarında dolaşmaya başladı. Sakalları uzamış, beyaz telleri artmıştı. Esmerleşmiş, saçları uzamıştı. Her zamankinden daha kötü ve yorgun görünüyordu.

"Alper için geldim," dedim sesimin titrememesi için ufak bir çaba harcayarak. "Onun için buradayım."

İfadesi düz bir tuvali andırdı bir anda. "Onun yanında olması gereken kişi sen değilsin."

Kendimi dışlanmış gibi hissetmiştim. Hoş, ne zaman kabul görmüştüm ki?

"Ben onun ablasıyım," derken ses tonum farkında olmadan sert çıkmıştı. Evet, artık ona karşı dik duruşumu sergileyebildiğimi fark etmiştim. Artık eski Aymira yoktu, artık ona boyun eğen, hor görülen kız çocuğu yoktu. O kız çocuğu sırtına yediği kemer izi darbeleriyle öldü ve gözlerini bir daha kapamamak için açtı.

Yüzünde rahatsız edici bir tavır gölgelendi. "Ablası?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. Yutkundum ve dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. "Ablası öyle mi?" diye tekrar etti. Kelimeler dudaklarından öyle bir dökülüyordu ki sanki benden hınç alıyor, canımı yakmak istiyordu.

Yetmedi mi baba? Canımı yaktığın yetmedi mi?

"Ablasıyım, annesiyim," deyip gözlerimi kararttım. "Hatta babasıyım."

Bakışlarını çattı. Öyle ki bu sıcak havada bile gök gürlemişti. Sert bir nefes alıp verdiğini tüm canlılığıyla hissettiğim an üzerime yürüdü. Artık gözlerimi güneşten koruyan gölgesi değildi, gözleriydi. Can acıtan, ruh kanatan uzak bakışları.

"Onun bir tek babası var, o da benim," dedi. Bir şeyleri kanıtlama çabası içine girdiğinin farkındaydım. Bunu sadece söylemek için söylüyordu. Alper'i gerçekten sahiplendiğinden değil. "Anladın mı?"

"Hayır," dedim umursamazca. "Onun ailesi benim. Sen artık yoksun. Ne benim hayatımda ne de onun."

Bunları bana söylettiren sensin baba. Kurduğum cümlelerin mimari sensin. Gurur duy, bir kızı babasından nefret ettirme derecesine getirdin hatta nefretin ötesine sürükledin, gurur duy baba.

"Sen zaten umurumda bile değilsin artık," dedi yüzünü ekşiterek. "Ben Alper'in peşindeyim."

İşte. Kulaklarım bir kez daha şahit oldu senin gaddarlığına. Gözlerim bir kez daha tanıdı uzaklığını. Güçlü olmaya çalışıyorum karşında dururken, ama bir yanım hâlâ yerde yatıyor.

Yanıma uzanır mısın baba?

Ayağa kaldırma, sadece bir kez olsun uzan yanıma. Seninle uyumak nasıl bir his hiç yaşamadım, seninle gülmek nasıl bir his hiç tadamadım. Bana öğrettiğin en iyi şey, koca bir acı. Koca bir cam kavanozun içine atılan her bir kâğıt parçasında, gözyaşlarım ve acılarım saklı. Hiçbirini açıp okumadım çünkü hepsinde adın yazılıydı.

"Ondan uzak duracaksın, sana vermeyeceğim onu," dedim tehditkâr bir sesle. Boş bir duruş sergiledi gözleri. "Buna sen mi karar vereceksin?" diye sorup devam etti. "Hangi vasıfla? Elin adamlarının koynunda yatıp kalkan sürtük bir kız olma vasfıyla mı?"

"O elin adamı dediğin adam var ya," dedim yutkunarak. Gözlerim yanmaya başladı. Dudaklarımı titreterek açarken, ağlamamak için dişlerimi dudağımın içine sapladım. "O adam senin açtığın yaraları bir bir sardı. O adam bana senin veremediğin şeyi verdi," deyip fısıldadım: "Şefkati."

Babam sustu.

Kalbim sustu.

Susma baba, böyle olsun istemezdim de, pişmanım de, buradayım, yanındayım de. Ama susma gözünü seveyim susma.

"Bana bakınca ne görüyorsun?" diye sordum kırık bir sesle. Gözlerinin kahvesi öylesine acıydı ki, el süremedim. "Bana baktığında ne hissediyorsun?"

Ona kızı olduğumu ispat ettirme çabası mıydı bu? Elbette hayır, ona hâlâ içinde bir yerlerde iyilik olduğuna inandığım kalbini görmek

içindi bu sarf edişlerim. Susmaya devam ettiğinde, omuzlarımı düşürdüm. İç çekerken dudaklarıma buruk bir tebessüm sindi. "Sokaktaki köpekten farkım yok, değil mi?"

Gururumu ayaklar altına aldım senin için. Son defa. Bir daha olmayacak söz.

Kırışan göz kenarları yılların yorgunluğunu biriktirmişti yüzünde. Yıpranan gömleğin yakası, annemin kokusunu özlettirmişti. Çift ütülü kumaş pantolonu kırık yatağımı hatırlatmıştı. Biz aileydik baba, her ne kadar mutlu olamasak da bir aileydik işte.

"Değersizim, biliyorum," dedim tüm gücümle acıyı hissederek. Canımın yanmasını istiyordum çünkü canımın yandığını görmesini bekliyordum. Ama bana bakmıyordu bile. "Ama artık bir önemi kalmadı. Ne Alper ne de ben senin hayatında değiliz," dedim ve kaşlarımı çatıp karşısından çekildim.

İri elleri çabucak kollarımı buldu ve sarmalayıp beni kendine çevirdi. Yüzümü buruşturdum, canımı yakmıştı ve bunun farkında bile değildi. Beni sertçe önüne çekerken saçlarım savruldu. "Alper'i tıktığın o yurttan geri alacağım, duydun mu?"

"İzin vermem," dedim burnumdan soluyarak. "Ölsem de onu sana vermem."

"Öl."

Ve bir şehir yıkıldı üzerime. Ve bir yaprak daha döküldü dalından. Sararmış ruhuma bir çizgi daha çizdi ellerin. Ve ben o şehirde çürüdüm senin sevgisizliğinden.

Kolumu ellerinin arasından kurtardım ve dudaklarımı ıslattım. "Senden nefret dahi etmiyorum." Bakışları öfke doluydu. "Senden nefret dahi edemiyorum." Bakışları hırs doluydu. "Seni tanımıyorum."

"Dilin uzamış, fazlasıyla haddini aşmayı öğrenmişsin," dediği an kıkırdadım. Hüznün verdiği bir gülüştü bu. "Kusura bakma, senin öğrettiklerinin yanında biraz fazla acemice."

"Bana bak," dedi eli anında havaya kalkarken.

Gülmeye devam ettim. "Ne o? Bir tokat daha mı atacaksın?" Sonra duraksadım ve gülüşümü yok ettim. "Bir tokat daha atar mısın baba? Taş kalbin yumuşar mı bana vurunca?" dediğimde kollarımı iki yana açtım. "Hadi buradayım, karşındayım. At bir tokat daha, vur bir kez daha. Alışkınım nasılsa."

Eli havada kalakalmıştı.

"Haydi, tutma kendini. Acımasızlığını gözlerinde görüyorum, bedenimde hissettir, haydi."

Beni bir canavara dönüştürdün sen. Beni kendi ruhumun hizmetkârı yaptın sen. Kalbim artık sadece acıyı kabulleniyor, diğer hislerin açlığını acı emiyor. Tıpkı bir sünger gibi her güzel hissi emiyor baba.

"Bak," dedi sertçe. Eli havaya daha çok kalktığında gözlerimi kıstım ve karşısında dik durdum. "Sen bu tokadı bile hak edecek vasıfta değilsin. Sürtüğün teki..."

"Lan?"

Boğazım düğüm düğüm olurken, konuşmasını bölen o sesin varlığına döndüm. Kamer'in öfke dolu bakışları babamın üzerine sabitlenmişti. Hemen arkasında Alper'i gördüm, yüzündeki o masum tebessüm kırık bir vazo gibi paramparça olmuş etimi kesmişti.

"Sen ne arıyorsun lan burada?" diye öfkesinden ödün vermeden babamın üzerine doğru yürümeye başladı. O sırada zil çalmıştı. Öğrenciler sınıflarına doğru yol alırken, çoğunun bakışları üzerimizde belirdi. Kimi el işaretiyle, kimi gözleriyle yanındaki arkadaşını dürtüyor bir şeyler fısıldıyordu.

Kamer babamın önüne gelmeden, onu sertçe göğsüne vurarak geriye ittirdi. "O havaya kalkan elini kırarım," dedi dişlerini sıkarak. "Duydun mu lan? He duydun mu?"

Babam sersem bir sallantıyla geriye doğru yalpalanırken, Kamer'in öfke dolu tavrına beklenmedik bir karşılık vererek güldü. Duraksadım ve kaşlarımı çattım. Babamın yüzündeki korkutucu gülüş büyürken, bana bakıp Kamer'i işaret etti. "Al bak, sahibin de geldi işte."

Nefes alamadım.

"Lan sen hâlâ nasıl konuşabiliyorsun it?" dedi Kamer müthiş bir hırs ve sinirle. "Ona bir daha yaklaşmayacaksın."

Kamer'in kuvvetli sesi, okulun bahçesindeki öğrencilerin daha çok dikkatini çekmeyi başardığında, gözlerim anında Alper'i buldu. Dümdüz öylece bakıyordu. Ne hissettiğini ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Yanına koştum ve omuzlarının uçlarını tutup kendime çevirdim.

"Haydi çabuk, çantanı topla gidiyoruz," dedim hızla. "Nereye?" diye sordu sessizce. Ağlamak geldi içimden. Deli gibi haykırmak, dağa taşa hıçkırmak ve öfke kusmak geldi sebepsizce. "Şimdilik seni yurda götüreceğim, ama söz yanıma alacağım seni tamam mı? Şu an en güvenli yer orası."

Benim yanımda güvende olurdu biliyorum ama daha zamanı gelmemişti. İki gün önce Dayı vuruldu, daha sabah Andaç'ı vurdular. Sırasını bilmediğim bir terazide dengede durmaya çalışıyorum ben. Ve o sıranın sana gelmemesi, sana değmemesi için her şeyin normale dönmesini beklemek zorundayım kardeşim.

"Bana en güvenli yer, senin yanın abla," dediğinde kalbimin içinde öyle büyük bir yara açıldı ki, ne söylersem söyleyeyim iyi gelmeyecekti. Sustum ve ona sarıldım. Kafasını boynumun girintisine yaslarken, sırtını sımsıkı kavradım. El değmemiş çiçeğimsin sen benim, suya muhtaç güneşe hasret.

Ama sana söz yine gelecek ilkbaharlar.

"Yanındayım Alper, yemin ederim yanındayım," dedim hızlı hızlı. "İyiliğini düşünmesem almaz mıyım yanıma hemen seni? Az kaldı tamam mı, çok az kaldı."

"Ben iyiyim abla ama bazen canım acıyor işte."

Dudaklarımı titrete titrete birbirine bastırdım. Havayı, temiz bir nefesi kucaklar gibi içime çektim. Kirpiklerimin boğumlarında yıkanan buharlar, gözyaşıma ortak olmamak için direndi. "Acıyan yerlerini öpeceğim senin, hiçbir zerreni atlamadan öpeceğim söz," diyebildim zoraki bir nefesle.

Elleri belimi buldu. Sırtım bir kardeşin ruhuyla ısındı. "Şüphem yok," dedi kısık bir sesle.

Kardeşim. Canımın en içindeki mabedim.

"Sen üzülürsen ben yaşayamam," dediğimde devam etti. "Artık seni üzmeyeceğim, bu da benden sana söz."

Gülümsedim. Dudağımın kıvrımları geçmişin pasıyla üflenen acıyla boyandı. "Söz mü?" diye sordum onu tekrara düşürerek.

"Kardeş sözü," dedi anında. Ses tonu içimi ferahlatmıştı. Kollarını sırtından çektim ve küçük gözlerine baktım. Koyu renk saçları ve beyaz suratı tüm masumiyetiyle beni karşılamıştı. "Haydi al çantanı, ben sonra hocanla konuşurum," dedim.

"Tamam," dedi düz bir sesle. Ardından gözleri babama kaydı. "Babam ne olacak?" diye sorduğunda iç çektim.

"Bizim olmayacak."

Esen rüzgâr güneşin can sıkan sıcağını yüzümüze yapıştırmaya başladığında, Alper sessizce içeri girip sınıfına çıktı. Vakit kaybetmeden Kamer'in yanına gittim. Elleri babamın yakasındaydı. "Onlardan uzak

duracaksın artık," dedi tehditkâr bir sesle. "Pisliğinde kendini boğ."

"Benim senin sürtüğünle bir işim yok," dediği an Kamer kafasını babamın kafasına gömdü. Dudaklarımdan ufak çaplı bir çığlık koparken, ellerimi ağzıma siper ettim. Babam yere düşerken Kamer yukarıdan üzerine eğildi. "Bir daha söyle, haydi bir daha söyle lan!"

Okulun dış kapısının güvenliği olayı fark eder etmez buraya doğru gelmeye başladılar. Ellerimle Kamer'in kolunu kavradım. "Yapma daha fazla."

Erkeksi ve sert nefesi hırıldadı. "Öldürürüm lan seni. Yemin ederim canım için canımdan vazgeçer öyle öldürürüm."

Babam yere uzanmış, elleriyle yüzündeki kanı kapatmaya çalışıyordu. Kamer ayağıyla karnına bir darbe vurduğunda, "Ona yaşattığın her acıyı sana misliyle yaşatacağım. Bu da benden sana bir yemin olsun," diye bağırdı.

"Tamam, yapma artık," dedim tükenmiş bir çaresizlikle. Ama beni duymuyordu, kollarında olan ellerimi hissettiğinin farkında bile değildi. "Adımı kulaklarına kazı lan," deyip eğildi ve babamın yüzüne baktı. Babam, hissiz bir suratla onun siyah gözlerine bakarken yüzümü ekşittim. Pişman değil misin hâlâ baba? Gerçekten soğumadı mı içinin yangını? Kamer babamın suratına bakmaya devam ederek, kafasını salladı. "Kamer benim adım, yaralayıp attığın kızın var ya, onun için dünyaları yakacak adamım ben. İyi öğren adımı çünkü değil seni yakmak, küle çevireceğim."

Babalar ve kız çocuklarının arasında farklı bir bağ olurdu. Kız çocuklarının ilk aşkı babaları, prensi de onlar olurdu. Saçlarını koklayıp, geceleri üzerini örtmese de bir bağ olurdu işte. Bizim öyle masallardaki gibi bir bağımız yoktu ama bir adı vardı. Baba ve kız. Kuru ve tatsız bir cümle. Ama adımız hâlâ yan yana, aynı cümlede geçiyordu işte. Hâlâ... Bak baba, hâlâ diye başlayan cümlelerimin sonunda kocaman bir üç nokta var. İlerisinin devamı için değil, her bir noktayı devam ettiremediğim için.

"Ne oluyor burada?" diyerek Kamer'in kollarını kavrayıp onu yukarı kaldırdılar. Güvenlik görevlisi iki tane adam Kamer'in kollarını sıkı sıkıya tutarken, Kamer kuvvet sarf ederek kendini geri çekti. "Bırakın lan beni," dediğinde güvenlik görevlisinin biri babamın yanına eğilerek onu doğrultmaya çalıştı.

Ne acı, sadece bakakalmakla yetindim.

"Sakin ol delikanlı," dedi kır saçlı orta yaşlı bir adam. Kamer derin

derin nefes alırken, ürkek gözlerle ona baktım. Gözleri gözlerime değdi. Karalarının renk geçirmez opaklığı zihninin röntgenini çıkarmıştı adeta. Sinirliydi ve sinirini bir şekilde atması gerekiyordu. O öfkesi hariç her şeyini içinde yaşayan adamdı. Öfkesi bacaklarına dolanan bir fazlalıktı. Ama gerçekti.

"İyi misiniz beyefendi?" diye sordu diğer adam, babamı yerden kaldırırken. Kaşının kenarından sızan kan güneşe inat parlamaya devam ediyordu. Şakakları üzerinde hiç eğreti durmayan bir renge daha ev sahipliği yapmıştı: *Kan kırmızısı.*

"Turp gibi," dedi Kamer şaka sayılmayacak bir sesle.

Babam ayağa kalkarak bize baktı. "Oğlumu sizin elinizden alacağım."

"Siktir lan," dedi Kamer bir adım öne çıkarak. Güvenlik görevlisi onu durduğunda, Alper'in görüntüsü gözlerime düştü. Sakin adımlarla yanıma gelmeye başladığında, yanına yürüdüm. Babam bize baktı. "Alper, ben senin babanım oğlum."

"Duyma onu," dedim.

"Alper, senin tek ailen benim oğlum," dedi bağırmaya devam ederek.

"Duyma onu," dedim yenileyerek. Alper donakalmıştı. Ellerimle omzuna dokunduğumda kafasını bana çevirmeden fısıldadı: "Haydi gidelim."

Alper tek omzuna attığı çantasıyla önümden hızla geçerken, babamın gözleri onu takip etmeye başladığında öne atıldı. "Alper, buraya gel. Babanım ben senin, senin yerin benim yanım."

"Sen," dedi Kamer onu durdurarak. "Yanında olmaya çalışanları iten adamsın. Yalnızlık senin eserin, kimseyi hak etmiyorsun. Uslu uslu dur, canımı sıkma."

"Sana da sıra gelecek," dedi babam beklemediğim bir tavır sergileyerek.

"Hadi ya," dedi Kamer rahat bir sesle. "O sırayı öne çekeyim ben. Buradayım pezevenk!"

Babamın bakışları tekrar Alper'e odaklandığında, Alper'in umursamaz tavrına bir ses daha gönderdi: "Alper seni bulacağım ve seni yuvana geri döndüreceğim."

"O çocuğa bir daha bulaştığını göreyim, seni pişman ederim. Onlar senin hiçbir şeyin artık, bundan sonra muhatabın benim," diyerek elinin tersini göğsüne sertçe vurdu. Kamer'in sert sözleri babamı ürkütmüşe benziyordu. Daha fazla dayanamadım ve Alper'in peşinden hızlı hızlı yürümeye başladım.

"Bu kadar kolay olmayacak, duydun mu lan? Bu kadar kolay olmayacak." Babamın arkamdan bağırışını duyuyordum. Gözlerimi kapattım ve keskin bir soluk alıp arabaya yaklaştım. Gözlerim Kamer'i yeniden tanırken, babamın karşısında daha dik durup, "Burada bitmedi," dedi. Babamın yaşlı gözlerinin yavaşça kısıldığını gördüm.

Kamer, ceketinin yakasını düzeltti ve arkasını dönüp elinde ki anahtarla arabanın kilidini açtı. Alper, beklemeden arka koltuğa yerleşirken gözlerim son kez babamın suratında asıldı. Uzağız, o kadar uzağız ki kollarımı açıp koşsam sana, tutarsın belki. Uzağız, o kadar uzağız ki kollarını açmasan da koşarım belki.

Kamer sinirle yanıma geldi. "Gidiyoruz, haydi."

Gidelim.

Alper'i yurda bıraktıktan sonra eve geldik. Kapıdan içeri girdiğimizde, omuzlarımı düşürdüm ve sakince salona doğru yol aldım. Çetin, mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu, Şevkat dayı ortalıkta gözükmüyordu. Andaç? Andaç ise boylu boyuna uzanmış, elindeki kumanda ve kucağında bir tabak cipsle televizyon izliyordu.

"Sana da gün doğdu," dedi Kamer, Andaç'a bakarak. Buruk bir tebessümle ona karşılık verdiğimde, gözlerimle etrafı taradım. "Zeynepler nerede?"

"Mutfak için eksik birkaç bir şey varmış, onu almaya gittiler," dedi Andaç yüzünü ekşiterek. Canı hâlâ yanıyordu. "Ağrının şiddeti çok mu hâlâ?"

Andaç sinsi bir bakış atarken, kıkırdadı. "Erzurum kadar değil."

Sustum. Sadece sustum çünkü; neden susmayayım?

Kamer sıkıntılı bir soluk alıp verirken, "Keşke bacağın değil de dilinden vurulsaydın. En azından bu siktiri boktan şeyleri duyup, her defasında artan, kafana sıkma isteğini körüklemezdin," dedi.

Omzumun üzerinden Kamer'e bakarken Andaç, elindeki kumandayı gevşetti. "Bu nasıl bir cümledir, ya Rabbim. Seninle tanışmak istiyorum, benimle çay içer misin yiğidim?"

"Ulan morfin de vermedik anasını satayım, nasıl bir kafan var senin?"

"Onun kafasına sıçayım," dedi Çetin, mutfaktan diyaloga müdahale ederek. Andaç'ın keskin bakışları yumuşadı. "Zeynep'i hangi kafayla tavladın lan sen?"

Ah! Şu mesele.

Andaç, elindeki kumandayı bırakıp boğazını temizledi, yeşil gözlerini kıstı. Şu an karizmatik olmaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen bir baksana bana," dedi Çetin'e bakarak.

"Bakıyorum," dedi Çetin.

"Bak bak, iyi bak," dedi Andaç tekrarlayarak.

"Bakıyorum."

"Daha dikkatli bak," dediğinde Kamer dayanamayıp araya girdi.

"Lan bakıyor ya it, ne sinir ediyorsun adamı?"

Andaç sözde karizmatik havasını bozarken, omuzlarını düşürüp dudaklarını sarkıttı. "Sadece bak demek istemiştim abi." Kamer dudaklarını yalarken, gülümsedim. Andaç, kucağındaki cips dolu tabağı yere koyarken, televizyona yöneldi ve pozisyonunu bozmadan elindeki kumandayla kanalları kurcalamaya başladı.

"Ben sana bir bakacağım," dedi Çetin sinirli bir ses tonuyla. "O zaman bir daha bakabilecek misin, it herif?"

Andaç anında başını Çetin'e çevirdi. "Abi?"

"Ne var?"

"Bugün bana bir şey olsaydı, üzülür müydün?"

Andaç'ın hüzne fırça atan rengi, öylesine masumdu ki bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu. O, her ne kadar sempatik, buradaki herkesten farklı bir karakter olsa da sevgi ve ilgiye aç bir çocuktu. Herkes gibi. Ama o bunu belli etmiyordu, yani en azından duygularını delicesine yaşıyor acıya fırsat bırakmıyordu.

Gözlerim Çetin'e kaymadan Kamer'in siyahlarına dokundu. O da susmuştu. Sessizliği aslında çoktan cevabını vermişti bile. Bu adamlar sözleriyle dövüp, kalbiyle seven adamlardı. Bu adamlar dudaklarıyla sövüp, ruhlarıyla büyüten adamlardı.

"Üzülür müydün?" diye sordu Andaç. Çocuk cidden merak ediyordu. Nasıl bir gerçeklikse, bu sevgiyi hissetmek istiyordu. Kıvırcık saçları yastığın üzerine dağılırken, gözleri sessizliğe karışır gibi söndü. Dudaklarına acının izleri bulanırken, pes edercesine önüne döndü ve bir şeyler fısıldadı: "Durum o kadar vahim he."

Sebepsizce canım acımıştı. Ona o an sarılmak istedim ama sarılamadım.

"Tamam lan tamam, ağlama hemen," dedi Çetin hızla. "Üzülürdüm herhalde, ne bileyim hiç düşünmedim."

"Valla mı?" dedi Andaç hemen sıçrayarak. Sessizce kıkırdarken, kaşlarım kırıştı. Kamer, umursamaz bir tavırla başını sağa sola sallarken Andaç, Çetin'e bakmaya devam etti. "O zaman Zeynep'i bana veriyorsun." Gözlerim irileşirken, öksürdüm.

"Yavaş gel lan," dedi Çetin yalancı bir öfkeyle. "İhtimal verdik borçlu çıktık. Yok sana kız mız, önce bir okulunu bitir."

"Ha okul bitince vereceksin yani," dedi Andaç kaşlarını yukarı doğru kaldırarak. "Ulan senin Türkçe hocanı sikeyim," dedi Çetin yüksek sesle. Andaç güldü. "Valla ikidir Faik hocayı anıyorsun, tercihlerin arasındaysa ayarlarım kayınçocuğum."

"Ney çocuğum?" diye sordu Çetin, yüzünü ekşitip gözlerini kısarak.

Andaç önüne dönerken, "Kayınçocuğum diyeceksin," dedi. Onun bu halini seviyordum. Kabul, dengesiz olabiliyordu bazen ama en azından acısı da hissettiği derinlik kadar çabuk geçiyordu. O sanki sadece mutlu olmak için doğmuş, gülmek ve güldürmek için yaşıyordu.

Oysa hayat Andaçları alıp, Alperleri veriyordu bize.

"Kafa lan bu kafa," dedi Kamer eliyle kafasına vurarak. Andaç cipsinden bir parça alıp dişlerinin arasında öğütmeye başladığında, "Biz de ayak demedik," dedi. Aralık olan dudaklarım kapanırken, Kamer'in bir sonraki hamlesini bekledim. Koltuğun kenarındaki yastığı alıp sertçe Andaç'a fırlattı. Yastık Andaç'ın sargılı bacağına düşerken yüzümü ekşittim. Andaç ani bir refleksle bacağına dokunurken, Kamer öne atıldı.

"Hassiktir, bir şey yok değil mi lan?"

"Ronaldo olacak bu bacak, yapmayın şöyle şeyler," dedi Andaç dudaklarını sızlatarak.

"Ronaldo'ymuş," dedi Kamer omzunu silkip eliyle Andaç'ın sargılı bacağını göstererek. "Sabri olursa öp de başının üstüne koy anasını satayım."

"İltifat mı hakaret mi?" dedi Andaç sızlanmaya devam ederken. "Neresinden baktığına bağlı." Kamer, düz bir sesle onu yanıtsız bırakmazken Andaç, usulca geriye çekilip koltuğa tekrar uzandı. "Neyse bu seferlik affettim, bir daha olmasın."

Kamer kaşlarını yukarı kaldırarak gözlerini irileştirdi. "Yavşağa bak yavşağa," dedi.

"Abi sana zahmet şu sehpanın üzerindeki meyve suyunu ver de bo-

ğazım ıslansın ciğerlerim kurudu." Andaç, eliyle sehpanın üzerini işaret ettiğinde Kamer, gözlerini sımsıkı kapattı ve sehpanın üzerindeki meyve suyu şişesini Andaç'ın kucağına attı. "Al, zıkkım iç."

"Teşekkür ederim," dedi ve keyifle meyve suyunun kapağını kaldırıp içmeye başladı. O sırada Kamer ile gözlerimiz birbirine değdi. Kaşlarımı çattım, gözlerine baktığımda babamın izlerini gördüm. Babamın bitmek tükenmek bilmeyen, öfkesi ve hıncının izlerini taşıyordu. Derin bir nefes aldım ve geriye dönüp merdivenlere yöneldim. İlk adımımı attığımda Kamer'in de beni takibe düştüğünü fark ettim.

Nihayetinde basamakları tamamladım ve odanın kapısını açıp kendimi yatağın üzerine attım. Yorgun olan bedenim değil, ruhumdu. Yıpranan saçlarım değil, umutlarımdı. Sırt üstü uzanırken, ellerimi karnıma koydum ve boş bir suratla tavanı izlemeye başladım. Kamer arkamdan gelirken, kapıyı yavaşça kapattı ve üzerindeki deri ceketi çıkarıp yanıma uzandı. Sırtüstü uzanmış, birlikte boş tavanı izliyorduk. Nefeslerimizin sesi çok kısıktı, birbirine ulaşamıyordu bile.

Göğüs hareketlerimi en aza indirgemeye çalışarak, sakince konuşmaya başladım: "Hiç soğumamış içi..."

Canının içi de kalbinin çiği de hiç yumuşamamış baba.

"Azıcık bile özlememiş," derken elimi karnımın üzerinden kaldırdım ve işaret parmağım ve başparmağımın ucunu birleştirdim. "Şu kadarcık bile."

Dudaklarımın yandığını hissettim. Her bir harf dökülürken dudaklarımdan, dokunduğu her yeri yaktığını hissettim.

"Niye ki? İnsan hiç mi özlemez canından olan birini?" diye sorduğumda Kamer kafasını bana çevirip, parmaklarını saçlarıma götürdü. Dokunuşu tüy gibi yumuşacık hissettirirken, gözlerimi kapattım. Parmakları saçlarımı geriye doğru iterken fısıldadı: "Benim seni özlediğim gibi mi?"

Gözlerim göz kapaklarımı reddederek tekrar açıldı. Dudaklarımı ıslattım ve iç çektim. "Özlemek kötü bir his..."

"Fazlasıyla," dedi hızla cümlemi bölüp, ellerini saçlarımda gezdirmeye devam ederek. "Ama insan kötüyü bile özlüyor," deyiverdim sonra. Babamı özlemekten değil, babamın içindeki iyiliğine inandığım kalpten bahsediyorum. Kolay değildi. Birini silmek, onu yok saymak kolay değildi. Zamana ihtiyacım vardı, zamanda kaybolup gitmeyene dek hem de.

"Beni özlediğin gibi mi?" diye sordu kısık bir sesle. Alnım kırışırken kafamı ona çevirdim ve gözlerine baktım. "Sen kötü biri değilsin," dedim kırık sesime aldırış etmeden. Elleri yüzümün çevresine indi. Şakağımda dolandı, yanağıma indi oradan dudağımın kenarına. Boğazımı sıktım ve ayaklarımı farkında olmadan kıpırdattım.

"Ama sana baktıkça aklıma kötü şeyler geliyor," deyiverdi beklemediğim bir anda.

Gözlerim büyürken güldüm. Dişlerim gözükmüş olmalıydı. "Kötü değildir, başka şeylerdir onlar."

"He biraz fesat şeyler de olabilir," derken sesinin neşesini fark edebilmiştim. Gözlerinin siyahına tekrar baktım. Göz bebekleri küçücük olmuştu, gözlerinin akı boyası dökülmüş bir duvarı andırıyordu.

"Korkmalı mıyım?" diye sordum ciddiyetten uzak bir tavırla.

"Sana bu kadar yakınken ben bile kendimden korkuyorum anasını satayım, bir de soruyor musun?" diye söylendi. Ona düz bir bakış attığımda güldü. Uzun bir zaman sonra yanağının içindeki derin çukur kendini belli etti. "Sakın bozma," dedim başımı kaldırarak. Kamer gülüşünü söndürmeden, "Ne oldu?" diye sordu. Onu yanıtsız bıraktım ve gamzesinin üzerine bir öpücük kondurup geri çekildim.

"Onu öpmeyi seviyorum ve bu her zaman yapabileceğim bir şey değil, fırsatları değerlendirmek lazım," dedim. Sanırım biraz utanmıştım. Kafamı tekrar yatağın üzerine bıraktığımda Kamer'in dişlerini sıktığını gördüm. "Ulan şu gamze neden dudakta çıkmaz ki?"

Alayla kafamı salladım. Manyak herif.

"Bilmem, yanağında yuva kurmak istemiştir belki kendine," deyip iç çektim.

"Orayı yuva yapan sensin," dedi kısık bir sesle. Gözlerimizin içine akı kahve ve siyahın dansı. Gözlerimiz sarmaş dolaş oldu bu renklerin sarhoşluğundan. "Senin yuvan benim," dedi.

"Sensin."

Sonra sustuk, ta ki bir bebek sesi duyana kadar. İkimizin de anında kaşları çatıldı ve mekanik bir biçimde başımızı kaldırıp birbirimize baktık. Kapının ardından kulağımıza ulaşan ses bir bebeğin çığlıklamaydı. Kamer duyduğu sesle şaşkına dönerken, "Siktir," dedi. "Bu ses Andaç'a ait olamayacağına göre, yani çocuk daha ama bebek gibi ağlamıyor en azından."

"Bebek mi?" dedim tereddütle.

"Bebek mi?" diye sordu kendi kendine. "Bebek ne lan?"

"Ne bileyim ben," dedim dudaklarımı büzerek. Gittikçe kulağımızı dolduran ağlama sesleri zihnimizdeki soru işaretleri tablosuna bir işaret daha atarken, anında ayaklandık ve kapıyı açtık. Kamer önde ben arkada salona indiğimizde, gördüğümüz şey ile ikimiz de olduğumuz yerde kalakaldık.

Zeynep kucağında bir bebekle öylece karşımızda dikiliyordu.

"Çüş," dedi Kamer kendine engel olamadan. "Ne ara yaptınız lan bunu?"

Zeynep'in şaşkın bakışları Kamer'i odağına alırken, odadaki tüm şaşkın bakışlar Zeynep'e odaklıydı. Hafızam gördüğü şeyleri belleğine kaydederken, odayı dolduran hıçkırık sesine Andaç ortak oldu ve iki elini de yukarı kaldırıp Kamer'e baktı. "Vallahi ben bir şey yapmadım abi. Üstelik benden böyle bir bebek çıkmaz."

Zeynep'in yanakları kızardı. Kucağında tahminen altı, yedi aylarında bir bebek vardı. Elleri yumuk yumuktu ve durmadan ağlıyordu. "Kızım, söylesene kimin bu bebek?" diye sordu Kamer bağırarak. Bebeğin sesi tüm odayı doldururken, seslerimizi birbirine ulaştırmaya başladık. "Abi ileri sokağın başındaki çöpün kenarında duruyordu."

Gözlerim dehşetle açılırken, nabzımın damarlarımdaki sertliğini hissedemedim. Bu korkunçtu. Bu çok caniceydi. Bu çok kalleşçeydi.

"Nasıl?" dedi Kamer güç bela konuşmaya çalışarak. "Valla abi, Aytaç'la marketten gelirken rastladık. Onu orada bırakamadık biz de." Zeynep, çaresizce açıklamasını yaparken onun yanına gittim ve kucağında duran bebeğe baktım. Üzerinde yalnızca yırtık bir uyku tulumu vardı. Açtı, üşümüştü de. Kıyamadım, onu kucağıma aldım.

Kollarımın arasında kıpırdanmaya başladı. Onu yüzüme doğru kaldırdım ve yanağını yanağıma sürttüm. Buz gibiydi ve ağlamaya devam ediyordu. "Üşümüş ve acıkmış," dedim düz bir sesle. Zeynep acele eder gibi mutfağa yürüdü. "Tam süt almıştık zaten, onu içirelim."

"Olur, yeter ki karnı doysun," dedim bebeğe bakarak. Ağlamaya devam ettiğinde, yüzümü ekşitip onu kucağımda sallamaya başladım. "Ağlama güzelim, ağlama miniğim." Gözleri maviydi ve muhtemelen bir kız çocuğuydu. Ellerini havaya kaldırıp belli belirsiz savurmaya devam edip, ağlamaya devam etti.

"Meme yok mu lan?"

Andaç'ın sesine kulak kabarttığımda, Kamer araya girdi. "Sende varsa versene, ne uğraştırıyorsun?"

"Olsa vermem mi abi, beni biliyorsun cömerdimdir," deyip sustu. Kamer, onunla daha fazla muhatap olmadan yüzünü ekşitti. "Nasıl susacak bu?"

"Bilmiyorum daha önce hiç bebek susturmadım," dedim ona dümdüz bakarak. Dudaklarında belirgin bir kıvrım oluşurken, gözlerimi kıstım. Bana imalı imalı bakmaya devam ettiğinde Zeynep bir kâse sütle yanıma geldi. "İçirelim şunu." Bebeği kucağımdan indirmeden koltuğun üzerine oturdum. Kaşığı kâsenin içine daldırdım ve bebeğin dudaklarına götürdüm. Delicesine ağladığı için sütün yarısı yüzünün kenarına dökülmüştü. Kaşığı dudaklarından itmeden sütü ağzının içine boşaltmaya başladım. Ön dişleri kaşığa çarptığında güldüm. Güldüm çünkü gözüme ağlarken bile tatlı gelmişti.

"Nasıl olur da bir anne, çocuğundan vazgeçer?" diye sordu Zeynep kısık sesiyle. Gözlerim bebeğin mavilerine bağlandı. Kucağımda bir cennet vardı, kollarımın arasında dünyanın en masum şeyi vardı. Ve cehennem, cenneti kabul etmemişti. Zira bu bebeğe bunu yapanlar, cehennemin en dibindeki katranda yanmayı hak edenlerdi.

"Bunu yapan bir anne olamaz, Zeynep."

Gözlerim hâlâ mavilerinin içine bakarken, dudaklarımı araladım. Kamer, Andaç'ın uzandığı koltuğun başında dikilmiş öylece bana bakıyordu. Gözlerine bakmasam da gözlerinin bende olduğunu fark edebiliyordum. Zihninde dönen hikâyeleri bilmesem de az çok ne hissettiğini hissediyordum.

Zeynep bebeğin ellerini öpmeye başladı. Gülümsedim. Hıçkırıkları hızı dinen bir yağmur gibi yavaşlarken, parmaklarımı bedenine daha sıkı doladım. Zeynep geri çekilirken süt dolu kâseden bir kaşık daha aldım, bebeğin ağzına götürdüm. Minik suratı ağlamaktan kasılmış gibiydi. Sütün bir kısmı ağzının kenarına dökülürken, Zeynep elindeki bezle dudağının kenarını silmeye devam etti.

O sırada Aytaç elinde bir battaniye ile salona girdi. Bakışlarımı ona çevirirken, elindeki bordo kareli küçük battaniyeyi yanıma bırakıp geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedim dişlerimin arasından konuşarak. Cevap vermeden Andaç'ın koltuğunun ucuna oturdu. Oturduğum yerden kalktım ve Zeynep'e döndüm. "Şunu aç da bebeği saralım."

Zeynep hızlı hareket ederek battaniyeyi açtı. Eğildim ve kollarımın arasında duran miniği battaniyenin üzerine bıraktım. Ağlamaya devam

etse de gözyaşlarının şiddeti kırılmıştı. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülürken bunu sorun etmedim. Bebeği battaniyeye sıkı sıkı doladım ve onu tekrar kucağıma aldım. Kollarım arasında farklı bir dünya vardı sanki. Ben buzdum, o ateş. Birbirimize yabancıydık, zıttık. Uzun zamandır bu kadar berrak bir sayfaya dokunmamıştım.

"Uyutmamız lazım," dedim kucağımda ritmik hareketlerle onu sallamaya devam ederken. Andaç, "Valla ben çok iyi bebek sallarım ama ayağımın durumu ortada," diye konuştu. Onu dikkate almayıp, kucağımda sallamaya devam ettim. Dudakları usul usul kapanmaya başlamıştı. Gözleri de kayıyordu. Minik parmakları birbirine kenetlenmiş, mavi gözlerini süsleyen uzun kirpikleri kırpışıyordu.

"Ben bir yatırıp geleyim bunu," dedim ve odaya yöneldim. Derken Kamer'in sesi beni durdurdu ve bana doğru yürümeye başladı. "Nereye yatıracaksın?" diye sordu gözlerini kısarak. Sesinde belli bir şüphe hâkimdi. "Odaya," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Yatağımıza yani," dedi onaylar gibi. Yatağımız kısmında takılı kalsam da bu fikri erteleyip, onun kara gözlerinin içine baktım. "Başka nereye olabilir? Tamirhaneye mi götüreyim Allah aşkına?"

Gözleri bana boş boş bakarken, bebeğin suratına bakıp güldüm. "Şunun güzelliğine bakar mısın? İnsan kıyabilir mi hiç?"

Kamer'in nefesini duyamadım. Bakışları yavaşça bebeğin suratına inerken fırsattan istifade ben de ona baktım. Kıvrımlı kirpikleri bebeğin güzelliğine karışırken, yüzümde hep bir tebessüm mevcut idi. Kamer ifadesiz bir biçimde bebeği izlemeye devam ederken, bebek huzursuz bir ses çıkardı. "Uykusu var gerçekten," dedim anında. Kamer geri çekilerek, kaşlarını çattı. "Pekâlâ," dedi derin bir nefes alırken. "Uyut o zaman."

Bir şey söylemedim ve yukarı çıktım. Akşam güneşi havayı kızıla boyarken, günün en sevdiğim zaman dilimi olması da cabasıydı. Beklemeden siyah pikeyi kaldırdım ve yastığı düzleştirerek yatağın içine koydum. Bebeği kollarımın arasından yatağın içine bırakırken, etrafını sarmaladığım battaniyeyi gevşettim ve başını yastığın üzerine koydum. Hemen yatağın uç kısmına bakan gövdesinin kenarına da diğer yastığı koydum. Üzerine pikeyi çekerken, dudakları arasından garip garip sesler çıkarmaya devam ediyordu. Sebepsizce gülümsetmişti.

Geri çekildim ve yatağın ucuna oturup, dirseğimden kuvvet alarak bebeğin üzerine eğildim. Ellerini pikenin dışına çıkarırken, işaret parmağımı avuçlarının arasına hapsettim. Küçük parmakları, parmağımı sarmalarken sesli bir şekilde gülümsedim. Bu mucize gibi bir şeydi.

Aslında dünyada var olan melekler, bebeklerdi. Onlar en günahsız ve en masum şeylerdi. Kanatları beyaz tüylerden oluşmasa da gülüşleri ve gözyaşları koca bir yangını söndürecek kadar berraktı. Onlar dev bir orduya kafa tutan kalkanlardı. Çünkü bir bebeğin kanı, kocaman bir ülkeyi susturabilirdi.

Parmaklarımı çevreleyen elini dudağıma götürdüm ve onu öptüm. Elinin etrafına minik minik kuru öpücükler bırakmaya başladığımda, gözleri kapanmıştı. Bir süre daha uyuduğundan emin olmak için bekledim. Arada yüzü buruşuyor, dudakları bir şeyler söylüyordu. Ne dediğini anlamasam da ne istediğini biliyordum.

Annesini istiyordu.

Gözlerimde kırık bir ayna var oldu. Göz kapaklarım her bir darbede kırıklara battı ve kanadı. Buna engel olamadım. İç çekerek, yanaklarımı şişirdim ve onu uyandırmamaya özen göstererek ayaklandım. Üstten üstten bebeği izlemeye başladığımda, pencerenin perdesini araladım ve odayı sadece güneşin geri de bıraktığı kızıllıkla aydınlattım.

Kapıyı sessiz bir şekilde kapatıp aşağı indiğimde, herkesin sofrada olduğunu gördüm. Dayı ortaya çıkmıştı. Bitkin adımlarla mutfağa yürürken, Zeynep çorba kepçesini tencereye daldırmış dudaklarını aralamıştı. "Uyudu mu?" diye sorduğunda, "Hı-hı," dedim sessizce.

"Ne yapacağız?" diye devam etti ardından. Bir şeyler konuşmak için öne atıldığımda Şevkat dayı sıramı aldı: "Polise teslim edeceksiniz elbette. Kamer, yarın sabah erkenden," dedi sonra bakışlarını Kamer'e yönlendirerek. Kamer ise, ifadesiz bir şekilde elindeki boş bardakla oynamaya devam edip, başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı.

"Çorbam nerede kaldı Zeynep?"

Kaşlarım çatılırken, sesin geldiği yöne döndüm. Andaç acı çeker gibi elini kaldırmış buraya bakıyordu. "Ver şunu çorbasını ben içireceğim." Çetin ayaklanıp tezgâhın üzerinde duran mercimek çorbasını kavrayıp Andaç'a doğru yürümeye başladı.

"Abi, Zeynep içirecekti," dedi Andaç sıkıntılı bir ses tonuyla. Çetin sert adımlarla solana giderken, "Yok sana Zeynep. Çetin var seversen, zıkkım var içersen."

Zeynep'in tedirgin bakışlarla onlara baktığını fark ettim. Ardından sandalyemi çekip oturdum ve kaşığımı sakince çorba tabağımın içine daldırdım. Canım bir şey çekmiyordu ama acıkmıştım. Açlığımı hisse-

diyordum ama bir şeyler yemeye de mecalim yoktu. Hep ertelediğim düşüncelerim sürekli karşıma çıkıyordu. Yerin dibine gömdüğüm acılarım gün yüzüne çıkmak için can atıyordu.

"Yesene kızım aç değil misin?" Şevkat dayının yumuşak sesi ufacık bir sarsıntıyla sebebiyet verdiğinde, doğruldum. "Yiyorum," demekle yetindim. Kaşığı çorbayla doldurup dudaklarımın arasına hapsettiğimde, Kamer'le göz göze geldik. Bakışları durgundu. Masadaki hareketlilik yerini yeniden durağanlığa bırakırken, tabağını bitiren sofradan kalkmaya başlamıştı. Zeynep'le birlikte masadaki bulaşıkları makineye dizmeye başladık.

"Abinin tepkisi sandığın kadar büyük değildi," dedim lekeli bardağı sepete koyarken. İç çektiğini duydum. "Andaç yaralı olmasa, onu sakat dahi bırakabilirdi aslında."

"Sanmıyorum," dedim pürüzlü bir sesle. Gözlerim, çaktırmadan Çetin ve Andaç'a odaklandı. Kumanda kavgası yaptıklarını fark ettiğimde kıkırdadım. "Baksana horozla tavuk gibi didişip duruyorlar." Doğruldum ve yönümü tamamıyla Zeynep'e çevirdim. Su yeşili saçları ve uzayan kâkülleri gözüme her seferinde sevimli gözüküyordu. "Bence abin mutlu bile oldu."

"Yok artık," dedi Zeynep büyük bir şaşkınlıkla.

"Tamam, mutlu olmasa da hoşnutsuz olduğu pek söylenemez," diyerek düzelttim. Zeynep alayla kafasını sağa sola sallarken, kaşlarımı çattım. "Bu arada Kamer nereye gitti?"

"Dayı ile tamirhaneye indi."

Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirip sustum. Aklım bebeğe gitmişti. Acaba uyanmış mıydı? Bulaşıkları daha hızlı bir şekilde dizdim ve yukarı çıktım. Kapıyı usulca açarken hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Gözlerimin içi ısındı bu görüntüye bakarken. Hava kararmış, içeri sızan kasvet renkleri odada lekeli ışıklar çizmişti. Komodinin üzerinde duran lambayı yavaşça yakıp, aynı özenle yanına oturup üzerine eğildim. Öyle güzel uyuyordu ki bir an kendi uykularımdan şüphe ettim.

Avuçlarının içine toplanan ufacık parmaklarını öperken, kokusunu içime çektim. Daha önce hiç hissetmediğim bir kokuydu. Tertemiz bir çarşaf gibi beyazdı elleri. Pürüzsüz suratı ve minicik bedeni öyle savunmasızdı ki değil anne, hiç kimsenin bu bebeği bu hale sokma hakkı yoktu.

"Sen çok güzel bir kızsın prenses," dedim fısıldayarak. Beni duymuyordu, sadece derin bir uykuya dalmış dünyadan kopmuştu. Dünya

senin gibiler için fazla kötü bir yer minik, senin kalbin dünyayı hak etmeyecek kadar güzel.

Burnumdan hafifçe solurken, kapı aralandı. Kafamı kapının olduğu yöne çevirdiğimde Kamer içeri girdi. Farkında olmadan doğruldum ve saçlarımı geriye ittim. "Uyanmamış hâlâ," dedi gözlerime bakarak.

"Öyle," dedim sessizce. Kamer durağan bir tavırla kapının arkasından çekilip sandalyeye oturdu. Doğruldum ve ona baktım. "Neden bunu yapıyorlar?"

"Neyi?" diye sordu sakince.

"Canından olan birini nasıl hiçe sayıyorlar," dediğimde dişlerimi sıkıp başımı sağa sola salladım. Babamın beni ve Alper'i yok saydığı gibi mi? Babamın beni reddettiği gibi mi?

Kamer ellerini önde birleştirip, parmaklarıyla oynamaya başladı. "Çünkü canları yok. Kanları yok," deyip gözlerini tek bir noktada sabitledi. "Kansız insanlar. Günahın ne olduğunu bilseler bunu yapmazlar."

"Biliyorlar," dedim devam ederek. "Mecbur oldu..."

"Kimse mecbur olduğu için bebeğini sokağa atmaz," dedi hızla. Sözleri sert ve sivriydi. "Bedeli her ne olursa olsun bir bebeğe bunu yaşatmaya hakları yok. O şerefsizlerin savunulacak hiçbir yanı yok."

"Onları savunmuyorum," dedim zorla konuşarak. "Sadece, bu caniliği neden yaptıklarına iyi taraftan bakmaya çalışıyorum."

"Adı üstünde canilik," dedi sözlerime karşılık vererek. "İyi taraftan bakılacak bir şey değil."

Haklıydı. Üstelik ben onları savunmamıştım sadece, belirttiğim gibi, hiçbir annenin bebeğini sokağa atacak kadar gaddar olduğuna ihtimal vermek istemiyordum. Boğazımı temizledim ve bebeği uyandırmadan ayaklandım. "Her neyse, yarın sabah onu polise teslim edeceksin nasılsa."

Kamer susma hakkını kullanırken, yatağın diğer tarafına geçtim. "Uyuyalım artık, oldukça olaylı ve yorucu bir gün oldu."

"Uyu sen," dedi düz bir sesle.

"Sen ne yapacaksın?"

"Onunla aynı yerde yatacağımı düşünmüyorsun herhalde," derken bebeği kast ettiğini fark etmiştim.

Dudaklarımı büzdüm. "Bu yatak hepimize yeter."

Neşeden uzak bir şekilde gülerken, "Ciddi olmadığını var sayıyorum," deyip bacaklarını hafifçe aralayıp sandalyeye daha rahat oturdu. "Ciddiyim," dedim gerçekçi bir ses tonuyla. Kamer derin bir nefes alıp verirken, kirpiklerinin gölgesi duvarda belirmişti. "Bu gecelik burada uyuyacağım."

"Peki," demekle yetindim ve dolabın içinden çıkardığım yastığı yatağın başına koyup, üzerimdeki hırkayı çıkararak gri, düz tişörtle yatağın içine girdim. Bebeği rahatsız etmeden pikeyi üzerime çekerken, başımı yastığın üzerine koydum.

Kamer öylece bana bakıyordu. Başını duvara yaslamış, kısık gözleriyle suratımı ezberliyordu.

"Emin misin?" diye sordum tekrar.

Gözlerini kapatıp açarken, dudaklarını oynattı. Sesini işitemesem de onu okudum: "Eminim, hadi uyu sen."

"İyi geceler," deyip gözlerimi kapatmadan önce bebeğin yanına doğru sokuldum. Kokusu beni huzura teslim ederken gözlerim kendiliğinden kapanmıştı bile.

Birkaç saat sonra

Yüzümde ekşi bir tavır belirdi. Üzerimdeki pike yarıya kadar inmiş, yatağın diğer kısmı derin bir boşluktaydı. Gözlerim istem dışı aralanırken, gördüğüm manzara rüya olamayacak kadar güzeldi.

Kamer, bebeği kolları arasına almış ona gülüyordu.

Uyku sersemi olmama rağmen, rüyada olmadığımı bilecek kadar gerçekti her şey. Suskunluğumu korudum ve gözlerimi kapatıp uyuma numarası yaptım. Kıpırdanmadan, kirpiklerimin arasına sığan görüntüyü izlemeye başladım.

"Ama uyuman lazım senin," dedi Kamer fısıltıyla konuşurken. Sesi o kadar yumuşaktı ki kalbimin üzerinden bir pamuk ipliği geçti. Bebek elini havaya kaldırıp Kamer'in burnunu sıktığında, gülmemek için kendimle cebelleşmeye başladım. Uyanık olduğumu fark etsin istemiyordum.

"Hey, o sıktığın lanet olası güzellikteki burnum. Onu rahat bırak."

Onunla resmen şakalaşıyordu.

Bebek kıkırdadığında bundan bir hayli keyif almışa benziyordu. Minik ellerini, onun güzel yüzünde gezdirmeye devam ederken şahit olduğum bu anın bana neler hissettirdiğini kelimelerle ifade edemezdim.

Pikeyi uykuda olduğumu belli eder gibi özensizce üzerime çekerken, Kamer'in sesini duydum. "Ablayı uyandıracaksın."

Halbuki uyanıktım, sadece gülüşümü fark etmesin diye ağzıma kadar pikeyi çekmiştim. "Siz bebekler en ummadık zamanda uyanmak zorunda mısınız?" diye konuştu ardından. Yüzümdeki tebessümü bir türlü silemiyordum, silmek de istemiyordum zaten. Onu ilk defa böyle görüyordum ve belki de son olacaktı. Bundandı tüm huzurum.

Tek kolunun üzerinde sıkı sıkıya sardığı bebeği, diğer elinin işaret parmağına minik parmaklarını dolamasına izin verdi.

Yahu, inanılmaz şirinlerdi.

"Çok küçüksün," dedi sessizce. "Ayrıca çok da güzel bir kız olacaksınız hanımefendi," deyip göz ucuyla bana baktı. "Tıpkı onun gibi."

Kamer'in dudaklarından dökülen her bir harf tıpkı kollarının arasındaki bebek kadar masumdu. Kamer kolunu yukarı kaldırdı ve burnunu bebeğin yanaklarına bastırdı. Gözleri kendiliğinden kapanırken, tıpkı bir suçlu gibi onları kısık kısık izlemeye devam ediyordum. "Ama bu," dedi Kamer kaşlarını çatıp geri çekilerek. "Ama bu imkânsız. Çok güzel kokuyorsun. Nasıl olur da senin gibi minik birisi, benim gibi koca bir adamı bu kokuya müptela eder?"

İç çektim.

Çünkü o en saf, en derin, en temiz koku. Çünkü günahkâr bedenlerimiz, masumiyetin gölgesinde büyür. Belki de bir bebeğin varlığı, tüm günahları çürütür.

Göz kapaklarımda bir kelebek kozası, yanaklarımda kanat çırpan kelebeğin eşsiz fırçası. Tenimin içine soğurduğu şeyin huzuru tam olarak buydu. Kozasından çıkan minik kelebeğin çaresiz kanat çırpınışları. Yüzümün kıvrımlarını esir alan güneş ışığı, sanki tüm hıncını benden alırmış gibi oklarını bana kilitlemişti. Kuruyan dudaklarımı, gözlerimi aralamadan ıslattım ve dudaklarımın yavanlığına ortak olan boğazımı sıkarak hafifçe kıpırdandım.

Kaşlarım çatılırken, hemen iki nefes uzağımda olduğunu fark ettiğim tazecik bir soluğun varlığıyla gözlerimi açtım. Buradaydı. Bebek hemen yanımda uzanmış, uyanmış bir vaziyette garip garip sesler çıkararak hareket ediyordu. Gülümsedim. Sersemce bir ifade belirdi dudaklarımda. Ve o sersem gülüş, bebeğin hemen arkasında uyuyan, yüzü bana dönük olan Kamer'i görünce daha da genişledi. Hafifçe doğrulurken saçlarım beni takip etti ve omuz hizamdan aşağı sarktı. Kamer sol

elinin içiyle yüzünü kavramış, elinin sırtı yastığın üzerine yapışmıştı. Diğer eli bebeğin ona bakan gövdesinin dibinde duruyordu. Gözlerim yüzüne odaklandı. Sarkmış dolgun dudakları, alnına dökülen birkaç hoyrat ve yorgun saç teli ve her daim uyurken çatık olan kara kaşları. Kabul, uyurken bile masum bir portre çizemiyordu ama ne olursa olsun onu uyurken izlemek ruhumu besleyen en masum duyguydu.

Hele de dün gece onu o halde gördükten sonra.

Sen kollarını dünyaya karşı açar, kılıç kuşanırsın ama hiç beklemediğin bir anda açtığın kollara serilen bir saf kalple kalakalırsın.

Kafamı salladım ve dağılan dikkatimi bebeğe çevirdim. Bana bakıp gülmeye başladı. Ona anında eşlik ettim ve yatakta doğrularak gülümsedim. Minik ellerini kavrayıp, minik parmaklarını öpmeye başladım. "Sen nesin ya, sen nesin?" deyip gülmeye devam ettim: "Prenses misin sen?"

Mavi gözleriyle bana bir şeyler anlatıyordu sanki. Gülüşü de konuşuyordu. Gözlerim dinlenir gibi yüzünde soluklandı. Ellerim henüz gürleşmeyen saçlarına gitti ve parmaklarımla kafasını okşarken iç çektim. "Kim bıraktı seni? Böyle güzel bir gülüşü kim hüzne çevirdi?"

Gidecekti. Bebeği bugün polise teslim edecektik. Dahası yoktu, ailesi neredeydi bilmiyorduk sadece gidecekti işte. Kurak ruhumuza bir gece de olsa su getiren bu melek, yarın başka birine deniz olacaktı belki de. Küçük ve açık tonlardaki kırmızı dudaklarını hızlı hızlı yalayıp, ayaklarını ve elleri çırpmaya başladı. Güldüm. "Bakıyorum da uykunuzu gayet iyi almışsınız küçük hanım," deyip bebeğin yüzüne eğildim. "Onun kollarında uyumak iyi hissettiriyor öyle değil mi?" diye sordum Kamer'i kast ederek.

Ah! Bir bebekle girdiğim diyaloga bile inanamıyordum. Ama dün geceki görüntü zihnimin ağlarına her düşüşünde göğüs kafesimin içinde bir kelebek kanat çırpıyordu sanki. Ölümü hak etmeyen, bir gün değil her gün kanat çırpan bir kelebekti bu.

Yüzüm, bebeğin yüzünden çekilirken gözlerim yeniden Kamer'in suratını odağına aldı. Sanırım oldukça derin bir uykudaydı. Yoksa şimdiye bu kıpırtıya değil uyanmak, kavga bile çıkarırdı. Dirseklerimden destek alarak doğrulmaya çalıştığımda, bebek elini sertçe Kamer'in yüzüne vurdu.

Dudaklarıma şaşkınlıkla aralanırken, Kamer'in yüzü ekşidi ve dolgun dudakları aralandı: "Ne oluyor lan?"

Dişlerimi dudaklarımı geçirdim ve saçlarımı geriye atarak bebeğin ellerini Kamer'in yüzünden indirdim lakin ben bunu yapana kadar Kamer gözlerini çoktan aralamış, şoke olmuş bir ifadeyle bebeğin bakışlarıyla karşı karşıya gelmişti.

"Ne işin var kız senin benim yatağımda?" diye sorduğunda, gülmemek için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Uykulu ses tonu ve yarı açık gözleriyle bilincinin tam anlamıyla yerinde olmadığını anlayabilmiştim. Kamer, atik bir hareketle kafasını yastıktan kaldırdığında, gözleri hemen benim gözlerimi buldu. Bana kaşları çatık bir halde bakarken, ona aynı tavrı sergileyememiştim. "Bilmem, sana sormak lazım?" diye sordum.

Ellerim dudaklarıma giderken, Kamer elini saçlarına götürdü ve uzun parmaklarını saç tellerinin arasına daldırıp karıştırdı. "Ne bileyim kızım ben?" derken alttan alttan bebeğin yüzüne baktı. Bebek ona gülerken, Kamer çehresini buruşturdu. "Çok komik değil mi? Ulan resmen bir bebekten tokat yedim anasını satayım."

Ellerim dudaklarımın üzerinden bebeğin ellerine giderken, eğildim ve parmaklarını öptüm. "Ya Allah aşkına, minnacık parmakları var. Ne yumruğu?"

Kamer dümdüz bakmakla yetinirken, dudaklarımı bebeğin parmaklarından çekip Kamer'e odaklandım. Omuz hizasından kara gözleriyle yüzümü hedefine oturturken duraksadım. Susuyordu. Dudakları da bakışları da susuyordu.

"Ne?" diye sordum saf saf.

"Ne ne?" diye sordu o da aynı tavırla. Dudaklarımı büzerek doğruldum ve saçlarımı diğer tarafa attım. "Neden öyle baktın ki?" dedim hemen arkasından. Alnını kırıştırdı ve bir süre boş bir duvarı izler gibi gözlerimin içine baktı. Sorumu yinelemeden sol kaşımı kaldırdığımda, seri davranıp parmaklarını özensizce saçlarının aralarından çekip, yüzünü avuçladı.

"Uykum var, alamadım uykumu," dedi boğuk bir sesle.

Ha? İlk defa uykusunu alamadığından mı bahsediyordu?

Bilinçli bir şekilde üzerine gitmek istedim. "Hayırdır? Tüm gece bebek mi salladın?"

Sorduğum soruyla avuçları arasındaki yüzü dondu. Muhtemelen zihni şu an geceyi hatırlıyor, bu da değişik duygulara sebep oluyordu. Arkasında olduğum için mimiklerimi gizlemeden ona bakmanın verdiği keyifle gülmeye devam ettim. "Ne bebeği? Ben kim, bebek sallamak kim?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum, hani öyle derler ya..."

"Sen deme," dedi tekrar. "Bebekler..." derken sözleri zorla çıkıyor cümlenin devamını nasıl getireceğini düşünüyordu. Gözlerini kıstı. "Onlar çok..."

"Güzeller," deyiverdim. Ardından iç çekip bebeğin mavi gözlerine baktım. Işıl ışıldı. Dünyanın en karanlık yeri bile bu gözlerin içinde aydınlığa karışabilirdi. Kamer'in bakışlarını göremesem de üzerimde olduğunu hissetmem zor olmamıştı. "Sence de çok masum değiller mi?" diye sordum ortaya konuşur gibi.

"Bilmem, öylelerdir herhalde," dediğinde düz bakışlarımı gözlerine kilitledim.

Neden böylesin? Bu bebeğe baktığında, ruhunun saf sevgiye olan açlığını fark etmiyor muyum sanıyorsun? Dün gece kollarının arasındaki bebeğin neşesiyle mutlu olmadığını fark etmediğimi mi düşünüyorsun? Dün geceki adam sendin Kamer. En çıplak ve en doğal halinle sendin işte. Neden duygularını diline vuramıyorsun, neden hep bir kilit var dudaklarında?

Kirpiklerini dahi kırpmadan bebeği izlemeye devam ettiğinde bebek sesli bir şekilde güldü ve Kamer'in yatağın üzerinde olan eline dokundu. Kamer'in kaşları ani bir refleksle kasılsa da bunu dengede tutmayı başardı ve elini kaldırdı. Bebeğin minik parmakları, Kamer'in iri ellerini tıpkı bir koala gibi kavrarken onları izlemek tüm sabahlarımın zirvesini yaşatmıştı bana. Kamer çok hafif bir şekilde dönerken, gözleri sadece elinin üzerindeki minik parmaklardaydı. Bu çok tuhaftı. Tuhaftı çünkü; ona bu kadar yaklaşmış, bu kadar sınırlarını aşmışken rastlamak imkânsızdı. "Sanırım senden hoşlandı," deyiverdim bir anda. Kamer duraksadı ve hırıltılı bir nefes alıp verirken, elini usulca çekip ayağa kalktı. "Neyse," dedi kaçar gibi. "Ben duşa gireceğim, daha sonra onu polise götürmem gerekecek."

"Bugün gidecek değil mi?" diye sordum kırık sesle.

Bana donuk bir şekilde baktı. "Yok, nüfusuma geçireceğim," deyip kafasını salladı. "İstersen onunla birlikte sen de gidebilirsin."

"Gitmemi ister misin?" diye sordum anında. O an yüzünde oluşacak tepkiyi kaçırmamak için nefesimi dahi tuttuğuma yemin edebilirim. Gözleri zemine odaklanırken, dudaklarını yaladı ve elini ensesine atıp sıkıntılı bir şekilde ovmaya başladı. "Fark ettim de ben geceleri artık tek başıma uyuyamıyorum. Yani gitmene gerek yok."

"Ha sırf uyumak için kal diyorsun yani?" dedim ciddi bir sesle.

Ellerini ensesinden çekip kafasını çok az bir dereceyle geriye yatırırken, omuzlarını düşürüp fark edilir bir tavırla iç çekti. "Kal demiyorum, uykularıma yol göster beni kendi ayıklığında uyut diyorum çünkü; sen gidersen ben bir daha uyuyamam, Diana," dedi kısık bir sesle. Adımı telaffuz ettiğinde kalbimdeki kan hacmi arttı sanki. Adım Aymira'ydı ama onun yanında benim tek bir adım vardı: *Diana*. Kamer'in ay ışığı, Kamer'in gece güneşi.

"Çünkü gidersen eğer, geceler küser bana," diye devam ettiğinde yutkundum. Olmuyordu işte, kıyamıyordum bir türlü. Onu kırmaktan öylesine korkuyordum ki sesimin titremesi bile inçitiyordu duygularımı. "O zaman, o geceler bilmeli ki," dedim sakince. "Ben senin gündüzlerini bile israf etmeyeceğim, yıldızlar gökyüzünde yer beğensin kendine."

Gülümsedi. Sadece gülümsedi. "Ben duştayım, sen de bebeği hazırla hemen götüreyim."

"Ben de gelsem," dedim cılız bir sesle.

"Senin ne işin var?" diye sordu tok bir tınıyla. Kafamı eğdim ve bebeğin gözlerine baktım. Her şeyden bir haber kendi çapında bir şeyler mırıldanıyordu. "Bildiğim kadarıyla arabada bebek koltuğu yok. Kucağında götüremeyeceğine göre," deyip kendimden emin bir ifadeyle Kamer'e odaklandım. "Bana ihtiyacın var."

Duraksadı ve bir şey söylemeden omuzlarını yorulmuş bir şekilde düşürüp, kapı kolunu kavradı. "On dakikaya hazır olun," deyip dışarı çıktı. Ardından gülümsedim ve iç çekerek bebeğe yöneldim. "Gidiyoruz prenses." Ellerim yeniden saçlarına gitti. "Umarım ailene kavuşursun ve umarım annen seni bıraktığı için pişmandır."

Yatağın içinden çıktım ve her zamanki gibi bir kot pantolon ve düz tişörtle giyindim. Saçlarımı özensizce taradım ve açık bıraktım. Vakit kaybetmeden bebeği de hazırladıktan sonra kucağıma alıp aşağı indim. Acıkmış olmalıydı ve onu doyurmalıydım. Merdivenlerden inerken mutfakta Çetin ve Aytaç'ın bir şeyler yediğini gördüm. Hemen biraz daha geride -salonda- Zeynep'in Andaç'a yemek yedirdiğini gördüm.

"Zeynep, yolla gelsin Zeynep," dedi acele ederek. Çetin elindeki kupayı dudaklarından çekip çenesini öne itti. "Doğru davran lan kardeşime, it herif. Vallahi yaralı demem diğer bacağına ben sıkarım."

Ha, bugün de formdalar maşallah.

"Zeynep'im güzelim şu reçelden de verir misin biraz?" diye sordu Andaç. Kendime hâkim olamadan kıkırdadım. Merdivenleri bitirip

salona geçtim. Andaç geldiğimi fark edince, "Oy amcasının küçüğü uyanmış," dedi.

"Amca mı?" diye sordu Zeynep şaşkınlıkla. Andaç keyifle Zeynep'in ağzına götürdüğü reçelli ekmekten bir ısırık alırken, karşı koltuğa geçip oturdum. Bebeği kucağımdan indirmeden onu daha sıkı kavradım. "Hep amca olmak istemişimdir Zeynep, biliyor musun?"

Andaç, bunu masum ve art niyetsiz söylese de bakışlarım anında Aytaç'ı buldu. Arkası dönük bir şekilde çayını yudumluyordu. "Sen önce bir insan ol," dedi Çetin laf atarak. Andaç gözlerini devirip, ağzının içindeki ekmeği öğütmeye devam ederken, "Abi ben sana ne ettim?" diye sordu.

"Bir şey etmedin," dedi Çetin keyifle. "Sana takılmak hoşuma gidiyor. Ayrıca, o bacağın iyileştiği zaman seninle oturup konuşacağız Andaç Bey."

"Konuşuruz yahu kayınço dert ettiğin şeye bak," dedi. Zeynep utançla kafasını eğdi.

"Ulan Andaç, valla uzun zamandır birini dövmüyorum, tersime tersime konuşma," dedi Çetin.

"Düzüne mi konuşayım?" diye sordu Andaç. Sanırım kusacaktım. "Ya da bestene falan."

Andaç kendi kendine gülerken Zeynep'le bakıştık ve yüzümüzü buruşturduk. Çetin pes ederek konuşmama hakkını kullanırken, ortamın sessizliği fırsat bilip Zeynep'e konuştum: "Süt kaldı mı?"

"Evet," dedi kafasını aşağı yukarı sallayarak. "Sana zahmet getirir misin? Karnı acıkmıştır," deyip başımı bebeğin yüzüne eğdim. "Aç aç teslim etmeyelim."

Zeynep vakit kaybetmeksizin mutfağa yürüdü ve dolabın kapağını açıp, süt kartonundan bir kâse sütü tabağa boşalttı. "Biraz ısıtayım Aymira," diye seslendiğinde, "Olur," diye yanıtladım. Bebek kollarımın arasında sakin sakin durmaya devam ederken gülüşüm genişledi. Ellerim arasında usul usul hareket etmeye devam ederken, Andaç'a döndüm: "Çok ağrıyor mu hâlâ?"

Andaç bacağını hareket ettirmeden, dudaklarını sıkıntıyla sıkıp. "Dünkü kadar değil."

"Umarım en yakın zamanda iyileşirsin," dediğimde gözlerini kısıp, "Aslında, boş ver. İyi böyle Aymira. Okul yok, ders yok, ekmek elden su gölden," diye fısıldadı. Yüzümde aniden boş bir tebessüm belirirken Andaç, geriye doğru yaslanıp dudağının kenarını kıvırdı.

Andaç'ı seviyordum. O saf ve temiz bir çocuktu. Bu durumu bile böyle fırsatlar için kullanıyor, büyük hesaplar peşinde koşmuyordu ve en önemlisi başına ne gelirse gelsin pozitif kalıyor, negatif yanını askıya alıyordu.

Zeynep ısıttığı süt dolu kâseyle yanıma otururken, bebeği tek elimle kavrayıp kaşığı kâsenin içine daldırdım. "Ya keşke biraz daha kalsaydı," dedi Zeynep bebeğin yüzüne dokunurken.

Andaç, hafifçe öksürürken dikkatim istemsizce dudaklarından dökülecek olan kelimelere odaklandı: "Zeynep istersen biz de yapabiliriz." Gözlerimi irileştirdiğimde Zeynep'in bozulan yüz ifadesi ve sıkıntılı halini fark edebilmiştim. "Sıkıldım öğrenci olmaktan, baba olmak istiyorum ben," diyerek devam ettiğinde şaşkın yanım gülüşümün gölgesinde kaldı.

"Sen önce bir iki ayak üzerinde durmayı öğren, koçum." Sesin geldiği yöne baktığımda Kamer, ellerini Andaç'ın ensesine götürmüş, pek sert sayılmayacak bir ifadeyle ovmaya başlamıştı. Andaç cevapsız kalırken, kaşığı bebeğin ağzına tuttum. Zeynep bebeğin kafasını sabitlememde yardım ederken, kaşığı ince ve minik dudakları arasına itip, metal çukurun içindeki sütü ağzının içine akıttım. Dudakları anında kapanıp açılırken, gülmeye başladı. O gülünce ben de gülmüştüm. Küçük elleri hızlı hızlı hareket ederken, beklemeden bir kaşık daha uzattım ağzına. Zeynep bana yardım etmeye devam ettiğinde, kulağıma doğru eğildi: "Annelik fena yakışır sana."

Anne olmak dünyanın en güzel şeyi, derlerdi. Canından bir parça, kanından bir nabzın sahibi olmak eşsiz bir duygu, derlerdi. Oysa ben, kendi annemi doya doya koklayamadan, kulaktan dolma bilgilerle büyüttüm kendimi. Oysa ben, yüreğine dokumadan, ellerinin arasında kaybolamadan kaybettim annemi.

"Tabii, babası da Kam..." devam etmesine izin vermeden sözünü sesli bir şekilde kestim: "Sanırım doydu, gidebiliriz."

Zeynep olduğu yerde kalakalırken, göz ucuyla gözlerine baktım. Yüzümdeki mimiksiz tavır ona bazı mesajları iletmiş olmalıydı. O cümlenin sonunu duymak istemiyordum. Zaten yeterince bu duyguları tek başıma sırtlanmıştım ve bir yenisi daha ekleyerek kendimi, zihnimin zindanlarına kapatmak istemiyordum.

Ya da kalbimin zindanı mı demeliydim?

Kâseyi sehpanın üzerine koydum ve bebeği kavrayarak ayaklandım. Kamer bana bakmadan, "Arabayı çalıştırıyorum ben," deyip dışarıya yöneldi. Sessiz kaldım ve koltuğun önünden çekildim. Zeynep vakit öldürmeksizin bebeğin suratına eğildi ve dudaklarını yanaklarına bastırıp geri çekildi. "Hep mutlu ol küçük," dediğinde gülümsedim. "Hep güzel insanlarla karşılaş."

"Zeynep çayım soğudu, Zeynep," dedi Andaç ikaz edercesine. Zeynep, bana bakıp umutsuz bir çehreyle kafasını sağa sola sallayıp omzuma dokunarak yanımdan ayrıldı. Andaç'ın koltuğuna oturup, çayını karıştırmaya başladı. "Lan zibidi," dedi Çetin uzaktan bağırarak. "Elin kırık mı, karıştırsana çayını."

Andaç, gözlerini kapatıp açtı ve Zeynep'in gözlerine bakıp fısıldadı: "Allah aşkına abinin hayatına birini sokalım da bana laf sokmayı bıraksın. Hayır, ileride evlenirsek falan ortamızda da uyur ha."

"Ben sana sokacağım şimdi," dedi Çetin. Andaç'ın fısıltılı ses tonu bile Çetin'in duymamasına engel değildi. Andaç, bıkkın bir tavırla ensesini geriye yaslarken, "Ya da boş ver Zeynep. Abini iç kayınço olarak alabiliriz," dedi. "İç kayınço ne be?" diye sordu Zeynep müthiş bir şaşkınlıkla.

"İç güveysinin kayınço versiyonu."

"Yuh," dedi Zeynep sahte bir azarlamayla. Andaç sözlerine ara vermeden devam etti: "Bu gidişle kaynanaya bile ihtiyacım olmayacak baksana."

"Andaç, Andaç, Andaç..."

"Çetin Bey adımı bu denli sevdiğini bilmiyordum, söylemekten hoşlanıyorsun galiba."

"Ulan var ya, Zeynep'e acıyorum bak. Hayatını senin gibi biriyle devam ettirecek olması korkutucu," dedi Çetin. Andaç, fırsat bulmuş gibi kafasını geriye iterken dişlerini göstererek sırıttı. "Ha Zeynep'i verdin bana?"

Gözlerimi devirme şansına erişmeden aralarındaki diyalogun dışına taşarak evden ayrıldım. Bebeği göğsüme doğru siper edercesine yasladım ve merdivenleri inerek tamirhaneye indim. Kamer çoktan arabayı çalıştırmış, bizi bekliyordu. Arka kapıyı açtım ve kalçamı koltuğun üzerine yerleştirip, bebeği de kucağımda sabitledikten sonra kapıyı kapattım. Kamer, hazır olduğumdan tatmin olunca arabaya gaz vererek, tekerlekleri asfaltın üzerinde hareket ettirmeye başladı.

"Emniyetten sonra benim bir işim var," dedi mesafeli bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. "Ne işi?"

Dikiz aynasından gözlerimiz kavuşurken, kararan göz bebekleri isli bir yol çizdi gözlerimin içine doğru. Beni cevapsız bırakırken, merakımı körüklediğinin farkına varmış olmalıydı. "Kötü bir şey mi?" diye sordum sonra. Kafası belli belirsiz sallanırken, "Hayır," demekle yetindi. "Peki, iyi bir şey mi?" dedim hemen soğutmadan. "Umarım," dedi. Sesi donuk ve düzdü. İçim içimi yese de daha fazla soru sorsam bile istediğim cevabı alamayacağımın bilincindeydim.

Gözlerimiz ayrılırken, Kamer odak noktasını yola çevirerek konuştu: "Seni eve bırakırım."

"Ben de geleyim seninle," dediğim an, "Sözlerimi her seferinde alt yazı geçmek zorunda mı kalacağım ben?" diye sordu ciddiyetle. Anlık bir buz esintisine dokunur gibi olurken, "Tamam söylemedim bir şey," dedim.

Gözlerimi bebeğin mavilerine değdirirken sessizce konuştum: "Az kaldı prenses, çok az kaldı. Ailene kavuşacaksın."

"Öyle ailenin ağzına sıçayım," dedi Kamer dişlerini sıkarak. "Duygusuz pezevenkler."

"Sence ailesi pişman olmuş mudur?" diye sorarken, Kamer'in sinirli gülüşü kulağımın ağlarına takıldı. "Bu sorunun cevabını vermekten nefret ediyorum ve vermeyeceğim de."

Pozitif bir şey söylemeyeceğini bildiği için susma hakkını kullandı. Susma hakkımı kullandım. Gözlerim, camın dışında kalan hayata dalarken sebebini bilmediğim bir şekilde ruhumun okşandığını hissettim. İyi hissetmek için iyi şeyler duymaya gerek yoktu. Göğe bakıp, nefes almak yeterliydi. Yetmese de yetiyordu işte.

Az sonra bir pastanenin önünden geçtiğimizde gözlerimin filesi, pastanenin duvarını hapseder gibi onu takip etti. Bir zamanlar ekmeğimi kazandığım ve her şeyin çok başka ve daha düz olduğu günleri hatırlamıştım. Hayatımdaki tek şey babam ve kardeşimin sorumluluklarını üstlenmek, Hakan ve Şebnem'le vakit geçirip, payıma düşen mutluluğu dibine kadar sıyırdığım zamanlar...

Şimdi o hayattan çok uzaktım, uzak olmasam da bir şekilde uzaktım artık. Geri dönüşü yoktu, kalmamıştı. Artık ne ben babamın sorumluluğunu üstlenebilir ne de Hakan ile eskisi gibi muhabbet edebilirdim. Değişen ben miydim yoksa insanlar mıydı, bilmiyordum. Tek bildiğim şey, hayatımın ücralarına sinen insanların, hayatımın merkezine koyduğum insanla örtüşemeyeceğiydi.

Kalbimin şehri, hiçbir sokağını atlamadan yürüyeceğim adamın adıyla büyümüştü.

"Kamer," diye söylendim fısıltıyla.

"Hım," dedi olabildiğince kısık sesiyle. Gözlerimi camdan çevirdim ve dikiz aynasına yöneldim. Gözleri ona baktığımı anlar gibi yüzümde sabitlendi.

"Beni eve bırakmasan da Şebnem'le buluşsam olmaz mı? Onu özledim ve konuşmaya ihtiyacım var."

"Telefonla konuş," dedi.

Dudaklarımı sarkıttım. "Benim aklıma gelmemişti, sağ ol."

Dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu ya da ben öyle görmek istediğim için böyle düşünmüştüm. "Zaten bir iki saat kadar," diye devam ettim. Ses tonum yumuşak çıkmıştı.

Kamer gözlerini ayırmadan, "Pekâlâ, Çetin ile birlikte gidersin," dedi.

"Çetin ne alaka?" dedim boş bir suratla.

"Çok alaka," dedi düz bir sesle. "Seni ne zaman yalnız bıraksam başına bir bela geliyor da ondan."

"Bu sefer gelmez, yanımda Şebnem olacak," derken ikna eder gibi konuşmaya çalışmıştım. Sert ve erkeksi nefesini arabanın havasına karıştırırken, bakışlarını tekrar yola sabitledi. "Çetin seni bırakır, hatta arkadaşınla konuşman bitinceye kadar bekler de."

"Ama yuh," dedim hayretle.

"Ama höst," dedi Kamer yüksek bir sesle konuşarak. Birdenbire gülesim gelmişti, lakin bunu es geçip konuşmasına devam etmesi için ona müsaade ettim: "Ayrıca," dedi gözlerini tekrar dikiz aynasına dikip benimle temas kurarak. "Arkadaşınla Çetin'i tanıştırmış olursun. Ben pek anlamam bu tür şeylerden ama Çetin'in muhabbeti iyidir."

Duraksadım. Cümlenin içinde gizli bir mana vardı ve bunu belli etmekten çekinmemişti. Yüzümde gevşeme meydana gelirken, "Derken?" diye sordum.

"Kızım, derken falan yok işte. Çetin seni beklerken sıkılmaz hem," diyerek söylendi. Dudakları kapanırken, gözleri yeniden yola odaklandı. "Kamer, şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordum ciddi ciddi.

"Yo," dedi şeffaf bir sesle.

"Çetin'in işi falan yok mu? Yani, ne bileyim işte," diye sözlerimi devam ettirmeye çalışırken buna engel oldu. "Yok."

"İyi," dedim yalancı bir terslemeyle. Gözlerimi bebeğin mavilerine çevirip, dudaklarımı minik kulaklarına götürdüm. "Katır gibi inadı var değil mi?"

"Sensin katır," dedi anında. Kamer direksiyonu kavrayan parmaklarını gevşetirken, dikiz aynasına kayan bakışlarını yakaladım. Siyah göz bebekleri hedefini bebeğin suratına sabitlerken, "Kız," dedi. "Duyma sen onu sakın."

Dudaklarımdan anında küçük çaplı bir kahkaha döküldü. Bebeği sahiplenir gibi daha çok yasladım göğsüme doğru. Sonra Kamer'e baktım. "Allah'ım, küçücük bebek ne anlar söylediklerinden?"

"Sen katır gibi inadı var derken, elinde mi büyüyor?"

Afalladım ve saniyelik suskunluğumu kaçan bakışlarıma ortak edip, yönümü tekrar cama çevirdim. "Tamam tamam, demedim bir şey," dediğinde gülmemek için dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım. Ses tonu az önceki tınısına nazaran daha ılık ve yumuşaktı. Bu da haliyle bana yansıyordu.

"Sıkma kendini yavrum, istediğin gibi gülebilirsin," dedi. Refleksle gözlerimi camdan çekip, omuz kenarından görebildiğim kadarıyla baktığım gözlerine döndüm. Gülmeyi pek sevmesem de ya da gülecek pek bir şey bulamasam da onun yanındayken gülmek istiyordum. Onunla ağlamayı, gülmek kadar çok seviyordum.

Konuşmayı daha fazla sürdürmeden, emniyetin önüne gelmiş bulunmuştuk. Kamer arabayı park etmeden, sürücü koltuğundan inip arka kapıyı açıp bana baktı. Ayağımı dışarıya doğru attığımda beni durduran elleri oldu. "Sen dur burada, ben götürürüm."

"Emin misin?" dedim gözüme gelen güneşi kapatarak. Gözleri, bebeğin beyaz cildine karışırken kollarını uzatıp, onu gövdesinden kavrayarak kollarımın arasından çekip aldı. Bebeği takip edip, ayaklarını tuttum. Kamer sanki alışkınmış gibi bebeği kollarının arasına hapsederken, göğüs boşluğum sebebini bilmediğim bir şekilde kabardı ve damak kurutan, nefes kesen duygulara gebe kaldı.

Kamer bebeğin güvenliği sağladığında bana üstten üstten bakıp, "Uslu uslu bekle beni," dedi. "Peki babacığım," dedim alayla. Kaşları çatılırken, dudaklarında muzipçe bir tebessüm belirdi. "Aferin kızıma."

Emniyetten içeri girene kadar onu izledim. Elimde olmadan saçma sapan ama bir o kadar da güzel duygulara kapılmaya başladım. Ken-

dimi anne olarak hayal edemesem de Kamer'i de baba olarak düşünemiyordum. Bilmiyorum, hep bir imkânsızlık vardı. Ya kurduğum hayallerin bir bir yıkılışını izlediğimden ya da yıkılmasın diye hayal kurmadığımdandı.

Kamer görüş alanımdan çıkarken, telefonuma ulaştım ve Şebnem'e mesaj attım.

Kime: *Şebnem*

"Şebnem müsaitsen bir saat kadar sonra buluşalım mı?" (11.23)

Şebnem, pastanede çalışmaya devam ediyordu, etmek zorundaydı. İşsiz bir babası, sabıkalı bir abisi vardı. Evin gelir kaynağı annesi ve kendisiydi. Bizim hayatlarımız, omuzlarımıza yüklenilen dertlerle büyümüştü. Ya da büyümek zorunda kalmıştı.

Kimden: *Şebnem*

"Adres ver adres. :)" (11.25)

Mesajını okurken gülümsedim. Şebnem benim hayatımın enerji deposuydu. Eskisi kadar görüşemesek de ne olursa olsun yanımda olduğunu biliyordum.

Kime: *Şebnem*

"Konum atarım. Bu arada mesain bitti mi? Yani sıkıntı çıkmasın?" (11.26)

Mesaisinin bitmediğini elbette ki çok iyi biliyordum ama kendimi kötü hissetmek istemediğim için böyle bir soru yöneltmiştim ona.

Kimden: *Şebnem*

"İzin alırım, zaten pek yoğun değil bugün." (11.27)

Kime: *Şebnem*

"Tamam. Ben sana konum atacağım nasılsa, orada buluşuruz." (11.28)

Kimden: *Şebnem*

"Tamam, görüşürüz." (11.28)

Cevap yazmadan telefonu kapattım ve cebime koydum. Ardından kafamı koltuğun başına yasladım ve gözlerimi kapatıp zihnimin içindeki gürültü dolu çuvalın ağzını kapattım. Hayatım yolunda değildi ki, zaten normali de oydu ama benim üzerimdeki yük fazlaydı. Hoş bu benim etiketim olmuştu artık çünkü küçüklüğümden süre gelen bir şeydi bu. Önceden, düşünmem ve para kazanıp geçim sağlayabilmem için çalışmam gerekiyordu, babama hesap verip onun huyuna gitmem gerekiyordu. Ama şimdi geriye sadece Alper'im kalmıştı.

Kamer bana kalamayacak kadar *benimdi* zaten. Onu hiçbir kategoriye sığdıramazdım.

Her ne kadar beynimi istirahate çeksem de olmuyordu. Ayağıma takılan bir taş gibi çıkıyordu karşıma tüm geçmişim. Şikâyetçi olmak fayda etmiyordu, mühim olan aşmaktı ve ben o ilk basamağın adımını çoktan atmıştım.

Derin bir nefes alırken arabanın kapısının açılmasıyla göz kapaklarımı araladım. Kamer dışarıdan içeriye estirdiği havayla tenimdeki sıcak ısırıklara sebebiyet verirken, bu çok sürmemiş kapıyı kapatmıştı.

"Sıkıldın mı?" diye sordu bana bakmadan, arabayı çalıştırırken.

"Hayır," dedim kısık sesimle. "Ne dediler bebek için?" diye sordum sonra.

"İfade verdim ve bebeği teslim ettim, onlar gerekeni yaparlar merak etme," dediğinde arabayı emniyetin önünden çekmiş, çoktan asfalta koyulmuştuk bile. Sırtımı koltuğa daha rahat yaslarken, umutsuz bir şekilde omuzlarım çökmüştü. "İnşallah güvende olur."

"Sıkma canını güzelim," dedi şefkatli bir ses tonuyla. "İyi olacak o."

"İnanıyorsun değil mi? İyi hissetmem için söylemiyorsun bunu?" dedim üzerine gider gibi. Endişeliydim, elimde olan bir şey değildi. Kamer sıkıntıyla soluk alıp verirken, direksiyonu sağ tarafa doğru kırıp, dudaklarını araladı. "Ne dememi bekliyorsun ki? İyi olacağına inanmaktan başka şansımız mı var?"

"Yok," derken sesim halsiz çıkmıştı. Kamer üzüldüğümü fark edince, "Çetin'le konuştum seni götürecek, şimdi seni onun yanına götürüyorum," dedi.

"Cidden gerek yoktu, yani çocuk benim yüzümden sıkıntıya girmesin," dediğimde, "Lan yok işi yok," dedi. Ses tonu her ne kadar ciddi ve sert çıksa da güldürme hissi uyandırmıştı. Kamer güldüğümü sezince dikiz aynasından bana baktı. "Bak bir de sırıtıyor güzel güzel. Öyle güldükçe öpesim geliyor seni."

"Tamam gülmüyorum," dedim kendimi dizginlemeye çalışarak.

"Gül gül."

"Tamam ya, utandırma!"

Kamer, bana göz kırptı ve dünyanın bütün güzelliklerini gözlerinde toplayıp öyle baktı. Dünyam güzelleşti.

Daha sonra Kamer beni Çetin'e emanet edip yanımızdan uzaklaştı. Ben de o sırada Şebnem'e çoktan konum atmış, geçen gün buluştuğumuz çay bahçesini belirtmiştim. Çetin, alttan alttan verdiği müzik sesine kulak verirken, uzun zamandır müzik dinlemediğimi fark etmemiştim. Neşet Ertaş dinliyordu. Garipsemiştim çünkü bu tarz müzik dinleyecek bir havası yoktu.

"Sen Neşet Ertaş dinler miydin?" diye sorarken gözlerimin ucuyla suratına baktım.

"Neşet Baba dinlenmez mi hiç?" diye sordu, soruma soruyla karşılık verirken.

Naif bir şekilde gülümsedim. "Bilmem, hani gitar falan çalışıyorsun ya o yüzden."

"Neşet Ertaş dinlemek tarz meselesi değil, gönül meselesidir," dediği an irkilir gibi olup kafamı ona çevirdim. Yüz hatları Kamer'e oranla keskine inmeden belirgin olsa da dikkati çok çabuk üzerinde toplayabilecek bir tavra sahipti.

"Çetin?" diye sordum kararsız bir sesle. Bu soruyu sormak üzerime vazife olmasa da merak etmiştim.

"Efendim?" dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"Hayatında birisi var mı?"

Nedensizce çekinmiştim. Çünkü daha önce hiçbir erkekle bu tür konuları konuşmamıştım. Kamer'le zaten konuşamazdım çünkü onu seviyordum.

"Ciddi bir ilişkim olmadı," deyiverdi. Sükûnetimi korurken zihnimin kancasına takılan isim Şebnem'den başkası değildi. Onun da hiç ciddi bir ilişkisi olmamıştı. "Sebebini sorsam ileri gitmiş olur muyum?" diye sordum çekinerek.

Kısa bir iç çekip, bana baktı. Gözlerinde boş vermişliğin renk bulmuş hali belirmişti. "Hayır tabii ki, yani bu tür şeyleri daha önce hiçbir kızla konuşmamıştım ama sana anlatabilirim."

"Dinlerim ben," dedim hızla.

Gülümsedi ve direksiyonun üzerinde parmaklarını gevşetip önüne döndü. "Bilirsin işte, Aymira. Hani olur ya, beklersin beklersin karşına düzgün bir insan çıkmaz benimki de o türden bir mesele. Acelem yok, ihtiyacım da yok. Hiçbir kadını sadece saçma sapan bir ilişki için oyalayıp gururuyla oynayamam ve belki de bu yüzden bunca zamandır yalnızım."

Söylediklerini bir bir beynime kazırken farkında olmadan kapılmıştım. Çetin'in yanında bu zamana kadar hiç kız görmemem ve Kamer'in onun hakkında hiç bu tür şeylerden konuşmaması buna bağlıydı belki de. Haklıydı, hem de sonuna kadar, noktasına kadar. Hisler olmadan biriyle beraber olmak yavan bir ekmek yemek gibiydi. Karnın doysa bile hakkını vererek doyuramadıktan sonra yarım kalıyordu.

"Anladım," dedim sakince. Çetin bana bakıp sesli bir biçimde güldü. "Tuhafına mı gitti?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. "Yok," dedim ve dudaklarımı ıslattım. "Sadece seni birine benzettim. Yani, çok yakından tanıdığım birine."

"Kime?"

"Boş ver," dedim kafamı cama çevirirken. Yüzümde manasız bir duruş belirmişti.

"Peki sen?" diye sordu beklemediğim bir anda.

Boşluğa düşmüş gibi hissetmiştim. "Ben?" dedim ona bakarken.

Dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu. "Kamer'den önce hayatında biri var mıydı?"

Kamer'den önce... Benim öncelerim yoktu, sonralarım onun bana gelişiyle başladı.

Susma hakkımı kullanmak istemiştim. Çetin bunu fark edince güldü. "Yanlış bir şey mi sordum?"

Boğazıma kılçık takılmış gibi temizleme gereği duymuştum. "Ha," dedim şaşkınca. "Yok, yanlış bir şey sormadın. Sadece..."

"Sadece ona âşıksın ve ondan öncesi pek umurumda değil," dediği an mıhlanmış gibi gözlerimi Çetin'e çevire kaldım. Direksiyonun kontrolünü sağlamaya devam ederken, bana kısaca bakıp imalı bir şekilde gözlerimi süzdü. "Benimle konuşabilirsin Aymira. Sır tutarım."

"Konuşmamı gerektirecek bir konu yok," dedim sakince. Çetin bile fark ettiyse Kamer çoktan anlamamış mıdır? Tamam, hislerimi sakladığım veya kısıtladığım söylenemezdi ama böyle görünmesi hoşuma gitmiş de sayılmazdı.

"Pekâlâ," dedi nefesini dışarı nüksederek. "Ama ne zaman konuşmak istersen ben buradayım."

"Biliyorum," diyerek konuştum. "Teşekkür ederim."

"Ne demek," dedi mütevazı bir şekilde. "Biz artık bir aileyiz ve sen de benim kardeşim sayılırsın. Kardeşimin, canı sayılırsın."

Diyalogumuz Neşet Ertaş'ın güzel sesiyle sönerken, bir süre sonra çay bahçesine gelmiştik bile. Arabadan indiğimizde Çetin beni durdurup, "Ben bekleyeyim seni burada," dediğinde kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Olur mu öyle şey, istersen seni arkadaşımla tanıştırayım?"

Elini ensesine atıp yüzünü buruşturdu. "Yok ya rahatsız etmeyeyim."

"Ne rahatsızlığı? Haydi gel," dedim sevecen bir istekle. Çetin pek sıcak bakmasa da ikna edici tavrım inadını törpülemişe benziyordu. "Tamam, sen önden git ben de geliyorum o zaman."

"Bekliyorum," dedim gözlerine bakarak. Sessiz kalışı cevabı çoktan verirken, çay bahçesinin kapısını aralayıp anında Şebnem'i aramaya koyuldum. Ufak bir göz gezintisinin ardından Şebnem'in havaya kalkan elini görünce gülümseyerek yanına vardım.

"Gel kız buraya," dedi ayaklanıp kollarını açarak. Açılan kollarına kendimi teslim edip, tüm isteğimle ona sarıldım. Kalbinin atışını bile özlemiştim. Uzağımda kalan insanları özlemek en kötü hisli ve onu özlemiştim, onu özlediğime ona sarılınca fark etmiştim.

"Özledim seni," dedim kolları arasından ayrılarak. Eliyle yüzüme dağılan saçlarımı itip, "Bir de bana sor," dedi. "O değil de sen bir güzelleşmişsin. Bir renk gelmiş sana."

"Abart," dedim dolu dolu. "Abartmıyorum ki," dedi uzatarak. Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda, karşıma geçip oturdu. "Enişte Bey iyi bakıyor herhalde sana," dedi gülerek. Gerçek dışı bir ibareyle kaşlarımı çattım. "Deme şöyle Şebnem."

"Ne diyeyim?" diye sorarken, gülüşünü bir an olsun silmedi dudaklarından. "Adı Kamer," dedim saf saf. Şebnem'in gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun. Ben de Çetin falan sanmıştım."

"Çetin mi?" diye sorarken gözlerim irileşmiş, ses tonum farkında olmadan dev bir şaşkınlığa meydan okumuştu. Şebnem bu durumu garipserken, "Evet, ne oldu ki?" diye sorup ardından hemen başına bir şey düşmüş gibi durumu toparladı. "Ha, Çetin onun kankası olan mıydı?"

"Kardeşi olan diyelim," diyerek düzeltirken, "Neyse işte," dedi.

"Şebnem," dedim tepkisini ölçmeyi denerken. Bana bakıp sakinliğini korudu. "Aslında Çetin de burada ve onu seninle tanıştıracağım."

"Ne?" dedi afallayarak. "Şimdi mi söylüyorsun bunu?"

"Kızım ne fark eder sanki?" dedim çatlak bir sesle. Şebnem sırtını dikleştirdi ve saçlarını düzeltmeye başladı. "İyi görünüyor muyum?"

"Bayağı," dedim kıkırdayarak. Bu, Şebnem'di işte. Ne ise oydu. Duygularını ve tavırlarını pek içinde tutamayıp, dışından düşünen insanlardandı. Bu yönü başına birçok kez iş açsa da çoğumuz onun gibi olamadığımız için kaybediyorduk bazı şeyleri.

"Sence," demesine kalmadan Çetin kapıyı aralamış, buraya doğru gelmeye başlamıştı. Şebnem inceden Çetin'i süzmeye başladığında sebepsizce mutlu olmuştum. Onun aşk hayatı hiçbir zaman ilgimi çekmemişti çünkü hepsi heveslik kişilerdi. Ama şu an farklı bir şeyler seziyordum. Sonu veya sonucu ne olursa olsun Şebnem'in mutlu olmasını en az kendime istediğim kadar istiyordum.

"Merhaba," dedi Çetin yanımıza gelip, elini Şebnem'e doğru uzatırken. Şebnem ayağa kalkmadan Çetin'in uzattığı eli kavrarken, "Merhaba. Şebnem ben," dedi. "Memnun oldum, Çetin ben de."

Daha sonra Çetin yanımdaki sandalyeyi çekip otururken, Şebnem'le göz göze geldik. Bana bakıp güldü. O gülünce ben de gülmüştüm. Bir dakika? Kızardı mı o?

"Ne içersiniz?" diye sordu Çetin. "Portakal suyu içeyim ben," dediğimde Çetin'in bakışları Şebnem'e kaydı. Şebnem, Çetin'e bakmadan dudaklarını araladı. "Ben de aynından."

"Tamam," dedi Çetin onaylarcasına. Ardından elini kaldırıp, "Usta iki portakal suyu, bir çay," dedi. Çay kelimesini duyunca aklıma Kamer gelmişti. Sahi, acaba ne yapıyordu şu an? Bana da hiçbir şey söylememişti. Ufaktan endişe kokuları alsam da bunu belli etmemeye çalıştım.

Masada garip bir sessizlik meydana gelirken, "Şebnem benim kardeşim sayılır," diyerek Çetin ile göz teması kurdum. Çetin, dudaklarını birbirine bastırıp kafasını aşağı yukarı doğru sallamakla yetindi. Şebnem'le göz temasımız yeniden kurulunca bana dik dik bakıp sol kaşını kaldırdı. Ona, *Ne?* der gibi baktım. Ciddi kalmaya çalışsa da gülmemek için kendini sıktığı çok belli oluyordu.

"Çetin de Kamer için aynısı," diyerek devam ettiğimde, Şebnem, "Biliyorum," dedi.

Çetin'in kaşları yukarı doğru kalkarken Şebnem ile gözleri buluştu. Şebnem bozulur gibi olurken dudaklarında zoraki bir tebessüm meydana geldi. "Yani Aymira bahsetmişti de."

"Anladım," dedi Çetin tatmin olurcasına. Bu duruma kayıtsız kalmaya çalışsam da sesli bir şekilde gülmek istemiştim. Şebnem, masa-

nın altından ayağıma vururken, gözlerini kısıp başını kararlı bir şekilde sağa sola salladı. "Çetin, Şebnem iyi kızdır. Kamer senin için ne ifade ediyorsa o da benim için aynını ifade ediyor."

Aferin Aymira. Çöpçatanlık yakıştı sanki bana.

"Dostlar önemli tabii," dedi Çetin düz sesiyle. Şebnem omuzlarını düşürerek, "Öyle," dediğinde siparişlerimiz çoktan gelmişti. Münasebet kurmadan portakal suyumdan bir yudum alıp kuruyan boğazımı ıslattım. "Açsanız bir şeyler söyleyebilirim," dedi Çetin bize bakarak.

"Yok değilim ben," dedi Şebnem hemen cevaplayarak. "Sağ ol Çetin, tokum ben de," diyebildim.

Bir süre daha konuşmaya devam ettiğimizde Çetin, telefonuna gelen mesajı okuduktan sonra bana baktı. "Aymira artık gitmemiz gerekiyor."

"Bir sorun mu var?" diye sordum tedirginliğime engel olamadan.

"Yok hayır, Kamer eve gelmiş," diyerek beni yumuşatmayı başarmıştı. "Tamam o halde," deyip ayaklandığımda Şebnem de beni takip edip ayaklandı. "Artık daha sık görüşeceğiz."

"Söz mü?" diye sordu Şebnem. Gülümsedim ve ona sarıldım. "En afilisinden." Birbirimize sarılıp ayrıldıktan sonra Çetin, Şebnem'e döndü. "İstersen seni de bırakabilirim."

"Gerek yok, hem ters düşerim ben size," dediğinde Çetin omzunu silkti. "Sorun olmaz. Hem Aymira'nın kardeşi sayılırsın." Çetin'in bu davranışı hoşuma gitmişti.

Şebnem daha fazla üstelemeden teklifi kabul ettikten sonra hesabı ödeyip mekândan ayrıldık. Kısa bir süre sonra Çetin beni cadde başında indirmiş, Şebnem'i de evine bırakmaya gitmişti. Sakin sakin caddede ilerlemeye devam ettim ve dakikalar sonra evin oraya gelmiştim. İçeri gireceğim an telefonum titreşmişti.

Kimden: *Kamer*

"Arkaya gel." (15.38)

Mesajı okurken yüz ifadem, farkında olmadan mimiklerimin esareti altına girmişti. Telefonu cebime attım ve tereddüt sesleriyle birlikte aşağıya uzanan merdivenleri inip tamirhaneye girdim. Kamer burada değildi, ama arka kapı açıktı. Kalbim sıkışmaya ve atımını fazlalaştırmaya başladığında, derin bir nefes alıp kapıya yöneldim. Adımlarımın sakin ama bir o kadar da titrek duruşu onu görünce sönmüştü.

Kamer, bir yanda siyah motosikleti ve diğer yanında kırmızı bisikletimle bana bakıyordu.

Onu görür görmez, daha doğrusu bisikletimi görür görmez ellerimi ağzıma götürdüm ve şaşkınlığımı gizlemedim. Onu getirmişti, bisikletimi bana geri getirmişti.

Kamer duruşunu bozmadan kirpiklerinin altından bana bakmaya başladığında, yanına ulaştım. Hâlâ şaşkındım. Şaşkındım çünkü; bir bisikletimin olduğunu bile unutmuştum. Ama o unutmamıştı.

"Kamer sen," dediğimde, "Yarışalım mı?" diye sordu. Kaşlarımı çatıp kara gözlerinin içine baktım. Bu anı hatırlıyor gibiydim.

Dejavu.

"Bu bisikletle seni yenemem," dedim ona ayak uydurur gibi.

Dudağını kıvırırken, çarpık gülüşü gözlerimin filelerine takıldı. "Korkuyor musun?" diye sordu. Beni gaza getirmeye çalıştığının bilincindeydim. Dudaklarımı ıslattım ve sol kaşımı kendimden emin bir şekilde kaldırıp, bisikletime dokunarak bacağımı atıp koltuğuna yerleştim. "Asla."

"Güzel," dedi Kamer düz bir sesle. Hemen sonra motosikletine oturup, onu çalıştırdı. Ben de ellerimi direksiyonda sabitleyip pedalımı çevirdim. Siyah gözleri nefesimi keserken, derin bir soluk alıp göz kapaklarımı kapatıp açtım.

"O zaman, üç, iki ve bir!"

Kamer'in sesiyle yarışa başlarken bisikletimin pedallarını hızlı hızlı çevirmeye başladım. Tabii ki o kazanacaktı çünkü şartlarımız aynı değildi. Amacımız eğlenmek ve bana bir şeyleri hatırlatarak geri vermesiydi.

Pedalları olabildiğinden daha fazla çevirmeye başladım. Kamer önümdeydi. Arayı fazla açmamak için hızını artırmıyordu. Hızımdan yüzümü kesen rüzgâra meydan okur gibi, gözlerimi açtım. "Çok yavaşsın, bukalemun. Bu kadar mı hızın?" Kamer'in yüksek sesini duyabilmiştim.

"Ferrari'ye karşı at arabası?" diyerek karşılık verirken güldüğünü anlamıştım. Bu çok güzel ve özgür hissettirmişti. Şu an ikimiz de özgürdük. Hem de hiç olmadığı ve en dibine kadar muhtaç olduğumuz kadar.

Bir süre onu arkasından takip ettim. Evin etrafını dolandıktan sonra başlangıç noktasına tekrar varıp, bisikletimi frenlemiştim. Derin derin nefes alıp verirken, göğüs kafesi hareketlerimi stabile indirmeye

çalıştım. Kamer motosikletini benim olduğum yöne çevirirken, karşı karşıya kalmıştık. Dudaklarım kurumuştu. Kalp atışım normalden hızlı atarken, kafamı kaldırıp Kamer'e baktım. Yüzü solgun görünüyordu ama suratındaki nahoş ifadeyi gizlemeye yetmemişti.

"Sen kazandın," dedim kesik kesik.

"Kimi?" diye sorduğunda donakaldım. Kuruyan dudaklarım dudaklarına susamış gibi onu arzularken, kendimi tutamadım ve bisikletimin üzerinden inerek sakin adımlarla motosikletine adım attım. Kamer kendini geri çekerken, büyük koltuğa ikimizde oturabilmiştik. Bacaklarımı açtım ve az sonra yapacağım şey için pişmanlık duymadan, "Birbirimizi," diyerek dudaklarına kapandım.

Sanki bunu bekliyormuşçasına beni hemen kabul ederken, elleri sırtımı kavradı. Ellerim yüzünü avuçlarken, üst dudağı alt dudağımı sertçe öpmeye başladı. Parmakları boynumu aşıp, kulak dibime dokunduğunda ürpermiştim. Ellerimi yüzünden çekip, ensesine ve saçlarının arasına daldırdım.

Onu kendime daha çok çekerken, bacaklarımız birbirine değmişti. Bu çok yoğun ve tarifsiz bir duyguydu. Bu karşı konulamazdı. Nefesimin yetmeyecek gibi oluşunu fark ettiğimde, dudaklarından ayrılıp alnını alnıma yasladım. Elleri yüzümü kavrarken, sertçe yutkunduğunu hissetmiştim. "Teşekkür ederim," dedim nefes nefese. "Her şey için." *Her şeyim olduğun için.*

"Bana tek bir şey için teşekkür et," dedi sessizce. "Ölene kadar yanında olacağım."

"Ölsen de yanında olacağım," dedim sonra.

Bu neydi böyle? Aklımı yitirmemi sağlayan, sayfalara sığamayacak, hayallerimi dolduramayacak kadar büyük olan şeyin adı neydi? Aşk mı? Üç harfin yan yana dizilip beş harfe karşılık gelmesi miydi? O beş harfin lügatimdeki tüm kelimeleri hisleriyle öldürüp, geriye yalnızca kendini bırakması mıydı? Bu neydi bilmiyorum ama ben hayatımda daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok benimsememiş, bu kadar çok sahiplenmemiştim.

Bisikletimi tamirhaneye koyduktan sonra Kamer'den önce yukarı çıktım. Kapıları aralık bırakırken, son adımı da atıp evin kapısının önünde durdum. Elim zile giderken, gözlerim yerdeki taşın altındaki küçük kâğıt parçasına odaklandı. Elimi zilden çektim ve etrafı kolaçan edip, eğilerek kâğıdı kavradım. Ayağa kalktım ve üçe katlanmış kâğıdı açıp okudum. Cümleyi okurken, her bir nefes sonrası buz kestiğimi hissettim.

Kâğıtta aynen şöyle yazıyordu: *O bebeği sakın unutma.*

9. Bölüm

Sarılar

İnsan kendi kaderini değiştirebilir miydi?

Anne rahmindeyken kalbimize yerleşip, nefes aldığımız sürece şah damarımızda atacak hissin gölgesi, kaderimizin ağıyla kaplıydı. Yaşadığımız ve yaşayacağımız şeyleri önceden sıraya dizmek, elbette mümkün değil, elbette önlemsiz değildi lakin benim kaderimdeki his, şah damarıma bile benden daha yakın, her an enseme oturacak bir şeytandı. Belki de tüm bu yaşadıklarım kocaman bir *sarıydı.*

Her şeyin büyük bir halüsinasyondan ibaret olmasını düşlemek, kanımın acısı kadar gerçekti. Belki de en başından beri tek yalanım oydu. Çünkü benim yalanlarım, tüm gerçeklerimi çürütecek cinstendi.

Parmaklarımın içinde hapsolan küçük kâğıt parçası en az içinde yazan sözcükler kadar paramparçaydı. *"O bebeği sakın unutma."* Bir kez daha tekrar ettim farkında olmadan. Kaşlarım istemsizce çatılırken, ani bir hareketle kafamı sağa sola çevirip gözlerimin ulaşabildiği her zerreyi süzgeçimden geçirmeye başladım. Ama ne yazık ki kimseyi görememiştim. Vücudum hızlı bir şekilde soğumaya başladığında, gözlerimi büyüttüm.

Bebek?

Ona bir şey olmuş olabilirdi, başına bir şey gelmiş olabilirdi. Elimdeki kâğıdı bırakmadan koşar adımlarla aşağı tamirhaneye indim. Nefes nefese kapıdan içeri girdiğim sıra, Kamer motosikletini köşeye çekmiş, elindeki kuru bezle direksiyonu siliyordu. Benim geldiğimi görünce, donuk bakışları gözlerimin içini hedef aldı.

"Ne oldu?" diye sordu beklemeden. Ses tonu endişemi körükleyecek kadar ürkekti. Boğazımı temizledim ve sakin adımlarla yanına yürüyüp, elimdeki kâğıdı ona uzattım. Bana şüpheci bir bakış atıp, ona uzattığım kâğıdı kavrayıp okudu. Kâğıtta yazan cümleyi okurken, bü-

yüyen gözleri ve çatılan kaşları zihninde beliren soru işaretlerini dürtmüştü.

"Kim?" diye sorup kirpiklerini kırpıştırdı. "Yani nereden buldun bunu?"

"Yukarıda, kapının önünde duruyordu," dedim olabildiğince soğukkanlı bir sesle. Kara gözlerini kısıp, gözlerime ifadesiz bir biçimde bakmaya devam etti. "O bebek, herhangi bir bebek değildi, değil mi?" diye sorarken derin bir nefes alıp, dudaklarını ıslatıp elindeki bezi motosikletin üzerine bıraktı.

"Kim yapmış olabilir?" diye sordum bu sefer. Soru havuzum gittikçe dolarken açık olan musluk, şüphe sularını akıtmaya devam ediyordu. Kamer boş bir tabloyu andıran çehresiyle gözlerime bakarken, sol kaşım titredi. "Mirza?"

"Değil," dedi düz bir sesle. "Bu kadar geri zekâlı ve aptalca bir şey yapmaz. Ayrıca iki gün öncesine kadar son hakkını da kullandı."

"Başka kim yapmış olabilir o zaman?" diye sorduğumda, omuzlarından destek alır gibi göğüs kafesini usulca şişirip serbest bıraktı.

"Bilmiyorum," deyip elindeki kâğıda tekrar baktı. Alnına dökülen saç telleri, çatılmış olan kaşlarını görmeme engel değildi. Kâğıdı inceden inceye tekrara düşürerek okurken, dilimi ısırıp Kamer'in koluna dokundum.

"Bebek? Kamer, ya bebeğe bir şey olursa?" diye sorduğumda, gözlerini müthiş bir sakinlikle kapatıp açtı ve koluna dokunan ellerimi kavrayıp avuçlarının arasına aldı.

Elleri sıcacıktı, senin ellerin hep böyle yuva mı kokardı?

"O, güvenli bir yerde," dedi güven veren bir sesle. Ellerim, ellerinin içine sığınırken dudaklarım titredi. "Korkuyorum onun için..."

"Şş," dedi sessizce, yüzüme bir nefes daha yaklaşarak. "O ailesine kavuşacak," deyip soludu. "Ben de bunu yapanın kim olduğunu bulacağım."

Gözlerim irileşti birdenbire. "Polise gidelim."

Güldü. Sesini tüm hacmiyle hissedebilmiştim. "Balık yağı da yemiyorsun, bazen bu zekânın nereden geldiğini merak ediyorum."

Ona bomboş bir tavır takınıp, ellerimi ellerinin içinden çektim. Ama o gülmeye devam etti. Kaçamak bakışlarım, gülüşünün kıyılarına düşerken kalbim bir nebze bile olsa ilkbaharı yaşamıştı. "Gülmesene," dedim aniden. "Güzel gülmüyorsun."

"O yüzden mi gamzemi öpmek istiyorsun?" diye sordu gülüşünü yavaş yavaş sindirerek.

"Yo," dedim geçiştirir gibi. "Gamzen güzel görünüyor bazen, ben de..."

"Sen de... Bahaneler, bahaneler," deyip kulağıma doğru yaklaşıp mayhoş nefesini tenime sürdü. "Hım?"

Kalbim her defasında bu kadar delice çarpmayı ne zaman bırakacaktı?

Nefesi giderek tenimde sıcak ısırıklar bırakırken, gözlerimin akına bulanan karaları tertemizdi. "Bebek?" dedim hıçkırır gibi. "Bebeğe baksan mı bir? Ya da beraber gitsek ya?"

Sıkıntılı bir nefes alıp verdikten sonra, kurumaya yüz tutan dudaklarını birbirine bastırdı. Elindeki kâğıdı avucunun içine hapsedip, avuçlarını yumruk yapıp başını kararlı bir şekilde salladı. "Sırf için rahat etsin diye gideceğim, tamam mı?"

"Tamam," dedim fısıldar gibi. "Sen böyle dedin ya, içim hep rahat benim."

Eli çabucak yanağıma gitti ve kulak arkamı kavradı. Uzun parmakları saç tellerimin kıyılarına ilişirken, gözleri saçlarımın ve yüz hatlarımın çevresinde gezinmeye başladı. "Haydi yukarı çık ve bir duş al. Ben gelince tararım saçlarını."

"Saçlarım ellerini özlemeden gel ama," diye konuştum. Düzgün ve bayağı güzel yüzü, yüzüme doğru yaklaşırken dudakları saçlarımın üzerindeki yerini aldı. Ellerim göğsüne giderken, gözlerimi kapadım ve teninin kokusunu ruhumun perdesinden içeri sızdırdım.

Dudakları saçlarımdan ayrılırken, elleri onu takip etti. "Biliyor musun?" diye sordu cevabı olmayan bir soru gibi. "Birinin özlediği kişi olmaktan nefret ederim."

"Tamam özlemeyeceğim seni, ama nefret etme kendinden," diye söylendiğimde gülmeye başladı. Bu aralar fazla mı sık gülüyordu yoksa ben mi gülmesine sebep oluyordum?

"Peki hocam," dedi taklit eder gibi. "İnsanın kendinden nefret etmesi caiz midir?"

Dudaklarımın arasından bir cıvıltı firar ederken, elim ağzıma kapandı ve gülüşümü saklamaya çalıştım. Kamer'in suratı ciddileşirken, elimi ağzımın üzerinden çekip, "Ne hakkın var gülüşünü benden esirgemeye?" diye sordu.

Ona öylece bakakaldım, sadece baktım ve bakmanın ilerisinin görmek olduğunu yaşadım. Senin harflerinin gölgesinde uyuyup, gözlerinin içinde yaşamak mümkün olsaydı, mezarımı da göğüs kafesinin içine koyardım. Belki bu sayede ölüm bile yaşayamamanın sevincine ortak olurdu.

Sonra hiçbir şey söylemeden yukarı çıktım. Kamer emniyete gidip, bebeğe bakacaktı ve umarım ki hiçbir tehlike onun kalp ritmine ortak olmazdı. Eve girdiğimde, Zeynep ve Andaç salonda oturuyordu. Aytaç ise her zamanki gibi kendi halinde takılıp mutfakta elindeki defter ve kalemle uğraşıyordu. Birkaç gündür okula da gitmiyorlardı ve bunun sebebinin Andaç olduğunu biliyordum.

"Aymira," diye seslendi Zeynep, elini havaya kaldırarak. "Bebeği teslim ettiniz değil mi?"

"Ha?" dedim saf saf. Bir an boşluğa düşer gibi olduğumda durumumu fark edip hemen toparladım. "Evet... O, güvende."

Umarım güvendedir.

"Abim gelmedi daha, nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorduğunda kısacık bir tekrara düşüp, yaşadıklarımızı hatırladım. Çetin, Şebnem'i bırakmaya gitmişti en son.

"İşi vardı galiba," diye geçiştirdiğimde, Aytaç'ın yanına doğru yürümeye başladım.

"Ya bekâr adam, rahat bırakın kayınçomu." Andaç'ın sesini işitirken farkında olmadan tebessüm etmiştim. Aytaç sırtı dönük bir halde elindeki kalemle hunharca bir şeyler yazarken, sandalyemi çekip karşısına oturdum. Benim geldiğimi fark edince, toparlanır gibi olup defteri saklama gereği duydu.

"Yo, hayır hayır," dedim acele ederek. "Rahatsız olma, önemliyse ben giderim."

"Hayır," dedi sessizce. "Önemli şeyler değil, kafa dağıtıyordum sadece."

"İyi gelir yazmak," dedim ellerimi masanın üzerine koyarak. Bana bakmadan defterini kapattı. Ona doğum gününde hediye ettiğim defteri kullanması hoşuma gitmişti. "Kullanmaya başlamışsın," dedim gülümseyerek.

"Öyle oldu," diye yanıtlarken, tavrı her zamanki gibi mesafeliydi.

İç çektiğini fark ettiğim an, kendime engel olamadım: "Bir gün bana içini döker misin Aytaç? Seni dinlemek isterim."

O an gözleri gözlerimle buluştu. Yeşil göz bebekleri küçülürken ona umutla baktım. Kumral teni yüzünü daha soğuk gösteriyordu. "Yapamam," dediğinde kaşlarımı çattım. "Yanlış anlama," diye düzeltip gülümsemeye çalıştı ama bu gülüş fazla samimiyetsizdi. "Dökülecek bir içim bile olmadığı için yapamam."

"Belki vardır," diye ısrar ettim. "Bak amacım sadece sana ulaşmak..."

"Boş ver," dedi hızla. "Ben, ulaşılmaz bir insan değilim ama bana ulaşmak isteyen insanlara uzağım sadece, hepsi bu."

Onu tanıdığım günden beri, aylardır hep kendi kabuğunda ve kendi gürültüsünde yaşayan biriydi. Nefesinin sesini bile duyamazdık çoğu kez. Kız arkadaşının ölümüne şahit olduğunu biliyordum ama eminim ki işin içinde çok daha başka şeyler vardı. Ailesini, geçmişini yaşıyordu o. Andaç onun kardeşiydi ama Aytaç ondan çok uzakta bir yerdeydi.

"Peki. Ama olur da içini dökmek istersen ben hep buradayım," dedim sakinliğimden ödün vermeyerek. Bana boş boş bakmaya devam ederken, bakışlarının derinine inmeyi denedim ama öyle bir kapatmıştı ki kendini, ona bakmaktan ileri gidemedim.

Daha sonra tek kelam etmeden ayaklandı ve defterini eline alıp odasına yürüdü. Uzun uzadıya onu takip ettikten sonra, bakışlarım Andaç ve Zeynep'e kaydı. Andaç'ın kafası Zeynep'in göbeğinin üzerinde, Zeynep'in elleri de onun saçlarındaydı. Gülümseyerek onları izledim. Lise âşıklarıydı onlar, ömürlerinin en deli dolu olduğu zamanlardaydı. Benim lise hayatımda böyle anılarım olmamıştı belki ama onları böylesine izlemek bile, iyi hissettirmişti.

"Zeynep ellerini dudaklarıma indirsene, öpeyim onları," diye konuştu Andaç. Zeynep utanırken ellerini Andaç'ın dudaklarına indirdi. Andaç, Zeynep'in parmaklarını öperken gülümsemem büyüdü. Farkında olmadan gülümsediğimi fark ettim. Ani ve bilinçsiz olan şeyler güzeldi. Onlar gibi.

"Tamam şimdi de dudaklarını indir dudaklarıma," dediğinde gözlerimi büyütürken, kafamı yere eğdim. Utanmak mı? Bazen Kamer'i öperken kendimden geçtiğimi bile fark ettiğimde bu kadar utanmıyordum ben.

"Höst," dedi Zeynep ellerini Andaç'ın dudaklarına vurarak. Andaç'ın yüzü ekşirken, "O elleri önce öptürmek şimdi de dövdürmek için mi kullandın yani?" diye sordu. "He, atayım mı bir tokat daha?" dedi Zeynep karşılık vererek. O sırada kapı açıldı ve Çetin içeri girdi.

"Hayırdır? Kim kime tokat atıyor?"

Andaç gözlerini devirip, dişlerinin arasından bir şeyler mırıldandı. "Geldi yine tipini..."

"Lan," dedi Çetin gözlerini büyütüp, bağırarak. "O nasıl pozisyon? Kaldır kafanı kardeşimin karnından."

"Yaralıyım abi ben, acısana azıcık bana ya," diye serzenişlerde bulunan Andaç, Zeynep tarafından terk edildi. Zeynep usulca ayağa kalkarken, Andaç'ın ayak uçlarına bir yastık koyup sargılı bacağını hareket ettirmemeye çalıştı. "Al işte kırdın kırdın," dedi Andaç, Çetin'e sitem edercesine.

"Kırılmak az kalır, kopsun bir yerlerin," diye karşılık veren Çetin'e gülümseyip ayaklandım. Zeynep abisine ters bir bakış atarken, koltuğun üzerinde duran ince pikeyi Andaç'ın üzerine örttü. "Zeynep, bu kadar düşünceli olmanı seviyorum, abinin genlerinden nasiplenmemiş olman şahane bir şey biliyorsun değil mi sevgilim?"

Çetin'in gözleri irileşirken iki üç adım öne çıkıp, sehpanın üzerinde duran boş su şişesini Andaç'ın kafasına attı. "Al sana sevgilim. Bir daha de bakayım haydi."

Andaç kafasını geriye yatırıp sırıtarak, Çetin'in gözlerine baktı. "Sevgilim."

Zeynep bakışlarını kaçırıp kıkırdarken, ona eşlik ettim. Her daim kasvet kokan loş ortam, Andaç sayesinde güneş sokuyordu içeri. O bu evin sesiydi, o bizim enerjimizdi. O iyi ki vardı.

"Hayır aptallık ben de," dedi Çetin hızlı hızlı. "Ne uğraşıyorsam seninle? Konuşsun dursun kendine kendine."

"Ha şöyle ya," dedi Andaç keyifli keyifli. "Ben de ondan bahsediyorum kayınço, sal beni bir ya."

Çetin ona cevap vermemek için kendini sıkarken, Zeynep'in mahcup suratına dikkat kesildim. Bence işin en zor kısmı ona düşüyordu. Hayatı boyunca kalbinde iki tane adamı taşıyacaktı. Biri abisi biri sevdiği. Tıpkı benim taşıdığım gibi.

Biri kardeşim biri sevdiğim.

Çetin en sonunda pes edip, mutfağa yürüdü. Mermer tezgâhın üzerinde duran sürahiden bir bardak su alıp, sandalyeyi çekip oturdu. Ona göz ucuyla bakarken, yanına gidip gitmemekle tereddüt ettim. Bardağı dudaklarından çekerken, göz göze geldiğimiz an istemsizce ona doğru yürüdüm. "Şebnem gitti değil mi eve?" diye sordum aniden.

Bir anlık boşluğa düşmüş gibi bardağı masanın üzerine bıraktı. "Gitti."

"Bir gören olmadı ama değil mi?" diye sorduğumda kaşlarını çatmış bana dümdüz bakmaya başlamıştı. Kaşlarımı yukarı kaldırıp, elimle boynumu ovmaya başladım. "Yani bir gören olursa laf ederler. Bizim mahallede insanların dili uzundur."

Bizim mahalle? Sahiden artık benim mahallem demek ne kadar doğruydu ki? O sokakların kaldırımlarında adımlarım, taşlarının arasına saklanan gözyaşlarım vardı. İzbe yollarına sığındığım gece sessizliğim, ücra köşelerine sinen korkularım vardı. Oysa on dokuz yılımı tek bir an ile devirip, yerine yeni bir sayfa açmak kadar tuhaftı bu hayat. Oysa mahallemi özlememek kadar gerçekti duygularım.

"Dilleri uzunsa, kısaltırız biz de," diye konuştu Çetin. "Merak etme Aymira, arkadaşın zaten sokağın başında indi."

Biliyordum, dediğim gibiydi işte.

"Anladım, teşekkür ederim," demekle yetinirken, elimi boynumdan indirip adımlarımı geri geri attım. "Odaya çıkayım ben."

Çetin bir şey söylemeden kafasını belli belirsiz salladı. Ben de daha fazla göze batmadan odaya çıktım. İçerisi soğuk denemeyecek kadar ılık sayılırdı. Gözlerimi pencereye diktiğimde ilerideki caminin minaresinden başka bir şey göremiyordum. Hava kararmak üzereydi ve Kamer neredeyse gelirdi. Üzerimdeki tişörtü çıkardım ve yalnızca sutyenimle kalakaldım. Masanın altında duran çantamın sapını kavradığımda, fermuarını açtım. Artık giyecek adamakıllı kıyafetim bile kalmamıştı. Bunu Kamer'e söylemek istemiyordum, tek başıma bunu halledebilirdim ama şu an için üzerime onun tişörtlerinden birini geçirmekten başka şansım yoktu.

Çantamın fermuarını kapattım ve onu masanın altına ittim. Oturduğum yerden kalkıp, Kamer'in gardırobuna iliştim. Kapağı açar açmaz yüzüme nüfuz eden o kendine has kokusu, bir hırka gibi üzerimi örtmüştü. Askılıklarda duran gömlekleri es geçip, üst üste katlı olan tişörtlere yöneldim. Elim bordo renkli tişörtüne giderken, onu aldım ve dolabın kapağını kapatıp fazla beklemeden banyoya girdim.

Yarım saat kadar yıkandıktan sonra saçlarımın suyunu havluyla aldım ve kurutma makinesini çıkarıp onları kurutmaya başladım. Tarama işini Kamer'e bırakacağım için fazla özen göstermeden alelacele kurutup vakit kaybetmeksizin giyinip üzerime de Kamer'in bordo tişörtünü geçirdim.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken, zihnimi istilaya uğratacak kadar kendimden geçtim. Onun kıyafetlerini giymeyi seviyor-

dum, birkaç kez kazağını giymiş olmak bile iyi ve özel hissettiriyordu yeterince.

Banyoyu da yıkadıktan sonra elimde tarakla odaya geçtim. Saf saf yatağın üzerine kurulduğumda, telefonum titremeye başladı. Merakla ona uzandığımda arayanın Şebnem olduğunu gördüm. Dişlerimi göstererek sıkıştırken, kilidi kaydırıp telefonu kulağıma yasladım.

"Aymira," diye bağırarak kulaklarımın içini tiz sesiyle doldurdu. Yüzümü ekşittim. "Dur kızım, ne bağırıyorsun?"

"Bağırdım mı lan hakikaten?" diye sorduğunda, başımı salladım sanki beni görüyormuş gibi. "Kulaklarıma abandın Şebnem, iyi bok yedin Şebnem."

"Aman, bir şey olmaz be," deyip kestirip atarken, alayla gözlerimi devirdim. Deli kız. "Ben sana şey diyecektim. Çetin var ya..."

"Ee?" dedim keyifle sıkıştırarak.

"Benden numaramı istedi," dediği an gözlerimi irileştirdim. "Oha Sen ne yaptın peki?"

Kısa bir anlığına susup devam etti. "Vermedim."

"Vermedin mi? Niye?" Şebnem bu sen değilsin gerçekten.

"Bilmiyorum... Belki öylesine istemiştir yani başka bir amacı yoktur ha?"

"Tabii canım, biz akşamları okey oynarız dördüncü kişi ol, diye istemiştir kesin," dedim ciddiyetsiz ama bir o kadar da gerçekçi bir tavırla.

"Ha?" dedi Şebnem saf saf. Bu kız bu kadar saf ve utangaç değildi, birdenbire neden geri adım atmaya başlamıştı anlam veremiyordum. "Şebnem bir sorun yok değil mi? Bak, Çetin iyi çocuktur, yanlışı olmaz ve kötü niyetle de istememiştir numaranı..."

"Ya zaten kötü bir niyet sezmedim ama bir tuhaf oldum işte, Aymira. Anlarsın sen beni."

"Anlıyorum, hatta seni çok iyi anlıyorum. Ama merak etme daha ortada hiçbir şey yok ki, Çetin sadece seninle muhabbet etmek için bile numaranı istemiş olabilir," dediğimde Çetin'in kalbinin boş olduğunu bilmek ve bana arabada giderken söylediği şeyleri hatırlamak kurduğum cümlenin yavanlığına leke sürdü.

"Peki sen beğendin mi onu?" diye sordum dudaklarıma engel olamadan. Şebnem'in hıçkırık sesi kıkırdamama sebebiyet verirken, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Vallahi yalan yok, hoş çocuk işte," diye yanıtladı. Şebnem'in en sevdiğim yanlarından biri de buydu. Düşüncelerini saklamazdı ki, bazen ona hayran kalırdım.

"Ha beğendin yani?" dedim bu sefer üzerine giderek.

"Kızım hoş çocuk dedik ya," dedi hafif tok bir sesle. "Ee sen anlat, Enişte Bey iyidir umarım. Gerçi nasıl iyi olmasın, her daim yanındasın," diye devam ettiğinde, yüzümde sıcak bir esinti meydana geldi. Ne olursa olsun, Kamer'in adının geçtiği her cümle, benim kalbimde bir sıkışma meydana getiriyordu.

"Deme şöyle ya," dedim sert çıkarak. Pek sert sayılmamıştı çünkü Şebnem'in kahkahaları tüm odayı çınlatmıştı. "Enişte Bey diyeceksiniz ulan. Kamer Enişte. Kızım çok güzel lan, valla."

"Ya ne eniştesi?" dediğim an Kamer içeri girdi. Nefesim kesilirken, dudaklarım amansızca titremeye başladı. Umarım hiçbir şey duymamıştır. Bana tuhaf tuhaf bakarken, ona sahte bir tebessümle karşılık verip başımı salladım. "Neyse, sonra konuşalım biz."

"İyi adam lafının üzerine desene," dediğinde daha çok utanmıştım. Kamer kaşlarını çattı ve üzerindeki deri ceketi çıkarıp, siyah tişörtüyle kaldı. "Ya, öyle öyle," dedim dümdüz konuşarak. "Tamam zorlamıyorum Aymira, haydi dikkat et görüşürüz," dedi ve usulca telefonu kapattı. Gözlerimi kıstım ve telefonu kapatıp, yatağın bir ucuna özen göstermeden attım.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sorarken, sesi yumuşak çıkmıştı.

"Şebnem'le," dedim sessizce. Kamer dudaklarını sarkıtıp, kendini yatağın üzerine atıp sırt üzeri uzandı. Bağdaş kurmuş bir vaziyette ona tepeden tepeden bakıp güldüm. Kamer ellerini karnının üzerine koymuş, derin bir nefes alarak bana bakmaya başlamıştı.

"Az masaj mı yapsan, her yerim ağrıyor," diye konuştu.

Kaşlarımı yukarı doğru kaldırıp, "Neren ağrıyor?" diye sordum.

Bir süre boş boş gözlerimin içine baktı. Bu suskunluğu giderek filizlenen merakıma ortak olurken, elini dudaklarına götürdü. "Buram ağrıyor, dudaklarınla masaj yaparsan geçer."

Anında dişlerimi kenetleyip ağzına sert sayılmayacak bir şekilde vurdum. "Pislik."

Kamer, "Bak elinin ayarına başlayacağım ha," derken yüzünü ekşitti. Sanırım acıtmıştım. Endişe eder gibi dudaklarını ıslatıp geri çektim ve yüzüne doğru eğildim. "Oha, çok mu sertti hakikaten?" diye sordum.

Elleri omuzlarımdan aşağı düşen saçlarıma giderken, bir iki tutamını parmağına dolayıp oynamaya başladı. Saçlarımla uğraşmayı sevmezdim ama saçlarıma da bir tek o dokununca mutlu oluyordum.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin, biliyor musun?" dedi bir anda. Öylece kalakaldım. Aklım fikrim darmadağın, yüreğim sarmaş dolaş oldu. Siyah incileri gözlerimin tek noktasını dahi kaçırmaksızın bana bakmaya devam ederken, iç çekti. "Bu zamana kadar ben çirkin şeyleri görmüşüm, meğer güzel olan senmişsin meğer güzel olan senin bana gelişinmiş."

Yutkunamadım bile ona bakarken. Saçlarımda olan elini kavradım usulca, daha sonra avuç içini açıp dudaklarımı bastırdım üzerine, gözlerimi kapattım ve bekledim bir süre. Hiçbir şey konuşmayalım ne dünü ne de yarını sadece kalalım hep böyle, hiç ölmeyecekmişiz gibi hiç sevmeyecekmişiz gibi.

Dudaklarımı avuçlarının içinden çektim ve yanağıma bastırıp, elimi elinin üzerine koyup ona mahzun mahzun baktım. "Sen de hayatımda gördüğüm en güzel adamsın," dedim sessizce. Beni duymasını istemedim belki ama sesim duyacağı kadar net çıkmıştı. "Ve iyi ki yanımdasın."

Dünyanın en güzel yeri neresi diye sorsalar, her bakışımda öldüğüm kara gözleri, ölünce gömüleceğim göğüs kafesi derdim.

Yanağımın üzerinde olan eli yavaşça hareket ederken, gözleri usul usul yüzümün kıvrımlarında dolanmaya başladı. Bir süre sessizlik sükûnetini korurken, Kamer'in dudaklarında ufak bir tebessüm oyuğu açıldı. "Üzerindeki benim tişörtüm mü?" diye sorduğunda, elini çabucak yanağımdan düşürdüm ve kuruyan dudaklarımı nemlendirdim.

"Benimkiler makineye atıldı da. Seninkilerle idare ediyorum, sorun olur mu?"

"Saf mısın sen?" diye sorarken, kaşlarımı çattım. "Donuma kadar giyebilirsin, ne diye soruyorsun ki?"

Kaşlarım yavaş yavaş esnerken, utanarak bakışlarımı kaçırdım. Kamer kaçan bakışlarımı yakalamaya çalışarak sırıtmaya başladı. Ben bakışlarımı kaçırdıkça o beni kovalamaya devam ediyordu.

"Senin kıyafetlerin yanında değil, değil mi?" diye sordu bir anda. Yüzüm kaskatı kesildi hemen. Kamer bunu fark ettiği an doğrulup, parmaklarıyla çenemi kavradı. "Yavrum çekinmene gerek yok ki."

"Olsun, idare ediyorum ben," dedim zoraki bir konuşmayla. Çoğu şeyim evde kalmıştı, artık evim bile diyemediğim evde.

"Olmaz öyle şey, artık beraberiz. Bu gardırobu ikimiz kullanacağız, en kısa zamanda dolabını yenileyelim," dediğinde sözlerini kestim:

"Hayır, gerek yok böyle bir şeye."

"Gerek var," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. "O kadar yolunda gitmeyen bir hayatım var ki, eksiklerini bile gözümden kaçırmışım."

"Düşünme öyle, ben zaten aramam ki. Pantolon, tişört yetiyor."

Kamer suratıma ifadesizce bakmaya başladığında, gözleri bordo tişörtüme kaydı. Beni inceden inceye süzerken attığı bakışların altında ezildiğimi hissettim. "Aslında, tişört benden daha çok sana yakışmış."

"Beğendin yani?" diye sordum çekinerek.

Kamer kafasını yukarı doğru kaldırırken, kaşları da onu takip etti. "Yok, Ahmet abi gibi olmuşsun."

"Sensin Ahmet abi, manyak herif," diye söylendim kendi kendime. Kamer yüzünü buruşturup, kafasını eğdi. "Ne herif?"

"Manyak," dedim ona meydan okur gibi.

"Ha, ben manyağım yani?"

"Ha sen manyaksın, evet," dedim onu onaylarcasına. Dudaklarını sarkıtıp, gözlerini kısarak yüzeysel bir şekilde nefes alıp verdi. O ara aklım bir anda başka bir soruya yöneldi. "Kamer, biz konuşmayı unuttuk yani, ben sana sormayı unuttum."

"Neyi?" dedi soğuk bir sesle.

"Bebeği," diye yanıtladığımda, göğüs kafesini şişirip serbest bıraktı. "O iyi miydi?"

"O güvende tamam mı? O notu hangi pezevenk yazdı bilmiyorum ama bulacağım. Sen de düşünme artık," dedi güven verir gibi. İçim içimi yese de susmak zorunda kaldım. Biraz daha toparlandı ve yatağın üzerindeki tarağı kavrayıp bana baktı. "Haydi arkanı dön de saçlarını tarayayım."

Aslında bunu düşünmen bile yetiyordu biliyor musun? Ellerin saçlarıma dokununca bile aklımı yitirecek gibi oluyorum, ruhun kalbime dokununca ne yaşıyorum bir bilsen. Sana fena kapılıyorum Kamer, sana karışıyor aklım sarmaş dolaş.

Sırtımı Kamer'e döndüğümde, elleriyle saçlarımı düzeltip tarağı narin bir şekilde saçlarımın arasına geçirdi. Gözlerimi kapattım ve bu temaslarının esareti altına girip, kendimi tamamen ona bıraktım.

"Saçlarına neden bakmıyorsun? Onların ne kadar güzel olduğunu biliyorum ve onlara bak," diye fısıldadı. Ilık nefesi saç tellerimi titretirken, "Alışkanlıklar diyelim. Hiçbir zaman bakımlı biri olamadım," dedim.

"O benden önceydi, bundan sonra onlara iyi bak tamam mı? Sana ait her şeyin güzel olmasını istiyorum çünkü sana ait olan her şeyi ben kabulleniyorum."

"Bakacağım, söz."

Bakacaktım, bakacak mıydım gerçekten?

Dik bakışlarımı pencereye yönelttiğimde Kamer saçlarımda usul usul gezinmeye devam ederken, birdenbire bedenim çivilenmiş bir hedef tahtası gibi kaskatı kesildi. Gözlerim küçüldü yavaşça, dudaklarım kurudu soğuktan ve ben bir kez daha diz çöktüm kaderimin önünde.

Annem.

Yarın annemin doğum günüydü.

"Niye susuyorsun?" diye bir ses işittim. Kamer olabildiğince kırılgan bir yaklaşımla yüzüme bakmaya çalışırken, pencereden gökyüzüne odaklanan gözlerim, haritasına onun karalarını düşürebilmeyi başarmıştı. İç çektim acıyla. Acıyı içime çektim hep.

"Annem," dedim fısıldar gibi. "Annemi duymaya çalışıyorum."

Kamer saçlarımdaki tarağı yavaşça çekerken, donuk bir duruş sergileyerek bana bakmaya devam etti. Göğüs kafesimin kemikleri annemin yokluğunu hatırlar gibi üşümeye başlamıştı. Oysa ben hiç soğuya çıkmazdım, onları üşütmemek için. Sen üşüme diye anne, ben ateşlerde yandım. Üşüme anne, sakın üşüme tamam mı?

"Yarın onun doğum günü biliyor musun?" dedim kendi kendime konuşur gibi.

Annem bir gökyüzü olsaydı, dünyanın bütün merdivenlerini üst üste dizer ona uzanmaya çalışırdım. İmkânsızdı belki ama denerdim işte. Göğü yarar, koynunda yuva yapardım kendime. Annem bir yağmur olsaydı eğer, göl kenarlarında yaşardım. Yerden yükselen buharın daha kuvvetli bir şekilde yere düşüşünü görmek için. Gölü yarar, kuyusunda yaşlanırdım.

Annem, yaşasaydı eğer ona sarılırdım.

Ona çok sarılırdım.

Gök düğmelerini açtı sanki bana karşı. Şafak söktü kahverengi çizgilerimin içine doğru. Gözlerimi hiç kırpmadan kafamı hafifçe eğip, çenemi omzuma koydum. "Beni yarın anneme götürür müsün?"

Ona yeni yaşının haberini vermek istiyorum.

Kamer, elleriyle karnıma uzandı ve sırtıma doğru yaklaşıp beni göğsüne çekti. Çenesi omzuma değince, burnum saçlarının arasına karıştı. Gözlerimi kapattım. Elleri karnımın üzerinde istemsiz hareket ederken ılık nefesi boynuma vurmaya başladı.

"O da seni özlemiştir," dedi çok kısık bir sesle.

"Özlemiştir," dedim gözlerimi açarken. "Teşekkür ederim, gerçekten teşekkür ederim."

Kokumu içine çektiğini fark ettim. Dudaklarını omzuma bastırdı ve usulca fısıldadı: "Biliyor musun? Hiçbir doğum günü bu kadar anlamlı olmamıştı."

Gözlerimi onun bana söylediklerleriyle kapattım, daha çok severken.

Ertesi sabah öğleni öldürmüş, akşamın güneşini yeniden diriltmek için anneme gitmiştik. Alper, sınavları nedeniyle onu görmeye gelememişti, belki de cesaret edememişti. Onun yaralarını tazelemek istemiyordum, hiçbir zaman da bunu görev edinmemiştim kendime.

Kabristanın taşlı yolunda, elimde bir buket lavanta ile ağır ağır ilerlemeye başladım. Kamer geride durdu, Kamer hep beni korumuştu. Hep yanım olmuştu. Düzgün bir şekilde yürürken ona omuz hizamdan baktım. Arabaya yaslanmış, bana yoğun bir şekilde bakıyordu. Bir ara gözlerini kapatıp açtığını gördüm. Bana güç verdi sanki. Kamer benim hep gücüm olmuştu zaten.

Dudaklarımı ıslattım ve önüme dönüp annemin mezarının olduğu yere ilerledim. Ölüm kokularının ruhumu sardığı topraklar, sanki davetiye uzatmıştı bana. Yerdeki çam kozalakları, toprağın dibine ulaşana kadar eşlik eden bir inci gibiydi, oysa ölüm küçücük bir kefenden ibaretti. Ne süs ne de başka bir şey. Ölümün tek süsü, günahlarımın üzerini örttüğüm yırtık bir kefendi.

Nihayetinde annemin kabrine ulaşıp, mezar taşına oturdum. Gözlerimi adının yazdığı taşa çevirip, atabileceğim en derin bakışı attım. *Ayperi Kılıç*. Ay'ımın varlığının sahibi. Şefkat duygumun mimarı, canımın kanı kadın.

Elimi, adının yazdığı derin kazıları olan harflere götürüp, usul usul dokundum. Taşlar öylesine soğuktu ki, parmaklarım sıcağı reddetti bir an. Oysa soğuk olmazdı ki annemin mezarı, olmazdı çünkü içinde onun sıcak kalbi saklıydı.

"Annem," dedim en derinden, en derinlerimden yükselen hasretle. "Geldim, gelebildim."

Birçok kez düştüm, birçok kez tökezledim ama yolun sonunda sen olduğunu bildiğim için hep devam ettim. Karanlığın ucunda gördüğüm ışığın sen olduğunu bildiğim için pes etmedim.

"Alper'i getiremedim ama dersleri varmış," diye fısıldadım, sanki gözlerinin içine bakıyordum konuşurken. Daha sonra silik bir tebessümle devam ettim. "Oğlun çok çalışkan biri anne. Senin bu tembel kızını utandıracak cinsten."

Elimdeki lavantaları burnuma götürdüm ve kokusunu içime çekmeden hemen toprağın üzerine koydum, özenle. "Unutmadan, sana lavanta getirdim. Bu sefer getirdim anne."

Onun kokusunu hayal meyal hatırlıyordum. Lavanta kokardı sanırsam, babam da pek bahsetmezdi zaten senden. Tek bir fotoğrafın bile yok anne, babam kıskanırdı galiba seni bizden. Öyle sensizim ki kendimi bu düşüncelerle avuttuğumun farkında bile değilim.

"Anne," dedim, elimi adının yazılı olduğu harflerin üzerinden çekerek. "Biz babamla küstük. Çok küsüz anne babamla," dedim ve yutkundum. Yutkunurken gözlerim acıdı, yüreğimin acısı dile gelmişti nihayet. "Sanırım beni sevmiyor."

Babam beni hiç sevmedi anne.

Sana bundan hiç bahsetmedim çünkü beni duyduğunu biliyorum çünkü duyarsan üzüleceğini de biliyorum.

"Niye sevmiyor anne?" diye sordum tüylerim diken diken olurken. Toprağına uzandım, kumları avuç içime toplayıp eşelemeye başladım. Parmaklarım sanki adını yazıyordu. Anne, anne diye çığlık atıyordu feryat figan ve ben susturamıyordum bu hıçkırığı.

"Biliyor musun? Alper artık onun yanında değil, ben de değilim," deyip güldüm. Öylesine sessiz, öylesine acı doluydu ki, annem görse dizleri kanaya kanaya koşar öperdi gülüşümün kıyılarından. "Sence babam bizi özlüyor mudur?" dedim bu sefer. Ona baba demek istemiyordum artık çünkü babam değildi. Babam değildi ama adı aklıma gelince el mahkûm babam dökülüyordu harf kitabımdan. "Özlemesin anne, benim seni özlediğim gibi özlemesin. Çünkü benim seni nasıl özlediğimi bilse, yüreğine tükürürdü, hiç olan hislerine."

Özlemek kalem tutmayı bilmeyen birine, mektup yazdırıp onu denizlere atmak kadar uzak bir histi. Özlem, gözlerinin ferinde demlenen sevgi kadar kudret kokan bir histir, bilirim. Özlemek şimdi hiç sevmeyen birine, âşık olup ona kapılmak kadar acıdır hissederim.

"Ama ben birini özlüyorum," dedim gülümseyerek. Bu sefer çok içten gülmüştüm, kalbim ısınmıştı dudaklarım hareket ederken. "Yanındayken, onu seyrederken, onunla gülerken bile onu özlüyorum anne." Sonra iç çektim, kocaman bir boşluğu doldurur gibi. "Hani sana bahsetmiştim ya, biri var diye. O kişi işte," deyip daha geniş güldüm. "Adı Kamer. Adı çok güzel değil mi?" diye sordum. Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. "Güzel olan sadece adı değil, kalbi de çok güzel. Sanırım ona bayağı tutuldum ben. Hatta bayağı bayağı vurgunum ona," deyip fısıldadım mezar taşına: ***"Âşığım anne, çok âşığım."***

Hayatımda o olmasaydı her şey nasıl olurdu bilmiyorum. Yine işten eve, evden işe gidip gelen bir hayatım mı olurdu düşünemiyorum. Sadece, iyi ki diyorum. Belki bu yaşıma kadar binlerce kez pişmanlık duyacağım şeyler yapmışımdır ama ona iyi ki diyorum. Kırsa da ağlatsa da yine iyi ki diyeceğim. Çünkü; ben onu beni sevmesi için sevmedim, ben onu sevgimi hak edecek tek adamın o olduğu için sevdim.

"Hatta benimle beraber, o da burada. Lavantaları da o aldı biliyor musun? Saçlarımı da o taradı, üzerimdeki tişört bile onun," deyip dudaklarımı düz bir çizgi haline getirdim. "Onu seninle tanıştırmak isterdim. Ama bir şey tutuyor beni ona karşı. Ona olan duygularımı sadece ikimizin arasında kalmasını istediğimden belki de."

Daha sonra elimdeki toprağı özenle, tek bir tanesini bile yere dökmeden mezarına geri koydum. Gök çekiyordu bulutlarını usul usul. Laciverte boyanan sema, kızıl bir fırça da sürmüştü etek uçlarına. Oturduğum yerden kalktım ve dudaklarımı mezar taşının üzerine bastırıp geri çekildim.

"İyi ki doğdun anne."

Ellerim kaydı yavaşça taşların üzerinden. Parmaklarım yaladı soğuğu, anneme sıcak bırakmak için. Ellerimi pantolonumun arka cebine atıp sırıtmaya başladım. Onunla vedalaşmadım ben hiç çünkü vedalar uzun süreli olurdu oysa ben annemle her gece rüyalarımda kavuşuyordum.

"Seni seviyorum anne, seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum."

Yerine kimseyi koyamayacağım kadar çok.

Derin bir nefes aldım ve arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Annemle hep kısa konuşurdum, sanki uzun uzadıya konuşursak çayımız soğurdu. Sanki uzun uzadıya anlatırsam bir şeyleri uykusu gelir uyurdu. Ama biliyordum ki annem beni hep gözleri kapalı dinlerdi çünkü onun kulakları yüreğiydi.

Taşlı yolu arkamda bırakıp, en nihayetinde kabristandan dışarı çıktım. Kamer duruşunu hiç bozmadan kafası eğik bir şekilde beni bekliyordu. Onu görünce bile yüzümde hep bir bahar esiyordu. Temiz havayı ciğerlerime doldurup, yanına yürümeye devam ettiğimde birdenbire bir ses işittim. Olduğum yerde çivilenirken, kulaklarımı kazıyan bu ses geçmişimin sözcüsü gibiydi sanki.

Kamer kafasını kaldırıp benimle göz göze geldi. Daha sonra gözleri arkamdaki kişiye kaydı. Dudaklarım kavurucu bir soğuktan nasibini almışçasına kupkuru olmuştu. Yutkundum ve delicesine çarpan kalbimi örtbas edip sesin sahibine baktım.

Hakan?

Bu Hakan'dı. Göz bebeklerimiz birbirine değdiği an aramızda yıkılan bir köprünün hatırası canlandı zihnimde. Uzayan sakalları ve zayıflamış bedeni çok başka gözüküyordu. Aramızdaki mesafe iki adım ötesi kadardı ama ruhlarımızdaki mesafe iki adım ötesini göremeyecek kadar uçurum.

"Aymira," diye konuştu. Adımı aylar sonra dudaklarından duymak öylesine garip hissettirmişti ki, sanki çocukluğumun gürültü dolan torbalarında, adının yazılı olduğu kâğıtlara o sahip değilmiş gibi. "Seni burada bulacağımı biliyordum," diye devam etti. Ona bomboş bakıyordum. Ona nasıl bakmam gerektiğini bilemeyecek kadar boş bakıyordum işte. Kollarını kıvırdığı lacivert gömleğin yakası kırışmıştı. "Seni buradan başka bir yerde bulmaktan, başkasını hayal edemedim," dedi bu sefer.

Bakışları öylesine donuktu ki, bir an kendimi dünyanın en soğuk kadını gibi hissetmiştim. Çünkü harelerinin değdiği her zerre taş keserdi.

"Hakan ben," diyebildim zar zor. "Ben..."

Ve o an koluma bir kelepçe vuruldu. Kamer'in elleri kalbimi de sarar gibi sardı bileklerimi. "Sen benimle geliyorsun."

Kaşlarımı çattığımda, konuşacak zamanım bile olmadı. Kamer sertçe beni önüme döndürürken, afallayarak içinde bulunduğum piramidin şifresini bulmaya çalıştım.

"Onu hiçbir yere götüremezsin," dedi Hakan. Sesi bu sefer daha yakından geliyordu çünkü Kamer ile benim arama girmiş bizi ayırmıştı. Duraksadım ve arkamı döndüm. "Ona malınmış gibi davranmayı kes," diye kükredi Kamer'in yüzüne karşı. Duyduklarım bir *sanrıdan* ibaret olmalıydı.

"Ne diyorsun lan sen it?" dedi Kamer yüzünü ekşiterek. "O zaten benimle."

"Değil," dedi Hakan kesin bir dille. "Onu yanında zorla tutuyorsun."

Hakan öyle sert ve kin dolu konuşup bakıyordu ki Kamer'e, bir gün bunun olacağını bilsem bile bu kadarını hayal etmemiştim. Kamer, parmaklarını çevrelediği bileğimi serbest bırakıp beni geriye doğru hafifçe iterek vakit kaybetmeden, ellerini sertçe Hakan'ı göğsüne çarptırdı. "Zorla veya değil, o benim yanımda."

Hakan geriye doğru sendelerken, Kamer'in koluna dokundum endişeli halimi umursamayarak. "Yapma ne olur." Hakan'ın bakışları kısacık bana odaklandı. Çocukluğumun adını gözlerinde göremiyordum artık, sanki geçmişim silinivermişti bir anda oysa ne çok hatıramız vardı bizim.

Hakan, Kamer'e karşılık vererek beklemeden kafasını onun kafasına geçirdi. Kamer ani bir hızla elini kaşına götürürken, çığlık attım: "Kamer, Kamer iyi misin?"

"Kimsin oğlum sen? Nereden girdin hayatımıza?" diye sordu Hakan bağıra bağıra. Ellerim titreye titreye Kamer'in yüzüne bakmaya çalıştım. Erkeksi bir şekilde burnundan solumaya başladığında, elinin kenarını kaşından kaldırdı. Şakağına doğru süzülen kan içim acıtmıştı.

"Kanıyor," dedim ağlamaklı bir sesle. Kamer bana bakmadan, doğruldu ve tüm gücünü kullanır gibi Hakan'ın suratına sert bir yumruk darbesi indirdi. Hakan'ın suratı bozguna uğrarken bir kez daha çığlık attım. Olmamalıydı, böyle olmamalıydı.

Kamer, "Kim olduğumu bilmemen senin ayıbın, şerefsiz," diye sertçe çıkıştı. Onun önüne geçtim ve göğsüne koyduğum ellerimle geriye doğru ittim. "Allah aşkına yapma, ne olur yapma."

Gözü öylesine dönmüştü ki, bırak beni dinlemeyi kendini bile dinlediğinden şüphe eder olmuştum. Beni hiç umursamadan kenara itti, sarsıldım. "Asıl sen kimsin lan? Onun hayatında yoksun ve bir daha da olmayacaksın."

Gözlerimi kapattım, kulaklarımı tıkadım.

"Buna sen mi karar veriyorsun? Ne hakla?" dedi Hakan kanayan burnunu umursamadan. "Hakan, burnun kanıyor," dedim sessizce, içim acırken.

"Umurunda mı?" diye sordu Hakan bana dönerek. Kalbim acımıştı söylediği şey karşısında. "Aymira neden gittin? Neden gelmedin geri?"

Başımı yere eğdim, bakamadım gözlerine. Birçok sebebi vardı bu sorunun. Birçok yanıt ve sayfalarca açıklama. Nedeni yok ki aslında, çünkü yuva diye bildim ben onu, başımı yastığa koyduğumda üzerimi örtecek babam bildim onu. Ocakta kaynanan çayına ortak oldum onun. Nedeni yok işte.

"Sana birçok kez ulaşmayı denedim ama başaramadım çünkü aklım hep reddetti. Bu," derken yüzünü ekşiterek Kamer'e baktı. "Bu görüntüyü... Ama sen onunlasın. Evini, mahalleni ve bizi bırakıp gittin..."

"Hayır bırak..." diyemeden Kamer, Hakan'ı tek eliyle geriye doğru itip beni önüne alarak kolumu tuttu. "Siktir git lan. Bir daha çıkma karşısına."

Ne olduğunu anlamadan yürümeye başladım. Kamer kolumu öyle sıkı kavramıştı ki, canım acısa bile bunu dile getirmedim. Sinirliydi, çok sinirliydi. Aramızdaki mesafe artmaya başladığında, içimde büyüyen endişe kor haline geldi. Kendime ihanet ettiğimi düşündüm, saçma ama kendimi dövmek bile istedim. Bu durumda olmamızın sebebi sadece bendim, bir başkası değil.

"Aymira!"

Ve kaldım öylece. İşittiğim ses şu zamana kadar ilk kez başka dökülmüştü dudaklarından. Ben durunca Kamer de durdu. Gözlerim katran karasına saplanır gibi saplandı ve ben battım en dibe doğru. Gözümün kenarına düşen görüntüsünden Hakan'ın kollarını iki yana doğru açtığını fark ettim. İster istemez donuk bir çehre belirdi yüzümde. Göğüs kafesini şişirip, kollarını daha geniş açtı.

"Aymira... Sana âşığım ben."'

Hissizleştim. Bir an nabzım atmadı. Kış devrildi yazın üzerine ve ben üşümeye başladım.

Hakan'ın sözleri karşısında yutkunamazken, Kamer yüzünü yavaş yavaş ekşiterek bana baktı. Ona bakamıyordum ama o bana bakmıştı. Gözlerim boşlukta kayıyormuşçasına sallandı durdu.

"Âşığım ben sana, çok âşığım. En başından, ilk gülüşünü yakaladığım andan beri âşığım," diye devam etti sözlerine.

Ellerimi açtım yavaş yavaş. Kamer gülmeye başladı, ilk defa bu kadar sinir bozucu gülmüştü. Ben onun tek bir tebessümüne kucak açarken şimdi şemsiye tutmak istemiştim. Geriye doğru adım atıp, gülmeye devam ettiğinde, Hakan'ın sesini bir kez daha işittim.

"Aymira gitme ne olur? Onun yanına geri dönme, tamam beni de sevme ama onunla gitme."

Bilincim kaybolmuştu. O benim dostumdu, arkadaşım, abim, sırdaşımdı. Fakat şimdi beni bomboş bir arazinin ortasında en savunmasız anımda yakalamış gibiydi.

"Lan," dedi Kamer birdenbire buz keserek. İşte bu tavrı birazdan olacakların tanıtımı yapmıştı bile. "Lan oğlum," deyip koşarak Hakan'a kafasını geçirdi. Arkama döndüm çabucak ve koşarak yanlarına ilerledim. "Ne diyorsun lan sen? Ne aşkı lan? Kafan mı iyi puşt?"

"Senin yüzünden, her şeyi sen mahvettin, it herif," dedi Hakan yüzünden sızan kanlara aldırış etmeyerek. "Onun karşısına hiç çıkmayacaktın, onun hayatını da sen mahvettin."

Kamer dudakları yerine elleriyle konuşmaya devam etti. Ardı arkası kesilmeden ona vurmaya başladı. "Lan elimde kalacaksın yemin ediyorum. Seni ağır benzetirim."

"Yeter, yeter devam etme," dedim tüm gücümle aralarına girmeyi başarıp. "Kamer dur, ne olur..."

İkisi de derin derin soluyordu havayı. Kamer'in öfkesi, Hakan'ınkini ezse de Hakan'ın hıncı çok daha başkaydı. Hakan'a bakamadım, yüzü gözü kan içindeydi ama dönüp bakamadım işte. Çünkü ben ona yıllar yılı dost gözüyle bakarken o bana çok başka bakmıştı. Hisleri onun suçu değildi belki ama bunu bu şekilde itiraf etmesi yanlıştı.

"Bu sondu lan, seni bir daha etrafımızda görecek olursam yarım bıraktığım işi bitiririm," deyip beni de alarak arabaya doğru ilerlemeye başladı.

"Aymira, seninle konuşacağım. Bu burada bitmedi, bunu iyi bil." Hakan, sesini duyurmak için bayağı bir çaba sarf etse de Kamer hiç umursamadan beni arabanın içine özensizce bindirip, kapımı kapattı. Hakan'a bakıp uzaktan. Yıkık dökük bir harabe gibiydi. Koşup sarılasım gelmişti onca yılın hatırına. Ama değil bu saatten sonra sarılmak, bir daha bakamazdım ki gözlerinin içine.

Kamer hız kesmeden arabayı çalıştırdı ve geri geri giderek ani bir virajla asfalta çıktı. Ellerimi kucağıma koymuş, boş boş bakınıyordum ayağımızın altından kayan asfalta karşı. Kamer ardı ardına dudaklarını sıkıyor, sert bir şekilde soluk alıp veriyordu.

"Herife bak lan. Âşık..." deyip yüzünü buruşturdu. "Allah'ım, delireceğim. Kim kızım o? Kim lan o?" dedi bağıra bağıra. Öfkesi tarif edebileceğimden daha kabarıktı. Çılgıncaydı ve delirmişti. "Ama sana

demiştim, en başından beri o itin sana karşı bir boklar hissettiğini biliyordum."

Demiştin evet ama ben hiç ihtimal vermemiştim. Nasıl verebilirdim ki zaten? Abim dedim, dostum dedim ben ona, ben senden başkasına körken onun bana baktığını nasıl fark edebilirdim?

"Geri zekâlısın kızım sen. En ağırından hem de," dedi sinirle. Dişlerimi sıktım, konuşmamak için. Ama o devam etti hunharca. "O şerefsizin sana karşı hissettiklerini anlamayacak kadar salaksın."

Gözlerimi kapattım sımsıkı. Bunları hissetmemem benim suçum muydu peki? Değildi tabii ki. Bunca yıl omzuna ortak olduğum insanın nasıl sezerdim bu hislerini?

"Ulan böyle işin ta ağzına sıçayım. Ama suç sende, koyamadın mesafeni bir türlü. Senin bu aptallığın..."

"Yeter," dedim en sonunda. İçimde birikmiş öfke nihayet gün yüzüne çıkmıştı. "Geri zekâlı da salak da sensin," deyip ona baktım. "Evet fark etmedim, evet ihtimal vermedim bunlara. Ne yapabilirim, söyle ne yapabilirim?" Nihayetinde beni de kendi kalibresine yükseltmişti. Dişlerini sıktığını kaskatı olan çenesinden anlamıştım. "Bağırıp durma, sus."

"Tamam lan," dedi boğazını sıkarak. "Susarım anasını satayım," deyip gözlerimin içine baktı. "Ama hâlâ geri zekâlısın, bunu bil."

"Kes sesini bok kafalı," dedim bir anda.

Kaşlarını çattığında, ona boş boş baktım. Sanırım kafayı yemiştim. Kamer hiçbir şey söylemeden önüne dönerken, dirseğimi arabanın camının pervazına koyarak sabırla eve gidene kadar zihnimi susturmaya çalıştım.

Güneş çekmişti elini ayağını gökyüzünden. Aya devretmişti, nöbeti. Kamer arabayı park ederken, onu beklemeden yukarı çıktım. Kimse görünmüyordu ortalarda. Bu huzurumu kaçıran sessizliğe aldırış etmeden odaya çıktım. Kamer birazdan gelecekti ve benim iki kelam dahi edecek halim yoktu. Odanın ortasında dikildim ve gözlerimi gardıroba çevirdim.

Beni dinleyecek biri vardı ama.

Gardırobun yanına gittim ve tüm gücümü kullanarak onu ileri doğru ittim. Çatıya uzanan kapı ortaya çıkınca, vakit kaybetmeksizin kapıyı açıp yukarı çıktım. Rüzgâr varlığını hemen çıplak kollarımda

hissettirmişti. Ama umursamadan adımlarımı sağlam bir şekilde atıp kiremitlerin üzerine bastım. Yüksekten korkmazdım ve şu an da korkmuyordum.

Sadece önüme bakarak ilerledim ve çatının ucuna geldiğimde, dikkatli bir biçimde oturup ayaklarımı aşağı sarkıttım. Kollarımı geriye doğru açarak, parmaklarımı soğuk kesen kiremitlerin üzerine koydum. Başımı enseme doğru yaslarken, temiz havayı ciğerlerime çektim. Buna ihtiyacım vardı, buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım zihnimin sahnelerine kırmızı perdeyi çekerek sadece kendimi görmeye çalıştım. Düşünmek istemiyordum, düşündükçe deliriyordum.

Dudaklarımı aralarken, soğuk hava dilime yapıştı ve o an kiremitlerin üzerindeki adım seslerini işittim. Kamer'in adımlarıydı bunlar. Kalp ritmini ezbere bildiğim gibi adım seslerini de ezbere biliyordum.

Sabırla yanıma gelmesini bekledim ve geldi. Elinden destek alıp oturdu ve bacaklarını aşağı doğru sarkıttı. Gözlerim kapalı olmasına rağmen yaptığı her hareketi görüyor gibiydim. Derin bir nefes alıp, cebinden sigara paketini çıkarıp bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Daha sonra Zippo çakmağını çıkarıp, izmaritin ucunu ateşe verdi. Sigaranın kokusu hemen saçlarıma ulaşırken, rüzgâr sayesinden ters bir orantı oluşmuştu.

"Benim yerime de içer misin?" diye sordum sessizce, hissizce.

"İçmem," dediği an gözlerimi açtım. Yüzü sertleşmiş, gözlerinin akı kızarmıştı. Kafasını bana çevirdi ve sigarayı dudaklarından çekip, dumanı üfler gibi konuştu: *"Sana içerim."*

Sonra baktım sadece, dilim lâl oldu. Bana 'beni sev' diye bağıran adama baktım işte.

Sigarayı tekrar dudaklarının arasına yerleştirip, içine çekti tüm zehri. Ellerimi kiremitlerin üzerinden çekip doğruldum. Şakağında ki kurumuş kan canımı acıtmıştı. "Kaşına baksaydık ya," dedim sessizce.

Omzunu silkti. "Boş ver."

Israr etmeyip bakışlarımı kaçırdım. "Bu arada, arabada fazla saçma şeyler söyledim sanırım ama haklıydım. Sonuna kadar."

Kamer güldü. "Bok kafalı ne lan?"

Soğuk bir şekilde güldüm. "Ne bileyim, çıkıverdi dudaklarımdan işte."

"O dudakların bir tek bana çıkmıyor anasını satayım," dediğinde

ters ters baktım. Sigarayı ağzının kenarına koymuş, gözlerini kısmıştı. Karalarını seçemiyordum. "Yalan mı? Hakaret etmeye gelince dil pabuç gibi ama başka şeye gelince, aman Ali Rıza Bey ağzımızın tadı bozulmasın."

Şu an ciddi şeyler konuşuyordu ama gülmek istemiştim nedensizce ve güldüm. Ufak çaplı bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. Kamer, elini sigarasına götürdü ve parmak boğumlarına hapsettiği izmariti dudaklarından çekip, beklemediğim bir anda dudağımın kenarını öpüp geri çekildi.

"Öpeyim de bu gülüş boşa gitmesin."

Kalbim yine bozguna uğramıştı. Zaten bu adama bakarken bile ne zaman adamakıllı atmaya başlamıştı ki?

"Diana," dedi fısıldar gibi. Tüm gün hiç söylememişti bunu. Bana bunu demesini çok seviyordum, bana, beni özel hissettirecek şeyleri söylemesini seviyordum. Usul usul baktım ona. Yutkunarak gözlerini kıstı. "Sen... Ona karşı bir şey..." Gözlerimi irileştirdim. Hakan'ı kast ediyordu ama sabırla dinledim devamını: "Sen, o it herife karşı bir duygu bes..." devam edemeden durdu. "Lan demeye dilim varmıyor işte, anlasana kızım."

"Saçmalama," dedim kesin bir dille. "Ona hiçbir zaman başka bir gözle bakmadım, kimseye başka bir gözle bakmadım."

Senden başka herkese körüm ben.

Kamer gözlerime bakmaya devam etti. Karaları sardı gökyüzünün lacivertini ve ben tereddüde düştüm o an, yanlış bir şey mi söyledim diye. Umarım sadece gözlerime bakıyorsundur Kamer, umarım beni görmüyorsundur. Dudaklarını büzüp, gülümsedi. "İyi, sevindim," deyip düzeltti. "Yani bir şey hissetmediğine... Yani kimseye bir şey hissetmediğine," derken kafasını diğer tarafa çevirdi. "Ne diyorum ben anasını satayım," diye fısıldadı cümlelerini bitirirken.

Yüzümde aptal bir ifade oluştu. Kamer, sırtını kiremitlerin üzerine bırakarak uzandı. Sigarasından bir nefes daha çekip onu çatıdan aşağı atarken, kolunu açıp beni yanına çağırdı. İkiletmeden göğsüne uzandım. Kiremitler sırtımıza batsa bile canım acımamıştı. Kafamı sert göğsüne yasladığımda elleriyle bedenimi sarıp beni tamamen bedenine yapıştırdı.

Gözlerimizi semaya diktik. "Ne kadar çok yıldız var," dedim sakince.

"Sayalım mı?" diye sorduğunda şaşırdım. "Hangi birini sayacağız?"

"Gözünde çok büyütme," deyip parmaklarını çıplak kollarımın üzerinde gezdirmeye başladı. "Bir tanesini kollarımın altında zaten. En güzeli hem de."

Gülümsedim ve göğsünün üzerine bir öpücük kondurdum. "Dudaklarımı tercih ederdim ama bu da idare eder," dedi.

Öptüğüm yer dudakların veyahut gözlerin olsun fark etmez sevgilim. Ben senin kalbindeki zehri tatmış, onu yutup kendime ilaç etmişim. Mühim olan öptüğüm yer değil, öptüğümde öldüğüm yer. Kalbinden öpüyorum ama ölmek için değil, daha çok sevmek için. Daha çok sevdikçe, öldüğümüz yerden yeniden ve yeniden yaşamak için.

10. Bölüm

Darmadağın

Bir rüyanın içinde yaşıyordum ve bu yüzden asla uyanmak istemiyordum.

Dünya kötüydü, insanlar çok daha kötüydü fakat uykularımda yaşattığım beni, bizi herkesten koruyabiliyordum. Orada kimseye zarar gelmiyordu, orada herkes mutluydu ve ben sırf bu yüzden sürekli uyumak istiyordum.

Gözlerimiz açıktı ve birbirimize bakıyorduk. Tüm sabahlarımı ona adamıştım. Parmakları dudağımın kenarında gezinmeye başladı. Gülümsememek için kendimle savaşmaya başlamıştım âdeta. "Kaç defa tekrar edeceğim?" dedi sessizce. "Bırak ellerim bile gülüşünden nasiplensin de huzur bulsun."

Bir an durakladım ve içimden geldiği gibi davranıp, gözlerimi açmadan hemen önce dudağımın kenarında gezinen parmaklarını öptüm. Teni buz gibiydi ama yine de içimdeki kıvılcımı körüklemeye yetmişti. Kamer hemen yastığının biraz daha bana yakın kısmında kırık gözlerle gözlerime bakıyordu. "Günaydın," dedim. Parmakları yüzümde gezinmeye başladı. Gözlerimi kırpmadan, her hareketini izledim. Parmak uçları kirpiklerime dokundu. Öylesine naif, öylesine zarif bir dokunuştu ki, yüreğim bulutların üzerinden aşağı sallandı.

"Kıvrım kıvrım olan kirpiklerine kıvrılıp uyusam, rahatsız olur musun?"

"Olmam," dedim sakince. "Peki ben," diye sordum ve ellerimi onun sert yüzüne uzatıp, parmaklarımı hafif çukurlaşan yanaklarının üzerine koydum. "Gülünce çıkan minik derinlikte kaybolursam, beni bulabilir misin?"

"Bulmam," dedi aniden. Yüzüm donuklaştı sesi sayesinde. "Seninle birlikte kaybolurum."

Bir gün sonunu bilsem bile seninle her şeyi yapmak isterim. Sonunda ağlayacağımı bilsem bile, seninle birlikte bir saniyeliğine de olsa gülmek isterim. Senin için, senden bana kalan kısım için yaşamak isterim. Bir gün öleceğimi bilsem bile.

Parmakları kirpiklerimin üzerinden usulca indi ve yastığımın üzerinde durdu. Ellerimi yüzünden ayırmadan kara kaşlarına götürdüm. Yüzlerimiz birbirine yakındı ve bu bir türlü engel olamadığım kalp sıkışmasına ortak oluyordu. Parmaklarım kaşlarının üzerinde gezinmeye devam ederken, derin bir nefes alıp verdim. "Ne oldu?" diye sordu, sanki içsel sıkıntımı fark edermiş gibi.

"Bilmiyorum," dedim dudaklarımı büzerek. "Bazen kendimi dünyanın en bencil ve en umursamaz insanıymış gibi hissediyorum."

"Böyle hissetmene sebep olan ne?" dedi sonra. Ses tonu bir şeylerin şüphesini tatmış gibiydi.

"Bu... Kişisel bir şey değil. Yani Alper'e vakit ayıramıyorum, burada senin yanında boş boş oturmaktan başka bir halta yaramıyorum. Bazen bir sığınn gibi hissediyorum işte."

"Beynine küfür etmek istemiyorum ama böyle sokuk düşünceleri taşıyan zihnine başlarım," dedi sert bir sesle. Onu düz bir ifadeyle izlemeye devam ettim, daha doğrusu kaşlarının üzerinde gezinen parmaklarını izledim.

"Kamer, bak," dediğim an sözlerimi kesti.

"Asıl sen, bana bak." Baktım. Baktım ve bir kez daha bakmakla yetinmeyip onu gördüm. "Boş boş konuşmayı kes. Bana yük olduğun falan yok," deyip yüzünü ekşitti. "Bana şu açıklamaları yapıştırmaktan bıkmadın mı?"

Hissiz bir biçimde güldüm. Onunlayken mutluydum evet ama hep bir yanım hüzün kusuyordu. Kahkaha yapbozu olan yüreğim, kayıp bir acı parçanın eksikliğini hissediyordu.

"Başka bir şey daha var aklında," dedi kararlı bir duruşla. O an bunu kestiğimi hissettim. "Şş," dedi dürter gibi. "Söylesene, dinleyeyim seni."

"Kızmayacaksın ama?"

"Kızacağım bir şey yani," derken kaşları çatıldı. Ona masum masum bakmaya çalıştım. "Tamam söyle sen," dedi pes eder gibi.

"Acaba Hakan'a haksızlık mı ettim?"

Ve o anda yüzü kaskatı kesildi. Ve o an yüzüne bakmaya korktum ama gözlerinin içine işliyordum. Hiçbir şey konuşmuyordu, öylece bakıyordu gözlerimin içine. Şu anda zihninde neler dönüyor bilmek isterdim.

Kamer beklemediğim bir anda geri çekilip doğruldu ve sırtını dönerek, "Bok vardı değil mi? Sabah sabah her şeyin içine etmek için bok vardı?" dedi. Sinirlenmişti, onu sinirlendirmiştim. Ellerim saten kumaşın üzerine düşerken, onlardan destek aldım ve doğruldum. Dağınık saçlarım beni takip ederken, çıplak sırtını gözlerimin rotasına aldım.

"Bunu öylesine sordum, yani Hakan'a karşı bir şey..."

"Bana ne ondan?" dedi kaba bir tavırla. "Öylesine sordun. Ama biliyor musun, sen benim için öylesine biri değilsin ve ben bu ismi duymak istemiyorum artık."

Ona hak veriyordum, yani anlamaya çalışıyordum diyeyim. Ama bazen kendimi o kadar zavallı hissediyordum ki, geçmişimi umursamıyor gibi davranıyordum, acı gerçek, gibi bağlacı fazlaydı. Öyle davranıyordum.

"Beni biraz anlamayı dene," dedim ve sözümü keseceğini bildiğim için ondan hızlı davranıp sesimin tınısını arttırdım. "O babamdan bile daha yakındı, dostumdu. Nasıl olur da onu hiçe sayarım?"

"Hâlâ dostum diyor, hâlâ dostum diyorsun," dedi tekrara düşerek. Hiddetle ayağa kalkıp ellerini saçlarının arasına daldırıp, onları özensizce karıştırmaya başladı. "O it herif sana yıllardır dost gözüyle bakmamış, bunu anlaman için de dün bayağı serenat kastı. Ha hâlâ anlamıyorsan ben de sana söyleyeyim," dedi ve ellerini saçlarının arasından sıyırıp, kafasını bana çevirerek gözlerime baktı. "Kanka ayağı bok ayağıymış." Bekledi ve ekledi. "Sen en büyük haksızlığı kendine yapıyorsun. Zihnini böyle şeylere vakit harcayarak öldürüyorsun," dedi.

Ona konuşmak istedim. *Hayır, dinle, lütfen bir saniye olsun dinle,* demek istedim ama yapabildiğim tek şey susmak oldu. Susup da arkamı dönmek.

Kamer'e sırt çevirdim ve odanın kapısını açtım. Lakin beni sesiyle durdurdu. "Trip mi bu şimdi?"

Derin bir nefes alıp sükûnetimi korumaya çalıştım. "Üzerimi değiştireceğim, izin verdin mi geri zekâlı?"

"Yo."

Dudaklarımı sıktım ve gözlerine bakmamak için kapıya odaklandım. "Sana yo asıl," dedim ve kapıdan çıkmak için bir adım dışarı attım.

"Bir şey unutmadın mı?" diye seslendi arkamdan. Yine duraksadım ve kafamı kapının aralığından çıkarıp baktım. Kamer elindeki kot pantolonumu sarkıtmış bana muzipçe bakıyordu. "Eşofmanını çıkarıp yerine ne giyeceksin? Ha," dedi dudaklarını büzerek. "Çıplak gezebilirsin, sorun değil."

"Pislik," deyip elimi uzattım. "Ver şunu."

Sesli bir şekilde gülüp, pantolonu üzerime doğru fırlattı. Paçalarını kavradım ve kendime doğru çekmeye başladım, başladım ama bunu başaramadım. Çünkü diğer paçasını da Kamer çekiştirmeye başlamıştı.

"Bırakır mısın şunun ucunu?" dedim sahte bir sinirle. Aslında sinirimde ufak bir gerçeklik parçacıkları mevcuttu.

"Yo," dedi Kamer. "Bırakmıyorum."

"Hastasın sen, ruh hastası," diye usladım.

"İyi et o zaman beni," deyiverdi. Afalladım ve şaşkın şaşkın baktım. Adam hakaretlerime bile aldırış etmiyor, üstüne üstlük beklemediğim bir tavır sergiliyordu. Kamer öylece pantolonun ucunu tutarken, yeniden güldü ve konuştu. "Ulan kıyamıyorum da sana."

"Ha?" dedim saf saf.

"Gel buraya, canım sana sarılmak istedi," deyip pantolonumu çekiştirerek beni yanına çekti. Ben de hipnoz olmuş gibi itiraz etmeden yanına vardım. Pantolonun iki ucu da serbest kalırken, Kamer vakit kaybetmeksizin ellerini sırtıma dolayıp beni göğsüne yapıştırdı.

Yanaklarım çıplak teniyle bir olurken, gözlerimi kapattım. Elleri sırtımı usul usul ezberleyip, daha sonra saçlarıma yöneldi. Ellerimi güçlükle sırtına götürdüm ve ona sarıldım. Çenesi kafama değiyordu, ne garip biraz daha dinlesem kalbinin ritmini duyacaktım.

Acaba onunki de benimki gibi atıyor muydu hiç delice?

"Sana sesimi yükselttiğim zaman, şu an başını koyduğun yer var ya, onun içindeki şey acıyor."

"Sesini yükseltme o zaman," dedim sessizce.

Elleri saçlarımda gezinmeye başladı. "Siktiri boktan şeyler sormazsan, yükseltmem. Hep o it yüzünden sana bağırdığımın farkında mısın?" Sonra, "Ayrıca," dedi ve güldü. Allah'ım aklıma yitireceğim sanırım, bir insan nasıl bu kadar tatlı gülüp can yakabilirdi? "Senin de benden aşağı kalır yanın yok. Hemen hazır o dil de maşallah."

"Ee," dedim aynı tavırla gülerek. "Kimin yavrusuyuz?"

Kamer kısacık bir boşluğa düşer gibi afalladı. Ama daha sonra kollarıyla boynumu sarmaladı. Şu an yüzünde oluşan ifadeyi öylesine görmek isterdim ki, belki de tüm bu saçmalıkları tek bir nefesliğine sildirirdi.

"İyi böyle, canımız sıkılınca kapışalım arada."

"Ha sen valla hastasın ya," dedim düşüncelerimi tazeleyerek. "Hazır çıplağım, öpsene var mı ateşim?" diye sorduğunda gözlerimi irileştirip, ondan çabucak ayrıldım. "Öküz gibisin, yok ateşin falan."

"Öpmedin ki?" diye sordu düz bir sesle.

"Öpmeye gerek yok, şu haline baksana anasını ağlatırsın."

"Neyin?"

"Bilmiyorum." Kamer şaşkın şaşkın bakarken, daha fazla rezil olmamak adına, yere düşen pantolonu alıp odadan çıktım. Parmak uçlarımda banyoya ilerleyerek eşofmanımı çıkardım ve pantolonumu alıma geçirdim. Ve yine üzerime Kamer'in tişörtlerinden birini giydim. Kol kısımlarını kıvırdıktan sonra banyodan çıkıp aşağı indim.

Zeynep okul kıyafetlerini giymiş, ayna karşısında saçlarını düzeltiyordu. Çetin ise mutfakta çay suyu koymakla meşguldü. Dudaklarımı büzerek merdivenleri indim ve usul usul salona yürüdüm.

"Günaydın," dedim sakince. Çetin, dağılan saçlarını elinin içiyle geriye doğru savururken, kafasını eğerek gülümsedi. "Kız," dedi Zeynep tiz bir sesle. İrkildim ve bana olan bakışlarına odaklandım. "Sen artık Kamer abinin tişörtlerini mi giyiyorsun?" deyip arsız arsız sırıttı. "Hım?"

Gereksiz yere utanırken, olduğum yerden hareket edip yanına ilerledim. "Niye bağırıyorsun Zeynep? Utandırmak hoşuna mı gidiyor?"

"Gidiyor evet," dedi ağzındaki tokayı tepeden sıkı sıkıya topladığı saçlarına götürerek. Alayla gözlerimi devirerek, Andaç'ın hareketliliğine dikkat ettim. Yeni yeni uyanıyordu. Bacağı henüz iyileşmemişti ve bu süreç uzun sürecekti.

"Sevgilim?" diye seslendi Andaç bize dönerek. İstemsizce tebessüm ederken, "Efendim sevgilim?" diye bir ses işitmek planları bozmuştu. Çetin'in sesi, Zeynep'in yüzündeki sinirli mimiklerin oynamasına yol açarken, "Abi bırak bizi artık ya," diye homurdanmaya başladı.

"Efendim Zeynep, bir şey mi dedin abisi?"

"Hemen de duy, zaten," dedi Zeynep dişlerini sıkıp sessizce konuşarak. Ufacık gülümserken, Zeynep ses tonunu artırarak, "Yok abi demedim bir şey," dedi.

Omuzlarımı düşürdüm ve onun yanından ayrılarak mutfağa yürüdüm. Aytaç, sakince elindeki kitapları masaya bırakıp sandalyesini çekip oturdu. Buzdolabının kapağını açıp, içinden kahvaltılık birkaç malzeme çıkarmaya başladım. O sıra yukarı odanın kapısı açıldı. Kamer, siyah kot pantolon ve siyah tişört giyinmiş, merdivenlerden inmeye başlamıştı.

"Kayınço, bana da bir el atsan fena olmaz hani," diye seslendi Andaç. Çetin, gözlerini kısarak Andaç'ı hedef aldı. "Ben sana atsam atsam kafa atarım lan, dingil."

"İyi bari," dedi Andaç keyifle. "Molotof falan atmaktan iyidir."

Kamer gülerek, sandalyesini çekip oturdu. "Anasını satayım çocuk bir vuruldu, sanırsın genleriyle oynandı."

"Yok aga, bu salak hep böyleydi," diye karşılık verdi Çetin.

"Arkamdan konuşup gıybet yapacağınıza, yüzüme konuşun da düet yapalım," dediği an kıkırdadım. Kamer müthiş bir şekilde yüzünü ekşitirken, "Iy," dedi. "Sen espri yapma. Koyduğumun müptezeli."

"Abi beni kıskanacağına git Aymira'yı kıskan," dedi Andaç. Elimdeki zeytin tabağını masaya bırakırken, "Çünkü kıskanılmayacak kadar harikayım," diye devam etti sözlerine.

"Egonu lego yaparım senin, zibidi." Kamer dümdüz konuşurken, Çetin'in keyifli çehresiyle masaya oturduk. Zeynep kısa sürede birkaç bir şey hazırlayıp tepsiye dizdi ve usulca Andaç'ın yanına ilerledi. Çetin, ilk kez onlara takılmadan ağzına aldığı peynir dilimini yemeye başladı.

Kamer ise çay bardağının kulpunu kavrayıp, dudakları arasına koyarak geri çekti. "Bugün biraz işlerim var, sen evdesin değil mi?" Yönümü Kamer'e odaklarken, kısacık bir göz göze gelmenin ardından Çetin'in sesi dikkatimizi dağıttı. "Mahir'den teslimat alacağım. Tamirhanede olurum tüm gün."

"Tamam," dedi ve toparlanır gibi oldu. "İşim uzun sürebilir. Burlar sana emanet," derken beni kast etti. Dudaklarımı aralayamadım bile. Onunla sadece baş başayken rahat konuşabiliyordum. Çayından bir yudum daha alıp, sandalyesinden kalktı ve sol eliyle yanağımı kavrayıp saçlarıma çabucak bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Bunu beklememiştim. Kalbim ve bedenim tuhaf bir büyü altına girerken, boğazımı sıktım. "Akşama görüşürüz," dedi ve sözlerine devam etmeden kapıya ilerledi. Kapıdan çıkana kadar onu süzdüm. Acaba nereye gidiyordu ve bana neden hiçbir şey söylememişti?

Ruhumun perdesini çektim ve o gelene kadar içeri güneşi almamaya karar verdim.

"Sıkıntı yok," dedi omzuna dokunan bir el. Afallarken, önce omzuma konan ele daha sonra elin sahibine baktım. Çetin göz kırparak gülümsedi. "Merak etmene de gerek yok."

Hissizce bir bakış atıp kafamı çevirmeye yeltendiğim sıra Aytaç'ın bakışlarına takıldım. Bana düz bir bakış atarken dudağının kenarını kıvırdı. Bu iyi bir şeydi sanırım. Ardından ayağa kalkıp masadaki kitaplarını alarak, "Hoşça kalın," dedi.

"Sen de koçum," dedi Çetin ona bakarak. Daha sonra Çetin, Zeynep'e seslendi. "Kız, haydi sen de okula. O itin ayağı sakat, elleri değil yesin kendi yemeğini."

"Halbuki ben de senin beynin olmadan nasıl konuştuğunu merak ediyordum," dedi Andaç hızla. Gözlerim irileşirken, Zeynep kıkırdayarak kendini saklamaya çalıştı. Lakin çok geçti. Çetin, derin bir nefes alarak dirseklerini masanın üzerine koyup, elini çenesinin altına yasladı. "Halbuki ben de tek hücrelilerin insanlarla nasıl konuştuğunu merak ediyordum."

Andaç, Zeynep'in gözlerine baktı. "Seni seviyorum Zeynep," deyip daha sonra Çetin'e baktı. "Böyle konuşuyorum, gitti mi merakın kayınço?"

Sanırım ilk kez Andaç galip gelmişti. Çetin sert bir nefes solurken ayaklanarak, "Zeynep okuluna," dedi. O sırada Andaç'ın yanına gidip, ensesini ovmaya başladı. "Biz iki medeni insan gibi konuşacağız onunla, değil mi kayınço?"

Çetin'in sesindeki rahatsız edici ima fark edilecek derecedeydi. Daha fazla onları izlemeden masayı toplayıp odaya çıktım. Kendimi yatağın üzerinde oturur bir vaziyette bulduğum an zihnimin derinliklerinden firar eden düşünce, hoşuma gitmemişti. Ama yapmalıydım, onunla yüzleşmeli bir nebze olsun vicdanımı ferahlatmalıydım. Elim telefonuma uzandı ve beklemeden Şebnem'e mesaj attım.

Kime: *Şebnem*

"Bana Hakan'ın numarasını mesaj atar mısın?" (10.29)

Evet, bunu kesinlikle yapmalıydım, üstelik Kamer evde değildi ve bundan daha iyi bir fırsatım olamazdı. Çok geçmeden telefon avuçlarımın içini titretti.

Şebnem arıyor...

Kafamı sağa sola sallayıp telefonu açıp kulağıma tuttum.

"Aymira! Ne oluyor? Ne Hakan'ı?" diye ardı ardına nefesini israf etmeksizin sorularını yöneltirken.

"Şebnem sana anlatacağım ama sonra. Yani yüz yüze konuşmamız lazım. Hakan oralarda mı?"

"Evet, ilerideki masanın siparişlerini götürmeye gitti."

"Tamam. Numarasını telefonuma mesaj at," deyip dudaklarımı ıslatıp geri çektim. "Ve lütfen soru sorma. Ben sana her şeyi daha sonra anlatacağım."

"Kızım bir şey yok değil mi? Bana bak Kamer biliyor mu?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. "Hayır. Şebnem yorma daha fazla, Hakan'la konuşmam gerekiyor tamam mı?"

"Bak meraktan ölürsem ağzına ederim," dedi sert ve heyecanlı bir sesle. Derin bir nefes alırken, yanaklarımı hava ile doldurup serbest bıraktım. "Ölmezsin merak etme."

"İyi be, atıyorum numarayı."

"Bekliyorum," deyip telefonu kapattım. Kısacık bir sürenin ardından Şebnem'den gelen mesaj bildirimiyle, gelen kutusuna girip numaranın üzerinde durdum. Gözlerim numaraya hipnoz olmuşçasına odaklanırken, dudaklarımı sımsıkı sıktım. Bir şekilde onunla iletişim kurmam gerekiyordu, Hakan beni bulup daha fazla hasar oluşturmadan benim ona gitmem gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve sert bir soluk alıp verdim.

Kime: *053*********

"Hakan, ben Aymira. Müsaitsen seninle konuşmak istiyorum." (10.42)

Gönder tuşuna bastıktan sonra, kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Neden bilmiyorum ama iyi bir şey yapmadığım düşüncesine kapılmıştım.

Kimden: *053*********

"Evet müsaidim, konuşalım." (10.44)

Kime: *053*********

"Birazdan sana buluşma yerini mesaj atarım, bir saat sonra orada olursan sevinirim." (10.45)

Kimden: *053********

"Mutlaka geleceğim." (10.45)

Telefonu hızla cebime attım. Gözlerim belli bir noktada sabitlenirken, dün olanlar gözlerimin önünden film şeridi gibi geçmeye başladı. Hakan'ın karşısına geçip oturduğum zaman yüzüne bakmakta zorlanacaktım. Çünkü bana olan bakışlarında arkadaşlık değil başka duygular yüklü olacaktı üstelik bunca yıl ona sadece arkadaşlık duyguları beslemişken, üstelik onun nefret ettiği adamı severken...

Pekâlâ. Bu eninden sonunda gerçekleşecek bir buluşmaydı, ben sadece zamanı ileri almış oldum hepsi bu.

Üzerime kapının arkasında asılı duran, siyah deri ceketi geçirdim ve saçlarımı özensizce toplayıp aşağı indim. Çetin ortalıkta gözükmüyordu ve bu işime gelmişti. Andaç varlığımı hissedince, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Sakince yanına vardım. "Ufak bir işim var. Onu halledip geleceğim," dedim ve ses tonumu düşürdüm. Sanki bu odada ikimizden başka biri varmış gibi. "Şey, kimseye söyleme tamam mı? Özellikle Kamer bilmesin."

"Bir sıkıntı mı var Aymira?" dedi direkt.

"Yo hayır," dedim tatmin eder gibi. "Kamer ona haber vermeden bir yere gidince sinirleniyor, öğrenmesini istemiyorum."

"Ha," dedi Andaç gevşeyerek. "Sorun değil, ne de olsa yengemiz sayılırsın. Hatta sana artık yenge demek istiyorum. Yenge dersem kızar mısın?" diye sordu. Şu an utancımdan kızarmak üzereydim. Ama bunu belli etmeden, sahte bir tebessümle ona karşılık verdim. "Sınırları korusak diyorum hani?"

"Abo," dedi Andaç. "Yenge de atarlı çıktı."

"Andaç diyorum," dedim sinirle. Aslında ben de keyif almıştım ama bunu alışkanlık haline getirmesini istemedim. Elini ağzına götürerek, fermuar çeker gibi dudaklarını çizerek gülümsedi. Ceketin omuzlarını sarstım ve başımı sallayıp, "Fazla geç kalmam," deyip evden ayrıldım.

Buraları pek bilmesem de gözden uzakta olacağımız bir yer biliyordum. Hakan'a konum bildirdim ve dolmuşa binerek, küçükken gittiğimiz parkta indim. Burası bizim mahalleye uzak bir yerdi. Küçükken akşama kadar buralarda oynar, üzerimiz başımız batana kadar eve gitmezdik. Tabii eve gittiğim zaman üzerimdeki kirlileri yıkayacak veya bana kızacak bir annem yoktu. Ama olsun yine de güzel zamanlardı.

Usul usul çardak benzeri bir yere ilerledim. Hakan'ı görür görmez kanım tırnak diplerimden çekilir gibi oldu. Beni gördüğünde ayağa kalktı ama ben hiç vakit kaybetmeksizin yanına vardım ve ufacık tebessüm edip karşısına oturdum. Hakan, boşluğa düşmüş gibi yerine oturduğunda, ellerimi masanın üzerine koydum ve onlarla oynamaya başladım. Sözlerime bir türlü nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Oysa onun yanında rahat olmam gerekirdi. Ama ben hayatıma Kamer'i aldığımdan beri hiçbir erkeğe bu kadar yakından bakamadım, üstelik Hakan'ın bana olan hislerini öğrenmişken.

"Aymira," dedi sessizce. "Hakan," dedim sözlerini buz gibi bir esintiyle bölerek. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Burnunda ufak bir yara bandı vardı, içim ekşirken gözlerimi tekrar gözlerine odakladım. Bana bakarken ne hissettiğini bilmek korkunçtu çünkü gözlerinde arkadaşlık değil aşk kırıntıları vardı.

"Buraya seninle oturup bir şeyleri düzeltmeye gelmedim. Beni anlaman ve beni dinlemen için geldim."

"Aymira..."

"Hakan, lütfen sözlerimi kesme."

"Peki," diyebildi. Allah'ım nasıl bir çaresizlikti bu? Hemen iki nefes karşımda oturan kişi benim kardeşimdi, yıllarımın izi, geçmişimin perdesiydi.

"Ne zamandan beri?" diye sordum. "Ne zamandan beri bana karşı bunları..." Devam edemeden, bakışlarımı kaçırdım. Gözlerim ilerideki boş salıncağa takıldı. Rüzgârın kuru tadı onu sallandırmaya yetmişti.

"O salıncaktan yere düşüp, dizlerini kanattığın andan beri."

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi Hakan'ın harelerine hapsettim. Bana döndü ve inanılmaz yavaş bir nefes alıp dudaklarını araladı. "Sen dizine yara bandı ararken, ben o kanı durduramadığım için kendimi bir köşeye çekip hüngür hüngür ağladığımdan beri."

Bazen bir filmde rast gelirdim böylesi bir anıya. Oğlan çocuğu, kız çocuğu için gizliden gizliye his besler oysa kız çocuğu olanlardan bir haberdir. Yıllar geçer ve bu ikisinin yolları ayrılır, kız büyümüş ve başka birini sevmiştir ama çocuk ise hâlâ kıza olan duygularını günden güne besleyip büyüterek yaşamaya devam etmiştir. Bir gün karşı karşıya geldiklerinde oğlan çocuğu umutla kızın kollarına sarılmasını bekler, oysa kız çocuğu bir başkasının elini tutmuştur. Ve derler ki, olan oğlan çocuğuna oldu, kız çocuğu her şeyi kötüsünü hak etmelidir. Şimdi söyle bana Hakan, bu hikâyedeki kız çocuğu benim değil mi? Her şeyin so-

rumlusu ve oğlan çocuğunu o duruma sokan kişi. Oysa izleyici bilmez ki kızın içinde yaşadıklarını. Oğlana hep arkadaş gözüyle bakmıştır ve bir gün karşısına delicesine sevebileceği bir adam çıkmıştır. Ama geriye dönülüp bakıldığında oğlan çocuğunun kollarındaki yara izleri kıza aittir derler. Halbuki bilmez kimse, acıyı çeken değil, çektirendir yaralı.

"Hakan sana en başından her şeyi anlatmak isterdim ama yapamam. Hele de bana olan duygularını," deyip sıkıntıyla soludum. "Öğrendikten sonra."

"Eskisi gibi olamayacağız değil mi?" diye sordu kırık bir sesle.

"Sence?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. "Eskisi gibi olsak bile eski ben olur muyum? Eski sen olur musun Hakan?"

"Neden peki Aymira? Aylardır bu soruyu soruyorum kendime, kafayı yedim düşünmekten," dedi ses tonunu arturarak. Boynunun kenarındaki damar belirginleşmişti. "Neden gittin ve geri dönmedin?"

Sustum. Anlatsam da inanmazsın zaten. Bir kitap yazsam bile sen onun son sayfasını dahi yırtar, yakarsın. İnanmazsın. "Ne fark eder Hakan? Geriye dönmeyi bıraktım..."

"Geriye dönmeyi bıraktın öyle mi?" dedi sertçe. Yutkunamadım. "Aymira farkında mısın senin geçmişin benim. Baban ne halde, peki ya Alper?"

"Babam değil o artık. Hakan hiçbir şey bilmiyorsun. Alper bile onunla değil," dedim ses tonumdaki pürüzlere dikkat çekerek. "Evet size çok büyük haksızlık ettim ve emin ol, kendimi son derece kötü hissediyorum. Ama artık olanları değiştiremem. Elimde olan bir şey değil."

"Onun yüzünden," dedi kararlı bir sesle. Koyulaşan göz bebekleri bedenimi ürkütmüştü. "O herif sana bir şey yaptı ve gelemiyorsun geri."

"Hayır," dedim kesin bir dille itiraz ederek. "O düşündüğün gibi bir adam değil."

"Şunu yapmayı kes," dedi bağırarak. Tavrı karşısında dişlerimi sıktım. "Onu bana karşı savundukça kalbim acıyor," dedi ve elini sertçe göğsüne vurdu. "Buram Aymira, buram. Ulan ben seni yıllar yılı uzaktan izledim ama elin piçi geldi ve seni aldı."

Kamer'e karşı olan tavrının nedenini şu an daha net idrak edebilmiştim. Ama elimden bir şey gelmezdi.

"Benim yolum ona düşmeseydi bile seninle olamazdık Hakan. Çünkü ben sana sadece arkadaş, abi..."

"Tamam sus," dedi öfkeyle. Anlamıyordum, onu alttan almaya çalışıkça beni daha çok haksız duruma sürüklüyordu. "Onu seviyor musun?" diye sordu bir anda. Gözlerine baktığımda, kızarmıştı hareleri. Seni anlıyordum Hakan, anlamaya çalıyordum en azından. Ama sen de beni anla lütfen, bir başkasını severken olmaz, kalbim bir başkası için atarken sana bakamaz.

Sessiz kaldığımda, gülmeye başladı. İrkildim. Gülüşü büyürken, kafasını alayla sağa sola salladı. "Ulan yazık be. Ama sana değil bana yazık, meğerse bir hiç uğrunaymış hislerim."

"Hakan senin suçun değil, benim de değil," dedim ne dediğimi bilmeden.

"Haklısın, tüm suç o şerefsizin," dedi Kamer'i kast ederek. Bunu yapmaya hakkı yoktu, evet eskisi kadar olmasa da Hakan benim için değerli biriydi ama sevdiğim adamı daha fazla yermesi canımı yakıyordu.

"Öptü mü seni?" diye sordu aniden. Kanım çekildi. Ellerimi masanın üzerinden çekmeye yeltendiğim sırada laflarının devamını getirip, beni yerle bir etti: "Yattın mı onunla?" dediği an kendime hâkim olamadan sol yanağına sertçe bir tokat attım. Yüzü yana doğru döndüğünde, "Yazık. Oysa buraya seninle sadece konuşmaya, beni dinlemen için gelmiştim. Biliyor musun onun bile haberi yok seninle buluştuğumdan," dedim.

Gözlerini kapattı ve çenesini sıktı. Avuç içim zonklamaya başlarken, elimi usulca gövdemden aşağı sarkıtıp yutkundum. "Bana verdiğin değer bu kadar mı?" Gözlerim kızarmaya başlarken, yüzümü ekşittim. "Senin derdin ben değilim, senin derdin benim ve onunla aramdaki münasebet," dedim ve acıyla fısıldadım: "Hiç mi tanımadın beni? Bu cümleleri hak edecek kadar da mı değerim kalmadı gözünde?"

"Aymira bak," dedi bir anda yüzünü çevirip, elime dokunarak. Seri bir hareketle elimi arkaya doğru çekip dişlerimi sıktım. "Sakın... Sakın dokunma bana." Şu an gözlerimden akacak iki damla yaşın sahibi, omzunda gözyaşlarımı kuruttuğum adama aitti. "Evet vicdansızım, düşüncesizim sana size haber vermedim. Sizi terk ettim ama hiçbir şey bilmiyorsun. Hem," dedim ve hissiz bir biçimde omzumu silktim. "Hem bilsen de bir şey değiştirmez artık. Bu laflarından sonra benim için yoksun."

"Aymira, ben özür dilerim," dedi çabucak. Gözlerindeki pişmanlık dolu ifadeleri görüyordum. "Dileme. Ben artık kalbimin kırılıp kırılıp yerinin kuru bir özre bırakılmasından yoruldum."

Adımlarımı geri geri çekerken üzerime doğru yürümeye başladı. Onu elimle durdurdum. "Hayır, sakın yaklaşma. "Küçükken bir kardeşim vardı," deyip bakışlarımı salıncağa çevirdim. "Beraber sallanırdık şurada. Sen bana güldün, ben ise düştüğümle kaldım. Ama bak," dedim kollarımı iki yana açarak. "Ayağa kalktım ben. Ayaktayım. Az önce sendeledim ama sorun değil, yine kalkmasını bilirim."

"Ben... Üzgünüm," diyebildi sessizce. Zamanı geriye alabilme şansım olsaydı seninle daha çok vakit geçirir, kalan ömrüme pay ederdim.

"Geç, çok geç," dedim kısık sesimle. Öylesine aciz ve zayıf bir inilti kaçtı ki dudaklarımdan, sol gözümün köşesindeki damlayı tetikleyip çeneme doğru kavuşturdu. Bunu fark eder etmez hızla sildim ve burnumu çektim. Hakan gözlerime bakıyordu ben ise ona bakamadığım her yere. "Üzgün olmak için fazla kırıcısın ama sorun değil, ben yerle bir olmaya alışığım."

"Buraya kadar mı?" dedi iç çekerek. Gözlerinin içine baktım. Kum kum olan göz bebekleri pişmanlık naraları atıyordu. Duydum, gördüm ama umursamadım. Bir şeyleri görmezden gelmeyi öğrenebilmiştim çünkü ileriye bakmak için bunun olması gerekiyordu.

"Sen söyle?" dedim düz bir sesle. "Bizden bir dost çıkar mı hâlâ?"

"Deme öyle lütfen," dedi kafasını eğerek. "Ama öyle," dedim dudaklarım arasından kaçan bir hıçkırığa yenik düşerek. Bir hıçkırık değildi bu bir yenilgiydi.

"Aymira," dedi ve bana hızla sarıldı. Elleri sırtımı sıkı sıkı kavrarken, gözyaşlarım hızlandı. "Şş," dedi sessizce. Ellerim havada kaldı, ona sarılmadım. Sarılamadım. "Özür dilerim, her şey için özür dilerim."

Gözlerimi sımsıkı kapattım ki akmasın daha fazla. Hoş, gözden akanı durdurmak kolay yürekten akana çare bulalım biz.

Elleri saçlarıma gitti ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Böyle olsun istemezdim. Yemin ederim istemezdim."

Ben de istemezdim. İsterdim ki hâlâ dost kalalım. Ama bırak dost kalmayı yüzüne bile bakamam artık. Derin bir nefes aldım ve kollarının arasından kendimi çektim. Beni bırakmak istemedi ama buna müsaade etmedim. Ellerimle hızlı hızlı gözyaşlarımı sildim ve dağınık bir çehreyle gözlerine baktım. Son kez...

"Hoşça kal."

"Kalamam."

"Ama buna mecburuz."

Konuşamadı, bakamadım bir daha gözlerine. Tek yaptığım arkamı dönerek o boş salıncağa baka baka yürümek oldu.

Tüm o yolları adımlarımı toprağa döke döke attım. Gözyaşlarımı kaldırım taşları arasına bırakıp kaçtım. Belki korkaklıktı belki de cesaretti bu yaptığım. İnsanlar konuşurlar, hiç bilmediği hayatları yargılar sanki tüm dünya onların önüne serilmiş gibi davranırlar. Bize düşen kısım kapı ağzına serilen o bordo paspas olur. Ama insanlar konuşmazlar da kişinin iyiliğini, başarısını ve sevincini görmezden gelirler. Onun açığını yakalayıp, acısını deşmek için ellerinde neşterle kapı önünde beklerler.

Bitkin bir halde caddeye girdim ve köşeyi dönerek, evin orada durdum. Cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı araladım ve içeri girdim. Andaç istifini bozmaksızın elindeki oyun koluyla ilgileniyordu. Hissizce kapıyı kapattım ve içeri yürüdüm.

"Hoş geldin yenge," dedi keyifle. Yüzümde mimik oynamadı. Ona bakmadan ilerlemeye devam ettim. "Bir şey mi oldu? Yenge dedim kızmadın."

Fark ettim de hayat artık bu tür şeylere bile kızmak için fazla zararsız. Fazla zararsız çünkü hayatın tek zararı bana.

Onu görmezden gelerek, odaya çıktım ve üzerimdeki deri ceketi sandalyenin üzerine bırakıp telefonu da yatağın üzerine atıp aşağı tekrar indim. Yemek yapmalıydım, belki bu sayede kafa dağıtır hem de bir işe yarardım.

Kollarımı sıvayıp mutfağa girdim. Öğle vakti geçmişti bile. Birkaç saate herkes gelmiş olurdu. Alt taraftaki kavanozdan birkaç bardak mercimek alıp leğenin içine boşalttım. Beklemeden onu suyun altına bıraktım ve özenle yıkamaya başladım. Yıkama işlemi bittiğinde tencerenin içine biraz yağ ve salça koyup karıştırmaya başladım. Diğer yandan ise pirinç pilavı için ocağa su koydum. Mercimek çorbasının harcını hazırladıktan sonra, tencerenin kapağını kapatıp kısık ateşte pişmeye bıraktım. Zihnim bomboştu. Bunun böyle olmaması gerekiyordu ama böyle olmasından mutluydum. Ne garip elimde avucumda kalan mutluluğun bu olması bile yetiyordu.

"Aymira bir sorun mu var?" dedi Andaç, elindeki konsolu bırakmadan bana dönerek. "Hayır, yemek yapıyorum sadece," dedim.

"Onu görebiliyorum," deyip suratını astı. "Ben senden bahsediyorum. Geldiğinden beri suratından düşen bin parça."

"Hava çok sıcaktı, kırgınım biraz sıcak havayı sevmem," deyip geçiştirdim. Evet, sıcak havaları sevmezdim ama kırgın olduğum güneş değil, geçmişimdi. Kırgınlık bile zayıf kalırdı aslında. Paramparça olmak mı desek şuna?

Andaç suratıma boş boş bakarken gülümsedim, ne kadar becerebildiysem artık. "Birazdan herkes burada olur. Meşgul etme de yapayım işimi."

"Ha. Tabii devam et sen," dedi ve gülüp önüne döndü. Keşke her şey bu kadar basit ve kolayca olabilseydi.

Omuzlarımı yükselttim ve tekrar düşürüp yemek yapmaya devam ettim. Pirinçler suda kabarırken, salata malzemelerini çıkardım ve salata yapmaya başladım. Yavaş yavaş hareket etmek zamanımı uzatıyor çocukların okul saatine denk getirmemi sağlıyordu.

Birkaç saat sonra yemekleri pişirmiş, dinlendirmeye almıştım. O sırada Zeynep ve Aytaç okuldan gelmiş, Çetin, tamirhanedeki işlerine ara vererek yukarı çıkmıştı. "Allah'ım yemek kokusu, ciğerlerim bayram ediyor Zeynep."

Andaç tatlı tatlı söylenirken, Zeynep ona kulak asmadan yanıma geldi. "Ellerine sağlık, gerçekten güzel görünüyorlar," dedi.

"Afiyet olsun," dedim sessizce. Zeynep sesimdeki kırıklığı fark eder etmez bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu. Sanırım tüm gün bu sorunun cevabını aradım. Küçük gözleri kısıldı ve yüzünün rengi değişti. Onu cevapsız bıraktığımda, koluma dokunup, "Aymira..."

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordum. Afalladı. "Tabii ki."

Konuşmasına müsaade etmeden ona sarıldım. Birine sarılmaya ihtiyacım vardı ve bu kesinlikle Zeynep'ti. Çünkü Kamer'e sarılmak daha kötüydü çünkü ona sarılsaydım anlardı beni. Ama ben beni anlayacak değil bana sadece sarılacak birini istiyordum. Elleri saçlarıma gitti ve yavaşça okşamaya başladı. "Aymira. Bana anlatabilirsin, bir sorun yok değil mi?"

"Hayır, bana sadece sarıl. Kardeş gibi."

İç çekip, gülümsediğinde elleriyle saçlarımı sevmeye devam etti. "Elbette... Kardeşimsin, ablamsın."

"Ablan," dedim kısık sesimle.

O sırada Andaç'ın sesi duyuldu. "Ne yapıyorsunuz siz lan, değişikler?"

"Sensin değişik," dedi Zeynep ters ters. Elimde olmadan gülümserken, "Ha! Elti muhabbeti falansa hiç bölmeyeyim," diye devam etti Andaç. Kaşlarımı çatarken, yutkundum ve Zeynep'in kollarından ayrıldım. Zeynep ellerini omuzlarıma koyup bana küçük gözleriyle masum masum baktı. "Ne zaman içini dökmek istersen ben buradayım çünkü kardeşler birbirini dinlerler."

"Öyle, dinlerler," dedim sessizce. Ardından göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. "Neyse, ben sofrayı kurayım sen de üzerini değiştir de yemeğe başlayalım."

"Olur," deyip pozitif duruşundan ödün vermeden uzaklaştı. Ben de arkamı döndüm ve servis tabaklarını çıkarıp masanın üzerine koydum. Salatayı yağlarken yanağıma konan öpücük sayesinde irkilip gözlerimi büyüttüm.

Kamer kendini usulca geri çekerken, hazırladığım şeyleri uzunca süzüp memnun bir tavırla başını salladı. "Demek tüm gün yemek yaptın?"

Gerilir gibi olurken, fazla açık vermeden geçiştirdim: "Evet, yaptım işte bir şeyler," dedim gözlerimi irileştirip ses tonumu artırdım. "Bir işe yarayayım dedim."

Kamer alayla kafasını sağa sola salladı. "Akıllanmayacaksın sen."

"Hayır," derken farkında olmadan gülümsedim. "Sen neredeydin tüm gün?"

"Anlatırım sonra, önce ellerimi yıkayayım çok acıktım anasını satayım," deyip ellerini ovuşturarak mutfaktan çıktı. Yüzümde sersem bir ifadeyle baş başa kalırken salatayı yağladım ve birkaç sos ekleyip sofraya koydum.

Nihayetinde herkes sofradaki yerini aldı. Zeynep ayrı bir servis tabağı açmış, Andaç'a tepsi götürmüştü. "Bırak ve gel, kendi yesin zibidi." Çetin'in ikazı Zeynep'in homurdanmalarına yol açarken çorbaları servis etmeye başladım.

Çetin, çorbasından bir kaşık aldıktan sonra Kamer'e döndü: "Aga, bu ay fazla sıkışığız. Mahir salağı malları bayağı tuzlu almış."

"Zaten bir haltı da becerse şaşırırdım." Kamer ufak bir sinir geçişinin ardından kaşığı çorbasına daldırıp, ağzına götürdüğü sıra, Çetin devam etti: "Bir ara kulübe gideyim de ek mesai isteyeyim. Yoksa toparlayamayacağız."

Kamer geçiştirerek, "Hallederiz," dedi ve bana baktı. Kara gözleri

tüm günün stresini soğurmama yardım ederken, bakışlarımı yüzünden ayıramadım. "Eline sağlık," dedi sessizce.

"Afiyet olsun," dedim aynı tonda. Belki biraz da utangaç tohumlarının serpiştirilmiş haliyle. Zeynep yanıma oturduğunda, koluyla beni dürtükleyip kaş göz işareti yapıp fısıldadı: "O pek ev yemeği yemez. Sen bayağı iyisin."

Kıpkırmızı kesilirken, masanın altından bacağını sıktım. "Sus artık, yemin ediyorum öldüreceksin beni sen."

"Ay ne be?" dedi omzunu silkerek. "Gördüğümü söylüyorum ben, görmediklerimi de anlatmıyorsun zaten," dediğinde sesli bir şekilde öksürüp masadaki suya uzandım. Kamerler bana bakarken bozuntuya vermeden suyu yudumladım. Zeynep'in kıkır kıkır sesini işitmem de sinirlerimi daha da bozmuştu.

Çorbalar bittikten sonra diğer yemekleri yiyip sofrayı topladık. Zeynep, Andaç'ın yanına giderken, Aytaç ise odasına kapandı. Ben de yukarı Kamer'in yanına çıktım. Sırt üstü uzanmış ellerini karnına koymuştu. Kapıdan içeri girdiğimde göz göze geldik ve bana gülümsedi.

"Ulan ne yedim be. Vallahi bak, sen her gün böyle yemek yaparsan işimiz iş."

"Beğendin değil mi?" diye sorduğumda şaşkınca baktı. "Kızım ölmüş gibi yedim, görmedin mi?" dedi. Kapının yanından çekildim ve sandalyeyi çekip karşısına oturdum. İstifini bozmadan bana yattığı yerden bakmaya devam ettiği sıra, "E anlat, neredeydin tüm gün?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça doğruldu. Dağılan siyah saçlarını düzeltme gereği duymadan kıvrımlı kirpiklerinin altından bana baktı. "Bugün Vahit'in yanına gittim."

"Vahit?" dedim sorguyla. Daha sonra hemen aklıma geldi. "Tamam, hatırladım." Şu evine gidip, odasından defter arakladığım adam. Şule'nin de babası.

"Ee?"

"O geceye dair bir şeyler biliyor," dediğinde soru havuzum kabarmaya başladı. "O gece, o konferans odasına biri kamera koymuş ve tüm olanları çekmiş."

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralarken, sırtımı sandalyeden çekip göğsümü öne doğru siper ettim. "Na-nasıl yani? Biri sizi izlemiş mi?" diye sordum.

Kamer, boş boş gözlerime bakıp, kafasını kararlı bir şekilde aşağı yukarı salladı. "Daha da kötüsü," deyip dişlerini sıktı. Sinirini ve hıncını tüm bedenimle hissedebilmiştim. "Bu planlı yapılan bir şey olabilir."

Aklım bir anda allak bullak olurken, "Yani, Raşit denen adam bu işte tek başına değil miymiş? Bu mu çıkıyor buradan?" dedim ardı ardında. Kamer sustu. Kocaman kara gözlerin içinde oyuk bir acı mevcuttu. Yaraları yeniden açılıyor, her seferinde önüne yeni bir yangın çıkıyordu. Onu iyi etmek benim vefa borcumdu.

"Peki, o defterde babanın adı yazıyordu diyordun o ne alakaydı?" diye sorduğum sıra, yanaklarını şişirip ellerini ovuşturmaya başladı. "O işler karışık. Önce şu meseleyi halletmem lazım."

Ellerini ovmaya devam ettiğinde, ellerimi uzattım ve onunkilerle buluşturdum. Kafasını azıcık kaldırıp bana derin derin bakarken gülümsedim. "Ne olursa olsun ben yanındayım." Hiçbir şey söylemeden gözlerime bakmaya devam etti. Daha sonra ellerini yavaşça çekip durakladı. Gözleri sandalyenin üzerindeki cekete giderken, kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Sen... Bir yere mi gittin?" diye sordu düz bir sesle. Sırtımı doğrultarken, yutkunmaya çalıştım lakin boğazım acımaya başlamıştı. "Bu ceket kapının arkasındaydı en son." Beni gittikçe daraltırken rahatsız olur gibi yerinde kımıldandı. "Bir şey sordum sana, cevap verir misin?"

Yalan söyleme şansım yoktu, yalan söylersem her şey daha da berbat olacaktı bunun bilincindeydim. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı sıktım. Kamer'in sert ve erkeksi nefesi heyecanımı körüklemişti.

"Sana bir soru sordum. Bir yere mi git..." dediği an gözlerimi açıp gözlerinin içine baktım. "Hakanla buluştum."

"Ne?" dedi yüzünü ekşiterek. Delicesine ve delircesine bir şaşkınlık devrildi üzerine. Cümlemi idrak edememiş gibi bana bakmaya devam ederken, "Sen onun yanında mıydın tüm gün?" diye sordu.

"Hayır, yani birkaç saatliğine..."

"Ne fark eder ulan, ne fark eder?" diye kükredi. "Kızım daha sabah konuşmadık mı? O itin adını anma dedim sen gittin bir de onunla buluştun mu?"

"Onunla konuşmam gerekiyordu," diye direttim. Sinirle güldü ve kafasını sağa sola salladı. "Hadi ya. Ne yaptınız, geçmişi mi yad ettiniz baş başa?" Bakışlarımı anında keskinleştirip, suratını odağıma aldım.

"Çirkinleşme," dedim sertçe.

"Ha tek sorun bu yani?" deyip hızla ayağa kalktı. Sert ve seri tavn kokusunu tenime sürerken, kendimi frenlemeye çalıştım. "O piç senin arkadaşın değil, senin dostun değil. Ulan herif sana dün niyetini belli etti, bir de gidip onunla konuştun mu yani?" deyip üzerime eğildi.

"Kızacağını biliyordum ama onunla konuşmam gerekiyordu. Sen istesen de istemesen de o benim hayatımdaki bir insan..."

"Değil," dedi bağırarak. Titredim yerimde çünkü çıldırmış gibi bağırmıştı. "O iti hayatından çıkaralı çok oldu. Hele de dünden sonra nasıl bunları söyleyebiliyorsun anlamıyorum."

Bugün Hakan'a veda etmiştim ama istemeyerek olan bir vedaydı. Bazı insanlar ne yaparlarsa yapsınlar açtıkları yaranın bile içinde yaşamaya devam ederler. Hakan bugün yüreğimde tamiri olmayan bir yara açmıştı ama o yarayı öylece yapıştırıp geçemezdim bu nankörlük olurdu. Hakan'ı hiç hayatıma almamış, onunla hiç anı paylaşmamış gibi yoluma devam edemezdim. En azından saygı duymak boynumun borcuydu.

Kafamı kaldırdığımda burun buruna geldik. Gözlerinden ateş çıkıyordu âdeta. "Benim de bir geçmişim var. Buna saygı duy, üstelik o herhangi biri değil. Ona haksızlık edemem, bana karışma."

Kamer kurduğum cümlelerin etkisiyle boşluğa düştü sanki. Onu incitmiş miydim? Dudaklarım pişmanlık tablosunu resmetmeye hazırken, geri çekildi. "Allah kahretsin be," dediği an yerle bir oldum. Elleri saçlarına gitti ve yutkunarak gözlerini kıstı. İçim titredi ona bakarken. "B-bu kadar mı?" dedi fısıldar gibi.

"Kamer bak..."

"Sus," diye bağırdığında, buz kestim. "Sus yoksa kıracağım kalbini."

"Ben öyle..."

"Öyle işin ta ağzına sıçayım," dedi ve kapıyı açıp arkasında koca bir gürültü bırakarak gitti. Ardından öylece bakakaldım.

Oysa sadece kapıyı kapatıp gitmişti, neden bir şehir üzerime devrilir gibi hissettirmişti?

Yerimden kalktım ve pencerenin önünde durdum. Hava kararmak üzereydi, tıpkı ruhum gibi o da kabullenmemişti güneşi. Bekledim... Saniyeler kovaladı birbirini, dakikalar kaçtı, saatler devrildi birbiri üzerine ve yelkovan pes etti akrebin önünde.

Gelmedi. Yıldızlara masallar anlattım, beni dinlediler, aya fısıldadım bana ışıldadı. Gökyüzüne sığındım beni kucakladı ama yatağın sol tarafına baktım... İşte orası boş kaldı, tıpkı sol yanım gibi hiç dolmadı.

Tüm gece yattım, kalktım, sızlandım içim içimden taştı yine de bekledim. Gelecekti, onu görmeden gözlerimi kapatmak istemiyordum. Çarşafı kaldırmadan sırtımı yatak başlığına dayadım ve bacaklarımı gövdemde toplayıp kafamı dizlerimin üzerine koydum. Zihnimin içindeki korkunç düşünceler canlı canlı bir kâbusu yaşattı bana, uyumadan tattım o duyguyu. Ve aşağıdan bir ses duyuldu. Kafamı hızla kaldırdım ve gözlerimi umutla araladım. "Kamer," dedim şeffaf bir sesle. Onun geldiğini hissedebilmiştim. Bacaklarımı usulca uzattığım sıra odanın kapısı açıldı. Gözlerim tüm ürkeklik tonuyla gözlerini hedefine almıştı.

Her zamankinden daha dağınık saçlar, yorulmuş ve solmuş bir cilt, kararmış bakışların esaretinde göz bebekleri. Omuzları çökmüş, ruhu infaz etmişti. Karşımda gördüğüm adam, darmadağın bir bedenden ibaretti.

İçeri girdi, kapıyı yavaşça kapatıp yanıma doğru geldi. Bu süre zarfında gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Düşen omuzları beni ona iterken, "Kamer iyi misin?" diye sorduğum sırada yatağın üzerine kendini hızla atıp, yüzünü karnıma gömerek, elleriyle belimi kavradı.

Ne olduğunu anlayamadım. Şaştım kalakaldım öylece. Karnımın üzerinde olan kafası nefesimi zorlaştırırken, aldığı nefes yüzümde farklı bir ahenk yarattı.

İçmişti.

Ama o hiç içmezdi ki.

"İçmişsin," dedim fısıldayarak. Ellerim saçlarına gidip gitmemekle tereddüt yaşadı. Bir süre bekledim, Kamer kımıldanır gibi olurken yüzünü karnımdan kaldırmadan, kafasını yan çevirdi.

"İçmezdim değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle. Sesi o kadar yorgun çıkıyordu ki sanki tüm gece sırtında taş taşımıştı. En sonunda pes ettim ve ellerimi saçlarına götürdüm.

"İçmezdin, hem de sevmezdin içkiyi."

Belimi kavrayan parmakları kımıldanırken, içim bir tuhaf oldu. "Bana yapmayacağım şeyleri yaptırıyorsun," dedi kısık sesiyle. İçki kokusunu bilirdim, hatta en iyi bildiğim koku içki kokusuydu. Çünkü içki babamın ruhuydu. Bana bu kokuyu unutturan adam şimdi bu kokuyla bile bana sarılıp, beni yine kendine âşık bırakmıştı.

"Bazen istemediğimiz şeyleri yapıyoruz," dedim dalgın dalgın.

"Öyle," dedi iç çekerek. "Ama ben istemiyorum."

"Neyi?" dedim saçlarına üfleyerek.

"Korkmayı," diye devam ettiğinde, duraksadım. Neden bahsediyordu bilmiyordum. Kafasını karnımın üzerinde usulca hareket ettirip, bel oyuğuma uzanan parmaklarını gevşetti.

"Bir gün beni bırakıp gideceksin diye ödüm kopuyor," dedi. "Korkuyorum."

Kalbim çarptı kalbine, bileklerim de bir kelepçe mühürlendi zihnine. Korkunun firar ettiği dudakları, yakıp kavurdu yine. Bedenim kaskatı kesilirken, ağlamamak için kendimi sıktım ve kulağına eğilip fısıldadım: *"Bırakmam seni, yeminim olsun bırakmam."*

İç çekti sonra, tüm ruhumla hissettim ve altında ezildim sanki. Bu mümkün müydü? Ona böyle kapılmışken, onu bu hale getirenin ben olduğunu görüp de ağlamak. Kafasını sallar gibi oldu. "Kötü bir yalancısın."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin."

"Sen de fazla acımasızsın," dedim aniden. Bu vaziyeti bile yeterince canımı yakmıştı ne gerek vardı bir de sözler ekleyip yaramı deşmeye?

"Seni üzüyor muyum?" diye sordu bir anda. Kalakaldım yine. Beklenmedik sorular sorup, aklımı darmadağın ediyordu. Kalbimi yerle bir ettiği gibi ruhumu da darmadağın bırakıyordu. Cevap veremedim ama o bir daha sordu. "Seni incitiyor muyum, Diana? Sana iyi gelmiyor muyum?"

Nasıl evet derdim ki? Nasıl onaylardım? Tüm bu soruların tersini sormak yerine neden canımı yakıp, canını öldürüyordu. Neden her seferinde bizi bir kibritin ucundaki ateşe yaklaştırıp kalbimize kıvılcım sürüyordu?

Kafasını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri kızarmıştı, gözleri gerçekten bir lavdan nasibini almış gibi kıpkırmızıydı. Bana biraz daha böyle bakarsa ağlayacaktım. Beni biraz daha yakarsa, yanacaktım.

"Sen öylesine biri değilsin demiştim ya hani," dediğinde afalladım ve hemen toparladım. O da devam etti sözlerine. "Evet, öylesine biri değil ölesiye birisin."

Bakışlarının acısı büyüdü, anason kokan nefesi bürüdü tenimi ve ben ağladım.

Kamer, usulca doğruldu ve yutkunarak dudaklarını gözlerimin üzerine koyup gözyaşlarımı öptü. Gözlerimi kapatırken, içki kokan nefesi dahi soludum. Dudakları gözlerimden inerken, elleri buldu yanaklarımı. Başparmağı gözlerimin çukuruna değdiğinde, "Ağlama, yemin ederim sen ağladıkça kendimi öldüresim geliyor."

"Ölme," dedim kesik kesik konuşarak. Biraz daha yükselsem hıçkırıklarım odayı inletecekti. Kamer duraksadı ve gözlerimiz donuklaştı. Nefeslerimiz şahitlik etti gecenin şarabına. Ve biz, tam da bu anda kadeh kaldırdık kanattığımız yaraların ıstırabına. Ellerini yüzümden çekmeden dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Gözlerimi aniden kapattım ve ellerim anında saç diplerine ulaştı. Kamer, bacaklarını kendine doğru çekerken, beni geriye doğru yatırıp ellerini yüzümden çekti. Eli karnıma giderken, tişörtü yukarı doğru sıyırdı ve çıplak tenime dokundu. Kalbim dur durak bilmeden çarpmaya başlarken, göğüs kafesimin hareketleri hızlandı.

Kamer dudaklarını dudaklarımdan çekip, çenemi öptü daha sonra boynuma kaydı. Onu kendime iyice çektim ve kollarımı boynuna doladım. Sıcacık nefesi tüm terimi dökmeme yardım ederken karnımda olan eli, usul usul yukarı çıkmaya başladı. "Sarhoş değildim ama şimdi sarhoşum," diye fısıldadı, tenime doğru konuşurken. Dudakları yeniden boynuma yöneldiğinde sanki ona teslim olmaya hazırdım. Kamer baskısını artırdığında bir şey oldu ve kafasını kaldırıp gözlerime baktığı sıra ellerimi vakit kaybetmeden yüzüne koydum. Yeni yeni çıkan sakalları avuç içlerimi kaşındırdı. Şakaklarından terler süzülürken gözlerini kısıtı. "Olmaz, böyle olmaz," dedi.

Duraksadım. Geri çekildi yavaşça. "Ben bu haldeyken, olmaz. Sana bunu yapmaya hakkım yok," dedi sonra. Üzerimden bir soğukluk geçti. İrkildim, ama doğrulamadım.

Ayağa kalktı ve başını yıkık dökük sallayıp güldü. "Sen ölesiye bir kadınsın ama ben, öylesine bir adamım."

Birkaç kelam etmek için dudaklarımı aralamaya yeltendiğimde elini ensesine attı ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Bu süreçte yorgun bir soluk alıp vererek kapıdan dışarı çıktı. Kelimeler tükendi, mürekkep akmadı kurudu.

Kapının ardına odakladım bakışlarımı. Hani seni bırakırsam ödün kopardı, korkardın. Bak, yine bırakılan taraf oldum, yine senin acınla bertaraf oldum. Yine ardından bakan kadın, yüreği yanan can oldum.

Ödüm koptu ve sen yoktun. Gittin, arkanda ruhu tükenen bir bedeni gömerek gittin.

Sana korkuyu ben öğrettim halbuki öğrenen sen değil benmişim.

Gitme Kamer...

Korkuyorum...

11. Bölüm

Dip

Birini sevmek ne kadar canımı yakabilirdi?

Oysa sadece sevmek istemiştim, sevmiştim de. Saçlarını dağınık bırakmasına, uyurken her zaman çatık olan kaşlarına, gülerken yanağında beliren o derin çukura kadar her detayını sevmiştim. Kalbinin ritmine, elleri arasındaki çizgilere, göğsünün altındaki bıçak darbesine kadar sevmiştim.

Oysa sevmek yanmakmış meğer. Yaşamak, ölüme kafa tutmakmış amansızca. Çünkü bir şeyi severken, acısını da göze almayı bilmekmiş bu yaşadığım. Gözlerim kapalıyken, onu görebilmeyi ezberlemekmiş.

Ben onu severken, onsuzluğu da pay ettim usulca ruhuma.

Ben ondan geçerken, sıkı sıkı tutundum aslında soluğuna.

Kalbim kırık dökük bir vazonun etrafa saçılan cam parçaları gibiydi. Tüm gece parmağımı kanatır diye dokunamadığım bir eşya gibi. Hoş, keşke kanayan kalbim değil de parmağım olsaydı, belki bu sayede varlığına ihtiyaç duymaz, kendim sarardım yaralarımı.

Gözlerimi ilk kez açmak istemedim. Biliyordum çünkü yoktu yanımda. Nefesinin soğukluğunda bile yanamıyordum. Bunu bilip de hissetmek dünyanın en berbat şeylerinden biriydi.

Açtım gözlerimi, koca yatağın içinde sadece bir beden vardı. Bir iki kez yutkundum, daha doğrusu yutkunmaya çalıştım. Kırılmıştı, kırmıştım. Canım yanıyordu, yakmıştı. Haklıydı, haklıydım. Herkesin kendine göre doğrusu ve yanlışları vardı. Ben farkındaydım bunun zaten, sonuçlarına da katlanacağımın bilincindeydim. Ama sonucumun onsuz bir gece olmasını beklemiyordum.

Ne hakkın var senin, benden ayrı bir yerde sabahlamaya? *Güldüm.* Sonra durdum. Boş versene, ikimiz de aptalız.

Elimi sakince yastığına götürdüm ve iç çekip, öylece parmaklarımı gezindirmeye başladım. Buz gibi bu yastık, o siyah saçların rahata erdi mi başka yastığı ısıtınca?

Duraksadım. Acaba tüm geceyi nerede geçirdi? Neden kendimi kötü hissediyordum?

"Aymira," diye bir ses duydum birdenbire. Zeynep kapıyı tıklattığında, elimi hızla yastıktan çekip doğruldum. "Müsait misin?" diye sordu ardından. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve omuzlarıma dökülen saçlarımı geriye doğru savurup, "Müsaidim, gelebilirsin," dedim.

Zeynep süre kaybetmeden içeri girdiğinde, gözleri hemen gözlerimi buldu. "Ben mi uyandırdım?"

"Hayır, uyanmıştım," dedim bitkin bir şekilde, omzumu silkerken.

Kapıyı kapattı ve mesafeli bir tavırla yatağın ucuna gelip oturdu. Gözlerini, gözlerimden çekip Kamer'in bölgesine kaydırırken derin bir nefes alıp verdim. Bu sebepsizce canımı yakmıştı. "O," dedi düz bir sesle. Kamer'i kast ettiğini anlamıştım. "Nerede?"

Bakışlarım duygusuz bir biçimde Zeynep'in suratına kayarken, dudaklarını aralayıp konuştu. "Abim, tamirhanede olduğunu söyledi. Tuhaf."

Kaşlarım çatılırken, ufacık bir rahatlama sindi üzerime. En azından aynı yerdeydik. "Bir şey mi oldu?" dedi şüpheci bir tavırla yaklaşarak. Dudaklarımı sıktım ve biraz daha doğruldum. Zeynep'in bu tavrı geniştikçe, ona anlatıp anlatmamak arasında gidip geldim.

"Boş ver," dedim öylesine konuşur gibi.

"Hiç de bile," dedi sahte bir öfkeyle. "Boş vermiyorum. Anlat haydi," deyip sırıttı. "Ablacığım?"

Aniden güldüm ama çok silik bir tebessümdü bu. Gözlerimi kaçırırken, beni takip edip daha çok güldü. "Al işte, gözler de kaçıyor. Anlat ya, valla çatlarım."

Durdum ve boş boş gülen yüzünü çevreledim. Bana merak ve şüphe duygularının içinde kaybolan bir kız çocuğu gibi bakarken, gözlerimi kıstım. "Onun hoşuna gitmeyecek bir şey yaptım ve o da biraz kızdı."

"Biraz?"

"Yani tamam, belki daha fazla."

"Aymira, farkında mısın? Adam yanında yatmamış, o kolayca sana kınlacak biri değil," deyip kafasını eğdi. "Sanırım kızarken kırılmış da."

"Ben de kırgınım Zeynep," deyiverdim aniden. "Anasını satayım bıktım böyle hissetmekten."

Tavrım Zeynep'i bir hayli bozguna uğratmış olacak ki bana duygusuzca bakmaya başladı. Bacaklarımı bedenime doğru çekip, ellerimi sırtımın arkasına doğru koyarak yatağın üzerine bastırdım. Kafamı enseme doğru yatırdığımda, düşünceli davranarak tavana baktım. Huzursuzca bir iç çektiğimde Zeynep'in sesli gülüşü, yüzümü buruşturmama yol açtı. Kafamı ensemin üzerinden çekerken, gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Gülmeye devam ediyordu, buna anlam vermemeye devam ediyordum. "Neden gülüyorsun?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Yani halinizi göz önüne alınca gülesim geldi," dediğinde, "Sebep?" diye sordum aynı soğuk tavrımla. Gülüşünü dindirmeden durdu. "Aynı yataklarda uyumuşsunuz, şey gibi," dedi, gözlerini kısarak. "Karı koca."

Gözlerim anında irileşirken, "Yok artık," dedim.

"Öyle tabii," dedi kıkır kıkır gülmeye devam ederken. Bu tavrı sinirlerimi bozarken, garip bir şekilde kötü hissettirmişti. Ben ve Kamer. Aramızda bir şeyler olmadığını söylemek aptallık olurdu ama aramızdaki şeye bir isim koymak da fazla cüretkâr olurdu.

"Of Zeynep, amma saçmaladın ha sen de," dedim oralı bile olmayarak. Zeynep gülüşünü söndürürken, usulca boğazını temizleyip küçük gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Onu sevdiğini biliyor mu?" diye sordu ummadık bir anda.

Buz kestim. İçinde onun ve benim hakkımda geçen her cümle rüzgâr gibi ruhumu kemiriyordu. Bu çok garip bir histi ama öyle hissettiriyordu. Duygusuzca suratına bakmaya devam ederken, Zeynep eliyle bacağıma dokunarak beni dürttü. "Utanmana gerek yok," deyip, sözlerine kısa bir sessizliğin ardından yenisi ekledi: "Bilmiyor değil mi?"

Ben bile kendime yeni itiraf etmişken, ona nasıl söylerim ki?

Sessiz kalışım ona cevabını verirken, kafasını sağa sola salladı. "Sebep ne peki?"

"Bir sebebi yok," diyebildim sakince. Vardı, birçok sebebi vardı ama adını koyamıyordum, mantıklı birkaç cümleye sığdıramıyordum işte.

"Belki senin ona olan duygularını bilse böyle davranmazdı," dedi kendinden emin bir şekilde. Kaşlarımı çatıp, dudaklarımı büzdüm. "Bilmiyorum Zeynep," dedim ve sanki tüm dünyanın yükünü üzerimden atar gibi iç çektim. "Öğrenirse her şey daha mı kötü olur, nasıl olur düşünmek dahi istemiyorum."

"Malsın."

Gözlerim büyüdüğünde, gülerek devam etti: "Kusura bakma abla ama biraz var bir şeylik."

"Zeynep," dedim uyarır gibi. Gülmeye devam ederken, "Tamam susuyorum," dedi ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp devam etti: "Böyle düşünmene iten neden ne bilmiyorum, ama inan bana hayal ettiğin gibi olmayacak. Kamer abi..."

"Zeynep tamam, boş ver ya."

"İşte bu yüzden kaybediyorsun, Aymira. Bir şeyleri sürekli boş vererek ilerleyemezsin. Nereye kadar böyle sürecek?" diye sordu. Ses tonu ciddi ve kararlıydı. Söyledikleri mantıklı ve haklıydı. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Onun sana karşı olan hislerinin derecesini bilemem, ama seni her şeyden farklı bir yere koyduğu ve sana fazlaca değer verdiğine eminim."

Bunu ben de biliyorum. Canımın acımasını kendine dert eden bir adam, kardeşime dahi yurt bulup ikimizi de düşünen bir adam, beni türlü türlü yaralardan kurtaran adam elbette ki duygusuz olamazdı. Kendimi kandırmayı geçtim artık, onun bana karşı olan tavrını fark etmemek delilik olurdu ama bu tavrın içinde yeşeren duyguların adını koymak ise uçurumun kıyısında nefes dilemekti. "Onun bana değer verdiğini görebiliyorum zaten Zeynep, sıkıntım bu değil. Bazı şeylere anlayış göstermiyor, hemen kesin kanaat veriyor."

"Hangimiz dört dörtlük bir insanız ki Aymira?" diye sordu. O an çivilenmiş gibi kalakaldım. "Şu an bu durumda olmanızın sebebi, bu söylediklerinse dert etme." Elleriyle omzuma dokunup yavaşça sıvazladı. "O sana asla sırt dönmez, biraz kırılmıştır belki ama geçer sonra," deyip bir anda tüm ciddiyeti bozup yatağa uzandı. "Karı koca arasında olur böyle şeyler," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, Kamer'in yastığını kavradım ve Zeynep'in yüzüne sert sayılmayacak bir darbe indirdim. Elleri hemen savunmaya geçti ve yastığı yüzünden çekip bana uzak uzak baktı. "Sevdiceğinin yastığıyla bana vurmaya utanmıyor musun?"

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken, elimdeki siyah saten kumaşlı yastığa baktım. Zeynep yine güldü ve koluma vurdu. "Ay senin kafa gitmiş. Valla bak, Kamer'siz uyumak yaramamış sana he, bir değişik olmuşsun."

Sinirle soludum ve yastığı sıkıp havaya kaldırdım. Zeynep seri bir hareketle doğrulurken, "Tamam tamam, demedim bir şey," dedi. "Bak sinir ettin beni sabah sabah," dedim keskin bir dille. Eteğinin pililerini

düzeltti ve bana baktı. "Neyse kahvaltı hazır, Kamer abinin yiyeceğini pek sanmıyorum. İstersen sen hazırla bir şeyler, götür."

Yanına gitmeye cesaretim var mıydı bilmiyorum. Beni görünce nasıl hisseder, onu görünce nasıl içlenirim kestiremiyordum.

"Tamam," dedim sadece. Ve sonra elimdeki yastığı yatağın üzerine bıraktım. Zeynep sakin geçen sürenin ardından sessizce odadan çıktı. Gözlerimi kapattım ve soluyabildiğim kadar huzur kokusunu soludum. Nihayetinde yataktan çıkarak, yan odadaki banyoya girdim. Lavabonun aynasına yaklaşıp, yüzümü incelemeye başladım. Saçlarım o kadar bakımsız ve yorgun görünüyordu ki ruhumun duygusundan beslenen bir kök gibiydi âdeta. Ellerimi lavabonun fayansına koydum ve göğsümü sıkıp serbest bırakarak, yutkundum. Kendimi sanki ilk kez buradaymışım gibi hissediyordum. Sanki ilk kez bu banyoyu kullanıyor gibi.

Kafamı kaldırdım ve musluğu açarak, avucumun içine doldurduğum buz gibi suyu suratıma çarptırdım. Yüzümün her zerresini ıslattıktan sonra musluğu kapatıp, askılıktaki havluyu kavrayarak yüzümü kuruladım. Havlu bile onun kokusuna bürünmüştü. Hunharca içime çektim bu kokuyu.

İnsan bir geceliğine de olsa, bu kokuyu özler miydi?

Zihnimi ve kalbimin içindeki soru işaretlerinin üzerine toprak atıp, elimdeki havluyu yerine astım ve banyodan çıktım. Tekrar odaya girdiğimde, durağan bir tavırla yatağı topladım ve üzerimdeki tişörtü çıkarıp kendi tişörtlerimden birini giydim. Odadaki işlerim bittiğinde aşağı indim. Çetin gitarının telleriyle uğraşıyordu, Aytaç ve Zeynep ise mutfakta bir şeyler atıştırıyor, Andaç da hâlâ uyukluyordu. Merdivenleri usul usul tamamladım ve mutfağa girdim. "Günaydın," dedim kuru bir sesle.

Zeynep gülümserken, Aytaç yine sessiz kalıp belli belirsiz kafasını sallamıştı. Ellerimi pantolonumun arka cebine atıp, odanın içinde gözlerimi gezindirmeye başladım. Baktığım her yerde onu arayıp da bulamamak acı bir histi. Omuzlarımı düşürdüm. O sıra Zeynep elindeki sandviçi bana uzatıp yarım ağız güldü. "Yiyecek misin?"

İfadesizce ona bakıp kaşlarımı yukarı kaldırdım. Aytaç, oralı bile olmadan çayını yudumluyordu. Zeynep pes etmeksizin, konuşmasını sürdürdü: "Aradığınız Kamer'e şu an ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyin," deyip tok bir sesle devam etti: "Ama tamirhaneden sinyalleri geliyor sanki."

Ellerim pantolonumun cebinden çıkarken, bedenimi doğrultturum. Zeynep'e ters bir bakış attığımda, Aytaç'ın da gülümsediğini gördüm. Bu tuhaf bir durumdu ama onun için sevinmiştim. Gözlerim yeniden Zeynep'in gözlerine kaydı ve ölümcül bir bakış savurarak susması gerektiğini fark ettirdi. Zeynep pek umursamayarak elindeki sandviçten bir ısırık aldı ve portakal suyunu yudumlamaya başladı. Ben de arkamı döndüm ve ocakta dumanı tüten çaydanlığa yöneldim. Kamer'in siyah kupasını kavrayarak çay döktüm. Yalnız küçük bir detayı bilerek atladım: O şekersiz içerdi.

İki küp şeker atıp iyice karıştırdım.

Mutfaktan çıkmadan, masanın üzerinde duran ekmeği reçele bandırarak ağzıma attım ve sessizce tamirhaneye indim. Kupadan yükselen buhar yüzüme çarparken, boş elimle zaten dağınık olan saçlarımı biraz daha geriye attırdım. Alt kata indiğimde kalbim sıkışmaya başlamıştı. Dün geceden beri karşısına ilk kez çıkacaktım ve kuracağım ilk cümlenin hesabını bile yapmamıştım.

Nefesimi tazeledim ve tamirhanenin kapısını aralayıp içeri girdim. Ah! Buradaydı.

Bacağında siyah koru, üzerinde siyah bir spor atlet ve beline bağladığı bordo renkli, büyük kareleri olan bir gömlek vardı. Eski model bir arabanın kaportasını açmış, arkası dönük bir şekilde motorlarla uğraşıyordu.

Buz kestim ve kupadan yükselen sıcaklığın beni yaktığını değil de üşüttüğünü hissettim. Bir iki adım attığımda, burada olduğumu fark etmişti. Nefesini duyabilmiştim. "Sana çay getirdim," dedim boğazım düğüm düğüm bir halde. Birkaç dakika öncesine kadar daha rahattım ama iş, onunla konuşmaya gelince farklı bir boyuta çıkıyordu. Hele de dün yaşananlardan sonra.

"Gerek yoktu," dedi kısık bir sesle. Bana hiddetle bağırsa bile bu kadar kötü hissettirmezdi sanırım.

"Canım istedi," dedim karşılık vererek. Bana bakmadan alakadar olduğu şeyle ilgilenmeye devam etti.

"Doğru," dedi mesafeli bir tavırla. "Canının her istediğini yapmakta özgürsün."

Elimdeki kupayı farkında olmadan sıkıca sahiplendim. Sırtını gözlerimin çevreleyebileceği alan kadar çevreledim. Kafasını biraz daha eğdi ve kaportanın üzerindeki anahtara ulaştı. Beni umursamıyor gibiydi ki öyleydi de zaten. Kendime sakin ol komutları vererek, gözleri-

mi büyüttüm ve elimdeki kupayı bir hayli dağınık olan masanın üzerine bıraktım. Çıkan tok ses, ortamın huzursuzluğuna dem vururken, aramızdaki mesafeyi kapatmaya yeltenip biraz daha yanına vardım.

"Dün gece burada mı uyudun?" diye sordum bir şeyler konuşmak istercesine. Eğildiğinde alnına dökülen siyah saçları ve şakaklarından aşağı süzülen ter damlaları, yorgun olduğunu kanıtlar gibiydi.

"Neyi değiştirir?" diye sordu bana bakmadan. "Dert etme kendine bu kadar," dedi sonra. Sözleri keskin bir bıçak gibiydi. Sözleriyle etimi bıçakla deşiyordu sanki.

"Canımı acıtmaya çalışıyorsun, bunun farkındayım," dedim yutkunurcasına. Kamer güldü. Aksine o gülünce ilk kez ağlamak istedim. "Güzel," dedi kafasını aşağı yukarı sallayarak. "En azından bazı şeylerin farkında olman, iyi."

"Peki sen?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirerek. Duraksar gibi olduğunda, üzerine gittim: "Dün gece yaşadığımız şeyin farkında mısın?"

Sarhoştu, sarhoş olmuştu. Onu tanıdığım, onunla birlikte nefes aldığım süre boyunca ilk kez sarhoş olmuştu. Gözlerini kapattı ve dolgun dudaklarını aralayarak konuştu: "Ne yaşadık ki?"

Kilitlendim. Ruhumun zincirleri, kalbime dolandı ve ben yaşamak için onun gözlerine tutundum. Karalarına sarılıp, yaslanmak isterken beni dilinin ucundan sallanan harflerin darbesiyle itti. Gözlerim yanmaya başladı, beni ciddi manada kanatmak istiyordu ve bunu yapıyordu da. "Başarıyorsun," dedim cılız bir sesle. "Canımı yakmayı."

Durdu ve kafasını hafifçe oynatıp gözlerimin içine baktı. Ürktüm çünkü bu bakışı tanımıyordum. Bu gözlerin içinde kök salan rengi bilmiyordum. Siyah değillerdi, kırmızıya boyanan ve tıpkı bir bataklığa saplanan hançer gibiydi. "Bunun için çaba sarf etmiyorum," dedi soğuk bir sesle. Karşımda hiç tanımadığım biri vardı sanki. Oysa Kamer beni incitmekten hep korkardı. "Sen, canının acımasını istediğin için böyle düşünüyorsun."

"Psikopat mıyım ben?" dedim aniden. Yine güldü ve yine sinirim bozuldu. "Kötü bir oyuncusun," dediğim an dudaklarındaki tebessüm kırıntıları uçup gitti. "Dün gece bana nasıl dokunduğunu tüm zerremle hissettim ve sen de," dedim ağlamaklı çıkan sesimi ekarte ederek. "Şimdi hiçbir şey olmamış gibi beni, bu aptal sözlerle kandırarak canımın yanmasını istiyorsun."

"Peki ya sen?" dedi doğrularak. Belindeki gömleğin kolları bollaşırken, üzerindeki siyah spor atlet, vücudunu sıkı sıkıya sarmıştı. Ellerindeki kirler ve siyah lekeler arasında parlayan tek şey, o gümüş yüzüktü. "Sen hissetmedin mi aynılarını?"

Afalladım çünkü sorduğu sorunun cevabını bilmiyordum. Yaşıyordum. Bu istemek ve arzulamak dışında olan bir eylemdi. Bir gün birine tamamen ait olacağımı biliyordum ama bunun hayalini hiç kurmamıştım. Başımı yastığa koyunca âşık olduğum adamı düşünmek yerine ertesi gün eve nasıl ekmek götürürüm, onun derdine düşerdim hep. Ama şimdi ona bu kadar yakın ve tutukken, bu arzuların noktası da hedefi de belliydi.

Benim bitiş çizgim, Kamer'in ruhunda başlıyordu.

Siyahlarını, kahvelerimden ayırmadan üzerime doğru gelmeye başladı. Ellerim göğsümden aşağı sarktığında, nefesimi tuttum. Parmak uçlarım dahi uyuşmaya başlamış, kalp ritmim yine şaşırmıştı. Aramızdaki anlamsız mesafe kapanırken, gözlerimin içine içine bakarak dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. Gözlerimi kapadım ve sertçe yutkundum. Dudaklarını saç tellerimde hissettiğimde, dudaklarımı sıktım. Teni tenimi teğet geçerken, fısıldadı: "Ellerini saçlarımın arasında korkarcasına gezindiren bir kadın, bana hiçbir şey hissetmediğini söyleyemez, öyle değil mi?"

Nefesinden dökülen ılık hava, tüm bedenimi esareti altına alırken yüzümü ekşittim. Sana şu an hiçbir şey olmamış gibi sarılmak varken, neden bu imkânsızlığın resmini çiziyordum? Korkuyordum belki de ona sarılınca sırtım üşür beni sahiplenmez diye, onu öperken dudaklarım yarım kalır diye.

"Dün gece koca bir yalandı," dedi tüm taşları devirip, kelimelerin üzerine zift döker gibi. "Sana dokunmam hataydı."

Göz kapaklarım aralanırken devam etti: "Sana dokunmak istemedim."

Ve bir kez daha devrildi kalbimin taşları.

Beni öperken kirpikleri titreyen bir adam nasıl olur da bunları söyleyebilirdi? Nasıl olur da bir gecede her şeyi tepetaklak edip dev bir yangını körükleyebilirdi?

Sertçe yutkundu ve dudaklarını kulağımdan çekti yavaşça. Soğuk cildi, kısa bir anlığına yanağıma değdiğinde irkildim. Giderek uzaklaşan varlığı, kanımı süzüp siluetini damarlarıma yerleştirdi. Göz göze gelmemek için direndim ve bunu başardım. Kamer, bana bakmadan

hemen yan tarafta duran kupayı kavradı ve dudaklarına yaklaştırıp bir iki yudum sonrasında tükürdü.

"Şekerli lan bu!"

"Zıkkımın dibini iç," dedim ters ters. "Pislik."

Kanım fokurduyordu, sinir katsayım yükselmişti. Nasıl olur da bu denli ruhumu yaralayabilirdi? Tek bir şeyin sonucu bu muydu? Üstelik ben haksız yanımı dahi kabullenmişken. Gözlerim dolu dolu ona baktım, bana boş boş bakıyordu. O boşluğun içini tükürerek doldurmak isterdim ama dua et sevdiğim adamsın.

"Bir daha olmayacak," dedim titreyen bir sesle. "Bir daha bana dokunamayacaksın."

Kandırmıştım. Hem onu hem de kendimi. Bana dokunacaktı, ona yeniden dokunacaktım ama bu, o kadar da kolay olmayacaktı.

Söylediği şeylerin yalan olduğunu biliyordum ya da öyle bilmek istiyordum. Ne fark eder ki? Az önceki sesinin sertliğini ne ben unutabilirdim ne de o.

Elindeki kupayı sakince masanın üzerine bıraktı. Gözyaşım hemen gözümün ucundaydı. Göz kapaklarımı hareket ettirdiğim an o damla özgürlüğüne kavuşup, sonsuz bir acıyı kucaklayacaktı ve ben bana açılan kolların arasına teslim oldum. Gözyaşım çeneme doğru süzülürken, elimi hızla yanağıma götürdüm ve çabucak silip burnumu çektim. Kamer karşıma geldi ve bana kırılgan bir biçimde baktı. "Ağlamanı istemiyorum."

"O zaman o diline sahip çık, kalbimin kırılacağı yerlerden uzak dursun."

"Üzgünüm," dedi yıkık dökük. "Hiçbir zaman birinin sevebileceği yerlerde gezen bir adam olmadım."

Konuşamadım. Kamer'in baktığı her yerde ezildiğimi hissettiğim an karşısından çekildim ve kapıya doğru yöneldim. Yanından geçerken, ona veda eden bir yara misali sıyrıldım gözlerinden. Elim kapının kulpunu kavradığında duraksadım ve arkamı dönmeden konuştum: "Bugün Alper'in yanına gideceğim."

Ona sarılırsam tüm bu yalnızlığım, yerini başka bir hisse devreder miydi?

"Ben seni bırakırım," dedi düz sesiyle.

"Gerek yok, ayaklarımı kullanabiliyorum," dedim kafamı hafifçe oynatarak. Kuvvetli bir şekilde soluk alıp verirken, arabanın kaportası-

nı kapatıp lekeli bezle ellerini özensizce sildikten sonra, yanıma geldi ve kapıyı açıp, "Ben de çok iyi araba kullanıyorum," diyerek yukarı çıktı.

Ha?

Arkasından aval aval bakınmakla yetindiğim sıra, dudaklarımı ıslattım ve tamirhaneden çıktım. Kamer merdivenlerde sert ve tok sesler bırakırken, onu takip ettim. Evin kapısını aralık bırakırken, içeri girdim ve kapıyı kapattım. Hiçbir şey söylemeden odaya doğru yöneldiğinde, Çetin'in sesi onu bir nebze olsun yavaşlatmıştı. "Aga hallettin mi işi?"

Kamer sıkıntılı bir soluk verip, omuzlarını düşürürken, "O Mahir denen zibidiye söyle, çalıntı mal kullanmayı bıraksın. Bu gidişle o olmayan fiyakası bile araba çöplüklerinde gezecek," deyip bana bakmadan yukarı çıktı.

Çetin sakince yerinde kalırken, odaya çıkana kadar Kamer'i izledim. Ona bir tane geçirmek istiyordum. Geri zekâlı!

İçimdeki bu örselenmiş hırsı derine gömdüm ve yukarı çıktım. Kapıyı açtığımda Kamer, üzerindeki siyah atleti çıkarmış, sadece siyah pantolonuyla kalmıştı. Gözlerim anında başka bir tarafa kayarken, "Duşa gireceğim, birazdan çıkarız," dedi, sesinde ölçemeyeceğim kadar çok mesafe vardı.

Dolabından yeni bir pantolon aldı ve odadan çıktı. Bitkince yatağın üzerine oturdum ve komodinin üzerinde duran telefonuma uzanıp Alper'e mesaj attım.

Kime: *Alper*

"Ablacığım, müsait misin yanına geliyorum?" (10.36)

Birkaç dakika sonra mesajıma döndü.

Kimden: *Alper*

"Müsaidim, bugün okula gitmedim zaten. Ne zaman gelirsin abla?" (10.40)

Yüzümde buruk bir tebessüm. Kendimi berbat hissediyordum ve burada sorun Kamer değildi. Burada sorun Alper'e uzak oluşumdu.

Kime: *Alper*

"Bir saate yakın orada olacağım. Kahvaltını yapmamış ol, sana küçükken yaptığım şeyi getireceğim. Yoğurtlu ekmek dilimi." (10.42)

Kimden: *Alper*

"Şeker de dökecek misin üzerine?" (10.43)

Kime: *Alper*

"Duydum ki evde şeker kalmamış, senin gülüşünü serpiştireyim dedim ben de nasıl fikir? :)" (10.43)

Kimden: *Alper*

"Abla... Özledim seni, çabuk gel." (10.44)

Mesajı okurken titredim. Bana ihtiyacı vardı, tıpkı benim de ona olduğu gibi.

Kime: *Alper*

"Geldim say, birazdan kapını çalacağım ve sana kocaman sarılacağım." (10.46)

Kimden: *Alper*

"Bekliyorum." (10.47)

Telefonu kapattım ve Kamer duştan çıkana kadar aşağı mutfağa indim. Ekmek sepetinden yarım bir ekmek alıp üzerine dolaptan çıkardığım yoğurdu güzelce yedirmeye başladım. Alper küçükken sabahları beslenme çantasına koyar, çoğu zaman tüm öğününü bununla geçirmesini sağlardım.

O da hiç şikâyet etmezdi zaten.

Bıçağın kenarında kalan yoğurdu ekmeğin üzerine iyice sürdükten sonra şekerliğe uzandım ve parmak uçlarıma hapsolan birkaç zerreyi özenle yoğurdun üzerine serpmeye başladım. "Yoğurtlu ekmek?" diye bir ses işittiğim an kafamı kaldırdım. Çetin karşımda dikiliyordu. Ufacık gülümserken, "Biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, annem çok yapardı," dedi yorgun bir sesle. Duraksadım, şeker taneleri tuz zerresiymiş gibi parmak uçlarımı yakmaya başladı. Çetinler üç yıl önce ailesini bir yangında kaybetmişti. Koca bir çatının altından kurtulmayı başaran o ve Zeynep'ti. Tıpkı ben ve Alper gibi. Onların yolu buraya düşmüştü, benim yolum en başından beri belliydi belki de. Buraya düşmek kaderimin bir haritasıydı ve ben de elimdeki pusulayı kaybetmiş, haritamın beni götürdüğü yere gitmesine yardım etmiştim.

"Onları kaybettiniz, değil mi?" diye sordum. Amacım kesinlikle yarasını açmak değildi, yarasını dinlemekti.

Çetin derin bir nefes alıp verdiğinde, zihnindeki düşünceler bir anda boyut kazandı. "Uzun zaman olmadı," dedi sakince.

"Kamer bana biraz bahsetmişti," diye karşılık verirken ekmek dilimini masanın üzerine bırakıp, yoğurt kabını ve şekerliği yerine koydum. Çetin sakinliğini korurken, rafların birinden bulduğum içi boş saklama kabının içine yoğurtlu ekmeği koyup kapağını kapattım.

"Kimin içindi bu?" diye sordu Çetin.

İç çektim. "Kardeşim için."

"Kardeşler," dedi uzunca bir soluklanarak. "Kimi zaman yetersiz kalsak da onlar için yaşadığımızı bilmek iyi hissettiriyor."

Öyleydi. Ben Alper'e yetemiyordum, onun için uygun bir abla değildim. Hele de son zamanlarda onu yalnız bırakmaya hakkım yoktu ama böyle olmasının daha sağlıklı olacağını bildiğim içindi bunlar. Kendimi affetmeyeceğimi bilsem de bu böyleydi işte. "Bazen beni sevmediğini düşünüyorum," dedim ve düzeltircesine konuştum: "Yani, ona bunu yapmaya hakkım yok. Yalnız başına, hep yalnız o."

"Hayır değil," dedi aksini iddia ederek. "Yalnızlık insanı güçlendirir Aymira. Kardeşinin şu an bu durumda olması ileride yaşayacağı hayat için bir basamak. Ve ben onun böyle hissettiğini düşünmüyorum. Ufak da olsa bir muhabbetimiz olmuştu, gözleri öyle bakan hiçbir çocuk senden nefret edemez."

"Oluyor işte bazen," dedim sessizce.

Çetin buruk bir şekilde gülümsedi. "Ama sonra geçer, merak etme."

Gülümsedim. O iyi bir çocuktu, ne olursa olsun bilerek kimseye zarar vermezdi. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Çetin gözlerini kapatıp açarken, tekrar gülümsedim ve saklama kabını bir poşete koyup masanın ucuna koydum. Odaya yöneldiğim sıra Çetin tekrar seslendi: "Delikanlıya selamlarımı ilet."

"Mutlaka," diye yanıtladım.

Odaya girdiğimde Kamer, elindeki havluyla saçlarını kurutuyordu. Onunla göz göze gelmeden arkamı döndüm ve özensizce saçlarımı topladım. Kamer konuşmadan üzerini giyinmeye başladığında, aramızdaki soğuk rüzgârlar varlığını net bir şekilde belli etmişti. Kötü hissettirse de böyle olmasını ben de istiyordum. Onu her ne kadar sevsem de kalbimi kırdığının da farkındaydım. Ben de onun kalbini tırmalamıştım belki ama onunki kadar can yakmış olamazdı.

"Bana biraz borç verir misin?" diye sordum sırtım dönük bir halde. Param yoktu, Alper'in ihtiyaçları vardı ve benim bir şekilde bunları karşılamam gerekiyordu. Kamer yatağın üzerine bir miktar parayı bırakırken, "Borcun yok," dedi.

"O zaman almıyorum," dedim ters ters.

"Ulan," dedi sıkıntıyla. "Tartışmak için kocaman bir nedenimiz var zaten, bir yenisini daha ekleme."

"Tartışmak istemiyorum, bu parayı borç olarak alacağım."

"Sabır," dedi Kamer elindeki havluyu yatağın üzerine atarak. "İyi, ne yapacaksan yap."

İtirazların yanına bir yenisini daha eklemeden parayı cebime koydum. Üzerime özensizce çeki düzen verdikten sonra, telefonumu da kavrayıp kapıya yöneldim. "Ben aşağıdayım."

Hiçbir şey söylemedi. Gitmeme izin verirken, dudaklarını birbirine bastırıp gözlerimi yumdum. Bedenimi kapının dışarısına bıraktığım an, aramızda aptal tahta parçasını kırmak istedim. Canım acısa da adım atmayacaktım. Kendi payıma düşen kadar hatalıydım evet, ama sabah söylediği sözler, benim acılarıma gölge olamayacak kadar büyük ve karanlıktı.

Usul usul merdivenleri indim ve masanın üzerinde duran saklama kabını kavrayıp, dışarı çıktım. Adımlarımı olabildiğince yavaş atarak, tamirhaneye inen merdivenlere yöneldim. Kamer'in adım seslerini işittiğim an, adımlarımı da hızlandırıp içeri girdim. Ayaklarım mermer zeminde sabitlenirken, Kamer kapıyı sertçe açtı ve siyah spor arabaya yöneldi. Bana bakmadan sürücü koltuğuna oturduğunda, sıkıntıyla yanına ilerleyip arka kapıyı açıp, cam kenarına sindim. Kendimi farklı bir insanmışım gibi hissediyordum. Onunla konuşmamak çok zordu.

Anahtarı çevirerek, arabayı çalıştırdı ve tamirhanenin büyük kapısını açıp caddeye çıktı. Hızlı denilmeyecek bir şekilde arabayı kullanmaya devam etti. Daha sonra tek eliyle kontrolü sağlayıp, torpidodan çıkardığı sigara paketini kavrayarak, içinden bir dal aldı. İzmariti dudaklarına yerleştirdiğinde, siyah Zippo çakmağını ateşe verip izmaritin ucunu yaktı. Onu çaktırmadan izlediğimi fark etmemesi için gözlerimi olabildiğince kaçırıyordum. Camı usulca açarak sigaranın dumanını dışarıya savurdu.

Yolculuk boyunca bakışlarımı hep kaçırdım ondan. Bakarsam eğer, yine yenilir yine pes ederdim. Oysa ben bunu istemiyordum. Konuşacaksak eğer, bir şeyleri aşmak ve atlatarak olmalıydı bu.

Nihayetinde yurdun önüne geldik. Doğruldum ve ona bakmadan, "Teşekkür ederim, ben kendim gelirim eve," dedim.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi tehditkâr bir sesle. "Bir iki saate kadar gelirim. Mesaj attığımda burada ol."

Dişlerimi sıktığımı fark ettiğinde, "Tamam mı?" diye sordu. Kafamı çevirdim ve dikiz aynasına baktım. Bana bakıyordu, gözlerimiz anında buldu birbirini. Siyahları ruhumun damarlarına işlerken, ona dümdüz bakıp, "Tamam," dedim. Sesim net ve mesafeliydi.

"İyi."

"İyi."

"Tamam, in şimdi," dedi ardından. Öfkeyle soludum ve kafamı hızla çevirip kapının kulpunu kavradığım gibi açıp indim. Kapıyı kapattığım anda Kamer hızla uzaklaşmaya başladı. Arkasından şaşkın şaşkın bakıp, "Hayvan herif," diye homurdandım.

"Kim?"

Duyduğum sesle tedirgin bir tavırla arkamı döndüm. Alper bana şüpheyle bakarken, beceriksiz bir biçimde omzumu silktim. "Boş ver." Daha sonra üzerimdeki havayı silkip, Alper'e sarıldım. Elimdeki saklama kabı azıcık sorun oluşturursa da tek kolum bile onu sarmalamaya yetmişti. Elleri sırtımı ısıtırken, gözlerimi kapattım ve siyah gür saçlarına öpücükler bıraktım.

Ayrıldığımızda, küçük gözlerini kısıp, "İleride çardaklar var oraya gidelim," dedi.

"Olur," dedim sakince. Birlikte yurdun bahçesine girdik. Burası onun eviydi, oysa onun evi bendim. Ben olmalıydım ama değildim. Çimenlerin üzerindeki karo taşlara basarak, ilerideki çardağa ulaştık. Karşılıklı oturduğumuzda, elimdeki kabın kapağını açtım ve hevesle ekmeği alıp Alper'e uzattım. "Getirmişsin," derken sesinde şaşkınlığın devrildiği sevinç mevcuttu.

"Elbette ki getirdim," diye konuştum. Gülümseyerek ona uzattığım yoğurtlu ekmeği aldı ve bir parça ısırıp yemeye başladı. Öylece onu izledim ben de. "Özlemişim bunu," dedi ağzının içini temizledikten sonra.

Sakince soluklanıp, iç çektikten sonra kollarımı ahşap masanın üzerine koyup eğildim. "Bir daha ki sefere yemek yapacağım, bu acele oldu."

"Limonlu pırasa ama," dedi gülerek. Kafamı sallayarak, kıkırdadım. "Ekşiliğinden yüzünü buruşturup duracaksın, o derece."

"Hiç de bile, ekşi çok severim ben."

"Bilmem mi," dedim sol kaşımı keyifle yukarı kaldırarak. "Ee, okul nasıl gidiyor?"

"Sürünüyoruz vallahi," dedi yalandan sitem ederek. "Allah Allah," dedim ağzım dolu dolu şaşkınlıkla. Ekmeğinden bir dilim daha alırken, güldü. "Acaba sürünüyor musun, yoksa süründürüyor musun Alper Bey?"

"Yani idare ediyoruz işte," dedi dudaklarını temizleyerek.

"Senin idare etme şeklini bilirim de neyse bir şey demiyorum," dedim küçük gözlerine bakarak. Hafiften sakalları çıkmaya başlamıştı, bu yüzümde sersem bir tebessüme yol açarken, "Büyüyorsun," diye konuştum. Bir şey demedi.

Ama o an bir şey hissettim, gözlerinde görüp de diline vuramadığı çok şey vardı. Bunu anlamıştım. Ellerini kavradım ve gülümsemeye çalıştım. Zorla. "Bana kızıyorsun, biliyorum. Hatta bazen bencil biri olduğumu düşünüyorsun haklısın da..."

"Hayır," dedi kestirip atarak. Ekmeği masanın üzerine bıraktı ve ellerimin üzerini kapatıp bana baktı. "Kızmıyorum abla, vallahi kızmıyorum. Sadece özlüyorum, senin yanımda olduğunu bilmek iyi hissettiriyor."

"Yanındayım ben senin, yanında olamasam da yanındayım," dedim acıyla fısıldayarak. Devam etti: "Bu yaşıma kadar bir yerlere gelebildiysem, hepsi senin sayende. Geceni gündüzüne katıp çalıştın benim için, bizim için. Bunları yok sayamam, asla," deyip güldü. "Hem kardeşiz biz, kızgınlıklar olur biter. Kendini bu yüzden suçlamanı istemiyorum."

Ona baktığımda on altı yaşında bir erkek çocuğu değil, tüm yaşların dahi hükümsüz kaldığı bir beden görüyordum. Zihninin olgunluğu, hayatıma bazen şekil veriyordu. Çoğu zaman ondan güç alırdım, hâlâ da alıyordum. Aramızda eskisinden daha kuvvetli bir bağ vardı. Ne garip eskiden aynı çatı altında iki yabancı gibiydik, şimdi ise ayrı çatılar altında birdik.

"Hep iyi ol, hep güçlü ol başka bir şey istemiyorum," dedim yumuşak bir sesle. Donuk donuk baktı ve dudaklarını oynattı: "Olacağım ama sen de bu düşüncelerini silip atacaksın, anlaştık mı?"

Gülümseyerek, ellerinin altındaki elimi çıkardım ve ellerinin üzerine koydum. "Anlaştık."

"Ha şöyle," dedi usul usul keyiflenerek. Tavrı tavrıma yansırken, ellerimi ellerinin üzerinden çektim ve cebime götürüp Kamer'in verdiği parayı Alper'e uzattım. "Bunları al. Okul masrafların ve kendin için kullan. Ben yurdun parasını bir şekilde halledeceğim."

"Abla, yurdun parası her ay ödeniyor zaten."

Kaşlarımı çattım. Kamer...

"Tamam," dedim bunu biliyormuş gibi davranarak. "Al sen bunları ve başın ne zaman sıkışırsa beni ara, tamam mı?"

Alper sakince ona uzattığım parayı alırken, gözlerimin içine baktı. "Abla?"

"Efendim?"

"Ben para sıkıntısı çekmiyorum ne zamandır, o abi beni sık sık arıyor."

Duraksadım. Kamer tüm bunları benden habersiz yapıyordu, bu kısmen hoşuma gitse de kısmen zoruma da gitmişti ve sanırım hayatım boyunca çalışsam bile ona olan borcumu ödeyemeyecektim. Hem maddi hem manevi.

"O," dedi Alper, Kamer'i kast ederek. "İyi biri."

İçten içe sevinmiştim. Dudaklarım farkında olmadan kıvrıldığında, Alper kafasını eğip gözlerimin içine baktı. "Bak adı geçince bile gülüyorsun. Senin için değerli bir adam olduğunu bilmek güzel," dedi ve sahte bir sitemle doğruldu. "Bazen kıskanıyorum onu, yalan yok."

"Saçmalama sakın," dedim düz bir sesle. "İkinizin de yeri apayrı."

"Ha sende bir yeri var yani?" dedi üzerime gelerek. Sıkıntıyla nefes alıp verdim. Sesli bir şekilde güldü. "Tamam utandırmak istemiyorum."

Ne garip, değil mi? Zaten yaram olan bir yerin, başka bir yaralı yerden dikilmesi. Kamer ve Alper'in ruhumda açtığı yaralar farklıydı ama ikisi de birbirini besliyor, beslerken güçlendiriyordu. İşin garibi, ben hiçbir yarayı bu kadar benimsememiş, bu kadar sevmemiştim. Alper geriye doğru yaslanırken, belli belirsiz iç çekip gözlerini bir noktada sabitledi. Ürkekçe onu süzdüm. "Bir şey mi var?" diye sordum hemen.

"Bir kız var."

Anında gözlerimi büyüttüm ve içten bir gülüşle, eğilip, "Ee?" diye sordum.

"Eesi," dedi sıkıntıyla. "Sanırım ondan hoşlanıyorum."

"Allah Allah," dedim giderek büyüyen keyfime ortak olup. "Kimmiş bu gizemli kız merak ettim?"

Kafasını kaldırıp, gözlerimin içine baktı. "Adı Şirin." Ekledi: "ki artık gizemliliği de kalmadı," dedi kafasını sağa sola sallayarak. Resmen utanmıştı ve bu inanılmaz hoşuma gitmişti. İlk defa bana birinden etkilendiğini söylüyordu, bana gerçekten yakın davranmıştı.

"Bahsetsene biraz şu kızdan?" diye sordum. Cidden merak ediyordum.

Doğruldu ve derin bir nefes alıp iç çekti. Ondan bahsederken bile tavrını düzelten biri, karşısına geçip oturduğunda gözlerine bakmaya kıyamazdı. "Dokuzuncu sınıfa gidiyor, bu sene geldi işte. Uzun siyah saçları, yeşil gözleri var. Öyle uzaktan uzaktan izliyorum sadece, beni fark ederse utanırım... Çok güzel bir şey abla. Böyle, o gülünce ben de gülüyorum. Geçen gün derste aklıma geldi, durduk yere sırıtmaya başladım. Hoca ne oldu diye sorunca, cevap bile veremedim."

"O derece ilgini çekiyor yani?" dedim üzerine giderek. "Bilmem," dedi dudaklarını sarkıtarak. "Hiç öyle düşünmedim. Derecelendirmek ne bilmiyorum ama git gide kapılıyorum sanırım," deyip fısıldadı: "Şey, onu senden çok sevsem kızar mısın?"

"Ne kadar çok?" diye sordum şakayla.

Gözlerini kısıp, başparmağı ve işaret parmağının uçlarını birleştirdi. "Şu kadarcık."

"Ha, azmış yahu," dedim memnuniyetle. "Bir gün ben de tanışacak mıyım?"

"Abla daha kızın benden haberi bile yok, bir dur Allah aşkına," dedi tersler gibi. Hâli komiğime gitmişti. "Peki haberi olmaması için sebebin ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum, sanırım beni terslemesinden ve başka birini sevmesinden korkuyorum," dedi içten bir yanıtla. Ellerini tekrar kavradım. "Yanlış düşünüyorsun. Denemeden bilemezsin."

Bir dakika? Alper eşittir ben değil mi? Kamer'e olan hislerimi neden dile getiremiyordum, beni terslemesinden korktuğum için mi? Yoksa bana karşı his beslemeyeceğini düşündüğüm için mi? Ona denemelisin diye akıl verirken, kendi aklımı rafa kaldırdığımın farkındaydım. "Peki ya sen?" dedi tüm okları bana yönelterek. "Gözlerindeki ışıltı, kondu mu onun kalbine?"

Ellerim, ellerinin üzerinden annesinin paçasından ayrılan çocuklar gibi çekilirken, yutkundum ve bedenimi geri çektim. Alper bunu fark etmişti. Fark ettirmiştim. Sadece bir gün de bile canım bir hayli acımıştı ve bu fiziksel değildi. "Beni boş ver," dedim umursamayarak. "Hayır, boş vermiyorum. Kalbini mi kırdı, kırayım mı kafasını?" dedi düz bir sesle.

Yüzümü ekşiterek güldüm. "Allah'ım Alper."

"Ne Alper? Abla canını sıkan bir şeyse söyle," dedi tavrını korumaya devam ederek. "Hayır, önemsiz bir şey, geçti," dedim itiraz ederek. *Geçmedi.*

Alper pek tatmin olmasa da durumu hemen toparladım. "Neyse, sen boş ver beni. Avukatlık hayalleri devam, değil mi?"

"Derslerden korksaydım, avukatlığın hayalini kurmazdım," dedi kendinden emin bir şekilde. Ellerim saçlarına gitti ve hızla kafasını karıştırdı. "Hele hele. Aferin böyle devam."

Alper homurdanarak, saçlarımda olan ellerini itip, "Ya yapma," dedi. Ellerimi saçlarından çekip, yüzüne baktım. "Tüh! Bir gören olur falan, fiyakan bozulmasın."

Keyifle kendimi geriye çektiğim sıra telefonum titredi. Sakince telefonumu kavradım ve gelen mesajı okudum.

Kimden: *Kamer*

"Geldim, gel sen de." (12.25)

Farkında olmadan içim içimden geçti. Hafifçe yutkunarak, telefonun kilidini kapattım ve Alper'e baktım. Anlamıştı. "Gidiyor musun?" diye sordu sessizce. "Şimdilik," dedim ve gülümsemeye çalıştım. "Bir daha sefere çok daha uzun olacak. Hatta seninle biz tatil yapalım olur mu? Abla, kardeş."

"Gerçekten mi?" dedi sevinçle. Bu hoşuna giderken, kalbim titremişti. Şu yaşıma kadar onunla hiç bu tür bir paylaşımım olmamıştı. Ne birlikte sinemaya gitmiştik ne de başka bir yere. Aslında önerim gayet normaldi ama ikimiz de alışkın olmadığımız için tuhaf gelmişti işte.

"Gerçekten," dedim ayağa kalkarak. Süre kaybetmeksizin ayağa kalktığında, oturduğum yerden çıkıp ona sarıldım. Sonra usulca çekti kollarını sırtımdan ve bana masum masum bakıp, "Abla," dedi.

"Ablam," dedim yakasını düzelterek. Yaşı kaç olursa olsun fark etmezdi, o benim hep küçük kardeşim, sabahları okula giderken yakasını düzeltiğim çocuk olarak kalacaktı.

Sol elini kaldırıp, kolumu hafifçe sıvazladı. "İyi ki benim ablamsın."

İşte tam şu anda bana dünyaları vermişti, fezamı alıp bana gerçek bir sonsuzluk sunmuştu.

Elim saçlarına gitti. Bu sefer onları sevdim, her bir telini öpmek istedim. "İyi ki kardeşimsin," dedim sonra. Baktı, baktığı yerde tekrar nefes aldım. Güldü, güldüğü yerden gözyaşı tohumlarını topladım.

Kardeşimi kazanmıştım, belki de hiç kaybetmemiştim. Ruhunun kaybolan anahtarını bulmuştum, şimdi yapmam gereken şey onu açmak olacaktı ya da açmadan o kilidi parçalamak.

Onunla vedalaştım ve sıkıntıyla yurdun dış kapısına yürüdüm. Ka-

mer oradaydı. Nefesimin giderek sığlaşması beni zora sokmaktan bir işe yaramıyordu. Kafamı eğdim ve arka kapıyı açarak sakince oturdum. İçerisi buz gibiydi ama hava sıcaktı. Kapıyı kapattığım an arabayı hareket geçirerek, yurdun önünü terk ettik. Yüzüne bakmıyordum ve bu zoruma gidiyordu. Ona bu kadar yakınken, konuşacak tek bir cümlemizin dahi olmaması... Direndim ve ona bakmayarak dışarıya hapsoldum. Direksiyonu kavrayan sol elini çekti ve dirseğini cam kenarına koyarak elini alnına bastırdı. Bunu gözlerimin aklarıma düşen gölgelerden anlamıştım. Sıkıntıyla alnını ovduğunu fark ettiğimde, yüzümü buruşturdum.

Hasta mıydı?

Zihnimde delikler bırakan bu düşünce, gözlerini sımsıkı kapatıp açtığı an daha da çukura saplandı. Kötüydü. Kendime engel olamadan, dudaklarımı araladım. "İyi misin?"

Sesim kırılgan çıkmıştı ve bunu hesaplamamıştım. Bana bakmadan, "Sanırım," diye yanıtladı. "Değilsin," dedim hızla. Oturduğum yerde kımıldanırken, arabayı sağa çekmesi uzun sürmedi. Vakit kaybetmeden, kapıyı açıp dışarı çıktı. Kaşlarımı çattım ve peşinden ben de indim.

Ara sokaklarda bir yerdi ve trafik yoktu. Endişeyle karşısında dikildim. Eli başındaydı ve suratı kireç kesmişti. "Çok mu ağrıyor?" diye sordum endişelenerek. Bana bakmadan yüzünü ekşitti. Ellerim beceriksizce yüzüne giderken, irkilerek gözlerimin içine baktı. Siyah göz bebekleri daha önce hiç bu kadar yardıma muhtaç gözükmemişti. "Masaj yapayım, geçer belki," dedim düz bir sesle, elini alnından çekerek. Sırtını arabaya yasladığında, önerimi kabul edip elini alnından indirdi. Gözlerine bakmamaya çalışarak, iki elimi de şakaklarına koyup ovmaya başladım. Lakin bunu yaparken o kadar zorlanmıştım ki gözlerini gözlerimden bir saniyeliğine bile ayırmamıştı. Ilık nefesi gerdanıma çarparken, dudaklarımı kapattım. Usul usul ovmaya devam ettim. Rahatlamış gözüküyordu, en azından az önce ki haliyle kıyaslanamazdı.

"Ne garip değil mi?" diye fısıldadı. Sesinin tınısı tenimi titretmişti. "İkimiz de acı çekiyoruz."

Yüzümde sonbahar esintisi sararmış bir tebessüm yer edindi. "Benimki fiziksel değil," dedim acıtır gibi. Gözlerine bakmamak için direniyordum. O ise karalarını tek bir zerreyi bile atlamaksızın bana sunuyordu. Sırtını arabaya yasladığı için boy mesafemiz kısalmıştı.

"Üzdüm mü seni?" diye sordu bir anda. Gözlerim değdi gözlerine anında. Suratı boş bir tabloydu. Üzerinde hiç renk bulunmayan boş bir tuval ve ben zihnindeki karmaşayı anlayabilmek için tüm renkleri hükümsüz kılıp, siyaha makas attım.

Şakaklarındaki ellerim yavaşladığında, "Devam et," diye ikaz etti. Usulca soludu ve nefesi içime içime aktı. "İyi geliyor, teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedim mesafeli yaklaşarak.

Kısa bir süreden sonra ellerimi kavradı ve şakaklarından usulca indirdi. "Yeterli."

Ellerim ellerindeyken bir anlam ifade ediyor Kamer, bunu şu an avuç içimin karıncalanmasından anladım. Ellerini çekersen, kanar avuç içlerim.

Ve... Çekti ellerini ellerimden.

Bakamadım yine yüzüne. Karşısından çekildim ve yanına gidip sırtımı arabanın kapısına yasladım. Önümüzde terk edilmiş boş bir ev vardı. Pencereleri kırıktı. İçerideki rutubet kokusu, sönmüş bir ateşten yükselen duman kokusu gibiydi. İkimiz de susuyorduk. Zaten şu ana kadar ki en büyük gürültümüz de buydu. Koca bir sessizlik.

Dudaklarımı ıslatıp çektim ve birkaç kelam etmek için konuştum: "Çalışacağım. İş aramaya başlayacağım."

"Anlamadım?" dedi Kamer, anlamak istemeyerek.

Sıkıntıyla soludum. "Anlamayacak bir şey yok, çalışmak istiyorum. Kimseye yük olmak istemiyorum artık."

Gün geçtikçe kendimi her konuda suçlu hissediyordum. Gerek Alper'in masrafları olsun gerek şu an ki durumum. Ben çalışan biriydim zaten, kimseye muhtaç olmamış, ailemi -Alper'i de- kimseye muhtaç bırakmamıştım. Ve biliyordum ki hayatım böyle sürüp gitmeyecekti. Artık kendi ayaklarım üzerinde yeniden durmam gerektiğini biliyordum.

"Yine mi?" dedi kafasını bana çevirerek. "Matkapla deleyim mi o zihnini?"

"Bu ciddi bir konu," dedim, bedenimi yerimden oynatırken sırtımı da arabanın kapısından ayırırken. "Neden bana Alper'in masraflarını karşıladığını söylemedin? Beni küçük düşürdüğünün farkında mısın?"

Yüzünü müthiş bir şekilde buruşturup, göğsünü kuvvetlice öne attı. "Küçük düşürmek mi? Saçma konuşuyorsun. Ona yardım ettim ve bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirmez mi?" diye sertçe çıkıştım. "Ben onun ablasıyım farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi dümdüz bir sesle. Ardından bir iki adım ileri atıp, gözlerimin içine baktı. Titredim. "Sen de şunu fark et," dediğinde kalbim sıkıştı. "Değer verdiğim bir kadının kanı, şu saatten sonra kanımdır."

Harfler yuvarlanarak koca bir kelime ordusunu türetti. Bakışlarından koca bir paragraf çıkarabilirdim lakin mürekkebi öylesine silikti ki onun adı benim kitabımda geçmezdi. Geçmezdi çünkü o benim mürekkebim değil, tamamlanmamış kitabımdı. Sustuk. Ne ben iki satır bir şey söyleyebildim ne de bir yenisini daha ekleyebildi. Aramızda bir nefeslik mesafe vardı, konuşsam değerdi cümlelerim dudaklarına. Kirpiklerini kırpmadan bana dümdüz baktı, ona bakınca ilk kez ne hissettiğimi düşünmek istemedim.

Tırnaklarımı avuçlarımın içine gömdüm ve sakince bir nefes aldım. Kamer bana dikkatlice bakıyordu. Bir şeyler söylememi bekler gibi bir tavrı vardı. Gözlerimi kapattım ve anın şaşkınlığına yenildim. Karşımdaydı, hâlâ.

"Kamer..."

Tam o anda kolumu kavradı ve beni arkasına aldı. Afallayarak gözlerimi açtığımda, harelerim önce geniş sırtına daha sonra Mahir'in yüzüne çarptı.

"Ne var lan?" dedi Kamer öne çıkarak. Mahir benimle göz göze geldiğinde ona ters bir bakış attım ki, Kamer zaten beni saklamayı başarmıştı. "Gözlerin bakacağı yeri hâlâ öğrenemedi mi?" dedi Kamer sertçe. Mahir'den artık korkmuyordum ama o iğrenç herifin tekiydi. Tam anlamıyla pislikti.

"Oysa akraba olduk sanmıştım," dedi keyifli bir sesle.

"Felsefe parçalardım da ağzının ortasına bir tane indirmek daha cazip geldi," dedi Kamer kafasını eğerek. "Ne dersin?"

Sessizlik bizi yakaladı, Kamer tekrar konuşana dek: "Döküll!"

Mahir, "Geçen gün aldığım mallar eksik geldi," dediğinde Kamer omzunu silkti. "Bana ne lan bundan."

"Yalnız adam paraları alıp, gitti. Yurt dışına," dediğinde Kamer tükürür gibi konuştu: "Allah'ın malı. Oğlum yemin ediyorum öldürmemek için zor tutuyorum seni."

O paralarda Kamer'in de parası vardı ve Mahir ile tamirhane için

gereken alet edevat ve daha büyük işleri çoğu zaman birlikte yürütüyorlardı. Mahir sertçe solurken, "Oldu olan, ne yapacağız şimdi? Adamlar puf oldu," dedi.

Kamer sinirle gülerken, "Keşke sen de puf olsan," deyip kafasını sağa sola salladı. "O paraları vereceksin, umurumda bile değil senin mallığın." Kaşlarımı çattım ve kafamı yere eğdim. Mahir homurdanmaya başladığı sıra, Kamer arkasını döndü. Ben de ona uyarmışçasına kafamı kaldırıp gözlerine baktım fakat bu çok kısa sürdü. Kamer hızla üzerime kapanarak, "Yere yatın," diye bağırdı.

Ne olduğunu anlayamadan yere kapaklandım. Kamer beni kollarıyla kucaklarken, kulağım yere düşen cam parçalarının can yakan sesiyle çınladı ve üzerimizden âdeta bir ateş geçti. Yıkık dökük evin pencereleri domino taşı gibi bir bir yere düşerken, kulaklarım Kamer'in sesini değil, benliğimin dibindeki kızın çığlıklarını duydu. Ve acıyla gözlerimi açtım.

Bir beden vardı beni kucaklayan, bir de kan vardı ölüme yaklaştıran.

12. Bölüm

Umudun Dikenleri

Kayan bir yıldızın, ruhumun içine bıraktığı umudun tekmeleriydi bunlar. Lacivertin kan akıtan gecesinde, kayan bir kuyruklunun hüzün büyüten sesleriydi. Elimi semaya doğru kaldırdığımda, bana umut vaat eden yıldıza dokunup, onu öldürememek kadar hiç; bile bile ölümü göze alacak kadar gerçekti.

Hayaller yıkılmaz efendim.

Hayaller ölür.

Umutlar tükenmez bayım.

Umutlar gömülür.

Çünkü bir insan kurduğu hayallere umut bağlarken, yanmayı da yakmayı da hesaba katmaz. Çünkü bize yakmayı değil, kurmayı öğrettiler. Yalan söylediler, hepsi yalancıydı.

Yıldız kaymasını bekleyip, dilek tutma sıramı savdım. Belki de en başından beri, hayallerimin boynuna hançeri saplayıp onu sonsuz bir uçuruma salladım.

Titriyordum. Bedenimin üzerinde bir ağırlık vardı. Tanıdıktı. Burnuma gelen koku, toz ve toprağın bir oluşuna şahitlik eden kan zerrelerinin birikintisiydi. Acıyla boğazımı sıktım ve araladım gözlerimi. Boyun girintimde bir nefes vardı. Ilık ılık dökülüyordu tenime, biraz da ürkekti. Sanki titreyen ben değilmişim de oymuş gibiydi. Ellerini sırtımdan hiç çekmedi, beni olabildiğince sağlam kavramıştı. Nefes almakta zorlanıyordum. Genzim acıdığında, "Kamer," diye fısıldadım. Susuyordu, titriyordu, içim gidiyordu.

"Kamer, Kamer..." dedim ardı ardına telaşımı belli ederek. Köprücük kemiklerimin üzerindeki nefes giderek silikleşirken, sırtımdaki eller yavaşça ayrıldı birbirinden. Soluklanma alanım büyümeye başladığında geri çekildi. Yutkundum ve telaşla gözlerinin içine baktım. Alnına dökülen saçları terden yapışmıştı. Elleri çabucak yüzümü kavrarken, "İyi misin?" diye sordu. Soyutlanmış gibiydim, vermem gereken tepkileri veremiyordum. Neler olup bittiğini dahi anlamamıştım.

Gözlerimi kıstım ve saçma sapan bir şekilde dudaklarımı oynattım. Ama hiçbir şey söyleyemedim. Elleriyle yüzümü sıkı sıkı kavradı, daha sonra kollarımı ve gövdemi sıvazlamaya başladı. "Acıyor mu bir yerin?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. Siyahın en ürkek halini resmeden gözleri, içimdeki korkuyu büyütmüştü. Daha sonra elleri tekrar yüzüme gittiğinde, kollarını kavradım ve hızlı hızlı, "Sen? Sen iyi misin? Ne oldu, ne oldu az önce?" diye sordum. Bir kâbusun içindeydim, bunu düşünüyordum.

"Bilmiyorum," dedi nefes nefese. "İyiyim ben, sen de iyisin," deyip alnını çabucak alnıma yasladı. "İyisin değil mi?"

"İyiyim," dedim kuru bir sesle. Nefesine sarıldım çünkü bana kollarını açmıştı. "Beni korudun."

Yanaklarımı kavrayan parmakları, bir iki kez sertçe hareket ettiğinde dişlerini sıktığını fark ettim. "Seni ölene kadar koruyacağımı söylerken, yalan söylediğimi mi sandın?" deyip neşeden uzak bir sesle güldü. "Bukalemun."

Gülümsedim ama yenik bir kadının tebessümüydü bu yüzümde beliren resim. "Teşekkür ederim," dedim sessizce. Kirpikleri alnıma değerken, dizlerimizi taşlı bir zeminin üzerine koyduğumuzu anladım. "Dizlerin acıyacak," diye söylendiğim sıra, bir ses işittim.

"Ölüyorum lan!"

Şaşkınlıkla ayrılırken, Kamer hızla arkasını döndü. Gözlerim irileştiğinde Mahir'in yerde kanlar içinde yatan bedeni hissettiğim kokunun mimarıydı. "Anladık lan iyisiniz, ama ben ölüyorum lan, ölüyorum," diye söylendiğinde, sol elini sağ omzuna atmış parmak aralarını dolduran kanın daha fazla akmasına geçit vermemek için zorluyordu.

"Ne oldu lan?" dedi Kamer yüksek bir sesle. Mahir kurumuş dudaklarını ıslatıp, derin derin nefesler almaya başlarken, yüzünü buruşturdu. "Vuruldum kanka ne olsun işte, ölürüm herhalde."

"Başlatma lan kankana," dedi Kamer sertçe çıkışarak. Ardından Mahir'in yarasına bakıp, "Sıyırmış lan bu galiba," deyip suratına tükürdü. "Düşmanların bile senin gibi beceriksiz, gebertselerdi de kurtulsaydık." Daha sonra ses tonu temkinli bir renge büründü. "Sahi kimdi onlar?"

"Ne bileyim oğlum, ne ara vuruldum onu da anlamıyorum ki?"

Yaşadığım olayın şoku evin pencerelerinden düşen camları, duvar dibinde açan çiçeklerin üzerine batmış, boyunları kesilmişti. Bir çiçek bile, yaşamayı hak etse de hak etmediği ölüme razı gelmişti.

"Ağzını sıktığimin çocuğu," dedi Kamer sinirle. Ayaklandı ve Mahir'i koltuk altlarından kavrayarak kaldırdı. Telaşla ayağa kalkıp onlara bakmaya başladım. Mahir'in sırtını arabaya yaslamıştı. Suratı beyaz ve soluk görünüyordu. Kamer beklemeden, Mahir'in üzerindeki gömleği yırtmaya başladığında, "Ne yapacaksın?" diye sordu Mahir.

Kamer alayla kafasını sağa sola sallayıp, "Halay çekeceğim, mendil lazım," dedi.

Mahir, şaşkın bir çehreye bürünürken Kamer, gömleği beklemeden yırtmaya başladı. "Kolundaki kanı durdurmamız lazım. Kendi gömleğim senden daha değerli, anladın mı koyduğumun salağı?"

"Ne bileyim," dedi Mahir nefesini tüketircesine. "İyi haydi, dindir şu kanı. Çok günahım var lan, ölmek istemiyorum."

"Hayırdır, yaşarsan yaptığın piçlikler için tövbe mi edeceksin?"

"Hayır," diye yanıtladı Mahir. "Ölmek istemiyorum sadece."

Öfkeyle hırladım: "Geber."

Kamer beni duymuş olacaktı ki güldüğünü hissetmiştim. Ondan nefret ediyordum, o adi herifin tekiydi. Bir kızın, masum bir canın katiliydi o. Kamer'in yaralarının sahibiydi. Kefeni bile üzerine bir beden büyük gelecekti. Çünkü o, o beyaz kumaşın içine girmeyi dahi hak etmiyordu. Mahir bana ters ters baktığı sıra, tüm soğukkanlılığımı koruyup gözlerimi dinlendirdim ve araladım. Kamer onun gömleğini çıkarırken, elini arkaya uzatıp, "Arkanı dön sen," dedi. Sıkıntıyla soludum ve döndüm arkamı.

"Ulan ben burada ölüyorum, sen kıskançlık peşindesin," dedi Mahir sancısını belli eden bir sesle.

"Kıskançlık değil bu," dedi Kamer net bir dille. "Senin gibi bir pisliğin vücudunu görmesini istemiyorum, kusabilir."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve elimin üzerini ağzımla kapattım. "Her neyse işte," dedi Mahir boş vermişlikle. Gözlerimi devirdim ve derin bir nefes aldım. Arkamda dönen kıpırtılardan da anladığım kadarıyla Kamer, Mahir'in yarasını sarmaya başlamıştı. "Kimdi onlar?" diye sordum bir anda kendime engel olamadan. Hiçbir şey görememiştim. Ne bir siluet ne de bir iz.

"Bilmiyorum," dedi Kamer konuşarak. Ayaklarının çıkardığı sesten, toprak kısmın üzerinde olduğunu anlamıştım. "Ama bir an önce buradan gitmezsek yarım kalan işlerini bitirecekleri kesin."

"Dertleri sen misin?" diye sordum yutkunarak. Ona zarar gelmesini istemiyordum, en az bana gelmesini istemediğim kadar.

"Senin kız fazla meraklı," dedi Mahir, acı dolu sesine keyifli bir tizlik sürerken.

"Sen sus lan, yavşak." Kamer sertçe ona tepki verdikten sonra ayağa kalkıp, bana seslendi: "Sen ön koltuğa geç," dediğinde başımı mekanik bir şekilde aşağı yukarı salladım. Ardından Mahir'e tekrar döndü: "Seni de bir hastanenin önüne atarım, sonra ne bok yiyorsan ye."

"Çok düşüncelisin Alptekin, ağlayacağım şimdi," diye söylendi. Kamer dudaklarını çabucak yaladı ve Mahir'in koltuğunun altına girerek, "İnsanım sadece, yoksa emin ol seni şimdiye gebertmem gerekiyordu, it herif!"

Kamer zorlukla nefes alırken, Mahir'in suratına bakmadan ön koltuğa geçip oturdum. Bir an önce buradan gitmek, sağ salim eve dönmek istiyordum.

Evimize.

Kamer, yavaşça Mahir'i arka koltuğa oturturken kapıyı kapattı ve çabucak sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. Ona yandan bir bakış attığım sıra, gözleri dikiz aynasına kaydı. "Bana bak lan, eğer bir damla kan dahi akıtırsan yemin ederim yalatırım sana orayı." Sesi ve gözleri son derece tehditkârdı.

"Sen önceden bu kadar titiz değildin, hayırdır?" dedi Mahir tersine konuşur gibi. Kamer sinirle gülümserken, arabayı asfaltın üzerine çıkarıp hızla sürmeye başladı. "Ya da vazgeçtim, bir damla da aksa seni o kanda boğarım," deyip kara ve keskin gözlerini dikiz aynasına tekrar yansıtıp Mahir'e baktı. "Ama ben eskiden beridir bu kadar acımasız ve korkusuzum."

Kaşlarım tuhaf bir mimiğin arkasına saklanmış gibi çatıldı. Mahir susma hakkını kullanırken, Kamer gözlerini indirdi ve bana baktı. "İyisin sen, değil mi?" diye sorduğunda, başımı hafifçe aşağı yukarı sallayıp, "Sen?" diye sordum. O da aynını yapıp, tekrar önüne dönüp arabanın kontrolünü sağlamaya devam etti.

Az önce yaşadığımız şey, bana bir şeyi hatırlatmıştı. Her şeyin ne kadar boş ve manasız olduğunu. Eğer Kamer'e bir şey olsaydı, tüm o saçmalıkların önemi kalmayacak ve biz birbirimizin kalbini kırdığı-

mızla kalacaktık. Evet, ona belki de bir özür borcum vardı, farkında olmadan kırdığı kalbimi yeniden onarması gerekiyordu. Bir şey yaşanmışsa bu, hiçbir zaman tek taraflı olmazdı. Bir olayın ne haklısı ne de haksızı vardı, her şey karşılıklı pay edilirdi. Bilmiyorum, sadece hâlâ çekiniyorum işte. Söylediklerimi unutabilir mi, söylediklerini sindirebilir miyim bilmiyorum. Ona sadece sarılmak ve yanında olduğumu, yanımda olduğunu hissetmek istiyordum. Bu zor değildi lakin bazı yaralar üzerindeki sargıyı kabul etmez, onu bile yaralardı.

Sessiz ve huzursuz geçen bir yolculuğun ardından Kamer bir hastanenin acil kapısında durup, arkasını döndü. "Git baksınlar yarana, polisler gelirse biz orada yoktuk tamam mı? Daha sonra bu şerefsizliği kimin yaptığını buluruz... Kendi yöntemlerimizle."

Ürperdim. Mahir'in soğuk nefesi ortamı iyice gerdiğinde, kapıyı açtı ve tam ineceği sıra duraksayıp Kamer'e baktı. "Sağ ol."

Yüzümde katı bir esinti meydana geldi. İnsanlar ölüme yaklaşırken, onları ölümden uzaklaştıranlara minnet duyarlardı. Bu, Mahir'in üzerinde bile belirmişti.

Kamer boş boş bakarken hoyratça bir soluk aldı. "Tamam lan, in haydi arabamdan. Leş ettin her yeri, it."

Mahir'in tavrına kendi üslubuyla cevap verdikten sonra, önüne döndü ve Mahir arabadan indiği an vakit kaybetmeden arabayı hastanenin dışına çıkardı. İşte şimdi yalnız kalmıştık. Gerildiğimi hissettim çünkü; dudağımın ucuna neyi yaklaştırırsam yerinde olurdu bilmiyorum. Derin bir nefes aldım ve dudaklarımı birbirine kenetleyip, kafamı cama doğru çevirdim. "Artık eskisi gibi korkmuyorsun."

Duyduğum sese kulak açtığımda, irkildim ve Kamer'e döndüm. Bana bakmadan tüm soğukkanlılığıyla arabayı kullanmaya devam ediyordu. "Eskiden de korkmazdım," dedim sakince.

Dudakları kıvrılır gibi olmuştu ama hâlâ benimle göz teması kurmamıştı. "Biliyorum, ama günden güne güçlü bir kadın olduğunu hissettiriyorsun."

Bu söylemi hoşuma gitmişti. Ben kendimi biliyordum, ben Aymira'ydım işte, ya da Kamer'in deyimiyle: Diana. İki yüzüm vardı, biri babama gösterdiğim diğeri babamdan gizlediğim. Şimdilerde diğerini yok saymaya başlamış, ötekinin üzerine toprak atmıştım. Artık ne olursa olsun ben birdim. Babam da olsa, gücümün kırılmasına asla müsaade etmeyecektim. Güç derken bunu sadece fiziksellikle kıyaslamamak gerekiyordu. Asıl güç psikolojik olandı. Başıma ne geldiyse altından

kalkmayı bilmiştim, yoluma taş koysalar da onları ayağımla savurmayı bilmiştim. Rüzgâr esse, fırtına isteyip ona bile direnmiştim.

Ha! Şimdi diyeceksiniz ki peki gücünü neden kalbinde kullanmıyorsun? Neden kırmayı da kırılmayı bu kadar ruhuna yakıştırıyorsun?

O soru işaretleri ünlemlerin üzerine yıkıldı efendim. Çünkü ruhtaki ve bedendeki güç, kalpteki pamuk ipliğine boyun eğmek zorunda kaldı.

Çünkü kalp, gücün etkisiz eleman olarak kullanıldığı tek alandı.

"Bilmem," dedim ne söyleyeceğimi bilememiş gibi. "Belki de bu tür olaylara alışkın olmaya başladığım için böyle geliyordur."

Dudaklarını sarkıtıp, bana gözlerinin ucunu değdirdi. Siyahında kendimi bulduğum adam, hiç aydınlanmasın o gözlerin. Beyaza bakıp da yaşamak yerine, seninle ölmeyi tercih ederim. "Belki de," dedi düz bir sesle. "Güçlü olmak iyidir. Ve sen güçlüsün, her halinle."

"Peki ya ruhumuz?" diye sorduğum an yüzünün rengi attı. Çekti siyahlarını kahvelerimden. "Ruhumuz da güçlü mü?"

Bizi birbirimize bağlayan ve ait kılan şeyin adı, kesik iki ruhtu. Kanamıyordu, kan akıtmıyordu ama kesikti işte. Üzerine sargı kabul etmiyordu, kabuk bağlamıyordu ama kesikti. Belki de çözüm iki kesiği birbirine bağlamaktı. İşte o zaman ne sargıya gerek olurdu ne de kabuk bağlamasını beklemeye.

"Güçlü," dedi soğuk bir sesle. "Farkında değiliz, ama bizi güçlendiren ve besleyen şey, ruhumuz." Suskunluğum devam ettiğinde, gözleri yeniden gözlerime değdi. Bana her bakışında, cehenneme doğru uzanan yolun kısaldığını hissediyordum. Yakıyordu ve öyle amansızca bir anda küle çevirerek değil de usul usul yakıyordu. Yaktığını da hisseder gibi. "Ve beni güçlendiren şey senin ruhun, onu iyi muhafaza et, günün birinde kendi ruhumu da kaybedersem seninkiyle yaşamak zorunda kalacağım."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Ruhunu asla kaybetmeyeceksin."

Sözlerim zihnine ulaştı mı bilmem ama yine kapattı kendini bana karşı. Çok bir şey istemiyorum ki, bana bir gün öncesine kadar güldüğü gibi gülsün, ona bir gün öncesine kadar sarıldığım gibi sarılayım yeter. Huzurun gram gram arttığı yolculuk bitmiş, ikimiz de eve gelmiştik. Henüz çok erkendi, Zeynepler bile daha okuldan gelmemişti. İçeri girdiğimizde, Andaç'ı ayaktayken gördüm. Bacağını tutarak, koltuktan destek almış ilerideki kumandaya uzanmaya çalışıyordu.

"Sonunda kaldırmışsın kıymetlini," dedi Kamer alayla. Andaç kumandaya uzanırken, ona ters bir bakış attı. "Kaldırdığıma göre, demek ki o kadar da kıymetli değilmiş."

Aniden gülümsedim ve sanırım sesli gerçekleşmişti bu eylem. Kamer omzunun kenarından bana dümdüz bakarken ona omzumu silkerek yanıt verdim.

"Hem çok sıkılıyorum, ne zaman iyileşecek bu bacak?" diye sordu Andaç. "Yarana bakayım mı?" dedim hemen. Andaç ikilemde kalır gibi olduğunda, Kamer araya girdi: "Ha bir de düşünüyorsun?"

"Tamam abi, bir şey demedim."

Sessizlik hemen yer edindiğinde, yukarı çıktım ve ilk yardım çantasını aldığım gibi Andaç'ın yanına oturdum. Kamer rahat bir tavırla diğer koltuğa geçtiğinde, kafasını koltuğun başlıklarına atıp derin bir nefes aldı. Yorgun görünüyordu. Andaç bacağını sıyırmaya başladığında ona yardım ettim. O sıra Andaç'ın gözleri Kamer'i buldu. "Yorgun görünüyorsun abi, Aymira senin de ağrıyan yerlerine baksın."

Kalp atışım hızlandı ve ellerimde fark edilir bir titreme belirdi. "Andaç," dedi Kamer sakince. "Bugün çok günaha girdim, Allah aşkına zorlama beni."

"Tamam abi, bir şey demedim."

Usulca paçasını sıyırdım ve yarasına ulaştım. Çantanın küçük fermuarından çıkardığım eldiveni hızla giyindim ve sargıyı yavaşça açmaya başladım. Beyaz renk, kurumuş kırmızı gül yaprağını andıran renklere kucak açmıştı. Sargıyı özenle açtım ve uzakta bir yere bıraktım. Andaç'ın yüzü ekşirken, "Iy, o benim kanım mı?" diye sordu.

"Yok benim," dedi Kamer araya girerek. Tepkisiz kalıp, dikişlerine göz attım. Bu dikişler hiç de iyi görünmüyordu. Yüzümdeki acısı belli bir ifade yer edindi. Bunu saklayıp yarasına parmağımı dokundurduğumda, irkildi. "Acıttım mı?" dedim tedirgince.

"Hayır, irkildim sadece."

"Anladım," deyip dikişlerine göz attım. "Henüz çıkarmak için erken ve bu dikişler ne kadar sağlam bilmiyorum..."

"Bir şey olmaz," dedi Kamer. "Devam et sen."

Sözlerine mecburen ayak uydurduğumda, dikişlerinin etrafına pamuğun üzerine döktüğüm oksijenli suyu gezdirmeye başladım. Pamuğu yaranın kenarlarında özenle gezindirirken, Andaç düşük sesle fısıldadı. "Bacağımı kullanabileceğim değil mi? Yani o bana lazım da."

Güldüm. "Ben doktor değilim. Ayrıca bence bir hastaneye gitmeliyiz. Bu dikişler pek de iç açıcı görünmüyor."

Kamer, "O kadar da kötü görünmüyor," dedi. "Üstelik üzerine bir dikiş daha atılmaz gibi. Bırak kaynasın sonra bakarız."

"Kamer..."

Andaç araya girerek, "Aslında cidden kötü değil Aymira," dedi. "Yani ben idare ediyorum dert etme."

"Ama Andaç..."

İkisi de konuşmama müsaade etmedi. Andaç çabucak toparlarken yarasını sarmamı istedi ve ona istediğini verdim. Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Rica ederim," deyip ona karşılık verdikten sonra ilk yardım çantasını kavrayıp Kamer'e bakmadan yukarı çıkmaya başladım. Merdivenleri usulca çıkmaya başlarken, ayaklanıp buraya doğru geldiğini gördüm. Heyecanlanmıştım. Adımlarımın ritmine hız kattım ve çabucak banyoya girip ilk yardım çantasını yerine koydum. Derin bir nefes alarak aynanın karşısında dikildim. Saçlarım ve cildim o kadar bakımsız görünüyordu ki, bir an tüm aynaların bana küseceğini hissettim.

Musluğu açtım ve avuçlarımın içine doldurduğum soğuk suyu yüzüme çarptırdım. Bugün yaşadığımız o kâbustan gerçek anlamda uyandığımızı bilmek içindi bu. Farkında olmadan alışıyordum silah seslerine, tehlikelere ve beklenmediklere.

Kafamı kaldırdım ve musluğu kapatıp, sağ tarafımdaki kuru havluyla yüzümü kapattım. Kamer'in tıraş losyonu kokuyordu. Gözlerimi kapatıp, kokusunu içime çektim. Yutkunarak havluyu yüzümden indirdim. Çenemi ve yanaklarımı kurulamaya devam ederken, banyonun kapısı açıldı. Gözlerim direkt aynaya giderken, gözlerimiz buluştu. Dişlerim birbirine çarptığında, içeri girip beklemeden üzerindeki tişörtü çıkarıverdi. Gözlerim büyürken, refleksle bakışlarımı başka bir tarafa çevirdim. Kamer, tişörtünü kollarının arasından çıkarırken güldü. "Ne o? Artık bana bakmaya da mı çekiniyorsun?"

"Saçmalama, ben sadece boş bulundum," dedim zorlayarak. Gözlerimiz hâlâ birbirine odaklı değildi. "Ayrıca bir anda çıkarınca değişik oldu işte."

"Tamam, bundan sonra soyunurken sana haber veririm," dedi düz bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, göğsümü şişirdiğim sıra cüretkâr davranıp yüzümü aynaya çevirdim. O da zaten hazırda bekliyormuş

gibi anında tokuştu gözlerimiz. "Olur," dedim yapay bir sesle. Suratında mimik dahi oynamadı. Aramızdaki soğuk esinti ciddi derecede fark ediliyordu ve itiraf etmeliyim ki haddinden fazla üzüyordu.

Bir şey söylemesini bekledim, bir şey söylemek istedim ama ikimiz de gururumuzun gölgesine sığınmıştık. Dudaklarını ıslatıp, "Ben duş alacağım, sen de hazırlan çıkalım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gideceğiz?"

Çabucak bedenimi süzüp, "Sana yeni ciciler almaya," dedi. Sesinde alaya çalan bir ton mevcuttu. Gözlerimi kısıp, hafifçe kafamı salladım. "Gerek yok, senin cicilerinle idare ediyordum ben."

Bir anda suratı ekşidi. "Benim cicilerim ne? İğrendim."

"Tabii, böyle olur şimdi," derken keyifle dudaklarımı büzdüm. Sıkılır gibi bir ses çıkarıp, duşakabinin kapağını açtı. "Neyse ne işte, beş on dakikaya çıkarız." Memnuniyetsizce homurdanırken, bana bakıp kot pantolonun düğmesini açtı. "Gitmek istemiyor musun yoksa?"

Kaşlarımı yukarı kaldırıp, dişlerimi sıkarken, "Pislik," dedim. Kamer elini pantolonun düğmesinden indirip, rahatça ellerini iki yana açtı. "Başka bir hakaret bilmiyor musun sen? Adım pislik kaldı."

"Yo," dedim omzumu silkerek. "Çok hakaret biliyorum ama hepsinin bir sırası var, hem bu sana daha çok yakışıyor," deyip sırıttım. "Pislik."

"Bak bak," dedi Kamer, aynı tavrıma eşlik edercesine. "Diğerlerine sıra ne zaman gelecekmiş?"

"Beni böyle sinir etmeye devam ettiğin zaman," dedim keyifli tavrımı hafifçe törpüleyerek. O da burnu fark edince, hırıltılı bir soluk alıp, "Beni lafa tutup zamanın geçmesini sağlıyorsun," dediğinde ağzım şaşkınca aralandı: "Yuh."

Kamer kendine engel olamadan güldüğünde, içim gitti. Böyle göğüs kafesimi birisi gıdıklamış da ona engel olamıyormuşum gibiydi.

En sonunda duşakabine girdi ve kapıyı kapatıp suyu açtı. Zeminle buluşan su damlaları sert sesler çıkarmaya başladığında, alt dudağımı dişledim ve banyodan çıktım. Yan odadan gelen su sesleri etkisini giderek yitirirken, yatak odamıza girip kapıyı kapattım.

Yatak odamız...

Telefonumu yatağın üzerine atarken, yüzümde sersem bir ifade yer edindi. Alper. O birini sevmeye başlamıştı, hayatında ilk defa başka bir kalbin ritmine ortak olmak istiyordu. Öylesine masum ve saf bir istekti ki bu, gözlerindeki yıldızların ışıkları hiç sönmeyecek gibiydi.

Benim küçük kardeşim, bu tür konularda sakın ablana çekme olur mu?

Çünkü ben elime yüzüme bulaştırdım sevgimi. Oysa kalbimden başka yere iznim yokken.

Saçlarımı taradım ve onları açık bıraktım. Bir süre sonra odanın kapısı açıldı. Kamer, belinden aşağısında beyaz havlu, üzeri çıplak bir biçimde içeri girerken irkildim. Cidden bilerek yapıyor olmalıydı. Elindeki havluyu ıslak saçlarına sürterek, kapıyı kapattı ve ayakta dikilerek bana bakmaya başladı. Bir yandan boş boş bakıyor, diğer yandan aynı umursamazlıkla saçlarını kurulamaya devam ediyordu. Bir damla koluma sıçradığında, "Sakin," dedim sakince.

"Yo," dedi boş boş. "Sakinim ki."

Sakinsin ki.

Hissizce soluk aldığımda, havluyu saçlarından çekip sırtını doğrulttu. "Bordo tişörtümü versene," dedi dümdüz bir sesle. Kaşlarımı yukarı kaldırıp, "Ama o ben kokuyor, yani en son ben giymiştim onu," dedim.

"Daha iyi işte," deyip iç çekti. "Üstüm başım sen koksun."

Kilitlendim. Gözlerinde bir şey vardı, dilinin ucuna gelenler gözlerinde yer edinmişti sanki. Konuşmuyor ama konuşmaktan daha çok anlama sebep oluyor, söylemekten beter ediyordu. Arkamı döndüm ve dolabının kapağını açıp, bordo tişörtü kavradım ve Kamer'e uzattım. Beklemeden tişörtü üzerine geçirdi ve elleriyle tişörtün yakasını çekiştirip burnuna götürerek kokladı. "Hayır," dedi soğuk bir sesle. "Bu sen değil biz kokuyor."

Biz olmak.

Daha sonra tişörtün yakasını serbest bırakıp tekrar bana baktı. Belinden aşağısını sıkıca saran havluyu kavradı. "Siyah pantolonumu da uzatsana."

"Başka bir arzunuz?" dedim ciddiyetten uzak bir sesle. Kamer konuşmama müsaade etmeden, "Arzulama konularına hiç girme," dedi. İkimiz de uç noktalardan bahsetsek de bu utandırmıştı. Pes edercesine arkamı tekrar döndüm ve açık olan dolaptan siyah kotunu çektim. Tam ona döneceğim sıra beni sesiyle tekrar durdurdu. "Ha! Alt çekmeceden siyah baksırı da ver."

Ne?

Yüzüm müthiş bir şekilde kızardı. İlk defa bunu söylemişti ve uzun zamandır ilk defa böylesine kızarmıştım. Tamam, gayet normaldi ama onun iç çamaşırlarına hiç bakmamıştım. Bu garipti. Derin bir nefes aldım ve eğilerek alt çekmeceyi açtım. Gözüme çarpan ilk baksırı aldım ve çabucak arkamı dönüp ona uzattım. "Al."

Harika! Sanırım daha rezil bir an olamazdı.

Uzattığım kıyafetleri alırken, kaçırdığım bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. "Kızardın mı sen?"

"Kızartmaya mı çalışıyorsun sen?" diye sorduğumda, uzattıklarımı alıp, "Patates misin kızım sen?" dedi.

Hayır, hayır bunu söylememiş ol.

Ama söyledi.

"Ha bir de kusturmaya teşvik ediyorsun," derken geri çekildim. Kamer halimden kendine pay çıkararak gülümsediğinde, ona baktım. "Ne gülüyorsun?"

"Yasak mı?"

"Sana yasak."

"İyi, tamam," dedi somurtarak. "Buz adama geri dönüyorum."

Tepki vermeden ona baktığımda, elindeki pantolonu yatağın üzerine attı. Daha sonra soğukkanlı bir şekilde parmaklarını belini sıkıca saran havluya uzattı. "Rahatsız olduysan banyo da giyinirdim ben," dedi. "Tamam," deyip ellerimle yüzümü sıkıca kapattım. "Giyin haydi, hiçbir şey görmüyorum." Yüzümü kapatmış, usulca soluk almaya başlamıştım. Kamer ise kıyafetlerini giymeye başlamıştı, bunu arkamda çıkan ufak tefek hareket seslerinden anlamıştım.

"Giydim tamam, aç yüzünü gözünü."

"Kandırmıyorsun, değil mi?" diye sorduğumda, "Manyak mısın kızım?" diye söylendi. Sessizce homurdandım ve ellerimi tedirginice yüzümden çekip gözlerimi araladım. Kurumuş dudaklarıma nem katarken arkamı dönüp, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. O sıra Kamer'e hiç bakmadım. Yatağın üzerindeki havluyu alıp banyoya gitti.

Aramızdaki tatlı sürtüşmeler eskiye dönse de kırgınlık kırıntıları belli olmayacak gibi değildi. Olayları aşmak yerine, üzerini kapatmıştık. İkimiz de bunun son derece farkındaydık. Odayı topladım ve aşağı indim. Ev hâlâ sessizdi. Merdivenin basamaklarını tamamladıktan sonra mutfağa yürüdüm. Andaç kolunu koltuğun kenarına atmıştı, mutfağa girdiğim sıra ona seslendim: "Aç mısın, hazırlayayım mı bir şeyler?"

"Gerek yok, kayınçom gördü beni," deyip gülümsedi. "Ama yine de teşekkür ederim."

"Ne demek," dediğimde dudağımın kenarını şaşkınca kıvırdım. "Bakıyorum da Çetin ile arayı düzeltmişsiniz."

Andaç keyifle sırıtırken, göğsünü şişirip, "Yaptıkları için özür dilediler, ben de dayanamadım. Büyüklük bende kalsın. Ne de olsa akraba sayılırız," dedi.

Tabii canım.

"Hım," dedim ikna olur gibi. "Çetin sınırlarını bayağı aşmış."

"Zaten bana duvar örenin aklına şaşarım," deyip sol kaşını kibirlice yukarı kaldırdı. "Sınırlarını aşması pek zor olmadı."

"Senin sınırına sokayım." Ortama farklı bir ses girerken bunun Kamer olduğunu anlamak zor olmamıştı. Önüme döndüm ve ekmek sepetinden birkaç dilim alıp, sepetin kapağını kapattım. Adım sesleri yaklaşırken Kamer buraya gelmeden ona döndüm. "Açsan bir şeyler hazırlayayım."

"Dışarıda yeriz," dediğinde, "Ne gerek var, evde mis gibi yemek dururken," diye karşılık verdim.

Kamer yüzünü ekşitip, bana cevap vermeden dışarı çıktı. Umursamazca davranıp omzumu silktiğimde, mutfaktan çıkıp aralık bıraktığı dış kapıya yöneldim. "Bir dakika. Nereye gidiyorsunuz?"

Andaç'ın sesiyle duraksadım ve arkamı döndüm. "Öyle birkaç bir şey alacağız."

"Ha," dedi Andaç anladığına dair bir ses çıkararak. "Bana da gelirken cips falan alsanıza," deyip sehpanın üzerindeki boş cips ambalajlarını gösterdi. "Bitik bunlar, doldursanız sevinirim."

İçtenlikle gülümseyip, gözlerimi kapatıp açtım. "Baş üstüne efendim."

Andaç sesli bir şekilde gülerken, elini havaya kaldırdı. "Çok kıyak bir yengesin. Sağ ol be."

"Allah'ım Andaç," dedim hayıflanır gibi. Elini indirip, "Tamam tamam, agresif bir yenge istemiyorum. Sustum," dedi. Alayla kafamı sağa sola sallayıp dışarı çıktım. Hızla aşağı inip, tamirhanenin kapısını açtım. Kamer arabayı çoktan çalıştırmış, beni bekliyordu. Hızlı hızlı yürüyüp, arka kapıyı açtım. "Yanıma otur."

Bana bakmadan konuştuğunda, kapıyı kapattım ve öne geçip oturdum. Kapıyı kapatınca, gaza yüklendi ve asfalta çıktı. Vakit ikindiye

yaklaşıyordu, günün en sevdiğim kısmına yakındı. İkimiz de susuyorduk ne o konuşuyordu ne de ben.

Yine ve yeniden duvar örmüştük aramıza. Çaktırmadan dahi başlamıyorduk. Gözlerimi dışarı çevirdiğim sıra, radyoya uzandı. Bir şey çalmaya başladı. Bizi anlatan bir şeyler ve biz kelimeleri duymak yerine onlardan kaçmıştık.

Sessiz ve huzursuz bir yolculuktan sonra şehrin işlek alışveriş merkezlerinden birine geldik. Kamer otoparka arabayı park ettikten sonra birlikte önce binanın içine oradan da gördüğümüz ilk mağazaya girmiştik. "Ben birkaç parça bir şey alırdım aslında, bekleseydin arabada," dedim sakince.

Kamer arkamdan yürümeye devam ederek, "İnatçı olmak doğuştan mı?" diye sordu. Kaşlarımı çatıp ona omzumun kenarından baktım. Bana boş bir tabloymuşum gibi bakarken, duraksadı ve eliyle bir iki askılığı karıştırıp içinden seçtiği gömlekleri uzattı. "Bunları al."

"Ben bu tür şeyler giymem," dedim soğuk bir sesle. Elime uzattığı çiçek detayları olan gömleği reddedip, arka reyonda duran siyah, göğsünde birkaç detayı olan tişörte uzandım. En azından o gömlekten daha iyiydi. "Bu," dedim Kamer'e göstererek. Sırıttı. "Bunu bekliyordum zaten," deyip yanıma yaklaştı. "Ama senin siyahın bile çiçek gibi... Güzel."

Bir kıyafeti kombinleyip kabin dışına çıktığımda, "Olmuş mu?" diye sordum dikkatini dağıtırcasına. Dağıldı da. Omzunu duvardan çekmeden, kafasını kaldırıp bana baktı. "Sen kilo mu aldın?"

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla.

Başını ruhsuz bir şekilde aşağı yukarı salladı. "Etlerin dışarı taşmış baksana." Kaşlarımı çatıp, aynanın karşısına geçtim ve kendimi süzmeye başladım.

Kamer arkamda sinsice sırıtınca, gözlerimi gözlerine değdirdim. "Ne gülüyorsun?"

"Gülmüyorum, bakıyorum," deyip sözlerine derin bir iç çekişle devam etti: "Sade bir tişört ve pantolonla bile güzelsin."

"Beğendin yani?" dedim kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak. Gözlerini kapatıp açarken başını olumlu manada salladı. Onu ve kendimi bekletmemek adına kabine tekrar girdim ve bir iki bir şeyi de denedikten sonra çıktım. Elimdeki kıyafetlerle Kamer'in yanına yürüdüğümde, "Paran yoksa bazılarını bırakabilirim," dedim.

Zaten bunları almak bile canımı sıkmıştı. Parası olmayabilirdi ve onu zora sokmak istemezdim. Omzunu silkti. "Dert etme orasını sen."

"Kamer, bak ben ciddiyim," dedim üzerine giderek.

"Bak ben de ciddiyim."

Pes dercesine durumu kabullenip, elimdeki kasaya bıraktım. Mağaza görevlisi aldıklarımı cihazdan geçirip poşetlediğinde Kamer çoktan parayı masanın üzerine bırakmıştı. Uçuk bir rakam değildi elbet, çok da düşük değildi ama yine ve yeniden mahcup etmişti. Kamer bir şey söylemeden poşetleri kavrayıp bana yer verdi. Birlikte mağazadan çıktık. İnsanların gürültüsü içimdeki yersiz dürtülerin uyanmasına sebep olurken, "Sanki hayatı çok boş yaşıyormuşuz gibi değil mi?" diye sordum.

Her gün aynı sesler, aynı bedenler ruhlarını dışarıya yansıtıyordu. Yoruyordu.

"Sanki bile fazla, boş yaşıyoruz zaten," dedi buz gibi bir sesle. Bu söylem beni ona yönlendirdiğinde devam etti. Uzun uzadıya bakışmadan aşağı indik. Otoparkın soğuk ve rutubetli oluşu içinde bulunduğum psikolojik duruma dem vururken, Kamer elindeki poşetleri arka koltuklara koyup kapıyı kapattı. Daha sonra hiçbir şey söylemeden arabaya bindik ve otoparktan çıktık.

"Unutmadan," dedim konuşarak. "Andaç'ın cipsleri falan bitmiş. Almamızı istedi."

"Zıkkım yesin," dedi Kamer ters ters. Tepkisiz kaldığımda, arabayı alışveriş merkezinin biraz ilerisindeki yol kenarına çekti. "Ama önce biz bir karnımızı doyuralım."

Gözlerimi aracın camına sabitleyip, dışarıyı görmeye çalıştım. Küçük ve kendi halinde bir dükkânın önüne gelmiştik. Bir köfteciye.

Kamer arabadan indiği sıra onu bekletmeden ben de indim. Utana sıkıla peşinden gittiğimde, dükkânın önündeki masayı gösterip, "Sen geç otur şöyle," dedi. Ona uydum ve işaret ettiği yere oturdum. Birkaç tane müşterisi vardı ama hemen içine çekmişti beni. Kamer tezgâha gidip, "Usta bize iki yarım, bir de ayran," diye seslendi.

Bu tebessüm ettirmişti. Birlikte bir şeyler yapmayı seviyordum, onunlayken her şeyi seviyordum. Köfte yemek de buna dâhildi. Siparişi verip karşıma oturdu. Ona bakmamak adına ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımla oynamaya başladım. "Ne garip belki de şu an birimiz yaşamıyor olacaktı, yani o kurşun sana ya da bana gelebilirdi."

"O kurşun sana gelseydi ve eğer ki bir şey olsaydı, emin ol yaşayan kimse olmazdı," dediğinde gözlerimi siyahlarına çevirdim. "Kendim de dâhil."

"Sana bir şey olmuş olsaydı," dedim ve çabucak kafamı sağa sola salladım. Bunun düşüncesi bile gözlerim açık kâbus görmekti. "Ne yapardım bilmiyorum."

Bunu hiç düşünmüyordum. Bir gün onsuz kalırsam ne yapardım diye? Bu kısa süreli değil, temelli bir gidişten ibaretin suretiydi bu. Beklemediğim bir anda ellerimi kavradı. Teni soğuk bir kayış gibiydi. Acımasızdı ama bir o kadar da sahipleniciydi. Kafasını eğdi ve gözlerini kısıp gözlerimin derinine inmeyi hedefledi ve başardı. "Yaşamaya devam ederdin, benim için."

"Öğret o zaman," dedim net bir dille. "Bana sensiz kalırsam hayatıma nasıl devam edeceğimi öğret."

Gülümsedi. Ama ne gülümseme. Daha önce hiçbir gülüşün bu kadar can yaktığını fark etmemiştim. Usulca kafasını salladı. "Üzgünüm," dedi sessizce. "Bunu öğrenerek değil yaşayarak göreceksin."

Yaşatma.

Bana sensizliği yaşatma.

Ellerim ellerinin içinde kaybolurken, orta yaşlı bir adam elinde tepsisiyle birlikte yanımıza gelerek elindekileri masanın üzerine bıraktı. Ellerimiz ayrıldı Kamer'le. Adam halimize gülerken, "Üzgünüm çocuklar, ellerinizi ayırmak istemezdim," dedi.

Kamer az önce ki gülüşüne nazaran bu sefer daha içten bir şekilde, "Sorun değil Usta," diye yanıtladı. Kaçamak bakışlarla suratının üzerinde gezinmeye başladığım sıra, adam masanın üzerine bıraktığı tepsideki köfteleri geniş ve beyaz tabağın üzerine koydu. Utana sıkıla işini bitirmesini bekledikten sonra, "Afiyet olsun," deyip uzaklaştı. Dudaklarım kendiliğinden kıvrılırken ellerimi yeniden masanın üzerine koydum.

Kamer, hiç beklemeden ayranını çalkalamaya başladığında, bir yandan da bana baktı. "Yesene hadi."

"Yiyorum," dedim dalgın bir sesle. Parmaklarım ayran kutusunu çevrelerken yavaş yavaş çalkaladım ve kapağını açıp, masanın üzerine bıraktım. Kamer, çoktan köfte ekmeğin kâğıdını yarıya indirmiş iştahla bir parça ısırmıştı. "Bu aralar çok iştahlısın," dedim gülümseyerek.

Ağzındaki ekmeği yedikten sonra durdu. "Bilmem, acıkıyorum arada. Garip bir şey mi bu?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Sadece eskiden daha az yerdin."

"Üzerinden yıllar geçmiş gibi konuştun," dediğinde, ağzıma doğru hedef aldığım ekmeği yarıda kesip gözlerinin içine baktım. Bana bilmediğim değil ezberimde olan bir şeyleri fısıldıyor gibiydi.

"Üzerinden yıllar geçerse, hatırlar mısın yine?" diye sorup cümlelerime sessizce devam ettim: "Yani... En basitinden bu köfteciyi..."

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım, unutmam," dediğinde cümlelerimin arasına güller ekmişti.

Kara göz bebekleri çehremi yansıttığında, yüzümdeki ifadeyi görmek istemedim. "Teşekkür ederim," dedim. Bunu içimden geldiği için yapmıştım. Söyleminin karşılığı bu olmayabilirdi ama kalbim bunu itiraf etmek istemişti. "En yakınım dediğim insanlar bile adımı unuttu. Bana bunu yaşatmadığın için teşekkür ederim."

Kamer silik bir sırıtışla omzunu silkerken, "Bunun için teşekkür etmen saçma. Hafızam kuvvetlidir benim," dedi. Sesinde muazzam bir kibir gölgelenirken, boş verdim ve ekmeğimden bir ısırık aldım.

Tadı güzeldi, uzun zamandır köfte ekmek yemiyordum ve özlediğimi fark etmiştim. Birlikte ekmeklerimi yemeye devam ettik. Onu, iştahlı ve hunharca yediğini görmek tuhaf ve mutlu hissettirmişti. Dakikalar sonra gözlerimiz buluştuğunda, masadaki peçetelerden birine uzanıp ağzının kenarlarını sildi. Bunu yaparken nedensizce birbirimize bakmıştık. Suratında hiçbir mimik peyda olmamıştı. "Doydun mu?" diye sorduğunda, başımı aşağı yukarı salladım. Lakin gözleri bir anda kısıldı ve kaşları da bunu takip edip çatıldı.

"Lan!" dedi tepkisini yüksek sesle belli edercesine. Titredim, bana bakmıyordu. Kamer sinirinden doğan refleksle ayaklandı ve arka tarafıma doğru yürümeye başladı. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Elimdeki ayran kutusunu masanın üzerine bıraktım ve ayaklandım. Arkamı döndüğüm sıra gördüğüm manzara canımı yakmıştı.

Bir adam vardı, büfesinin önünde de bir sokak çocuğu ya da kaybolmuş bir beden mi demeliyim?

Etraftaki müşteriler Kamer'i izlemeye başladığında, olduğum yerden ayrıldım ve yanına koşmaya başladım. Adam, çocuğu azarlıyor, yetmiyor yakasını kavrayıp onu bir bez parçasıymış gibi hırpalıyordu. Kamer büyük adımlarıyla adamın yanına vardı ve küçük çocuğu kenara çekip, adamı sertçe geriye ittirdi. "Ne sanıyorsun lan sen kendini it? Küçücük çocuğa el kaldırmak insanlığın neresinde?"

Telaşla onun yanına gittim ve kolunu kavradım. "Yapma, tamam sakin."

Kolunu hızla çekti ellerimin arasından. Beni görmezden gelip adamın üzerine yürüdü. "Cevap ver lan, ne istiyorsun şu çocuktan?"

Delirmiş gibiydi. Gözlerim kenardaki bankın arkasına saklanan çocuğu bulduğunda, boğazımı sıktım. Yüzünde siyahlı grili boyalar vardı. Üzerinde eski ve yırtık bir tişört, bir elinde mendiller diğer elinde yara bantları vardı. Onları satıyordu, satmaya çalışıyordu.

Bu görüntü dünyadaki güzel şeylerin çirkinliğini fısıldamıştı. Asıl çirkin olan onlar değil bizdik. Asıl arsız olan bizdik, hep daha fazlasını hep daha iyisini istiyorduk. Oysa onların hayalleri bile bizim iki saniyelik ihtiyacımızı gideren mendilden ibaretti. Belki de tek hayali elindekileri satıp karnını doyurmaktı.

Adam nefes nefes Kamer'e bakarken, "Kimsin lan sen? O çocukları savunup adamlık mı taslıyorsun?" diye diklendiğinde Kamer öfkeyle kükredi: "En azında taslıyorum, senin bunun bile yakınından geçmediğine inancım sıfır. Söyle neden vurdun çocuğa?"

"Elin çocuğu gelmiş büfemin önünde dileniyor," dedi adam. Bakışlarım mekanik bir halde küçük çocuğun harelerine sindi. Yüzündeki mahcubiyet öylesine acı ve derindi ki böyle olmasını istemediğini haykırıyordu. Buna mecburdu.

Kamer'in sıktığı dişleri gevşerken, elini hızla büfenin önündeki çikolatalara götürdü. "Bu mu lan? Bunun için mi? İki kuruşluk çikolata için mi, şerefsiz?"

Ellerinin arasında duran çikolatalar bedenini devirmişti. Tek bir çikolata bile koca bir bedeni yıkabilmişti. "Değer mi lan? Üç beş kuruş için günahsız bir çocuğu harcamaya değer mi?"

Zihni geçmişinden asılı kaldı. Zihni geçmişini yad etti ve belki de o küçük çocukta kendini gördü.

Ellerim usuldan titremeye başlarken, Kamer tezgâhın üzerinde duran çikolataları avuçlamaya başladı. Ağlamak üzereydim, onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. "Bunlar için mi?" diye bağırdı tekrar. Sesi dev bir okyanusu harekete geçirmiş gibiydi. Soğuk dalgalar yüzüme çarptığında irkildim ve onu durdurdum.

"Kamer, Kamer tamam," dedim hızlı hızlı. Beni duymuyordu. Tezgâhın üzerindeki çikolataları savururken, sesimi yükseltip önüne geçtim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sakin ol, sakin ol tamam mı? Ben yanındayım, seninleyim."

Sert ve erkeksi soluğu, dışa vurduğu siniri temsil ediyordu. Ellerimin arasından kurtulmak ister gibi, kafasını hızla oynattı. Aksine üzerine gittim ve onu sakinleştirmek için alnını alnıma yasladım. Çok hızlı nefes alıyordu. "Geçti, geçti tamam mı? Ben varım, bak bu sefer yanındayım."

Bu sefer ve çok sefer de olacağım. Sana söz.

Yutkundu ve çenesi kaskatıydı. Ellerim yüzünü sıkı sıkıya kavramıştı, acıyla tebessüm ettim. "Lütfen dur, benim için. Kendin için bunu yap."

Alnını çekti alnımdan, ellerim ayrıldı teninin girdabından. Acı dolu siyahları içine bir tutam daha zehir kattığında, geri çekildi ve elindeki çikolatalara bakıp gözlerini yumdu.

Oysa çikolata mutluluk demekti, yazık... Ona acıdan başka hiçbir şey vermemişti.

Bir iki adım geri gittim ve yapacağı hamleyi bekledim. Cebinden bir miktar para çıkarıp adamın üzerine attı. "Al lan bunu. Aldıklarım o kadar etmez fazla verdim, çünkü o ve onun gibi çocuklar buraya geldiğinde utan ve içindeki vicdanına tüküre. Üstelik bu çocuk dilenmiyor, elindeki mendilleri satmaya çalışıyor!"

Adam şaşkınca parayı aldı ve kızgın kızgın bakıp gitti. Kamer kendini dizginlemeye çalıştı ve bunu az da olsa başarmıştı. Arkasını dönüp küçük çocuğun yanına ilerledi. Çocuk korkuyla bankın arkasına iyice sinerken Kamer konuşmaya başladı: "Saklanma, gel buraya!"

Gülümsedim. Çocuk korku dolu bakışlarını askıya alıp saklandığı yerden çıktı. Kamer bankın ucunda duran çocuğun yanına gitti ve eğilip, elindeki çikolataları ona uzattı. "Al bakalım."

Çocuk, önce ona sonra bana baktı. Gülümseyerek kafamı aşağı yukarı salladım. Kamer, elindeki çikolataları uzatmayı sürdürdüğünde çocuk ürkekçe yaklaştı ve çikolataları kavradı. Ne sıcacık bir görüntüydü bu böyle. Sen güzel bir adamsın. Sen tüm kötüleri kalbindeki temizlikle devirebilecek bir adamsın.

"Teşekkür ederim," dedi çocuk kısık sesiyle. Kamer gülümseyip, çocuğun saçlarını karıştırdı. "Bir gün bunlara ihtiyacın olmayacak. Bu teşekkürü hiç unutma olur mu? Sana kim olduğunu hatırlatır."

Çocuk onu öylece izledi. Belki de şimdiden aklında kurmaya başlamıştı bazı şeyleri. Kamer derin bir nefes aldı ve eğildiği yerden kalkıp doğruldu. "Dikkat et, tamam mı?"

Çocuk olumlu manada başını sallarken, Kamer gülümsedi ve bana bakıp köfteciye doğru yürümeye başladı. Onu takip ettim. Kamer ka-

sanın önünde durup, "Şu çocuğun karnını güzelce doyur usta," deyip çocuğu bakışlarıyla işaret etti. Adam kafasını aşağı yukarı salladığında Kamer, elini cebine atıp parayı kasaya bıraktı. "Onunkini ve bizimkileri de buradan alırsın." Adam parayı alıp, gülümsediğinde Kamer geri çekildi. "Haydi kolay gelsin."

Arabaya doğru yol alırken, bana döndü. Gözleriyle konuşurken, onu bekletmemek adına olduğum yerden hareket edip yanına gittim. Kamer arabanın kapısını açtı ve sürücü koltuğuna oturur oturmaz kapıyı kapattı. Ben de aynılarını tekrar ettim. Kafasını geriye yatırarak gözlerini aracın tavanına sabitleyip derin bir iç çekti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum kırık bir sesle.

"Hissetmiyorum," diye yanıtladı. "Böyle insanlığa hissedecek hiçbir duygum yok benim."

Kaçıyordu işte. Hissettiği şeylerden kaçıyordu. "Yaptığın şey çok anlamlıydı," dedim boğuk bir sesle. Sahtece dudaklarını kıvırdı. "Herkes yapardı, anlamlı değildi."

"Yapmazdı," dedim üzerine giderek. "Kamer, çok güzel bir şey yaptın sen."

"Dediğim gibi," deyip gözlerini çekti ve arabayı çalıştırdı. "Kim olsa aynını yapardı."

Yine susturdu ve beni kendi kabuğunun dışına itti. Olsun, yaralarını görüyorum ben, kabuğunu kırmasını da bilirim. Daha sonra eve geldik. Kapıdan içeri girdiğimizde herkesin salonda olduğunu gördüm. Hava zaten çoktan kararmıştı. Kamer açtığı kapıyı ayağıyla kapattı ve salona yürüyüp, diğer elindeki cipsi poşetini Andaç'ın üzerine attı. "Al lan zıkkım."

Andaç şaşkınlığın yanında getirdiği neşeyle, poşeti kavrarken, "Eyvallah abi," diye söylendi. O sıra Andaç ile göz göze geldik ve gülümseyip bana göz kırptı.

"Neler aldınız böyle?" dedi Zeynep hevesli bir şekilde. Kamer, Zeynep'e, "Dökeyim ortalığa bak istersen?" diye konuştu. Zeynep sessiz kalırken ben konuştum: "Öyle gündelik şeyler, merak edilecek bir yanı yok."

Zeynep tatmin olunca, Kamer sıkılgan bir şekilde merdivenlere yürümeye başladı. Suskunluğumu korumak adına ben de onu takip ettim. Odaya girdik ve kendimi yorgun bir biçimde yatağın üzerine otururken buldum. Kamer elindekileri masanın kenarına bırakırken, "Bunları dolaba yerleştirmelisin," diye konuştu.

"Olur," dedim sakince.

Benimle göz göze geldi ve sanki konuşacakmış gibi dudaklarını kımıldattı. Bekledim, hem de öylesine hevesli ve umutlu. Ama konuşmadı. "Neyse," dedi iç çekerek. "Ben aşağıdayım."

"Bu gece de mi burada kalmayacaksın?" diye sordum acıyla. Her ne kadar iyi olsak da bazı yaralar kapanmamıştı ve biz onları sarmadıkça kan akıtmaya devam edecekti. Pencereden içeri sızan kara hava zerreleri gözlerinden çalarken konuştu: "Neyi değiştirir ki?"

"Birçok şeyi," dedim aniden. Sorguyla kaşlarını çatarken kelimelerimi düzelttim: "Tamam, sen burada uyu ben başka bir yerde kalırım."

Kamer bana uzak bir şekilde bakıp dudaklarını araladı: "Ha oldu, yastık yorgan falan da ayıralım. Tövbe."

"Sabah konuştuklarımızı hatırlıyorsun değil mi?" diye sordum. "İş aramaya başlayacağım. Kendi ayaklarımın üzerinde yeniden durabilmek istiyorum."

"Şu an neyin üzerinde duruyorsun peki?" diye sorduğunda gözlerimi devirdim.

"Komik değildi," diye araya girdiğimde, omzunu silkti. "Yo, bence komikti." Tavrı her ne kadar soğuk olsa da söylemleri aksini iddia ediyordu. Ayakta durmaya devam ettiğinde ona döndüm. "Kamer, bak."

"Asıl sen bana bak," dedi çabucak. "Bıktım anlıyor musun? Kendini bir fazlalıkmışsın gibi hissetmenden, sürekli bu inatçı hallerinden. Burası bizim odamız, burası bizim yatağımız anladın mı? Benim param senin, senin kardeşin benim kardeşim," deyip ellerini iki yana açtı. "Sıkıntı var mı? Geçeyim mi alt yazı?"

"Anlamıyorsun," dediğim sıra konuşmama izin vermedi. "Sen beni anlamıyorsun ya da çok iyi anlıyorsun ama anlamamazlıktan gelmek işine geliyor değil mi?"

Bir nevi.

"Bir daha bu konuları açacak olursan seni çok fena," dediğinde cümlenin devamını getirmesini beklemeden konuştum: "Çok fena?"

Yutkundu ve usulca yanıma yaklaşıp yatağın üzerine oturdu. Kalbim yine ve yeniden hızlanmaya başlamıştı. Keskin bakışları dudaklarıma indiğinde, aralık olan ağzım kendiliğinden kapandı. "Çok fena öperim."

Bedenim önleyemediğim bir titreşim dalgasının içine sürüklendiğinde, "Unuttun mu? Bana dokunman bir hata," diye konuştum.

Bu onu frenlemiş olmalıydı ama yanıldım. Aksine kafasını eğip gülümsedi. "Unuttun mu? Sana bir daha dokunmama izin vermeyecektin."

Beni, benim silahımla vuruyordu. Elini yatağın üzerine koydu ve oradan destek alırmışçasına üzerime doğru eğildi. Kokusu anında tenime sinerken gözlerimi kıstım. Mimlenmiş gibiydim ne ileri gidebiliyordum ne de geri. Fütursuzca yüzüme doğru yaklaştı ve tam gözlerimin önünden durup, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. Bu eylem kendiliğinden olmuş gibiydi. Kamer kartlarını açık oynayarak güldü ve dudaklarını yanağıma sürte sürte kulağımın dibine ulaştı. Parmaklarımı sıktım, bu çok... Çok farklı hissettirmişti.

"Boş versene ikimiz de koca birer yalancıyız, benim tenim senden başkasını kabul etmez. O sözlerin veyahut direnişin boşa güzelim."

Güldüm. Dudaklarımı ısırdım ve ben de onun kulağına yaklaştım. Sesim dahi kendini kasmasına sebebiyet vermişti. "Beni bu kadar hafife alma, Alptekin. Bilirsin, lanet olası bir gururum var."

Güldü. Sesindeki neşe saçlarım arasına karışırken, nefesimi tuttum. "Senin gururunu yerim. Ama sen de beni bu kadar hafife alma, bir gün benim için yanıp tutuşacaksın."

"Şu an senin, benim için yanıp tutuştuğun gibi mi?" diye sordum sonra. İşte bu güzel bir karşılıktı. Lakin altında kalmadı o da. "Şu an değil ama yakında. Çok yakında. Ve ben değil sen bana geleceksin."

Odanın içi gittikçe kararmaya başladığında, duvar da belli belirsiz bir gölge oluştu. Gözlerimi kapattım ve içimdeki sese kulak verip fısıldadım: "Hayallerinle oynamak istemem ama bu asla olmayacak. Sana ben gelmeyeceğim."

Sustu ve beklemediğim bir anda kulağımın dibine tüy gibi bir buse kondurdu. Yüzümü ekşittim ve çarşafı sıktım, bilerek yapıyordu. Pislik herif.

"O günü merakla bekliyorum, dudakların her zaman kabulümdür," dediğinde, "O gün gelmeyecek," dedim. "Göreceğiz," dedi ısrarla. Arsızca sırıttım ve son kez fısıldadım kulağına: "Göreceğiz."

Ve biz yanmayı da yakmayı da hesaba katmadan hissettik. Ve biz hissederken bazı şeyleri, yaktıklarımızın üzerine toprak atmasını da bilemedik.

13. Bölüm

Yangın

"Senin yüzünden!"

Bir ses duyuyorum, duvarların arasına sıkışmış fakat yankısı duvarları yıkmış bir ses.

"Yaşamı da ölüm kadar hak etmiyorsun!"

Bir acı hissediyorum, ruhumun içinde bedenimi kanser gibi sarmış bir acı.

"Birer birer alacağım sevdiklerini senden, canından söke söke. Önce kalbinin içindekini, sonra kanındakini alacağım."

Bir korku hissediyorum, tehditler kurşun olup kalbime yağıyor durmadan ve ben o korkunun içinde kalıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Ama önce işim seninle, yangını hisset. Çok yakındasın, çok yakınımdasın. Ateşi hisset, kaybı hisset, sıra sen de!"

Yangın.

Ve koca bir kâbus perdesini çekip, gözlerimi rüyalarımı adadığım adamın soluğunda aldım. Aniden irkildim ve kafamı yastıktan kaldırdım. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkarken, yüzüme yapışan saçlarım terimin şiddetini belirtmişti. Kurumuş dudaklarım aralanırken, gittikçe daralan göğüs kafesi boşluğumu genişletmeye çalıştım. Kamer ürkekçe doğrulurken, elleriyle çenemi kavradı. Beni usulca kendine çevirirken, gözlerimin ferinde beliren tedirginlik, gözlerinin bebeğini tanımış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi öylesine kırılgan ve zayıftı ki bir an için, gördüğüm kâbusa boyun eğdiğimi hissettim. "İyi misin?" Elleri nazikçe yanaklarıma yapışan saçlarıma gitti. "Söyle bana." Ve elleri, saçlarımı ezberledi bir kez daha.

Ah! O uzun ve şefkatin kokusunu tattığım elleri, tut ellerimi.

Kamer saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken, gözlerimi kapattım ve beklemediği bir anda ona sarıldım. Ellerim çıplak sırtını sahiplenirken, elleri sırtımdaki acıyı sahiplendi kendine. Çenesini omzumun üzerine koyduğunda, burnumu saçlarının dibine götürdüm ve üzerinden yıllar geçmiş gibi kokladım onu.

"Neler oluyor?" diye sordu bir defa daha. Konuşamadım, yaşamaktan kaçar gibi susmayı öğrendim.

Elleri saçlarıma gittiğinde, gözlerimi daha sıkı kapadım. Kaybetmeyelim, birbirimizi. "Titriyorsun," diye konuştu, bana rağmen titreyen bir ses tonuyla.

"Benden hiç gitme olur mu?" diye sordum. Bendesin değil mi? Benimlesin.

Kamer'in dudaklarında yarım bir gülüş peyda oldu. Bunu hissedebilmiştim. Ilık nefesi saçlarımın arasına dökülürken bana daha çok sarıldı. "Sen benden gitsen bile, ben senden gitmem."

"Kamer," diye fısıldadım.

"Hım?"

"Bize bir şey olmayacak değil mi? Tamam küselim, ayrı kalalım, hatta geceler boyu ağlayalım ama kanamayalım."

Sıcacık bir tebessüm öptü omzumu. Elleri dağınık saçlarımı karıştırmaya devam ederken, çenesini çekti. "Hiçbir şey olmayacak bize."

Gözlerimi açtım. Siyah saç telleri gördüğüm kâbustaki karanlıktan ne kadar uzak bir yerdeydi böyle. Ellerim sırtından sıyrılırken, sırtımdaki elleri gevşemeye başladı. Kendimi geri çektiğim sıra, dağınık saçlarımı özensizce kulağımın ardına sıkıştırdım. Kamer hâlâ bir söylem bekliyordu. "Anlat haydi, ne gördün?"

"Kâbus."

"Hadi be," dedi Kamer müthiş bir alayla. "Ee?"

Ona boş boş bakarken, suratında halinden memnun bir tavır belirdi. "Bir ses duydum. Bana ölümden bahsedip duruyordu." Yutkundum. "Ölümü dilime dolayan benim. Yaşatacak olan onlar. Korkuyorum."

"Ağızlarını dikerim onların," dedi Kamer sertçe. "Kimse kimseyi öldüremez. Ne alaka?"

Derin bir nefes alıp verdim. Kamer'in zihninde var olan dürtüyü hissedemiyordum. Araf'ta kalmış gibiydi. "Bilmiyorum," dedim omzumu silkerek. "Ama çok yakın ve tanıdıktı."

Ölüm kadar yakın, nefes kadar uzaktı işte. Dudaklarımı ıslatıp çektiğimde, Kamer huzursuzca soluklandı ve sırtını yatak başlığına yasladı. "Kusura bakma," diye mırıldandım hissizce.

"Ne için?" diye sordu kaşlarını yukarı doğru kaldırarak.

"O gün," deyip utana sıkıla devam ettim: "Sana haber vermeden gittiğim için. Aslında bu konuda kararım değişmedi, yine olsa yine giderim fakat sana haber vermem gerekirdi, haklısın." Ve anında işaret parmağımı ona doğrulttum. "Ama pes etmedim."

Kamer gülerken, "Allah Allah," diye konuştu. Kendimden emin bir şekilde sol omzumu öne çıkardım. "Önce senin pes etmeni bekliyorum çünkü."

"Çok beklersin o zaman," dedi anında.

"Ne kadar çok?"

"Sen ne kadar çok olmasını istersin ki?" diye sordu. Sesinde ve bakışlarında muazzam bir güzellik vardı. Kafamı salladım ve önceki konuya tekrar bağlandım. "Seninle bu konuyu bir daha konuşmamak adına kapatmak istiyorum."

"Konu neydi ki?" diye homurdandığında gözlerimi devirdim. "Konu, ben ve Hakan."

"Sen ve Hakan ne ara bir konu oldunuz?" dedi.

"Senden sadece susmanı ve ufacık da olsa empati kurmanı istiyorum." Bakışları donuktu. "Tamam mı?" Yüzünde mimik yoktu. "Cevapsız bıraktığına göre tamam dedin herhalde?"

"Yo."

Kaşlarımı çattım ve devam ettim: "Sana yo asıl, dinle yahu iki dakika."

Aramızda soğuk birkaç saniye geçtiğinde, kendine engel olamadan sırıtmaya başladı. Bu kalbimi okşamıştı resmen. Kollarını geriye doğru atıp, ellerini ensesinde birleştirerek bana odaklandı. Tamam sen bana odaklandın da ben konuya nasıl odaklanacağım şimdi?

"Anlat, dinliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Boğazımı temizledim ve zorla dudaklarımı araladım: "Hakan çok yakınımda olan bir insandı, ona olan borcumu asla ödeyemem. Çocukluğum onunla geçti benim. Daha sonra sen girdin hayatıma işte, ya da ben." Sol kaşı yukarı kalktığında, aldırış etmeden sözlerime devam ettim: "Ve o günden sonra ondan istemeden de olsa uzaklaştığımı fark ettim. Yalan yok, bu canımı sıkıyordu, ona haksızlık ettiğimin bilincindeydim... Bana olan

hislerini öğrendiğim zaman şaşırdım tabii ki, çünkü abi kardeş gibiydik biz onunla."

"He, gördük abi kardeşi."

"Hani sözlerimi kesmeyecektin?" dedim sert olmayan bir sesle. Rahat bir şekilde ayaklarını sallamaya başladı. "Yo öyle bir şey demedim."

"Sinir bozucusun," dedim sahte bir tavırla. Umurunda olmadı bu söylem. Bana boş boş bakmaya devam ederken, dudaklarımı yalayıp yeniden konuştum: "O gün onunla buluştum çünkü; konuşmam gerekiyordu anlıyor musun? Öylece bitemezdi arkadaşlığımız. Sana haber vermedim çünkü; izin vermeyeceğini biliyordum ya da tatsızlık çıkacağını."

"Peki böyle daha mı iyi oldu?" diye sordu aniden. Sustum ve olumsuz manada kafamı salladım. "Kamer, onu hayatımdan çıkaramam. Kızgın olsam da kırgın olsam da bunu yapamam."

Vicdan kişinin kendi mahkemesidir.

Ben birçok kişiye haksızlık ettim, onları korumak adına da olsa haksızlık ettim işte. "O heriften hoşlanmıyorum," dedi sertçe. "En başından beri."

"Sadece bana yakın olduğu için mi peki?" diye sordum kaçamak bakışlarla. Evet, Kamer onu sevmiyordu, en başından beri. Bir insan durduk yere bir başkasından nefret edemezdi. Bu saçmalıktı.

"Hayır," dedi ayaklarını sallamayı durdurarak. "Seni ondan kıskandığım için."

Kirpiklerini dahi kırpmadan gözlerimin içine bakmaya başladı. Ellerini ensesinden çekmeden, kafasını hafifçe sola doğru yatırdı. Şu an, kalabalık bir çemberin içinde yapayalnız kalmış gibiydim. "Bu yüzden o herifle bir daha konuşmanı istemiyorum," dedi sonra. "Bencillik mi bu? Evet, ama bunu uğruna ölebileceğim bir kadın için yapıyorum," dedi ve dudağını keyifle kıvırdı. "Bencilim kızım ben. Senden başka kimse umurumda değil, o derece bencilim anasını satayım."

Elleri usulca ensesinden ayrılırken, dirseğini yastığının üzerine koyup üzerime doğru gelmeye başladı. Kafasını iyice eğdi ve ona alttan bakmak zorunda bıraktı. Nefesimi tuttum. Teni solgun görünüyordu. Gözlerini bir an için bile gözlerimden ayırmadan dudaklarını araladı. "Senin gözlerine bakınca çok uzaklara gidiyorum ben. Soyutlanıyorum sanki."

"Ne kadar uzağa?" diye sordum kendime engel olamadan. Ne? Cidden mi?

Kaşlarını çattı, böyle bir tepki vereceğimi kestirememiş gibi. Sonra durumu toparlamak istercesine gülerek devam etti: "Mutfağa kadar falan."

Sesli bir şekilde güldüm. Kendi tebessümüme muhtaç kalacak kadar gülmeyi özlemiştim. Birkaç saniye gülmeye devam ettim. Hakkım olanından daha fazlasını tattım belki de. Kamer tepkisiz bir halde beni izlemeye devam ederken duraksadım. İki nefes ötemde olan bakışları, yaptığım şeyin farkındalığını sorgulatmış gibiydi. Yüzüm eskiye kavuşurken, dudaklarını araladı: "Durma, gülmeye devam et."

Alnımı kırıştırdım. Dirseğini yastığın içine doğru iyice gömüp, kafasını boynuma doğru iyice eğdi. "Gülsene haydi."

"Gülecek bir şey yok ki," deyip toparlamaya çalıştım. "Yani geçti."

"Gıdıklayayım mı seni?"

"Ha?" dedim saf saf.

"Gıdıklanıyor musun?" diye sordu keyifle. Şaşkın bir tavırla kafamı sağa sola sallayıp, sözcüklerimle bunu çelişitirdim. "Bilmem, daha önce hiç gıdıklanmadım."

Güldü ve hafifçe toparlanarak doğrulmaya çalıştı. Kendimi geri çekmeden, yüzünü yüzümün hizasına getirdi ve buğulu gözleriyle gözlerimin içine baktı. Sus pus olmuş birbirimize bakıyorduk. Gülüşü tam söndü derken, elleri karnıma gitti ve beni çabucak yatağın üzerine yatırdı.

"Manyak mısın?" dedim bağırarak. Bir yandan deli gibi huylanıyor, diğer yandan ellerini karnımın üzerinden ittirmeye çalışıyordum. Dizlerini yatağın içine gömdü ve bana üstten bakarak, keyifle gülmeye başladı.

"Ya bırak, ya Kamer yeter..."

"Bırakmıyorum," dedi gülmeye devam ederek. Bacaklarımı kendime doğru çektiğimde, biraz daha toparlandı ve hız kesmeden elleriyle gıdıklamaya devam etti. "Pes et bırakayım."

"Yok ya," dedim alayla. "Hiç de pes etmeyeceğim."

"O zaman ben de seni gıdıklamaya devam edeceğim," deyip kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hatta dur, boynun falan da gıdıklanıyordur şimdi senin."

Sahte bir korkuyla gözlerimi irileştirirken, ellerimi yüzüme ve boyun girintime götürdüm. Kafasını sağa sola sallayıp gülmeye devam etti. Belki de uzun zamandır ilk kez bu kadar çok gülmüştü. Bacaklarımı karnıma doğru iyice çekerken, elleriyle ellerimi kavrayıp, boynumdan çekmeye çalıştı.

"Bak bağırırım," dedim sinirli davranmaya çalışarak. Aksine gülüyordu ve bu istemeden de olsa sinirime dokunuyordu. "Bağır, topla hadi milleti buraya."

"Yaparım," dedim düz bir sesle. Sol kaşı yukarı doğru kalkarken, "Tamam, yap haydi," diye söylendi. Duraksadım ve gözlerine bakmaya devam ettim. Kendimi daha önce hiç bu kadar savunmasız hissettiğimi hatırlamıyordum. "Bağır haydi."

Elleri ellerimi sahiplenmişti. Yapamayacağımı düşünüyordu ama ben onu şaşırtmayı hep sevdim. Onu sevdiğim gibi.

"Zeynep," dedim tüm gücümle bağırarak. Kamer, büyük bir şaşkınlıkla ellerini ağzımın üzerine koyarken, üzerime eğildi. "Dur kızım, ne yapıyorsun?"

Elleri ağzımı sımsıkı kapatırken, konuşmaya çalıştım ama bu garip garip homurdanmaların ötesine gidememişti tabii ki. Yüzünü yüzüme doğru iyice yaklaştırmaya başladığında, derin derin solumaya başladım. Parmağındaki yüzük tenime soğuk bir tat bırakırken, gözlerini kısıp dudağının kenarını kıvırdı.

"Benim inatçı keçim, pes et haydi."

Hızlı hızlı kafamı sağa sola sallarken, bir yandan da kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. Sinirlenmeye başladığını hissettiğimde, içten içe sevinmeye başlamıştım. Elleri hâlâ ağzımın üzerindeki yerini korurken, az sonra yapacağım şey için derin bir nefes aldım ve ayağımla önce karnına hafif bir darbe vurdum, daha sonra da elini ısırdım.

Kamer şiddetle kendini geri çekerken, elini seri bir hareketle çekip yüzünü ekşitti. "Vahşi misin nesin ya?"

"Öyleyimdir," dedim dudaklarımı ıslatarak. Kamer bana ters ters bakıp, elinin yan yüzeyini sıvazlarken, yattığım yerden doğruldum ve eline baktım. "Acıttım mı?"

Kafasını kaldırdı ve dümdüz baktı. "Pirana mısın anasını satayım?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve eline dokundum, lakin o sıra elini hızla çekti. "Neyse, tamam yok bir şeyim." Sıkıntıyla soluk alırken, "En son gıdıklıyordum lan, ne ara oklar bana döndü?" diye homurdandı.

"En son, Hakan'ı konuşuyorduk yalnız," dedim sessizce. Gergin bir biçimde kasılırken, ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp kalktı. Dişlerimi birbirine vurdurduğum sıra bana döndü. "Ne söylememi bekliyorsun?"

"Bilmem," dedim boş boş. Bana uzun uzun baktı, zihninde bir şeyler vardı ve beni yeniden kırmaktan korktuğunu hissettirmişti. Omuzlarımı düşürürken, dudaklarını ısırmaya başladı. Bir eli beline giderken, diğeri öylesine bana doğru uzandı. "Peki."

"Peki?"

"Senin hayatın, senin tercihlerin," dediğinde sözlerinin zorlama çıktığını biliyordum. İsteyerek bunu dile getirmediği hem halinden hem ses tonundan belliydi. "Tabii bu hâlâ benden saklı bir şeyler yapmanı gerektirmiyor."

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey. Yataktan çıktım. Dizlerime kadar yükselen pijama ayak bileklerime düşerken, dağılan saçlarımı özensizce omuzlarımdan geriye doğru savurdum. Onu cevapsız bırakırken, masanın üzerindeki telefonuna uzandı ve ekranını açıp daha sonra cebine koydu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

"İşim var," dedi soğuk bir sesle.

"Ne işi?" diye sordum tedirgin davranarak. Artık kelimelerimi özenle seçiyor, kırmaktan uzağa düşmek istiyordum. Elini cebinden çekerken, saçlarıyla oynayıp arkasını döndü. "İş işte."

"Dün olanlarla ilgili mi?" diye sorduğumda, "Hım," diye yanıtladı. En azından bu da iyi bir cevap sayılırdı. Olduğum yerden ayrılarak, usulca yanına yaklaştım. "Şebnem'le buluşacağım, haberin olsun."

Dudaklarını sarkıttı. "Ne alaka?"

"Çok alaka," dedim hızla. "Birkaç gün önce mesaj atmıştı bana, buluşmak için."

"İyi, Çetin bıraksın seni," dedi. Gözlerimi irileştirdim. "Hayır. Çocuk şoför gibi oldu, valla kötü oluyorum artık ya."

"Bir şey olmaz, merak etme."

"Kamer lütfen yapma, alt tarafı kız kıza muhabbet edeceğiz yahu, ülke dışına çıkmıyorum," dedim yumuşak davranmaya çalışır gibi. Dudaklarını oynattığında, düşünür gibi gözlerimin içine baktı. "Ama ben alacağım seni."

"Olur," dedim hızlı hızlı.

Verdiği kararın yanlış olduğunu düşünür gibi yaptı ve gözlerini sertçe kapatıp açarak, elini ensesinden indirdi. Kollarımı arkaya atıp, bir adım geriye gittim. "Çıkıyorum ben, sen de çok geç olmadan buluş daha sonra döneriz."

"Olur," dedim yine aynı şekilde.

"Olsun."

"Olsun."

Kamer ile küçük çaplı bir vedalaşmanın ardından o gitti ben de hazırlanıp aşağı indim. Gözlerimin çemberi ilk olarak mutfakta bir şeyler atıştıran Çetin'i odağına aldı. Usulca yanına yürümeye başladım. Andaç hâlâ uyuyordu.

"Günaydın," dedim sakince. Dudaklarına doğru yönelttiği çay bardağıyla kafasını aşağı yukarı sallayıp, çayından bir yudum aldı. Karşısında dikilmeye başladığımda, "Otursana, kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordu.

Dalgınlığımı bozmuşçasına, "Ha, yok. Şebnem'le buluşacağım birazdan onunla yerim bir şeyler," dedim. Çetin söylememi karşılıksız bırakırken, üzerine gitmek istedim bir an. "Şebnem iyi kızdır, delidir doludur ama harbi dosttur."

"Kamer gibi yani," dedi kaçamak bir karşılıkla. Kaşlarımı çatıp neşeden uzak bir şekilde güldüm. "Yani, Kamer pek deli dolu değil ama harbi dost."

"Öyle," dedi Çetin doğrulayarak. Sıkıntıyla soluklanarak ellerimi birleştirdim. "Bu arada Kamer, beni yine sana emanet etti ama bu çok fazla, Çetin. Ben kendim giderim inan bana. Sadece Kamer..."

"Fazla korumacı," diye devam etti sözlerimin sonunda. Ona öylece bakakaldığımda Çetin ekledi: "Ve bu sorun değil, asla da olamaz. Böyle şeyler düşünürsen beni üzersin. Hem sen benim kız kardeşimsin artık, anladın mı beni?"

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Biz bir aileyiz ama anlamanı istiyorum sadece... Ne zaman bir yere gitmek istesem senin adını cümlenin başına eklemeden duramıyor, ruh hastası tam ya!"

Güldü. "Tamamen seni düşündüğünden, Aymira. Biliyorsun başımızda türlü türlü belalar var."

"Bilmemem mümkün değil ki," diye devirdim gözlerimi sıkkınca. "Ama cidden kendim giderim. İnan bana bir şey olmayacak. Bak söz veriyorum!"

Çetin bana ciddiyetle baktığında gülümsedim. Gülümsedi ve inadını kırabilmiştim. Soluk verdim. "Neyse..." Çetin'in üzerimde olan gözlerine baktım. "Teşekkür ederim, Çetin. Her şey için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz," dedi sıcacık eden bir sesle. Bana öylesine güven veriyordu ki, bir abim varmış gibi hissetmiştim hayır böyle hissetmiyordum, benim bir abim vardı zaten. Bu Çetin'di. Ayaklanıp, evden çıktığım gibi Şebnem'e mesaj attım.

Yarım saate yakın bir süre sonra dolmuştan indim ve çay bahçesine yürümeye başladım. Ara sokakları geçtikten sonra bahçeye ulaştım. Şebnem çoktan gelmişti. Beni görünce ayaklandı ve kollarını iki yana açıp kocaman sırıttı. Aynı tepkiyi ben de belirttim ve ona sarıldım. "Özlemişim seni çok," dedi sevecen bir tavırla.

Kollarımı sırtından çekerken, kafamı sallayıp güldüm. "Doğrudur, özlenmeyecek biri değilim çünkü."

"Egona ekmek banarım," dedi keyifle. Biraz şaşkınca karşılık verdiğimde, devam etti. "Ekmek dedim acıktım. Kahvaltı etmedin değil mi?"

Kafamı sağa sola salladım. "Etmedim. Sen?"

"Yok. Dur ben iki tost siparişi vereyim de geleyim."

"Tamam," dedim ve otturdum. Şebnem siparişleri vermeye gittiğinde, dalgın dalgın kolumu kaşımaya başladım. Farkında olmadan gülümsemiştim zira Şebnem'in bu bakışlarının başka bir anlamı olamazdı. "Yüzler gülüyor, hayırdır âşık mı oldun kız?" Şebnem'in sorusuyla afallarken, gözlerine baktım. Bakışlarını karartıp sandalyesini çekti. "Ha! Sen zaten âşıksın değil mi?" Ardından neşeyle güldü ve sandalyeye otturarak arkasına yaslandı.

"Ay Şebnem, ne diyorsun?" dedim konuyu saptırmak istercesine.

"Enişte Bey diyorum," dedi anında, gözlerini kırpıştırarak. "Pek bir gülüyorsun, güzelleşmişsin de. Keyifler gıcır."

Gözlerimi devirdim. "Ya ne gıcır ne gıcır, hiç sorma."

"Ne oldu?" diye sordu tedirginlikle.

Dişlerimi birbirine vurdurup gözlerinin içine baktım. "Hakan, beni sevdiğini söyledi."

"Oha," dedi Şebnem müthiş bir şaşkınlıkla. Sırtını yasladığı sandalyeden çekerken, öne doğru attı kendini. "Bizim Hakan?"

Evet anlamında kafamı aşağı yukarı salladım.

"Aymira, şaka mı bu?" Hayır, anlamında kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Nasıl ya?" Elleri şaşkınlığını üzerinden atamayan dudaklarına kapanırken, bana büyüyen gözleriyle baktığında ona ruhsuz bir biçimde karşılık verdim.

"Sen? Sen ne tepki verdin peki?" diye sorduğunda, "Hiçbir şey," diye yanıtladım. Ellerin ağzının üzerinden çekip, "Kamer ile niye arangıcır değil o zaman?" diye sordu. İç çektim. "Ona haber vermeden Hakan'la buluştum. O da bunu öğrendi..."

"Haliyle sinirlendi," diye devam etti. Kafamı salladım. Şebnem yüzündeki şaşkınlığı eskitirken, siparişlerimiz geldi. Birkaç saniye sonra masanın üzerinde duran iki tost ve iki meyve suyu ile baş başa kaldık. "Demek Hakan günlerdir bu yüzden suskun ve düşünceli."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum ürkek bakışlarım ses tonumla doğru orantı kurarken. "Hakan bir süredir uzak bana, gerçi bayağıdır böyleyiz de son zamanlarda daha belirginleşmişti bu soğukluk," deyip dudaklarını bastırdı. "Demek bu yüzden."

"Şebnem biz dosttuk, tamam duygularımızı kontrol edemiyoruz ama neden yıllarca bunu sakladı?"

"Belki senin de ona aynı hisleri beslememenden korktu," diye konuşurken, sesi donuktu. Sıkıntıyla saçlarımı geriye doğru yatırdım. "Onu kaybettim."

Belki de en başından beridir bir kaybı kazanmıştım. Hakan'ı ne zaman kaybetmiştim? Babamın acısını onun omuzlarında hafiflettiğim zaman mı? Yolum o caddeye düşüp, ruhum Kamer'e teslim olduğu andan mı? Yoksa bana yıllar sonra ettiği itirafın bedelini yıkık dökük bir kalple bıraktığı zaman mı?

"Kamer ne diyor peki?" diye sorduğunda, iç geçirdim. "Sence?"

Düşünmeden kafasını aşağı yukarı doğru sallayıp, derin bir nefes aldı. Önündeki tosta yönelirken, gözlerini irileştirip, "Yoksa senin Hakan'a karşı bir şeyler hissettiğini falan mı düşünüyor?" diye sordu.

"Hayır," dedim sakince. "Öyle bir şey değil. Aramızda ufak bir sorun oldu işte. Hallettik sayılır."

"İyi bari," dedi Şebnem. Daha sonra tostundan bir ısırık alıp ağzındakini yedi. "Ulan Hakan'a bak be. Şaşırdım."

"Bir de bana sor," dedim. Tostumdan bir ısırık alıp konuştum. "Hayır, Kamer de beni suçluyor. Ben bile en başından beri anlamıştım, bunca yıl nasıl fark etmedin diye?"

"Haklı adam," dedi Şebnem gülerek. Ona ters bir bakış atmam tavrını törpülemesine sebebiyet verdi. "Gerçi ben de hiç fark etmedim ama olsundu."

"Ne bileyim," dedim omuzlarımı silkerek. "Hiç konduramıyorum işte." Ardından sanki tozlu bir kitabın yüzeyini üflemişim de kiri yüzüme bulaşmışçasına iç çektim. "Eskide kaldık, değil mi?"

Şebnem meyve suyundan bir yudum aldıktan sonra, doğruldu. "Biz değil zaman eskidi Aymira. Şartlar gereği işte," deyip bıkkınlıkla solukladı. "Aman, felsefik felsefik konuşturma beni, hiç beceremiyorum."

"Manyak," dedim keyfe yakın bir sesle. Tostumdan bir ısırık daha alırken, yüzümde yer edinen o nahoş dürtü Şebnem'e yansımıştı. Bana garip garip bakarken, ağzımın kenarını sildim ve boğazımı temizleyip konuşrum: "Sen? Çetin? Siz?"

"Ben? Çetin? Biz?" dedi bilmezlikten gelir gibi. Gülümseyerek kafamı aşağı yukarı doğru salladım. Hafifçe öksürdü ve dudağının içini ısırıp serbest bıraktıktan sonra gözlerinin masanın üzerinde duran meyve suyuna sabitledi. "Biz diye bir şey olmayacak Aymira. Olmaz bizden bir şey."

Gülüşüm saman alevi gibi sönerken, kaşlarımı çattım. "O niye?"

"Kızım, üzerim ben o çocuğu," diye itiraf ettiğinde, gözlerini meyve suyundan ayırıp kahvelerime odakladı. "O iyi biri, ben değilim. Yalan oluruz biz."

"Döverim seni," dedim ciddiyetin içine bir tutam sahte sinir katarak. "Ne alakası var? Sen kötü biri değilsin."

Alayla güldü. "Yapma Aymira. Dostuz diye bana yalan söylemeni istemiyorum." Kafasını kararla sağa sola sallarken, çıplak omuzlarına değen saçları rüzgârın fısıltısıyla esmeye başladı. "Babam desen boş adam, annem o ev senin bu ev benim her gün temizlikte, abim üç yıldan fazladır hapiste," deyip buruk bir tebessümle güldü. "Kendime değinmiyorum bile."

Şebnem, en başından beri hayatı alaya alan tarafta olmayı seçmişti. O olduğu değil, olmasını istediği yaşamı istiyordu ama bunun olmayacağını da biliyordu.

"Çetin iyi biri, ben üzerim o çocuğu," diye devam ettiğinde sözlerini sertçe kestim. "Bak ağzına vururum şimdi. Benim hayatım peri masallarından fırlama ya sanki. Çocuğu üzermiş, yok ya."

"Aymira beni anlıyorsun, bal gibi de anlıyorsun," dedi düz bir sesle. "Yapma. Bırak ben kendi yoluma bakayım."

"Sen ciddi misin?" dedim tedirgince. Boş bir çehreyle beni onayladı. Bunu neden yapmıştı, anlam veremiştim. Ama gözlerindeki korku-

yu görebiliyordum. O mutlu olup da yarım kalmaktan korkuyordu. En azından birimiz bir şeylerin farkındaydı ve önlemini almıştı. Ha! Saçma bir düşünceydi tabii. Sonunu düşünseydim, Kamer'i sevmezdim.

Öleceğimi de öleceğini de bilsem onu sevmekten asla vazgeçmem ki.

"Ama bu ondan hoşlandığın gerçeğini değiştirmez," dedim üzerine giderek. Sıkıntıyla soludu. "Yok öyle bir şey."

"Yalanına başlarım," dedim hızla. Kollarını masanın üzerine koyup, ellerini saçlarının üzerine koydu. "Of Aymira, ne yapacağım ben?"

Masanın üzerinde duran yiyecekleri kenara itip, ellerine dokundum. İrkildi ve kafasını kaldırmadan bana alttan alttan baktı. "Seveceksin." Sadece bunu yapacaksın. Devamı geliyor, acıtsa da kanatsa da bir şekilde oluyor işte. Sevin, ne olursa olsun. Sonunu düşünmeden sevin. Sonunu düşünürseniz, ufacık bir rüzgârda dahi savrulan yaprak gibi olursunuz. Oysa siz fırtınalara bile direnebilirsiniz.

Şebnem'in gözlerindeki buğulu hareler artarken, telefonum titredi. Ellerimi ellerinden çekip, telefonuma baktım.

Kimden: *Kamer*

"İşim bitti, neredeysen gelip alayım." (12.17)

Kime: *Kamer*

"Çay bahçesindeyim. Konum atarım." (12.18)

Kamer'e konum bildirdikten sonra telefonu cebime atıp yönümü yeniden Şebnem'e çevirdim. "Kamer geliyor."

"Benim de işe dönmem gerekiyor," diye yanıtlarken, kollarını masadan çekip çantasının fermuarını açtı. İçinden çıkardığı cüzdandan bir miktar parayı masanın üzerine bırakırken, gözlerimi büyüttüm. "Hayır, saçmalama."

"Ay tamam, mütevazısın anladık," dedi gülerek. "Ama bacın maaşını yeni aldı, sıkıntı yapma."

Mahcup bir tavırla, "Olsun," derken beni umursamadı. "Oldu zaten."

Siparişleri getiren adam masadaki kalabalıkları topladıktan sonra elimi boynuma atıp usul usul kaşımaya başladım. "İşler nasıl gidiyor?" diye sordum sonra. Alışılagelmiş bir şekilde dudaklarını sallarken, "Aynı tas aynı hamam," diye konuştu.

"Çalışacağım," dedim yeni bir konuyu masanın üzerine atarak. Şebnem bu duruma pek şaşırmasa da sorma gereği duymuştu. "Sebep?"

"Kendi paramı kazanmak istiyorum, Kamer'e yeterince yük oluyorum zaten. Üzerimdekileri bile o aldı, çok borçlandım ona."

"He, o da kesin aynılarını düşünüyordur," derken sesindeki alayı fark edebilmiştim. "Sizin durumlar ne bu arada? Biliyor mu senin onu sevdiğini?"

Kaşlarım yukarı doğru kalkarken, yüzüme tükürür gibi yaptı. "İyi aferin devam böyle. Bir beş sene sonra söylersin artık..."

"O zamana kadar hâlâ biz kalabilirsek tabii," diye ekledim. İstemsizce dudaklarım yandı. Sanırım benim zihnim hep en kötüsünü düşünmeye formatlanmış bir robottu. "Efkâr bastı," deyip elleriyle yüzüne yüzüne hava estirmeye başlarken güldüm. O sıra cebim yine titredi.

Kimden: *Kamer*

"Geldim." (12.35)

"Kamer gelmiş," diye konuştum telefonu cebime koyarak. Ardından ayaklandım. "Haydi, seni de bırakalım."

"Yok, benim bir yere uğramam gerek," dediğinde şüpheci bakışlarım hemen belirdi. "Pastane için." Şüpheci bakışlarım yerini rahatlığa devrettiğinde ona sarıldım. "Dikkat et."

"Sen de," dediğinde onunla vedalaşıp Kamer'in yanına gittim. Sürücü koltuğunun yanındaki yerimi aldığımda, emniyet kemerimi bağladım. Bana kısa bir bakış attı ve ayağını gaza basıp arabayı ilerletmeye başladı. Gözlerim camın dışında kalan hayatı odaklarken, "İyi geldi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim, sakince ona dönerek. Bana bakmadan pür dikkatle arabayı sürmeye devam ediyordu. Tatmin olurmuş gibi kafasını hafifçe eğerken devam ettim: "Sen hallettin mi işini?"

"Sayılır," diye yanıtladı güvensiz bir ses tonuyla. Soğuk bakışlarım suratında gezinmeye devam ederken, önüme döndüm ve apayrı bir konuya pencere açtım. "Alper, birinden hoşlanıyor."

Kamer güldü. "Biliyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Biliyor musun? Sana bahsetti mi?"

"Evet," dedi Kamer sakince. "Bahsedemez mi?"

"Bahsedebilir de," dedim dalgınlığıma aldırış etmeden. "Şaşırdım. Alper içini kolay kolay kimseye dökmez."

"Ben kimse değilmişim demek ki," dedi Kamer soğuk bakışlarını gözlerimin içine sabitleyerek. Hem sevinmiş hem de garipsemiştim. Değer verdiğim iki adamın anlaşması çok güzel bir duyguydu. Donuk bakışlarını üzerimden çekerken, kendimden emin bir şekilde konuştum. "Akıl da verdin mi bari?"

"He verdim," dedi Kamer alaya almayan bir ifadeyle. "Benden akıl alsın, iki günde kızı kendinden soğutsun değil mi?"

"Yo," dedim. "Ben senden soğumadım ki hiç."

O an arabanın içinde buz gibi bir sessizlik oldu. Direksiyonu kavrayan elleri gevşerken, aldığı nefes tazelenmek yerine sürekli devir daim yapmak zorunda kaldı. Zorda kalmış gibi yutkunurken, dudaklarını ısırdım. Sol çehremi hafifçe ona doğru çevirirken, kaçan bakışlarını yakalamak istedim. Lakin bana bakmıyordu bile. Soğukkanlılığını koruyarak dudaklarını araladı. "Akşama Alper'i yemeğe çağıralım."

"Gerçekten mi?" diye sordum yüksek sesimle.

"Yo, şu an seni kandırıyorum." Sesinde ve tavrında müthiş bir umursamazlık vardı.

Aldırış etmeden ona döndüm. "Kamer ciddisin değil mi?" diye sordum sevinçle. Bu çok güzeldi. Aylar sonra onunla yeniden aynı masada yemek yiyebilecektim. Kamer bana bakıp, "Ciddiyim," diye konuştu. Hevesli bir şekilde iç çekerken, sırıtmadan edemedim. Kamer tuhaf bir bakış atıp güldü. "Bu kadar sevineceğini bilseydim, daha önceden söylerdim."

"Sevindim tabii," dedim gülerek. Kalbim sıcacık bir ısıyla kaplanırken ona sarılmak istedim. Ama bunu yapmak yerine, teşekkür etmekle yetindim. "Zahmet olmazsa, markete uğrayabilir miyiz? Alper pırasayı çok sever, ona yemek yapayım."

Kamer sessiz kalırken, ilerideki büyük marketin önünden durdu. Birlikte indik ve akşam için birkaç sebze ve yiyecek aldık. Vakit çok geçmeden elimizde poşetlerle içeri girdik.

Andaç oturduğu yerden bize bakarken, "Hayırdır abi, emekli maaşını mı çektin?" diye sordu.

Gülümsedim ve bunu Kamer'e fark ettirmeden kamufle edip, elimdekilerle mutfağa yürüdüm. Kamer, beni takip ederek Andaç'a laf yetiştirdi. "Tüh, sana da harçlık verecektim. Zıkkım var yer misin?"

"Neyli?"

"Köklü."

Keyifle poşetlerin içindeki malzemeleri çıkarmaya başladım. Gün daha öğleni yeni devirmişti. Önce yemek yapıp sonra da etrafı temizleyecektim. Kamer poşetleri tezgâhın üzerine bıraktı. "Ben aşağıdayım, bu geri zekâlıyla fazla muhatap olma."

"Al, kırdın kırdın." Andaç oturduğu yerden Kamer'e laf yetiştirirken sırıttım. Kamer gözlerini devirip arkasını döndü. "Sen ne zaman okula defolup gideceksin acaba?"

"Bacağımın keyfine bağlı."

"Bacağına başlarım şimdi," dedi ve sinirle dışarı çıktı. O an Andaç'la göz göze geldik. "Özel gününde mi?" diye sordu. Onu cevapsız bıraktım ve poşetlerin içindekileri çıkarmaya devam ettim. "Aç mı do-yuracağız?"

"Hayır," dedim gülerek. "Akşam kardeşim gelecek, yemek hazırlayacağım."

"Oha," dedi Andaç şaşkınca. "Sonunda kardeşinle tanışacağım demek."

Kafamı aşağı yukarı salladım. Andaç ve Alper tanışmamıştı hiç. İkisi de zıt karakterdeydi ama Alper uyum sağlayabilecek bir tipti.

Önlüğümü üzerime geçirdim ve başladım yemek yapmaya. Önce pırasaları doğradım daha sonra soğanla salçayı karıştırıp kısık ateşin içine pırasaları attım. Daha sonra pilav için bir kâse pirinç ısladım. Birkaç saat mutfakta zaman öldürdükten sonra, arka odaya gidip temizlik malzemelerini çıkardım. Süpürgeyle koltukların üzerini çekmeye başlarken, Andaç yüzüne yastığı bastırdı. Gülmeden edemedim. Hunharca temizlik yapmaya devam ediyordum. Gün, usul usul akşama doğru kayarken, tozları aldım. Elimdeki bezleri arka odaya götüreceğim sıra evin kapısı açıldı. Zeynep ve Aytaç içeri girerken, Zeynep burnunu kıvırdı. "Bir yanda çamaşır suyu bir yanda yemek kokusu. Neler oluyor?"

"Ahır mı burası?" diye araya girdi Andaç. "Bir şey olduğu yok, olması gerektiği gibi kokuyor."

Andaç'ın bu tavrı bende şaşkınlık oluştururken bana bakıp göz kırptı. Deli çocuk. Aytaç sessizce kapıyı kapatırken, Zeynep kuşkuyla önce bana sonra elimdekilere baktı. "Aymira? Bir şey mi oldu?"

"Hayır Zeynep," dedim gülerek. Yahu sanki uzaydan geliyorum, bu ne şaşkınlık böyle? "Akşama misafirimiz var," deyip sıcacık gülümsedim. "Alper geliyor."

Zeynep şaşırdı. "Kardeşindi, değil mi?"

"Evet," dedim samimi bir karşılıkla. Aytaç'la göz göze geldiğimizde yüzünde ufacık bir memnuniyet belirtisi oluştu. Elimdekileri arka odaya bıraktım ve tekrar mutfağa girdim. Güneş izini yeryüzünden silerken, kızıl renkler hava zerrelerinde karışık bir ahenk oluşturmuştu. Beklemeden salata malzemelerini çıkardım ve domatesleri musluğun altına bıraktım. "Garip hissettiriyor değil mi?" Zeynep yanıma gelip, dalgınca konuşmaya başladı. "Yani ayrı yerlerde olmak. Baksana nasıl mutlusun."

Elimde olmadan gülümseyip iç çekerken, musluğu açtım. "Garip ama onun için böyle olması daha iyi, güvenli hissettiriyor."

"Babanla görüşmüyor mu?" diye sorduğunda, yüzümdeki mutluluk hüzne gebe kaldı. İsmi geçince bile yaprak döker olmuştu dudaklarım. Sararmış ve susuz kalmıştı. Domatesleri yıkamaya devam ettiğimde, "Hayır," dedim.

Zeynep sanki sormaması gereken bir şeyi sormuş gibi yüzünü düşürdüğü sıra, musluğu kapattım ve domatesleri doğramaya başladım. "Mantar çorbası yapalım mı?" diye sordu yüksek sesiyle.

"Olur," dedim sakince. Ben salata yapmaya o da çorbayı hazırlamaya başlamıştı. Çetin ve ikizler, salonda vakit geçirirken Kamer, Alper'i almaya gitmişti. Salonun ışıkları yanınca, sofrayı kurmaya başladık, o sırada ben de bir koşu gidip üzerimi değiştirmiştim. Zeynep kaşıkları dizmeye başladığında, evin kapısı açıldı.

Alper önde Kamer arkada içeri girdiler. Kamer'in elleri Alper'in omzundaydı. Onu görür görmez yanına koşup sarıldım. Elleri anında sırtımı kavrarken, Kamer onun omzunda olan elini çekti. Özlem duygumu sindirecek kadar sarılıp ayrıldıktan sonra, ellerimle yüzünü kavradım. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk," dedi mütevazı bir tavırla. Gözleri kısacık ortamı süzerken, Çetin, Aytaç ve Zeynep de yanımıza geldiler. Çetin ellerini Alper'in saçlarına daldırıp hoyratça karıştırmaya başladığında, "Biz tanışıyoruz," diye konuştu. Alper gülerek karşılık verirken, Zeynep başını aşağı yukarı sallayarak, "Zeynep ben," dedi. Aynı tavrı Alper de sergilediğinde kapının ağzından çekildik.

Andaç oturduğu koltuktan ellerini havaya kaldırıp, "Merhaba, Andaç ben. Bacak sakat, kalkamadım kusura bakma," diye seslendi. Çetinler homurdanırken, Alper, "Geçmiş olsun, Alper ben de," dedi.

Andaç havadaki elini indirip göğsünün üzerine koydu. "Sağ olasın."

"Sen dışında herkes sağ olabilir." Çetin ters ters söylenirken, Zeynep dirseğini abisinin koluna vurdu. "Uğraşma abi, sevgilimle."

"Duyamadım?" dedi Çetin yüzünü ekşiterek. Zeynep sıkıntıyla bakışlarını saklamaya çalıştığında, "Müstakbel erkek arkadaşım, yani kayınçonu rahat bırakırsan berhudar olacağım," dedi.

Çetin derin bir nefes aldı. "Bir şey diyeyim mi? Siz birbirinizi bulmuşsunuz ha, al müstakbelini."

"Bir susun oğlum artık," dedi Kamer araya girerek. Onun sesini duyduğum an irkildim ve Alper'i kolumun altından çıkardım. "Birkaç saadiğine izin aldım Alper için, onda da sizin sesinizi mi çekeceğiz?"

Alper'e baktığımda Kamer'i doğrulayarak gözlerini kapatıp açtı. Dudaklarımı ıslatıp mutfağa doğru yöneldim. "Tamam, hadi yemeğe geçelim o zaman." Birlikte masanın etrafını doldurduk. Zeynep, Andaç'a servis açarken, ben de çorba tabaklarını doldurmaya başladım.

"Derslerin nasıl?" Soru Aytaç'tan gelmişti.

"İyi," diye yanıtladı Alper. "Bayağı iyi diyecekti, dili sürçtü herhalde." Kamer dümdüz konuşurken, aksine gülümsedim. Tabakları doldurmayı bitirdiğimde yerime geçip oturdum. Andaç bizi duymuş olacak ki, "Valla helal olsun. Ben bu seneyi geçersem şükür namazı kılacağım," diye bağırdı.

Çetin alayla sırıttı. "Ulan, önce Alper'e bakıyorum, sonra tam sana bakacağım sıra Allah belamı veriyor zaten."

Çetin'e Kamer de dahil olmak üzere gülerken, Andaç karşılıksız kalmadı. "Siz beni bozmaya mı formatlandınız? İstenmeyen tüy müyüm ben? Ne bu şiddet?"

"İstenmeyen tüyler bile istediğimiz zaman kayboluyor, sende o da yok."

"Ne güzel, duygularımızın karşılıklı olması." Andaç keyifle Çetin'e laf verdikten sonra, masadaki sessizlik yeniden hâkimiyet kurdu ve yemeğe başladık. Alper çorbasını içtikten sonra pırasaya yöneldi. En sevdiği yemekti.

"Ellerine sağlık," dedi lokmasını bitirdikten sonra. Kibarca dudaklarını oynatıp gülümsedim. Alışılagelmiş konuları konuştuktan sonra masada ben, Alper ve Kamer kalmıştık. Alper tatlısını eşelerken, "Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Hayır, beğendim. Karnım doydu, o yüzden."

İç çekip, ellerimi gür saçlarına götürdüm. Kamer donuk bir ifadeyle bana bakarken, kaşlarımı çattım. İçini huzursuz eden bir şeyler olduğu-

nu hissedebiliyordum. Bunu belli etmemeye çalışsa da ben anlıyordum işte. Anlamanın da ötesindeydi bu, yaşamaktı.

Havasını değiştirmek ister gibi omzumu silktim. "Okullar kapandığında, Alper ile tatile gideceğiz."

Sol kaşını sertçe yukarı kaldırdı. "İkiniz?"

"Hı," dedim sessizce. "Yani seni dâhil etmedim çünkü emrivakilerden hoşlanmıyorsun."

Dudağının kenarını kıvırırken, geriye çekti göğsünü. "Şu andan itibaren emrivakileri sevmeye başladım."

Kalbim elimi yakan bir ateş topuna dönüşürken, gözlerimi kısıtım. Oluyordu, biz üçümüz bir tabloyu oluşturmaya başlamıştık. Kamer, onu kendi kardeşi gibi seviyordu, bunu haddimden fazlaca görebiliyordum. Ve o da sevgisini belli etmemezlik yapmıyordu.

Kamer ve Alper sofradan kalktıklarında Zeynep ile mutfağı toplamaya başladık. Alper'in vakti dardı bu yüzden elimi çabuk tutmaya çalışmıştım. Zeynep tuvalete gittiğinde, Alper yanıma geldi. Arkamı döndüm. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi zayıf bir sesle. "Demek burası senin evin."

Kalbim acıdı. "Burası senin de evin."

Dudaklarını sarkıtıp, göz ucuyla etrafı süzerken, "Uzun zaman sonra seninle aynı çatı altında olmak..." dedi. Sonrası boş kaldı cümlenin ne ben tamamlayabildim ne de o. Elimdeki sarı bezi tezgâhın üzerine bıraktım. "Ama bak istediğimiz zaman bir araya gelebiliyoruz. Az kaldı, yine beraber bir çatı altında buluşacağız."

Bana duygusuzca bakarken, kollarımı boynuna doladım. Bir süre sırtım boş alır gibi oldu, dudaklarım sızladığında kollarını sırtıma doladı ve sızım hafifledi. "Onlar iyiler," dedi Kamerleri kast ederek. "Güzel çocuklar, gözüm arkada kalmaz."

Seslice güldüm. "Kalmasın da zaten."

Kollarını tam da istediğim ve iyi hissedebileceğim gibi sarmaladı. Biz buyduk işte. İki kardeş. Onun annesi de babası da bendim. Acısı da sevgisi de benim kabuğumdan besleniyordu. "Geç oldu abla, zor durumda kalmadan ben gideyim."

"Bunu saymayalım, diğer sefere daha çok vaktimiz olsun," deyip ondan ayrıldım. Kollarımız bedenlerimizi serbest bırakırken yanağını öpüp geri çekildim.

"Haydi, gel bırakayım." Kamer'in sesiyle irkilirken, onunla göz

göze geldim. Bu akşam için ona minnettardım. Düşünmesi bile büyük inceliktı ki, düşünmekle bile kalmamıştı. Hayatım ne kadar sürerse sürsün, her anımı ona minnet ederek yaşamak üzerime yapışan bir etiket olacaktı.

Olsun, onunla her şeyi mümkün kılmak zorluklara meydan okumaktı.

Birkaç saat sonra

Uykumu bölen şey tatsız bir kuruluktu. Gözlerim yavaşça aralandığında, içeri sızan ay ışığı Kamer'in elmacık kemiklerine vuruyor, çatık kaşlarını ortaya çıkarıyordu. Onu uyandırmadan doğruldum ve çıplak ayaklarımı zeminle buluşturdum. Parmak uçlarıma basa basa odadan çıkıp mutfağa indim.

Huzur bozan bir sessizlik vardı.

Masanın üzerinde duran sürahiyi kavradım ve bir bardak su doldurup içtim. Boğazımdaki kuruluk geçtiğinde yine aynı sessizlikte odaya yöneldim. Lakin beni durduran bir ses işittim. Olduğum yerde kalakalırken, kulağıma vuran iniltiye davetiye çıkarıp onu dinlemeye başladım.

Gözlerim kendiliğinden irileştiğinde, sesin aşağıdan geldiğini anladım. Sesler şiddetini giderek artırırken, içimde doğan bir anlık merakla arkamı dönüp evden çıktım. Saçlarımı kulağımın arkasını sıkıştırıp, tamirhaneye uzanan merdivenleri inmeye başladım. Haddinden fazla korkmasam da seslerin az öncekine nazaran azalışı merakımı silmeye yetmemişti. Dudaklarımı ısırdım ve tamirhanenin kapısını açıp çabucak ışığı yaktım.

Kimse yoktu.

Hızlı hızlı etrafı süzmeye başlarken, ilerledim. Motosikletin arkasına baktım fakat kimse yoktu. Bir kedi bile. Kaşlarımı çatıp gözlerimi kapattığımda, bir ses daha işittim. Ama bu ses üzerime kilitlenen bir kapı sesiydi. Ürkerek arkamı döndüm. Giriş kapısı üzerime kapanırken koşup kapının kulpunu kavradım. "Kimsin? Aç kapıyı." Bir yandan bağırmaya bir yandan kapıyı yumruklamaya başlamıştım. "Sana diyorum!"

Korkuyla çırpınmaya başladığımda, kapının altından bir kâğıt belirdi. Yumruklarım ve kelimelerim boş bir arazide savrulur gibi kaybolurken eğilip kâğıdı aldım. Şöyle yazıyordu: *"Kaybedecek bir şeyim kalmadı. Senin gibi."*

Yazılan notu dikkatle okuduğum sıra kalbim sıkıştı. Bu da ne demekti böyle? Notu tekrar tekrar okumaya fırsat bırakmadan kapının kulpunu tekrar kavradım. "Kimsin? Kamer yardım et. Kamer..."

Ve çok geçti. Kapının altından içeri sızan acı bir duman gazı tenime sinmeye başladığında, önce boğazım sonra gözlerim teslim etti kendini. İşte tam bu anda, kâbusumu yaşamaya başladım.

Bir yangının ortasındaydım ben.

Sönmeyecek bir yangının.

14. Bölüm

Hasret

Ölüm ve yaşam arasındaki ince çizginin iki adım ötesindeki yere basmıştım. Fakat hangi taraftaydım bilmiyordum. Ne yaşamı tatmıştım ne de ölümü. Ne yaşamayı sevmiştim ne de ölmeye yakındım. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar farkındaydım her şeyin ama bu içinde bulunduğum her neyse beni mahvetmişti. Beni benden almıştı.

Gözlerim yavaş yavaş kozasından çıkan kelebek gibi kıpırdanmaya başladı. Burnuma nüfuz eden bu koku bana uzak gelmemişti. Yoğun bir ilaç kokusu vardı. Sanki dünyanın tüm kurumuş yaprakları bedenimin üzerine savrulmuş, bendeki yazı almış da sonbaharı bırakıp gitmiş gibiydi.

Dilimi damağımda gezindirmeye yeltendiğimde, kupkuru olan dudaklarım yüzümü buruşturmama sebebiyet vermişti. Ağzımın içini talan eden bu kuru esinti, hiç geçmeyecek gibiydi. Göz kapaklarım yukarı doğru kalkarken, beyaz bir ışık irislerime hücum etti. Karanlığın ardına bıraktığım aydınlık, sahibinin kollarına düşmüştü. Gözlerimin hedefine yakalanan ilk obje beyaz bir tavandı. Daha sonra yanımda uzun bir çubuğa asılmış serum ve onu takip eden şeffaf bir boru vardı. Serumdan ritmik hareketlerle damlayan her damla, kanıma karışıyordu, bunu tüm gücümle hissedebiliyordum. Burun deliklerimin içine üflenen oksijen bana nefes aldırıyordu.

Bir hastanedeydim.

Dudaklarımı oynatmaya başlarken, gözlerim yavaş yavaş aşağı kaydı. Bir nefes vardı, nefesime nefes katan bir adamın nefesiydi bu.

Kamer, buradaydı.

Kafasını karnımın sağ tarafındaki boşluğa koymuş, elleri parmaklarıma hafiften dokunmuştu. Yüzü bana dönüktü ve uyuyordu. Yutkunamadım.

Nasıl olur da böyle görünebilirdi? Nasıl olur da yangını gören ben, yanan oymuş gibi durabilirdi?

Bir ruh nasıl başka bir ruhu yaşayabilir, onu bu kadar iyi hissedebilirdi aklım almıyordu.

Kendi acımı unutmuş, nasıl buraya geldiğimi bilememiş gibi onu izlemeye başladım. Aralık olan dudakları ve çatık kaşlarının üzerine düşen birkaç saç teliyle yorgun görünüyordu. Derin kıvrımların olduğu yüzündeki her bir iz, yaralarımızın kokusunu içine sindirmiş gibiydi. Kafamı diğer tarafa çevirdiğim sıra kolumun üzerinde bir acı hissettim. Dudaklarımdan tiz bir inilti çıkarken Kamer irkilerek kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Güzelim," dedi sesindeki telaş tınılarını fark etmemi sağlar gibi. Geriye doğru kalkarken, "Uyandın, sonunda," dedi.

"Neler oldu?" diye sordum merakla. Oldukça güçsüz bir ses çıkmıştı dudaklarımdan.

"İyi misin?" diye sordu aksine. O bana neler olduğuyla değil, benim şu an nasıl olduğumla ilgileniyordu. Elleri saçlarıma uzanırken duraksadı. Kaşlarımı çattım, neden durmuştu? Canımı yakmaktan mı korkuyordu yoksa? Canım yanmıştı, evet ama onun tenine kavuşunca geçiyordu.

Eli geriye doğru giderken, dudaklarını çabucak ıslatıp konuştu: "İyisin değil mi?"

Mekanik bir şekilde gözlerimi usulca kapatıp açtım. Derin bir nefes aldı. Sanki boğulmaktan kurtulmuş, yangının ortasında kalan bedenime su uzatmış gibiydi. "İ-iyi..." Boğazım acıyıverdi.

"Yorma kendini sakın," dedi emir verir gibi. Halbuki ses tonu ve bakışlarındaki şefkat tatlı bir nasihatten ibaretti. "Geçti güzelim, geçti."

"Ne oldu?" dedim tekrara düşerek. "Ben bir şeyleri hatırlıyorum ama gerisi yok."

"Hatırlama," dedi dümdüz çıkan sesiyle. "Hatırladıklarını da unuturacağım sana, söz."

Ciğerlerime gaz dolmuştu, göğsümü yarıp içine yerleşen o zehirli duman beni mahvetmişti. Gaz beni yere düşürürken, vücudumun ısısı yükselmişti ve ben bilincimi emanet etmiştim. Bunların hepsini hatırlıyordum. "En son üzerime kapı kilitlenmişti, sonra sana bağırdım... Daha sonra zehirli bir gaz kokusu sardı bedenimi."

Kamer bana bakıyordu ama devamı yoktu. Bakışları boştu. İki ucu kopmuş bir halat misali bakışlarında sabitlik yoktu. Gözlerim usulca

sızlanan koluma kayarken, derimin üzerinde küçük küçük yanıkların olduğunu gördüm. Yanmıştım...

Canım gerçekten yanmıştı.

"Yangın?" dedim kolumu oynatmaya çalışarak. Canım çok acımasa da sızlayan bir yaram elbette vardı. "Yangın mı çıktı?" diye sordum Kamer'in gözlerinin içine bakarak. Bana hâlâ boş boş bakıyordu. Damağımı ıslattım ve aniden sözlerimi sıraladım. "Tamirhane? Kamer yandı mı orası?"

"Siktir et tamirhaneyi," dedi sertçe. "Sana bir şey olmadı ya."

"Kamer, yandı mı orası?" diye sordum korkarak. Hayır, hayır bu olamazdı. Bu adiceydi. Orası Kamer'in emeği, ekmeğiydi. Orası ailemizin teknesiydi.

"Kamer sana diyorum," dedim ısrarcı davranarak. Sessiz ve düşünceli kalışı bana cevabı çoktan verirken ağlamak istedim. Kendimi öldürmek istedim. Kendimi dağıtmak ve kendimi yakıp küle çevirmek istedim. "Benim yüzümden," dediğimde kaşlarını çatıp dik dik baktı. "Oraya inmeseydim, o uykudan kalkmasaydım hiçbir şey olmayacaktı. Emeğin çöpe gitmeyecekti."

"Hiçbir şeyin çöpe gittiği yok," dedi dümdüz. Daha sonra tavrını yumuşatarak derin bir nefes aldı. "Anasını satayım, ciddi bir tehlike atlattın ama yine kendinden başka herkesi düşünüyorsun."

"Yanlış," dedim usulca. "Seni düşünüyorum."

Sustu. Susmak istemedim. Biliyordum içinde bir öfke saklıydı, onu üst üste katlamış ve her katına bir acı daha serpiştirmişti. Ölebilirdim belki, mühim değildi. İnsan acıyı hissettiğinde değil, acıyı hissedemediğinde ölürdü. Hissedemiyorum, Kamer yardım et. Kara bakışlarının arkasına sakladığın öfkeyi bırak avuçlarıma, üflerim ben, belli mi olur... Göğün koynuna acı diye düşer belki.

"Özgünüm," dedim yıkık dökük bir şekilde. "Yine başına dert oldum, iş açtım."

Kamer alayla güldü. "Yavrum morfin yemedin, geceden beri oksijen yiyorsun. Kafa yaptı herhalde sende?"

Burnumun kanatlarını saran küçük borular nefesime yapay bir soluk katıyordu. Kolumun iç kısmındaki seruma uzanan iğnenin dışında kurumuş kan birikintisi gördüm. "Nasıl oldu peki?" dedim. "Beni nasıl kurtardın?"

Tavrından ödün vermeden yavaşça ayağa kalktı ve burnunu saçları-

ma götürüp fısıldadı: "Bu kokuya hasretim ve bu koku o an yanımda değildi."

Burnu saçlarımdan uzaklaşırken yüzü, yüzümü gördü. Ah o gözleri, karalarına sarılıp pare pare öldüğüm siyah incileri, sev beni. Sev ki her bakışına feda edeyim nefesimi.

Elleri bedenimden yukarı doğru tırmanmaya başladığında, parmaklarını titreterek saçlarıma götürüp gözlerini kıstı. Ne? Gözleri mi kızarmıştı? "Eğer ki," dedi sesini sıkarak. Titreyen parmakları saçlarıma dolandı. "Eğer ki tek bir saç telin daha feda edilirse, yemin ederim yandığın yerden yakarım."

Gözlerini kırpmadan gözlerimin içine işlerken, kollarımı boynuna dolamak istedim. Ona sorgusuz sualsiz sarılmak ve ne olursa olsun yanının yalnız o değil beraber olacağımızı bilmesini istedim. Ama sarılamadım çünkü kollarım çok acıyordu ve buna engel olan detaylar vardı.

"Kamer..." dedim ona sığınır gibi. Devamını idame ettiremedim çünkü kapı açıldı ve içeri Şebnem girdi. Kamer hızla geri çekilirken, Şebnem bana bakmadan sıkıntıyla kollarını sırtının arkasına aldı. "Polisler geldi, ifadeni alacaklar sanırım."

Kamer başını belli belirsiz salladı ve bana göz ucuyla bakıp odadan çıktı. Kapıyı kapatana kadar onu izledim. Nihayetinden kapı kapandı ve Şebnem tiz bir çığlık atıp yanıma koştu. "Allah'ım şükürler olsun," deyip derin nefes aldı. "Aymira öldürdün be güzelim bizi."

"Sizi?" derken buruk bir şekilde güldüm. Şebnem yanıma gelip otururken, "Bizi işte... Beni, Çetin'i, Zeynep'i," deyip duraksadı. "Kamer'i."

Yutkunamadım.

"Aymira," dedi Şebnem düşünceli düşünceli gözlerimin içine bakarak. Sözlerinin devamının Kamer ile ilgili olduğunu anlamak zor olmamıştı. Zaten bana zor olan tek şey oydu. "Aymira onu görmek istemezdin. Yemin ederim, onu o halde görsen ölmek isterdin."

"Şebnem..."

"Aymira," dedi hızla. "Neler olduğunu anlatacaksın ama şu an seni yormuyorum. Ve sana diyeceğim tek şey: Onun gözlerinde gördüğüm o korkuya ve endişeye sarıl. Sana ihtiyacı var, sana ihtiyacı olduğunu bilmediği kadar çok hem de."

Birbirimize ihtiyacımız var, biliyorum. Ona sarılacağım, kollarım sırtını kafeslerken, ruhum göğsünün sıkıntısını sahiplenecek. Gözlerimin perdesi usulca kapanırken Şebnem omzunu silkip gülümsedi. "Neyse o sizin meseleniz ben diyeceğimi diyeyim de... Şimdi nasılsın peki, daha iyi misin?" diye sorup cevaplamamı beklemeden konuşmaya devam etti. "Kafam allak bullak oldu. Geceden beri sabahı zor ettik. Neler oldu?"

"Sana kim haber verdi?" diye sordum kısık sesimle.

"Sence?" diye sordu dümdüz. Dudağımın kenarını kıvırdım ama bu hareket bile zorluyordu beni. "Çetin."

"Evet o," deyip geçiştirdi. "Boş ver sen şimdi bizi, daha iyisin değil mi?"

Kollarıma baktım. "Sayılır ama kollarımdaki yanıkları hissedebiliyorum."

"Dayanman gerekecek, hemşireler tüm gece seninle ilgilendi. Hiçbir şeyin farkında değildin, değil mi?" diye sorduğunda kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Bir an hiç uyanmayacaksın sandım, aptal kafa."

Gülmek istediğimde bunu tam anlamıyla başaramayacağımı fark edip naif bir tebessümle karşılık verdim. Şebnem yüzündeki neşeyi silerken duraksadı. "Peki, bunu kim yaptı? Kim senden, sizden ne istedi Aymira?"

"Bilmiyorum," dedim ruhsuzca. Asıl mesele buydu işte. Sürekli bir şeyler oluyordu, zarar görüyordum, görüyorduk. Kırıldıkça dağılıyorduk ama suçlu kimdi bilmiyorduk. Biz sadece canımızın yandığıyla susmayı biliyorduk çünkü; bunu biz öğrenmiştik. Birbirimize öğrettiğimiz en iyi şey buydu. Kanadıkça susmak, sustukça kabuk bağlamak.

Şebnem'in elleri koluma giderken, "Neyse sen iyisin ya, buna şükür," dedi.

Sahi, ben iyi miyim gerçekten?

"Alper?" dedim gözlerimi irileştirerek. "Ona söylemediniz değil mi?"

Sakin kalmamı söylermiş gibi kafasını sallarken, "Hayır, söylemedik," dedi. Boğazımı temizledim ve gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. "Bilmesin. Benim yüzümden daha fazla üzülmesini istemiyorum. Bıktım."

"Kimden bıktın?" diye sordu Şebnem kısık sesiyle. Gözlerimi tavadiktim ve sanki o boş alanda satır satır paragraf varmış gibi konuşmaya başladım. "Kendimden. İnsanlara yararım olmasını isterken, hep zarar veren taraf oluyorum. Şimdi o tamirhane..." dedim acı dolu bir sesle.

Gözlerim yanmaya başladı. "Benim yüzümden, benim yüzümden Kamer'in ekmeği dağıldı."

Bu bir hayli canımı sıkıyordu. Onun yıllardır verdiği emek, yıllardır para kazandığı alın teri belki de şu an darmadağındı. Yine aynı şey işte. Yanan bendim, zarar gören o.

"Saçma mısın nesin?" dedi Şebnem sahte bir azarlamayla. Gözlerimi kapattığımda, kirpiklerimin altından şakaklarıma doğru bir damla süzüldü. Şebnem doğruldu ve yüzüme dokundu. "Aymira ağlama. Senin suçun değil, bunu her kim yapmışsa zaten orayı yakmayı kafaya koymuş. Sen yaşıyorsun, iyisin. Önemli olan bu değil mi?" diye sorup gözlerimin içine baktı. "Kamer sanki sana bağıracak mı, seni sokağa mı atacak? Kusura bakma ama eğer ki sana bir şey olsaydı, o tamirhaneyi kendi elleriyle yakardı."

Kızaran gözlerim Şebnem'e ruh halimi yansıtırken, odanın kapısı açıldı ve doktor içeri girdi. Kendimi toparlamaya çalıştığım sırada, Şebnem geri çekilirken Kamer de doktorun arkasından içeri girdi. Gözlerime bakınca kaşlarını çattı. Sertçe dudaklarını sıkıp, çene kemiklerini kasarken, Doktor Bey elindeki dosyayla başımda dikildi.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım emanet bir sesle. "Sadece kollarımdaki yanıklar biraz acıyor."

Kamer'in gözleri kollarıma kayarken, yutkunup sıkıntıyla iç çekti. "Bu çok normal. Dün geceden beri soğuk uygulama yapıldı. Ciddi derecede bir yanık değildi, ama biraz daha geç kalınmış olsaydı hem aldığınız zehirli gaz hem de vücudunuzun belli yerlerindeki yanıklar daha büyük bir hasara yol açabilirdi," deyip bana baktı Doktor Bey. "Ölebilirdiniz de."

Kamer dudaklarını sertçe birbirine bastırarak kafasını eğdi. Onu gördüm. Onu o an görmek istememiştim. Odada birkaç saniyelik bir sessizlik meydana geldiğinde Kamer doğruldu ve Doktor Bey'e baktı. "Ne zaman çıkacağız?" diye sordu.

"Bugünü de burada geçirmeniz iyi olacaktır. Burası onun sağlığı için daha güvenli bir yer," dedi Doktor Bey.

Kamer bundan rahatsız olur gibi ekledi: "Biliyorum ama gerekli değilse onu buradan çıkarmak istiyorum. Ben ona bakarım."

Doktor Bey, "Bakın sizi anlıyorum ama ciddi bir tehlike atlattı, üstelik oksijen dengesini henüz oturtamadık," diye karşılık verdi.

"Beni anladığınızı sanmıyorum," dedi Kamer, sesindeki sertliği farkettirerek, bu onun elinde değildi, biliyordum. "İşinize karışmak gibi bir niyetim yok ama ben ona bakarım, endişeniz olmasın."

Doktor Bey sıkıntıyla iç çekerken, elindeki dosyalara göz atıp arka tarafta duran hemşireye seslendi. "Hastanın serumu bitince damar yolunu çıkarın, yarım saat sonra da oksijen tüpünü kapatın," deyip tekrar Kamer'e baktı. "Birkaç ilaç yazacağım, yanık kremi gibi. Gece bir şikâyet olursa acile tekrar gelin."

Kamer, doktoru başıyla onaylarken Doktor Bey bana bakıp, "Geçmiş olsun," diyerek odadan çıktı. Hemşire kız serumun ayarıyla oynadıktan sonra bana gülümseyip dışarı çıktı. O sıra içeri Aytaç, Zeynep ve Çetin girdi. Zeynep koşarak yanı başıma ilişirken, "Allah'ım şükürler olsun sana," deyip iç çekti. "İyisin, değil mi?"

Kamer hızla araya girip, "İyi, daha iyi olacak başka sorusu olan?" deyip odadakilerin gözlerine tek tek dokundu. Gergindi, aslında içindeki endişeyi saklamaya çalışıyordu ve bunu gerginliğin üzerine yıkıyordu. Kamer cam kenarının oraya gidip, sırtını duvara yaslarken kolları göğsünde birleşti. Onu gözlerimle takip etmesem de zihnim her bir hareketini gözlerimin önüne akıtmıştı.

"Tüm gece burada mıydınız?" diye sordum.

Çetin cevapladı: "Zeynep sabah geldi. Malum, evde yaralı bir vatandaş var."

Belli belirsiz tebessüm ederken, Şebnem'in de buna ortak olduğunu gördüm. Daha sonra göz göze geldiğimizde durumu toparlamaya çalışır gibi ciddiyete sarıldı. "Benim yüzümden uykusuz kaldınız," dedim sessizce. Çetin güldü. "Hastanedeki kahveleri tükettik sanırım, bir şey olmaz."

"Peki kimin yaptığını öğrenebildiniz mi? Yani kamera kaydı falan çıkmadı mı?" diye sorduğumda Kamer neşeden uzak bir şekilde güldü. "Kamera kaydı? Bizim caddede ve bizim evde? Yavrum sen nerede yaşadığını unuttun galiba?"

Yanaklarım ısınırken Şebnem'in ve Zeynep'in o anki bakışlarını unutamayacaktım. "Ama şart oldu kamera," diye ekledi sonra.

"Aga harbiden kim yaptı lan? Polisler ne dedi?"

"Ne bileyim oğlum," dedi Kamer umursamaz bir tavırla Çetin'e yönelirken. "Aklıma gelip de dilime dökülmeyen bir isim var, eğer ki bu doğru çıkarsa..."

"Çıkarsa?" diye sordum çabucak gözlerine bakarak. Bana kurşun gibi baktı. Gözleriyle konuşuyordu ve ısrarla onu anlamamı istiyordu. Kaşlarımı çattım ve bana mana ettiği ismi düşünmeye başladım. "Doğru çıkarsa sonunu bilir."

Aklıma tek bir isim geliyordu o da Mirza idi.

"Mahir salağı yapmaz değil mi lan?" diye sordu Çetin. Kamer omzunu silkerek, "Hayır, o yapmaz," deyip tekrar konuştu. "Yapmaz dediğin kişilere odaklan."

"Bunu yapan kişi bir not yazmıştı," dediğimde Kamer sırtını dayadığı duvardan ayrılırken, kollarının bağı çözüldü. "Kaybedecek bir şeyim kalmadı, senin gibi."

"O ne lan?" dedi Çetin memnuniyetsizce. "Ya benimsin ya kara toprağın, der gibi."

Bir anda tüm bakışlar, Kamer de dâhil olmak üzere Çetin'e odaklandı. İşte bu laf bile Kamer'i daha çok tetiklemiş, aklındaki ismin doğruluğuna pay göstermişti. "Ne dedim ki?" dedi Çetin şaşkın şaşkın bize bakarak.

Kamer sinirle kafasını eğip, yeniden bana baktı. "Bunu neden şimdi söylüyorsun?" Dudaklarımı büzdüm. "Aklıma yeni geldi, ifade vereceğim zaman zaten polislere söyleyecektim."

"Bana?" diye sorarken sol kaşı tehditkâr bir biçimde yukarı kalktı. Kendimi suçlu gibi hissettiğim sıra Zeynep bunu fark edip konuşmaya başladı: "Neyse yahu, Aymira iyi. Hadi eve gidelim."

"Onu eve götürmeyeceğim," dedi Kamer düz bir sesle.

Zeynep şaşkınca Kamer'e bakarken aynı tavırdan bende nasibimi almıştım. "Nereye götüreceksin abi?"

"Nereye götürmemi istersin abisi?"

Tavrında muazzam bir alay vardı.

Dudaklarım kendiliğinden kıvrılırken, köşedeki duvara yaslanmış Aytaç'ı gördüm. Yine sessizdi ve içine kapanıktı.

"Ne bileyim abi, sen daha iyi bilirsin," dedi Zeynep çekingen bir tavırla. Kamer gözlerini kısıp geri çekilirken, "Niye soruyorsun o zaman?" diye homurdandı. Ortam gerginleşmeden serumuma baktım. Bitmek üzereydi. "Neyse... Siz gidin eve, tüm gece yorulmuşsunuzdur. Ben iyiyim gerçekten."

"Yorma kendini sakın," dedi Şebnem. Farklı ses tonu irkilmemizi sağlarken, gözüm anında Çetin'e kaydı. Sanırım bunu alışkanlık haline getirmiştim. Şebnem konuşunca Çetin'e, Çetin konuşunca Şebnem'e bakıyordum. "Merak etme," deyip uzattım.

Şebnem kolundaki saate bakıp, "Benim mesaim çoktan başladı ama istersen seninle kalabilirim kardeşim," dediğinde, "Hayır hayır, git sen. Zaten uykusuzsun bir de bu halde çalışacaksın," deyip onu reddettim.

Şebnem omuzlarını düşürüp bana baktı. "Peki, ben çıkayım o halde."

"Biz de çıkıyoruz zaten, seni de bırakalım." Çetin konuşmuştu. Şebnem bunu reddetti: "Yok, gerek yok."

"Zaten geç kalmışsın, inat etme," diye üsteledi Çetin. Zeynep'in ruhaf bakışları önce abisine sonra bana kaydığında ona göz kırptım. Bana şüpheyle bakmaya devam ettiğinde, Şebnem'in sıkıntılı nefesini duyabilmişti. "Tamam, inat etmiyorum."

Dün Şebnem'le olan konuşmamızı hatırlamıştım. Çetin'den kaçmak istiyordu, bunu Çetin'in iyiliği için yapıyordu. Çünkü en iyisinin bu olacağına inanıyordu. Halbuki aşkta en iyisi diye bir şey yoktur. Kalbimizin hak ettiği, ruhumuzun istediği insan kimse bizim için en iyisi odur.

Şebnemler dışarı çıkarken Aytaç yatağın ucunda durup, "Geçmiş olsun," dedi. "Sağ ol," dedim gülümseyerek. Bana kırık bir gülüşle karşılık verdikten sonra Kamer'e bakıp el kaldırdı. "Görüşürüz abi."

"Görüşürüz koçum."

Nihayetinde odada Kamer ile baş başa kalmıştık. Kafamı oynatmadan gözlerimi ona çevirdim. "Nereye gideceğiz?"

"Yaralarımızı nerede sarıyorsak oraya."

Dayı'nın evine. Taş eve.

Kapı biraz sonra tekrar açıldı. Hemşire kız serumu kapatırken, ardından iki tane orta yaşlarda polis gelip ifademi almaya başladı. Hatırladığım, hatırlayabildiğim her detayı onlara anlattım. Ama tanık gösteremedim, gösteremedim.

Birkaç saat sonra hastanedeki işlemlerimizi halletmiş, Dayı'nın evine doğru yola koyulmuştuk. Kamer, sürekli beni kontrol ediyor, her dakika ruh halimi soruyordu. Sancısız ama yorgun geçen bir yolculuğun ardından en sonunda eve gelmiştik. En son bu eve geldiğimizde, kış aylarıydı ve ben babamın elinden kurtulmuştum. Babamın hem ruhumda hem de vücudumda açtığı yaraları burada sarmıştı Kamer ve ruhumdaki yaraları sarmaya devam ediyordu.

Bana destek sağlayarak içeri girdik. Kapıyı arkamdan kapatıp, salondaki koltuğun oraya yürüdük. Sanırım eve bizden önce birileri girmişti. Paslı bir koku yoktu. Kamer beni usulca koltuğun üzerine bırakırken ayakkabılarımı çıkarmaya başladı. "Ben çıkarırım," dedim itiraz eder gibi. Dik dik bakıp, "Şöyle ki burada kaldığımız süre içinde yaptığım ve yapacağım şeylere itiraz etmeni istemiyorum. Tamam?" diye sordu.

Zoraki bir kabullenmeyle ayakkabılarımı çıkarmasına izin verdim. Elleri narin bir şekilde ayaklarımı kavrarken onları kaldırıp koltuğun üzerine uzattı. Daha sonra birkaç saniye ortalıktan kaybolup, diğer odadan getirdiği yastığı sırtıma yerleştirdi.

"Ya ama ben çok sıkıldım yatmaktan," dedim halsiz bir sesle.

"Ortada sıçan mı oynayalım, ne yapalım?"

"İki kişiyiz," diye yanıtlarken bana inanamamış gibi baktı. "Üç kişi olsak oynayacaksın yani?"

"Yo," dedim. "Bir kişi daha bulur, okey oynarım."

Kamer oralı bile olmazken, sırtımın arkasına koyduğu yastıktan elini çekip, sehpanın üzerine koyduğu krem kutusuna ilişti. Buraya gelmeden önce eczaneye uğramıştık. Ayaklarımı hafifçe kenara ittirdi ve boş kalan kısma oturup kremin kapağını açtı. Parmaklarına biraz krem sürerken, yanık olan koluma uzandı. Yüzüm kendiliğinden ekşirken, kremi haddinden fazla yavaş bir şekilde yanık olan yere sürdü. Dudaklarımın arasından tiz bir inilti koparken, "Acıttım mı?" diye sordu.

"Senlik bir sorun değil, illa ki acıyacak," diye cevapladığımda, kremi sürmeye devam etti. Bir yandan kremi sürüyor, diğer yandan sürdüğü yerin üzerine üflüyordu. Birkaç dakika boyunca bu döngü böylece devam etti. Daha sonra kremin kapağını kapatıp bana baktı. "Akşam bir daha süreriz."

"Teşekkür ederim," dedim içten bir sesle. Kaşlarını çattı. Kamer benim ona teşekkür etmemden hoşlanmazdı. Elim yeni yeni çıkan sakallarına giderken, çenesini kastı. Huylanmış olmalıydı, özlemiş olmalıydım. "Kamer gerçekten teşekkür ederim, yanımda olduğun için, beni kurtardığın için. İyi ki varsın."

Hep ol.

Ona şu an çok başka şeyler söylemek isterdim. Ona şu an dilime dahi dökülmeyen, zihnimde dahi peyda olmamış şeyleri söylemek isterdim ama söylemedim. Sadece sakallarına sarılıp, gözlerine bakıtım. Bu bile onu ne kadar çok sevdiğimi anlamama yetmişti.

Yüzünde olan elimi kavrayıp avuç içimi öptü. Avuç içimi buseler-ken gözlerimi kapattım, o da gözlerini kapatıp tenimi kokladı. Allah'ım çıldıracaktım, bu nasıl bir içi içine sığmazlıktı?

Dudaklarını avuçlarım içinden çekerken elimi bırakmadan tekrar yüzüne koyup yanağını elime doğru yaslayıp bana masum masum bakıtı. "Teşekkür edecek kişi sen değilsin, benim." İç çekti, avuç içim yandı teninin soğuğunda. "Teşekkür ederim, beni bırakmadığın için. Sen benim sebebimsin."

"Neye?"

"Nefese."

"Peki ya bir gün olur da sebebin değil de sonun olursam?"

Güldü. Ama bu öyle acı ve öyle derin bir gülümsemeydi ki, insan karşısında kahkaha atmaya utanırdı. "Sen zaten benim sonumsun."

Sonra dilim lâl oldu. Konuşmak istesem de kelimeler intihar etti dilimin ucunda. Konuşamadım.

Elimi yanağından çekerken, dudaklarını ıslattı. "Önce karnını doyuralım sonra yapacak bir şeyler buluruz."

"Aç değilim," deyip dudaklarımı büzdüm. "Hem burada yiyecek var mı? Yani en son biz gelmediysek tabii."

"Hallettim ben o işi önceden, sıkıntı yapma," diyerek oturduğu yerden kalktı. Üzerindeki siyah tişörtün kollarını biraz daha omuzlarına doğru sıyırıp derin bir nefes aldı. Utanarak bakışlarımı kaçırdığım sıra, eğildi ve eliyle çenemi kavrayıp saçlarımı öptü.

"Şans dile kız, zehirlemem umarım seni."

"Senin elinden zehir de olsa yerim desem, kusar mısın?" diye sorduğumda, ellerini çenemden çekip, "O zehri yemezsen eğer, kustuğum yeri sana yalatırım," dedi. Midem bulanırken sesli bir şekilde güldü. Kanım kaynadı o gülüşe, saklamak istedim sesini.

"Doydum ya ben, gerçekten doydum." Alay eder gibi konuşmuş olsam bile, bunu ciddiye alıp, "Ulan hayatımda ilk defa yemek yapacağım ve sen tokum diyorsun öyle mi? Gırtlağına kadar tok olan biri, benim yaptığım yemekleri yemek için can atar," deyip elini ensesine götürüp fısıldadı: "Yani sonunun hastanede biteceğini hesaba katarsa tabii."

"Yakarsın sen mutfağı, ben yaparım otur," dediğimde beni durdurdu. "Az önce ne dedim ben sana? Yapacağım hiçbir şeye itiraz etmeyeceksin." Ve çekingen bir şekilde sordu: "Domates çorbasına domates giriyor mu?"

"Yok, sen hıyar doğra," deyip doğrulmaya yeltendim. "Kamer, Allah aşkına bırak, yeter ki aç kalayım ama yapma gözünü seveyim."

"Tamam gözümü sev, ama aç kalma," deyip sakince konuştu. "Azıcık güven güven. Öyle bir yemek pişireceğim ki en iyi aşçılar önümde şapka çıkaracak."

"Keşke bu gazları yemeğin altını yakmak için kullansan," dedim. Kamer daha fazla laf yetiştirmeden arkasını döndü ve televizyonu açıp, elime kumandayı tutuşturdu. "Uslu uslu dur."

"Peki çişim gelirse ne yapacağım?" diye sorduğumda duraksadı ve pis pis sırıtıp, "Şuraya çöğdürüver," dedi.

"Pislik," diye tıslarken, "Ha! Ben de nerede kaldı benim canım hakaretim diyordum," diyerek söylene söylene mutfağa gitti. Vakit kaybetmeden kapının arkasındaki beyaz önlüğü üzerine geçirip tezgâhtaki poşetleri kurcalamaya başladı. Seri hareketlerle işini yaparken domatesleri musluğun altına bırakıp üst raftan bir tencere çıkardı, lakin tencerenin kapağı çok şiddetli olmasa da yere düşmüştü.

"Sorun yok, sorun yok," dedi konuşmama müsaade etmeden. Kafamı sağa sola salladım ve elimdeki kumandanın tuşlarına hapsolup Kamer'i kendi ile baş başa bıraktım. Aslında yanına gitmemek için deliriyordum ama buna asla müsaade etmezdi, ben de sabretmeye karar verdim. Kafamı koltuğun yakasına yasladım ve rastgele bir kanal açıp kumandayı yere bıraktım. Arada Kamer'i kesiyor sonra hemen önüme dönüyordum. Acılarım yerini kurumuş yaprak gölgelerine bırakırken, şu an için sadece anı yaşamayı düşledim. Hiçbir şey olmamış gibi biz buraya sadece kafa dinlemeye gelmişiz gibiydi... Böyle olsun istedim.

Pencereden içeri sızan güneş ışığı odayı ısıtırken ayaklarımdan destek alıp, arkamdaki pencereyi açtım. Dışarıdaki hafif rüzgârlı hava saçlarıma esinti katarken serinlediğimi hissettim. Dakikalar dakikaları kovaladı. Kamer hiç konuşmadan yemek yapmaya devam ediyor benim merakımı bir hayli artırıyordu.

"Yardım lazım mı?" diye seslendim.

"Çeneni kapalı tutsan yeter," diye homurdandı. "Sıkıldım." Musluğu açıp ellerini yıkadı ve tezgâhın üzerinde duran tahta kaşığı aldı. "Oyuncak almayı unuttuk, tüh!"

"Kamer," dedim imalı imalı konuşarak.

"Söyle yavrum."

"Yok bir şey, adını söylemek istedim sadece," deyip iç çekerek dudaklarımı araladım. "Adın çok güzel, biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Egoist?"

"Evet, o benim."

"Bana bir kere adımla hitap eder misin?" diye sordum sonra. "Diana?" dediğinde kaşlarımı çattım. "Hayır, benim adım o değil."

"Evet, benim dilimde senin adın o," deyip omuz hizasından gözlerime baktı. Çenesi omzunun üzerindeki yerini alırken, "Ve sana bir tek ben öyle seslenebilirim," dedi.

Önüne döndü ve işini yapmaya devam etti. Pamuk şekerini bitirmiş üzgün bir kız çocuğu gibi tekrar önüme döndüm ve televizyon izlemeye başladım. Neredeyse aylardır adamakıllı bir şeyler izlememiştim. "Akşam film izleyelim mi?" diye sordum.

"Çığlık?"

"Hayır, korku olmasın, korkuyorum."

"Doğrusunu yapıyorsun zaten," dediğinde benimle dalga geçtiğini fark etmiştim. Gözlerimi devirip sıkıntıyla soludum. "Böyle daha... Daha güzel şeyler olsun."

"Bakalım," dedi ve nihayet elinde bir tepsi ile buraya gelmeye başladı. "Önce seni biraz doyuralım."

Dudaklarımı ıslattım ve ayaklarımı çekip daha münasip bir şekilde otururdum. Kamer sehpayı önüme çekerken, tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. Gözlerim tepsiye giderken, şaşkınlığıma engel olamadım. "Taze fasulye?"

"Beni hafife alma demiştim."

"Taze fasulye," dedim tekrar dile getirerek. "Kamer bu gerçek mi? Bunu sen mi yaptın cidden?"

"Tabii ben yaptım," deyip tepsinin üzerindeki ekmek diliminden bir parça alıp ağzıma uzattı. Ekmeği yavaşça çiğnemeye başlarken, derin yuvarlak kâsedeki çorbadan bir kaşık aldı. "Domates çorbası?"

"Tanışmadınız mı siz daha önce?" diye sorduğunda kaşığı çoktan doldurmuş ağzımın içine itmişti. Sıcak bir sıvı damağımdan aşağı kayarken tadını hissetmeye çalıştım. Ne çok kötüydü ne de çok iyiydi. "Yaşasın güzelime."

"Ben içebilirim," dedim elindeki kaşığa uzanırken. "Kızım hastasın şu anın tadını çıkar. Ne istiyorsun sana hizmet ediyorum işte."

"Yok ben içerim," dedim elinden kaşığı alırken. Kamer ters ters bakıp bıraktı. "Al iç, al!"

Güldüm ve kaşığı kavradım. Bir parça ekmeği ağzıma atıp ardından çorba içtim. Ağzımdakileri yedikten sonra, "Eline sağlık," dedim.

Beni duysa da oralı bile olmamıştı. Çorbamdan birkaç kaşık daha aldıktan sonra taze fasulye tabağını önüme çektim. Gayet güzel görünüyordu, bunu cidden Kamer mi yapmıştı? Çatal yardımıyla ağzıma attığım fasulyeler, şaşkın bir duygu seli içerisine sürüklenmemi sağlarken yemeğin lezzetine kapıldım.

Şakaydı, bunu Kamer yapmış olamazdı.

"Bunu senin yaptığına yemin eder misin?" diye sordum ciddi ciddi.

"Yo, etmiyorum."

"Kamer ciddi bir şey sordum, bunu gerçekten sen mi yaptın?" İnanmak çok güçtü, inanıp da gerçek olması daha da güç olacaktı. "Niye yalan söyleyeyim ki?"

Güldüm. Kafamı mutfağa çevirdiğimde tezgâhın üzerinde, çöp kovasının arkasında duran konserve kutusu gözlerime ilişti. Kendime engel olamadan daha çok gülerken Kamer'e baktım. "Neyse ki konserve yemeklerini pek sevmiyorum. Bunu senin yapman daha iyi olmuş."

Kamer bir şeylerden şüphe edermiş gibi homurdanmaya başladığında yemeğimi bitirdim ve tepsiyle birlikte mutfağa girdim. Yorgundum ama bu katlanılamayacak derecede değildi. Sadece kendimi dalından kopmamış kuru bir bitki gibi hissediyordum. Yaşamıyordum ama hayattan hâlâ bir beklentim vardı.

Bulaşıkları musluğun altına bırakıp, sakin adımlarla yanına gittim. Bacaklarımı karnıma doğru siper ederken, çenemi dizlerimin üzerine koyup öylece bir noktaya sabitlendim. "Sence bunu kim yaptı?"

Aklındaki ismi dile getirmesinden korktum çünkü kimi söyleyeceğini biliyordum. Kamer bacaklarını hafifçe aralayıp daha rahat bir pozisyona erdi. "Kim olduğunu biliyorsun," dediğinde gözlerim gözlerine ulaşmak istedi fakat benimle göz teması kurmak yerine kaçıyordu.

"Hakan mı? Kamer bu çok saçma, o asla bana zarar vermek istemez."

Ve zifiri bakışları ürkek harelerimin içine sindi. "O bana bunu yapmaz, şu bana böyle davranmaz... Zaten başına ne geliyorsa o toz kondurduğun kişiler yüzünden geliyor."

Çenemi dizimin üzerinden kaldırıp ona boş boş baktım. "İhtimal veremiyorum. Hakan bunu yapacak kadar aklını yitirmiş olamaz."

"Onun aklına sokayım," dedi buz dağının üzerine savurduğu, nefret ateşiyle.

"Mirza?" dedim bir anda. "Belki o yaptı, hatta kesin o yaptı." Evet, en yakın şüpheli oydu. Kamer'den alması gereken bir yüzük ve yarım kalmış bir mesele vardı. Kamer bana alaylı bir şekilde bakarken, tavrını anlamaya çalıştım. "O it herifi korumaya çalışıyorsun." Hakan'dan bahsediyordu.

"Ne alakası var, ben sana seçenek sunuyorum sadece."

"Sunma," dedim emir verir gibi. En ufak bir pürüz sinirlerini zıplatmaya yetiyordu. "Sen bu konu hakkında yorum da yapma. İyisin, iyiyim. Gerisi benim meselem."

"Peki ya yanan o tamirhane nasıl eskiye dönecek, onca emek nasıl yeniden dirilecek?"

"Zarar çok yok," diye geçiştirdi. "Bu başıma ilk kez gelmiyor, alıştım. Beni düşürmeye çalışan bir sürü insan var ama ben her seferinden onları da kendimle birlikte düşürüp ayağa kalktım ve üzerlerine basıp geçtim."

Bunu yaptığından bir an için bile tereddüt etmedim çünkü yapardı ve yapacaktı.

Gözlerimi kırpmadan onu izlemeye başladım. Pencereden içeri soğurulan ılık hava tenimi ısırırken, yanık kolum göz aklarıma düşmüştü. Acaba kalıcı bir hasara yol açacak mıydı? Zihnimin içindeki kirlileri sepete attığım sıra, Kamer gözlerini sımsıkı kapattı ve kafasını koltuğun başlığına yaslayıp bana döndü. Göz bebeklerimiz birbirine sarıldığında ona gülümsedim. Bana gülümsedi. Bu, dışarıdaki havadan daha çok ısıtmıştı içimi.

"Bugün o, bu, şu yok... Bugün sadece biz varız," dedi yumuşayarak. Başımı belli belirsiz salladığımda, eliyle yanık kolumu kavradı. Derime iğne batarmış gibi bir acı hissetsem de bunu belli etmedim. "Şu bile yetiyor, şu görüntü bile yetiyor kendime sövmeme."

"Yapma," dedim tok bir sesle. "Kendini suçlu hissedip durma, yara bu kanar ve kabuk bağlar." Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Mühim olan o kabuğun tekrar deşilmemesi."

Biz en başından yenilgiydik. Biz, mağlup iki ruhun zaferlerle taçlandıramadığı bedenlerdik. Birçok kez kanadık, birçok kez kabuk bağladık doğru ama her seferinde yeniden deşildi o yaralar ve biz buna engel olamadan çok ezildik. Bundan sonra ne olur bilmiyorum, başıma daha neler gelir bilmiyorum. Tek bildiğim ne yaşarsam yaşayayım onunla birlikte yoluma devam edeceğimdi.

Kamer kolumu yavaşça yerine bıraktı ve neşeden uzak bir sesle güldü. "Hadi seni yıkayalım."

Kafamı koyduğum yerden kaldırdım. "Ben yaparım." İtiraz edermiş gibi o da kaldırdı kafasını. "Zaten yaralısın, koluna su değerse ciyak ciyak ötersin."

"Bahaneye bak hele," dedim neşeyle. Kamer duraksadı. "Bakıyorum... Çok güzel bir bahanesin."

Ondan kaçamazdım ki, kaçamamıştım da. Birlikte banyoya girdik. Kamer suyu ayarladıktan sonra bana döndü ve karşımda dikilip tişörtümün eteklerini kavrayıp yukarı kaldırmaya başladı. Kolumu hiçbir yere değdirmemeye çalışarak özen gösterirken, yutkundum. Sonunda üzerimdeki tişörtü çıkarıp kenara attı. Pantolonumu da çıkardıktan sonra birlikte banyoya yürüdük. Kamer üzerindeki siyah tişörtü bir çırpıda çıkardı ve duşakabinin dışına atıp kapıyı kapattı. Ayaklarım ıslak zeminle buluştuğunda, ufacık bir ürperti tenimi teğet geçti. "Kolunu hafifçe kaldır ve omzumun üzerine koy, oraya su değmesin." Kamer'i onayladım ve dediğini yaptım.

Kolum geniş omzunun üzerindeki yerini alırken, ona bu kadar yakınken uzak kalmaya çalışmak epey zor oluyordu. Biz aramızdaki kırgınlığı atmış mıydık bilmiyorum, sadece artık birbirimizi kırmak istemediğimizi ama ne yaparsak ne yapalım illaki kırılacak bir şey bulduğumuzu biliyordum.

Kamer musluğu açtı ve fıskiyeyi yavaşça saçlarıma tuttu. İrkilirken gözlerimi kırpıştırdım. Bunu fark etmiş olacaktı ki güldü. Gözlerim kapalı da olsa, güzel güldüğünü hissedebiliyordum. Saçlarımdan akan su, bedenimde uzun ve seri bir yol çizerek zemine ulaştı. Saçlarımın tamamını ıslattıktan sonra fıskiyeyi yerine taktı ve avucunun içine bir miktar şampuan sıkıp saçlarımın üzerine sürdü. Gözlerimi araladım ve gözlerine baktım. Bana bakmadan, iki elini kullanarak şampuanı saçlarıma yedirmeye başladı. Dokunuşu öyle naif ve öyle kırılgandı ki, kendimi bulutlar kadar hafif hissetmiştim.

"Nasıl oluyor da bu kadar yumuşacık dokunabiliyorsun?" diye konuştum. Bu bir soru değil, kendi kendime konuştuğum bir şeydi ama bu onu soruymuş gibi algıladı ve cevaplama gereksinimi gösterdi. *"Çünkü sana kıyamıyorum."*

Kamer saçlarımı köpükledikten sonra fıskiyeyi tekrar açtı ve saçlarımın üzerine tuttu. Gözlerimi kapattım ve kendimi ona emanet ettim. Zaten çoktan etmiştim. Koluma su değdirmemeye özen göstermiş ve bunu başarmıştı. Vücudumdan akan köpük yerini daha duru bir bedene bırakırken Kamer'e baktım. Saçları nemliydi ama ıslanmamıştı. "Ben de seni yıkayayım mı?" diye sordum.

"Kolunu zora sokarsın boş ver, hem boyun yetişmez ki," deyip güldü.

"Parmak uçlarımı kullanırım ben de," dediğimde çarpık gülüşü yeniden yansıdı yüzüme. Kolumu omzunun üzerinden yavaşça kaldırdım ve fıskiyeyi elime aldım. Evet, boyu benden uzun olduğu için parmaklarımı kullandım. Kamer buna izin vermeden beklemediğim bir anda belimi kavradı.

Eli tenime değerken, dudağımı ısırdım. Bana mayhoş bir bakış atarken beni vücuduna yapıştırıp hafifçe kaldırdı. Karnım, sert kaslarına değdiğinde bunun dudak ısırmakla geçemeyeceğinin farkındaydım. Çok fazla yakın temas, beni sersemletiyordu. Ayaklarımı ayaklarının üzerine koyduğunda, belimi hâlâ tutuyordu. Nefes aldığımı unutmuştum sanki. Birkaç santim yukarı ulaşırken kafasını eğip, gözlerini dudaklarıma kaydırdı. "Sen yorma o güzel ayaklarını, ben taşırım seni."

İstemsizce benim de gözlerim onun dudaklarına kaydı. Özlemiştim, onu. Ona özgürce dokunmayı çok özlemiştim.

Kamer bir eliyle belimi tutmaya devam edip, bir eliyle yanık kolumu sudan uzak tutmaya çalışarak duşakabine yasladı. İnanılmaz yakındık, çok yakın. Alıp verdiğimiz nefesler sayesinde, duşakabinin camları buhardan gözükmüyordu. Fıskiyeyi kısık bir ayarda tutup, saçlarını ıslatmaya başladım. Bunu yaparken çok zorlanıyordum çünkü gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyordu.

Siyah saçları tamamen ıslandığında, diğer şampuandan bir miktar saçlarına sıkıp tek elimle onu saçlarına yedirmeye başladım. Köpükler artmaya başladığında gözlerini kapattı. Bunu fırsat bilerek onu izledim. Sonra da kendime engel olamadan köprücük kemiklerini öpüp geri çekildim.

"Huylandırma kız," dedi tiz bir sesle.

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Saçlarını yıkadıktan sonra birlikte banyodan çıkıp kurulandık. Kamer önceden her şeyi ayarlamış olmalıydı ki temiz kıyafetlerimi giyebilmiştim. Saçlarım nemli bir şekilde aşağı indik. Derim, kremi emdiğinde Kamer yeniden sürdü.

Gün ağarıyordu. Güneş varlığını silik bir toz gibi yeryüzünden çekerken, lacivert bir örtü siyaha meydan açıyordu. Tüm gün sadece sustuk ve birbirimizi dinledik. İnsanın karşısındakiyle sustuğu an birbirini en iyi anladığı andır aslında çünkü dil değil de gözler anlatır birçok şeyi. Dilin görevi gözlerin sevgisine kadar sürerdi.

Akşam olduğunda onunla evin önündeki büyük koltuğa kurulduk. Hava soğuk değildi ama üzerimize battaniye almıştık. Kamer beni kendine çekerken, kafamı onun göğsüne yasladım ve ayaklarımı koltuğun üzerine uzattım.

Ay, tam tepeden bizi selamlıyordu. Etrafta ses çıkaran böceklerden başka kimse yoktu. Battaniyeyi üzerime iyice örttüğünde, "Üşümüyorum," dedim. "Banyo yaptın, hasta olursun," diye uyardı.

"Sen de yaptın," dedim aniden.

"Boş ver sen beni," diye geçiştirdi. Elleri saçlarıma giderken gözlerim kendiliğinden kapandı. Huzur muydu bunun adı? Uzun zamandır hasret çektiğim şey bu muydu?

"Keşke hep böyle kalabilsek," diye mırıldandım. "O kadar huzurluyum ki şu an, sanki onca kötü şeyi yaşamamışım gibi."

"Şş," dedi Kamer güven verir gibi. Sesi saçlarımın diplerine değerken, iç çektim. "Kötü şeyleri düşünmek yok, anı yaşa."

Ona ayak uydurmak adına sustum ve gökte ki aya baktım. Üzerinde isimimiz yazılıydı sanki. Bizim için ışıldıyor, bize haykırıyordu. "Ay," dedim isli bir sesle. "Çok güzel."

Yanağını kafamın üzerine koyup, kollarıyla bedenimi sarmaladı. "Sen güzelsin çünkü."

Ona kedi gibi sokulmak istedim. "Göğsün sıcacık Kamer, ne zaman üşürsem yerim var değil mi burada?"

Elleri sakince bedenimi tırmanarak çeneme ulaşırken, kafamı göğsümden kaldırdı ve beni kendine çevirdi. Hâlâ ona yaslanıyordum, parmaklarımı çenemi kavrarken bana yaklaştı. Burnu burnuma değiyordu. "Senin yuvan benim göğsüm, anahtarı sen de." Ve bedenini hafifçe kaydırıp mesafemizi eşitledi. "O anahtar dudaklarımızın kilidini de açar."

Kirpiklerimiz birbirine değdiği an yutkundum ve konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Kamer..."

"Bir şey söyleme," dedi boğuk bir sesle. "Sadece bana yardım et."

"Ha?" dediğim an dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Şaşkın, garip ve özlem dolu bir duygu selinin içine girdim. Beni öpmeye başladığında gözlerimi yumdum. Kalbim ağzımın içinde atıyordu sanki bilakis yanaklarım alev alevdi. Beni kendine iyice kendine yaslarken, elleri yanağıma çıktı. Erkeksi ve sert nefesi tenimin bariyerlerine çarparken giderek büyüyen alevi kontrol edemedim. Beni her geçen saniye daha çok ve daha sert öpüyor ona karşı koymamı engelliyordu. Karşı koyamadım da zaten, dediği gibi ona yardımcı oldum. Çünkü ikimiz de bunu istiyorduk.

Elleri yanağımdan inerken, sırtımı sıvazlayarak belime kadar sürdü. Bel çukurumda sabitlediği ellerini oynatmadan baskı uygularken, dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma doğru yola çıktı. Dudakları boynuma kadar indiğinde, derin derin nefesler alıp vermeye başladım. Hayır, bu kadarına hazır değildim. "Kamer..." dedim kesik kesik. Ve geri çekildim. "Bu... Ben... Olmaz yani..."

Kamer bana korkarak baktığında bakışlarımı kaçırdım ve dağınık saçlarımı kulağımın ardına sıkıştırdım. Gözlerine bakmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Ellerini belimden çekerken, boğazımı temizleyip dudaklarımı ıslattım. "Özür dilerim," diye fısıldadım içime içime söylenirken. "Aslında..."

"Saçmalama," diye konuştu bir anda şaşırarak. Cesaretimi topladım ve gözlerine baktım. Bir şeyler söylememi bir şeyler yapmamı istiyordu. Ona bakarken zihnimin derinliklerinden bir düşünce doğdu ve onu dilime düşürmeyi hedefledim.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim kısık sesimle. "Ama kızma tamam mı? Ben zaten utanıyorum ya da buna hakkım yok belki ama sormak istiyorum işte."

"Sor," dedi buz gibi sesle.

O an gözlerine bakabileceğim en cüretkâr bir biçimde baktım ve konuştum: "Sen daha önce kaç kişi..." Bundan çok utanmıştım, bundan nefret etmiştim. "Anla işte."

Kamer şaşkınlık ve bozgunluk arasındaki çizgi de yerini alırken, "Ne gerek var ki şimdi böyle bir soruya?" diye geveledi.

"Kamer, kaçma lütfen," dedim kırık bir sesle. Biraz emrivaki konuşmuştum. Bana baktı, ama neler görüyordu bilmiyordum. "Bana ilişkilerinin tek gecelik olduğundan bahsetmiştin. O kadar mıydı hakikaten?"

"Bunların bir önemi var mı senin için?" diye sordu. Şu an yaptığı şey laflarımı çarpıtmak, cevap vermekten kaçmaktı. "Önemi olmasa sormam herhalde değil mi?" diye itiraf ettim. Onu başka bir kadına dokunurken düşlemek, kalbime hançer saplamaktan farksızdı. Oysa ikimizin de birbirimizden önce çok başka hayatları vardı.

"Ben seninle birlikte Kamer'im. Bu adam sen varsan bir anlam ifade ediyor. Senden başkası yok," dedi. Üstü kapalı verdiği cevaplar beni tatmin etmemişti. Gözlerimi yumdum ve başımı usulca kaldırıp bana bakan gözlerine sabitledim. "Öyle ama... Hani olur da sıkılırsan benden ve gitmek istersen..."

Güldü sözlerim askıda kalırken. "Senden gitmek mi? Daha sana gelemedim ki senden gideyim."

Parmaklarımla oynamaya devam edip, sıkıntılı nefesler alıp verdim. Kamer doğruldu ve ses tonunu artırdı: "Sence ben uçkuruna düşkün bir adam mıyım? Tek derdim senin bedenin mi?" diye sordu. "Evet seni istiyorum, hem de çok. Çok..." Ağzım aralandı. Gök yarıldı ve ay süzüldü üzerimize. "Ama sen benimlesin. Beni sana çeken şey de bu zaten. Seni asla zorlamam, seni hiçbir şey için zorlamam." Elleri yüzümü kavradı, gözlerimi kapattım ve avucunun içine yattım. "Senden gidemem, gitmem. Çünkü senden başkası yok. Sen varsın, yalnızca sen varsın benim için."

Söylediği her söz kalbimi işliyor, harfler uç uca eklenip ruhumun perdesinden içeri giriyordu. "Ne kadar sürerse sürsün seni bekleyeceğim, ömrümün sonuna kadar olsa bile... Yeter ki yanımda ol."

Gözlerimi açıp ona sarıldım. Sancılarımı unuttum, yok saydım. Ellerimle saç diplerini severken kulağına fısıldadım: "Yanındayım, hep yanında olacağım."

Elleri sırtımı sahiplenirken burnunu saç diplerime gömdü. Onu özlemiştim, ona hasrettim ben. Saçlarımı öptü, saçlarını öptüm. Gecenin ağırı bizim içindi. Daha sonra beni tekrar göğsüne yatırdı ve saçlarımı sevmeye başladı. Ninni gibiydi dokunuşu, içim gidiyordu.

"Yanındayken bile özlemek dedikleri buymuş demek," dedi pare pare dökülürken kelimeler. "Özlemek bile zayıf kalıyor aslında."

Ona daha çok sarılırken kafasını eğip, dudaklarını saçlarımın arasına daldırdı.

"Ne demiş Nazım Hikmet: *Herkese selam sana hasret.*"

Sana özlem, sana hasret...

"Aymira..."

Kaşlarımı çattım, adımı söylemişti. Bu çok farklı ve güzel hissettirmişti. Şaşkınlığımı belli etmeden konuştum. "Efendim?" Teni hâlâ sıcacıktı. Ellerimi göğsünün üzerine koydum. "Yok bir şey, adın çok güzel söylemek istedim."

Kalbin çok güzeldi, kıyamadım sevdim.

"Kamer..."

"Efendim?"

"Yok bir şey, sesini duymak istedim."

Duraksadı ve sesindeki şefkat ensemdeki ay dövmesinin içine aktı. Ellerim köprücük kemiğindeki çukura tırmandı ve orada durdu. Ay üzerimize ışıldadı ve biz sustuk. Çünkü kelimeler dilimizi terk edip kalbimizin ritmine yer verdi.

Kalbin çok hızlı atıyor Kamer, tıpkı benimki gibi.

Olur da bir gün kalbim atmazsa, beni yuvamda kabul gör çünkü anahtarı bende olan bir evin, ruhumdaki ölüyü bile sahiplenmesini isterim.

Mutluluk... Nefes aldığım süre boyunca adı gibi hissettirdiği şeyler kadar uzak olan duyguydu. Ervahımın perdelerini kaldırsalar, pencerenin arkasından içeri oluk oluk acı ve sızı akar. Her bir satır başında derin bir nefesin tadı hissedilir benim cümlelerimde. Harflerin üzerine yıkıldığı paragraflar koca bir acıyı doğurur sayfalara. İşte tam da mutluluk olur benim noktamda.

Kamer... Nefes aldığım süre boyunca başıma gelen en güzel şeylerden biri. O, bana acıyı bile sevdiren, bana acıyı sevdirirken bile beni mutlu edebilen tek insan.

Yanımda, başım göğsünün üzerinde, ellerim boyun girintisine saklanmış... Yeni yeni uzayan sakalları batıyor alnıma ama öylesine yumuşak ve öylesine hoş bir ürperti veriyordu ki bedenime, tüm gece boyunca bunu hissetmek adına uyumak istemedim hiç.

Gözlerimi aralamadan anında gülümsedim. Biliyordum çünkü buraydı. Zaten o hep benim yanımda olurdu, beni bırakmazdı ki hiç.

Sessizce soluklanırken, gözlerimi araladım hafifçe. Tenimin teniyle teması müziksiz bir dansın ortasına itmişti beni. Müzik yoktu, dans yoktu ama biz birdik. Onun elleri belimi sarmıştı, benim ellerim saçlarını. Hayal ettim, gözlerimi açtığımda kötü ruhlar olmasın, bize acı aşılayan karakterler olmasın diye. Ve açtım gözlerimi... Güneş iliştı anında göz bebeklerime.

Tüm gece boyunca burada uyumuştuk. Gövdelerimizi yarı yarıya kapatan bir battaniye, birkaç kuşun telaşlı sesi ve varlığına minnet duyduğum onun nefesi. Işığın etkisiyle kırpışan gözlerimi Kamer'in yüzüne çevirdim. Başımı biraz daha geriye atarak yüzünü gözlerimin filelerine daha net düşürmek istedim. Nedensizce gülümsemeye başladım. Yo, nedensiz olması ona hakaret olurdu aslında. Benim gülümsemek için bir nedenim vardı.

Usul usul gezindim suratında. İlk kez kaşları çatık değildi, tamam belki biraz daha yumuşak sayılırdı. Dün yaptığımız banyo sonrası kuruyan saçları fazla dağınıktı, tıpkı benimkiler gibi. Uyanmasını istemiyordum, başımı göğsünden kaldırmak istemiyordum...

Usulca kıpırdanmaya başladım. Belimi sıkı sıkıya kavrayan ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama beni öylesine yapıştırmıştı ki bedenine sanki ondan kaçacakmışım gibiydi. Olabildiğim kadar sessiz olup, hareketimi en aza indirgeyerek ayağa kalktım. Uyanmamış, sadece ağzının içinden kısık kısık homurdanarak başını diğer tarafa devirmişti.

Dudaklarımı sımsıkı kapattım ve battaniyeyi yukarı doğru çekip üzerini örttüm. Daha sonra etrafa bakınma gereği duydum. Kimse yoktu, evin etrafı çitlerle örülü birkaç çam ve meşe ağacı vardı. Eve girdim ve direkt lavaboya girip elimi yüzümü yıkadım. Daha sonra kolumun üzerine yanık kremini sürerek mutfağa geçtim. Kolum düne nazaran daha az sancılıydı, günden güne bu sancı evreleri körelecekti de.

Mutfağa girdiğimde yaptığım ilk iş, çay suyu koymak oldu.

Sonra buzdolabının kapağını açtım. İçinde pek bir şey yoktu, sadece birkaç günü idare edeceğimiz şeyler vardı. Gözüme çarpan zeytin ve peynir kutusunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Tekrar dolaba döndüğümde yumurta ve kaşar peynirine rastladım. Yani, en azından ona güzel bir omlet yapabilirdim. Gerçi o, çay ve sigarayı tercih ederdi ama olsun.

Saçlarımı dağınık bir şekilde toplayıp çayı demledim. İçimde garip bir his vardı. Garipti çünkü ilk kez böylesine mutlu hissediyordum. Sanki başımıza onca şey gelmemiş, tüm o soru işaretleri cevapsız bırakılmamış gibi. Burası geçici bir hevesti, eve döndüğümüzde tüm o soru işaretleri yanıt bulacaktı biliyordum... Ama mutluydum işte, sonu kötü bitse bile mutlu olmak istiyordum işte.

Mutfaktaki işlerimi hallettim ve omletin altını kapattıktan sonra son bir kez masayı kontrol edip Kamer'i uyandırmaya gittim, gidemedim...

Kamer uykulu uykulu karşımda dikiliyor, diğer yandan da sol gözünü ovalıyordu. "Saat kaç?" diye sordu. Sesi yorgun ve kısıktı. Dudaklarımı sarkıttım. "Bir önemi var mı ki?"

"Olmaz mı?" dedi elini gözünden çekerek. "Tansiyon haplarımı içmem lazım, aman vakti kaçırmayalım."

Güldüğümde kaşlarını çattı. "Ne o, komiğine mi gitti?"

"Gitmesin mi?" dedim tuhaf bir karşılamayla. Bana dümdüz bakarken, "Uyumak istiyorum ve sen böyle güldükçe uykumu kaçırıyorsun. Olur olmadık yerlerde gülerek hoşuma gitme, uykularımı düşman etme bana," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp ileri atıldım. "Uykunu alamadın mı gerçekten? Oysa ben çok güzel uyudum tüm gece."

"Biliyorum," dedi sakince. "Çok güzel uyuyordun."

Duraksadım. Yüzüne bakmaya çekindim, bakarsam yanacaktım yine, kızaracaktı yanaklarım al al. "Hadi çay demledim, omlet de yaptım seversin değil mi?" Ses tonum çok istekli ve hevesli çıkmıştı.

Masaya göz atmaya başladığında, donuk tavrı kaşlarımı çatmama sebebiyet verdi. Beğenmesini umdum. O yemek yerdi, yemek ayırt etmezdi hatta ama baş başaydık ve sadece onun için kahvaltı hazırlamıştım. Bunun bir anlamı vardı, olmalıydı.

"Omlet sevmem, ama yerim." Yüzümde çok farklı bir sima oluştu. Gözlerimiz birbirine değerken derin bir nefes alıp verdi. "Ama önce bir tuvalete gideyim."

"Tuvalete mi?" diye sordum saf saf.

"Hı hı," dedi başını sallayarak. "İnsanım? Hani bazı durumlarda gerekli falan oluyor ya, giderim değil mi?" Benimle resmen alay ediyordu. Omzumu silktim. "Gidersin tabii canım, sen öyle aniden tuvalet deyince..."

"Anında geliyor çünkü," deyip kaşlarını çattı. Siyah göz bebekleri içimi ısıttı. "Bu arada sen bana canım mı dedin?"

"Dedim, çünkü canımsın sen benim. Canım değil misin?"

Canımdan daha fazlasıydı, ama bu kadarını söylemeye dili varmıştı işte. Ben bir şeyleri söylemek taraftarı değildim, önemli olan hissetmek ve hissettirmekti. Onun bana güven sözleri edip durmasına gerek yoktu, sarılması yetiyordu veyahut benim ona teşekkür etmeme gerek yoktu omzuna yatınca anlıyordu.

Sevgi de böyleydi işte. Bir şeyleri itiraf edince mi sona kavuşacaktık? İşte! Sorun tam da burada başlıyordu. Ben son istemiyordum ki, ben onunla hiçbir şeye başlamamak adına böyle gitmek istiyordum. Biliyordum çünkü bir gün bitecekti bir şeyler, bir gün sonlar ayaklarımıza dolanacaktı bizim. Ama ben bunu düşlemiyordum. Sözlerden çok hisler vardı benim sahnemde ve ben hiç kapanmasını istemediğim bir oyunun başrolünü onunla birlikte paylaşıyordum.

Kamer, birkaç adım attı ve tek kolunu omzuma atarak sırtımı göğsüne yasladı. Ilık nefesi saçlarımın dibine akarken gözlerimi kapadım. "Sen de," dedi boğuk boğuk. "Benim canımın ta içisin."

Sızladı dudaklarım, uyuştu parmaklarım. Bu nasıl bir sarhoşluktu böyle, her yudumda biraz daha arzuladığım?

Elimden gelse hep böyle kalmak isterdim. Kolunu omzumdan çekerken, saçlarıma kuru bir öpücük bırakarak gitti. Gözlerimi kapattım ve sanki tüm çiçekleri ruhumun duvarına pay edermişçesine derin bir nefes aldım. Kızarttığım ekmekleri masaya koyarken, çayları doldurmaya başladım. Yüzümde hep bir tebessüm vardı. Sanki en başından beri buradaymışız, sanki en başından beri her sabaha böyle uyanıyormuşuz gibiydi.

Çaydanlığı tekrar yerine bıraktığım sıra Kamer sakince sandalyesini çekip oturdu. Elindeki sigara paketini masanın üzerine bırakırken, ben de karşısına geçip oturdum. Sessizlik devam ederken, parmakları bardağın belini kavradı. Bir yudumdan sonra, bana bakıp göz kırptı. "Yesene hadi."

"Yiyorum," dedim dalgınlığımı bölerek. Çatalıma uzandığım sıra benden önce davranıp, kızarmış ekmeğe uzanarak omletten bir parça aldı ve ağzıma doğru uzattı. "Aç ağzını."

Yüzümü ekşittiğimde, istikrarlı tavrını sürdürerek, "Açsana yavrum ağzını," diye tekrarladı. Gülümsememi bastırmaya çalışarak ağzımı açtığımda, ekmeğin ucundan bir ısırık koparıp kapattım ağzımı. Daha sonra kendi ağzına götürerek, bir parça da o ısırdı. Omleti yerken, çayımla boğazımı ısıttım.

Bardağından yükselen dumanlar havaya karışırken, çayından bir yudum daha aldı. Onu izlemeyi seviyordum. Öylesine, nedensizce... Hiçbir şey yapmadan televizyon izlemesini, çayını yudumlamasını, uyurken aldığı nefeslerin dansına kadar... Mühim olan ona bakmaktı.

Omletimden yemeye devam ederken, boğazını temizleyerek sırtını duvara yasladı ve sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. "Doydun mu?" diye sordum şaşkınca. "Hı," dedi boğuk bir sesle. Dudakları arasındaki sigara konuşmasına izin vermişe benzemiyordu.

"Ama daha hiçbir şey yemedin ki?"

"Doydum ben, sen doyur karnını," dediğinde, siyah Zipposuyla sigarayı yakarak zehirli dumanı içine çekerek soludu. Pek memnun olmasam da gözlerimi ondan çekip, bir adet zeytini ağzıma attım. Kamer öksürmeye başladığında, gözlerimi dehşete düşmüş gibi açtım. Sigarayı ağzından çekip öksürüğünü birkaç kez tekrarladığında ayağa kalkıp, "İyi misin?" diye sordum.

Beni yerime oturturdu. "İyiyim, dün gece dışarıda yattık ya, üşütüm herhalde."

"Keşke içeri geçseydik," dedim üzgün bir halde. Omzunu silkti. "Boş ver, son zamanlarda geçirdiğim en huzurlu geceydi."

Buruk bir tebessüm sindi dudaklarıma. "Benim de ama hasta olacağını bilseydim..."

"Hasta olmadım, ani bir öksürük sadece."

"Tamam, sigara içme bari," dedim dik bir sesle. Sol kaşı yukarı doğru kalkarken, "Gırtlağıma kadar da giyineyim mi?" diye sorduğunda aniden güldüm. Sen, Kamer Alptekin? Hem bu kadar romantik hem bu kadar sempatik olmayı nasıl başarabiliyorsun?

"Aman," dedim omzumu silkerek. "Ne yaparsan yap, düşünmüyorum."

"Düşün," dedi dümdüz bir sesle. "Sadece beni düşün."

"Peki."

"Peki?" dedi sorguyla. Tuhaf bir ânın ortasına itilmiş iki tuhaf insandık şu an onunla. Gözlerine bakıp başımı aşağı yukarı salladığımda, sigarasını dudaklarının arasına tekrar koyup içine çekti. Sigarayı du-

daklarından ayırırken dumanı dışarı doğru üfledi. Külünü, kül tablasının içine dökerken gözleriyle kolumu işaret etti. "Acıyor mu çok?"

Koluma baktım. "Acımıyor çok."

Dudaklarımı ıslatıp tekrar koyu gözlerine baktım. "Bir haber var mı? Yani bunu yapan kişiden?"

Başını çabucak sallayıp, "Yok," dedi. Omuzlarımı düşürüp gözlerimi belli bir noktada sabitledim. "Bunu yapan kişi ya benden nefret ediyor ya da bana bir şekilde zarar vermek istiyor."

Kamer, Hakan'dan şüphe ediyordu. Hatta direkt onun yaptığını düşünüyordu. Ben, onun kadar kararlı değildim elbet. Hakan benden nefret etmezdi, en azından son yaşadıklarımız onu nefrete sürükleyecek kadar büyümemişti. Bana zarar da vermek istemezdi, istemezdi değil mi?

"Bunu yapan kişi senin değil benim canımı yakmak istiyor," dedi Kamer gözlerimin içine bakarak. "Seni benimle vurmaya çalışıyor."

"Ben," dedim boşluğa düşmüş gibi. "Tüm bunlara bir anlam veremiyorum. Sen kimseye isteyerek ya da durduk yere bir şey yapmazsın. Kim senden ne ister?"

Güldüğünü duydum ama son derece soğuk ve neşeden uzaktı. "Birilerine dokunmadan da can yakmışım demek ki, vay anasını satayım."

Kamer sigarasını bitirdiğinde, ucunu söndürdü ve gözlerini kapatarak kafasını duvara yasladı. Zihninin içine görmek ve okumak istiyordum, ama şu an neler düşünüyor ve neler planlıyor kıyısından köşesinden bile tahmin edemiyordum. Bu can sıkıcıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum engel olamadan.

"Hiçbir şey."

"Emin misin?"

"Değilim."

Dirseklerimi masanın üzerine koyup, sol avucumla çenemi kavradım. "Ne zaman döneceğiz?"

"Dönmek mi istiyorsun?" diye sorduğunda, kafamı sağa sola salladım. Sanki bana bakıyormuş gibi. "Hayır... Burası bize hep iyi geldi ve çok huzurlu, o yüzden hiç dönmek istemiyorum. Ama..."

"Sen iyi olmana bak boş ver..."

Konuşmasını karşılıksız bıraktığımda, masanın köşesinde duran telefonu yüksek bir gürültü ile odayı çınlattı. Kamer homurdanarak

telefonuna uzanıp çabucak kilidi açıp hoparlöre aldı. "Vay Zeynep'im vay gülüm benim. Kız sen büyüdün de takdir mi aldın he?"

Kamer ile şaşkın şaşkın birbirimize bakmaya devam ettiğimizde, Andaç bir anda sesini kısıp, "Lan Kamer abim, ciğerim açmış telefonu susun," dediğinde kıkırdadım. "Ulan dingil, senden başka konuşan mı var? Kimi susturuyorsun sen?" Bu ses Çetin'e aitti.

"Kayınço sen karışma," dedi Andaç. Andaç'ın keyfi her zamanki gibi keyifliydi. Çetin bağırdı. "Lan başlarım kayınçona..."

"Çenenizin yayını sökeyim, susun lan."

"Büyüksün abim, sustuk."

Andaç'ın cevabıyla Kamer dişlerini sıkarken, "Ne var?" diye sordu.

"Yok bir şey abi, Zeynepler karne almışlar. Bana vermediler abi, ne bok yiyeceğim?"

"Bana ne oğlum, ne yersen ye," dedi Kamer umursamaz bir şekilde.

"Vallahi, Müdür Bey'e gidip bana kıyak geçmesini isteyeceğim, gerekirse onunla günah dolu bir gece bile geçirmeye hazırım."

Gözlerim irileşirken, Kamer'e tuhaf tuhaf baktım. Hemen Zeynep'in cırtlak sesi gürledi telefonun ucundan. "Pislik misin be?"

"Ya Zeynep, sen yanlış anladın gülüm, ben hani... Ticaret menfaat adına, yoksa sen sevgilini bilmez misin? Namus deyince akan şerefler durmazsa şerefsizim."

"Öylesin zaten," dedi oradan Çetin. Rutin laf dalaşları devam ederken Kamer, sıkıntıyla iç çekti. "Ulan sizin ben... Bunun için mi aradın? Zaten belgesiz geçecektin boş ver."

"Adam zeki, adam ileri görüşlü."

Andaç, Kamer'e karşılık verirken aklıma direkt Alper geldi. Acaba onun karnesi nasıldı? Kötü olmadığından son derece emindim ama onun ağzından duymak daha iyi hissettirecekti biliyordum.

"Andaç, defol," dedi Kamer soğukkanlı tavrını sürdürerek. O sırada soğuyan çayımı lavabonun içine döküp, bardağı tezgâhın üzerine bıraktım. "Neyse, gereksiz konuları kapatalım. Abi kaldım mı ben şimdi? Yani... Abi, bana karne vermediler, çünkü okula gitmedim."

"Lan oğlum."

"Tamam tamam," dedi Andaç anında. "Aymira nasıl? İyi mi?"

Gülümsedim. Arkamı döndüğümde Kamer dik dik bana baktı, sırtımı mutfak tezgâhına yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İyi."

"Ne zaman döneceksiniz?"

"Sana ne?" dedi Kamer bıkkınlıkla.

"Bana mı ne?"

"Ya oğlum, sen git müdürünle günaha falan gir," deyip telefonu eline aldı. "Çetin, ben seni ararım sonra." Biraz sonra Çetin'in mesafeli sesi duyuldu. "Tamam."

Kamer hoparlörü kapatıp telefonu kulağına götürdü. "Kapatıyorum, rahatsız etme lan bir daha saçma sapan şeyler için." Ve telefonu kulağından çekip hızla kapatarak, masanın üzerine bıraktı. "Cibilliyetine tükürdüğüm." Kamer dişlerinin arasından bir şeyler homurdanırken, "Onlara değer veriyorsun," deyiverdim.

Bana baktı, boş boş.

"Bu konuşmalardan bunu mu çıkardın?" dediğinde gözlerimi kapatıp açtım. "Evet, çünkü senin sevgini belli etmen şeklin bu, onlara karşı hep böylesin."

"Yanlış düşünüyorsun," dediğinde üzerine gitmek istercesine kollarımı göğsümden ayırıp tekrar yerime geçip oturdum. Kamer pozisyonunu korurken, sadece göz bebekleri takip etti gözlerimi. "Bana biraz onlardan bahseder misin?" diye sorup devam ettim. "Aileleri nerede? Ne yapıyorlar?"

Zeynep bana biraz bahsetmişti. Onlar kötü adamların ellerinde büyümüşler ve Kamer onları bulup, kurtarmıştı esaretten. Devamı yoktu, sadece bu kadardı. Acaba başka bir kardeşleri var mıydı? Yahut anneleri yaşıyor muydu? Evde bu konuların bahsi hiç geçmiyordu, Aytaç içine kapanık olsa da bunları düşündüğünü tahmin etmek pek zor olmuyordu.

Kamer dudaklarını sıkı sıkı birbirine kenetlerken, bakışlarını kaçırdı sanki kaçırmak istedi. O daha fazlasını biliyordu, hep daha fazlasını bilirdi ama benimle sadece anlatmak istediği yere kadar konuşurdu.

"Bir önemi yok," dedi Kamer soğuk bir sesle. Kaşlarım çatıldı. "Demek önemli şeyler var," dedim. "Bana anlatmanı isterim, ben de artık sizden biriyim."

"Bizden birisin bunun aksine konuşmadım hiç, sadece," deyip kafasını salladı sol tarafa doğru. "Boş ver."

"Zeynep bana, onların kötü adamların ellerinde büyüdüklerinden ve onları senin kurtardığından bahsetmişti. Öyle mi cidden?"

"Öyle," diye yanıtladı geçiştirerek. "Yoluma çıktılar ve onları kurtarmam için resmen gözümün içine baktılar..."

"Kurtarmak?" dedim sorguyla. "Kamer bana anlatsana bir şeyler?"

"Sana anlatmak istemiyorum bir şeyler," dediğinde sesindeki ufak dirençim tebessüme yol açtı. Konudan kaçarcasına, bardağını tekrar dudakları arasına aldı ve muhtemel ılık çayı yudumlayarak sert sayılmayacak bir şekilde masanın üzerine bırakıp gözlerime baktı. "Biraz işim var, birkaç saatliğine ortalarda olmayacağım."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum tedirgince. Dağınık saçlarının birkaç teli alnına dökülürken, "Dayı'ya uğrayacağım sonrası benim meselem," deyip ayaklandı. Onunla birlikte ben de ayaklandım. Yutkunarak karşısında dikildiğimde dişlerimi sıkıp, "Kamer? Bir sorun yok değil mi?" diye sordum. Her nereye gidiyorsa gitmesini istemiyor, beni yalnız bırakmasına razı olamıyordum.

"Hayır, yok," dedi güven veren bir sesle. Ama içim bir türlü feraha ermiyordu. Siyah tişörtünün kollarını yukarı doğru çekerken, elleriyle dağınık saçlarını hoyratça geriye doğru savurdu. "Kapıyı üzerine kilitlememe gerek yok herhalde?" diye sorarken gözlerimi devirdim. "Merak etme, kaçmaya çalışsam bile en fazla çitlerin dışına çıkarım. Buraya yabancıyım."

Kamer bana biraz şaşkın ve biraz da alaycı bir bakış atarken, başımı sağa sola salladım. "Ne kadar süre ortalıkta olmayacaksın?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "İşlerim biter bitmez hemen geleceğim."

"Kamer?" dedim çekingen bir tavırla. "Hm?" dedi mayhoş bir ses fırar ederken dudaklarının arasından. Nedensizce az sonra söyleyeceğim şey için vücudum garip bir ısının esiri altına girmişti. "Bir kere sarılayım mı? Sımsıkı böyle..."

Önce duraksadı, sonra kaşları çatıldı. Keşke doya doya haykırabilseydim bazı şeyleri. Dudaklarımın kuruduğunu hissettiğimde kollarını hafifçe açıp, "Gel buraya," deyip beni kendine çekti. "Salak mısın nesin sen ya?" Kolları sırtımı kavrarken, gülmeden edemedim. Çok mutluydum, haddimden fazlasını hissettiğimi düşünüyordum. Parmak uçlarımdan destek alıp usulca dikleştim. Ellerim saçlarının dibini severken, elleri saçlarımı ezberledi.

"Bir kere sarıldın," dedi yavaşça. Sesi tenime akıyordu. "Bir kere de öpsene."

Boşluğa düşmüş gibi kalırken, cildimde yavaştan çoğa doğru giden sıcaklık fark ediliyordu. Kollarımı sırtından çekerken, dudaklarını ya-

nağına bastırdım. Yeni yeni çıkan sakalları dudaklarıma batsa da bu mutlu etmişti beni.

Gözlerim kapalı bir halde onu koklayarak öperken, kalbimin içinde ağır bir taşın zelzelesi bedenimi sarstı. Geri çekildim ve karşısında dikildim. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu, sanırım bendeki bu tavrı çözümlemeye çalışıyordu. Ama tavır değildi bu, içimden geliyordu sadece.

"Kapıyı ben gelene kadar kimseye açma ki zaten bir gelen de olmaz," dediğinde başımı aşağı yukarı salladım. "Canının istediği bir şey var mı? Gelirken alayım?" diye sordu masum masum.

Dudaklarımı sarkıttım. "Bilmem ki, bir şey istemedi canım."

Kamer itiraz etmeden soluk aldı. "Neyse, bir şey olursa ara beni tamam mı? Birkaç saatliğine de olsa yalnız bırakmak istemiyorum ama halletmem gereken işler var."

"Yok, hallet sen işlerini. Dert etme beni, valla bak," dedim rahat bir biçimde. Kamer güldü. "Valla bakıyorum, valla çok güzel bakıyorum."

İçim ısındı. Masanın üzerindeki telefonuna uzanıp, özensizce ana ekrana göz atıp daha sonra telefonu cebine atıp geri adım attığında, aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kıstı. "Kremi sürmeyi unutma sakın."

"Unutmam," dedim onu takip ederek. Tepkisizce dış kapıya yönelip ayakkabılarını giydi ve arabasına binip uzaklaştı. Göğsümü temiz havayla doldururken kapıyı kapattım ve kilitleyip mutfağa geçtim. İçinde bulunduğum durum garip ve hoştu. Gitmişti ama gelecekti. O hep gelirdi ki zaten.

Direkt masayı toplamaya yeltendiğimde, Alper aklıma geldi. Karne almıştı, onu aramalıydım. Salona geçtim ve birkaç uğraş sonrası telefonumu buldum. Durağan tavırlarıma hareket kazandırarak Alper'i aradım. Biraz sonra telefonunu açtı ve heyecanla gülümsedim. Elimden gelse telefonun diğer ucuna uzanmayı isterdim.

"Abla?" dedi sakince.

"Ablam," dedim nefesime sarılarak. "Nasılsın?"

"İyiyim abla, karne aldık bugün," dediğinde gülümsemeye devam ettim. "Biliyorum. Nasıl karnen?"

"İyi," demekle yetinirken kaşlarımı çattım. "Nasıl iyi? Çok mu az mı?"

"Orta."

"Ha! Senin ortanı da biliyorum ben Alper Bey, anladım anladım," diye konuşurken koltuğun başlığına oturup, gözlerimi boş bir objeye

kilitledim. Alper'in gülüşü kulağımı tırmalarken, ellerini sırtımda hissetmiş gibi oldum. Daha sonra duraksadım. "Alper, okul bitti. Yurt ne olacak? Yani devam ediyor mu?"

Canım öylesine yanmıştı ki, sanki onu kapının dışarısına itmiştim. Ama yapamazdım, ben bile daha doğru dürüst kendimi koruyamazken Alper'i tehlikeye atamazdım.

"Yaz kursları başlayacakmış, buradayım abla sıkıntı yapma sen," dedi. Neden iğneleyici konuştuğunu hissediyordum ki, ondan öyle bir tavır beklediğim için miydi?

"Alper... Kızma bana lütfen. Şu önümüzdeki günleri bir atlatayım söz tatile çıkacağız."

"Abla niye kızayım? Hem benim de işime gelir, bu kurslara ihtiyacım var."

"Allah'ım ders manyağı mısın sen?"

Güldü. "Aslında," dedi utanarak. "Şirin vardı ya hani..."

"Ee?" dedim keyiflenerek.

"Sanırım o da gelecek bu kurslara."

"Ha ders bahane, Şirin şahane diyorsun?"

"Utandırma ya hemen," dedi kesik kesik. "Tamam sustum," dediğimde kısa bir sessizlik sonrası devam etti. "Peki sen nasılsın? İyi misin?" Gözlerim anında kolumdaki yaralara kaydı. Ona olanlardan bahsedemezdim, bunu ona yapamazdım. Zoraki bir biçimde konuşarak, "İyiyim ablam, merak etme sen beni," dedim.

"Emin misin?" diye sorduğunda iç çektim ve o sıra beklenmedik bir şey olup kapı çaldı.

İrkildim. Sebepsizce telefonu kavrayan parmaklarım titredi ve gözlerimi irileştirdim. "Alper ben seni sonra arayayım olur mu?"

"Abla, bir şey mi oldu?" diye sordu tedirgince. Kapı bir kez daha çaldığında ayaklandım. "Yok, yok bir şey. Kapatıyorum sonra ararım seni." Alper'in cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Kapının dışındaki kimdi? Yavaşça ilerledim ve ürkek tavrımdan ödün vermeden konuştum. "Kimsiniz?"

Harika bir soru olduğunu kabul ettim.

Cevap gelmediğinde tekrar sordum. "Size soruyorum, kimsiniz?"

"Korkma," dedi bir ses. Tüylerim diken diken olurken gözlerimi büyüttüm. "Kapıyı açar mısın?"

Ama bu... Şaşkınlığın ruhumu ele geçirdiği süreçte ne yapıtığımı ve ne yapacağımı hesaba katmadan kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm kişi, Kamer'in annesiydi.

Kalakalmıştım. Şu an böyle bir şeyin olacağını beklemiyordum. Kadına bir hayli garip bakarken onu izledim. Gözleri gözlerimin içini deşiyordu. Küt, kahverengi saçları biraz daha uzamış omuzlarından aşağı sarkıyordu. Koyu renk bakışları ona biraz daha mesafeli durmamı gerektiriyordu.

"Buyurun?" dedim kapıyı henüz ağzına kadar açmadan.

"Girebilir miyim?" diye sordu son derece donuk ve otoriter bir sesle. Duraksadım ve kur yapar gibi gözlerimi salona çevirdim. Kadın buna müsaade etmeden, "Kamer evde değil, az önce çıktı," diye konuştu.

Ufacık zaman diliminde şaşkınlık evreleri bir artıyor bir düşüyordu. Dudaklarımı ıslatıp tekrar kadına baktım. "Kamer evde yok evet, konu nedir peki? Beni yalnız yakalamak istediğinize göre konuşacaklarınız var."

"Konu ben ve oğlumla ilgili," dedi soğukkanlı tavrından ödün vermeyerek. Kamer'in annesi karşımdaydı, ona oğlum diye hitap ediyordu ve bu çok tuhaftı. Tuhaf olan oğlum demesi değil, Kamer annesinin adını bile ağzına zar zor alırken, Jülide Hanım'ın ona oğlum demesiydi. Kim daha sahipleniciydi bu durumda, hangisi daha gerçekçiydi? Aylarca, yıllarca arayıp sormayan kadın mı, yoksa bana söylemese bile kalbinde bir anne izi olduğunu bildiğimin adamın duyguları mı?

Bu anlamsız duruşmaların daha fazla uzamaması için kapıyı, pek istekli olmasa da açtım. Kadın bana bakmadan içeri girdi. Topuklu ayakkabıları ahşap zeminde tok sesler çıkarırken, her bir adım içimde filizlenen tedirginliğe beyaz bayrak açmaya başladı.

"Burası Şevkat'in yeri, değil mi?" diye sorarken yanıtı beklemeden devam etti. "Kamer'in burada olacağını bilmek bu yüzden zor olmadı."

"Şevkat dayıyı tanıyor musunuz?" diye sordum sessizce. Kadın koltuğa oturdu ve elindeki küçük çantayı yanına bırakarak gözlerime baktı. "Evet, biliyorum."

Şaşırmıştım aslında. Oğullarının hayatındaki insanları tanımaları şaşırtmıştı elbet. Eh, kendi oğullarını bile tam tanımamaları kadar olmasa da.

"Adın neydi?" diye sordu gözlerini kısarak. "Aymira," diye konuştum kendimden emin bir halde. Kadın kafasını belli belirsiz salladı. "Aymira, güzel isim."

Gerçekten kibar bir kadın mıydı, yoksa zoraki bir davranış mıydı bu?

Ayakta durmaya devam ettiğimde, "Otursana, ayakta kaldın," dedi. Çekingen bir şekilde oturdum. Eğer ki ileride Kamer'in annesiyle baş başa bir konuşma yapacağımı bilseydim, kendimi buna hazırlardım.

Jülide Hanım bana döndüğünde, gözleri koluma kaydı. Kaşları çatılırken, dudakları aralandı. "Koluna ne oldu?" Koluma bakıp, onu geriye doğru çektim. "Ufak bir kaza sadece."

Bir süre şüpheli davranıp, daha sonra elleriyle saçlarını geriye itti. Bu süreçte onu biraz tanıma fırsatım olmuştu. İnce ve narin elleri vardı, bakımlı bir kadın olduğu her halinden belli oluyordu. Ama hep bir mesafesi vardı insanlara karşı. Yani, oğluna bile bu kadar uzak olması düşüncelerimi destekliyordu. "Benimle konuşmak istediğiniz konu nedir?" dedim bir an önce. Boş ve ifadesiz bakışlarla süzdü beni. "Senden yardım istiyorum Aymira."

"Yardım mı?" dedim şaşırırken. "Hangi konuda? Ne gibi bir yardımdan bahsediyorsunuz?"

Derin bir nefes alırken, üzerindeki ceketin yakasını silkti. "Kamer... Oğluma ulaşmam için bana yardım etmeni istiyorum senden."

Ben ne yapabilirdim ki?

"Ama onun annesi sizsiniz, onu benden daha iyi tanıyor olmanız gerekmez mi?" dedim düz bir sesle.

Kadın benden böyle bir çıkışı beklemiyormuşçasına donuk donuk bakarken, "Oğlumu tanıyorum elbette, ama bu yeterli değil," diye söylendi. "Onun ruhuna ulaşmak istiyorum," deyip ses tonunu artırdı. "Ben oğlumu geri istiyorum."

"Onun ruhuna ulaşmak mı? Onu geri istemek mi?" dedim çıkışarak. Evet, bu tepkim kasıtlıydı. "Aylarca, yıllarca onu arayıp sormadınız... Çocukluğunda yaşadığı o kötü şeyden bile haberiniz yok değil mi?"

Canım neden yanıyordu?

Peki kadın, peki annesi neden bana bu kadar soğukkanlı bakıyordu?

Tepkimin şiddeti onu sarsmışa benzemiyordu. Sesimi az indirgeyerek, "Sizi" dediğimde beni durdurdu. "Her şeyi biliyorum." Buz kesti. "Emin ol, Kamer'in bile bildiği şeylerden daha fazlasını biliyorum. O geceye dair..."

"O geceye dair bir şeyler bildiğiniz halde, oğlunuzu bu acıyla yapayalnız bırakmayı mı tercih ettiniz?" diye sordum dik sesimle. Bu insanlığa, bu anneliğe sığar mıydı hiç?

"Bak," dedi sakince. Aksine onun kadar sakin kalamıyordum. "Oğluma defalarca gelmeyi denedim ama o bizi tercih etmedi, o gidip," derken yüzü ekşidi. "O çöplüğü tercih etti."

"Orası onun evi," dedim anında. Karşımdaki kadın sevdiğim adamın annesi dahi olsa, Kamer'i suçlamasına tahammül edemiyordum. Onu korumak ve ona sahip çıkmayı kendime borç edinmiştim.

"Onun evi biziz," dedi Jülide Hanım. "Her ne kadar bizi ailesi olarak görmese de onun bir anne ve babası var."

"Peki," dedim boğazımı temizleyerek. "Hiç düşündünüz mü? Kendinize hiç sordunuz mu? Sizi neden ailesi olarak görmüyor, size neden geri dönmüyor?"

Kamer bana ailesinden çok az bahsederdi. Hatta bu azlar bir elin beş parmağını geçemeyecek kadardı. Onları özleseydi veyahut merak etseydi dönerdi ama o bunu yapmamıştı. Elbette ki duygusuz herifin teki değildi ama bu duygular onu ailesine itecek kadar yoğun da değildi.

"Burada saatlerce bunu tartışsak bile bir sonuca varamayız," dedi pürüzlü bir sesle. "Senin de bir annen var..."

"Yok," dedim buz kesen bedenime inat. Kadın duraksadı, gözlerimi sıkmadan kadının gözlerine baktım. "Annem yok benim, ben küçükken öldü."

"Ben," dedi boşluğa düşmüş gibi. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim geçiştirerek. "Bunu bilmemeniz sizin suçunuz değil."

Kadın şaşkındı, sanki gözlerinin harelerinde üzgün ve mahzun bir bakış gizliydi. Bu konuları konuşmak ve deşmek istemediğim için rafa kaldırdığım soru işaretlerinin ortaya serdim. "O geceye dair, bildiğiniz şeyler... Yani ne kadarını biliyorsunuz?"

"Bunları söyleyemem," dedi aniden. "Sadece biliyorum, daha fazlasını."

"Daha fazlası?" diye sordum şüpheyle. "Raşit denen herife kadar mı?" Nedenini bilmediğim bir şekilde kadın gerilir gibi oldu. Bu detay gözlerimden kaçmamıştı. Kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerini bir süre sonra yeniden gözlerimde sabitledi. "Tek diyeceğim şey, hiçbir şeyin bildiğiniz gibi olmaması."

Ha?

Ne aklım ne duygularım beni bir sonuca ulaştırıyordu. Jülide Hanım'ın amacı yahut yapmak istediği şeyin ne olduğuna anlam veremiyordum. Mademki bir şeylerin doğrusunu bilip, bildiği halde susuyordu, bunca yıl oğlunun içindeki bu hırsı dizginlemek yerine neden uzaklaşmayı tercih etmişti?

"Ben anlamadım," dedim çatallı bir sesle. "Kamer..."

"Kamer zor günler yaşadı biliyorum," dedi araya girerek. "O gece, o kantine indiği anı biliyorum. Her şeyden haberim var lakin..."

"Lakin ne?" dedim sertçe çıkışarak. "Haddimi aşıyorsam özür dilerim ama tüm bunlara aklım ermiyor. Kamer, yıllardır bir gecenin hatta bir anlık şeyin hesabını ödüyor ve siz tüm bunların gerçeği yansıtmadığını, daha fazlasını bildiğinizi iddia ediyorsunuz. Peki ama neden? Neden şimdi gelip bana bunları anlatmak yerine yıllar önce onunla konuşmayı denemediniz?"

Kadın gerilmişti ve gitgide bu tavrını güçlendiriyordu. Ne yani? Bunca hırs ve intikamın perde arkasında çok başka oyunlar mı dönüyordu? Peki ya Kamer, ona yazık, ona günah değil miydi?

"Gerçeği yansıtmıyor demedim, hiçbir şeyin bildiği gibi olmadığını belirtiyorum," deyip sakince soluklandı. "Bak, oğlumun hayatında bir yerlerdesin. Bunu görebiliyorum, o eve geldiğimde de bunu anlamışım. Ve senden sadece bana yardım etmeni istiyorum. Yapılan hatalar, geri dönüşü olmayan yollar... Bunlar geride kaldı, ben onu geri istiyorum," deyip duraksadı. "Onu bana ulaştır çünkü bunu bir tek sen yapabilirsin."

Ne diyeceğimi, nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Kamer zaten isteseydi annesine giderdi ki ben de bunun olmasını istiyordum ama onu zorlayarak bu işin sağlık derecesini bilmek ne kadar etikti orası tartışılırdı. "Ben ne yapabilirim ki?" diye sordum sakince. Öfkeme tutunan ruhum yerini şefkate bırakmıştı çünkü konu yine Kamer'den açılmıştı.

Ellerini birbirine kenetleyip, üstteki bacağının dizinin üzerine koydu. "Bunu nasıl yapacağını sen biliyorsun, lütfen... Ben bir anneyim ve onun kokusunu unutmak üzereyim. Lütfen bunu benim için yap, Aymira."

Kalbimin bağları düğümlenmişti. O bir anneydi ve benden yardım istiyordu. Onu bir süre karşılıksız bıraktığımda devam etti: "Sonucu ne olursa olsun," dedi lafı uzatmadan ayağa kalkarak. "Bana yardım edeceğini biliyorum."

Edecek miydim sahiden?

Ayaklandı. Onunla birlikte ben de ayağa kalktım. Jülide Hanım eğilerek, çantasına uzandı ve onu kavradıktan sonra tekrar doğrularak gözlerime baktı. "Onun bilmediği, öğrenirse etrafı dağıtıp küle çevireceği çok şey var. Biliyorum, bunları ondan sonsuza kadar saklayamam ama yavaş yavaş onu bana yaklaştırabilirsem, şiddetini azaltabilirim." Gözlerine baktım boş boş. "Bunu hem oğlum için hem benim için yapmalısın, onu seninle birlikte kazanmak istiyorum."

Sustum. Bu algılarımı zedeleyecek tür de bir istekti. Jülide Hanım'a güvenim tam değildi ama işin ucunda Kamer vardı ve karşımdaki kadın onun annesiydi.

"Peki ya bunu başaramazsam?" diye sordum kaçar gibi. Beni umursamadı. "Başaracağını biliyorum, onun seni dinleyeceğini biliyorum Aymira."

Sevimsiz bir şekilde sırıtıp, bakışlarımı kaçırdım. "Oğlunuzu gerçekten tanımıyorsunuz. O Kamer, aklı da fikri de kendine ait. Beni dinleyeceğini sanmıyorum, hoş dinlese bile ben resmen onun arkasından iş çevirmiş olacağım." Yüzümdeki sevimsiz ifadeyi silip yeniden ona baktım. "Bunu öğrenirse neler olacağını tahmin etmek istemiyorum. Bana çok kızacak."

"Sakin ol," dedi yumuşak sesiyle. "Kamer hiçbir şey bilmeyecek, buraya geldiğimi de seninle konuştuğumu da bilmesini istemiyorum. Bu ikimizin arasında kalacak," dediğinde dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı bile.

Jülide Hanım çantasının fermuarını açarken, "Hatta," deyip cüzdanının içinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Bunu al. Üzerinde benim numaram var." Uzattığı karta bakmaya devam ederken ısrarlı davranıp kartı iyice uzattı. Dikkatim dağılırmışçasına kartı aldım. "Ben seni aramadan senin beni aramanı bekliyorum Aymira. Her şeye geç kalmadan onunla bağımı güçlendirmem lazım, yoksa beni asla affetmeyecek." Yutkundu ve hafifçe soluklandı. "Hem babasını hem beni."

Zihinim ucu kör bıçakla deliniyordu. Kanamıyor ama sızlıyordu. Kesmiyor ama baltalıyordu. Jülide Hanım, bana son kez baktı ve otoriter tavrından ödün vermeden kapıya doğru yöneldi. Kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım ve onu takip ettim. Kapıyı ondan önce açtığımda, dışarı çıktı ve duraksayıp omzunun hizasından bana baktı. "Hoşça kal."

Hiçbir şey söyleyemedim. Bana konuşacak kelime bırakmamıştı.

Jülide Hanım çitlerin dışına çıktı ve bir süre sonra tamamen ortadan kayboldu. Kapıyı usulca kapattım ve sırtımı kapıya yaslayıp elimdeki karta baktım.

Jülide Alptekin...

Kurucusu olduğu derneğin adı ve telefon numarası.

Benden yardım istiyordu, kendi lehine bir tavır beni Kamer'in aleyhine bir soğukluğa çevirir miydi?

Ortada çok büyük bir oyun dönüyordu, Kamer'in bile doğrusunu düşündüğünü bildiği koca bir oyun. Ve tek bir doğru tüm yalanları hükümsüz kılacaktı. Peki ya Kamer'i annesine ulaştırdığımda, Kamer'i kendimden uzaklaştırırsam? Bu işin sonunda bu küçük plan meydana çıktığında Kamer benden gider miydi?

Sancılı bir nefes alırken göğüs kafesimi şişirdim ve elimi alnımın üzerine koyup gözlerimi kapattım. "Allah'ım yardım et."

Yardım et ki ne ben Kamer'i kaybedeyim ne o da geçmişini.

Kapının arkasından çekildim ve elimdeki kartı cebime koydum. Kamer birkaç saate gelirdi, o geldiğinde beni bu halde görmesini istemiyordum. Sakince kalbimin ritmin ve kan akışımın düzene girmesini bekledim. Daha sonra mutfağa girerek etrafı toplamaya başladım.

Bir yandan etrafı topluyor diğer yandan az önceki mevzuyu düşünüyordum. Düşünmemeye çalışsam da bunu bir türlü başaramıyordum. Dalın dalgın masayı topladıktan sonra mutfağın perdelerini çekip pencereyi usulca açtım. İçeri sızan temiz hava, ruhumdaki rutubeti silmeye başlamış gibiydi. Biraz etrafa göz gezdirdiğimde, şehirden bir hayli uzakta olduğumuzu bir kez daha fark etmiştim.

Ilık ve kapalı bir hava vardı. Muhtemelen yağmurun habercisiydi bu.

Saate baktığımda öğle vaktine yakın bir dilim olduğunu gördüm. Bu geceyi burada geçirecektik ve akşam için herhangi bir yemeğimiz yoktu. Buzluğun kapağını açtığımda, bir parça tavuk etinin olduğunu gördüm. Bu beni mutlu ederken, onu çıkardım ve çözülmesi için pencerenin önüne koydum. Daha sonra salona geçtim ve öylece kendimi otururken buldum. Düşünmek istemiyordum hiçbir şeyi. Ondan başkasını zihnimin gölgesinde bile hayal etmek çok acımasızcaydı.

Birkaç saat uyumuştum. Kamer hâlâ gelmemişti. Endişe sesleri şiddetini artırmadan telefonuma uzandım ve onu aradım. Çalıyordu. Ve açtı.

"Kamer?" dedim kısık sesimle.

"Söyle güzelim," deyip güldü. "Uyudun mu sen?"

Ses tonum uykulu çıkmıştı muhtemel. "Hı," dedim sakince. "Seni beklerken uyuyakalmışım. Nerede kaldın, birkaç saatliğine dedin çok saat oldu."

"Ne o?" dedi kibirli bir sesle. "Özledin mi çok?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ya ne demezsin. Acıktım da senin gelmeni bekliyorum."

"İnanmış gibi yaptım çaktırma," deyip devam etti. "Tamam, yarım saate oradayım. Hazırla sofrayı hadi."

İçimde bir huzur bir ferahlık esti. Kurduğu cümlenin masumluğu mu yoksa kalbi miydi böyle hissettiren?

"Tamam," deyip toparlandım. "Bekliyorum."

"Bekle," dedi anında. "Bunu bilerek daha hızlı gelmeye çalışacağım."

Gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Dikkatli ol, yeter."

Telefonu kapattım ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa girdim. Hava kararmak üzereydi ve kasvetli bulutlar gökyüzünde kamp kurmuşa benziyordu. Çözülmüş tavuğu pencerenin önünden aldım ve pencereyi kapattım. Perdelerini çekmedim, bu sayede Kamer'in geldiğini görebilecektim.

Etleri tavaya dizdikten sonra üzerinde sıvı yağ gezindirip kısık ateşle ocağın üzerine koydum. Diğer yandan da salata yapmaya başladım. Sakin bir halde mutfakta vakit geçirirken, pencerenin dışından kulağıma ilişen taş sesleri duydum. Kamer'in arabasının tekerlekleri yollardaki taşları ezerken gülerek pencereye baktım.

Gelmişti.

Hızla etlerin altını kapattım ve elimi silip kapıya koştum. Ben kapıyı açtığımda Kamer çoktan gelmişti. Elindeki poşeti umursamadan boynuna sarıldım. Kollarımı boynuna sararken, gözlerimi kapatıp saçlarının dibini kokladım. "Ulan hani özlememiştin," dedi alaycı bir şekilde.

"Kandırdım," deyip güldüm. Kolları sırtımdaki yerini alırken beni kendine iyice yapıştırdı. Bir süre sonra ayrıldık ve içeri girdiğinden kapıyı kapattım. "Neredeydin bunca saat?"

Bana bakmadan mutfağa girdi ve elindeki poşeti tezgâhın üzerine bıraktı. "Sana tatlı aldım."

"O kadar saat bunun için mi ortalıkta yoktun yani?" dedim şüpheyle. Arkasını döndü ve gözlerini usulca kapatıp açarken, "Hı," dedi. "Ellerimi yıkayıp geliyorum."

Tabii ki de o kadar saat bir tatlı peşinde koşmamıştı. Huzursuzca homurdandım ve salatanın yağını döküp sofrayı kurdum. Daha sonra aldığı tatlıyı tabaklara servis edip yeniden tezgâhın üzerine bıraktım. Kamer sakince sandalyesini çekip otururken, tabağına bir parça et koydum. "Buzluktan çıkardım, yemek yapacaktım ama pek bir şey yoktu," diye ifade ettim kendimi.

"İyi yapmışsın," dedi. Memnun olurken kendi tabağımı da doldurdum ve yerime oturdum. Çatalımı ete geçirdim ve bölünen bir kısmını ağzıma attım. Kamer benim kadar iştahlı olmasa da etin tadına bakmıştı en azından. "Beğendin mi?" diye sorduğumda, "Aksi mümkünmüş gibi konuşmasana," dedi.

Hafifçe dudağımın kenarını kıvırdım. "Dayı'nın yanındaydın değil mi?"

"Evet, uğradım," diye yanıtladı. "İyi miydi keyfi?" diye devam ettiğimde kafasını sallamakla yetindi. Kamer'e bakarken bugün olanlar yine zihnimin içine akışkan bir sıvı gibi dolmaya başladı. Ona bahsedemezdim, bahsetmemeliydim.

"Eve gittin mi?" diye sordum sonra. Dudaklarını ıslatıp geri çekildi. "Çetin yavaş yavaş toparlamaya başlamış," dediğinde alnımı kırıştırdım. "Kamer işlerin varsa gidebiliriz, ben gayet iyiyim," dedim. Dudaklarını büzdü. "Dert etme sen."

"Kamer ben gerçekten iyiyim, benim yüzümden işlerini aksatman yeterince." Omzunu silkti. "Boş ver, yemeğini yemene bak sen."

Omuzlarımı düşürdüm ve önümdeki tabağa baktım. Kamer'in tabağa gözlerime ilişirken, "E daha bir şey yememişsin ki sen," diye söylendim. "Pek aç değildim zaten," deyip geçiştirdi. Üstelemeden yemeğimi yemeye devam ettim. Bu süre zarfında Kamer, gözlerini benden ayırmadan öylece beni izlemiş, beni utandırmaktan başka bir iş yapmamıştı.

Tatlı tabağımı önüme koyduğumda, "Hay maşallah yavruma," deyip gülümsedi. Utanarak ona baktım. "Acıkmışım ya, ne var hemen utandırıyorsun?"

"Beni de yemezsin değil mi?"

"Bilmem," dedim meydan okur gibi. "Yemem herhalde."

Temiz bir şekilde tebessüm ederken, ayağa kalktı ve yanağıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Yemeğini bitir ve dışarı gel, tamam mı?"

"O niye?" dedim bir hayli şaşkınca.

"Gel sen," dedi ve gitti.

Arkasından bakakalmıştım. Hızla tatlımı yedim ve ortalığı apar topar toparlayıp dakikalar sonra dışarı çıktım. Dün gece oturduğumuz koltuğun kenarında bir plak ve çalmayı bekleyen bir ses vardı. Köşede karanlığı aydınlatan birkaç mum... Tuhaf bir sezgiyle Kamer'i aradım. Koltukta oturmuş beni bekliyordu.

"Gel," dedi beni yanına çağırarak. "Uzan dizlerime, saçlarını okşayayım biraz."

Kalbim ve nabzım ritmini şaşırdı yine. Titreyerek Kamer'in yanına vardım ve uzandım dizlerine. Başım dizlerine değerken, elleri anında buldu saçlarımı. Gözlerimi kapattım, kendimi onun ellerine emanet ettim. Hava soğuktu ama pek üşümüyordum.

"Yağmur yağacak gibi," dedim iç çekerek. "Yağsın," dedi.

Elleri saçlarımda gezinirken, "Kamer?" dedim.

"Efendim?" diye yanıtladı boğuk boğuk.

"Sana bir şeyler sorabilir miyim?" Annesi veyahut ailesiyle ilgili değildi, kendimle ilgiliydi az sonra soracağım sualler. Başını koltuğunun başlığına koydu ve bana baktı, ben de ona baktım. Mumun gelgitli ışığı yüzünün yarısını ışıtırken, kirpiklerinin elmacık kemiklerine düşen gölgesi kalbimi selamladı.

"Sor," dedi. Elleri saçlarımda ki gezintisini sona erdirmemiş sadece hızını azaltmıştı. "Bir gün bana bir şey olursa..." Duraksadı, gözleri kararardı. "Bir gün olur da yan yana olamazsak benden geçer misin? Beni unutur musun?"

"Bu ne biçim soru?" dedi hoşnutsuz bir şekilde.

Kıpırdandım. "Merak ediyorum sadece işte. Benden sonra hayatına başka bir kadın alır mısın?" deyip bu soruyu yeniledim. "Bu en doğal hakkın ama hani olur ya," diyerek iç çektim. "Beni yine de unutmazsın değil mi?"

Kamer ifadesizdi. Ben onun aksine ürkek ve savunmasızdım. Bacaklarımı kendime biraz daha çekerken, ellerimi boştaki eline götürüp birleştirdim. "Benden başkasına dokunduğunda beni hatırlar mısın? Ya da beni öptüğün gibi bir başkasını da öper misin?"

"Seni nasıl öpüyorum?" diye sordu beklemediğim bir anda.

Gözlerimi kapattım. Gecenin ilahisi kulağıma fısıldadı güzel şeyleri. "Kıyamıyormuş gibi, üzerine titriyormuş gibi..."

Kalbimin içi tıka basa seninle doluyken, yaşamak için nerede öleceğim ben?

Gözlerimi yavaşça açtığımda duruşunu hiç bozmamış, aksine daha yakınıma gelmişti. "Peki ya sen?" diye sordu. "Bir gün bana bir şey olursa bir başkasını hayatına alır mısın?"

Yüreğim burkuldu. Seni bu kadar çok severken, bu kalbi sana adamışken bir başkasına çarpmak ruhumu idam etmekti. Onu cevapsız bıraktığımda aslında cevabı belli etmiştim. Benim yurdum sensin, yabancı yuvalarda dışlanırım, aç göğsünün kanatlarını ben buradaydım.

Kamer derin bir nefes aldı. "Bu soruların cevabını ikimiz de biliyoruz," deyip biraz uzağa uzandı. İrkildim. "O yüzden," derken plağı oynatmaya başladı. "Sussak ya sadece."

Kulağıma ulaşan müziğin ritmi tenimi okşarken Kamer, yeniden eski pozisyonunu alıp başını koltuğun başlığına yaslayıp gözlerime baktı.

Sema Moritz, Fikrimin İnce Gülü çalıyordu.

"Rakılık bir ortam değil mi?" diye sordum onu test edercesine. Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Değil," deyip ses tonunu kıstı. "Rakı zarar, alkol zararlı."

"Sigara da öyle," dediğimde, "Aksini iddia etmedim zaten, hatta artık senin yanında daha az sigara içeceğim. Seni zehirlemeye, sana zarar vermeye hakkım yok," dedi.

"Beni boş ver," konuşarak. "Asıl zararı gören sensin."

"Seni boş vermem, veremiyorum," dediğinde elleri yeniden saçlarıma dolandı. "Bir sigara bile sana zarar verirse buna dayanamam." Koşup sarılmak istedim boynuna, ardı arkası kesilmeyen kelimeler fısıldamak istedim kulağına. Ama yapmadım, ona biraz daha sokuldum sadece, kalbinin sesini duymaya çalıştım.

İkimiz de gözlerimizi kapatmış şarkının sözlerinin başlamasını bekliyorduk. Birkaç saniye sonra kelimeler döküldü ruhuma ama... Ama bir dakika bu Kamer'in sesiydi.

"Fikrimin ince gülü... Gönlümün şen bülbülü..." Gözlerimi açmadan gülümsedim. Sesini kısık kısık bana ulaştırıyor, bir yandan da saç-

larımı okşamaya devam ediyordu. *"O gün ki gördüm seni... Yaktın ah yaktın beni..."*

Sonra sustu.

Boğazımı temizledim ve ben devam ettim.

"Ateşli dudakların... Gamzeli yanakların... O gün ki gördüm seni... Yaktın ah yaktın beni..."

Sahiden o gün görmeseydim seni, yanar mıydı kalbim bu kadar deli?

Müzik usulca biterken gözlerimizi açtık, o sıra gök gürledi. Kaşlarımı çattım. "Yağmur yağacak, içeri girelim yoksa hasta olacağız."

"Yo," dedi Kamer kafasını kaldırırken. Yüzümü ekşittim ve dizlerinin üzerinden kalktım, Kamer de o sıra ayaklandı ve başka bir plağı taktı. Ona tuhaf tuhaf bakarken, plağı oynatmaya başladı. Bir süre sonra ince ince bir dans müziği doldurdu etrafı. Geri çekilerek, "Gel," dedi.

"Kamer," dedim şaşkınlıkla.

Elini uzatıp gülümsedi. "Gelsene."

Uzattığı eli tuttum, sıcacıktı teni. Hevesle ayağa kalktığımda elleri anında belimi kavradı. Ellerim sardı boynunu. "Bu bizim ilk dansımız," dedim fısıldayarak. Alnını alnıma yaslarken gülümsediğini hissettim. Kolum pek acımasa da hâlâ ara ara sızlıyordu. Umursamadım, umursamak istemedim.

"Neden bu kadar güzelsin?" diye sordu. "Neden sana sarılınca başa sarıyor her şey?"

"Peki ya sen?" dedim ona sokularak. Dudaklarım çenesine değmişti. "Neden bana hep iyi geliyorsun, neden beni bu kadar özel hissettiriyorsun?"

Öylesine bir andı ki bu yaşadığım üzerine koysam bile unutamayacağım, silinse bile izini bırakabileceğimdi. Nasıl unuturdum ki zaten?

Parmakları belimi hafifçe okşamaya başladığında bir yağmur damlası düştü saçlarıma. Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra birkaç damla daha... Koluma değse de bunu Kamer'e belli etmeyip söylemedim, anın büyüsünü bozmak haddim değildi. "Biraz daha burada kalırsak sırılsıklam olacağız," diye itiraf ettim. O sırada mumlar sönmeye başladı ve Kamer'in elleri tokama gitti. Saçlarım usulca omuzlarıma dökülürken fısıldadı: "Olalım, sırılsıklam olalım."

Gözlerine baktım, karaydı hareleri. Ellerimi yüzüne götürdüm ve sevdim, öptü ellerimi. "Hani sormuştun ya benden sonra birini hayatına alır mısın diye?" Boş boş bakuğında devam ettim. "Almam, alamam ki..." diye itiraf ettim.

Yutkundum, söndü tüm mumlar. Elleri bedenimden yukarı doğru tırmanırken, gözlerini kapatıp dudaklarıma yöneldi. "Hani sormuştun ya benden başkasını, beni öptüğün gibi öper misin diye?" Yağmur deli gibi üşütse de tenimi, neden yanıyordum ki ben?

"Öpemem," dedi. "Seni öptüğüm gibi öpersem eğer bir başkasını, yazık olur... Hem bana hem sana."

"Olmasın, değil mi?" dedim saf saf.

"Olmasın," dedi ve öptü dudaklarımdan. Ne o hareket etti ne de ben. Öptü işte sadece. Ay eşlik etti, yağmur alkışladı bizi. Sönen mumlar küllerinden doğmadı belki ama yeniden yanmak için umut aşıladı.

Yağmur yağdı ve biz ıslandık. Mutluydum, delicesine hem de. Sanki sonundaydık hayatın ve ölümü onunla birlikte tatmıştım. Sanki başındaydık hayatın ve hüznü onunla yarıştırmıştım. Biz bitsek bile, bu yağmur hatırlasın bizi, biz sönsek bile bu mumlar dirilsin yeniden. Korkuyorum, ya yazık olursa bize...

15. Bölüm

Ecel

Bir şarkı olmak istiyorum bazen, onun ruhuna sinmek ve onun kollarını kollarımda hissederek dans etmek.

Ertesi gün erken saatlerde taş evden ayrılmış, eve doğru yola çıkmıştık. Günün ilk ışıkları yüzüme sinerken, kafamı usulca Kamer'e doğru çevirdim. Sakin ve kontrollü bir şekilde araba kullanıyordu. Erken saatlerde işi olduğu için epey önceden uyanmıştık. Zaten uzun süreli bir yolculuk olmayacaktı. Onu kısık ve yorgun gözlerle izlediğimi fark edince gülümsedi ve bana bakmadan konuştu: "Nasıl? Sabah ışıkları yüzüme vurunca daha yakışıklıyım, değil mi?"

Güldüm ve bu oldukça içimi ısıtmıştı. "Hayır, daha egoistsin."

"Sen de yalancısın," diye söylendi. Bana göz ucuyla baktıktan sonra tekrar önüne döndü. "Yo değilim. Ama hakkını yemeyelim şimdi," deyip boğazımı ıslattım. "Fena değilsin."

Kaşları çatılırken yüzündeki müthiş alaycı ekşime beni gülümsetti. Alnına düşen birkaç saç teli gözlerine düşerken, elimi oraya uzattım ve saçlarını usulca düzelttim. Bunu yaparken kendimi bir hayli özgür hissetmiştim. Kamer duraksadığında, elimi saçlarından çekip kendi kafamın altına koydum. "Dikkatini dağıtıyordu bence."

"Benim dikkatimi senden başka hiçbir şey dağıtmıyor," dedi. "Hatta bana biraz daha öyle bakmaya devam edersen dikkatsizliğim koca bir enkaza yol açacak."

Derin bir nefes aldım ve elimi kafamın altından çekip diğer tarafa döndüm. "Bunu kast etmemiştim," dediğinde, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Zaten tek dikkati dağılan sen değilsin."

"Hım," dedi sakince.

Gözlerimi kapatırken usulca esnedim. Elim ağzıma gittiğinde Kamer güldü. "Uykusunu alamamış bir bukalemun mu o?"

Elimi ağzımdan çekerken esnemenin verdiği etkiyle kızaran gözlerim kısıldı. "Sanırım." Güneşin turuncudan sarıya doğru akan rengi giderek artarken doğruldum ve önüme baktım. "Ne yapacaksın bugün?" diye sordum.

Kısacık bir sessizliğin ardından konuştu: "Tamirhaneyi toplayacağım."

"Ben de yardım edeyim," dediğimde net bir dille, "Hayır," diye konuştu. Ona baktım. "Yahu ne olacak sanki, bir faydam olur belki."

"Gerek yok," dedi düz bir sesle. "Çetin, Aytaç, And..." dediği an duraksayıp dişlerini sıktı. "O salak işe yaramaz... Her neyse."

"Bak ben güzel silerim yerleri falan," diye söylendim gözlerine bakarak.

"Başka?" dedi keyifle fakat sesinde hissedilir ve bir sertlik de mevcuttu.

Dudaklarımı büzdüm ve düşünür gibi yaptım. "Anahtarları falan dizerim ne bileyim kesin bir işe yararım ya."

"Önce boyayacağız, duvarlar mahvolmuş."

Sıkıntı çöktü içime. "Bir sürü iş açtım başınıza değil mi?"

Kamer, sabır çeker gibi kafasını sağa doğru yatırıp dudaklarını sıktı. Daha sonra beklemediğim bir tavırla, "Açtın evet," dedi. Ona irileşen gözlerimle bakarken, bana baktı. "Ne?" diye sordu boş boş. "Böyle bir cevap almak istemiyor musun?"

"Aynen," dedim sadece.

Kaşları yukarı doğru kalkarken önüne dönüp sırıttı. Ah! Dişlerini gördüm ve inanılmaz güzellerdi. "Değişiksin sen," diye homurdanırken gülmeye devam ediyordu. Yanağındaki gamze belirginleşirken ne olduğunu anlamadan doğruldum ve onu öpüp geri çekildim.

Kamer kendini buz gibi kasarken, "Dur kızım, ani şeyler yapma," dediğinde fısıldadım. "Güzel gülüyordun ne yapayım? Öptüm ben de." Gülüşü yavaşça silikleşirken iç çektim. "Hep bana diyorsun ya hani, çok sık gülme diye. Aksine," Omuzlarımı kaldırıp düşürdüm. "Beni bilmem ama sen hep gül. Çünkü daha önceden buna inanmazdım."

"Neye?"

"Bir insanın gülüşünün, başka bir insanı mutlu edebileceğine."

Sustu. Sanki kalbimin yumrukları, ruhunun tuğlalarını yıkamayacak gibiydi. Direksiyonu kavrayan parmakları gevşerken gözlerini kıstı. Birkaç dakika belki de birkaç saniyeydi bilmiyorum. Ona bakarken zamanın nasıl akıp gittiğini fark edemiyordum. Bu süre zarfında aldığımız nefeslerin sığlığını duyabilmiştim. Birkaç kelam etmek için yeltendiğim sırada beklenmedik ama hoşuma giden bir şey oldu.

Kamer hapşırdı.

Yüzümde aniden sersem bir tebessüm meydana geldi. Kamer, hapşırmanın verdiği refleksle yüzünü ekşitirken, "Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

"Hapşırdın," dedim öylesine.

"Bütün sırrı bozdun be güzelim," dedi alaylı bir sesle. Gözlerimi devirirken, saç diplerimdeki nemi fark ettim. Elim saçımı usulca tararken, "Saçlarım kurumamış henüz," diye mırıldandım. Bakımsız olan saç tellerim parmaklarımı tıpkı bir yabancıymış gibi kabullenmezken onları geri çektim.

"Hasta olacaksın," diye söylendi Kamer ve daha sonra bir kez daha hapşırdı. Gözlerimin kenarları kırışırken ona döndüm. "Ben mi, sen mi?" diye sordum. Dudaklarını çabucak yalayıp hafifçe burnunu çekti. "İnsanlık hali, olmam hasta falan ben."

"Allah Allah," dedim hayretle. "İnsanlık hali, olursun hasta falan."

Sakinliğini bozmadan kafasını hafifçe bana doğru çevirip, kara gözlerini kısarak dudaklarını araladı. "Hasta olursam bakar mısın bana?"

O an vereceğim cevabı düşünmek yerine hasta olursa ona nasıl bakarım diye düşündüm. Yaşayacaklarımız gözlerimin önünden film şeridi gibi geçmişti. Kamer kaşlarını çatıp, "Ha bakmazsın?" dedi.

İrkilir gibi olurken, "Saçmalama tabii bakarım, çok iyi bakarım hem de," dedim.

Keyiflendi. "Hasta olmak istiyorum."

"Allah korusun ya," dedim itiraz eder gibi. Kamer şaşkınlıkla, "Merak etme çok uysal bir hasta olurum ben, yormam seni," dedi. Gözlerimi yeniden Kamer'e odaklarken birbirimize kaçamak bakışlar atmaya başlamıştık. Saçmaydı ama hayatımda yaşadığım en tatlı anlardan biriydi.

"Dedim sana," diye söylendim. "Yağmurun altında şey etmeseydik hasta falan olmayacaktın."

"Ne etmeseydik?" diye sordu anında. Alıcıları hep başka yöne çalışıyor bu adamın. Hoş, o yönü kast etmiştim zaten.

Sıkıntıyla nefes alıp verirken mırıldandım. "Dans ettik ya." Sesim inanılmaz cılız ve kısık çıkmıştı. Kamer, beklentisini karşılayamamışım gibi homurdanırken, "Başka ne yaptık?" diye sordu. Utandırmaya çalışmakta üzerine yok. "Bilmiyormuş gibi konuşmasana," dedim.

Onunla bu tarz konuları konuşmak hep güç olmuştu. Kabul, onu öperken veyahut beni öpmesine izin verirken ikimiz de rahat ve cüretkâr olabiliyorduk ama iş göz göze gelmeye gelince o rahatlık toz bulutu gibi uçup gidiyordu. Benim kelimelerim duygularımın kollarındaki kelepçeydi ve ben onları kollarıma değil, onun kalbine takmıştım.

"Bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "İstersen hatırlatabilirsin."

"Pislik," dedim gülerek.

"Nüfus müdürlüğüne gidip adımı değiştireceğim artık. Pislik Kamer..."

Küçük çaplı bir kahkaha attım. O sırada bir kez daha hapşırdı. Ufaktan endişelenmeye başlamıştım. "Kamer sen cidden şifayı kaptın. Eve gidince bir nane limon kaynatayım ben sana."

"Başımda da bekleyecek misin bari?" diye sordu. Sesinde muazzam bir alay vardı.

Omzumu silktim. "Evet bekleyeceğim."

Sonra konuşmadı. Sadece sustu ve sakince bir iç geçirdi. Ona gerçekten bakmayacağımı falan mı düşünüyordu? Hayır. Bu çok aptalca olurdu.

Birkaç dakika sonra caddeye girmeden hemen soldaki köşede durduk. Kamer kahvaltı için pastaneden sıcak poğaça aldı. Daha sonra eve geldik. Lakin önce görmemiz gereken bir yer vardı. Arabayı tamirhanenin dışına park ettiğinde, çantamı sırtladım ve araçtan indim. İçimdeki yersiz telaş o geceyi yeniden yaşatmıştı bana.

Kamer bana bakmadan yanıma geldi ve sırtımdaki çantayı alıp kendi sırtladı. Daha sonra kolunu omzumun üzerinden atıp beni kendine çekti. "Kremini sürdün mü koluna?" diye sorarken dudaklarımı sıktım. "Hayır, yukarı çıkınca hallederim."

"İhmal etme sakın," dedi sonra.

"Yok, etmem."

Tamirhanenin arka kapısı açıktı. Sakince içeri girdiğimizde derin bir nefes alıp verdim. Adımlarım bedenimin gerisinde kalıyordu. Ka-

mer sıkıntıyla soluk alıp verirken, güç bir şekilde nefes aldım. Anahtar takımının ve diğer malzemelerin olduğu duvar berbattı. Hemen hemen duvarların tamamı mahvolmuştu. Kamer içimdeki kasvetin hissiyatını fark edermişçesine beni kendine iyice çekerken üzgün bir halde kafamı salladım. "Neyse, en azından arabalara bir şey olmadı." Kamer sakin ama içindeki bastırılmış öfkeyle konuşurken onu tereddütsüz onayladım.

Birkaç dakika daha bakındıktan sonra yukarı çıktık. Kamer, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açarken, kolunu omzumdan çekti. Sessiz olmaya çalışarak içeri geçtiğimde Andaç'ı ayaklanmış bir şekilde gördüm.

"Andaç, iyi misin?" Şaşkınlıkla bana baktı. "Aymira, iyi misin?"

Başımı aşağı yukarı hareket ettirirken yanına ilerledim. "Ayaklanmışsın, iyisin değil mi?"

"Daha mı iyi olmayayım ya? Kuluçkaya falan yatsaydım şimdiye bir sürü bebeğim olurdu. En azından bir işe yarardım."

Tebessüm ederken Kamer, yanımdan geçerek elindeki poşetleri mutfak tezgâhına bıraktı. "Sen önce büyü ve kendine bakmayı öğren. Bebekmiş," deyip yüzünü buruşturdu. "Oğlum... Defol lan."

"Sana da günaydın abi," diyerek karşılık verdi Kamer'e. Kamer oralı bile olmazken Andaç meraklı bakışlarla poşetleri işaret etti. "Ne var abi onun içinde?"

"Zıkkımlan diye aldım," dedi Kamer neşeden uzak bir sesle. Andaç, aksine keyiflenirken bacağını tutarak poşetlere yöneldi. Ardından içinden çıkardığı poğaçadan bir ısırık alıp yemeye başladı. Amansızca ikimiz de Andaç'ı izledik. Andaç duraksarken, "Ne var ya? Acıkmışım," diye söylendi. Hemen ardından devam etti. "Ha! Bu arada." Benimle göz teması kurdu. "Ben dikişlerimi aldım."

"Ne yaptın ne yaptın?" dedi Kamer ciddiyetle. "Ne ile aldın lan dingil?"

"Meyve bıçağı."

"Meyve bıçağı mı?" dedim gözlerimi irileştirerek. Andaç kafasını aşağı yukarı doğru salladı. "He. Dün elma soyuyordum yemek için, hazır bıçak elimde ben de aldım dikişleri." Ses tonu kısıldı. "Pek şey olmadı ama olsun. Kökü bende nasılsa."

"Lan neyin kökü gavat?" dedi Kamer hafif bir sinirle. Tamam, çok hafif değildi, kabul. Andaç elini ensesine götürerek sıkıntıyla ovmaya

başladı. O sıra Çetin elini saçlarına daldırmış uykudan yeni kalkmış bir şekilde salona doğru yürüyordu. "Saat kaç lan?" diye sordu. Sonra bizi fark etti. "Aga, geldiniz mi?"

"Yok gelmedik," dedi Kamer. "Allah Allah." Kafasını sağa çevirip dişlerini sıkarken konuştu: "Hadi iki bir şey yiyin de şu aşağıyı bir halledelim."

"Tamam, hallederiz."

"Ben de yardım edeyim mi abi?" diye araya girdi Andaç. Kamer ona bakmadan merdivenlere yöneldi. "Aman Andaç Bey, size ne gerek var, biz nasılsa sizin huzurunuz için uğraşıyoruz ya." Kamer'in söylemiyle gevşeyen Andaç'ı yine Kamer'in ses tonu düzeltti. "Gevşeme lan. Yemeğini ye doğru boyacıya."

"E ayağım sakat," dedi anında.

Kamer son merdiveni çıktıktan sonra duraksadı ve Andaç'a baktı. "Bu zamana kadar beyinsiz yaşayan sen, ayakların olmadan uçarsın bile."

Çetin gülerken ben de ona eşlik ettim. Andaç elindeki poğaçadan hızla bir ısırık alarak bize baktı. "Gülün gülün, bulduğunuz gül gibi çocuğu gülün." Sonra sustuk. Andaç da öyle. "Iyy, o neydi la?"

"Zekâ seviyene yakışır bir espri," diye ekledi Çetin. Daha sonra çay suyu koymak için çaydanlığın altına su doldurmaya başladı. Olduğum yerden hareket ettiğimde Çetin'in sesiyle irkildim. "Aymira?"

Ona döndüm. "Efendim?"

Elindeki çaydanlığı musluğun altından çekerken gözlerini kısarak bana baktı. "Daha iyi misin?" Gözlerimi sakince kapatıp açarken gülümsedim. "Daha iyiyim, teşekkür ederim." Üstelemeden kafasını sallayıp çaydanlığı ocağa koydu. Ben de yukarı çıktım.

Odaya girdiğimde Kamer gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Eğik olan kafasını kaldırmadan kirpiklerinin altından gözlerime baktığında yutkunarak içeri girdim ve kapıyı usulca kapattım. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerimi kaçırdım. Kamer bunu fark edince gülmeye başladı. Ona belli etmeden ben de güldüm. Ardından ona bakmadan çantamın fermuarını açıp içinden çıkardığım kremi alıp yavaşça koluma sürmeye başladım. Yanık olan kısım artık acımıyordu, sadece dokununca biraz sızlıyordu o kadar. "Acıyor mu hâlâ?" diye sordu Kamer tepemde dikilirken.

Kafamı sağa sola salladım. "Yok," derken yüzüm ekşidi. Sanırım acısını hâlâ taze tutan bir dokuya dokunmuştum. Kamer tekrar sordu.

"Emin misin?" Gözlerimi kapattım. "Tamam, azıcık acıyor ama dert değil." Kremin kapağını kapattım ve oturduğum yerden ayağa kalktım. Ayaklarım zemine sapasağlam bastığı sıra göğsüm, Kamer'in çıplak göğsüne temas etmişti.

Yutkunamadım.

Nefesimi sıkı sıkıya tutarken aralık olan dudaklarımı güçlükle kapattım. Bana muzip bir halde bakmaya başladığında, kafasını eğip dudaklarını boyun girintime doğru yöneltti. İstemsizce kapanan gözlerim ve ona eşlik eden parmaklarım, titremeye çoktan başlamıştı bile.

Gözlerimi sanki hiç aralamayacakmışçasına kapattığımda sesi tenime döküldü. Ve onu nakış nakış ruhuma işledi. "Hep böyle yapıyorsun." Kaşlarımı çattım. Sonra devam etti ve biraz daha yaklaştı boynuma doğru. "Heyecanlanınca gözlerini kaçırıyor ve yutkunamıyorsun."

Yutkundum.

Kamer güldü. "Bak bak, uyanık çıktın ha sen."

Güldüm. "Yok, tükürüğüm boğazıma yapıştı ondan o."

Güldü. "İnandım."

Güldüm. "Kandırdım."

Salak gibi sırıtıyordum, belki o da öyleydi şu an. Gözlerim kapalı olsa bile hayal ediyordum bizi. Kamer bir şey söylemeden gülüşünü sildi dudaklarından ve bastırdı boynuma dudaklarını. İşte bunu beklemiyordum. Soğuk dudaklarını boynumda hissettiğim an kaskatı kesildim ve gözlerimi açtım. Evet, şaka değil gerçekten yutkunamıyorum şu an.

Kamer sakince geri çekilirken gözlerime bakıp dudaklarını araladı. "O kadar yanaştım, öpmezsem içimde kalırdı be."

"Kalmasın içinde," dedim yumuşak bir sesle. Ardından parmak uçlarımda yükselip yanağına buse kondurdum. "Bak benim kalmıyor mesela."

Yüzündeki ifade buzu çözülen bir kütleyi andırırken dudakları yavaşça kıvrıldı. Eli saçlarıma giderken yüzüme dokundu ve başparmağıyla yanağımı okşadı. Konuşmak istiyordu, birkaç söz edip rahatlamak istiyordu gözleri. Ama susmayı denedi, tercih etti.

Sorun değildi, bazen bir roman bile göz bebeklerinin yazdığı bir satıra denk düşerdi.

Elini yanağımdan çekerken öksürdü ve elinin tersini ağzına siper etti. "Kamer?" dedim endişeye yenik düşen bir sesle. "Sen hastasın ya."

"Oha," dedi Kamer boş bir ciddiyetle bana bakarak. "Gerçekten bir hasta olduğumu mu düşünüyorsun?"

Anıden güldüm. "Ya of, o manada değil. Saçmalama hemen," deyip tekrar ciddileştim. "Hadi uzan şuraya, yat dinlen biraz."

"Ne yatması, iyiyim ben." Ve bir kez daha öksürdü.

"He iyisin," dedim soğuk bir şekilde. "Hadi dinlen biraz ne olur."

"Yok iyiyim ben," deyip dolabına yöneldi. Kapağı açıp içinden rastgele bir tişört seçerek çabucak giyindi. Ardından bana bakıp, "Hadi kahvaltıya inelim. Bugün çok iş var," dedi. Ona dümdüz baktım. "Ha sen ciddisin yani? Hasta hasta çalışacaksın."

"Değilim hasta," dedi öylesine. "Hadi gel."

"Tamam," dedim memnuniyetsizce. "Ama önce şu kirlileri bir makineye atayım."

Duraksadı ve sebebini bilmediğim bir şekilde dudağının kenarını kıvırdı. "Ne?" dedim şaşkınca. Omzunu silkti. "Yok bir şey."

"İyi."

"İyi."

Alay eder gibi sırıttım ve yatağın üzerindeki çamaşırları ve çantamın içinden çıkardığım kıyafetleri kucağımda toplayıp banyoya gittim. Sepetteki çamaşırları makineye attıktan sonra onu çalıştırdım ve aşağı indim. Güneş sıcağını ve ışığını odanın içerisine sızdırıyordu ki, bizim evin perdeleri hep kapalı olurdu. Merdivenleri inerken Zeynep beni gördü ve oturduğu yerden kalkıp yanıma koştu. "Ya, iyi misin?"

"İyiyim iyiyim," dedim gülümseyerek. Sarıldık. Birlikte mutfağa yürüdük. Zeynep masaya birkaç çay bardağı bırakırken, Aytaç da yerini çoktan almıştı. Kısacık bir an göz göze geldiğimizde bana sadece kuru bir tebessümle karşılık verdi. Beklemeden çaydanlığı kavradım. Zeynep araya girdi. "Aymira ben yaparım otur sen."

İtiraz ettim: "Ya olur mu öyle şey, iyiyim ben. Hadi geç otur."

Omuzlarını düşürdü ve Andaç'ın yanına oturdu. Ben de çayları doldurup yerime geçtim. Kamer bana bakıp göz kırptığında gülümsedim. Masadaki çay kaşığı sesleri artarken Andaç'ın sesi de buna ortak oldu. "Oh be. Vallahi özlemişim şu masada oturmayı. Ee, siz de özlediniz mi beni?"

"Hayır." Çetin ve Kamer aynı andan konuştuklarında Andaç güldü. "He ben de yedim, he."

"Zıkkımın kökü," dedi Kamer ters ters konuşarak. Andaç masanın üzerindeki zeytin tabağına ilişirken Kamer'e bakmayı da ihmal etmedi.

"Bir gün bana zıkkım alsana abi. Sen biliyorsun herhalde tadını, ağzından hiç düşmüyor da. Merak ettim."

Zeynep ve ben, kendimize engel olamadan güldük. Kamer bana buz gibi bir bakış attı. Sorun şu ki gülüşümü söndürememişti. Sıkıntıyla soluk alıp verdikten sonra Andaç'a baktı. "Çok konuşma, zıkkımlan ve boyacıya gidip boya al."

"Ama bacağım?"

"Bana ne lan senin bacağından."

"Aha," dedi Andaç masanın üzerinde bir şey görmüş gibi işaret ederken. "O şey değil mi ya? Kırılan kalbim."

Kamer son derece soğuk bir sesle, "Yo değil," diye konuştu.

"Harbiden lan değilmiş."

Çetin çok sert olmayan bir darbeyle Andaç'ın kafasına vurup, "Ulan sabah sabah bu enerjiyi nereden buluyorsun? Bir sus lan artık," diye söylendi.

Andaç umursamazca davranıp dudağının kenarını kıvırdı. "Nereden olacak?" deyip Zeynep'e döndü. "Sevdiceğimden elbette. Minnağım benim," deyip Zeynep'in yanağından makas aldı.

Çetin kızarak Andaç'a bir kez daha vurdu. İşte bu sert bir darbeydi. "Kedi mi seviyorsun lan? Minnak ne, at ağızlı."

Andaç bozularak isyan etti. "Ya abi görmüyor musun kızın halini? Ufacık tefecik içi dolu turşucuk. Ne diyeyim, gel buraya çam kazığım falan mı?" Ardından kibirli bir şekilde dik dik baktı. "Ha tabii sen ne anlarsın ki aşktan, cahil herif."

"Hadi lan oradan," dedi Çetin çabucak. "Aşk meşk falan diyorsun ama eğer benim kardeşim senin yüzünden bir damla yaş dökerse yemin ederim, o damlada boğarım seni."

Ortamın kuru sessizliği parçalandı. Çayımdan bir yudum aldım ve boğazımı ıslattım. "Ulan sabah sabah amma salladınız ha. Zıkkımlanın çabuk işimize bakalım." Kamer noktayı koyarken kahvaltımızı yapmaya kaldığımız yerden devam ettik.

Bir süre sonra kahvaltımızı bitirmiştik. Andaç, boya almaya Kamer ve Çetin de aşağı inmişlerdi. Aytaç masadan kalkarken onu durdurdum. "Aytaç?" Sakince bana baktı. "Karnen nasıl?"

"İyi," dedi aynı sakinlikle.

"Çok mu az mı?" diye sordum gülümseyerek. Gözlerini kıstı. "İdare eder."

"Yani çok iyi," dedim hemen. Bakışlarını kaçırarak güldü.

"Sen?" dedi sonra. "İyi misin?"

Kafamı aşağı yukarı sallarken, "Evet evet, iyiyim bayağı," dedim. Memnuniyetle kafasını eğip uzaklaştı. Daha doğrusu Kamerlerin yanına indi. Biz de onların yokluğunda Zeynep ile bulaşıkları topladık. Daha sonra yukarı çıkıp yıkanan çamaşırları astım ve odaya geçtim. Telefonuma uzanırken Şebnem'den birkaç tane bildirim geldiğini gördüm. Vakit kaybetmeden onu aradığımda fazla bekletmeden açtı.

"Aymira!"

"Efendim Şebnem, bir şey mi oldu?"

"Yok kızım, ben seni merak ettim sadece. Birkaç gün Kamer'in yanındasın diye aramadım ama dayanamadım daha fazla işte. Nasılsın?"

Geri geri gidip yatağın üzerine oturdum. "Çok daha iyiyim, merak etme."

"Olsun dikkat et yine de," dedi nasihat verir gibi. "Ederim."

"Ee döndünüz, değil mi? Orada mı Kamerler?" diye sordu sonra.

Sol kaşım yukarı doğru kalktı. "Döndük de Kamerler falan... Çoğul ekinde Çetin diye biri mi gizli acaba?"

"Ne alakası var ya, lafın gelişi dedim," diye açıklama yaptı. Onu alaya alıp dudaklarımı sarkıttım. "Sen onu bunu bırak da buldunuz mu şerefsizliği yapanı?"

"Hayır," dedim ümitsiz bir şekilde. "Ama Kamer, Hakan'dan şüpheleniyor. Hatta bizzat onun yaptığını düşünüyor."

"Oha, saçmalamasın. Hakan yapmaz öyle şey."

"Ben de öyle umut ediyorum, biliyorum o yapmadı ama bunu Kamer'e söyleyince tartışıyoruz. Onu bana karşı koruyorsun falan diyor. Halbuki bu korumak değil... Sadece konduramıyorum işte Şebnem... Düşünsene yıllarını birlikte geçirdiğin adam beni öldürmek isteyecek." Gözlerimi kapatıp acıyla konuştum: "Asla."

Gözlerimin kapalı kaldığı birkaç saniye beni çocukluğuma itelemişti. Ben, Şebnem ve Hakan. Üç kişiydik biz. Ama Hakan bana hep daha yakın gelirdi. Bir abi gibi belki bir baba. Bunun eksikliğini yaşadığım için böyle hissederdim belki de. Şimdi o günlerden çok uzağız. Büyüdük, büyüttük birbirimizi. Üzüldük, üzdük birbirimizi. Eskilerde kalmayı başaramadık ama hâlâ bir anıyız işte...

"Aymira," diye ses etti Şebnem sakince. Sesi sanki beni uykudan uyandıran bir anne gibi çıkmıştı. "Hım?" dedim.

"Eskileri özlüyor musun?"

İşte bu soru, geçmişin perdelerini araladı usulca. Telefonu kavrayan parmaklarım gevşerken dudağımı ısırdım, ağlamamak için yaptım bunu çünkü konu ne zaman buralara gelse gözyaşım kapıda beklerdi. "Bilmiyorum," dedim emin olmayan bir sesle. "Bu özlemek değil, başka bir şey Şebnem. Artık bambaşka bir hayatım var, ben aynıyım ama benim hayatım aynı kalmadı. Sadece, böyle olmasaydı işte..."

"Hakan ile mi?" dedi sonra.

Buruk bir tebessüm yerleştirdim çehremin sol köşesine. "Hakan... Babam... Alper... Hangi birini iyi edeyim? Babam diyorum ama babam yok benim. Hep düzelir umuduyla, bana bir kez sarılır ümidiyle bekledim ben o günleri... Gelmedi," derken omuz silktim. Sanki omzumdan pare pare acı dökülmüştü. "Gelmeyecek de zaten. Mühim değil, bazı insanların yokluğu varlığı kadar acıtmıyor."

"Ya deme öyle, vallahi sarılamıyorum da zaten," dediğinde ağlamaklı bir şekilde güldüm. Gülerken bir damla yaş süzüldü yanağımdan ve gülüşümün kıyısını sıyırıp damladı. Asıl maharet buydu ya zaten, gözyaşı öylesine akmamalı. Ya gülüşüne bulaşmalı insanın ya da kefenine.

"Ay sen bakma bana, öyle duygulandım bir an," derken elimle yüzümü sildim. Burnumu çekip konuşmaya devam ettim. "Kamerler tamirhanedeler, orayı toparlıyorlar. Sen çalışıyor musun?"

"Hafta sonu ya bugün ama şey, abimi ziyarete gideceğim."

Duraksadım. Abisi üç yıldır içerideydi. Adam yaralamaktan onu içeri almışlardı. Şebnem, ilk başlarda yokluğuna alışamasa da bunu aşmayı başarmıştı. Onun ailesi de benim ailemden farksız sayılmazdı aslında. Annesi ile sıkı fıkı değildi veyahut babasıyla sıcak değildi. Aynı evin içine konulmuş ve birbirlerinden başka gidecek yerleri olmayan insanlardı. "Ne zaman bitiyor?" diye sordum. İç çektiğini hissettim o an. "Var daha."

"Üzülme sakın," dediğimde güldü. "Ben? Yok ya ne üzülmesi dert etme sen beni."

"Deli," dedim sıcak bir gülüşle. Daha sonra ayaklanmaya başladım. "Neyse, ben bir Kamer'e bakayım, üşüttü herhalde."

"Hım, git öp de iyileştir sevdiğini," dedi Şebnem bilmiş bilmiş konuşarak. Ayaklanırken gözlerimi irileştirdim. "Sussana sen bir."

"Tamam tamam," dediğinde ikimiz de gülüştük ve bir süre sonra vedalaşarak telefonu kapattım. Saat henüz öğleye bile yaklaşmamıştı. Tamirhanenin merdivenlerini inerken zihnim o gecenin külünü savurmuştu üzerime doğru. Tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm ve aşağı indim. Odanın kapısı yanmıştı ve kullanılabilecek durumda değildi. Dikkatli adımlarla içeri girdim. Kamer araba parçalarının aletlerini ayırıyor, Çetin ise yanan malzemeleri kenara çekiyordu.

"Kolay gelsin," dedim sessizce. Kamer duraksamadan bana yandan bir bakış atıp, "Niye geldin?" diye sordu. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve yanına ilerledim. "Yardıma ihtiyaç vardır diye düşündüm."

"Git sen, biz hallederiz," dedi düz bir sesle.

"Emin misin? Cidden yardım etmek istiyorum," dedim inatlaşarak. Doğruldu. İçine çöken yanakları elmacık kemiklerini belirginleştirmişti. Elindeki anahtarı hafifçe sallayarak, gözleriyle kapıyı işaret etti. "Yapacağın tek yardım yukarı çıkmak olur."

Donuk bir suratla onu izledim. Daha sonra ağız hareketlerimi takip etmesini ister gibi dudaklarımı araladım. "Amacın ne?"

"Hiçbir şey," dedi sakince. "Biz hallediyoruz sen yorma kendini." Ardından Çetin de Kamer'e katılarak onu onayladı. "Hakikaten Aymira. Zaten zor bir süreç geçirdin, gerek yok yani."

Kamer sol kaşını yukarı doğru kaldırıp, beni tekrar kapıya doğru yönelti. Kollarımı göğsümden ayırdım ve oldukça yüklü bir nefes alarak arkamı döndüm. Bir iki adım attıktan sonra Andaç elinde boya kovalarıyla içeri girdi. Epey yorgun görünüyordu. Güçlükle elindekileri yere bırakıp soluklandı. "Öldüm."

"O günler gelecek mi acaba?" dedi Çetin hemen. Andaç yutkundu ve köşedeki masaya sırtını yaslayarak bacağını tuttu. "Abi yorgun olmasam bu lafları sana dörtle çarpıp, beşle bölerek yollardım da vallahi yoruldum."

"İyi misin?" dedim koluna dokunarak. Kafasını kaldırıp dudaklarını ıslattı. "İyiyim, sanırım bacağım zorladı."

"Dinlen istersen," dedim ona tavsiyeler sunarak. Andaç, soluklanmaya devam ederken Kamer, boya kovalarından birinin kapağını açtığında gördüğü şey onu tatmin etmemiş gibi yükseldi. "Bu ne lan? Ulan, bu ne angut?"

"Boya abi."

"Ulan sarı ne koduğumun zırtosu? Sarı ne, anaokulu mu burası?"

Kendime mâni olamadan güldüğümde Andaç, hemen savunmaya geçip diğer boyanın kapağını kaldırdı. İşte bu daha fenaydı. "Olur mu abi öyle şey. Sarının yanına lacivert de aldım. İki renk çok yakışıyor, biliyorsun."

"Lan şerefsiz," dedi Kamer, elini yukarı doğru kaldırarak. "Beşiktaşlı adamın işine lacivert girer mi? Siktir git, değiştir şunları."

"Abi ne kızıyorsun hemen ya?" dedi Andaç çekingen bir şekilde. Andaç'a normalde hak vermek isterdim ama bu sefer yanında olamazdım. Kamer'in böyle bir tepki vereceğini hesaba katarak yapmalıydı bunu ve Kamer kızmakta sonuna kadar haklıydı.

"Ağzının ortasına bir tane geçirmediğime dua et sen," diye bağırdı bu sefer. "Git değiştir şunları."

"Abi yapma yoruldum zaten," dedi Andaç geriye doğru çekilerek. Kamer dişlerini sıktı. "Bana ne lan senin yorgunluğundan. Ben sana demedim mi ne alacağını, kör olsa koklaya koklaya yine seçerdi, it."

Andaç, sus pus olurken Kamer, kendini dizginlemeye çalışıyordu. Soğuk geçen bakışmaların ardından Çetin, çabuk davranıp duvardaki askılıkta duran araba anahtarına uzanıp, "Tamam ben hallederim aga, bırak şu salağı," dedi. Andaç, derin bir nefes alırken Kamer'e masum masum bakmaya başladı. Lakin Kamer, iki bakışa tav olacak bir insan değildi.

Kamer'in yağlı ve kara ellerinin arasındaki anahtar sallanmaya başladığında, gözlerimi gözlerine kilitledim. Öksürmeye başladı yine. Bir iki adım ileri atıldım ve koluna dokundum. "İyi değilsin, hadi dinlen biraz."

"İyiyim ben," diye itirazlar sıraladığında elimin tersini alnına koydum. Nefesim sıktı boğazımı. "Kamer yanıyorsun sen." Şakaklarından aşağı terler süzülmeye başladığında, elindeki anahtarı alıp masanın üzerine bıraktım. Yorgun ve solgun görünen cildi her geçen saniye bulguları güçlendiriyordu.

"Tamam, iyiyim diyorum," dedi çıkışarak. Önünde dikildim ve gözlerimi sertçe diktim gözlerine. "Hastasın diyorum, geberip gitmek mi istiyorsun?"

"Yo," dedi boş boş.

"O zaman bırak işi gücü, hadi bir duş al, ılık su ateşini alır," dedim daha çekilir bir sesle. Baygın bir bakış attığında kaşlarımı çattım. "Hiç bakma öyle, bayağı üşütmüşsün. Daha kötü olmana seyirci kalamam."

Hasta olduğu her halinden belliydi ama bunu umursadığı pek söylenemezdi.

Andaç bize baktı. "Ben hallederim abi, sen iyileşmene bak."

"He hallet sen, senden gelecek yardım eksik kalsın. Ya kırarsın ya sıçarsın."

"Yok valla yapmam, güven ya azıcık bana," diye sızlandı Andaç. Kamer'e söylendim: "Çocuk yapacağını söylüyor, hem Çetin de gelir birazdan. Hadi yukarı çıkalım biz."

Andaç, sükûnetini korurken Kamer'i güç bela ikna edip yukarı çıkardım. Eve girdiğimizde Zeynep, yattığı yerden toparlandı. Endişeli tavrını anında belli ederek önce bana sonra Kamer'in yüzüne baktı. "Ne oldu?"

"Üşüttü sanırım," dediğimde Kamer sert çıkıştı. "Kızım manyak mısınız siz? İyiyim lan ben." Sonra söylediklerini destekler nitelikte öksürdü. Tabii canım turp gibi maşallah. "Çok iyisin, tabii tabii."

Birlikte salona doğru yürüdüğümüzde durduk. "Sen duş al, ben de sana nane limon kaynatayım."

"Yuh, o ne kızım?" dedi yüzünü ekşiterek.

"Nane ile limon," dedim gayet sakin bir sesle. "Alper hasta olduğunda ona da kaynatırdım."

"İçmem ben o naneyi limonu," dedi soğuk bir sesle. Daha sonra bir kez daha nükseti öksürüğü. Giderek artan ateşi ve hastalığı ruhumun kanayan yerlerine dem vururken içim ekşidi. Onu ikna edip mutfağa girdim. Acele ederek üst raflardan bir cezve çıkardım. Daha sonra dolaptan bir adet limon alarak suyunu sıktım. Zeynep, dizlerini çenesinin altına koymuş öylece bana bakıyordu. Kısa bir anlığına durdum. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi iç çekerek. "Çok güzel seviyorsun, baksana ona bir şey olacak diye ödün kopuyor."

Utandım. "Hayır, sadece hasta olmasına seyirci kalamıyorum."

"Korkma, Kamer abi duyamaz bizi."

Sol omzumu düşürüp, cezvenin sapını tuttum. Zeynep dizlerini çenesinin altından çekip hevesle yüzüme baktı. "Aymira?" Manalı bir bakış attığımda kendini tutamayıp ayaklandı ve yanıma geldi. Ona döndüm. "Şey diyeceğim?"

"Ne?"

Sağı solu kontrol edip kulağıma fısıldadı: "Siz... Şey oldu mu yani?" Gözlerim büyüdü. "Hani şey işte..."

"Zeynep abartma."

"Ne abartma ya," dedi mızmız bir tavırla. "Onca zamandır birlikte uyuyorsunuz, yani ne bileyim, ben ne zaman odanıza girsem sizi müsait olmayan bir şekilde basıyorum."

"Ha!" dedim başımı sallayarak. "Bak ne güzel dedin. Sen bizi hep basıyorsun ve biz hep, sen bizi bastığın zaman o durumda yakalanıyoruz, onun dışında pek şey değiliz yani."

Burnundaki septumun olduğu bölgeyi kaşıdı ve saçlarını geriye savurdu. "E Kamer abi, iyi dayanıyor o zaman."

Yüzüm kızardı. "Zeynep tamam."

"Ne tamam?" Ses tonunu kıstı ve yeniden devam etti: "Sana deli oluyor, farkında değil misin? Yani ben bile uzaktan bunu anladıysam senin anlamaman da ne bileyim, biraz aptallık bence."

"Aptallık yahut değil, sadece... Yok işte aramızda bir şey," dedim geçiştirerek. Daha sonra olduğum yerden ayrılıp ocağına başına geçtim. Zeynep pes etmeden beni takip etti. "Peki sen? Sen de istiyorsun değil mi onu?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "O anlamda değil, yani ne bileyim işte aranızdaki şeyin adının konmasını. Sevgili gibi?"

"Sevgili mi?" dedim yüzümü ekşiterek. "Aramızda bağ veya her ne varsa, adının konulup konulmaması umurumda değil," deyip kararlı bir şekilde onun gözlerine baktım. "Ben kendimi biliyorum, duygularımı biliyorum."

Zeynep, beni uzun uzadıya süzdü ve umudunun iplerini kopardı. "Bu kadar güzel sevmenin karşılığı sevilmek olur umarım çünkü; senin üzülmeni asla istemem."

Kırık bir gülüş sindi dudaklarıma. "İnsanlar sevilmek için birilerini sevmezler Zeynep. Yaşamak, kendilerini hayata adamak için birini seçerler ve severler. Benim rotam belli, sonunu düşünmek haddim değil. Ha! Olur da bu gemi bir gün batarsa üzülmesini istemem. Çünkü o gemi battığında ben yüzmeyi çoktan öğrenmiş olacağım."

Garip bir his çöktü bedenime. Ayaklarımın beni taşıyamadığını hisseder gibi olduğumda irkildim. Zeynep, bir şey konuşmadan kafasını salladı ve tekrar salondaki yerini aldı. Birkaç dakika sonra ben de nane limonu kaynatmış yukarı çıkarmıştım. Elimdeki kupayla içeri girdiğimde Kamer elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu. Bedeni çıplak, altında siyah kotu vardı. Elimdeki kupayı ona uzattım. "Hadi şunu iç de iyileş."

İstemeyerek de olsa aldı kupayı, sonra kokladı. Yüzü ekşidi. "İçmem ben bunu."

"Öl o zaman," dedim sahte bir sinirle. Bana imalı bir tavır takınırken elindeki havluyu aldım. "Hadi iç şunu, sonra uzan şuraya biraz dinlen. Birkaç saate toparlanırsın."

Elimdeki nemli havluyu sandalyenin üzerine koydum. Kamer, yatağın üzerine oturdu ve kupayı dudaklarıyla buluşturdu. Bir yudum aldığında gözlerini kıstı. Bundan hoşlanmamıştı ama iyi olması için içmesi gerekiyordu. Pes etmeden birkaç yudum daha dizdi boğazına. Öylece onu izledim ben de.

"Çorba falan da pişireyim mi? Canının istediği bir şey var mı?" diye sordum. Kafasını sağa sola salladı. "Canım hiçbir şey istemiyor," deyip kupayı masanın üzerine bıraktı. "Senden başka."

Kafamı önüme eğdim. Az önce Zeynep'le yaptığım konuşma sonrası yine onun yanında soluklanmak tutsak olduğumu hissettirmişti. Bu özgürlüğe tutsak olmaktı.

Bir şey söylemeden geriye çekildiğinde ayaklandım ve yastığını düzeltim. Beni durdurdu. "Ben hallederim."

"Olmaz, sana bakacağıma söz vermiştim. Hastasın ve sana bakıyorum."

Konuşmadı. Yastığını dik tuttuğumda sırtını yatak başlığına yasladı. Bedeninin belli bir kısmına kadar saten çarşafı çektim. Daha sonra kapıya yöneldim. "Nereye?" diye sordu ürkek bir ses tonuyla. "Geleceğim birazdan."

Banyoya girdim ve çekmeceden temiz bir bez alıp onu ıslatdım. Tekrar odaya girdiğimde ıslatdığım bezi Kamer'in alnına götürdüm. Eliyle itti. "İstemiyorum, onu."

"Ateşini alacak bu, susar mısın lütfen?"

"Sen söndürsene ateşimi," dedi boğuk bir sesle. Onu duymazlıktan gelip alnına ıslak bezi koydum. "Biraz uzansana, bez düşmesin alnından."

Sıkıntıyla oflarken dediğimi yaptı. Gülümsedim. Sonra gülüşüm yeniden öksürmesiyle son buldu. Çabucak eğildim ve dizlerimi parke zeminin üzerine dayayıp elimi yüzüne koydum. "Kamer, sen cidden fena kaptın ha şifayı."

"Ulan benim bünyem bu kadar zayıf mı anasını satayım?"

"Bilmem, bünyene sormak lazım."

Gözlerini kapattı ve konuştu. "Lan koduğumun bünyesi, senin çapına sokayım bok mu varda hasta ettin beni, puşt."

Kendime mâni olamadan güldüğümde gözlerini açıp kafasını hafifçe bana çevirdi. Bu sırada alnındaki bez düşer gibi oldu. Ama buna izin vermedim ve bezi tutup düzelttim. "Dizlerini koyma oraya, acır yavrum," diye mırıldandı.

"Bir şey olmaz," diyerek geçiştirdiğimde gözlerini hiç kırpmadığını fark ettim. Çok yakındı nefesi bana, öylesine yakın ölesiye sıcak. Elimle alnındaki bezi sabitledikten sonra saçlarına gitti parmaklarım. Hâlâ nem vardı saçlarında. Kafamı yastığının üzerine koyduğumda dudakları alnıma değdi. Öptü. Dudakları alnımı buseledi. Bir kez daha öptü. Gözlerimi kapadım.

Diğer elimi yatağın üzerine koyduğumda çıplak tenine temas ettim. İrkildiğini fark ettiğimde aynı etkinin ben de meydana geldiğini fark ettim. Gülümsedi. "Demek ben iyileşene kadar başımda bekleyeceksin."

"Beklerim tabii," dedim anında. "Sen yeter ki iyileş."

"Vallahi sen başımda böyle bekleyip bana bakacaksan iyi olmak istemem ki," dedi yumuşacık bir sesle. Lakin ses tonu hasta olduğu için kuru çıkmıştı. Ama yine de çok hoş bir tınısı vardı. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Sana bakmam için hasta olmana gerek yok, istediğin zaman yanındayım. Yanında olacağım."

Yüzündeki kıvrımlar kaybolurken, kırağı düştü gözlerine. Kirpikleri yorgundu, ağır geliyordu göz kapaklarına. Elimi saçlarından çekip yüzüne götürdüm. Gözlerinin çizgisinde dolandım, yüzünün çerçevesini çizdim bir süre ama gözlerim hep kilitli kaldı gözlerinde.

"Diana," diye fısıldadı güç bela.

"Efendim?" dedim aynı biçimde.

"Ölürsem üzülür müsün?"

Bir bıçak saplandı hemen kalbimin soluna. Kendini bıçakladı Kamer. Kalbine bir hançer attı, bir iğne battı oraya.

"Ne-neden sordun ki bunu?" diye sordum.

"Öylesine, merak ediyorum işte. Ben öldükten sonra arkamda birilerini bırakmak... Bilmiyorum, arkamda birilerinin kalacağını düşlemek imkânsız geliyor."

"Doğru," dedim çabucak. "Bence de imkânsız, çünkü arkanda kimse kalmayacak." Solgun olan yüzüne bir fırça da ben sürdüm. "Çünkü o gün geldiğinde arkanda değil yanında olacağım. Ölürsen üzülemem kusura bakma çünkü o vakit ben de ölmüş olacağım."

Bunu istemiyordum işte. Bana biçilen ömür ne kadar sürer bilmiyorum ama onunla beraber ölmek istiyorum. Ne onsuz kalmak ne de ondan geçmek istiyorum. Hayatımda ilk defa birini ölecek kadar çok seviyorum.

Ben konuşurken öylece izledi beni. Biraz daha bakarsam gözlerine ağlayacaktım. Saklanmak için en kolay yolu seçtim, gizledim yüzümü boynunun girintisine. Köprücük kemiklerinin çukuruna aktı nefesim. Eli sırtımı sardı, oradan saçlarıma uzandı parmakları.

"Bize bunu yapma ne olur," dedim acı çeker gibi. "Ölümden bahsetme, lütfen."

"Canını yakmak istemedim, sadece merak ettim," dediğinde dudaklarını dişledim. "Gitti mi merakın?"

"Gitti," dedi sessizce. Elini çenesine götürdüm ve ufacık sakallarına dokundum. "Birini daha kaybedersem yaşayamam, bana bunu yaşatma lütfen."

Derin bir nefes alırken beni daha sıkı sarmalamaya çalıştı. Ona yardımcı oldum, daha doğrusu o bana. Kenara doğru kaydığında ayaklandım ve bedenine sokuldum. Ellerim belini kavrarken gülümsedi. "Hastalık bulaşacak benden sana."

"Umurumda değil," dedim. "Umurumda olan sensin."

"Bunları sırf hastayım diye söylüyorsun değil mi? Ondan böyle güzel güzel konuşuyorsun."

"Hayır," derken sırıttım. "İçimden geldiği için söylüyorum ama istersen pislik demeye devam edebilirim."

"Hayır hayır," dedi hızla. "Ben gayet memnunum halimden."

Sıcacıktı teni, tıpkı kalbi gibi. Yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildim sonra yeniden koydum başımı göğsünün üzerine. Bir süre öylece birbirimizin nefeslerini dinledik. O benden daha sık nefes alıp veriyordu benim soluklarım daha yavaş ve kontrollüydü. Gün ağarıyor-

du ve biz hâlâ yatıyorduk sıkı sıkı. Uyumuştu sanırım çünkü hiç konuşmuyordu ben de bakmamıştım gözlerine. Elimi göğsünün üzerine koydum ve dairesel hareketler çizerek bir şeyler mırıldandım.

"Sen koca bir aptalsın. Ölürsem üzülür müsün ne demek? Geberirim be, ölürüm geri zekâlı." Fısıldıyordum bir şeyleri. "Bilmiyorsun Kamer, bilmediğin için bunları soruyorsun. Sen de haklısın aslında, ben olsam ben de aynını yapardım. Ama sen ben değilsin işte, ben duygularımı biliyorum. Senden eminim ben, bana hissettirdiklerinden de," deyip kapadım gözlerimi, bekledim birkaç saniye. "Çünkü..." Belki de sana yapacağım ilk ve son itiraf bu olacak güzel adam. Sen uyuyorsun ama olsun, yanındayken konuşabileceğim. "Çünkü..." deyip fısıldadım. *"Seviyorum ben seni."*

Ve dudaklarıma vurdum mührümü. Kelimeler firar ederken biz şemsiye açtık kalbimizin üzerine, olur da tadı damağımızda acısı ruhumuzda kalmasın diye...

Saatler sonra gözlerimi araladığımda Kamer yanımda değildi. İçeri sızan ikindiden sonraki güneş ışığı, saçlarımın rengini açmıştı. Elimi yastığın üzerine koydum ve doğruldum. Uyku mahmuru bir halde etrafıma bakınırken, saçlarımı geriye doğru ittim. "Kamer?" diye seslendim sessizce. Uyanmıştı ve yanımda değildi. Kurumuş boğazımı ıslatırken yatakta toparlandım ve ayaklarımı zemine doğru sarkıttım. Gözlerimi pencereye doğru çevirdiğimde bir güvercinin cama aniden çarpıp düşmesiyle dehşet içinde kaldım.

Çabucak ayaklandığımda pencereyi açıp aşağı baktım. Kuş, kanadını kırmış çatının üzerindeki kiremitlere uzanmıştı. Elimi uzatsam da ona dokunamazdım. Kalbimin içinde derin bir kesik meydana geldi. Canım acımıştı. Gri tüyleri yorgun bir halde bedenine kapaklanırken acıyla onu izledim. Can çekişiyordu ve bunu hissettiriyordu.

Ona yardım etmek adına pencereyi kapattım ve dolaba doğru yöneldim. Fakat beni bir telefon sesi durdurdu. Kamer'in telefonuydu bu çalan. Duraksadım ve masanın üzerinde titreşen telefonu kavradım.

Dayı arıyor...

Kaşlarımı çattım ve kilidi kaydırıp telefonu kulağıma tuttum.

"Dayı?" dedim seslenerek.

"Kamer..." Sesi öylesine boğuk ve kısık geliyordu ki kötü giden bir şeylerin olduğunu kullandığı ilk harften anlamıştım. "Dayı iyi misin?" dedim aceleci davranarak.

"Kızım," diye konuştu zar zor. "Ona iyi baksın."

"Ne? Kime iyi baksın?" dedim elim ayağıma dolanmış bir şekilde.

"Yüzük..." Yutkunduğunu hissettim. "Yüzüğü korusun..."

Zihnim kara bulutların esintisine kapılmıştı. Dayı'nın sesi bitmişti, telefonu kapattı. "Alo? Alo, Dayı orada mısın?" Hızla telefonu kulağımdan çektim ve odadan çıktım. Merdivenleri koşarak indiğimde Kamer'in dışarıdan içeri girdiğini gördüm. Telaşlı halimi görünce gözlerini irileştirdi.

"Kamer?" dedim koşarak. Nefesim boğazımı yırtacak gibiydi. "Dayı? Dayı kötüydü, sanırım..."

Konuşamadım. Bana birkaç saniye donuk bakışlarla baktı. Dünyadan soyutlanmış gibiydi ve ruh halinin beden haline denk düşmesine ramak kalmıştı. Gözleri kararırken nefes nefes yüzüne bakmaya devam ettim. Ellerini sıktı, çenesi kasıldı. Daha sonra göz kapaklarını sertçe kapatıp dişlerini kırarcasına sıkarak dışarı çıktı. Durmadım peşinden gittim. Koşar adımlarla tamirhaneye indik.

Andaçlar duvar boyuyordu. Hepsi üzerimizdeki telaşı fark etmişti. Kamer hiçbir şey söylemeden arabaya bindiğinde onu takip ettim. Çok değil saniyeler içinde caddeye çıkmıştık. Gözlerini kararttı, konuşursa patlayacaktı. Sustum, yapabildiğim en iyi şeyi yaptım.

Dakikalar sonra Dayı'nın evine geldik. Kamer arabadan hızlıca indi, kapıyı dahi kapatmadı. Merdivenleri öyle bir inişi vardı ki her bir adımı kalbime kıymık batırır gibiydi. Ağlamaklı bir halde onu takip ettiğimde evinin kapısının kırılmış olduğunu gördük. Kamer vakit kaybetmeden içeri girdi. İçeri girdim.

Dayı yerde boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Göğsünden aşağı süzülen kanlar, ayaklarına kadar yol almıştı. Korkuyla çığlık atarken elimi ağzıma götürdüm. Ama susturamadım içimdeki öfkeyi, korkuyu.

Kamer koştu ve yanına eğildi. Yüzünü kaldırıp avuçları arasına aldığında, "Dayı? Ne oldu sana?" diye bağırdı. Sesi o kadar yenik o kadar güçsüzdü ki belki de bunu belli etmemek için yüksek sesle konuşmuştu. Yine de bunu örtbas edememişti işte.

Olduğum yerde kaldım. Hareket edemiyordum. *O, ölüyordu.*

Dayı'nın beyaz saçlarına dahi sıçrayan o kan lekesi şimdi nefretim olmuştu. Kamer hızlı hızlı konuşarak onun yüzünü dizlerine koydu. "Kim, Dayı kim? Kim yaptı sana bunu?"

"Evlat," diye konuştu Dayı zar zor. "Oğlum."

"Ambulans," dedi Kamer kafasını sağa sola sallayarak. "Ambulansı ara."

"Yok," diye karşı geldi Dayı. Kelimeler dudaklarından dökülürken intihar ediyordu. "Ecel geldi artık."

"Ecel, eceliyle gelmedi Dayı, yapma," dedi Kamer sızlanarak. "Konuş kim seni bu hale getirdi?"

Dayı'nın aldığı nefesler giderek silikleşiyordu, git gide zayıflıyordu bedeni. Elimi ağzımdan çekip yanına doğru yürüdüm. Ölüm kapıya dayanmıştı, alacaklıydı. *Ölüm işte, alacağı varsa sağ bırakmazdı.*

Dayı, kupkuru olan dudaklarını yalarken gözleri beni buldu. Gözlerinin akı bile zehirliydi, kan kokuyordu. Hayatımın belki de en zor anlarını yaşıyordum. Birini gözlerimin önünde, gözlerinin içine baka baka kaybediyordum.

Kamer, Dayı'yı bıraktı ve ayağa kalkarak diğer odaya gitti. Ona engel olamadan gitmesine izin verdim. Daha sonra hemen eğildim aşağı. Dayı'nın kafasını kavradım. Ellerim titriyordu, tırnak diplerime kan lekesi sinmeye başlamıştı bile. Parmaklarımın derin çizgileri kasvet çiziyordu.

"İyi olacaksınız," dedim titreyen sesime yenik düşüp ağlayarak. Ağlamaya başlamıştım, nasıl ağlamazdım? Dayı bana bakıp gülümsedi, belki son tebessümdü bu arta kalan. "İyiyim zaten," dedi sessizce. Gözlerim kızardı, aklımı yitirmiş gibi gözyaşları boşalıyordu yanaklarımdan aşağı doğru.

Göğsünün kanı dinmişti ama yaşamak bu kadar kolay değildi. "Hadi gidelim... Hastaneye gidelim," dedim ne dediğimi bilmeden konuşur gibi. Yüzü ellerimin içinde öylece çaresizce beklemek çok zordu. Bir şeyler yapmalıydım ama yapamıyordum.

"Kızım," dedim beni susturmak istercesine. Gözlerimden akan bir damla gömleğindeki kan lekesine bulaştı. "Ona iyi bak, onu yalnız bırakma. Şu hayatta değer verdiği tek şey sensin. Eğer o değeri, onun elinden alırsan ölür."

"Hayır, hayır demeyin öyle," dedim hıçkırıklarım izin verdiği müddetçe.

"Yıllardır ondan sakladığım şeyler var, öğrenirse bana kızacak ama yanında sen olursan eğer üstesinden gelecektir her şeyin..."

Soru işaretleri beynime battı. O an bir şarampole yuvarlandığımı hissettim. Giderek kötüleşen durumu son sözlerine yaklaştığını belirtiyordu ve ben bana söylediği şeylerin önemini bile kavrayamıyordum.

"Senden başka kimsesi yok, sen de gidersen eğer bir daha ayağa kalkamaz."

"Gitmem, gitmeyeceğim," dedim dudaklarımı ısırarak. Dayı gülümsedi tekrar. "Benden sonra kötü şeyler yapacak, onu durdur tamam mı güzel kızım? Ben mühim değilim, kendine bir şey yapmasına müsaade etme."

"Etmem, etmeyeceğim söz," dedim ağlayarak. Gülümsemeye devam etti. Ölümü kucaklayan biri, böylesine hayat dolu gülümseyebilir miydi?

"Ona söyle... Ne pahasına olursa olsun o yüzüğü korusun çünkü; siz birbirinizin sonusunuz ve o yüzük sizi sona ulaştıracak tek şey."

Yüzük? Düşünme fırsatına erişmeden zihnimde bir isim şekillendi. Mirza... Evet, tüm bunların sorumlusu o şerefsizdi.

Ellerimin arasında beden kaymaya başladığında bağırdım. "Dayı? Dayan lütfen..." Gözleri kapanmaya başladı. "Kamer, Kamer koş!"

Kamer dev bir gürültüyle içeri girip eğildi ve onu doğrultup yüzünü dizlerinin yukarısına koydu. Kamer'in şakaklarından aşağı terler boşalıyordu. Kirpikleri ıslanmıştı ve birkaç teli birbirine yapışmıştı. "Dayı yapma, gitme yalvarırım."

"Evlat," dedi Dayı cılız bir titreşimle. "Sona geldim, sonuna geldim hayatın... Sen benim gibi olma, hiçbir şey için geç kalma sakın."

Kamer'in gözleri beni bulurken, karalarının yandığını gördüm. Göz bebekleri cayır cayırdı. Ağlıyordum, ağlamıyordu ama keşke onu böyle görmek yerine ağladığını görseydim.

Sustu ve yeniden odağını çevirdi Şevkat dayının solgun yüzüne. Parmakları kır sakallarını sarmalarken onu sarstı. "Ölmeyeceksin duydun mu? İzin vermeyeceğim buna."

"Geç..." dedi belki de son defa. "Hadi bırak da beni gideyim artık."

"Bırakmam," dedi Kamer yüksek sesle. Sonra onu kaldırdı ve göğsüne yatırıp, kollarıyla sırtını çerçeveledi. "Babam," dedi Kamer yutkunarak. "Benim tek babam, baba bildiğim adam sensin. Alma elimden seni, babasız bırakma beni yalvarırım!"

Gözyaşlarım çaresizliğin boynuna bir ilmek doladı. Geçti, geçmişi yaşamak için çok geçti.

Dayı derin bir nefes aldı. Gözleri usulca kapanırken dudaklarından dökülen o kelime birçok şeyin anlamını yitirmesine sebep oldu. "Oğlum!"

Ve işte bitti. Son nefes verildi, gözler kapandı, beden Yaradan'ın önünde diz çöküp ruhunu teslim etti.

Kamer duraksadı, şaşkın bir şekilde onun gözlerine baktı. Elleri titriyordu yüzüne dokunurken. "Dayı? Dayı iyi misin?" Değildi, o da biliyordu her şeyin bittiğini ama kendini kandırmak kolayına kaçıyordu işte. Dudaklarım aralandı, boğazıma yapışan rutubetin tadı damağımı deldi. Kamer seslendi art arda, öldüğüne inanmak istemiyordu. Ama ölmüştü... Durmadı, onu doğrulttu ve göğsünün kemiklerine hapsederek bağırdı. "Baba!" Ağladım. "Babam!"

Ağlamaya başladı. Boynundaki damarlar şişti, cildi kızardı. O gözlerinden akan damlalar Dayı'nın saçlarına düştü, akını karaya çevirdi.

"Baba..." dedi ağlayarak. Yemin ederim, canımdan can gitti onu öyle gördüğümde. Ağlıyordu, ilk defa kendini kaybetmişçesine ağlıyordu. Gözlerini kapattı ve dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırıklarını susturmayı denedi. Olmadı, başaramadı. Omuzları sarsılıyordu.

"Bırakma beni, yalvarıyorum sana baba, yalvarırım bırakma!"

Bir adam sevdim ben. Yaralı, yıkık dökük duvarların arasından çıkmayı başarmış bir adam. Etrafındaki güzelliklere kendini kapatmış, ruhunun kasvetinde çürümeyi bekleyen bir adam. Bir adam sevdim ben, canımdan çok, aklımı hayalimi yitirecek kadar çok. Onun çürümüş kalbini, kalbimle besleyip onu yeniden iyileştirdiğim bir adam. Gözlerinden akan bir damlanın bile yere düşmesine kıyamadığım bir adam.

Ama olmadı. Benim sevgim yetmedi belki ona, yetseydi çeker miydi bu kadar acı?

Olduğum yerden kalktım ve yanına gittim. Ellerim titriyordu. Elimi yüzüne doğru uzattığımda gözlerini açtı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, görseydim eğer çoktan biterdim. "O," dedi kısık bir sesle. "Öldü."

Ağlaması durmuştu ama gözlerinin çizgisinde tuttuğu bir sürü damla vardı. Ağlıyordum ben, onun kadar dirençli değildim. "Yapma," dedim fısıldayarak. "Yapma."

Dayı'yı hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Neden?" dedi bana bakarak. "Neden?" dedi tekrar. Usulca yanaştığımda, "Neden ulan, neden?" diye bağırdı. Öylesine kuvvetli ve yüksek bir sesti ki bu ruhumun boyaları kırılarak dökülmeye başladı.

Sonra dizginlediği gözyaşları yeniden akmaya başladı. "Neden lan? Neden babamı benden neden aldılar?" Dayanamadım, atladım boynuna. Sarıldım sımsıkı. Ellerim ensesindeki saçların kökünde gittiğinde yüzümü boyun girintisine gömdüm. İnce ince ağlıyordu. Titriyordu bedeni. Daha sıkı sarıldım ona, hiç bırakmamak adına.

"Ben yanındayım, yemin ederim yanındayım ben," dedim. "Seni... Seni... Seni asla bırakmayacağım."

Sonra kesildi gözyaşları, yok, yok artık dışımıza değil içimize doldu harabe. Elimizde, avucumuzda birbirimizden başka kimsemiz kalmadı. Onun her şeyi olmaya çoktan hazırdım. Annesi, babası, neyi isterse o olurdum. Çünkü tek bir insan onca insanın varlığını üzerinde taşıyabilirdi. Ve ben, onun için taşıyacağım tüm yükleri sırtlamaya hazırdım.

Ölüm sırtıma binse bile.

16. Bölüm

Katil

Gökyüzünden aşağı kan damlıyor, görüyor musun? Ruhlarımız feryat figan boyun eğiyor. Birileri, bir yerlerde birileri için ağlıyor, hissedebiliyor musun? Gün dönüyor, güneş ayı dövüyor ama hayatın kazanımları, kaybettiklerini geri vermiyor. Gökyüzünden aşağı kan damlıyor, görüyor musun? Yaşadığımız her bir saniyeyi kıymetli kılmak için, hâlâ şansımız var iken daha çok sevebilmek için. Gökyüzünden aşağı yağmur damlıyor, görüyor musun? Göremezsin. Çünkü ölüm peşinden sadece kanı sürükler, yağmur yaşamın habercisidir ölüm ise bitişin.

Mezarlıktayız.

Üşümek için, ölümü daha iyi bilmek için güzel bir yer.

Çam kozalaklarının yerlere döküldüğü yolları geride bırakmıştık. Kamer, Çetin ve Aytaç, Dayı'nın mezarına toprak atıyordu. Bir de başlarında dua okuyan bir hoca vardı.

Zeynep ve ben, onların epey gerisindeydik. Zeynep kesik kesik ağlıyor, ben ise hissiz bir şekilde Kamer'i izliyordum. Elindeki küreği öylesine sahiplenmişti ki, toprağı alıp yine toprağın üzerine öyle bir atıyordu ki, kalbindeki acıyı hissettirmemek adına direniyordu.

Ama hissediyordum ben. Dün onun gözünden akan her bir damlanın, hikâyesini dinlemiştim. Her birinde farklı anlam yüklü olsa da hepsi aynı kapıya çıkıyordu. *Acı.*

Andaç geride duruyor, diğerleri mezarın üzerini kapatıyordu. Dayı'nın bizden başka kimsesi yoktu, yokmuş. Bu bile ölüme yakınlaşmak için geçerli bir nedendi. Dün onun cansız bedenini Kamer'in kolları arasında gördüğüm an içimden bir şeyler koptu sanki. Dayı'yı çok tanımıyordum ama kısa zamanda, birçok şeyim olmuştu. Her şeyden önce Kamer için yeri doldurulamaz biriydi.

"Ya, yeter atmasınlar artık toprak. Yeter!"

Zeynep ağlayarak konuşmaya başladığında, ona sarılıp omzunu sızlattım. "Şş, ağlama artık." Dünden beri herkes sus pustu. Ne Kamer benimle konuşuyor ne de bir başkası ses ediyordu. Evimiz cansız ruhların sessizliğine hapsolmuştu. Zeynep bana sarılarak, ağlamaya devam etti. Dayı onlar için bir aile babası gibiydi, başları sıkıştıklarında koşup sığınabilecekleri veyahut ona sarılabilecekleri bir ağaç misali. Şimdi evin pencerelerinden biri kırıldı, içeri zifir gibi soğuk ve karanlık sızıyordu. Tamiri yoktu, olmayacaktı. Yazı beklemekten başka çaremiz yoktu.

Bir süre sonra Hoca gitmiş, Çetin ve Aytaç elindeki küreği bırakmış derince bir iç çektikten sonra geriye dönmüşlerdi. Ama Kamer... Çaresizce mezarın başına çökmüş, boş bir kuyuyu izliyormuşçasına dalıp gitmişti.

Çetinler bu tarafa doğru gelirken, bana göz işareti yaparak arabaya yöneldiklerini belirtti. O sıra da Zeynep abisine koşarak sarıldı. "Abi, abi gerçekten Dayı mı yatıyor orada?" Sesindeki sığlık öylesine sızlatmıştı ki göğsümü, kemiklerimin kırıldığını hissettim.

Çetin, çabucak kollarını kardeşinin sırtına dolarken, Zeynep'in saçlarına uzunca bir öpücük bırakıp yanağını saçlarının üzerine koydu. "Hadi gidelim."

"Abi, babamız öldü!"

Babalar vardır, efendim. Kanımızdan, canımızdan gelirler. İterler, kovarlar, döverler... Ama babalarımızdır işte. Babalar vardır, efendim. Ne bir kan bağı ne de başka bir şey. Severler, korurlar, öperler... Ama babalarımız değildir işte.

Şunu çok iyi anlıyorum ki; kanın bağında kaç tane düğüm olursa olsun, ruhun makasından geçtiği an yerle bir olmaya mahkumdur.

Aytaç sessiz bir şekilde arabaya doğru ilerlerken, Çetin ve Zeynep ayrılmıştı. Andaç, Zeynep'in elini tutarak onu buradan uzaklaştırmaya başladığında Çetin, bir süre dalıp daha sonra gözleri beni bulmuştu. Yorgundu, herkes gibi. Çaresizdi, hepimiz gibi. Yavaşça yanıma doğru gelmeye başladığında, dudaklarımı sıktım. Kahverengi gözleri, rengini kahvenin telvesi gibi kararmış, acısını göz aklarına bulaştırmıştı.

"Aymira," dedi kırık bir sesle. Gözlerimi kırpmadan ona bakarken, bakışlarını ileride mezarın başında oturan Kamer'e çevirdi. Bir şeyler konuşacaktı ama doğru kelimeyi bulamayıp, ilk cümleyi nasıl kuracağını bilmiyor gibi bir hali vardı.

Ağzının içinden homurdanmaya başladığında, "Tamam," dedim. Hızla bana döndüğünde, ona baktım. "Tamam."

Kamer'in yanında olmamı istiyordu. Bunu söylemesine yahut düşünmesine gerek yoktu ben her daim onunlaydım zaten. Çetin donuk bir çehreyle kafasını salladığında, elini omzuma koydu ve bir süre destek alırmış gibi usulca vurup arabaya doğru yürüdü.

Olduğum yerde hareket etmeden kendimi sıktım. Toparlanmalı ve onu toparlamalıydım. Gücümü topladım ve yanına doğru attım adımlarımı. Beni ona götüren her bir adım aslında ölüme yaklaştırıyordu. Umurumda olmadı. Büyük çam ağaçlarının etrafı süslediği koca mezarlık... Ah! Süslemek. Ölümü bile süsleyen şeylerin olduğunu bilmek ne kadar tuhaftı.

Arkasında belirdim kısa bir zaman sonra. Kamer çökmüş, ellerini toprağın üzerine koymuş ve birkaç toprak tanesini eşeleyerek öylece duruyordu. İçinde yaşadığı acı bize gösterdiğinden çok daha fazlaydı biliyorum. Zaten belli başlı yaraları vardı derinde, şimdi o derinlik daha da büyümüş ucu bucağı gözükmez olmuştu.

"Kamer?" dedim ürkekçe. Dünden beri belki de birçok kez adını hitap ettim ama bana bir kez olsun geri dönüş yapmamıştı. Korkuyordum. Kendine bir şey yapmasından deli gibi korkuyordum. Bir adım daha atıp, elimi aynı ürkek tavrımı sürdürerek omzuna koydum. "Kamer..."

Susuyordu, ama bedeni taş kesilmişti âdeta. "Hadi, çocuklar bizi bekliyor."

Kafamı ileri doğru doğrulttum. Siyah araba pek yakında gözükmese de belli oluyordu buradan. Sonra tekrar Kamer'e yöneldim. Arkasından ayrıldım ve önüne geçip çömeldim. Dağınık saçlarının birkaç teli alnına dökülmüş, sıcak esen rüzgâr hoyratça onları savuruyordu. İfadesizce mezara bakıyor, kurumuş dudaklarını bir nebze bile olsun oynatmıyordu.

Dudaklarımı ısırdım ve elindeki toprak tanelerini avucundan atmaya başladım. Bunu yaparken bana engel olmadı. Korkuyordum, engel olsaydı korkmazdım ama bu kadar soğukkanlı ve sessiz oluşu içime gölge düşürüyordu. "Hadi gidelim artık," dedim gözlerine bakarak. Ben seni gördüm ya ağlarken delicesine, ondan ötesi çok benim için. O kıyamadığım gözlerinden düşen her bir damlanın hesabını günü geldiğinde birlikte vereceğiz söz ama şimdi değil.

Ayağa kalktım ve onu da kaldırdım. Hiçbir şey söylemiyor, az da olsa tepki vermiyordu. Birlikte ayrıldık mezarlıktan, arabaya bindik. Çetin motosikletle eve giderken çocuklar bizimle kalmıştı. Kamer arabayı çalıştırıp, usulca sürmeye başladı. Zeynep hâlâ iç çekiyor, Kamer ise aynı durgunluğunu koruyordu. Belli etmeden ona bakındım. Dalgası olmayan bir deniz gibiydi yüzü. Şu an ne düşünüyordu aklım fikrim buna el vermiyordu.

Mezarlıktan iyice uzaklaştığımızda, Zeynep konuşmaya başladı. "Niye bıraktık ki onu orada? Zaten yaşarken yanında olamadık, şimdi neden bıraktık?"

Andaç onu sakinleştirmek adına kolunu omzuna atarken, Zeynep daha çok ağlamaya başlamıştı. "Neden ya? Kim ondan ne ister?" deyip yutkundu. "O kime ne yapmış olabilir?"

Gözlerim Kamer'in direksiyonu kavrayan parmaklarına kaydı. Yüzük... Ondaydı, ait olduğu yerdeydi. Sorun şu ki ait olduğu yer Kamer'in bedeniydi ve o yüzük belki de Dayı'nın katiliydi.

"Anlamıyorum ya, anlamıyorum," dedi Zeynep burnunu çekerek. İçim sızlıyordu, bir şeyler söylemek istiyordum ama konuşmamak en iyisiydi. Kamer sertçe nefes alıp verdiğinde bir anda patladı: "Ben de anlamıyorum lan. Ben de anlamıyorum hiçbir şey." Buz kestim. Arabayı hızlıca sağa çekip durdu. "İnin lan arabadan."

Şaşkınlıkla Kamer'e baktım. Sinirleri bir hayli gergindi ve Zeynep'in bu tavrı onu daha da öfkelendirmişe benziyordu. "Kamer, tamam sakin ol," dediğimde beni duymazlıktan gelip tekrar ikaz etti. "İnin dedim size. Sizinle mi uğraşacağım lan ben? Yeter!"

Zeynep sustuğunda, arkamı döndüm ve ona baktım. Kızaran gözleri yaşadığı acıyı resmediyordu. Bir şey söylemedi ve kapıyı açıp indi. O sıra Aytaç'la göz göze geldik. *Sorun yok*, der gibi gözlerini kapatıp açtığında o da çoktan inmiş oldu. Arka kapılar kapanmadığında hüznü omuzlarıma bindirip, önüme döndüm. Kamer sert bir şekilde bana bakıyordu. "Sen de."

Kaşlarımı çattım. "İn hadi!" diye bağırdı bir kez daha.

"İnmiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. Sinirle dişlerini sıktı ve üzerime uzanıp kapının kolunu kavramaya çalıştı ama onu durdurdum. "İnmeyeceğim."

"Kalbini kırarım, in," diye konuştuğunda, doğruldum. "Umurumda değil, inmeyeceğim."

Geri çekildi ve çabucak dudaklarını ısırıp huzursuz bir şekilde soluklandı. "Kendine gel artık," dedim ona bakarak. "Dünden beri ne benimle konuşuyorsun ne de bir başkasıyla. Gözlerimin önünden kaybolmana izin vermeyeceğim duydun mu beni?"

"Senden yardım isteyen yok," dedi sonra. Aldırış etmedim çünkü bilerek söylemiyordu bunları. Acısını bir şekilde dışarı atmaya çalışıyor sadece bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Canımın acıması gerekiyordu ama acımıyordu. Belki de onun acısının yanında küçücük kalmaktan korkuyordu.

"Seni duymuyorum," dedim üzerine giderek. "Ne istiyorsun sen ya? Ne yapmayı düşünüyorsun? Gideceksin ve bunu yapanı bulup öldürecek misin? Ee? Sonra ne olacak, sen hapse gireceksin ben de kafayı mı yiyeceğim?" Sustu. "Böyle mi olacak Kamer?"

"Anlamıyorsun kızım, anlayamazsın," dediğinde vakit kaybetmeden ses tonumu artırdım. "Hayır anlıyorum, ben seni çok iyi anlıyorum. Aklında neleri kurduğunu hissedebiliyorum ben. Ama izin vermeyeceğim," dedim kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak. "Senin de kendini öldürmene, kendine zarar vermene müsaade etmeyeceğim."

"Sen bana karışma," dediğinde güldüm. Sinirli bir gülüştü bu. "Yok ya." Sonra suratım kaskatı kesildi. "Şerefsizin teki için elini kana bulamana asla izin vermem."

"Sen karışma dedim," derken gözlerini gözlerimin içine kilitledi. Kapkaranlık derin bir okyanusu andırıyordu. "Bu saatten sonra beni kimse durduramaz artık. Ölürsem ölürüm, umurumda değil."

"Ne diyorsun sen ya?" dedim sinirli bir şekilde. "Bencil herifin tekisin sen. Öl, geber tamam mı? Ama şunu bil sana bir şey olursa benim kefenimin bedeli, senin boynunun borcudur."

"Sana bir şey olmayacak," dediğinde güldüm. Sanırım tek sinirleri gerilen kişi o değildi. Kafasını kararlı bir şekilde salladı ve ardı arkası kesilmeyecek bir şekilde konuşmaya başladı. "Sana bir şey olmayacak, beni merak etme. Ölürsem Çetin sana yardım eder, sakın başka bir yere gitme..."

Şaşkınlıkla gözlerimi araladım. Ama o konuşmasını devam ettiriyordu. "Ama önce işlerim var onu halletmem gerekiyor, sen sakın gelme peşimden. Koruyamazsam eğer seni, ölürüm. Seni kaybedemem..."

"Kamer," dedim onu dürterek. Beni duymuyordu. "Kamer kendine gel, bana bir şey olmayacak, sana da bir şey olmayacak."

"Dolapta silahım vardı, onu alırsam işimi görür. Evet kesin görür işim..." Ve beklemediği bir anda ona tokat attım. Durdu. Bunu yapmak istememiştim ama başka çarem kalmamıştı. Kamer bana bakıp yutkundu. Ağlamamak için tutuyordu kendini ve bu sefer ağlamayacağını biliyordum. Elimi usulca indirirken, başımı hafifçe eğip, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kurumuş dudaklarını araladı. "Babam," dedi yıkık dökük. "Öldü."

Kalbimin üzerine kurumuş yapraklar savruldu. Bana öyle bir bakışı vardı ki, her şeyimi kaybettim sana geldim, der gibiydi. Nereden mi biliyorum bu bakışı? Çok değil, birkaç ay öncesine kadar ona gelmiştim her şeyimi kaybedip. Onu benden daha iyi kimse tanıyamazdı.

"Ben buradayım," diyerek sarıldım ona. Kollarımı boynuna doladım ve saçlarından öptüm. "Ben yanındayım, ne olursa olsun senden gitmeyeceğim. Sen de gitme ne olur."

Sırtımdaki karayel, yerini samyeline bıraktı bir süre sonra. Kollarını doladı sırtıma, ılık nefesi saçlarımın arasına döküldü. Gözlerimi kapattım ve ellerimi ensesine götürüp saçlarını okşadım. "Gitmeyeceksin, bile bile ölüme gitmeyeceksin," dediğimde ayrılmak istedi. Buna mâni oldum. "Hayır dinle beni. Lütfen!"

Artık durmak, saklanmak istemiyordum. Bir şekilde yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Evet, bunu tüm gücümle yapmaya hazırdım. "Dayı yaşasaydı böyle olmanı mı isterdi zannediyorsun? Hayır," dedim kafamı sağa sola sallayarak. "O her şeyin bir zamanı olduğunu söylerdi hep. Sen şu an onu çiğniyorsun. Yapma. Ona sadık kal."

Dayı onu bana emanet etmişti. Onu kendinden korumamı istemişti. Bunu yapabilecek miydim bilmiyorum ama inanıyordum. Fakat konu Kamer'di ve bu kör bir bıçak gibi umudumu deşiyordu. İçindeki acı, saatler geçtikçe yerini hırs ve öfkeye dönüştürecek geri dönüşü olmayan yollara sürüklenecekti. Buna engel olmak Dayı'nın benden istediği tek şeydi.

Yapabilecek miydim gerçekten? Kamer'i kendinden koruyabilecek miydim?

Kollarımın arasından bedenini çekerken dişlerini sıktığını, kaskanın kesilen çene hatlarından fark edebilmiştim. Gözlerini diğer tarafa yönlendirken damarlı parmakları direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Biraz tedirgin bir şekilde, "Hadi eve gidelim," diye konuştum.

Kafasını sallarken, öksürdü ve şiddetli bir tepki verdi. "Siktiğimin boğazı."

"Hastasın işte," dedim ve elimi alnına koydum. Ateşi henüz vücudunu rahat bırakmamıştı. "Kamer ateşin var, hadi eve gidelim biraz dinlen."

"İstemiyorum," dedi kendini geri çekerek. "Ölmedikten sonra kırk beş derece ateşle de gezsem sıkıntı olmaz."

"Zaten kırk beş derece ateşle ölürsün geri zekâlı herif," dedim sinirle.

Bana döndü ve öylece baktı. Uzun zaman sonra onu ilk kez bu kadar berbat görüyordum. "Tamam demiyorum bir şey," dedim sessizce. "Ama hadi eve gidelim, sana bir çorba yapayım da iç onu."

"İstemiyorum diyorum, zorlama."

Sıkıntıyla omuzlarımı düşürdüm ve dudaklarımı ıslattım. "Peki. Sen ne istiyorsan onu yapalım olur mu?"

Bakışlarında zerre yumuşama yoktu. Aklından nelerin geçtiğini tahmin etmesi o kadar kolay olmasa da zihninin şu an hangi kötü düşünceyle istila da olduğunu biliyordum. Acı yerini hırsa devretmişti. Ve hırs Dayı'dan, Mirza'ya uzanan bir anahtardı.

Kaşlarını yukarı doğru kaldırdı. "Zorlama dedim."

"Yanındayım diyorum, seninleyim diyorum karşılığı bu mu?" diye çıkıştım. Onu anlamak istiyordum ki anladığımı da düşünüyordum. Ruhunu kalbindeki paslı zincirlere vermeyecektim, kötüye yatırmayacaktım aklını. Sakince soluklandım ve elimi yanağına götürüp usulca okşadım. Gözlerini kısar gibi olurken, kasılan çenesini oynattı. Teni sıcaktı çünkü hastaydı ve ateşi vardı. "Yapma böyle, biliyorum seni durduramayacağım ama en azından şimdilik sakinliğini koru. Önce bir düşün..."

"Düşünmek mi?" diye çıkıştı. "Lan o orospu çocuğu babamı vururken, canıma bıçak saplarken beni düşündü mü?"

"Biliyorum, biliyorum," dedim art arda sakince. Kuracağım cümleleri mayın dolu bir tarlayı kazasız belasız geçmek zorundaymışım gibi seçiyordum. "Sana şu an ne söylersem geriye dönemeyiz, inan çok üzgünüm Kamer, yemin ederim çok üzgünüm. Ama..."

"Aması yok, ben buradayım, o piç dışarıda fink atıyor. Nefes aldığı her saniye zehir zıkkım lan ona," dedi sertçe. Yanağındaki elimi çabuk çabuk sıvazladım. Ama yumuşatmıyordu onu bir türlü. "Haklısın, haklısın ama kendini ve bizi düşünmek zorundasın. Bizi bırak, senin bir annen ve baban var." Suratında gram değişim olmadı. Demek aile kavramı bu denli onu soğutmuştu.

"Anne, baba?" diye sordu bakışlarıyla ima ederek. "Benim tek bir babam vardı o da öldü. Daha az önce toprağa verdim, toprak attım lan

üzerine," dediğinden sesinde ki kırılma içimi cız etti. "Yok anne, baba," derken kafasını sabit bir şekilde aşağı yukarı salladı.

Elim yanağında buz kesti. Artık sadece onun değil benim de bakışlarımda derin bir karanlık vardı. Daha günler önce Kamer'in annesi benden yardım istemişti. Kamer kendini bu kadar kapatmışken nasıl olur da onu annesini yaklaştırabilirdim? Hadi bunu yaptım diyelim, bir gün bu olay ortaya çıkarsa Kamer'in yüzüne bir daha nasıl bakarım?

Elimi yanağından çektim ve usulca sırtımı koltuğa yasladım. Olmuyor işte Aymira, yapamıyorsun. Ne onu ne başkasını iyi edemiyorsun. Hüznün gölgesini savurduğu kalbim külü sönmüş bir kömür gibi kalakaldı.

Kamer erkeksi bir nefes alırken arabayı çalıştırdı ve fazla zaman kaybetmeden arabayı sürmeye başladı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum donuk bir sesle.

"Eve," diye yanıtladı buz gibi bir sesle.

"İyi," dedim.

Cevap vermedi. Çaktırmamıştım ama eve gitmemize bir hayli sevinmiştim. Hissiz ve stresli geçen yolculuğun ardından birlikte yukarı çıktık. İçeri girdiğimizde Zeynep, koltukta öylece oturmuş boş duvarı izliyordu. İkizler de ondan farksız değildi. Kamer ileriye doğru yürürken kapıyı kapattım ve peşinden gittim.

O kadar huzursuz bir ortam vardı ki, başımıza kötü bir olay geldiği belliydi. Kamer salonu doğru yürüdüğünde Zeynep'in önünde durdu. Olduğum yerde onlara baktım. Zeynep, korkarak başını kaldırdı ve Kamer'in bakışlarına yanıt verdi. Kamer ona üstten üstten bakarken, hiç ummadık bir anda kollarını açtı. Ve işte zamanın daha önce hiç bu kadar hızlı akıp gittiği bir an olmamıştı. Zeynep yerinden sıçrar gibi Kamer'in gövdesine sığınırken, Kamer tıpkı bir baba, tıpkı bir abi gibi onu sarmaladı.

Gözlerim neden dolmuştu, kalbim neden acıyordu sanki?

Kamer, Zeynep'in saçlarına öpücük bırakırken Zeynep'in hıçkırık sesini işitmek zor olmamıştı. Belki de acısını en dışına vuran kişi oydu. Baba yokluğu yaşadığı için, annesi olmadığı için, küçük bir kız çocuğu olduğu için...

Aytaç ve Andaç'ın gözlerine baktım. İkisine de koşup sarılmak istedim. Çünkü öylesine muhtaçtılar ki birileri tarafından sevilmeye. Hayatlarına dair pek bir şey bilmiyordum ama derin bir yarası vardı ikisinin de. Özellikle Aytaç'ın derinde, çok derinde...

"Abi bırakma bizi sakın," dedi Zeynep hıçkırıklarının müsaade ettiği kadar konuşarak. Kamer saçlarına birkaç buse daha bıraktı. "Bırakmam abisi, yeminim olsun bırakmam."

Ve bir cadde daha eskitti bu yürekler, adına veda dediler. Her bakışta yerle bir olup, her yenilgide biraz daha sağlam kalkabilmek için.

Zeynep ve Kamer öylesine güzel bir tablo oluşturmuşlardı ki, bu eve geldiğim ilk günden beri gözlerimin karanlık perdesi onlar sarıldığında oluşan karartıyı eritmişti.

Arkama döndüğümde Çetin'in içeri girdiğini gördüm. Kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Ne oluyor?"

Susarak gülümsedim, konuşursam ağlayacaktım elbet biliyordum. Çetin bunu fark edince omuzlarını düşürerek Aytaç ve Andaç'ın yanına yürüyüp ortalarına oturdu. Kollarını geriye doğru açtı ve birini sol göğsüne diğerini sağ göğsüne yatırarak kıvırcık saçlarını karıştırdı. "Zibidiler sizi."

Lakin ikisi de keyifsizdi. Çetin, içinden gelerek yapsa da bazı şeyleri, bunun yetemeyeceğini biliyordu ama onun da elinden anca bu kadarı geliyordu. Kamer ve Zeynep bir süre sonra ayrıldı. Zeynep gözyaşlarını silerken Kamer, ikizlere bakıp, "Kendinize gelin lan, toparlanın," diye emretti.

Komikti. Bunu diyen kişinin aslında onlardan pek bir farkı yoktu. Ha! Böyle davranmak zorundaydı, kendini toparlamasa da doğrultması gereken kişiler vardı.

Daha sonra odaya çıktı, ben de peşinden gittim. Üzerindeki tişörtü çıkardığında, kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

Omuz hizasından gözlerimin içine baktı. "Soyunuyorum."

"Neden?"

"Soyunmak için."

"Mantıklı," dedim sonra. Boş boş baktı ve kendini yatağın üzerine bıraktı. O da hasta olduğunun farkındaydı ve bunu hissediyordu. Sesi de zaten kötü çıkıyordu. Yanına gittim ve elimi tekrar alnına koydum. "Ateşin var hâlâ. Bekle ilaç getireceğim," dedim ve arkamı döndüm ama o sıra bileğimi kavradı ve beni durdurdu. Şaşkınlıkla gözlerine baktım. "Gitme," diye fısıldadı.

Yutkundum ve ona döndüm. "Gitmem, sen böyle dedin ya hiç gitmem," diyerek bir adım daha attım. Yana doğru kaydı ve bana yer açtı. İkiletmeden yatağa uzandım ve ona döndüm. Elimi yastığın üzerine koyduğumda elimi kavradı. Parmaklarımızı birbirine kenetledi. Gözlerini ellerimize kaydırdığında, gözlerim gözlerine ilişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum sakince.

"Bilmiyorum," dedi sessizce. Gözlerini gözlerime devirdi. "Kötüyüm diyemiyorum, boğulacak gibiyim haykıramıyorum, göğsüm daralıyor nefes alamıyorum," deyip duraksadı. "Bir şey hissetmiyorum işte."

Diğer elimi yüzüne götürdüm ve sevdim. Gözlerini kırpmadı. "İyi olacak her şey söz ve-," devam edemeden beni durdurdu. "Şş," dedi. "Tutamayacağın sözler verme güzelim. Hiçbir şey iyi olmayacak."

"Deme öyle," dedim aksini iddia ederek. Burukça tebessüm etti. "Ama gerçek bundan ibaret."

"Değil," dedim kafamı göğsüne götürüp ona sarıldım. Çıplak teni sıcacıktı. Kolları hemen beni sarmalarken, ona sığındım. "Gerçek bu, gerçek sensin."

"Doğru," dedi sonra. Saçlarıma ılık nefesini kazıdı. "Benim tek gerçeğim sensin zaten."

Birkaç saat sonra birlikte aşağı indik. Kamer üzerine gri bir kapüşon geçirmiş, fermuarını yarıya kadar açık bırakmıştı. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Evdeki herkes kendi halindeydi. Mutfağa girmiş ve onlara sıcak bir şeyler hazırlamıştım. Sofrayı kurduktan sonra salona seslendim. "Hadi, bir şeyler yiyin."

Şaşırtıcı bir şekilde Kamer, herkesten önce sofraya oturmuştu. Bu beni gülümsetmişti. Diğerleri de sofradaki yerini alınca çorbaları servis etmeye başladım. Kamer, beklemeden çorbasını yudumlarken iştahsız duran Zeynep ve Andaç'a baktı. "İçin şu çorbaları."

"Canımız istemiyor," dedi Zeynep. Kamer doğruldu. "O çorbalar beş dakikaya bitmezse kapının dışına atarım sizi, tüm geceyi dışarıda geçirirsiniz."

"Tamirhanede kalırız," diye ekledi Andaç.

"Anahtarı bende," dedi Kamer. "O yüzden, için o çorbaları."

İkisi de gönülsüz bir şekilde çorbalarına yönelirken yerime geçip oturdum. Koca sofrada çıkan tek ses, kaşık sesiydi. Herkesin içi doluydu ama tutuyorduk işte bazı şeyleri. Taşsaydık eğer sonumuz böyle mi olurdu?

Aradan geçen kısa süreden sonra çorbaların ardından patates yemeğini servis ettim. Tabaklar yarılandığında kapı çaldı. O an herkes birbirine baktı. "Birini mi bekliyorduk?" dedi Çetin, Kamer'e bakarak.

"Bekleyin burada," dedi Kamer, sonra ayaklanarak kapıya doğru yöneldi. Endişenin ritim tuttuğu şu saniyeler de zaman akıp giderken aralanan kapının arkasından o isim belirdi.

Jülide Alptekin. Kamer'in annesi.

Sofranın etrafındaki gözler birbirinde cevap ararken ayağa kalktım. Jülide Hanım beni görünce kalbim sıkıştı. Sanki Kamer'e bir şey söyleyecekti ve canım acıyacak gibiydi. Kamer kapıyı sonuna kadar aralamadan, "Ne işin var senin burada?" diye sordu. Jülide Hanım gözlerini benden çekip Kamer'e yöneltti. "Şevkat öldü mü?"

Sesi ve tavrı acımasızcaydı.

"Buraya bu yüzden gelmedin mi?" diye sordu Kamer buz gibi bir sesle. "Cevabını bildiğin soruları sorma."

Kadın ifadesizce kalırken, içeri doğru bir adım attı. Ama Kamer ona ne kapı araladı ne de kapıyı kapattı. "İzin ver içeri gireyim, göreyim biraz seni."

"Gördün işte," dedi Kamer. "Hadi git."

"Oğlum," dedi kadın bilerek yapıyormuşçasına. Kamer daha bugün babası dediği adamı toprağa vermişti, Jülide Hanım bunu kasıtlı yapıyordu anlamıştım. "Yanında olmama izin ver."

"Ha," dedi Kamer alay eder gibi. "Fırsatçılık diyorsun. Nasıl olsa benim oğlum kötüdür şimdi, gideyim de sarayım yaralarını, belki bunca yılın hatırına bana döner geri diyorsun," deyip kolunu kapıya yasladı. "Yanlış mıyım?"

"Ne fırsatçılığı Kamer?" dedi kadın şaşkınlıkla. Ardından gözleri yeniden beni buldu. Benden yardım istiyordu. Ürperdim. "Yanında olmam gerektiği için yanındayım."

"Yanımda olmak mı?" diye sordu yeniden. Daha sonra diline bir ton cümle sığdırdı ama onları hiç acımadan yutup sadece boş vermekle geçiştirdi. "Boş ver, hadi git." Kamer, kapıyı kapatacağı sırada annesi elini koydu sebepsizce ileri atıldım. "Kamer, yapma," dedim aniden.

Bunu Jülide Hanım'a yardım olsun diye değil, sadece böyle davranmam gerektiği için yapmıştım.

Kamer, bana bakmadan birkaç saniye bekledi ve içten olmayan bir tavırla kapıyı serbest bırakıp arkasını döndü. Gözlerimiz birbirini bulduğunda bana donuk donuk bakarak mutfağa yöneldi. Jülide Hanım, kapıyı kapattı ve topuk seslerini fütursuzca çıkararak salona doğru yürümeye başladı.

"Size de servis açayım mı?" diye sordum sanki onunla hiç konuşmamışım gibi. "Gerek yok," diye söylendi. İtiraz etmedim. İkilemde kalmış ve tedirginleşmiştim. Her an bir şeyler konuşabilirdi, hoş konuşsa ne olacaktı sanki ona istediğini henüz vermemiştim ve belki de hiç vermeyecektim. Kamer yerine geçip oturduğunda, Jülide Hanım etrafı biraz süzdü ve burun kıvırarak koltuğa oturdu. Bu kadının garip tavırları vardı, bir türlü karakterinin nasıl olduğunu çözemiyordum. Onun hakkındaki tek kesin olgum iyi niyetli biri olmadığıydı ve kesinlikle çıkarcıydı.

"Ne zaman, nasıl oldu?" diye sordu Jülide Hanım. Kamer gergin ama kendine has rahat tavrıyla cevap verdi. "Kocan söylemedi mi?"

"Benim kocamsa, senin de baban," dedi Jülide Hanım. Anladım ki işler iyi yere gitmeyecekti. Kamer derin ve sıkı bir nefes aldı. Gözleri mutfağın duvarlarına hapsoldu. Saniyelerce yazıp çizdi ve ayağa kalktı. Masadaki herkes ürkerken, Kamer arkasını döndü ve Jülide Hanım'a birkaç kelam etti:

"Ben babamı bugün kaybettim, evdekine söyle beklemesin beni," deyip durdu. "Sen de," diye devam etti sözlerine. "Sen de bekleme."

Kamer'in sesi bilinen tüm çığlıkların üzerine kükrerken sert adımlarla yukarı çıkıp odanın kapısını kapatarak bizi aşağıda bıraktı. Jülide Hanım boşluğa düşmüşçesine Araf'ta kalırken gözlerimi kaçırmak istedim. Nedensizce korkuyordum.

Andaçlar masadan kalkıp odalarına gitmeye başladıklarında, Zeynep, "Ben sofrayı toplarım," dedi. Onu kesin bir dille durdurdum. "Hayır. Sen git dinlen biraz, ben hallederim."

"Yok olmaz," dediğinde, "Zeynep hadi," dedim.

Pes ederek mutfaktan çıktı. Kimse Jülide Hanım'a bakmıyor onunla göz teması dahi kurmuyordu. Kısa bir süre sonra koskoca odada yalnızca Jülide Hanım ve ben kalmıştık. Onunla konuşmadan direkt sofrayı toplamaya başladım ama bu onu rahatsız etmiş olacaktı ki ayaklandı ve yanıma geldi. "Görüşmeyeli nasılsın Aymira?" diye sordu sandalyeyi çekip otururken. Onunla konuşmak istemiyordum. "Gördüğünüz gibi. Siz?" dedim tabakları toplarken.

"Her geçen gün oğluma olan hasretim biraz daha artıyor," dediğinde kaçmak istedim. Ona istediğini vermeyecektim, bunu Kamer'e yapmaya hakkım yoktu.

"Bazı şeylerin olması zaman alır," dediğim an çıkıştı.

"Bana yardımcı olmayı denersen o zaman daha hızlı olabilir." Elimdeki tabakları lavabonun içine koydum ve etrafı kolaçan edip sessizce konuştum: "Bakın Kamer hasta ve daha bugün Dayı'yı defnettik. Böyle bir süreçte size nasıl yardım ederim?"

"Bunu nasıl yapacağını ben söyleyecek değilim herhalde," dedi. Sesindeki kibir ve rahatlık sinirlerimi bozmuştu. "Oğlumu geri istiyorum!"

"Tamam," dedim aniden. Sinir katsayım yükseliyordu. "Gidin alın o halde, hadi yukarıda o. Gidin ve alın oğlunuzu."

Jülide Hanım bana şaşkınlıkla bakarken dişlerimi kenetledim. "Görmüyor musunuz onun halini? Bırakın beni kendini dinleyecek hali bile yok. Üstelik beni asla dinlemeyecek," deyip kararlı bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. "Size yardım etmeyeceğim."

Evet. En başından beri yapmam gereken şey kesinlikle buydu. Kamer'i kaybedemezdim, onu kaybetmeyi göze alamazdım. Ve onu bir şeylere zorlamayı da.

Jülide Hanım ayaklandı ve üzerime yürüdü. "Bana yardım edeceğini söylemiştin." Omuzlarına dökülen saçlarını geriye attırdı ve kahverengi gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. Ondan korkmuyordum, evet artık korkmuyordum. "Maalesef," dediğim an gözlerini kıstı. "Mecbursun."

Yüzümü ekşittim. "Ne maksatla? Neden mecbur oluyorum ki? Siz bir annesiniz, ona nasıl ulaşmanız gerektiğini benden daha iyi bilirsiniz."

Kadının en başından beri yolunda gitmediği bir huyu vardı ve şu an bunu az çok benim üzerimde göstermişti. "Benimle oynamaya kalkma," dedi sinirle. Geri çekileceğim sıra kolumu kavradı. Parmakları kolumu sımsıkı kavrarken yüzümü buruşturdum. "Bana bak! Onunla konuşacaksın. Yoksa?"

"Yoksa?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yoksa ne?" dedim ve kolumu hızlıca çekip ondan kurtardım. Jülide Hanım, dudaklarını birbirine bastırdı ve soluklanıp tekrar gözlerimin içine baktı. "Yoksa baban için hoş şeyler olmaz."

Ha?

"Babam mı?" dedim sesimi titreterek. "Babam ne alaka?" deyip uyandım. "Siz benim babamı, evimi nereden biliyorsunuz?" *Eski evimi, eskiden babam olan adamı.*

Jülide Hanım toparlandı ve gömleğinin yakasını düzeltmeye başladı. Ondan hâlâ bir cevap bekliyordum ve o da bunun son derece farkındaydı. "Size bir soru sordum," diye çıkıştım. Kadın oralı bile olmazken arkasını döndü, önünü kestim hızla. "Size diyorum. Babamla ne alakanız var?"

"Sor ona," dedi muazzam bir soğukkanlılıkla. "Belki anlatır sana."

Öylece bakakaldım. Jülide Hanım, bana eğreti bir bakış savurdu ve koltuğun üzerindeki çantasını alıp emin adımlarla evden ayrıldı. Arkasından bakakaldım. Bu da ne demekti böyle? Kadın beni düpedüz tehdit etmişti. Beni bırak babamla tehdit etmeyi herhangi bir insanla dahi bunu yapamazdı, hakkı yoktu. Zihnimde bir yığın soru işaretiyle birlikte sofrayı topladım ve ışıkları kapatıp yukarı çıktım. Hava iyice kararmıştı. Odaya girdiğimde Kamer pencereyi açmış, sigara içiyordu. Gözlerimi irileştirdim. "Ya sen iyi misin? Hastalıktan öleceksin, hâlâ tüttürme peşindesin."

Omzunu silkti ve dudaklarının arasından sigarayı çekip gözlerini kıstı. Dumanı pencere dışına doğru savururken, sigaranın külünü de dışarı döktü. "Gitti mi?" diye sordu. Annesini kast ediyordu.

Başımı salladım. "Gitti."

"İyi," deyip tekrar sigarasına yöneldi. Ondan hızlı davrandım ve sigarayı elinden alıp ateşini söndürerek aşağı attım. Bana biraz şaşkın ve biraz öfkeli bir biçimde baktığında, "Hiç bakma öyle, hastalıktan geberiyorsun ama yine hastalığa koşuyorsun," dedim.

"Sana yaptığım gibi mi?" diye sordu bir anda. Buz kestim, kalakaldım. Ama bunun uzamasına izin vermedi ve tekrar ayaklanıp kapüşonun fermuarını yukarı doğru çekti. "Nereye?" diye sordum. "Tamirhaneye bir bakacağım," dediğinde gözlerimi devirdim. "Of, yeter ama ha. Yat bir dinlen, kaçmıyor tamirhane."

"Şiştim kızım burada," diye homurdandı. "Merak etme, yat uyu sen de hadi yorucu bir gündü."

"Kamer sen ciddi misin?" dedim saf saf. "Evet," diye yanıtlarken ateşini tekrar kontrol ettim. "Bak ateşin de azalmış, tamamen bitsin öyle git."

"Olmaz," dedi inat ederek. Daha sonra alnıma çabucak bir buse bırakıp geri çekildi. "Hadi uyu güzelce."

Gönülsüz bir biçimde dudaklarımı büzdüm. "Tamam, ama çok geç olmadan gel sen de," dediğimde bir şey söylemeden çıktı. Bitkin bir halde kendimi yatağın üzerine bıraktım. Yorgun olan bedenim değil

ruhumdu. Zihnimin içindeki kalabalıklar ruhumu tıpkı bir kıymık gibi delip deşiyordu. Her geçen gün üzerine bir yenisi daha ekleniyordu ve ben buna sadece seyirci kalıyordum.

Biraz uyuyayım derken gözlerimi açtığımda odanın içini güneş ışıklarının dansı sarmıştı. Paspal bir şekilde aralanan göz kapaklarım telefonuma gelen bildirim sesiyle iyice irkilmişti. Telefonuma uzandım ve gelen mesajı kontrol ettim.

Kimden: *Alper*

"Abla müsait olduğun zaman beni arar mısın?" (09.16)

Doğruldum ve Alper'i aradım. Birkaç saniye sonra telefonu açtı.

"Alper?" dedim ürkekçe. "Ne oldu?"

"Günaydın abla," dediğinde onu geçiştirdim. Sözlerine devam etti: "Abla sana söylemem gerekiyor bunu."

"Neyi?" diye sordum. "Alper söylesene kardeşim ne söyleyeceksen?"

"Babam," deyip düzeltti. "Yani o işte." Artık o bile baba diyemiyordu. "Bana para gönderdi. Hem de bayağı çok."

"Para mı?" dedim şaşkın bir tavırla. "İçmeye doğru dürüst para bulamıyor sana nasıl, nereden göndermiş?"

"Bilmiyorum, sana söylemek istedim."

Ayaklandım yavaş yavaş. "Tamam iyi yaptın, sen sakın o paraya dokunma tamam mı? Ben sana tekrar döneceğim." Telefonu kapattım ve arka cebime koyup lavaboya uğradım. "Ah be adam, sen ne yapıyorsun, ne boklar yedin yine?" Kendi kendime konuştuktan sonra aşağı indim. Aşağı indiğimde Aytaç'ı mutfakta bir şeyler atıştırırken buldum. Sakin adımlarla yanına vardım.

Elindeki kahve kupasını masanın üzerine sakince bırakıp, bana baktı. "Günaydın," dediğimde, "Sana da günaydın," diye karşılık verdi. Etrafı kolaçan ederken konuştum. "Herkes nerede?"

"Zeynepler daha uyanmadı, Çetin abim ve Kamer abim de erkenden çıktılar."

"Nereye?" diye sordum. Boğazını temizlerken kafasını hafifçe eğdi. "Dayı'nın evine gittiler." En azından Kamer yalnız değildi. Dudaklarımı ıslattım ve Aytaç'ın gözlerine baktım. Yeşil gözlerindeki derinlik günler geçtikçe dibe doğru süzülüyordu. "Sen nasılsın peki?" diye sordum.

Bir süre sustu ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Hep aynıyım ben. Tam, her şey düzeldi, bu sefer iyi olacak, diyorum ama olmuyor. Sanırım bir labirentin içine hapsoldum."

"Hayır düşünme böyle," dedim kafamı sağa sola doğru sallayarak. "Her şey iyi olacak."

Bana boş boş bakarken az öncekinden daha soğuk bir tavırla gülümsedi. "Çocuk değilim Aymira. Her şeyi görebiliyorum."

"Ben öyle demek istemedim, yani umut etmekten başka şansımız yok." Gözlerini önündeki kahve kupasına kilitledi. "Umut?" dedi dişlerinin arasından. Belki binlerce belki daha fazla şey türetti zihni ama hepsinin tek bir noktası vardı: *Umut yok.*

"Boş ver," dedi Aytaç sonra konulardan kaçar gibi. Bir süre sessizliğin var olduğu ortamdan sıyrıldım. "Benim bir yere kadar gitmem gerekiyor, Kamerler dönmeden evde olurum."

"Sen nereye?" dedi şaşkınca. Onu durdurdum. "Bir şey olmayacak. Birkaç saate dönerim."

Aytaç'a söz hakkı tanımadan evden çıktım. Tamirhaneye indiğimde köşedeki üzeri örtülü motosiklete yöneldim. Evet, onun yanına bununla gidebilirdim. Zaman kaybetmeksizin motorun üzerindeki örtüyü kaldırdım. Anahtarını raflarda takılı olan askıdan aldıktan sonra saçlarımı toplayarak kaskı kafama taktım. Acele hareket ederek bir an önce motoru çalıştırdım ve caddeden uzaklaştım.

Eve gidiyordum. Bir zamanlar, evime ekmek götürdüğüm bakmakla yükümlü olduğum evime. Hissizdim. Canımın sızlaması gerekiyordu, bir şekilde kalbimde acı bir inilti olması gerekiyordu ama yoktu. Zaman beni bu denli soğutmuştu her şeyden.

Çok geçmeden mahalleye girdim. Dar sokakları geçerken, küçük çocukların meraklı bakışlarına, evlerinin önünde dedikodu toplantısı yapan kadınların şüpheli gözlerine maruz kalmıştım. Ha! Kimse ben olduğumu bilmiyordu, yani bilmezlerdi. Sokakları geçtikten sonra evin önünde durdum. Soğukkanlı bir şekilde motordan inip, başımdaki kaskı çıkardım. Etrafta kimse yoktu ama o evdeydi. Perdeler çekikti. Gücümü topladım ve emin adımlarla kapıya yöneldim. Kapıya uzanan basamakları çıktıktan sonra derin bir nefes alıp sert bir biçimde kapıyı yumrukladım.

"Aç kapıyı!"

Öfkeliydim. Alper'in gözünü boyamasına müsaade edemezdim ki, o paranın kaynağının ne olduğundan bile emin değildim. Bir kez daha vurdum kapıya. "Aç kapıyı içerdesin biliyorum."

Sesim gür çıkıyordu. Elimi kapıya tekrar yönelttiğimde kapı açıldı. Bir adım geriledim. Beni görünce şaşırdı. Üzerinde beyaz kirli bir atlet,

saçları ve sakalı birbirine karışmış karşımda duruyordu. Leş gibi içki kokması da cabasıydı. Baygın bakışlarını kısıp kollarını iki yana açtı.

"Oo kimleri görüyorum, kızım gelmiş hoş gelmiş."

Pis sarhoş.

Onu umursamadan içeri girdim. "Çekil önümden."

İçeri girdiğim an bu kapıdan dışarı çıktığım an geldi. Gözlerim kapının kenarına ilişti. Yerde kanlar içinde yatan bedenimi hatırladım, belki de canım ilk kez şu an yanmıştı. Ama ben buraya bunun için gelmemiştim. Salona doğru ilerledim. Masanın üzerinde gazete kâğıdına sarılı içki şişeleri, kavun tabakları, kuruyemiş kutuları... Klasik babamdı işte.

"Şaşırmadım," derken ona döndüm. Kapıyı kapatıp üzerime yürüdü. "Ama erken başlamışsın bugün. Öğlen bile olmadı."

"Karışma lan bana," diye tersledi. Kaba ve kırıcı tavrı zerre umurumda değildi.

Sırıtarak omzumu silktim. "Bana ne, ne halt yersen ye," dediğimde dudaklarını şapırdatarak koltuğa attı kendini. "Niye geldin? O piç kapının önüne mi attı seni?"

"Düzgün konuş," dedim sertçe. "Kimsenin kapının önüne falan attığı yok beni, senden başka."

Baygın baygın yattığı yerden gözlerime baktı. Burnumu kıvırdım. "Leş gibisin ya, yaşından başından utan artık yeter be."

"Sana ne lan sana mı soracağım?" diye çıkıştı. Onu duymazlıktan geldiğimde devam etti: "Ne saçmalamaya geldiysen söyle, sonra defol git."

"Meraklın değilim," dedim uzaktan uzaktan. Bir iki adım öne atıldım ve kollarımı göğsümde topladım. "Alper'e para mı gönderdin?"

"Gönderdim evet," dedi anında.

"Neden? Senden para isteyen mi var? Bunca yıl ona ben baktım bundan sonra senin yardımına ihtiyacı yok." Doğruldu ve ayağa kalktı, o sıra ben de geriye doğru gittim. Gözlerini açtı. "Sen kime neyin hesabını yapıyorsun lan?" diye konuştu. "Sana mı soracağım, o benim oğlum."

"Büyüyünce mi aklına geldi oğlun olduğu ya da yalnız kalınca mı?" deyip dudaklarını birbirine bastırdım. "O parayı nereden buldun?" dedim sonra. Suratının rengi aktı, duraksadı ve omuzlarını düşürdü. Şüphe kokularını almaya başlamıştım. "Sen içmeye para bulamazsın, Alper'e o kadar parayı nereden buldun da gönderdin?"

Beni cevapsız bırakıyordu. Hırsızlık yapmazdı, en azından bunu yapmazdı. Gözlerini başka yöne çevirdiğinde arka koltuğun arkasında siyah bir çanta gördüm. Hiç tereddütsüz oraya gittim ve eğildim. Fermuarı yarıya kadar açık olan çantayı sonuna kadar açtığımda gözlerim iri iri oldu.

Çantanın içinde yığınla para vardı.

Elimi dahi sürmeden gözlerimi kırpıştırarak doğruldum ve sırtına baktım. "Bu para nereden geldi sana?" Cevap vermiyordu. "Bu parayı nereden buldun diyorum." İnat edermiş gibi susmayı tercih ettiğinde gözlerimi kapattım ve nefesimi dışarı üfleyerek konuştum. "Kamer'in annesiyle ne alakan var?"

Kıpırdandığında gözlerimi açtım. Huylanmıştı, demek ki bir alakası vardı. Soruyu iyi ki bu tarz da sormuştum yoksa bana doğru yanıt vermeyecekti. Arkasını döndüğünden yanına yürüdüm. "Onu tanıyorsun değil mi?"

"Sen?" dedi zorla. "Sen nereden biliyorsun?"

Güldüm. "Komik olma, kadın Kamer'in annesi, tabii ki bileceğim ama asıl komik olan sizin birbirinizi nereden tanıyor oluşunuz. Söyle," dedim emreder gibi. Sustu yine. Belli etmesem de sinirlenmeye başlıyordum. Sonra duraksadım. Bir dakika? Hayır. Hayır bu kadarı fazlaydı.

"Yoksa?" dedim cümlemin devamının onun onayladığı tarzda sürdürmemden. "Yoksa o para..."

Sessiz kaldığında parmaklarım uyuşmaya başladı. "Nasıl ya? O kim sana para veriyor, bu kadar mı gursuz bir adam oldun sen?"

Elini hızla havaya kaldırdığında, ona ondan daha hızlı bir şekilde karşılık vererek bileğini kavradım. Dişlerimi kırarcasına sıkarken, "Sen baksana bana bir, o tokadı atmana izin verir miyim bir daha? Bak bak iyi bak, senin karşında o eski Aymira yok," deyip bileğini sertçe savurdum. "Şimdi bana her şeyi anlatıyorsun. Hemen!"

Sarhoşluğun ve halsizliğin etkisiyle geriye doğru yalpalandı ama hemen toparlandı. Bitkin bir halde kurumuş dudaklarını açtı. "Sen daha iyi bilirsin," derken gözlerimi kıstım. "Neyi iyi bilirim?"

"O kadın beni buldu, senin ona yardım ettiğinden bahsetti ve bana bu parayı verdi."

Olduğum yerde durdum. Bu kelimeler nereye varıyordu böyle? Kadın resmen beni satın almıştı. Kadın resmen beni bir paraya değer

biçmişti. Hem de oğlu için. Aptaldım, ona inanacak kadar aptaldım. O en başından beri çıkarcı ve fırsatçıydı.

"Bana bak lan, ne yaptın?" diye sordu. Sesinde keyfe yakın bir tını vardı. Sinirlenmiştim ve ona ters ters bakıp yüzümü ekşittim. "Yazık be sana. Sen de hemen parayı aldın öyle mi? Ya başıma bir şey gelmiş olsaydı, ya kadın yalan söylüyor olsaydı?"

Keyfe yakın suratı yeniden dondu. Üzerine gittim. "Acı gerçek ne biliyor musun? Ben o kadına yardım falan etmedim, etmeyeceğim de. Şimdi götür bu parayı ona geri ver. Yoksa senin için sonu kötü olur."

"Bu da ne demek?" diye sorduğunda acıyla güldüm. "Kadınla aramızda ciddi bir sürtüşme geçti, muhtemelen ucu sana dokunacak. Paralar suyunu çekmeden, götür ver. Yoksa senin fişin çekilir haberin olsun."

Karşımdaki kişi babamdı ama ben, hiç kurduğum cümleleri özenle seçmiyordum. Canının yanmasını zerre umursamıyordum. Bugüne kadar tek bir babalık bile yapmamıştı, canım bu yüzden bile yüzlerce kez yanmıştı ama bundan sonrası olmayacaktı.

Elleri titremeye başlarken gözlerimi devirdim ve kapıya yöneldim. Peşimden geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Evime."

"O kadın tekrar gelirse, üstelik yanında birkaç adam da vardı."

"Bana ne," dedim. "Benim üzerimden paraları yerken her şey çok güzeldi, sonrasını da sen düşün." Elim kapının kulpunu kavradığında bir saniye bile düşünmeden kapıyı açıp dışarı attım kendimi.

"Korkutuyorsun beni," diye seslendi arkamdan.

Yutkundum ve ona son kez baktım. "Anlıyorsundur işte beni."

Epey ürkmüştü, aslında ölmesini veyahut ona zarar gelmesini istemiyordum sonuçta kimliğimde hâlâ onun adı yazılıydı. Sadece benden ve Alper'den uzak durmasını istiyordum işte. Hızla motora bindim ve mahalleden uzaklaştım. Her ne kadar az önce kendimi ilk defa onun yanında bu denli güçlü hissetmiş olsam da onu arkamda öylece çaresiz bırakmak canımı sıkmıştı. Üstelik canımı sıkan tek şey bu da değildi. Jülide Hanım'ın yaptığı büyük terbiyesizliğin asla bir affı yoktu. Benim adıma karar verip benim üzerimden para vermek oldukça ağır ve kaba bir davranıştı. Bu kelimeler çok masum bile kalıyordu aslında, ama daha fazlasına dilim varmıyordu.

Gözyaşlarımı içimde tutmayı başardım ve eve geldim. Tamirhanenin arka kapısı açıktı, biraz korkarak içeri girdiğimde Çetin'i gördüm. Beni görünce bir hayli şaşırmıştı. Motoru kenara çektim ve kapatıp kaskı başımdan çıkardım.

"Aymira," dedi bana bakarak. "Nereden geliyorsun?"

"Babam..." duraksadım ve etrafa baktım. Çetin benden hızlı davrandı. "Babanın mı? Aymira sen?" Sakinliğimi korumaya çalışsam da ses tonum buna mâni oldu. "Kamer nerede?"

"İşi varmış."

"Ne işi?" dedim hızla. "Çetin onu yalnız bırakmamalıydın." Biliyordum işte, rahat durmayacağını biliyordum. "Sakin ol, birazdan gelir," diye konuştu rahat bir tavırla. Kafamı hızla sağa sola sallayıp, kaskı tekrar elimi aldım. "Gelmeyecek." Çetin beni takip ederken yanıma geldi. Ben ise çoktan motora binmiştim.

"Nereye?" dedi hayretle. Onu dinlemedim ve aceleyle tamirhaneden ayrıldım. Hayır Kamer, hayır bunu yapmış olma. Yalvarırım sana geç kalmama müsaade etme. Direksiyonu sımsıkı kavramıştım, gaza haddinden fazla yüklenmiştim. Öyle ki bu hız bile yetmiyordu bana. Önümdeki araçlardan kurtulmayı başararak düz bir yola çıkmıştım.

Oraya gitmişti, Mirza'nın yanındaydı ya da yanına gitmek üzereydi. Zamanın günü kılıçla yardığı şu anda elimden gelen yapabildiğim kadar hız yapmaktı. Sonunda ölüm bile olsa, onu ondan önce bulmalıydım.

Sağ virajı devirdikten sonra ara sokaklara girdim. Önceden Kamer ile buraya gelmiştik, şükür ki hatırlamam fazla zamanımı almamıştı. Vakit kaybetmeden motordan indim ve kaskı kafamdan çıkarıp koşar adımlarla eski binaya girdim. Koridorlar karanlıktı, aşağı kata indiğimde bir bedene çarptım. Elimde olmadan bir çığlık koparırken, ilerideki loş ışık yerde çarptığım bedeni bana resmetmişti. Ama bu adam, bu adam yerde kanlar içinde yatıyordu belki de ölmüştü.

Nefes nefese aşağı kata indim. Henüz bir ses işitmemiştim ama Kamer'in burada olduğunu biliyordum. Yanıp sönen lambalar korkumu körüklese de şu an bunun için zaman ayıramayacak kadar dardaydım. Dikkatli bir şekilde yürüdüğümde nihayet o kapıya varmıştım. İçeriden ses gelmiyordu. Korkmuştum, kalbim sıkışıyordu.

Yavaş adımlarla kapıya yanaştım ve derin bir nefes alarak kapıyı hızla ittirdim. Olduğum yerde buz keserken gördüğüm manzaraya bir esinti daha kattım. Kamer, Mirza'yı boğmak üzereydi. Beni karşısında

görünce gözlerini irileştirdi ve dudaklarından o sözler döküldü: "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Kamer yapma," dedim titreyerek. Farkında olmadan bir adım öne atılmıştım. "Gelme sakın, sakın gelme öldürürüm seni." Delirmiş bir vaziyette elleri Mirza'nın boğazındaydı. Mirza'nın gözleri kızarmış ve onu bir şekilde engellemeye çalışıyordu. "Kamer yapma, ne olur yapma," dedim bağırarak.

"Sen karışma, git buradan."

"Gitmem," dedim hızla. "Yalvarırım yapma," dedim sonra sessizce. Şakaklarından aşağı terler süzülüyordu. "Kapat çeneni, git dedim sana," diye bağırdığında tek elini Mirza'nın boğazından çekip, bana kapıyı işaret ettiği sıra Mirza bunu fırsat bilerek Kamer'in karnına sert bir yumruk attı.

"Kamer," diye çığlık attım korkuyla. Kamer geriye doğru savrulurken karnını tuttu. Yanına gitmek istediğimde beni durdurarak geriye itti. "Çık buradan."

Ağlamaklı bir halde kafamı sağa sola salladım.

"Çık dedim lan sana," diye bağırdı bu sefer. Yine onun aksine hareket ettim. Mirza, nefes nefes ağzının etrafındaki kanı silerken bana baktı. "Sen hâlâ yaşıyor musun?"

O an Kamer de ben de sustuk.

İkimizin bakışları da onun o leş suratına odaklandı. Ama Kamer bunu fazla uzatmadan toparlandı ve sol gözüne sağlam bir yumruk geçirdi. "Ne diyorsun lan sen orospu çocuğu?"

Beynim dönüyordu. Ben ve yaşamak? Geriledim. Yangın? Evet yangın. Yangını çıkaran kişi Mirza'ydı. Evet, bunu bana o yapmıştı.

Mirza kanayan kaşıyla ayağa kalkarken sırıttı, dişlerine kan lekesi bulaşmıştı. "Size acı çektirmeye bayılıyorum lan. Senin babanı elinden aldım," derken Kamer'e baktı. "Seni de canınla sınadım," derken de bana. Sonra yüzü kaskatı oldu. "Siz de benim babamı elimden aldınız." Bağırdı ve Kamer'e baktı. "Babam öldü lan benim, o yüzük yüzünden babam hayatını kaybetti."

Gözlerim mekanik bir halde Kamer'in parmağına kaydı. Duruyordu orada, gümüşü can yakarak parıldıyordu. Bir taş parçası bu kadar insanın canını yakabilir miydi gerçekten?

"Ulan senin gelmişini geçmişini..." dedi Kamer, dişlerini epey sert sıkarak. Ellerini Mirza'nın yakasına götürdü ve ona kafa atıp yerden

kalkmasına müsaade etmeden ardı ardına yumruklar atmaya başladı. "Öldüreceğim oğlum seni, bitti artık her şey. Yolun sonuna geldin."

Kamer, inadına yaparmış gibi yüzük olan eliyle ve yüzüğün olduğu yerle onun suratına vuruyor canının daha çok yanmasını sağlıyordu. Mirza'nın suratı kısa zamanda kan içinde kalmıştı.

"Yeter ölecek," dedim bağırarak, bir sonraki evre deli gibi ağlamak olacaktı muhtemelen. "Uzaklaş buradan," dedi Kamer yüksek sesle. Bir yandan da deli gibi onu yumrukluyordu. Yanına gittim ve onu durdurmaya çalıştım. "Bunu yapmana izin veremem, onu öldüremezsin."

Ellerini kavradığımda beni hızla ittirdi. Geriye doğru düştüğümde, bana acıyarak baktı ve bunun büyümesine izin vermeden önüne döndü ama o sıra Mirza, işini çoktan hazırlamıştı. Kamer'i ustaca ekarte ederek yere yatırmış şimdi de o Kamer'i yumruklamaya başlamıştı. Kamer buna mâni olmaya çalışsa da Mirza da delirmişti.

"Bence sen son duanı et, Alptekin."

Çıldıracak gibiydim, başımı ellerimin arasına aldım ve olduğum yerde sürüklenerek geriye gittim. "Sen çok büyük bir şerefsizsin," dedi Kamer, aldığı yumruk darbelerinin izin verdiği müddetçe. Mirza sinir bozucu bir şekilde gülerken, "Hiçbir zaman aksini iddia etmedim," deyip devam etti: "Ve bu şerefsizliğimi senin gibi biriyle ödüllendireceğim, son dakikaların bence hatuna bak ve birkaç şey söyle, ağlamasın daha çok."

"Orospu çocuğu," diye hiddetle bağırdı Kamer. "Ona bir şey yaparsan var ya, yemin ederim seni yaşatmam."

"Sen öldükten sonra lafı bile olmaz," dedi Mirza alayla.

Başım dönüyordu, zihnim ve ruhum apayrı yerlerde geziyordu. Kamer ölmek üzereydi, ağzından ve yüzünden kanlar akıyordu. Ellerimi titreterek başımın üzerinden çektim. Ayağa kalkacağım sıra gözlerim bir noktaya takıldı.

Köşedeki sandalyenin altında duran silah.

Gözlerim kararıyordu. Kamer'in acı dolu iniltileri kulağımın içinde nöbet tutuyor, saniyeler geçtikçe daralan zaman darağacındaki ipin askısını sıkıyordu. Dudaklarımı ıslattım ve dizlerimin üzerine basarak silaha uzandım. Buz gibi bir şeydi, ölüm zaten buzdan ibaretti. Geri dönüşü olmayan bir yola ramak kalmıştı ve benim bu saatten sonra dönmeye niyetim yoktu. Silahın kabzasını kavradım ve onu biraz inceledikten sonra ayağa kalktım.

"Son duan Alptekin... İyi bilirdik diyeceğim arkandan, merak etme."

Mirza, yumruk yaptığı elini güçlü bir şekilde havalandırdığında silahı ona doğru tuttum ve bir saniye bile geçmeden tetiğe bastım.

Ve kulakları sağır edecek o sesi işittim. Odanın içine dolan ölüm sessizliği gözlerime perde indirirken, ruhum bedenimden sıyrıldı.

Onu vurmuştum.

Mirza, usulca yere düştü ve yana doğru bedenini bıraktı. Değil gözlerimi bedenimi hareket ettiremedim. Vücudundan akan kanlar ayağıma doğru uzandığında Kamer'in korku dolu gözleriyle karşılaşım. Doğruldu ve bana şoke olmuş bakışlarla bakmaya başladı.

Elimdeki silah usulca parmaklarımın arasından sıyrıldı ve yere düştü, Mirza'nın bedeninin uzağına. İrkildim, gözlerimi kırpıştırıp yerdeki bedene baktım. Yapmıştım, onu ben vurmuştum.

Katildim.

Evet, ben artık katildim.

Önce onu sonra kendimi öldürdüm. Azrail bileklerime kelepçeyi taktı çoktan, on dokuz yılımın idamı şu an tam şu an sonuca bağlandı.

Hâkim gözlerimin içine baktı, karar verildi ve ben belki de geri dönüşü olmayan bir yola sürüklendim.

17. Bölüm

Kurşun

Etekleri taştan bir tabut var kalbimin içinde.

Ben küçük bir kız çocuğuydum, saçlarım örülü olurdu hep. Hayır. Saçlarımı ören elleri bile yoktu onun. Çocukluk aklı işte, kendimi kandırırdım hep. Okula giderdim, beslenme çantamın içinde karnımı doyuran güzel yiyecekler olurdu. Hayır. Beslenme çantam olmazdı, babam tokluğu öğretmişti. Ben küçük bir kız çocuğuydum, simli beklerim olurdu, türlü türlü oyunlar oynadığım. Hayır. Hiç oyuncağım olmazdı, olmazdı çünkü hayatın bana verdiği en büyük oyuncak üzerime biçtiği kaderdi.

Kaderim hayatın beşiğinde sallanırken ben o yollarda sadece uyudum.

Üzerime örtülen battaniye de ruhuma diktikleri kefendi.

Ben büyüdüm, genç kız oldum. Saçlarım açıktı, her telinde ayrı bir iz saklıydı. Evet. Her telini o adamın ruhuna bahşettiğim saçlarım vardı. Ben büyüdüm, genç kız oldum. Boynuma beslenme çantası değil ip taktılar da yine sesimi çıkaramadım. Elimde avucumda kalanları yakılar da kendimi duyuramadım.

Anne...

Duyuyorsun ama sen beni değil mi?

Duyuyorsun biliyorum.

Ben kötü biri değilim anne, yemin ederim kötü biri değilim. Ellerimde hâlâ bahar kokusu var, gözlerimde o sönmeyen fer, dudaklarımda acının harabeleri. Ben kötü bir insan değilim anne.

Senin kızın kötü biri değil.

Ben katil değilim anne.

Beyazdan elbiselerin vardır senin, sarılıp huzur bulduğum, koklayıp canıma vurduğum. Şimdi açsam kollarımı, gelir sarılır mısın bana o beyazdan elbisen ile? Kızım diye, öper misin yaralarımdan? Hoş, sen koşsan da bana, ben sarılamam ki artık sana. Kanatırım anne seni, ellerimden günahlar dökülür bedenine, bedenimden cehennem fırar eder kalbinin cennetine. Gelme anne, ben kötü biri değilim ama sen gelme yine de.

Gel anne... Kötü de olsam, katil de olsam gel yine de.

Şimdi ellerimi koklamaya, tenime dokunmaya mecalim yok. Ölüm var anne bu derinin içinde, ölüm var anne bu bedenin gölgesinde. Tabutunu ben taşıyorum sırtımda, mezarını ben kazdım, ölüsünü ben yaktım. Ama... ama... Onun için yaptım anne, bitsin diye yaptım. Sevdiğim adam için yaptım.

Yine olsa yine yaparım.

Kötü değilim anne, sadece çok sevdim. Kötü değilim anne, sadece ölümü bile o bildim.

Belki birçok defa katil olmuşumdur, belki bu ilk değildir. Zaten insan dünyaya gözlerini açtığı ilk anda bedenini öldürüp, kendi kollarına kelepçe takmaz mı? Biz zaten hep yaşayan ölüler olduk, her birimizin celladı hep biz olduk.

Şimdi! Ya tersine gideceğim hayatın ya da gittiğim hayat ters gelecek bana.

Bacaklarım titremeye başlamıştı, ellerimin kırılacağını hissediyordum. Gözlerimi kırpmadan nefesimi dinlemeye çalıştım, duyamıyordum. Dudaklarımı araladım ve parmaklarımı sabitlediğim silaha baktım. Bu... Ben gerçekten bunu yapmıştım, ben onu vurmuştum.

Yutkunamadan, silahı yere düşürdüm usulca. Kollarım uçurumdan aşağı sallanır gibi olurken, silahla birlikte o uçurumdan aşağı atlayan kişi ben olmuştum. Gözlerimin önü kararıyordu, etrafta ki her şey sisli ve bulutluydu. Gözlerim kapanır gibi olduğunda, bir çift kara göze rastladım. Gözlerinde tanımadığım bir adam vardı, endişeli, ürkek belki biraz da uzak.

Sendeleyerek bir iki adım geri gittiğimde, gözlerimi kapadım yarıya kadar. Ellerime çarptı irislerim, bunlar benim ellerim mi sahiden? Bunlar bir katilin teni mi?

Ellerimi incelemeye başladığımda, Kamer güç bela toparlandı ve karnını tutarak yanıma geldi. Ürkekti, en az benim kadar; ne diyeceğini seçemiyordu, en az benim kadar; korkuyordu biraz da, en azından benim kadar.

"Tamam," dedi kısık sesiyle, saçlarıma dokunmaya çalışırken. Dokunamadı, titriyordu elleri. Sahi? Ellerinde kan lekeleri var Kamer, ama asıl kan benimkinde olmalı, değil mi?

Ona bakamıyordum, ben... ben ne tepki vereceğimi bilemiyordum bile. Ayağıma uzanan kanlar vardı, sızıyordu ince ince. Kamer, toparlandı ve saçlarıma dahi dokunmadan bana seslendi. Sesi muazzam derece de kısıktı ve titriyordu. Titretiyordu da. "Aymira?"

Aymira? Adım dilini kirletir sevgilim, telaffuzu acıtır yapma.

"O," diyebildim en sonunda. "Öl..." Hayır hayır, devam edemeyeceğim. Gözlerimi kapattım, dişlerim sızlıyordu, kelimelerin canı acıyordu. "Öldü mü?"

Kamer beni cevapsız bırakırken, geri çekildi. Gözlerimi açtım sonra. Ayağa kalktı ve yara bere içinde yerdeki silaha uzandı. "Kamer, hayır," diye bağırdım. Beni duymadı. Silahı eline aldı ve üzerine götürüp tişörtünün uçlarına silmeye başladı. Parmak izlerimi yok ediyordu. "Kamer yapma," dediğimde silahı tamamen silip, kendi kavramıştı bu sefer.

"Çık buradan," diye seslendi. Yüzü, gözü kan içindeydi. Saçları darmadağın, dudağının kenarı patlamış, şakağından süzülen kanlar bile hâlâ yaşıyor sayılırdı. Şaşkınlıkla kafamı salladığım sıra, "Çık diyorum sana," diye tekrar bağırdı. Kafamı sallamakta ısrarcıydım. Ona yaklaşmaya karar verdiğimde, odanın yarıya kadar açık olan kapısı büyük bir gürültüyle aralandı. Dehşetle gözlerimi irileştirdiğimde gelenin Çetin olduğunu gördüm.

"Aymira?" diye döküldü dudaklarından o aciz isim. Kahverengi gözlerinde soru işaretleri vardı bir ton. Nefes nefese kalmış olduğu her halinden belliydi. Kamer çok geçmeden toparlandı ve Çetin'e baktı. "Götür onu buradan."

Çetin gözlerini üzerimden çekip Kamer'e baktığı sıra yerde kanlar içinde yatan Mirza'ya baktı. "Lan? Ne oldu burada?"

Hiç.

Koca bir hiç.

"Çetin, onu götür buradan, dedim sana." Kamer yüzünü ekşiterek konuşurken, Çetin dehşetin portesini en az bizim kadar suratına yerleştirmişti. "Aga öleceksin sen." Kamer'in elinde duran silaha bakarken gözlerim ekşidi. Çetin yutkunarak, "Düşündüğüm şey olmadı, değil mi?" diye mırıldandı.

Ağlamak istiyordum, Allah'ım yardım et bana.

"Çetin, yemin ederim bir de sana sıkarım lan, götür dedim onu," diye ikaz etti bir kez daha. "Aytaç'ı ara buraya gelsin hemen. Onunla işim var. Sen onu eve götür, Zeynep'e söyle duşa soksun onu, eğer yanından bir dakika bile ayrılırsa ona da sıkarım."

"Gitmem," dedim titreyerek. Kamer sinirlenmişti. Yüzüne bakamıyordum, korkuyordum. Yüzüne dokunsam acır mıydı teni? Hakkım var mıydı ona günah aşılamaya? Kamer yanıma geldi ve kanayan yüzünü umursamayarak, "Eve git, ben de geleceğim hemen," dedi. Güzel yalanlar, güzel adamlardan işitilirdi hep. "Söz."

Baktım gözlerine, bakıyordu içime içime. Bana baktığında ne görüyordu? Bir katili mi? Bir acizi mi? "Gidemem," diye fısıldadım. "Gidemem."

"Gitmezsen her şey daha kötü olacak," dedi zar zor. Sonra öksürdü. "Hadi, git şimdi eve, beni bekle." Kafamı salladım tedirgince. Kamer soluklanıp Çetin'e döndü. "Çabuk ol." Çetin anında başını salladı ve kolumu kavrayarak beni geriye doğru çekti. "Gitmem," diye ağladım. "Sensiz gitmem bir yere."

"Bensiz değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın." Giderek uzaklaşıyorduk birbirimizden. "Geleceğim, söz geleceğim."

Tutamayacağın sözler verme güzelim derdin. Lakin şu an beni bir yalanla avut, Kamer. Tutamasan da vereceğin sözlerle büyüt beni. İhtiyacım var.

Aramızdaki mesafe uzaklaştığında, ağlamaya başladım. Kamer bana acıyarak bakarken, daha fazla kendimi tutamadım ve dişlerimi dudaklarıma sapladım. Çetin, kolumu sıkıca kavramış beni çıkışa doğru götürüyordu. Gitmek istemiyordum, onu orada yalnız bırakmak istemiyordum.

Kaç dakika sürdü bilmiyorum ama zaman epey hızlı geçmişti. Yukarı çıktığımızda gözlerime çarpan güneşi dahi yakmak istedim. Ben bu aydınlığı hak etmiyordum. Çetin kolumu hiç bırakmadan, ilerideki arabanın ön kapısını açtı ve beni hızla oturttu. Vakit kaybetmeden emniyet kemerini bağlayıp kapıyı üzerime kapattı. Saniyeler sürmüştü buradan uzaklaşmamız. Ağlamaya devam ettiğimde, elimi cama vurdum sanki arabayı durdurabilecektim! "Dur! Kamer'i orada bırakamam. Lütfen dur."

"Sakin ol Aymira," dedi Çetin soğukkanlı bir şekilde. "O iyi olacak." Neden güven vaat etmiyor o kelimelerin? Elimi cama vurmaya

devam ettiğimde, Çetin'in sesini bir kez daha işittim. Ama bu sefer Aytaç'la konuşuyordu. "Alo... Aytaç dinle beni koçum. Tamirhaneye in ve benim eski motorun üzerindeki örtüyü kaldır. Rafta anahtar olacak, onu al. Motora biniyorsun ve telefonuna atacağım adrese varıyorsun... Ehliyet işini sıktır et, zaten neyimiz yasal ki? Aytaç o asfalt ağlayacak bugün... Yapacağını biliyorum, ben de sonra geleceğim ama şu an onun yanına gitmen gerekiyor... Evet, Kamer zor durumda. Hadi zaman kaybetme."

Çetin'in nefesiyle apar topar olan dansı, içinde bulunduğumuz durumu bir hayli meydana sermişti. Şu ana kadar yaşadığım ve yaşattığım her şeyin aslında bir iğne ucu kadar bile can yakmadığını fark etmiştim. Geri dönüşü olacağını sanmıyordum, ellerimde bir mezar vardı, tabutunu gözyaşlarımdan, toprağını gözlerimdeki acıdan inşa ettiğim.

Çetin kolumu kavradı ve beni önüme çevirdi. "Kendine gel, orada ne oldu ne yaşandı bilmiyorum ama biz halledeceğiz tamam mı? Her şeyi düzelteceğiz."

"Düzelmeyecek," dedim, hıçkırıklarımla cümlelerimi çiğnerken. Çetin gözlerime baktı. "Ona güvendiğini biliyorum." Kamer'i kast ediyordu. Zaten şu hayatta ondan ve kardeşimden başka güvenecek kimsem kalmamıştı. "Ve güvenmeye devam etmelisin." Çetin birkaç saniye daha gözlerime bakıp sonra önüne döndü.

Kolumu bırakırken, omuzlarımı düşürdüm. Şu an tek yapmam gereken şey Mirza'nın ölmemesi için dua etmek olacaktı.

Tüm yol boyunca bağıra bağıra sustum ve arabadan inerek direkt yukarı çıktım. Zeynep benimleydi, endişeli bir şekilde yanımda duruyor, ardı arkası kesilmeyen sorular yöneltiyordu. Onu duymazlıktan geliyordum. Odaya çıktığımda benimle birlikte geldi.

"Aymira, konuş benimle." İşitmek istemiyordum artık hiçbir şeyi. Dolabın kapağını açtım ve içinden temiz birkaç kıyafet alarak banyoya yürüdüm. Zeynep beni takip etmeyi bırakmazken banyoya girdim ve o içeri girmeden kapıyı yüzüne kapatarak üzerime kilitledim. Elleriyle kapıyı yumrukladı. "Aymira kapıyı açar mısın? Tamam, kilitleme bari." Umurumda değildi hiçbir ses.

Zeynep, ben duşa girene kadar kapının arkasından bana seslenmeyi sürdürdü. Yavaşça üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve duşakabinin kapısını açıp kendimi içeri attım. Sıcak suyu açarken oldukça sakin hareket ediyor, gözlerimle bir bebeği sallıyordum. Ruhum sanırım bedenimi terk etmişti. Sıcak su saçlarımla buluştuğu anda gözlerimi kapattım

ve kollarımı göğsüme siper ederek kaynar suyun vücudumu yakmasına müsaade ettim. Öyle ki bu alevi hissetmiyordum bile, sanırım tenimdeki ölüler soğuğu aşılamıştı duvarlarıma. Sırtıma ve omuzlarıma yapışan saçlarım kaderimin ağlarını ören en masum şeylerdi belki de. Saçlarımı sevmiyordum ama Kamer seviyordu. Size hiçbir zaman hak ettiğiniz değeri vermedim, sizi de kendime benzettim.

Olduğum yerde kımıldamadan dururken birden sıcak suya karışan gözyaşlarına teslim oldum. Önce usulca süzüldüler vücudumdan, sonra koca bir bataklığı andırır gibi derine doğru gürleyerek gittiler. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Ağzımın içine kaynar su damlaları doluyor, damağımı yakıyordu. Ama umurumda değildi. Kolumdaki yanık izi bile acımıyordu artık.

Hıçkırarak ağlamaya devam ederken, kollarımı göğsümden çektim ve ellerime baktım. Saf saf parmaklarımı inceledim. Cinayetin adını benim ellerim vermişti, bugün bir ölüyü daha toprağa gömmüştü ellerim.

"Hayır," dedim kısık sesimle. "Hayır," dedim tekrar. Ellerim titriyordu. "Hayır, hayır," diye tekrarlar savuruyordum kendi kendime. "Ben," dedim yutkunarak. Kaynar su ensemi yakıyordu. "Hayır, ben katil değilim." Sonra ufak bir hıçkırık sıçradı dişlerimin arasından. Ve onca gözyaşına rağmen hiçbiri bu ufak hıçkırık kadar acıtmamıştı canımı. Ellerimdeki titreme artmaya başladığında çığlık attım: "Hayır!"

Sonra ellerimi kazımaya başladım. Tırnaklarımı geçirdim avuç içlerime, derimi soymak ve cinayetin kokusunu silmek istedim. Olmuyordu, olmuyordu, olmuyordu. Değil derimi soymak, ellerimi kessem bile üzerime yapışmıştı bir kere.

Ama yaptım işte. Vurdum, ben vurdum onu. Vurmak zorundaydım yoksa Kamer'i öldürecekti.

"Aymira neler oluyor?" Zeynep'in bir hayli gür olan sesi duşakabinin buharına bile dayanmamıştı. Delirmiş gibi ellerimi sert bir şekilde yıkadım, sonra yüzümü, boynumu... Kendimi öldürmek istiyordum, bu ben olamazdım. Ben birini öldüremezdim.

Ama yapmıştım.

Ne kadar süre o kaynar suyun altında kaldım bilmiyorum. Duştan çıktım ve iç çamaşırlarımı giyinip aynanın karşısına geçtim. Tenim kıpkırmızıydı, boynumda derin derin parmak izleri vardı. Sahibi bendim. Aynaya baktım boş boş. Karşımda gördüğüm kişi bana dünyanın en uzak insanıydı. Bendim ama bir o kadar da ben değildim.

Sonra diğer kıyafetlerimi giydim sakin sakin. Kilitlediğim banyo kapısını açtım. Zeynep karşımda dikiliyordu, gözlerinde kocaman bir endişe vardı, sahibi bendim o bakışların. "İyi misin?" diye sordu. Pas geçer gibi yanından geçtim ve odaya girdim. Beni takip etti. "Hadi, anlat bana."

Konuşmak istemiyor, dudaklarımdan dökülecek cümlelerin masumiyetine bile güvenmiyordum. "Saçlarını kurutsaydın, hasta olacaksın," dedi Zeynep. İçten içe tebessüm ettim, kalbim acıdı. Hasta olmak mı? En azından katil olmaktan daha masum ve zararsızdı öyle değil mi? Zeynep'i dinlemedim ve derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Önümü kesti. "Nereye?"

"Aşağı," diye konuştum isteksizce. "Olmaz. Abim yanından bir saniye bile ayrılma dedi."

"Tamam, o geldiğinde seni ele vermem," dedim bitkince. Kapıya doğru yöneldiğimde, Zeynep yine önümü kesti. "Aymira buradan çıkamazsın. Neler olduğunu bilmiyorum ama görüyordum ki kötü şeyler yaşanmış. Abim bana bunu dediyse bir bildiği vardır."

"Zeynep çekil önümden."

"Hayır, çekilmeyeceğim," dedi inatla. Dişlerimi sıktım. Burada böyle çaresizce beklemek istemiyordum. Ama elimden de hiçbir şey gelmiyordu. "Gerekirse kapıyı üzerine kilitlerim."

"Zeynep zorlama lütfen," dedim acı çeker gibi. Yeni kesilen kâkülleri alnını kapatıyordu. "Yanlış bir şey yapacaksın, biliyorum," dedi. "O yüzden, buradan çıkmana izin vermeyeceğim. Zaten Aytaç da apar topar gitti. Sen de hiçbir şey söylemiyorsun." Gözlerini kıstı. "Neler oldu Aymira?"

Yutkunamadım. Ama ağlamadım da zira gözyaşlarımla arama mesafe koymak istiyordum. Zeynep koluma dokunacağı sıra istemsizce geri çektim kendimi. Dehşete düşmüş gibi irkildi. Kırılmıştı. En iyi yapabildiğim şey zaten kırmaktı. "Zeynep," dedim mesafeli bir sesle. "İyiyim ben."

Değilim.

"Değilsin," diye ekledi hemen. "Tamam, konuşmayalım ama lütfen burada kalalım."

"Peki."

Pes ettirdim içimdeki beni. Geriye döndüm ve yatağın üzerine oturarak başımı ellerimin arasına aldım. Zeynep'te öte yanıma oturdu ve

hiçbir şey söylemeden öylece bekledi. Bekledik. Gözlerimi kapattığımda yaşadıklarım canlanıyordu zihnimde, gözlerimi açtığımda her yerde o anı yaşıyordum. Kendimle yüzleşmekten çekiniyordum. İstemiyordum.

İki saat, belki de daha fazlaydı bilmiyorum. Hiç hareket etmedik. Zeynep yanımdan bir saniye olsa bile ayrılmadı. Ben zamanın nasıl akıp geçtiğini bile anlamamıştım. Ellerimi başımdan çekerken aşağıdan bir ses duyuldu. İkimiz de irkildik. "Abimler geldi sanırım." Zeynep çabucak ayaklanarak kapıyı açtı. "Evet onlar."

Ayağa kalktım ve tereddüt ederek ileri atıldım. Kapıdan dışarı çıkmaya cesaretim yoktu, onlara bakacak yüzüm yoktu. Ellerimi ovuşturmaya başladığımda, gözlerimi kapatıp yerimde ritim tutmaya başladım. Parmaklarımı sıkıyor, ara ara tırnaklarımı geçiriyordum.

"Canım acıyor, yapma." İşittiğim ses ile duraksadım. Gözlerimi açarken karşımda Kamer'i gördüm. Ellerime bakan gözleri, gözlerimi buldu. Kalbim ağrımaya başladı. Yüzü, gözü, bedeni kocaman bir enkazdı. Karşımda gördüğüm adam benim Kamer'im olamazdı. O, bu kadar yenik düşmezdi hiç. Hareket etmiyorduk ikimiz de belki ilk adımı birbirimizden bekliyor, birimizin daha cesur olmasını istiyorduk. Korkuyorduk, ya da koşup da sarılamamaktan. Yüzü kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Kaşı açılmış, dudağı patlamıştı. Dağıldım, onun dağılmasıyla yerle bir oldum.

"Ben," diyebildim. Konuşmak daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı. Gözlerimi kapattım ve ağlamamak için dişlerimi sıktım. "Kamer, ben..." Ve çok geçmeden koşup sarıldı bana. O kadar hızlıydı ki ellerim ne ara ensesine konmuş, elleri ne ara sırtımı sahiplenmişti anlamamıştım. Ilık nefesi saçlarıma ulaştığında kokusunu içime çektim.

Belki ben bugün o tetiğe basmamış olsaydım, canına değil ölüsüne sarılıyor olacaktım.

"Ben..." Dediğimde ellerini saçlarıma götürdü. Islak saçlarım ikimizi de yakmıştı. "Şş, sakın devam etme. Sen buradasın, iyisin. Hiçbir şey olmadı, hiçbir şey yapmadın tamam mı?" Sesindeki nasırlar ruhuma batıyordu. Sımsıkı sarıldı ve yavaşça ayrıldı. Ellerim tenini bırakamıyordu. Birbirimizden ayrılır ayrılmaz alnını alnıma yasladı. Kafamı olabildiğince sabit tutuyor, kara gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "İyisin."

"Sen değilsin ama," dedim cılız bir sesle. Gözlerini kapatıp açarken yutkundu. "İyiyim ben. Sen düşünme, sakın beni."

Her şey seni düşündüğüm seni sevdiğim için zaten, nasıl düşünmem? Ellerine uzanmak istediğimde gözlerimi kapattım ve sormaktan korkuğum soruyu fısıldadım: "O..."

"Hayır, hayır ölmedi."

Koca bir boşluğun içine savruldum. "Ölmesine izin veremezdim. Bu her ne kadar," deyip duraksadı. "Veremezdim işte."

"Kamer ben," dedim ve alnımı alnından çektim. "Seni öldürecektd, ben... ben aslında böyle olsun istemezdim ama seni öldürecekti, gözlerimin önünde seni öldürmesine razı olamazdım... Ben bir katil olamam," derken şaşkın bakışlarına cevap verdim: "Lütfen, lütfen bana bakma öyle. Ben kötü biri değilim."

"Saçmalama," dedi ve yüzümü avuçları arasına hapsetti. "Sen asla kötü biri değilsin. Kötü olan, seni bu noktaya iten o orospu çocuğu." Şakaklarında kuruyan kan canımı acıtmıştı. "Sen hiçbir şey yapmadın, ben yaptım. Onu ben vurdum tamam mı?" Kafamı olumsuz manada hızlı hızlı sallarken, yüzümü sımsıkı sabitleyip gözlerimin içine baktı. "Evet, öyle oldu. Hiç dokunmadın o silaha, hiç görmedin tamam mı? Ben yaptım, her şeyi ben yaptım."

"Fedakâr olma lütfen," dedim canım acıya acıya. "Benim suçum, benim hatam."

"Bu bir hata değil, sen sadece beni korumak istedin." Öyle yaptım. "Kimse bir şey bilmeyecek, kimseye bir şey söylemeyeceksin. O piçi güvenli bir yere götürdük, ölmeyecek." Soludu. "Zamanı geldiğinde onu ben öldüreceğim. Ben."

"Hayır," dedim korkuyla. "Hayır, yapma bunu."

Yüzümü serbest bırakıp beni göğsüne çekti. "Yangını o çıkardı, seni kaybedebilirdim. Bu ne demek biliyor musun sen?" İç çekti. "Bilme." Söyle. "Sadece zamanı var bazı şeylerin. Ama sen bunu düşünmeyeceksin. Hadi bana söz ver!" Göğsünden başımı kaldırırken, zar zor konuştum: "Söz."

Kamer gülümsedi. Ne uzak ne sahte bir tebessümdü o öyle. "İşte bu kadar. Ben seninleyim, seni asla bırakmayacağım, tamam mı? Ne olursa olsun yanındayım. Senin dediğin gibi." Gülümsemeye devam ederken bir anda konuştum. "Kamer ben.... Ben sana..." Tebessümü büyüdü ve beni göğsüne tekrar çekip fısıldadı: "Ben de, ben de sana... Değer veriyorum. Aklımı yitirecek kadar, kendimi kaybedecek kadar çok hem de."

Seni seviyorumdan fazlasıydı belki de bu. Ya da yanındayım, seninleyim... Hepsinden daha anlamlıydı benim için. Biz birbirimize aittik. Ruhlarımız arasındaki bağ birbirine öylesine muhtaç ve öylesine derindeydi ki bunu kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdık.

Dudaklarını saçlarımdan çektiğinde, parmağıyla çenemi kavrayıp yüzüne doğru dikleştirdi. Gözlerimdeki nem yüzündeki yaralara bakarken artmıştı. Canı nasıl yanıyordu Allah bilir. Çenemin altında duran buz gibi parmakları tenimi yakmıştı. Kaynar su bile bu kadar acıtmamıştı canımı. Kamer gözlerimin içine baktı. "Saçlarını neden kurutmadın? Ben zaten hastayım, sen de hasta olursan sana kim bakacak?" Sonra güldü. "Kendini kandıranlarda bugün. Ben bakarım." Gülmek istiyordum ama yapamıyordum bir türlü. O da zorla gülüyordu zaten. Gülümsemeye devam ettiğinde, gözleri boyun kenarlarıma indi. Suratındaki eğreti tebessüm yerini çatık kaşlara bıraktı.

"Siktir," diye tısladı dişlerinin arasından. "Ne oldu boynuna?" Yutkunamadım. İzleri görmüştü, kendimi hırpaladığım derimi. Ellerimi hızla boynuma götürdüğümde, "Yok bir şey," diye geçiştirmek istedim. Ama daha kötü oldu, bu sefer de ellerimdeki derin ve uzun tırnak izlerini gördü. Gözleri dehşetle irileşirken korkarak ellerime uzandı.

Elleri titriyordu, ellerimi tutarken.

"Sen?" dedi acı çeker gibi. "Güzelim, sen kendine ne yaptın?"

Ellerimi çekmek isterken buna müsaade etmedi ve daha sıkı kavradı. Avuç içlerimi açtı ve oradaki izleri de gördü. İkimizin de eli titriyordu deli gibi. "Yavrum, sen beni canımla mı sınıyorsun?"

"Ben..." Hayır ağlamak istemiyordum. Ellerimi bırakmadan gözlerimin içine baktı. "Ben özür dilerim Kamer. Her şey için. Hayatım boyunca o anı unutamayacağım, sen de öyle. Ben bir cani deği..." Parmağını dudağıma bastırdı. "Şş, sakın. Sakın o sözlerinin devamını getirip yıkma ikimizi de." Dudaklarım titremeye başladığında, gözlerini kapatıp derince soludu. Yüzündeki yaralar acıyordu, hissediyordum.

"Hayatım boyunca unutamayacağım tek şey varsa," deyip açtı gözlerini ve boğuk bir sesle fısıldadı sözlerini: "O da değer verdiğim kadının, benim için kendinden geçecek kadar aklını yitirmiş olmasıdır."

Sözlerinde bir mana mevcuttu. "Şunu bilmelisin ki, ben hayatım boyunca hiç kimse tarafından bu denli bir savunma almadım. Bunu bana sen yaşattın, benim için, bizim için yaptın ne yaptıysan." Sonra devam etti: "Ama bu ikimiz arasında bir sır olarak kalacak, tamam mı? O iti ben vurdum, sen değil."

"Ama," dedim inkâr ederek. "Yok ama," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu böyle kalacak, ulan o pezevenk seni canlı canlı yakmak istedi. Bırak ölüsünü derisini yüzüp köpeklere atmam lazım." Bana o acıyı, Kamer'e o sancıyı yaşatan Mirza idi. "Ayrıca," dedi yüzü düşer gibi. "O arkadaşına haksızlık ettim galiba." Anlamadım? Vicdan mı yapmıştı? "Lan başlarım böyle işe."

Kamer, derin bir nefes aldı ve konu değiştirerek ellerimin içine tekrar baktı. "Küçük bir kız çocuğu gibisin."

"Katil olacak kadar," dediğimde sinirlendi. "Katil değilsin, bir daha söyleme şöyle." Fayda değildi. Her ne kadar o yaşıyor olsa da ben bir kere elimi kana bulamış, o korkuyu yaşamıştım. Sonra avuç içlerimden öptü. Gözlerimi kapattım. "Bir daha kendine böyle aptal gibi zarar verirsen," deyip kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Seni öldürmem."

"Hı?"

Aniden gülümsedi. İşte, bu gerçek bir tebessümdü. Elleri yüzüme giderken, bir şeyler mırıldandı ama duyamadım pek. "Ben seninle ne yapacağım?" deyip beni taklit etti. "Hı?"

"Mesela önce yüzünü temizlemekten başlayabiliriz." İfadesizliğini korurken ellerimi kaşına götürdüm. Kan kurumuş, ama hâlâ parlak rengini koruyordu. "Acıyor mu diye sormayacağım," dediğimde, "Acımıyor demeyeceğim zaten. Acıyor," diye ekledi. Ha, sevdir kendini böyle, kalbim kafayı yesin değil mi?

Dişlerim sızladı kaşına dokunurken. Gözlerini kısarken dudağının kenarına indim. Suratı berbat bir haldeydi, çektiği acıyı tahmin etmek istemiyordum. "Elleri kırılsın şerefsizin." Gülümsedi. "Keşke ölseydi pislik." Gülümsedi. "Kalpsiz it." Gülümsedi. "Şeyi kopasıc..." Durakladım. Kamer gözlerini irileştirirken, "Tamam, yeter bu kadar," diye beni durdurdu. Kıpkırmızı olduğumu hissettim. Nefretimden dilime sahip bile çıkamıyordum.

Ellerimi dudaklarından çektim. "Hadi temizleyelim seni."

"Temizleyelim?"

"Yani, sen banyoya gir, ben duşakabinin önüne temiz çamaşır koyarım sonra da hastaneye gidip, dikiş attıralım kaşına."

"Gerek yok," dedi kaçarak. "Ne demek gerek yok, hayvan gibi yarılmış orası."

"Dikerim ben," dediğinde kaşlarımı çattım. "Kamer yara yüzünde, bırak yüzünü, gözüne çok yakın bir yerde, bir şey olursa görürsün gününü."

"Tek gözle yaşarsam, pek bir şey göreceğimi sanmam," deyip dudaklarını kıvırdı. "Ama sana hep full hd benim gözlerim, parlaklık hep en son da."

"Geri zekâlı," dedim gülerek. "Ha! Gül be şöyle," dediğinde durakladım. "Gözlerinde ceset görmek istemiyorum."

Durağanlaştık. Sonra yavaşça ayrıldık birbirimizden. Kamer hafifçe sızlanırken, ufak bir tonda endişeyle karının kenarına bastırdığı eline baktım. "Ne oldu? Çok acıyor değil mi?"

"Boş ver," dedi sıkıntıyla. Umursamadım ve elimi elinin üzerine uzatıp, tişörtünü kaldırmayı denedim. Bunu yaparken pek itiraz etmemişti. Tişörtün eteklerini usulca kaldırdığımda, derisinin bir hayli yüzüldüğünü, orada toplanan kanın zehrini dışa vurduğunu gördüm. Yüzüm ekşirken, ellerimi yaranın üzerine götürdüm ama dokunmadım. "Kamer, bu ne ara oldu böyle?"

"Bilmiyorum, olmuş işte," dedi geçiştirerek. Sesi sancılıydı. Hafifçe doğruldum ve tişörtün diğer kısımlarını açmaya çalıştım. Beni durdurdu. "Tamam, iyiyim ben." Kaşlarımı çattım. "Sadece bakacağım," deyip düzelttim. "Yaralarına."

Yüzüne bakmasam da halinden hoşnut olduğunu söyleyemezdim pek. Korkarak tişörtün diğer kısımlarını kaldırdım. Vücudunun belli yerlerinde kesikler ve yüzülmüş deriler vardı. Ellerimi titreterek tişörtünü tutmaya devam ettiğimde, Kamer buna daha fazla müsaade etmeyerek geri çekilmeye çalıştı. İtiraz ettim: "Kaçma."

"Kaçmıyorum," dedi düz bir sesle. "Gerek yok daha fazlasına." Daha fazlası olduğunu belli etmişti bile. Onu duymazlıktan geldim ve doğrularak gözlerinin içine baktım. Tişörtünün etek kısımlarını hâlâ bırakmamıştım. "İzin ver yaralarına bakayım."

"Vücudumu görmek istediğini başka yöntemlerle de belli edebilirsin," dediğinde yarım ağız gülerek ciddi bir tavırla ona karşılık verdim: "Belli etmek değil bu, bariz istemek." Tişörtünü sıkmaya başladığımın farkında değildim. "Bakacağım da."

Aramızdaki donuk bakışmanın uzamasına müsaade etmeden, tişörtünü yavaşça yukarı doğru kaldırdım. Bunu yaparken kollarını yukarı kaldırdı. Ona belli etmeden yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırıp tişörtünü çıkardım. Bu hareketle hali hazırda dağılmış saçları iyice perişan olmuştu. Tişört kollarının arasından düşerken, dikleşti ve gözlerimin içine baktı. "İstediğin kadar bakabilirsin."

Soğukkanlı olmaya çalışarak onu dinledim ve göğüs kafesinin altındaki irili ufaklı kesiklere bakmaya başladım. Ben onu incelerken o biraz olsun esnemiyor, hareket dahi etmiyordu. "Hastaneye gitmemiz gerek derhal, dikiş atılmalı sana." Ve duraksadım. "Ama şey, şimdi hastaneye gidersek ne olduğunu soracaklar. Bilirsin, benim elim ayağım denk durmaz kesin bir pot kırarım. Anlarlar benim bir şeyler yaptığımı."

"Birincisi, sen hiçbir şey yapmadın, ben yaptım. İkincisi, ne olduğunu sorarlarsa verecek cevap çok merak etme," deyip devam etti. "Ve evet, elin ayağın denk durmuyor. Ne yapalım o da senin başka bir güzelliğin." Gülümsedi ve gülümsetti beni az da olsa.

Ama ister istemez tedirgin olmuştum. Sanırım bir süre, hastanelerden veyahut kalabalık yerlerden uzak kalacaktım. Daha sonra fazla uzatmadan banyoya geçtik.

"Tamam, duştan sonra hallederim ben." Önünü bana doğru döndüğünde, silik bir iç çekti. "Sonra da şu kaşın çaresine bakarız."

"Kendin yıkanabilirsin değil mi? Yani şey, hani sırtın, vücudun feci acıyacak da o yüzden..."

"Beni mi yıkamak istiyorsun?" diye sordu direkt. "Yani sen, ben kaza geçirdiğim zaman sırf koluma su değmesin diye yıkamıştın ya beni. O yüzden, ben de sana yardım etmek istedim. Hem bir kol yanığını senin bu halinle bir tutamam."

Kamer bana boş boş bakmaya devam edip, hafifçe soludu. "Tamam, hadi yıka beni."

Kamer duşakabine girdiğinde, pantolonumun paçalarını kıvırdım ve hemen yanına vardım. Hiç konuşmadan sıcak su ayarını yapmaya başladım. Geniş ve iri omuzları yorgun düşmüştü, ruhu gibi. Sıcak suyu ayarladıktan sonra ona baktım, zaten o da bana bakıyordu. "Şimdi," dedim derin bir nefes alarak. "Canın acıyacak ama senin."

"Dert değil," diyerek elimdeki fiskiyeyi aldı ve başından aşağı tutmaya başladı. Saçları ıslanmaya başladı. Derisiyle temas eden su, yaralarına sızarken gözlerini kapatarak dişlerini sıktı. Elimi yüzüne doğru uzattım titreterek ama dokunamadım bir türlü. Bedeninden aşağı akan kan lekeleri ayaklarımıza dolanırken, gözlerimi aşağıya çevirdim. Gidere doğru akan kan lekeleri ona aitti. Oysaki onun kanı bile bu denli bir savunmasızlığı hak etmemişti.

Bir eliyle fiskiyeyi tutuyor, diğeriyle yüzünü yıkamaya çalışıyordu. Ona yardımcı olmak adına, bir adım ileri atıldım ve elindeki fiskiyeyi

aldım. Gözlerini açtığında, gözlerimin içini hedef aldı karaları. "Ben tutarım," dedim sessizce. İtiraz etmeden fiskiyeyi teslim aldım.

Yüzünden aşağı akan kanlar, kuruyan yaraları da deşmiş devamında daha çok kan getirmişti. Sırtına su değdirmemeye özen göstererek onu yıkadım. Daha doğrusu yardımcı oldum. Kamer üzerine tişörtünü geçirirken, "Dudağına, kaşına pansuman yapalım," diye konuştum.

"Hastaneye gider hallederim, iki dakikada yorma kendini," dedi sakince. "Seninle gelmeyeyim mi?" diye sorduğumda saçlarını geriye doğru savurdu. "Yok. Hastaneye uğramadan, şu şerefsizin durumuna bakacağım."

"Ona," dedim zorla konuşarak. "Kim bakıyor?"

"Veteriner bir tanıdığım vardı, sağ olsun seve seve yardıma koştu."

Tuhaf bir bakış attım ona. Bunu fark ederek tek kaşını kaldırdı. "Yalan söylemiyorum."

"Tamam," dedim sakince. Odanın içine sızan akşam güneşi akşamın habercisi olmuştu. Kamer, zorlanarak deri ceketini giydi ve telefonuna bakıp tekrar bana odaklandı. "Çetin benimle gelecek, Aytaç burada tamam mı? Bir şey olursa direkt beni arıyorsun."

"Tamam," dedim tekrar. Sıkıntıyla ellerimi ovuşturmaya başladım. Gözlerini kısıp derince soluyarak yanıma geldi. "Bugünü unutturacağım sana." Unutamam, sadece unutmuş numarası yaparım. Nasıl unuturum ki? "Ellerini bu hale getirdiğin için de sana çok kızgınım, bunu da sen unutma," dedi bu sefer.

Başımı öne eğdim ve ellerime baktım. Hâlâ çizgiler vardı. Kamer daha fazla konuşmadan alnıma çabucak bir öpücük kondurdu ve beni arkasında bırakarak odadan çıktı. Onsuz kalmak istemiyordum, bu düşünce tıpkı bir hastalık gibi bedenimde yayılmaya başlamıştı. Kamer odadan çıktıktan sonra banyoya gittim ve oraları toparladım. Bir şeylerle meşgul olmak istiyordum, aklıma o anı o talihsiz acıyı getirmek istemiyordum. Kaçak dövüştü bir nevi işte. Birkaç saat oyalandım. Uyumayı denedim ama gözlerim gram uykuyu davet etmedi göz kapaklarıma. Pencereden dışarıyı izledim, boş boş. Zihnimi bir şeylerle doldurmak istiyordum.

Hava iyice kararmış ve Kamerler hâlâ gelmemişti. Üzerime bir hırka geçirdim ve kollarını sündürerek aşağı indim. Andaç ve Zeynep ortalıkta gözükmüyordu, Aytaç ise mutfakta bir şeyler yazıyordu. İşine odaklanmışa benziyordu ki mutfağa girene kadar geldiğimi bile görmemişti.

Sakin adımlarla yanına gittiğimde, dalgınlığı dağıldı ve irkilerek

kitabının kapağını hızlıca kapattı. "Rahatsız etmek istemem," dedim mahcup bir tavırla. Başını salladı ve kitabını kapatıp elinin altına koydu. "Yok, sorun değil."

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Zeynepler nerede?"

"Odalarındalar," dedi Aytaç düz bir sesle. Gözlerine baktım. Yeşil gözlerinde birçok mana saklıydı. O tanıdığım en garip insanlardan biriydi. Kimseyle konuşmaz, kendi halinde takılır ama bir sorun oldu mu Kamer koşulsuz şartsız ona güvenirdi. Bir şeyler söylemek ister gibi bir hali vardı sanki. Bugün yaşanan olay hakkında. Gözlerimi kaçırdığımda beni yakaladı.

"Ne yaşandığını biliyorum," dedi beklemediğim bir anda. Kilitlendim. Mirza'yı benim vurduğumu anlamış ya da Kamer mi ona söylemiş miydi? Hayır, Kamer söylemiş olamazdı. Gözlerimi irileştirdiğimde, devam etti: "Mirza'yı Kamer Abim vurmadı."

"Sen?" dedim ürkerek. Hayır bu hiç iyi olmazdı, Aytaç'a güvensem bile bunu bilmesi hiç iyi olmamıştı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Kamer abi defalarca kez beni bir yalana inandırmaya çalıştı ama inanmadım. Neden mi? Çünkü; o it herifi kendi elleriyle yaşatmaya çalıştı, sırf senin için."

Aytaç ilk kez bu kadar cüretkâr davranmıştı. Dudaklarımı titrettim. "Aytaç ben," dedim cümlemin sonunu nasıl idame ettireceğimi bilemeden. Omzunu silkti. Ruhunda anlam veremediğim bir mesafe vardı ve o bunu başarıyla korumaya devam ediyordu. "Ve zaten bunu bir tek senin gibi yürekli ve korkusuz kadınlar yapabilirdi, Aymira."

Beni suçlamak ya da bana kötü gözlerle bakmak yerine o başka türlü yaklaşmıştı bu duruma. Ellerimi masanın üzerine koydum ve dişlerimle dudağımı sertçe kemirmeye başladım. "Başka şansım yoktu, inan. Onu öldürecekti, gözlerimin önünde sevdiğim..."

Duraksadım ama o tamamladı yarım kalan cümleyi. "Sevdiğin için yaptın zaten. Keşke ben de zamanında bunu başarabilseydim."

Sözlerindeki küfler geçmişin pasını almamıştı. Durdu ve gözlerini belli bir noktaya sabitleyip buruk bir tebessümle devam etti: "Ben işe yaramaz herifin tekiyim."

"Hayır, hayır değilsin," dedim cılız bir sesle. Doğruldum ve onunla göz teması kurmaya çalıştım. "Aytaç sen harika birisin. Kamer sana gözü kapalı güveniyor keza diğerleri de öyle. Sen tanıdığım en özel insanlardan birisin."

Kafasını oynattı ve bana yandan bir bakış savurdu. "Keşke onun da güvenini boşa çıkarmasaydım."

Kız arkadaşından bahsediyor olmalıydı. Gözlerinde tanıdığım birine rastlamış gibi olmuştum. Sessizleştim ve aklımı yiyip bitiren o soruyu sorup sormamak arasında defalarca kez gidip geldim. Ruhundaki düğümler belki de saçlarındaki kıvrımlardan daha fazlaydı. Onu hakkında pek bir şey bilmiyordum. Konuşmasını beklemiştim çünkü. "Anlatmak istersen..."

"Ahu," diye döküldü dudaklarından birkaç harf. Buz kesti tenim. Onun yaralarının gölgesinde yatan kadının adıydı. Onun kalbi, sevdasının anlamıydı bu.

Konuşacaktı. İlk kez bu kadar meydana vermişti kendini. Sıkılmıştı belki de içinde tutmaktan, yorulmuştu. Dudaklarını ıslattı eğreti bir biçimde ve sonra buruk bir tebessüm peyda oldu dudağının vahasında. "Onu ilk gördüğümde üzerinde mavi bir hırka vardı, yaka kısımlarında ufak çiçek detayları. Hatta birisinin beş yaprağı vardı." Kısa bir bekleyiş... "Saçları uzundu, çok uzundu. Merak ederdim hep o kadar saçla nasıl başa çıkabildiğini."

Ah...

"Önce uzaktan uzağa izledim onu. Hep gülerdi, hep mutluydu. Şaşırırdım, nasıl bir insan sürekli gülebilirdi ki? Saçma değil mi? Nasıl bu hayatta onu üzebilen şeyler olmazdı?"

Belki de vardır. Belki çok içerindedir bizler göremiyoruzdur.

"Sonra girdim işte hayatına," dedi yumuşacık bir sesle. Gözlerine baktığımda öylesine savunmasız bir, öylesine mesut bir ifade vardı ki yaşadığı acının fazlalığını sonuna kadar hissetmiştim. "Beni belki de o büyüttü biliyor musun?"

Söylediği söz, tüm hayatının özeti olabilir miydi?

"Günler geçti, haftalar ayları kovaladı. Çok mutluydum be, yemin ederim ben hayatımda böyle bir mutluluk yaşamadım. Hiç kimse tarafından böyle sevilmedim, böyle korunmadım." Derin bir nefes aldı. "Hayaller kurardık hep, ben kalbime iki kişiyi sığdırmıştım bile. Onsuz ilerisi yoktu işte, anlıyor musun?"

Anlıyorum desem sana haksızlık etmiş olur muyum acaba?

"Sonra..." Sustu.

Sustum. Nasıl konuşulur bilemedim ki.

"Sonrası koca bir hiç işte," diye devam etti zar zor. Güçlü olmaya çalışıyordu, bunu hissettirdiğini düşündürmek istiyordu. Bir nevi hissediyordum ben de. Ama insan isterse dünyanın en güçlü zaferini kazansın, bir tek sevdiğine yenilince kazandığı zaferlerin boynunu kesmek ister.

"O gün onu kurtarabilseydim eğer, o ip..." Yine sustu. Devam etmesini istemiyordum, bu ona yalnızca acı veriyordu. Buna sebep olduğumu düşündüm. "Aytaç, tamam."

"Ahu tamam, dedim, yanındayım güzelim, dedim," derken gülmeye başladı. Bu gülüşü çok iyi tanıyordum. Çok iyi. "Tamam dedim, buradayım, yanındayım." Sonra ölümün sessizliği çarptı dudaklarına. Gözlerimin içine baktı. "Kollarımın arasındaydı, cansız bedeni. Kollarımın arasındaydı da yine duyamamıştı beni."

Ağlamamak için dudaklarını ısırıp serbest bıraktı. Güzel adamlar, güzel ağlarlar. Ağlamak her erkeğin altından kalkabileceği bir erdem değil, yüreğini ortaya koymak gerek, güçsüzlüğünü saklamadan ruhunu teslim etmek demekti. Birkaç damla yaş için, bir ömür bedel ödemek belki de.

Doğruldu ve elinin altındaki kitaba baktı. "Bu onun, ona yazdım ve yazmaya da devam edeceğim." Güzel ruhlu çocuk, senin kaleminden dökülen her bir harf eminim ki onun adını parlatıyordur. "Çok şey var içimde Aymira. Böyle bazen boğulacak gibiyim, kendimi de öldürmek istiyorum."

"Sakın," dedim sertçe. "Böyle bir saçmalık yapmaya kalkışma."

"Toparlandım, tamam geçti gitti diyorum ama olmuyor. Tek bir an yetiyor, sadece tek bir an yetiyor beni yeniden yerle bir etmeye." İçim acıyordu. Sadece bu kadarını bilmemi istemişti, devamına cesareti olmadığını görebiliyordum. "Öyle işte," dedi sessizce. "Aytaç bu işte... Aytaç bu."

Elimi uzattım ve ona güç vermek istercesine koluna dokundum. Gözlerime bakmadı. "Sen, düşündüğün gibi değil, düşündüğümüz gibi bildiğimiz gibi bir adamsın. Hayatta birçok kez yenilebiliriz, zaten hayatın amacı da bu değil mi? Yaralayıp, yaralandığımız yerden iyileşmeyi beklemek." Gülümsedim. "Sen iyi birisin."

Teselli cümleleri değildi bunlar, çünkü teselli cümleleri bu kadar şeffaf olamazdı. Ona gerçekten kalbimden geçenleri söylemiştim. Bunu duymak iyi gelirdi belki, birileri tarafından dinlenilmek iyi hissettirirdi. Aytaç kafasını aşağı yukarı salladığında evin kapısı açıldı. Elimi yavaşça

kolundan çektim ve içeri giren Kamerlere baktım. Aytaç sakince kitabını aldı ve Kamerlere selam verip odasına çekildi. Aklımın bir kısmı onun acısına takılmıştı. Bunu Kamer'e belli etmedim. Oturduğum yerden kalktım ve yanına gittim. Kaşında birkaç dikiş izi vardı, dudağının kenarında da bir bant. "Çok acıdı, değil mi?" diye sordum.

"Yemek yedin mi?" diye sordu alakasızca. "Hayır," diye yanıtladığımda, "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu. "Aç değilim." Çetin kapıyı kapatıp yanımızdan geçtiği sıra Kamer onu durdurdu. "Yarın sabah gidip tekrar kontrol et, sonra ben bizzat ilgileneceğim o piç herifle."

"Halleriz, merak etme." Çetin birkaç kelam edip uzaklaştı yanımızdan. Kamer bana bakıp, "Cidden hiçbir şey yemedin mi?" diye sordu. Kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. Sıkıntıyla soludu ve kolumdan tutarak mutfağa yürüttü beni. "Aç değilim."

"Niye? Miden komşuya kadar mı gitti?"

Sersemce güldüğümde, kolumu bıraktı ve dolabın kapağını açıp raflara göz atmaya başladı. "Öğrenci evi sanki anasını satayım, şu vaziyete bak." Dolabın boşluğundan yakınıyordu. Eline geçen reçel kavanozunu alıp masanın üzerine bıraktı. Daha sonra da ekmek sepetinden bayatlamış bir dilim ekmek koydu masanın üzerine. Arkasını dönerek çekmeceden meyve bıçağı çıkarıp sandalyeye oturdu. Onu hayretle izlediğim sıra bana yukarıdan baktı. "Otursana. Karnını doyuralım."

"Çocuk muyum ben?"

"Yemek yemeyi unutacak kadar çocuksun, evet," dedi düz bir sesle. İsteksizce karşısına oturdum. Bıçağa sürdüğü reçeli ekmeğin üzerine yedirerek ağzıma uzattı. "Ben yerim." İtiraz ederek kaşını kaldırdı. Ağzımı ufacık açtım ve ucundan bir parça ısırdım. Kamer'in yüzü eskisine nazaran daha derli toplu olmuştu ama hâlâ bir harabeyi andırıyordu.

"Sızlıyor, değil mi?" diye sorduğumda, "Bunu böyle dakika başı sormaya devam mı edeceksin? Sızlamıyor, merak etme," diye konuştu. Yalancı. Ardından sorgusuz sualsiz o dilimi bitirene kadar kalkmadık masadan. Odaya geçtiğimizde üzerindeki ceketi çıkarıp, sandalyenin üzerine bıraktı.

"Sırtın nasıl peki?" dedim merakla. "Daha iyi. Sağ olsun hemşire," deyip düzeltti. "Güzel hemşire çok iyi baktı bana. Yumuşacık elleri vardı."

Duraksadım ve ona ölümcül bir şekilde baktım. Dudağının kenarını kıvırarak, kendini yatağın üzerine bıraktı, tabii acıyla sızladı bir ara. Ellerini güçlükle ensesine attığında bana boş boş bakıp, "Gelsene," dedi. Ayakta dikilmeye devam ettim. "Demek güzel hemşire?"

"Güzeldi vallahi," dedi keyifle.

"Bana bak, diğer kaşını da ben patlatırım ha senin," dedim sinirle. "Adama bak ya, git yaralarına baktır dedim ona buna bak demedim."

"Kıskandın mı?"

"Evet," diye itiraf ettim. Kibirlice gülerek konuştu: "İyi. Zaten erkek doktor baktı bana, böyle amcam kılıklı bir şey. İyi oldu bu itiraf."

"Ya sen manyak mısın?" dedim şaşkınlıkla. Dalga geçer gibi, "Ha bu da bir itiraf sayılır. Manyak olduğumu düşünüyorsun demek," dedi. Kafamı alayla salladım ve üzerimdeki hırkayı çıkarıp yanına uzandım. Elimi yanağımın üzerine koyup, dirseğimi yastığın üzerine bastırdım. Bana dönmeden usulca soluklandı. Zihni yine ucuna ışık tutamadığım karanlıklarda geziyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum düşünceli bir sesle. Dudağını büzdü ve sanırım bu hareketi yaparken dudağı acıdı fakat belli etmekten kaçındı. "Hiçbir şey." Ve ekledi. "Yarın Jülide Hanım'a gideceğim. Benimle önemli bir konu konuşacakmış." İrkildim. "Anne bile diyesim gelmiyor."

"Kamer..." Sakinleşti. Olamaz, belki de o kadın beni anlatacaktı, hiçbir şey yapmasam bile beni bir şeyleri yapmışım gibi gösterecekti. Kamer elbette ki ona inanmazdı ama yine de bu huzur kaçırmak için yeterli bir sebepti. Ona her şeyi anlatmalıydım. Ya da sadece bir kısmını. "Kamer sana bir şey söylemem lazım," dedim bir cesaretle. Kaşlarını çattı ve bana baktı. Elimi yanağımdan çektim ve doğrularak birkaç saniye düşündüm. Bu onu rahatsız etmişti. "Söyle hadi."

"Sanırım," dedim oyalanır gibi. Gözlerini kıstı ve tamamen bana odaklandı. "Sanırım annen ve babam olacak adam bir şeyler karıştırıyor."

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerime dolan havayı serbest bıraktım. Evet, en azından bu doğru bir itiraftı. Diğer türlüsü henüz bahsi açılmamış bir konuydu. Oraya girmekten kaçındım çünkü huzurumuzu kaçıracağını mütemadiyen biliyordum. "Ne gibi?" dedi çatallı bir sesle.

"Bilmiyorum." Biliyorum ama sana söylemeye korkuyorum işte. "Ne demek bilmiyorum? O herifle, Jülide Hanım'ın ne alakası olur ki?"

"Bir seferinde annen ile geçen konuşmamızda o adamın adı geçmişti. Sonra dün o adam, Alper'e para göndermiş. Aklıma annenden başka bir isim gelmedi. Ya da ben kuruntu yaptım galiba." Hayır işte, bunu yapmamalıydım. Geri dönmekten korkmuştum. Oysaki ilerisini görememekten korkmalıydım.

"Jülide Hanım'la muhabbetinin o adamın adını anacak kadar iyi olduğunu bilmiyordum," dedi zekice. Yalpaladım ve ekledim. "Ailemi sormuştu da o yüzden öyle denk geldi herhalde."

"Neyse," dedi umursamayarak. "Gereksiz insanlar gereksiz konular. Al birini vur ötekine." Kolunu açıp, "Gel uzan göğsüme," dedi. Uzandım göğsüne. İşte, tüm her şeyi anlamsız kılan tek şeydi atan kalbi. Tüm her şeyi sıfırlayan tek şey ona ait olan kalbim.

"Yarın güzel bir gün olacak, inan bana," diye fısıldadı kollarıyla bedenimi sarmalarken. Ona sığındım. "Aksini düşünmüyorum ki hiç." Gülümsediğini hissettiğimde saçlarımdan öpüp geri çekildi. Gözlerimi kapattım, belki bugünün bir kâbus olduğunu düşünür, yarın güzel rüyalara kucak açarım diye.

Ertesi sabah çoktan uyanmış birlikte kahvaltı yapmıştık. Düne göre evdeki herkes daha moralliydi. En azından bir kişinin de olsa suratında hüzün gölgelenmemişti. Kamer annesiyle konuşmaya gitmişti. Birkaç saati geçmişti. Aklım ondaydı. Jülide Hanım temiz düşünceleri olan bir kadın değildi, ona asla güvenmiyordum.

Mutfakta dalgın dalgın otururken, Andaç'ın sesiyle irkildim. "Aymira gelsene, birlikte oturalım." Salondan bana seslenmişti. "Gel yengecim, gel." Ruhsuz bir şekilde yanına yürüdüm ve karşısındaki koltuğa geçip oturdum. "Canın sıkkın senin? Bir şey var belli."

"Önemli değil," dedim geçiştirerek. "Bacağın daha iyi değil mi?" diye sordum sıramı savarak. "İdare ediyoruz işte," dedi öylesine konuşur gibi. "Derslerini ne yaptın? Karneni alabildin mi bari?" Yüzü düştü. Bu sorulardan nefret ettiğin belliydi. "Sorma yenge ya, ne bok yiyeceğimi bilmiyorum." Ardından sesini kıstı. "Okulu bıraksam mı acaba? Zaten benden bir halt olmaz."

"Saçmalama," dedim ters ters konuşarak. "Hem Kamer buna asla müsaade etmez."

"Ya onun işine gelir, en azından çalışırım."

"İşine falan gelmez. O aklı sıra sizi ders çalışın diye gaza getiriyor. Yahu okuyun işte ne güzel, ne yapacaksın sanki okulu bırakınca?"

"Düşünüyor değil mi harbiden?" diye sordu kuşkuyla. Kamer'i kast ettiğini birkaç saniye sonra anlamıştım. "Tabii düşünüyor," diye ekledim. "Çaktırmıyor ama sizi çok seviyor o."

Andaç gururlanır gibi gerindi. "Canım abim ya, adam adam. Hal Ben de sevilmeyecek insan değilim orası ayrı tabii."

Andaç beni gülümsetmeyi başardığında, kapının sesini işittik. Kamer içeri buz gibi bir ifadeyle girdiğinde yüzümün aldığı şekli tarif edemedim. Bana bakmadan kapıyı kapattı ve olduğu yerde duraksadı. Oturduğum yerden kalktım. Ne? Neler olmuştu? Sorun ben miydim? "Kamer?" diye seslendim kısık sesimle. Bana baktı, gözleri ok gibiydi. Kurşun muydu bu canımı acıtan yoksa bakışlarında ki kan mı? "B-bir şey mi oldu?" Olmuştu.

"Aymira." Zeynep arkamdan seslendi, ona dönmedim ama o çalan telefonumu bana uzattı. "Israrla çalmaya devam etti. Bak istersen." Gözlerimi Kamer'in gözlerinden çekmek güçtü.

Arayan Şebnem'di. Kafamı salladım. "Sırası değil..."

"Sırası," dedi Kamer buz gibi bir sesle. "Aç o telefonu."

Kokuyordum. Elim titreye titreye açtım telefonu. Sonra usulca kulağıma yaklaştırdım. Bu süre zarfında gözlerimin bebeği, gözlerinin bebeğini tanımamıştı. Şebnem'in dudaklarından dökülen kelimeler, benim kalbime ceset onun gözlerine kefen diye düşmüştü.

Telefonu kulağımdan indirdim ve belki de hayatım boyunca o âşık olduğum gözlere ilk kez bu denli ruhsuz baktım. "Babam," diye acıttım dilimi. "Ölmüş."

18. Bölüm

Yankı

Oysa şeytanın bile ninnilerle büyüttüğü adamın kızıydım ben, hiçbir melek kefaretini ödetmeden canımı almazdı bedenimden.

İlk günahımı ne zaman işlemiştim bilmiyorum. Üç yaşında annemin ölümüne karışırken mi? Dört yaşında Alper'le baş başa kaldığımda, ona kireçli, şekerli su vererek süt diye kandırdığımda mı? Beş yaşında pantolonumu yırttığımda, babam kızmasın diye eski kıyafetlerimden beceriksizce yama yaptığımda mı? Yoksa yedi yaşında öğretmen saçlarımın örülmesini istediğinde, annemin elleri acıyor babamın da vakti yok deyip ona ve kendime yalan söylediğimde mi?

Sahi, ne zaman günahı kucakladı benim ellerim? Ne zaman cennetin içindeki cehennemi gördü?

Ne zaman anne?

Doğduğumda mı?

Sen beni dünyaya getirdiğinde belki de ben ilk günahımı çoktan işlemiştim. Bedenim kocan bildiğin, babam diyemediğim adamın avuçlarına mahkûm olduğunda şeytan çoktan kulağıma azap fısıltılarını iliştirmişti. Şeytan, kötüye boyadığı adamın bedenini benim ruhuma bulamıştı.

Baba.

Babam.

Ne acı bir kelime, oysa en güzel çiçeklerin mimarı olması gerekirken.

Baba. Kulaklarını kapat adını haykıracağım. Kulaklarını kapat seni son kez sarmalayacağım. Ah, zaten o kulakların hep kapalıydı, değil mi? Kusura bakma, ben de böyle bir insanım işte. Kızın olmayı beceremedim. Kusura bakma.

Ya da bak. Belki o zaman görürsün.

Kollarımı göğsümde birleştirmiş, sırtımı morgun soğuk duvarlarına yaslamıştım. Komik. Sanki sıcak olacaktı ya bu duvarlar. İçinde ölü bulunan hangi mahzen yakardı ki kendini? Gözlerim ifadesizce Alper'in sırtına odaklanmıştı. Babam hemen karşımızda boylu boyunca uzanmış, hareketsiz bir biçimde öylece uyuyordu. Kaşları çatıktı, şaşırmadım, şaşırtmayı da sevmezdi zaten.

"Abla," dedi Alper dakikalar sonra iki kelam ederken. "Hım?" dedim olağanüstü bir hissizlikle. Alper birkaç saniye hareketsizce bekledi ve çenesini yana doğru çevirerek gözlerini mermer zemine dikti. Gözlerime bakmadı. "Bu bizim babamız, değil mi?"

Öyle mi hakikaten? Babamız mı sahiden? İkimizin babası. Kulağımı acıttı bu telaffuz, yapma kardeşim, alıştırma bunu bana.

"Burada yatan adam benim babam mı yani?" dedi kırık bir sesle. Hissizdim. Ruhum ayrı bedenim ayrı yerdeydi. Morgun soğukluğunu bile fark edemiyordum. Kurumuş dudaklarımı ıslatmadan, Alper'e bakım. Çökmüştü. "Dokun, belki anlarsın kim olduğunu," dedim soğuk bir sesle ağır ağır mırıldanırken.

Duraksadı ve hafif bir iç çekip çenesini çekti gözlerimin önünden. Elleri usulca ve titrek bir şekilde onun yüzüne gittiğinde, yutkundum. Alper'in neler hissettiğini anlıyordum, hem de fazlasıyla. Asıl acı olan onun hislerini hissetmek istememek olmaktı. Bu ağır geliyordu. Ellerini yüzüne dokundurduğu an hızla çekti ve bir adım geri attı. "Babam bu," dedi düz bir sesle. "Soğukluğundan anladım. Onun teni de hep böyle olurdu. Buz gibi."

"Korkma," dedim otoriter bir sesle. "Seni duyamaz, seni itemez sanabilirsin."

"Korkmuyorum," diye devam etti. "Sadece bilmiyorum. Ben babama daha önce hiç sarılmadım ve şimdi de ona nasıl sarılacağımı bilemiyorum." Gözlerim boşluğu kucaklarken, Alper usulca dönerek koluma dokundu. İrkildim. "Bana yardım eder misin abla? Ona sarılmak istiyorum."

Elleri koluma dokunurken, bakışlarındaki mesafeyi bir an olsun hiç eritemeyeceğimi düşündüm. Çehremdeki ifadesizlik hat safhaya ulaşırken, Alper'in istekli tavrına karşılık veremeyeceğimi biliyordum ve ona bunu öğretmeliydim. Kollarımı göğsümden ayırdım ve sırtımı duvardan çekip, "Ben de bilmiyorum ki," dedim.

Alper boş bir portreye dönüşen yüzünü saklamaktan çekinmezken, ellerini kavradım ve hiç bırakmadan onun yüzüne koydum. Alper itirazsız beni dinlemişti. Ellerini, onun yüzüne koydum ve geri çekildim. "Önce alıştır kendini, bir anda sarılma."

En azından bunu biliyordum.

"Ama çok soğuk."

"Biliyorum."

"Hiç ısınmayacak mı?"

"Sanırım hayır."

"Peki ya sarılırsam?"

"Dene, öyleyse."

Ve sustu. İcraatlar, laflara boyun eğerdi hep. Konu bir şeyleri yapmaya gelince kelimeler sandık altına saklanır ve pas tutana kadar çıkmazdı oradan. Alper'in elleri onun soğuk teninde gezinmeye başladığında, kaskatı bir şekilde onu izledim. Sanki bir ressamın fırça darbelerini izliyor gibiydim. Boş bir tuvale rengarenk boyalar sıçrıyordu. Alper, biraz ürkek biraz istekli bir şekilde onun ölü bedenine dokunmaya devam ederken gülümsedi. "İyi biriydi aslında," dedi buz gibi sesiyle. "Babalığını hiç hissedemedim ama iyi biri o."

"Öyle," dedim uzak bir sesle. "İyidir." İçindeki şeytanları bile ruhundan kaçıracak kadar iyidir. Alper'in elleri onun cansız bedeninin üzerine örtülen beyaz örtüye gittiğinde, kaşlarım çatıldı. Ve beklemediğim bir anda ona sarıldı. Kafasını onun boynuna saklarken, kolları sımsıkı sardı bedenini. Onları sarılırken hayal etmek imkânsızdı, böylesine rastlamak ise sadece hayal kırıklığıydı.

"Baba," dedi Alper boğuk bir sesle. O ses tonunda kaç çocuk intihar etti, Alper? O boğumda kaç kez boğdun kendini? "Ben yanındayım. Sen sevmesen de ben seni seviyorum. Hep sevdim ve sevmeye de devam edeceğim. Bunu sakın unutma."

Seni duyabilseydi şayet, bir ihtimal söylediklerini önemseyebilirdi. Ama acı gerçek şu ki kardeşim, o yanında olmamızı hiçbir zaman istemedi.

"Ağlayamıyorum," dedi sonra. "Saçma değil mi? Babamız öldü, şu an onun cesedine sarıldım ama ağlayamıyorum."

"Hayır, saçma değil," dedim dalgın dalgın konuşarak. "Ağlasaydın saçma olurdu."

Kendimi bir an için acımasız biriymişim gibi hissetmiştim.

Alper kafasını onun soğuk boynundan kaldırdığında, elleri de bedenini takip ederek onun peşine düştü. Omurgaları doğrulurken, iri olmayan cüssesi gözlerimin önünde silikleşti. Elleriyle, üzerindeki beyaz örtüyü yukarı doğru taşıdı. İyice sıkıştırdı boyun kenarlarına doğru. "Baba soğuk olur burası, umarım seni ısıtabilmişimdir."

Babası, duy bunları. Oğlun konuşuyor, bak ne yaparsan yap yine seni düşünüyor.

Alper ellerini geriye çekerek, buna adımlarını da uydurdu. "Teşekkür ederim, sana sarılmama izin verdiğin için." Gülümseyerek devam etti: "Artık benim de bir babam var. Teşekkür ederim."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini onun üzerinden çekip bana çevirdi. Sanki onun ölü ruhu Alper'in pelerini olmuştu. Dudaklarını araladı, bir şeyleri kana kana akıtmak istiyordu lakin bunu başaramadan hızla morgdan çıktı. "Alper," dedim kesik kesik kapattığı kapanın arkasından bakarken. Sonra hızla arkamı dönüp suratına baktım. "Beğendin mi yaptığını? Al küstü işte." Beni duymuyordu, duyamazdı da. "Hoş," dedim müthiş bir soğukkanlılıkla omzumu silkerken. "Sen seversin insanları kendinden uzaklaştırmayı."

Sonra duraksadım, sanki dünyanın tüm taşları üzerime yıkılmış da altına ezilmiş gibi hissetmiştim. Ölmemiştim ama yaşıyor da sayılmazdım. Bu tamamen ruhumun boşluğundan ibaretti. Nasıl hissetmem, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Üzülürsem kendime ihanet, sevinirsem anneme ihanet edeceğimi hissediyordum. Ki sevinemezdim de zaten. Bana onca şey öğrettin baba ama bir tek gaddarlığı aşılayamadın. Sanırım en büyük başarın bu. Beni kendine çekemedin.

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım ve bir adım ileri doğru atıp, sedyenin üzerindeki cansız bedene baktım. Gözlerim acımıyordu, kalbim kadar. Kalbim de niye acıyordu bilmiyordum ki. Ah! babam öldü ya ondan sanırım.

Mühim değil, ruhunu yıllar önce toprağa gömdüğüm adamın, cansız bedenine toprak atmak pek de zor olmayacak.

"Doktorlar," dedim kapalı olan göz kapaklarına bakarak. Üzerine kar yağmış da kırağısı da kirpiklerine düşmüş gibiydi. "Kanında zehirli bir maddeye rastladıklarını söylediler. İçkiler bile pes etmiş sanırım," diyerek hafifçe kulağına doğru eğildim. "Yoksa başkaları mı pes ettirdi seni?"

Dün akşam onun ölüm haberini alınca, apar topar hastaneye gelmiştik. Sabaha kadar bize bir bilgi vermemişler, ertesi güne kadar beklemişlerdi. O ölmüştü veyahut öldürülmüştü. Beni sevse de sevmese

de bunu bilmeye, yapanı bulup karşısında dikilmeye hakkım vardı. Çünkü o babamdı benim. Baban kim diye sorduklarında, öldü diye-mediğim adını mecburiyetten telaffuz ettiğim adamdı. Bunu ona borç-luydum. Onu öldüren kişiyi bulmak, benim sorumluluğumdu.

Usulca geri çekilirken, parmaklarımı avuç içime gömdüm ve te-reddüt ederek gözlerimi kapatıp açtım. Bu kısacık süre zarfında ne dü-şündüm bilmiyorum, pes ettim ve anında parmaklarımı çözüp yüzüne götürdüm, lakin dokunmaya cesaret edemedim.

"Biliyor musun?" dedim konuşarak. "Ölmeni istemezdim. Her ne kadar seninle bir olamasak da bunun olmasını istemezdim." Üzülmek ve üzülmemek arasındaki çizgide adımlarımı oyalıyordum. Zihnim mesaiye çıkmıştı sanki. Hiçbir şey hissedemiyordum.

"Alper senin ne olursa olsun iyi bir adam olduğunu düşünüyor. Peki, ben neden bunu hissedemiyorum?" Başımı kararlı bir şekilde sallayıp, kirli kır sakallarına baktım. "Çünkü iyi bir adam değilsin, hiçbir zaman da olmadın. Keşke ölmeden önce bunun nedenini bana söyleseydin. Ama olsun, soru işaretleri bazen bir cümlenin sonun koyduğun nokta-dan daha önemlidir." Acıyla fısıldadım. "Gerçi sen en büyük noktayı beni reddettiğinde koymuştun ama olsun, salağım ben, o noktadan iki tane daha istedim belki geri dönersin de bana sarılırsın diye."

Annem yaşasaydı acaba yine böyle mi olurduk? Belki çok mutlu bir aile belki çok mutsuz. Gerçi mutlu aile klişeleri yalnızca filmlerde olur-du. Biz ne film kahramanı ne de gerçek hayatın kazananı olmuştuk.

Elim güçlükle sakallarına dokundu. Parmaklarımın ucu acımıştı, bunu öylesine hissetmiştim ki canımın canı yanmıştı. "Zaten anca ölü-ne dokunabilirdim."

Parmaklarımı onun tenine alıştırmadan geri çekildim. "Bu kadarını yapabildim. Ben Alper değilim ki sana sarılayım. Ben Alper değilim ki seni ısıtmaya çalışayım." Sonra devam ettim. "Ama yine de ölmeni istemezdim."

Bu senin için küçük, kendim için büyük bir adımdı. Kabul et.

Sonra kollarımı göğsümde birleştirdim ve başımı aşağı yukarı salla-maya başladım. "Seninle hiç anım yok benim, gözümü ne zaman ka-patsam kara bir duvar gibi beliriyorsun." Alayla gülümsedim. "O kadar yıl beraberdik, nasıl olur da hiç güzel bir anı bırakamadık biz?"

Beni duymasını istiyordum. Yaşarken bu söylediklerimi ciddiye al-mazdı zaten ben de bu kadar cüretkâr davranamazdım. Gülümsemeye devam ettim. Ama bu tebessüm yüzümde fena halde eğreti duruyordu,

bunun son derece farkındaydım. "Sana hislerimi anlatmaya kalksam akıtırım, devam edemem. İşine gelir işte."

Sonra odaklandım yüzüne. Dudaklarımdaki eğreti tebessüm bile terk etmeye başlamıştı beni. Ağlamak istemiyordum. Ağlamayacaktım. "Bu gerçekten sen misin baba?"

Sanırım bir kâbusu yaşıyordum ve tüm bunlar bir oyundu.

"Uyanmalısın, korkmana gerek yok." Kimden korkacaktı sanki?

"Sana sesleniyorum," dedim ikaz ederek. "Uyansana be adam! Uyan da arkanda bıraktığın koca enkaza bir bak. Eserinle gurur duy!" Odanın giderek daha soğuk bir hale geldiğini hissetmeye başlamıştım. Göğsümde birleştirdiğim ellerimi, genişleterek kollarımı ovuşturmaya başladım. Üşüyordum. Acıyla yutkundum ve geri çekilerek sızlandım. "Üşüyeceksin uyan artık!"

Neden hıçkırıklarım dişlerimin arkasına saklanmıştı? Neden bir türlü firar edemiyordu dudaklarımın arasından? Çünkü ağlarsam onu mutlu ederdim. Çünkü ağlarsam kendime ihanet ederdim. Hangisi daha çok can yakardı? Ağlamak mı yoksa ağlayamamak mı?

"Hep böyleydin sen," dedim kendime sığınarak. Bedenim giderek küçülüyor gibiydi. "Sabahlara kadar bizim için çalışır, sonra yorgun argın eve gelirdin. Üzerini de hep ben örterdim. Sen de teşekkür eder, saçlarımdan öperdin."

Acı bir iç çekiş, sonrası derin bir dalgınlık...

"Olsa ne güzel olurdu değil mi, baba?"

Onunla yapmadığımız tüm kahvaltılar, akşam yemekleri gözlerimin önünden çabucak geçti. Çünkü az anlardı, bu yüzden fazla sürmedi. Dudaklarımı dişlerime geçirdim ve gözlerimi kıstım. "Ne diyelim ka-der böyleymiş. Senin iyi bir adam olmaman kaderdenmiş." Fısıldadım. "Çok güzel kandırırım da kendimi."

Ardından kollarımı hızlıca göğsümden çektim ve burnumu çeke-rek derin bir nefes aldım. "Neyse, uyumana bak sen. Bize bakmadın zaten." Ve ellerim bir kez daha kalkamadı yüzüne. Denedim ama ya-pamadım. "Hoşça kal, baba." Dudaklarım titredi. "Bu arada ben kızın, umarım beni unutmamışsındır. Hoşça kal."

Sözlerimi bitirir bitirmez, morgun kapısını kavradım ve kendimi çabucak dışarı attım. Ağlamamak için dişlerimi dudaklarıma saplar-ken, ellerimle de dudaklarımın üzerini kapattım. Başımı öne eğdim ve bir duvar ötemde yatan adamın benim öz babam olduğunu kavradım. Babam ölmüştü. O artık yoktu.

Hiç olmamıştı.

Dişlerimi dudaklarıma öylesine geçirmiştim ki, bunu ağzımın içine dolan kan tanecikleri sayesinde fark ettim. Ellerimle dudaklarımı sımsıkı kapattığımda, sırtımı hastanenin mermerlerine yaslamış, dizlerimi her an kırılacakmış gibi ayakta tutmaya çalışıyordum. Gözlerimi açtığımda, yerdeki siyah ayakkabıları gördüm. Karşımda dikilen bir beden vardı ve bunun kim olduğunu biliyordum.

Ellerimi titreterek dudaklarımdan çektim ve boğuluyormuş gibi doğrularak karşımdaki bedenin gözlerine baktım. Karaydı, tıpkı babamın kalbi gibi. Karaydı, tıpkı babamın ruhu gibi. Ama bu adam bana tüm karaların aynı olmadığını, bazı karaların içinde ışıkların olduğunu hissettiren tek adamdı.

Kamer.

Siyaha çalan gözlerini gözlerimin derinine baltalamış, yaralı yüzüyle bana bakıyordu. Gözlerindeki ifadesizlik, şu an yaşadığım duygu karmaşasına kafa tutacak kadar ölümcüldü.

Sırtım yavaş yavaş hastanenin mermer duvarlarından yukarıya doğru sürtünürken, gözlerimin akındaki kızarıklıkları fark etmemesini istedim ve bunun için ona hızla sarıldım. Ellerim ensesindeki saçlara sığınırken, bedenimi bedenine emanet ettim. O da bana sarıldı. İri elleri, sırtımı kavrarken, beni iyice kendine yapıştırdı. Gözlerimi kapattığımda, dudaklarımın arasından kaçan o hıçkırık belki de bunca satır, içimde tuttuğum şeyin pes ettiği andı.

"Şş," dedi Kamer saçlarımı okşarken. "Ben buradayım."

Gerisinin bir önemi yoktu zaten, olamazdı da değil mi?

Hıçkırıklarımın çoğalmaması için elimi ısırdım. Kamer sanki bunu fark edermiş gibi bu uyardı. "Isırmak istiyorsan kendini değil beni ısır. O ellerin zaten paramparça, güzel kızım benim."

"Sen de paramparçasın," dedim güçlükle. Elleri saçlarımda gezinmeye devam ederken, başını saçlarımın üzerine yatırdı. "Hayır, seninleyken hiç olmadığım kadar sağlamım."

Sözleri acıtıyordu. Acıtmaması gerekiyordu ama acıyordu işte. Korkuyordum. Bu tür güzel şeyleri işitmeye hakkım yoktu sanki. Ben Kamer'in şefkatini hak etmiyordum. Onun kadar güzel sarılamıyordum ona, onun kadar güzel öpemiyordum.

"Kamer," dedim silik bir sesle. "Hım?" dedi konuşmadan.

Ve daha fazla dayanamadı gözlerim, bir damla suyu çeneme doğru teslim etti. "Benim bugün babam öldü."

Kendime defalarca kez söz vermiştim. Onun için ağlamayacağım, ona bir daha baba demeyeceğim diye. Öyle de alıştırmaya başlamıştım kendimi. Ama ölüm... Tüm bu sözleri ve geçmişi hükümsüz kılıyordu. Evet, ölüm tüm bunlarla tek başına çıkıyordu hem de hiçbir şey yapmadan.

Sadece canımızı alıp, ruhumuzu ayırıyordu o kadar.

"Babasız kaldım," diye kandırdım. Şu sıralar fazla oyalıyordum hem kendimi hem karşımdakini. Kafasını saçlarımın üzerinden kaldırdı ve dudaklarını saçlarımın üzerine bastırarak geri çekildi. "Hayır. Kalmadın. Ben varım. Sen iste, ben sana baba da olurum, kardeş de." Ve sesi saç tellerimin üzerine düştü. "Sen sadece iste. Neyin olmamı istiyorsan o olurum."

"Bir şey istemiyorum," diye itiraf ettim. "Yanımda olmandan başka."

"Yanındayım," dedi, daha sıkı sarılarak. "Yanındayım güzelim."

Adamlar vardır. Konuşamazlar çünkü konuşacak dilleri yoktu çünkü dilleri konuşmaya varmaz. Hep kötüye, hep en uzağa varır kokuları. Yanımızda olsalar bile üşürüz, yanımızdan gittiklerinde zaten üşümüş oluruz. Bu adamlar kırarlar, yıkarlar, sevmezler. *Babam gibi.*

Adamlar vardır. Konuşmasalar bile gözleri anlatır bir şeyleri, elleri kavrar saçlarını. Kollarını açmazlar bazen ama gidip sarıldığın zaman da itmezler, karşılık verirler. Yanlarında üşümezsin, üşüyemezsin. Üzerindeki hırkayı bile karşısındakine verirler. Varlıkları tehlike teşkil etse de bazılarına, sorun etmezler. Varlığı şükrettirir bazılarına, bilmezler. *Kamer gibi.*

Birkaç saat sonra eve gelmiştik. Alper bitkin bir şekilde içeri girdiğinde, Kamer ve ben de onu takip ettik. Aytaçlar oturdukları yerden kalkarken, acı dolu bakışları önce Alper'in sonra benim gözümde mimlendi. Alper, sakin adımlarla ilerlemeye devam ederken duraksadı ve bana baktı. "Niye geldim ki ben buraya?"

"Çünkü benim yanımda olmanı istiyorum."

"Hadi otur şöyle." Aytaç ona yardımcı olurken, Andaç'ın gözleri gözlerimi buldu. "Ben çok üzüldüm, başın sağ olsun."

Bir şey söylemeden, gülümseyip geçiştirdim. Alper, koltuğa otururken Aytaç, bana baktı. "Başınız sağ olsun." Ona da aynı tavrı

gölgeledim. O sıra Zeynep mutfaktan seslendi: "Size yemek hazırladım, haydi gelin." Sonra dudaklarını büzerek sofraya baktı. "Yalnız şey, dolapta pek bir şey yoktu. Ben de olanları kullandım."

Çetin ileri atıldı. "Yarın gideyim de avans isteyim bari kulüpten, böyle olmayacak."

Kamer homurdanarak, "Gerek yok, tamirhanenin işi bitmek üzere," dedi. Kaşlarım çatılırken Çetin benden acele davrandı. "Aga şu haline bak lan bir. Ölü gibisin, acelesi yok tamirhanenin. Ben hallederim."

"Yok benim bir şeyim, iyiyim," dediğinde sözleri, gözlerine itti beni. Dikişli kaşın ve yara bandı olan dudağınla ne de sağlamsın. Yüzünde ki kesikler, bile belli ediyordu ya halini. Çetin itiraz etti: "Tabii, kesin."

"İyiyim dedim lan, uzatma."

"Bok iyisin."

Kamer sinirlendiği sıra Aytaç, herkesi susturmayı başardı. "Ben iş buldum."

Ve tüm gözler bir anda Aytaç'ın yeşillerinde buluştu. Kamer kolunu açarak, "Sen nereden çıktın lan?" diye sordu. Andaç, "Söyleyeyim mi nereden çıktığını?" diye ortamdaki ciddiyeti kırmaya çalışırken Kamer ve Çetin'in bir hayli sert olan çehreleriyle devamını söylemekten vazgeçerek sustu.

"Kim dedi sana git iş bul, diye?" sordu Çetin. Aytaç ayağa kalkarak, karşılarında dikildi. "Ben dedim. Eşek kadar olmadık mı abi? Ben de yiyip içmiyor muyum bu evde? Ee? Şimdilik bir markette getir götür işleri yapıyorum, ama bir iş daha bulacağım."

Aytaç'ın tavrı onlar tarafından tuhaf karşılansa da ben bunu bekliyordum. Çetin dudaklarını ıslatırken, bu sefer Andaç da dikildi karşılarına. "Çok duygulandım lan. Bana da iş bulun."

Çetin gözlerini devirerek, "Sana işverenin beynine tüküreyim," dediğinde Andaç güldü. "O zaman önce kendinden başla." Sonra onu taklit etti. "Kumandayı ver Andaç, ekmek almaya git Andaç, sev beni Andaç, ama en çok Zeynep'i sev Andaç..."

Çetin, "Hiçbir zaman beni sev, hatta Zeynep'i daha çok sev demedim lan, gavat."

Andaç atıldı. "Aha! Buldum. Gavat olacağım. Hayallerimin mesleği."

Zeynep cırladı: "Getirtme beni oraya."

"Benimki konuştu," dedi Andaç keyifle. Ardından Zeynep'e bakarak göz kırptı. "Yok minnoşum, benden gavat olmaz. Zaten tipim yok, bakmaz kimse bana."

"Birincisi," dedi Çetin konuşarak. "Şu kızı kedi gibi sevmekten vazgeç. İkincisi gavat olmak için tipinin değil cebinin lafı geçer." Sonra güldü. "Gerçi sen de ikisi de yok. Benim saf kardeşim seni sevmeseydi belki düşünürdüm de seviyor işte ne yapalım?"

"Susun lan bir," dedi Kamer sakince sonra gözlerini kısarak Aytaç'a baktı. "Oğlum sen iyi misin? Kim dedi sana iş bul diye? Biz varız ya burada."

"Ben de siz gibiyim artık. Daha dün o Mirza denen herif için beni yanına çağırmadın mı? Aymira'ya bir şey..."

"Ne Aymira?" diye ayaklandı Alper bir anda. Şaşkın ve ürkek bakışlarını alevlenirken, Aytaç dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini pişmanlıkla kapattı. Alper'in endişeye dönüşen bakışlarına yanıt veren kişi Andaç oldu: "Aymira bazen evde yalnız kalıyor da. Canı sıkılmasın diye Aytaç onunla beraber kalıyordu." Sonra dudaklarını kıvırdı. "Söylemesi şey ama Kamer abim, konu Aymira olunca her şeyin anasını belliyor." Ardından ellerini Kamer'in omzuna koyarak başını aşağı yukarı salladı. "Adam var adam gibi... Delikanlı çocuksun ha."

Kamer hızla Andaç'ın ellerini indirip sıkarak, kulağına eğildi: "Ağzına sıçacağım senin."

"Bir de çok tatlı konuşur, insanın yiyesi gelir." Andaç sevimli gözükerek, Kamer'in yüzüne baktı. "Kerata seni."

Andaç'ın özgüvenine herkes hayretle bakarken, benim gözlerim Alper'i aramıştı. Bana durgun durgun bakıyordu. Ben daha dün bu ellerle birini vurmuş, bugün bir cesede dokunmuştum. Bunlar rüya yahut kâbus değildi hepsi gerçekti. Sorun şu ki buna alışmış gibiydim.

Çetin, Kamer'e bakıp, "Canı dayak istiyor herhalde. Ben sonra hallederim. Bırak şunu," diyerek geçiştirdi. Andaç gülmeye devam ederken, geri çekilerek susmayı başardı. Daha sonra Kamer ve Aytaç arasındaki yarım kalan konuşma devam etti: "Bak koçum, ben seni öyle market köşelerinde falan çalıştırmam. Adamakıllı git derslerine çalış, ben sizin yerinize de çalışırım. Okuyun lan siz sadece!"

"Âmin."

Hep birlikte göz devirdik. Evet, bunu yaptık çünkü Andaç hak etmişti. "Ben de okuyayım mı? Kamer abi beni okula gönder."

"Hanginiz hapladı lan bunu yine?" Kamer, sert bir biçimde konuşarak Zeynep'e döndü. "Kızım sen tüm gün bununla değil misin? Bir şey mi içiriyorsun buna?"

"Hayır abi," dedi Zeynep direkt bir savunmayla.

"Neyse," dedi Kamer, omzunu silkip Aytaç'a tekrar bakarak. "O iş konusunu sonra seninle konuşacağım." Aytaç'ın Kamer'i pek ciddiye aldığını düşünmüyordum. Kamer, onların iyiliği, daha rahat bir yaşam sürmeleri için uğraşıyordu ama Aytaç, artık bundan rahatsız oluyor ve bunu bir vicdan meselesi haline getirdiğini düşünüyordum. Bazen ben de böyle hissediyordum.

"Hadi ya, buz gibi oldu yemekler." Zeynep bize seslenirken Andaç, koşarak bağırdı: "Ne pişirdin kız minnoşum?"

"Deme öyle minnoşum falan, abim kızıyor sonra," diyerek kıkırdadı. "Baş başa kalırsak istediğini diyebilirsin aptal." Yahu, haykırmak istiyorum şu an. Çaktırmadan Kamer'e baktığımda yüzünün ekşidiğini gördüm. İşte bu içimdeki kahkaha atma isteğini daha da körüklemişti ama bunu frenlemiştim.

Çetin yanlarına doğru yürürken, "Ulan ilişkiniz midemi bulandırıyor." Sonra sandalyesini çekip oturdu. "Baş başa kalamazsın ben varken Zeynep Hanım." Zeynep ters ters baktı ve arkasını dönerek, ekmekleri dilimlemeye başladı. Onları uzaktan izlemeyi kestiğimde, kolumu kaldırdım ve Alper'i yanıma çağırdım: "Hadi gel."

"Ellerimi yıkayayım, lavabo nerede?" diye sorduğunda Kamer ona karşılık verdi: "Gel ben götüreyim seni." Alper itiraz etmeden onaylarken, yanımdan geçtiler. Lavabo birkaç metre ileride olmasına rağmen, Kamer onu kolunun altına almıştı. Bu tablo içimi ısıtırken, yavaşça mutfağa gittim ve sandalyemi çekip oturdum.

Zeynep sunumları çoktan yapmıştı. Kendimi kötü hissetmiştim. Doğru ya, şu sıra zaten hep kötüydüm. Birkaç dakika sonra Kamer ve Alper de masadaki yerlerini aldığında, tamamlanmış olduk. Kalabalık bir ortam vardı ama kimse konuşmuyordu. Garip bir şekilde kimse yemek de yemiyordu. Hepimizin zihnine saplanan bir şeyler vardı ve bunu şu an idrak edebilmiştik.

"Yesenize," dedi Kamer, sahte bir sinirle. Susmaya devam ettik. Alper iyice gömmüştü kendini, Andaç'ın bile kısacık zaman zarfında soyutlamıştı ruhunu. Sanırım bazı şeylerin yokluğu, gülüşlerin ardından gelen o yanık kokusunda saklıydı. Birkaç gün önce Dayı vefat etmişti, dün akşam da babam. Bunlar hafif şeyler değildi. Ki az kalsın katil

oluyordum ben. Sahiden, güçlü biri miydim yoksa insanlara kendimi güçlü mü göstermek istiyordum?

"Nimete sırt çevrilmez," dedi Kamer farklı bir tavırla. Andaç kılgın bir şekilde gülümsedi. "Dayı gibi konuştun abi, yani o da öyle konuşurdu ya," dedi giderek kısılan sesiyle. Bu sözü iyice susma payı vermişti hepimize. Kamer gerilirken, Andaç devam etti: "Birimiz daha babasız kaldı he."

Bunu bize ithafen söylemişti. Sesinde en ufak bir ima yoktu, acıma da. Sadece olanı söylemişti. Kamer, dişlerini sıkarak Andaç'a baktığında Andaç umursamadan devam etti: "Alışırsınız, biz alıştık." Gözlerim Aytaç'ı buldu. Suratında en ufak bir mimik yoktu. "Öyle değil mi kardeşim? Babasızlık da annesizlik de koymaz bize."

Andaç, bunları neden söylüyordu anlamamıştım. Aynı şekilde Çetin de öyle çünkü bakışlarında soru işaretleri saklıydı. Kamer ise epey sinirlenmiş, bağırmamak için kendini tutuyor gibiydi. "Neyse ya, en azından anneniz sokağa atıp kaçmadı ya sizi. En azından babanız para için satmadı ya sizi."

"Yeter!"

Bu tepki Kamer'den değil Aytaç'tan gelmişti. İrkilmiştim, hem de fazlaca. "Ne anlatıyorsun lan sen? Ne konuşuyorsun boş boş?"

"Yalan mı lan?" dedi Andaç titreyen sesiyle. "Hadi yalan de! Annemiz olacak kadın atmadı mı bizi sokağa, babamız olacak puşt, satmadı mı bizi üç beş paraya?"

Karnıma ağrılar girmeye başlamıştı. Neler oluyordu? Onlar neden bahsediyorlardı? Andaç'ın dudaklarından dökülen hayat kırıntıları doğruysa ki doğruydu, bunlar korkunçtu.

Aytaç ellerini yumruk yapmış, masadaki herkes bir anda gerilmişti. Alper de dâhil.

"Andaç'ım ben, değil mi? Hani şu geri zekâlı olan, hani şu iki şaklabanlık yapıp ortam yumuşatayım diye bir ton azar yiyen velet. Duygularımız olamaz bizim, niye anası babası yok ki duygusu olsun, değil mi?" Oturduğu yerden kalkıp güldü. Ama ne gülme, öyle acımıştı ki canı ben bile hissetmiştim. "Abi," dedi Kamer'e bakarak. "Duygularım var benim de." Kamer'in sinirden gerilen suratı usulca gevşedi. Andaç, Çetin'in gözlerine baktı. "Senin annen sokağa mı attı seni? Baban sattı mı?"

Zeynep ağlamak üzereydi. Hayatım boyunca bu kadar garip bir an yaşadığımı hatırlamıyordum. Andaç'ın beklenmedik tavrı herkesi şoke

etmişti. O hep gülen yüzüne, tatlı diline alışkın olduğumuz çocuk meğerse kalbindeki yarayı artık taşıyamaz hale gelmişti.

"Hem ben kötü bir şey demedim ki," dedi sonra çocuksu bir iç çekişle. "Onlara aramıza hoş geldiklerini, babasız çocuklar mezarlığında kabul gördüklerini söyledim."

Babasız çocuklar mezarlığı...

Ne çok yara vardı hepimizde. Ne çok sızı. Andaç'ın sesindeki titreyiş etimi kıymık gibi delmişti. Aytaç'ın gözlerinde o derin bakış da neyin nesiydi böyle? Zeynep'in sessiz gözyaşları... Kamer'in her an elini masaya vurup, omzuna ceketi atıp kapıdan çıkacakmış havası? Çetin'in bardağın boş tarafına bakıp, dolusundan kaçması?

Bunların varış noktası bu muydu?

Kimsesiz çocuklar mezarlığı?

"Sana sus dedim artık," diye bağırdı Aytaç yerinen kalkarak. "Ne yaptığını zannediyorsun sen? Bir boka yaradı mı bunları söyleyerek?"

"Karışma bana," dedi Andaç sinirle. Andaç ve Aytaç, ikizlerdi ama sadece görünüş olarak. Onlar farklı karakter yapısı ve farklı duygusal hallerindeydi. İkisi de birbirine öylesine zıttı ki, belki de tek ortak noktaları bu konuydu.

"Ha tabii beyefendimiz, o sıralar aşk acısı çekiyordu, kardeşi kimin umurumdaydı?"

Nefes alamadım. Andaç fütursuzca ve acımasızca Aytaç'ın kalbine dokunurken, Aytaç'ın yumruk yaptığı eli usulca çözüldü. Ahu... Ahu gelmişti aklıma, aklına... Titriyordum. Olduğum yerde Aytaç'ın vereceği tepkiye titriyordum. Andaç, sarf ettiği sözlerden pişman olmuş gibi bir hale düşerken,Aytaç, geriye doğru adım atarak kardeşinin gözlerinin içine baktı ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Eyvallah kardeşim... Eyvallah."

Kalbim acımıştı, yemin ederim kalbim ağrımıştı. Hele de Aytaç'ı dinledikten onunla Ahu'dan konuştuktan sonra.

Aytaç sessiz sedasız odasına giderken, Andaç başını öne eğerek, "Size afiyet olsun," diyerek mutfağı terk etti. Onlar ruhlarındaki yaranın hâlâ sızladıklarını biliyorlardı, hele ki Andaç bunu az önce epeyce fark ettirmişti. Kardeşine söyledikleri hoş değildi, yıkıcıydı ama isteyerek söylemediğini biliyordum. Belki de dolmuştu. Olmamalıydı, böyle olmamalıydı işte.

Çetin derin bir nefes alıp ayaklandı. "Yok aga, iştah falan kalmadı. Çıkıyorum ben."

"Nereye lan?" dedi Kamer.

"Bilmiyorum. Hadi iyi geceler," diyerek askılıktaki ceketini alıp evden ayrıldı. Acı dökmüştü küllerini üzerimize yine. Zeynep de bizi yalnız bırakıp çekildi. İçine. Alper rahatsız olur gibi ayaklandığında, "Ben bakayım mı onlara? Belki onlar da bana bakar," deyip gözlerime baktı. Tepkisiz kalmam ona yanıt vermişti sanırım. Alper mutfaktan uzaklaşırken iç çekerek başımı öne eğdim.

"Yavrum sen bari yapma gözüne seveyim," dedi Kamer sızlar gibi. Başımı kaldırıp sağa sola salladım. "Hayır ben iyiyim. Bugün babam öldü ama yine de iyiyim işte. Ben sadece onlar için üzgünüm," diyerek sesimi kıstım. "Çok üzgünüm."

"Andaç'tan böyle bir tavır beklemiyordum ama şaşırmadım da kendince haklı sebepleri var. Sadece yeri ve zamanı uygun değildi."

"Aytaç'ın kız arkadaşının hikâyesini biliyordun, değil mi?" diye sorduğumda duraksayarak belli belirsiz kafasını salladı. Dirseklerimi masanın üzerine koyup, kaşlarımı kararttım. "Onca yalnızlık onca içine kapanıklık bundan ötürüymüş. Ahu..."

"Ahu," dedi Kamer sözümü keserek. "Aytaç'ın Ahu'su."

"Aytaç'ın Ahu'su," diye farkında olmadan tekrar ettim. "Bu çok ağır, çok acı bir şey Kamer. Ben düşünemiyorum yani sana bir şey olsa..."

"*Kamer'in Diana'sı,*" diye devam etti sözlerine. Kilitlendim. Sorun adımızın yan yana anılması değil onun herhangi bir şeyi olmaktan geçiyordu. Sıkışan kalbim sözleriyle bir nebze de olsa ferahlamıştı.

"Bizim bir kaybedenimiz ya da bir kazananımız olmayacak. Ya birlikte kaybedeceğiz ya da birlikte kazanacağız."

"Neyi?" diye sordum saf saf.

"Birbirimizi," diye konuştuğunda kaşlarım çatıldı. "Ama birbirimizi zaten kazandık." Kafasını sağa sola salladı, bunu belli eder gibi yapmamıştı. Biraz isteksizceydi. "Hayır, henüz değil."

"Ben anlamadım," dedim yüzümü ekşitirken. "Sen..."

"Devam etme, bu anı da unutma sakın. Günü geldiğinde kaybedersek eğer, bir sigara içip dirseğini koyduğun yeri yakacağım." İstemsizce dirseğimi koyduğum yere baktım ve kaldırdım kolumu. Zihnim bulanmıştı. Kamer koyu gözleriyle gözlerimin içine bakarken ürkek bakışlarım ona teslim olmuştu. Aklımdan geçenleri dilimin ucuna getirebilseydim eğer belki konuşabilirdim ama yapamadım.

"Kamer..."

"Hayır sorma bir şey," dedi düz bir sesle. İyice tedirgin olmuştum. "Yok," dedim dalgın dalgın. "Ben babamı öldüren kişiyi bulmak istiyorum. Dün telefonu açtığım anı unutamıyorum. Gözlerimin içine baktın ve ben, ruh gibi silikleşirken sen buna sadece sessiz kaldın. Bunu kimin yaptığını biliyorsan ki, biliyorsun biliyorum."

"Hayır bilmiyorum."

"Doktorlar kanında zehirli maddeye rastlamışlar, biri onu zehirlemiş. Bunu kim yapmış olabilir?" diye sordum dudaklarım acırken. Kamer müthiş bir soğukkanlılıkla gözlerimin içine bakarken, kaşındaki dikişlerin canımı acıttığını hissettim. "Bak, eğer biliyor da susuyorsan..."

"Bilmiyorum."

"Peki."

Sözleri soğuktu, bakışları gibi. İlk defa yanında kendimi yabancı gibi hissetmiştim. Çekingen bir tavırla dudaklarımı araladım. "Bu gece Alper benimle uyusa olur mu?"

"Olur," dedi başını sallayarak. "Sen nerede kalacaksın o zaman? Ya da sen rahatsız olma, biz salona yatak kurarız," dedim. Kamer ayaklandı.

"Saçmalama, düşünme sen beni sakın." Yanıma geldi ve saçlarımdan öptü. "Beni dert etme sakın." İlk kez bir şey hissedememiştim. Oysa o bana her bakışında kalbimin taşları yerinden fırlıyordu, her dokunuş her öpüşünde mahvediyordu beni. Peki şimdi neden Araf'ta kalmıştım?

Kamer, susma lütfen!

Birkaç saat sonra mutfağı toplamış, çarşafları değiştirmiştim. Alper içeri girdiğinde kapıyı usulca kapattı ve çekingen bir şekilde bana baktı.

"Burası sizin odanız mı?" diye sordu.

"Öyle," diye geçiştirdim.

Yatağa baktı. "Burada da birlikte mi uyuyorsunuz?"

"Alper beni utandırmak, yargılamak için mi geldin?" diye sorduğumda, "Hayır hayır, seni yargılamıyorum sadece soruyorum." Sessizce yanıma yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Seni üzmüyor değil mi? Canını acıtmıyor?"

Hayır. Asla.

"Kamer sandığının ötesinde bir adam o asla beni üzmez," diyerek devam ettim. "Alper bu konular hakkında daha fazla konuşmasak," diye mırıldandım. Onayladı ve üzerindeki kapüşonu çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. "Ya, ben kötü hissettim kendimi. Adamı yatağından ettim."

"Kamer bunu dert edecek biri değil," diyerek onu yumuşatmaya kalktım. Ardından yatağın üzerindeki pikeyi kaldırarak, ışığı kapatıp yatağın içine girdim. "Hadi gel, bu gece abla kardeş uyuyalım."

"Kulağıma tuhaf geldi," dediğinde afalladım. "Kötü mü hissettin?"

"Hayır, fazla iyi hissettim," diyerek yanıma uzandı. Saçları boynuma değerken, kolunu kavradım ve onu iyice kendime çektim. Uzun zamandır bu anı yaşamaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. İliklerime kadar ısınmıştım.

"Abla?" dedi sessizce. "Efendim?" diye sordum gözlerimi tavana dikerek.

"Babam için üzüldün mü?"

Üzülmediğimi belli etmiş olmalıydım, ama üzülmedim demek yalan olurdu. "Bilmiyorum, uzaktan bakınca üzülmediğimi mi düşündün?"

"Biraz," dedi aynı sessiz tonda. "Seni suçlayamam, duygularını hissetmekte özgürsün."

Duygularını hissetmekte özgürsün... Birçok şeyi elimizde olmadan hissediyorduk. Babama karşı olan duygularım elimde değildi ama bir o kadar da elimdeydi. İyi bir adam olsaydı onu severdim ama değildi bu yüzden onu sevemiyordum. Bu neydi peki? Elimde olmayan bir duygu mu? Yoksa zoraki olarak ittirildiğim duygular mı?

"Peki daha güzel günlerimiz olacak mı?" diye sordu. Umuda aç birinin ses tonuydu bu. Her insan umuda aç olurdu zaten. İç çekip gözlerimi kapattım. "Olacak."

Olmalı...

"Hadi uyuyalım," dedim sonra. "İyi geceler abla."

Saçlarından öptüm. "İyi geceler."

Birkaç saat sonra

Gözlerimi komodinin üzerinde titreyen telefonumla araladım. Uyuşuk bir şekilde göz kapaklarımı kaldırırken, Alper'in sırtının dönük olduğunu fark ettim. Telefon ısrarla çalmaya devam ederken, esneyerek doğruldum ve onu elime aldım. Arayan Şebnem'di.

Telaşa kapılır gibi doğruldum ve telefonu hızla açtım. "Şebnem, ne oldu?"

"Ben âşık oldum."

"Kime?"

"Aymira kalbim ağzımda atıyor sanki," diye yineledi sözlerini. Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve gözlerimi ovuşturarak sırtımı doğrultum. "Şebnem gece gece neler oluyor?"

"Biliyorum seni bu saatte aramamam gerekiyordu ama dayanamadım ne yapayım?" Kısa bir sessizliğin ardından devam etti: "Aymira, Çetin buraya geldi."

Gözlerimi irileştirdim. "Nereye? Evine kadar mı geldi?"

"Hayır, bana mesaj attı. Bana ihtiyacı olduğunu ama dışarı çıkmak için de mecbur olmadığımı söyledi. Yani, her ne kadar beni bir şeylere zorlamasa bile çıktım işte."

"Nereye çıktın? Ne diyorsun Şebnem?" diye tekrarladım. Ayılamamıştım. "Çetin diyorum, ben diyorum. Allah'ım kalbim sıkışıyor, yemin ederim titriyorum. Of, vallahi daralıyorum ben, nefesim gidiyor."

Kız uçtu.

"Bir dakika Çetin niye sana geldi, ne yaptınız kızım siz?" diye sordum bir anda. "Çocuk kötü gözüküyordu, bana ihtiyacı olduğunu söyledi mesajda. Ne yapsaydım, 'anam izin vermez bilmez misin be Ferat' mı deseydim?"

Kesik kesik güldüm ve Alper'i uyandırmamaya özen göstererek bunu kısıtlı bir şekilde sürdürdüm. "Hadi bana en başından neler olduğunu anlat kardeşim, hadi canım benim, hadi!"

Şebnem'in derin bir nefes aldığını hissettim. Heyecanını ben bile hissediyordum.

"Birkaç saat önce bana mesaj geldi. İşten yeni gelmiştim tam da o sıra. Biraz konuşabilir miyiz, sana ihtiyacım olduğunu hissediyorum ama buna mecbur değilsin yazıyordu mesajda. O an ellerim titremeye başladı. Her neyse ben de saf saf tamam yazıp gönderdim. Tamam ne ya? Allah'ım döveceğim kendimi. Ee, sonra çıktım işte evden aşağı sokakta beni bekliyordu. Arabanın kaputuna yaslanmış, öylece dikiliyordu. Onu öyle gördüğümde dedim Şebnem kapat kızım gözlerini sakın etkilenmeye kalkma. Ama yok, kör olaydım da etkilenmeyeydim."

"Şebo geçmiş olsun yavrum."

"Bir dur kızım ya," dedi Şebnem beni azarlayarak. Sinsice sırıttım

ve onu dinlemeye devam ettim. "İşte merhabalaştık falan. Bir şey soracağım kötü bir şey mi oldu, çocuğun yüzü kireç gibiydi yani her hâlinden belliydi kötü olduğu."

"Sayılır," deyip geçiştirdim.

"Hmm," dedi Şebnem bir süre duraksayıp daha sonra devam ederek "Mahallede söz eden olmasın diye arabaya bindik, ışıkları da kapattı zaten."

"Ee?"

"Öyle anlattı işte bir şeyler," derken iç çektiğini duydum. "Aymira öylesine garip bir andı ki sana anlatamam. Hep konuşsun istedim biliyor musun? Böyle hep onu dinlemek istedim."

"Ne anlattı?" diye sordum dalgın dalgın.

"Hayatından, nasıl bir yaşamı olduğundan falan da filan işte." Kalbinin sesini hisseder gibiydim çünkü bu duyguları biliyordum. Onu benden başka daha iyi kimse anlayamazdı. "Çok uzun süre kalmadım zaten, bir yirmi dakika bile yetti bazı şeyleri fark etmemi sağlamaya."

"Mesela?"

"Mesela..." dedi zaman kazanır gibi uzatarak. Gülümsedim. "Sanırım ona karşı bir duygu besliyorum ben."

"E bunu biliyoruz zaten, geç bacım bu konuları," dediğimde beni susturdu. "Ya of, deme şöyle." İnatla gülümsemeye devam ettim. "Aymira elim ayağım titriyor. Odanın içinde saatlerdir dolanıp duruyorum dayanamayıp seni aradım ben de."

"İyi yapmışsın," dediğimde yutkunduğunu fark ettim. "Bu arada sen iyi misin? Kendi aptal dertlerim yüzünden seni unuttum. Bugün de gelemedim kusura bakma lütfen kardeşim."

"Yo hayır, mühim değil, gerçekten," diyerek üstün körü geçiştirmeye çalıştım. "Tuhaf bir gündü. Bu günlerde her şey bir tuhaf zaten," diye mırıldandım. "İyisin ama, değil mi?" diye sordu Şebnem bir kez daha. "İyiyim merak etme, asıl sen iyi misin? Kalp atışlarını hissetmem normal mi?"

"Bilmem normal değil mi?" diye sordu heyecanla. Ardından bana söz vermeden kendi devam etti: "Neyse gece gece çok yormak istemiyorum seni, detayları sonra konuşuruz. İyi geceler tekrar."

"İyi geceler olsun bari," diyerek telefonu kapattım ve kaldığım yerden devam ettim.

Birkaç gün sonra...

Birkaç gün önce babamı defnetmiştik. Üzerine toprak atan ve tüm cenaze işleriyle uğraşan kişi Kamer'di. Babam ondan nefret etse de onun kefeni bile Kamer'e aitti. Alper ise dün gece yurda dönmüştü. Onu yanıma alacaktım ama bir türlü zamanını denk getiremiyordum ki üstelik onu buraya getiremezdim. Hayatımdaki her şey bu kadar yoldan çıkmış, bu kadar üst üste gelmişken onu buraya getiremezdim.

Mutfakta dalgın dalgın önümdeki çay bardağıyla oyalanıyordum. Evde kimse konuşmuyordu. O akşamdan beri herkes birbirinden kaçıyordu sanki. Aytaç zaten sessiz bir çocuktu, Andaç'ın da sessizleşmesi durumları negatife çekmişti.

Bardağın sapında aşağıdan yukarıya doğru yol çizerken, Kamer bardağı hızla elimden alıp bir yudum içti. İrkildim ve başımı kaldırıp, bana yukarıdan bakan gözlere baktım. Bardağı dudaklarından çekip, başını salladı. "Aferin, şekersiz içmeye bayağı alıştın."

"Sayende," dedim ruhsuz bir biçimde. Kamer elindeki bardağı masanın üzerine bıraktı. "Hadi gidelim." Kaşlarımı çattım. "Nereye?" Kamer düşünmeden omzunu silkti. "Sinemaya."

"Ne yapacağız ki orada?" diye sordum saf saf. Kurduğum cümlelerin farkında değildim.

Kamer hayretle gözlerini büyüttü. "Değişik bir şey yapıp film izleriz."

Soğuk bir şekilde tebessüm ettiğimde kolumu kavradı. "Hadi, en azından kafan dağılır. Ayaklı cenaze gibisin, kötü ediyorsun beni."

Kolumu bırakmadan ayağa kalktığımda, "Tamam, bari saçımı falan toplayayım," dedim. Kamer kolumu bıraktı ve ellerini saçlarıma götürerek onları silkmeye başladı. Yüzümü sersemce ekşitip gülümseyerek gözlerimi kıstım. Gülmüştü ve saçlarımı hunharca karıştırmaya devam ediyordu. "Ay bozdun iyice he."

"Konuşma kız," diyerek azarladı beni, masumca. "Eskisinden daha iyi oldu."

Elleri saçlarımdan çekilirken gülümsemeye devam etti. Kendimi tutamadım ve parmak uçlarımda hafifçe yükselip yanağına ufak bir buse bıraktım. Kamer duraksayarak gözlerime bakarken utanır gibi olup bakışlarımı kaçırdım. Bunu fark edince bir şey söylemeden parmaklarımızı kenetleyip, elimi kavradı. Daha sonra hiç konuşmadan evden ayrıldık.

Yarım saatten daha fazla bir süre sonra büyük bir alışveriş merkezine gelmiştik. Birlikte yürüyen merdivenlerden çıkmış, sinema salonuna doğru yol almıştık. Birkaç dakika sonra oraya varmış, gösterimdeki filmlere göz atmaya başladık.

"Ne izleyelim?" dedim posterlere bakarken. "Romantiklere kapalıyız," dediğinde gülümseyerek ona baktım. "Neden?" Omzunu silkti. "Ben yaparım sana romantiklik."

Elleri ellerimin arasında kaybolurken, ilerlemeye devam ettik. Uzun bir aradan sonra normal bir şeyler yapıyorduk. İnsanların arasına karışmış, başımıza onca olay gelmemiş gibi bir anın ortasına itmiştik kendimizi. Filmlere göz atmaya devam ederken, durdum ve konuştum: "Aksiyona girelim."

"Hm," dedi Kamer duraksayarak. Ardından saatine baktı. "Yarım saat var başlamasına, bileti alıp yemek yiyelim." Onu onaylarken, birlikte bileti aldık ve aşağı kata inerek yemek yiyeceğimiz bir yere girdik. Kamer hesabı ödedikten sonra, elindeki tepsileri masanın üzerine koyarak karşıma oturdu. "Patatesini çok koydurttum, ye de biraz kilo al."

"Zaten kiloluyum," dedim dik dik bakarak. Kamer ellerini çenesinin altına koyup bana muzipçe baktı. "Gözlerim bozuk o zaman benim." Gülümsedim. "Kaybolacaksın bu gidişle, ye biraz ye."

O bana böyle bakarken, hareket etmekte güçlük çektim. Kamer elini çenesinin altına çekip, tepsimdeki patates kızartmalarından bir tane alıp ağzıma uzattı. Ardından o da önündekileri yemeye başladı. Sessiz sakin önümüzdekileri yerken duraksadım ve iç çektim. "Çok garip bir anı yaşıyor gibiyim. Belki de şu an dünyanın en normal anını yaşıyoruz ama ben çok tuhaf hissediyorum."

Kolasından bir yudum aldı ve dudaklarını ıslatarak gözlerime baktı. "Böyle hissetmen de dünyanın en normal şeyi zaten. Her şey üst üste geldi. Boğulduğunu ve daraldığını görmediğimi mi sandın? Birkaç saatliğine de olsa seni o sudan kurtarmak istedim. Senin için."

Sözleri ve gözleri o akşamınkinden daha sıcak, daha dokunaklıydı. O akşam neden öyle davranmıştı bilmiyordum, belki de yaşadıklarımız ağır gelmiş hepimizin sinirleri bozulmuştu.

"Teşekkür ederim," dedim çekingen bir tavırla. Kamer umursamadan geçiştirirken, ellerimle oynamaya başladım. "Kamer. Babamın katilini bulmak istiyorum bana yardım eder misin?"

Sureti boşlukta kulaç atar gibi gerginleşirken, karalarının bebeklerinde tanımadığım bir meşale yandı. Yakmıyordu, aydınlatmıyordu sadece karartıyordu. Bu meşalenin külleri bile sönmüştü. Ona tedirginçe bakmaya devam edip, "Her ne kadar saçma dursa da bunu bilmek isti-

yorum. Alper'e bunu borçluyum. O öldü evet ama nasıl, niçin? Bunu bilmek hakkım," dedim düz bir sesle.

Beni anladığını düşünüyordum ama anlamamış gibi davranıyordu. Buna anlam verememiştim. Kafasını başka tarafa çevirip, "Film başlamak üzere, hadi kalkalım," dedi. Cevapsız bırakılmıştım. Farkında olmadan kötü hissetmiştim ama bunu ona fark ettirmedim. Oturduğum yerden kalktım ve uzattığı eli tuttum. Birlikte filmin olduğu salona girdik ve yerimize oturduk. Kamer kolunu açarak beni göğsüne çekti. Film kısa bir süre sonra başlarken bir saat kadar güzel bir şeye şahitlik ettik. Reklam arası verildiğinde lavaboya gitmek için yanından ayrıldım.

Lavabodaki işim bitince musluğu açtım ve ellerimi yıkamaya başladım. İçeride kimse yoktu ta ki bir ses işitene, birinin varlığını hissedene kadar.

Jülide Hanım arkamdaydı ve bana dik dik bakıyordu.

Dev bir irkilmeyle kaşlarımı çatım ve musluğu kapatarak kadının gözlerine bakmaya devam ettim. Susuyordu ama gözlerinden kopan çığlıklar ruhumun duvarlarında yankılanıyordu.

"Siz?" dedim yavaş yavaş konuşarak. "Burada ne işi..."

"Sana da merhaba," dedi. Sesi dümdüz ve buz gibiydi. Her zamanki ciddi havasına sanki bir yenisi daha eklenmişti. Aynadan birbirimize bakmaya devam ettiğimizde, "Kamer nerede?" diye sordu.

"Bildiğinizi biliyorum," diye yanıtladım sakinleşince.

Rahatsız edici bir şekilde güldü. "Beni tanımaya başlamışsın ama şu huyumu da bilseydin keşke," diyerek dişlerini ve gözlerini sıkarak bana ölümcül bir şekilde baktı. "İspiyonculardan hiç hoşlanmam." Kelimeleri ağzımın içine tıktı. "Beni Kamer'e ispiyonladığını biliyorum."

Bir anda her şey karman çorman olmuştu ama onun beni ezmesine müsaade etmeyecektim. "Geç bile kalmıştım." Tavrım son derece ciddi ve gerçekçiydi. "Ve inanın benden hoşlanıp hoşlanmanınız zerre umurumda değil."

Ona bakmadan lavabonun önünden ayrılarak, kapıya ulaştım. Kapının kolunu kavradığımda kilitli olduğunu gördüm. "Zavallı kız," dedi arkamdan konuşarak. Onu duymak, onunla aynı ortamda kalmak istemiyordum. Kapının kulpunu kırarcasına davrandım ve kapıya yumruklar savurdum. "Kimse yok mu? Biri beni buradan çıkarsın!"

"Senden sadece ufacık bir yardım istemiştim, ufacık," diyerek kolla-

rını göğsünde kavuşturarak yanıma geldi. Devam ettim ve kapıya vurmaya devam ettim. Kimse beni duymuyordu, bu imkânsızdı. "Ama sen ne yaptın? Gittin beni oğluma ispiyonladın."

"Sizi ispiyonlamadım bile doğru dürüst," diyerek konuştum. Hâlâ onunla göz göze gelmek istemiyor üstelik bundan korkuyordum. "Bunun için teşekkür mü etmeyelim sana?" diye sorduğunda, "Kapıyı açar mısınız lütfen?" dedim. Ses tonum aceleci ve sertti.

"Kamer'e fazla güveniyorsun," dediğinde yüzümü ekşitip kadının gözlerine baktım. Günden güne garip biri olmaya başladığını düşünüyordum. "Neden güvenmeyeyim ki?"

"Bilmem," dedi geçiştirerek. "Ona bu kadar koşulsuz şartsız bağlanman senin zararına olacaktır." Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirerek, elimi kapının kulpundan çekip kadının karşısına dikildim. Ve ona küçümseyici bir bakış attım. "Asıl zavallı olan sizsiniz. Oğlunuzu o kadar iyi tanımıyorsunuz ki, onun hakkında gram bilgi sahibi değilsiniz. Yazık!"

Ne yapmaya çalışıyordu? Amacı Kamer'den soğumamı sağlamak mıydı? Asla. Asla ona istediğini vermeyecektim.

Jülide Hanım bana keyifle bakarken, dudağının kenarını kıvırdı. "Küçük aptal kız, ta o gün anlamalıydım senin zaaflarını. Minik bir bebek için bile oturup gözyaşı dökecek kadar aptalsın."

Bebek?

Başım ağrımaya, gözlerimin önü kararmaya başlamıştı. Zoraki bir şekilde yutkunarak, "Bir dakika? Siz?" diye konuştum. Hayır, hayır bu kadar ileri giderek çirkinleşmiş olamazdı. "O bebeği hatırlıyorsun değil mi? Zavallı yavrucak."

"Siz nasıl bir insansınız?" diye sordum iğrenerek. Geriye doğru adım atarken beni takip etti. "Günahsız bir bebekten ne istediniz?"

Sırtım soğuk duvara çarptığında kadın duraksadı. "Bunu zamanı geldiğinde öğreneceksin."

Hızla kulaklarımı kapatıp, gözlerimi kapattım. "Duymak istemiyorum."

"Sen bilirsin," diyerek karşımdan çekildi ve aynanın karşısına geçerek çantasından çıkardığı ruju dudaklarına sürmeye başladı. Şaşkın bir şekilde ellerimi kulağımdan çektim ve hayretle onu izledim. Kırmızı ruju dudaklarına yedirmeye devam ederken bana bakmadan konuştu: "Bakma öyle. Gerçi baban da bana en son böyle bakmıştı ve," diyerek

ruju dudaklarından çekip dudaklarını birbirine bastırıp devam etti: "Yazık oldu."

Üst üste gelen itiraflar kafayı yemişim gibi hissettirmişti. Sırtımı duvardan çektim ve darmadağın bir halde ona bakmaya devam ettim. "Katilsiniz siz... Siz benim babamı... Siz benim babamı nasıl? Bunu nasıl yaparsınız? Nasıl?!"

"Baban Kamer'e her şeyi anlatacaktı, ona söyleyip de sana söylemediğim ve senin de ileride öğreneceğin şeyleri," dedi bilmece gibi konuşarak. "Bunun olmasını istemiyordum, hem senin de işine geldi fena mı?"

"Siz kafayı mı yediniz?" diye bağırdım. "Bu nasıl bir vicdan, nasıl bir adalet?"

"Aa," dedi muazzam bir alayla. "Kamer söylemedi mi yoksa?" dediğinde sersemce gözlerimi kırpıştırdım. "Demek söylememiş, kıyamadı herhalde annesine. Canım oğlum." Canımın canı acıyordu. Şu an nasıl hissedilir ne denir bilmiyordum. Gözlerim dalarken, "Sana Kamer'e güvenmemen gerektiğini söylemiştim."

Hayır, ona güveniyorum ben. Ne olursa olsun güveniyorum.

"Ben oğluma kavuştuğum zaman karşımda bu kadar sağlam duramayacaksın, senin de çarene bakacağım," deyip düpedüz beni tehdit etti. Başım epey dönmeye, etraftaki her şeyi bulanık görmeye başlamıştım.

Ellerimi şakaklarıma koydum ve hafifçe eğilerek sızlandım. "Siz kafayı yemişsiniz. Tedavi olmalısınız."

Kahkaha attı, başım giderek zonklamaya ve dayanılmaz bir ağrıyla yankılanmaya başladı. "Belki öyleyim, belki değilim. Ama bak gördün mü, her şeyi yapabilecek kadar deliyim."

Gözlerimin önü kararmaya başlamıştı, Jülide Hanım'ın ayaklarını görüyordum, tıpkı bir şeytanın kara çizmelerini andırıyordu. Bu kadın bir şeytandı, sevdiğim adamın annesi şeytanın arka bacağını oluşturan kara bir yılandı.

"Kamer'e güveni..."

O sırada kapı yumruklanmaya başladı. "Aymira, içeride misin?"

Bu Kamer'di. Kadın tek kelime etmeden durağan adımlarla kapıya yanaştı ve cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Dışarıdan içeriye

büyük bir esinti girerken, Kamer direkt beni kendine çevirip gözlerimin içine baktı. Korku dolu harelerine bakarken, ağlamak üzere olduğumu fark ettim.

"Bana yalan söyledin," dedim yıkık dökük.

Nefes nefese gözlerini büyüttü ve dudaklarını hızla ıslatarak, elleriyle yüzümü kavradı. Ellerin bile bunu kabulleniyor Kamer. Neden?

Cevap vermemişti. Verememişti belki de. Jülide Hanım arkamızda durmaya devam ederken, iç çektim ve sol gözümden çeneme doğru akan gözyaşına telsim oldum. "Bu hayatta sana bile güvenemeyecek-sem, neden yaşıyorum ki ben?"

Ve koca bir cehennem ateşinden nasiplendik. Önce lavlarını aldık sonra külünü. Önce gerçeklerle öldürdük kendimizi sonra yalanlarla avunduk. Baktığım gözlerin sahibi sensin, sevdiğimsin biliyorum. Çok bir şey istemedim ki senden, bana hep dürüst ol, yalanları sokma aramıza istedim. Bunu başarmıştın da, peki neden? Neden bir yalan için, tek bir yalan için olmayan kalbimi paramparça ettin?

Söyle, alışkınım ben yerle bir olmaya.

Söyle, alıştırırım kendimi sensiz uyutmaya.

Eksik de olsa, yarım da olsa söyle. Ama bana yalanları sevdirme.

Senden gelen tek bir yalan bu kadar dibe çekmişse eğer beni, sensizliği kucaklarsam sanmıyorum bir daha güneşi görebileceğimi.

Susuyordu.

Susmamalıydı ama susuyordu işte.

Susalım, tamam susalım. Ama günü geldiğinde tüm sustuklarımızda boğulacağımızı da bilelim olur mu? Ve acı gerçek şu ki, belki de çoktan boğulmuştuk.

Birbirimizi o suda boğmuştuk.

19. Bölüm

Travma

Adını sorsalardı eğer, gözlerine bakar anlamalarını beklerdim çünkü; hiçbir bakış bu kadar yenik ve bitik bakamazdı.

Hiçbir kalp bendeki kadar çok sıkışamazdı.

Sevin, ama kaybetmeyi de bilin, kaybedeceğinizi bilin. Çünkü aşk öyle bir yenilgidir ki, elinizdeki eteğinizdeki her şeyi alır yalnızca onu bırakır. Benim en büyük zaferim sana yenilmekti belki de. Sen öyle bir yenilgisin ki, şu hayatta kazandığım en büyük zafer olan. Öyle bir sevda ki bendeki, gözlerinde gördüğüm yalanlara değil, göremediğime dahi inandığım kapkaram.

Bugün elini uzatsan, her şey yalandı desen, uzattığın eli tutarım. Sonunun kötü biteceğini bilsem bile tutarım. Ben başkalarının gerçeklerini değil, senin sahteliğini bile yaşamak isteyen kadınım.

Uzat ellerini, gerçekleri unuttur ve geriye yalnızca seni bırak.

Onca yalanın arasında parlayan seni.

Gerçeğimi.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Zihnim onca yükü nasıl kaldırabiliyordu farkında değildim, kaldırıyor muydu onu bile bilmiyordum. Son zamanlarda her şey o kadar üst üste gelmişti ki duygularımın sessizce ruhumu terk ettiğini düşünüyordum.

Arabadaydık. Kamer hemen yanımdaydı. Kendimi ne ara alışveriş merkezinin dışına atmış, ne ara buraya binmiştim hatırlamıyordum. Boşlukta sallanıyor gibiydim, hiçbir şeyi idrak edemiyordum. Aldığımız yol bile gözümde değildi.

Suskun bir şekilde devam ederken bir şey oldu. "Kenara çeker misin?" diye mırıldandım. Hiçbir tepki vermedi. Ona kızgın değil, kırgındım. Arabayı kenara çekmediğinde tekrar ikaz ettim: "Arabayı diyorum, kenara çeker misin?"

Duymazlıktan geliyordu. Sakin olmaya çalışarak, nefesimi tuttum ve tekrar konuştum: "Çeksene!"

"Kızgın olduğunu biliyorum," dedi sakince. Sinirle güldüm ve ona baktım. "Yapma ya?" Bana bakmadan arabayı sürmeye devam etti. "Eğer durmazsan, kapıyı açarım ve atlarım aşağı."

O an anında kapıları kilitledi.

"İn de göreyim hadi!"

"Geri zekâlı mısın?" dedim sinirle. "Evet, geri zekâlıyım," diye yanıtladı. Yüzüne baktım. Gözlerime bakmıyordu, daha doğrusu bakamıyordu. Sebebini de biliyordu bal gibi ama bunu istemiyordum, kaçmak basitti.

"Kamer cidden inmek istiyorum, çek kenara," diye bir kez daha seslendim. İyi değildim, yanımda o vardı, ona rağmen bile iyi değildim. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Sana her şeyi anlatacağım."

"Dinlemek istemiyorum, arabayı kenara çek ineceğim." Sertçe soludu ve direksiyonu hızla sağ tarafa kırıp, kaldırım kenarında durakladı. Ardından gözlerimin içine baktı. Karaları ilk defa bu kadar koyu değildi. Parlaktı ve sanki griye çalmıştı. Neden böyleydi?

"Tamam," dedim nefesimi tutarak. "Şimdi de kapıyı aç."

"Beni bir din..."

"Kapıyı aç!"

Sıkıntılı bir nefes alıp verdikten sonra kapıları açtı. Kilit sesini duyar duymaz, kendimi arabanın dışına attım. Büyük bir parkın dışındaydı. Ona bakmadan hızla ilerleyerek parkın içine doğru yürüdüm. Yalnız kalmak, zihnimdeki kalabalıkları uzaklaştırmak istiyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi. Arkamdan geldiğini biliyordum. Hızla yürümeye devam ettim, adımlarım parkın çimlerine bastığında konuştum: "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?" diye bağırdı.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye bağırdım ben de. Koşmak istiyordum, yanıma gelmesini istemiyordum ama başka tarafa da gitsin istemiyordum. Bana bu aptal çelişkileri sen yaşatıyorsun farkında değilsin.

"Beni bir dinlesen, böyle küçük bir kız çocuğu gibi davranmaya-

caksın," dediğinde aniden durdum ve arkamı döndüm. Nefes nefese kalmış bir vaziyette gözlerimin içine baktı. Aramızdaki mesafe uzak değildi lakin gözlerinin bebeğini göremiyordum. Bu üzmüştü.

"Küçük bir kız çocuğu mu?" dedim gözlerimi kısarak. "Bana yalan söyledin sen. Hem de bu küçük kız çocuğunun gözlerinin içine bakarak."

Biliyordu, en başından beri biliyordu ama sustu. Söyleseydi neyi değiştirirdi peki? Hiçbir şeyi. Söylemedi, birçok şeyi değiştirdi, yalnızca kalbimden başka. Tek bir yalan bizi yıkamaz ama bizden birçok şey götürür. Kırılan güven köprüsünden tek bir tahtayı.

Hiçbir şey söylemedi, usulca yanıma gelmeye başladı. Gözlerimiz bir an olsun ayrılmadı. Bak yine başa döndük işte, yine ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Sakin adımlarla karşımda dikildi ve ellerini rüzgârdan uçuşan saçlarıma itti. Birkaç telini parmağına dolarken, gözlerime bakarak fısıldadı: "Ve bu adam, o küçük kız çocuğunun gözlerine ölür."

Kalbimin ağzımda attığını hissediyordum. Bana ne yaparsa yapsın ondan geçemeyeceğimi biliyordum, o da bunu biliyordu. Gözlerimi kapattığımda, yutkundum ve acıyla kendimi geri çektim. "Bunu yapma işte, ne olur yapma."

"Neyi?" dedi saf saf. Ses tonu o kadar savunmasızdı ki, kalbimin titrediğini hissettim. Gözlerimi açtım ve nedensizce tüm sıkıntıları kucaklarmış gibi göğsüme hapsettim. Şaşkınlıkla bakan gözleri benden bir şey bekliyordu. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı."

"Öyle davranmıyorum," dedi düz bir sesle. "Gözlerine ölürüm diyorum, bu bir gerçek."

"En azından bu konuda yalan söylemiyorum diyorsun," dedim kuru bir sesle. Kendimi kötü hissetmiştim fakat zaten kötüydüm. Yutkundu. O sesi işittim. Kulaklarımın acıdığına yemin edebilirdim. "Sana yalan söylemedim," dedi.

"Cidden mi?" dedim yüzümü buruşturarak. "İki kez sordum, gözlerimin içine baka baka babamın katilinin kim olduğunu benden sakladın."

Sorun babamın katilinin kim olması veya o kişinin babam olması değildi. Sorun, sorularıma verdiği cevapların yalan olmasıydı. "Öyle olması gerektiğine inanıyordum," dedi konuşarak. "Sana bunu söylersem daha mı iyi olacaktı zannediyorsun?" Üzerime geldi ve kaşlarını çattı, beni ürkütüyordu. "Benim annem bir katil, canımın canı kadının babasını öldürdü. Senin babanı benim annem olacak kadın öldürdü, demek kolay mı sanıyorsun?"

"Böylesi daha mı iyi oldu?" dedim sızlar gibi. "Neyi değiştirirdi ki, neyi?"

"Birçok şeyi," dedi anında. Sanki bu konuşma için kendini hazırlamış gibiydi. "İster istemez soğumayacak mıydın benden? Bana baktığında babanın yüzünü görmeyecek miydin sürekli?" Yutkundu. "Böyle nasıl yaşanır bilmiyorum ben."

Ağlamak hiç bu kadar zor gelmemişti. Bunları düşünecek kadar kendini kaptırmasına ne mühim vardı sanki.

"Hem sen söyle," dedi bir anda. "Sen de bana yalan söylemedin mi? O it herifle buluşmaya gitmedin mi?"

Bunu beklemiyordum. Kendimi hızla geri çektim. Ayağımın altından kayan taşlar topuklarımı yarmış gibiydi. "Aynı şey değil," dedim gözlerimi kaçırmadan. "Ben sana yalan söylemedim. Tamam gittim, onunla buluştum ve bu benim iradem. Ama sana yalan söylemedim, bana sorduğunda hiç gocunmadan evet buluştum dedim. Kendini benimle kıyaslama."

Bu hale gelmek, onunla kendimi ayırt etmek öyle acı veriyordu ki ruhuma, şimdi gelip sarılsa bile geçmezdi birçok yara. Gözlerimiz bir bebeğin beşikte sallanışı gibi bir süre sallandı birbirine doğru. Ritmik hareketlerle. Zihninden nelerin geçtiğini bilmek istiyordum. Gerçekten söylemek istediği şeyler bunlar mıydı merak ediyordum.

"Kırıyorum işte," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Olmuyor, kırıyorum seni. Her şey benim yüzümden, senin az kalsın bir katil olman da yangında kalman da benim yüzümden. Görüyorum işte, gözlerinde bir uzaklık var, pişman..."

"Hayır," dedim buz gibi bir sesle sözlerini bölerek. "Hiçbir şey için pişman değilim." Ellerimi saçlarıma götürdüm ve çaresizce onlar karışınp dudağımı ısırdım. "Yine olsa yine yaparım." Zor olsa da konuşum. "Ne zamandır görüyorsun gözlerimdeki uzaklığı?"

"Şu an."

"İyi, bir doktora git o zaman geri zekâlı herif!"

"Ben giderim, ama sen gitme," dedi usulca. Aramızda boş, bomboş birkaç saniye geçti. Ne söylenir ne nedir bilmezlik bu olsa gerekti. "Kaner, senin annen bir katil."

Dudaklarını acıyla birbirine bastırıp, gözlerini gözlerimden çekti. "Biliyorum," dedi ve sonra tekrar bana döndü. Kanın dibe çöktüğünü görmüştüm. Kan demlenmiş onun harelerinde ve telvesini gözünün damarlarına sindirmişti. "Ben üzgünüm. Yemin ederim böyle olsun istemezdim."

"Sorun da bu," dedim sessizce. "Üzgün olmana gerek yok, sen öldürmedin onu. Annen yaptı her şeyi." Ve devamını söyleyip söylememe konusunda kararsız kalsam da devam ettim. "Annen tehlikeli bir kadın. Bunu söylemek istemezdim ama öyle. Hatta..."

"Ne?"

"Psikolojik desteğe ihtiyacı var."

"Sana bir şey mi yaptı?" dedi telaşa kapılarak. Bunu söylerken yanıma geldi ve koluma dokundu. "Hayır," dedim kafamı sağa sola sallayarak. "Bana bir şey yapmadı. Sana, babama, kendine... O benden başka herkese zarar verdi, verecek."

Elleri kolumdan yukarı doğru tırmanırken, nefesimi tuttum. Çünkü canımı yakıyordu, dokunduğu her yeri yakıyordu. Bu tensel değil ruhsal bir acıdan ibaretti. Belki farkında değildi ama bunu yapıyordu. Elleri çeneme giderken, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrayarak kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Siyahlarında görebildiğim tek şey korkuydu. İnsanın göz bebeği titrer miydi? Onunkiler titriyordu.

"Senden başka hiçbir şey umurumda değil," dedi kısık sesiyle. Konuşmaktan ve yanlış kelime söylemekten korkuyordu. Bunu hissetmiştim. "Özür dilerim."

Konuşamadım çünkü bunun ardına ne koyarsam koyayım yerine oturmayacaktı biliyordum. "Kamer," dedim sonra cılız bir sesle. "Hım?" diye mırıldandı.

"Annen, onu ihbar edecek misin?" O kadının tabii ki hak ettiği cezayı almasını istiyordum ve almalıydı.

"O benim annem bile olsa, onu ihbar edeceğim," diye konuştu. Çenesi kaskatı olmuştu. "Ama sorun şu," dedi derin bir nefes alıp sakince eklerken. "O gerçekten sağlıklı biri değil ve emin ol, hapse girmemek için her şeyi yapar."

"Peki," dedim sessizce. "Sana bir soru soracağım."

"Söyle," dedi tekrardan direksiyonun hakimiyetini sağlayarak. "Annen," diye başladım. Canını acıtmamaya çalışıyordum çünkü onu annesi olarak görmüyor ona karşı herhangi bir anne duygusu beslemiyordu. En

azından bunu bana öyle lanse ediyordu lakin emindim ki ruhunun ücra köşelerinde bu hissin açlığı vardı. "O önceden de mi böyleydi?"

Sorduğum soru hoşuna gitmemişti belki ama bilmek istiyordum. O kadını ilk gördüğüm anda, onda bir şeyler olduğunu anlamıştım ama bu kadar ileri gideceğini asla bilemezdim.

Gözlerini kısar gibi oldu, ruhu bir şeyleri üzerinden sıyırıyordu. "Önceden nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Şu an bile nasıl biri olduğunu bilmiyorum."

Bakışlarındaki ifade, sorduğum soruya tırnak çıkarmak istemişti. "Ben, üzgünüm," dedim ve devam etmeye çalıştım ama buna izin vermeden kaşlarını çattı. "Üzgün olmana gerek yok, o bile üzülmüyor sen ne diye üzülüyorsun? Yalan değil, onun nasıl biri olduğunu bilmiyorum, ilgilenmiyorum da."

İlgileniyorsun. Kaçırma gözlerini, ne kadar umurumda değil desen de o senin annen. Çünkü bir zamanlar ben de böyleydim. Ne kadar umurumda değil desem de o benim babamdı. Hak etmediğimiz şeyler yaşadık belki, ama asla onların bize yaptığını yapmadık. Çünkü; vicdan anne babadan gelmez bu doğuştan var olur.

"Annen küçükken seninle vakit geçirseydi ya da sana düşkün biri olsaydı onu severdin değil mi?" Bunları canı acısın diye söylemiyordum bir nevi kendime cevap arıyor, bu soruları bir nevi kendime sormuş gibi hissediyordum.

Omuzlarını düşürdü ve saf saf güldü. "Annemdi o benim, nasıl sevmem ki?"

Sesi ve bakışları içimi titrettiğinde kollarımı boynuna sardım ve ona sarıldım. "Sen hep sarıl böyle, ben senden başka kimseyi..." Duraksadı. "Kimseyi istemem."

Ve saçlarıma bir öpücük bahşetti. Belki de o an yaşamın ince çizgisini kendi elleriyle sildi.

Yarım saat kadar sonra eve geldik. Ben indiğim sıra, onun inmediğini gördüm. Eğilerek gözlerine bakmaya çalıştım. "Sen gelmiyor musun?" Kafasını salladı. "Şu it herife bir bakayım, geleceğim sonra."

"Mirza'ya mı?"

Başını salladı. Kendimi tuhaf hissetmiştim. Sonuçta onu o hale getiren kişi bendim ve bu normal hissetmemi zorlaştırıyordu. "Dikkat et," dedim geri çekilerek. "Merak etme," dediği anda gönlüm razı olmasa da kapıyı kapattım. Saliseler geçmeden gaza basarak uzaklaştı. Ben de eve çıktım.

Evin pencereleri her zaman kapalıydı ve koyu renkli straforlar da buna dahildi. Alışkındım zaten, içeri güneş girince bir tuhaf hissediyordum. Koca salonda bir başıma olduğumu fark ettim. Geçen gece yaşanan tatsız konuşmadan sonra kimse birbiriyle karşılaşmak istemiyordu. Andaç'ın yokluğu öyle belliydi ki, bu hale gelmelerine üzülmüştüm. Saf bir halde mutfağa yürüdüm ve öylece sandalyeyi çekip oturdum. Birileri gelmeliydi, bu sessizlik beni boğmak üzereydi. Bitkin bir halde kollarımı masanın üzerine koyarak, kafamı oraya gömdüm. Bir şey düşünmek istemiyordum. Bunu öylesine istiyordum ki bir dakika da olsa sadece bomboş bir kutunun içine girmek, orada saklanmayı düşlüyordum. Gözlerimi kapattım ve onu hayal ettim. Beyaz bir sayfanın içindeyim, etrafımdaki renklere ve kargaşaya kendimi kapattım.

Belki bir dakika belki daha fazla bunu yapmıştım, bu sürenin uzaması işittiğim sandalye sesiyle bozuldu. İrkildim ve karşımdaki kişiye baktım. Bu Aytaç'tı. "Ben oturdum ama rahatsız etmedim umarım."

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde. "Sıkılmış ve bunalmıştım."

"Öyle olur bazen," dedi kendinden emin bir tavırla. "İnsanız. Sürekli bir karamsarlık ve bir şeylerden bunalma hali."

Kendini ifade edermiş gibiydi. Onunla hiç konuşmayan, onun ses tonunu dahi duymayan insanlar onu çok kolay yargılayabilir, istediği kalıba sokabilirlerdi. Fakat öyle değildi işte. O ruhunun yalnızlığına mahkûm biriydi ama yeri geldiğinde bu yalnızlığı başkasıyla paylaşabilen, yalnızlığını başka birilerine aşılamak yerine onları ruhuna misafir edebilen bir adamdı.

Kendimi toparladım ve biraz çekingen bir halde dudaklarımı aralıdım. "Kardeşinle arayı düzelttin mi?"

Cevap vermeden direkt kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ona kızgın mısın peki?"

Omuzlarını düşürdü ve dudaklarını büzdü. "Değilim. Kendince haklı bir nevi ama öyle söylememeliydi. Hassas noktamın o olduğunu biliyordu. Sadece kırıldım işte."

"Emin ol isteyerek söylemedi, yani söylememiştir. Andaç o, kimseyi bile isteye kırmak istemez," dedim yumuşak bir sesle. Gülümser gibi oldu. "O akşam anladım ki biz kardeş olsak da aslında çok uzakmışız birbirimize. Baksana, onun içindeki yangını, bastırdığı acıyı bile fark edememişim."

"Böyle düşünme," dedim onu teselli eder gibi. Aslında teselli etmek değil onun iyi hissetmesini istiyordum, en azından birilerinin buna ihtiyacı vardı. "Kardeşler arasında olur öyle."

Kafasını eğdi ve acı bir tebessüm peyda oldu dudaklarında. Buram buram sızı kokuyordu. "Mesela, ben hiç onunla oturup da iki kelam bir şey ettiğimizi hatırlamam. Ya da ne bileyim karşılıklı bir şeyler içmek olsun, oyun oynamak, salakça bir kahkaha bile atmadık hiç..."

Onların arasındaki bağ, ben ve Alper'in arasındaki bağ gibi değildi. Onlar iki erkekti ve birbiriyle paylaşacak daha çok şey ve daha fazla ortak noktaları vardı. Ama buna rağmen hatırladıkları en ufak bir anı yoktu. Üzülmüştüm, epeyce.

"Haddimi aşmazsam eğer, bana anlatır mısın? Yani zorlamam seni, sadece iyi bir dinleyiciyimdir bu seni rahatlatır belki."

Onların hikâyesinin sadece ana fikrini biliyordum. Koca bir hiçlikten ibaretti ama onların hikâyesini okumamıştım. Belki o anlatırdı.

Bakışları önce bakışlarımla buluştu. Yeşil harelerinde bir kara leke vardı, beni bu lekeden kurtar, der gibiydi ama onsuz da kalmak istemiyordu. Çelişkiye düşmüştü, ama anlatmasa da dibi göreceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırarak kaşlarını çattı. Geçmişinin ucunu yakalamaya çalışıyordu sanki.

Onu pür dikkat izlemeye devam ederken, kulaklarımı bile acıtan ses tonunu işittiğim an duraksadım. "Biz küçükken annem beni daha çok severdi. Yani on yaşında falandık herhalde. Andaç bunu fark etse de pek belli etmezdi ama çocuktuk işte kim ister ki annesi diğer kardeşini kendinden daha çok sevsin?"

Kimse...

"Mutlu bir ailemiz yoktu ama mutsuz da sayılmazdık. Her akşam kavga olsa bile o sofraya her akşam beraber otururduk... Sonra bir gün babam eve geldi, üstü başı darmaduman, dövmüşler... Kumar oynardı ama kendi çapında, bu sefer öyle olmamış işte. Oturduğumuz gecekonduyu bile kaybetmişiz meğerse."

Öylesine tane tane anlatıyordu ki sanki o anı tekrar yaşıyor gibiydi.

"Sabaha kadar kavga ettiler annemle, Andaç'la odamıza kapandık. O gelemezdi hiç böyle şeylere, ama o gece hiç ağlamadı. Yatağına oturdu ve annemlerin kavgasını dinledi. O gece gözlerini dahi kırpıştığını görmedim."

Andaç'ı öyle hayal etmek... Edememek.

"Sonra sabah oldu işte. Odamdan çıktım sehpanın üzerine bir not. 'Ben üzgünüm, yapamayacağım.' Annem gitmişti. O an ellerimin ara-

sında bir yangın başladı. Kâğıt değildi yanan, kâğıdı tutan parmaklarımdı. Üzgünüm, yapamayacağım," dedi ve gözlerimin içine baktı. "Meğerse bizim hikâyemiz, bu iki kelimeden ibaretmiş."

Oysa onlar bunu hak etmemişti. Hiç kimse böylesini hak etmezdi.

"Andaç o gün ağzını bile açmadı. Konuşamadı. Ve akşam babam eve geldi, annemin nereye gittiğini bile sormadan 'Hadi hazırlanın sizi gezmeye götüreceğim' dedi. 'Anneniz de orada' dedi. Bunu duymak öyle iyi gelmişti ki, hevesli hevesli giyindik. Ama ben hissetmiştim bir şeyler olduğunu sadece Andaç'a bunu fark ettirmemiştim... Giyindik, babam ikimizin elinden tuttu ve bizi evimizden çıkardı. Ama nereden bilebilirdim ki o evden son çıkışımızın olduğunu..."

Bu fazlaydı. Bu on yaşındaki bir çocuk için çok fazlaydı.

"Sonra gittik işte, ortada ne bir park var ne de anne... Ellerimizi bıraktı ve bizi başka bir ele verdi."

Ellerimizi bıraktı ve bizi başka bir ele verdi...

"Babam bizi kumar borcu olan adamlarla takas etti. Babam bizi o gün, kendi elleriyle diri diri mezara hapsetti."

Dinliyordum, sadece dinlemek istiyordum çünkü hissedersem eğer taşıyamazdım tüm bunları çünkü hissedersem eğer Aytaç ve Andaç'a bakamazdım bir daha.

"Ve gitti işte. 'Geri geleceğim' dedi, ertesi gün geri geleceğim dediğinin üzerinde kaç ertesi geçti bilmiyorum. Ben bırakmıştım beklemeyi ama Andaç hep o ertesiyi bekledi ama o ertesiler hiç gelmedi."

Gelmezler... Çünkü ne zaman yalana inanırsa insan, yalanlarla yaşamayı değil yaşatmayı öğrenirdi.

"Bir kâbusu yaşadığımızı düşündüm. Ama değildi. İki gün sonra okulumuz vardı ve biz elimizde defter yerine uyuşturucu tuttuk, bize bunu öğrettiler. Bizim elimizden kalemi kâğıdı alıp zehri verdiler."

Gözlerim dehşetle açılırken, dudaklarım da buna ortak koşmuştu. Bir insan daha ne kadarını kaldırabilirdi? Bir insan daha ne kadar dibi görebilirdi?

"Okula gittik sonraları ama uyuşturucu satmaya devam ettik, buna mecburduk çünkü babamı öldüreceklerini söylediler... Ne garip, bizi öldüren adamı öldürmemeleri için ölü ölü direndik."

Ne acı bir cümle. Sanki hiç var olmamışız gibi.

"Ama ne Andaç ne de ben hiç kullanmadık. Onca sene o leş yerde

o piç heriflerle beraber kalsak da hep uzak durmaya çalıştık. Ve bunu başardık. Annemin sakat bıraktığı babamın öldürdüğü yerde kalmadık, ayağa kalktık ve her şeye rağmen yaşadık. Yaşamasak da yaşadık işte..."

Yaşamasak da yaşadık. Şu cümle birçok insanın imzası olabilirdi. Birçok bedenin hayal kırıklığı, acısı, sızısını içine çeken bir sünger olabilirdi.

"Peki," dedim sessizce. Uzun süre konuşmamak ses tonumun pürüzlü çıkmasına neden olmuştu. "Kamer sizi nasıl buldu? Ona nasıl rastladınız?"

Gözleri kısılırken, iç geçirdi. "Bir gün ona da uyuşturucu satmaya çalıştık..." Nefes alamadım. "Hayır hayır, o kullanmadı, yani kullanmazdı. Biz rast geldik ve ona da satmaya çalıştık. Peki o ne yaptı biliyor musun?"

Şaşırtmayan bir şey olacağını biliyordum. Ondan asla kötüsünü beklemiyordum.

"O uyuşturucuları aldı, hem de elimizde, ellerinde ne kadar varsa... Parası yoktu ama buldu buluşturdu aldı."

"Nasıl yani?" dedim kuru bir sesle. Omzunu silkti. "Sırf bizi o bataklıktan kurtarabilmek için, onca paketi alıp, onca borca girdi. Sonra onları yaktı. Bunları sırf bizi kurtarabilmek için yaptı... Niye yaptı? Bize ne dedi biliyor musun?" Aytaç ile aramızda bomboş birkaç saniye geçti. "Gözleri öyle bakan hiçbir çocuk, bunu yapamaz. Gözlerinizdeki masumiyeti tanıyorum, tıpkı seneler evvel bana ait olan duygular gibi, dedi."

Kötü biri olmadığını biliyordum, Kamer'in kalbinde öyle bir merhamet vardı ki bunun belki kendi bile farkında değildi. Onu bu derece hayattan soğutan bazı şeylere nefret duygusunu aşılayan kendi değil, başkalarıydı. Ama içindeki merhameti köreltememişti kimse. Çünkü merhamet duygusu yok olmaz, yok edilirdi. İnsan içindeki merhameti kendi öldüremez, öldürürlerdi.

"Sonra buraya geldik işte... Kim hiç tanımadığı, bilmediği birini başına bela ederdi ki? O yaptı. Bizi o büyüttü biliyor musun? Babamın bile annemin bile yapamadığını o yaptı." Ona minnet duyuyorlardı ama Kamer buna gerek duyacak biri değildi. İnsanlardan teşekkür almak adına bir şeyler yapmazdı o, içinden geliyorsa gerçekten yardım etmek istiyorsa bunu yapardı. Ve yapmıştı.

"Peki annen, baban hiç aramadı mı sizi?" diye sordum çekingen bir mesafeyle. Aytaç içini döktüğü zaman bunu kaçak göçek yapmazdı, olanı biteni anlatırdı. Bu ikinci bir sohbetti ve onu az çok çözmüş-

tüm. Dudaklarını bükerek, gözlerini kaçırdı. "Buraya geldikten birkaç ay sonra babamın ölüm haberini aldık. İşin garibi ne biliyor musun? İkimiz de tek bir damla gözyaşı dökmedik. Neden öyle olmuştu bilmiyorum ama ağlamak hiç bu kadar uzak gelmemişti. Oysa babam ölmüştü benim..."

Oysa babam ölmüştü benim... Bazı babaların kefeni evlatlarının gözyaşlarından meydana gelirdi. Bazı babaların mezarı onların boyun girintilerine akıttığı gözyaşlarındaki kuyuya benzerdi. Bu yüzdendir benim soğukluğum... Zaten gözyaşlarıma gömdüğüm adamın, ölüsüne dahi tek bir damla akıtamadığımdı.

"Annem nerede, ne yapıyor, öldü mü, yaşıyor mu bilmiyorum... Ama okulda annen var mı yok mu dediklerinde," deyip gözlerimin içine baktı. "Öldü diyorum."

Kendimi bir an için şanslı hissetmiştim. En azından benim annem gerçekten ölmüştü ve onun nerede olduğunu biliyordum. Yanına gidebiliyordum, onunla konuşabiliyordum. Ama onların annesi, onların elinden bunu bile almıştı. Bir insan bir insanı daha ne kadar yaralayabilirdi?

"Sonrası yok işte... Sonrası Ahu."

Ona baktığımda şu anki yaşantısını ikiye ayırmıştı. Annesinden sonra ve Ahu'dan sonra. Her dönemi acıyla kavrulmuş bu adamın gözlerinde mutluluğun zerresine rastlamak öylesine güçtü ki şu an ne söylersem söyleyeyim, kalbindeki yangını söküp atamayacağımı biliyordum.

"Andaç'la neden hiç konuşmayı denemedin?"

"Denedim, hem de birçok kez," diye yanıtladı. "Ama o kendi kabuğuna çekilmeyi istedi. O hep size gösterdiği, insanlara kendini böyle ifade ettiği gibi bir insan olmaya çalıştı ve başardı da. Çünkü acıya alışkın olmayı sevmez, ufak tefek bir çubuktan bile dev halkalar yapabilir. Ama kimse içindeki burukluğu benden daha iyi göremez."

"Çünkü kardeşin," dedim iç çekerek.

Gözlerini masanın bir kısmına kilitledi ve dalgın dalgın kafasını salladı. "Kardeşim."

Şimdi daha iyi anlıyordum bazı şeyleri. Yaşadıkları şeyleri duydukça kendi yaşadıklarıma gülmüştüm. Onlar bunca şeye rağmen hâlâ tertemizlerdi, hâlâ umudun gölgesinde bekliyorlardı.

Dudaklarımı ıslattım. "Bu arada hayırlı olsun diyemedim, iş bulmuşsun."

"Teşekkür ederim," dedi düz bir sesle. "Geç bile kalmıştım. Bunca sene bizi tıpkı kendi kardeşi gibi korudu, kolladı. Geç bile kaldım."

"Kamer öyle biri değil ki ve sizden bir beklentisi yok. Yalnızca okumanız dışında."

"Biliyorum," dedi onaylayarak. "O kadar şey yaşadık bir kere bile bize kapıyı göstermedi. O," dedi birkaç saniye düşünerek. "O çok başka bir adam, Aymira. İkiniz adına seviniyorum. O senin gibi vefalı bir kadına, sen de onun gibi yürekli adama bağlısın. İnan bana bundan daha önemli bir şey yok. Olamaz da."

Gülümsedim. Biliyordum, onun gibi bir adamı sevdiğim için, onun gibi bir adama güvendiğim için yaptığım şeylerin doğru olduğunu biliyordum.

"Sen de öylesin. Bunu canını acıtmak için söylemiyorum. Ama sen de yürekli bir adamsın. Onca zamana rağmen hâlâ o varmış gibi onu sevebiliyorsun."

"Çünkü," dedi gülümseyerek. "O hâlâ var ki..." Ellerini kalbinin üzerine koydu. "Buramda. Tam şuramda yaşıyor."

Ahu'nun Aytaç'ı...

Daha sonra sustuk. Kelimelerin bile canı acıyordu, insanın nasıl acımasındı?

Ellerimi saçlarıma götürürken, evin kapısı açıldı. Kamer ve Çetin içeri girerken, yerimden kalktım. Kapı sesini duymuş olmalarını düşünmeliyim ki Andaç ve Zeynep de salona girdiler. Andaç'ın gözlerine bakınm. Buruktu ama Andaç'tı o işte. Kırılsa da içindeki çocuğun ağzını hiçbir zaman bantlamazdı. Çetin'in ellerinde poşetler vardı, muhtemelen market alışverişi yapmışlardı.

Elindekilerle mutfak masasına yaklaşırken Andaç'a laf attı: "Hayırdır lan? Niye emekli maaşını mı çektin esprisini yapmadın?"

Çetin sanırım Andaç'ı özlemişti. Hepimiz gibi.

Çetin, ellerindeki poşetleri masanın üzerine bırakırken Kamer, önce Aytaç'a sonra da Andaç'a baktı. Bir süre onları süzdükten sonra, "Siz daha barışmadınız mı lan? Oğlum üç günden fazla küs kalmak günah günah," dediğinde Andaç konuştu. Biraz ruhsuzdu ama olsun. "Abi sen de bu gidişle başımıza bir hoca olacaksın."

"Yok oğlum, ben sizin iyiliğiniz için diyorum. Yoksa benim dört tarafım da günahlarla çevrili. Siz sallayın beni," dedi Kamer yumuşak bir sesle. Daha sonra adımlarını öne doğru atarak kollarını açtı. "Gelin lan buraya!"

Aytaç keyifsizce mırıldandı: "Abi yapma, gerek yok."

Kamer kaşlarını çatarak Aytaç'a baktı. "Gelin dedim, lan!"

Andaç, Zeynep'e hafifçe omuz atarken dudağının kenarını kıvırdı. "Zeynep sana diyor, gelin falan hani bunlar hayırlı işler." Zeynep bir süre anlamadı sonra gözlerini irileştirerek onu susturdu. Çetin de boş durmadı tabii. "Al bak, fabrika ayarlarına dönmesi yalnızca bir dakikasını aldı."

"Lan kaldım böyle, gelin buraya it herifler." Kamer'in kolları hâlâ iki yana açıktı ve komik görünüyordu. Aytaç homurdanarak Kamer'in yanına gittiği sıra Andaç da çoktan varmıştı. Kamer açtığı kollarını Aytaç ve Andaç'ın omuzlarına koydu ve ikisinin gözlerinin içine baktı. "Bu evde küslük istemiyorum tamam mı? Gerekirse birbirinizin ağzına sıçın ama küslük olmayacak." Kafasını salladı. "Anlaşıldı?"

Onu durduğum yerde hayran hayran izledim. İnsanların ruhunun neresinde yara olduğunu çok iyi bilen biriydi. Ve o yarayı iyileştirmek için de elinden geleni ardına koymazdı, koymamıştı. Aytaç ve Andaç uzaktan uzaktan birbirlerine bakarken, Kamer daha fazla dayanamadı ve onları kavuşturdu. "Anasını satayım, kendimi bir an Müge Anlı gibi hissettim." Çetin gülerken, ben de eşlik ettim. Aytaç'ın kolları bir süre aşağıda kaldı ama ne kadar direnebilirdi ki? Direnemedi de zaten. Kollarını kaldırdı ve kardeşinin sırtına sardı. Onları ilk kez sarılırken görüyordum. Bu o kadar muazzam bir tabloydu ki neler hissettiklerini az çok anlayabilmiştim.

"Tamam lan, çok da uzatmayın," dedi Çetin. "Gözyaşlarımı mezara gömeli çok oldu. Geri diriltmeyin onları."

Andaç kardeşinin kollarından ayrılır ayrılmaz homurdandı: "Oysa beni damatlıklar içinde görünce ağlarsın diye düşünmüştüm."

"Seni öyle görünce niye ağlayayım oğlum, kardeşimi gelinlikle görünce ağlarım belki," dediği an Andaç kafasını çevirip Zeynep'e göz kırptı. "Sanırım abin az önce seni bana verdi. Oh! İsteme işi de aradan çıktı, bahara nikâh."

"Sen karneni aldın mı da nikâh falan diye saçmalıyorsun?" dedi Çetin, müthiş bir soğukkanlılıkla. Andaç geri dönerken yüzünü ekşitip,

elini kalbinin üzerine koydu. "Anam, bak onu hatırlayınca şurama bir şey oldu."

"Yokluyor mu seni?" dedi Çetin. "Allah aşkına, gelmişlerken götürüverseler ne iyi olur."

Zeynep abisine ters ters baktığı sıra Andaç gözlerini kırarttı. "Ya o değil de Iphone almayı düşünüyorum ama hangi organımı satacağıma karar veremedim. Kayınço sen tek böbrekle de yaşarsın bana bir güzellik yapsana."

Kamer gözlerini devirerek yanıma geldi ve kolunu boynumdan aşağı sarkıtarak yanıma yanaştı. Bu herkesin içinde bir garip hissettirmişti. Çetin altta kalmayarak, "Değil tek organın bedenini satsan bile tuşlu telefon alamazsın."

"Ha! Bana zorla jigolo ol, diyorsun yani."

"Dün gavat, bugün jigolo. Oğlum senin yolun yol değil, ben sana söyleyeyim," dedi Çetin ardından Kamer'e baktı. "Aga biz bunu bir hocaya götürelim, üflesinler şuna. Yakında iş için arayan kadınlar dadanır ha buraya."

"Tövbe estağfurullah, neler diyorsunuz Çetin Beyciğim kayınçocuğum?" dedi Andaç geri çekilerek. Biraz sonra Zeynep'in omzuma kolunu attı. "Bana atacaksa Zeynep iş atsın. Değil mi?" dedi Zeynep'in gözlerine bakıp gülümseyerek. "Minnoşum."

Çetin hırladı: "Andaç, belletme belanı."

"Oha, abin de bana karşı boş değil."

Ufacık bir vakit sessizlik yaşanırken, Kamer huysuzca homurdandı: "Şu yaptığınız boş muhabbet ömrümden kaç dakika çaldı farkında mısınız?"

"Benim ömründen alabilirsin abi," dedi Andaç. "Senin varlığına kurban."

Kamer derhal durumu değiştirdi. "Hadi o zaman. Madem bu kadar patlamaya hazır volkan gibisiniz, çıkalım."

"Nereye?" diye sordum sakince. Elleri saçlarıma uzandı ve birkaç telini parmağına dolayarak oynadı. "Nereye istersen?"

"Benim kayınçonun bugün sahnesi yok mu? Oraya gidelim işte."

Zeynep, onun koluna vurarak, "Yalnız adam sana sormadı farkında mısın?" Andaç'ın gözleri Kamer'i bulurken gözlerini kısarak konuştu: "Olsun, ben de en az Aymira kadar değerliyim. Öyleyim değil mi?"

Sessizlik olurken Kamer kolunu omzundan çekerek, "Ulan ne boş beleş adamsın sen ya," diye söylendi.

Aytaç beklemeden odasına giderken, Kamer'e baktım. "Cidden gidecek miyiz?" diye sorduğumda gözlerini kapatıp açtı. Birlikte yukarı çıktık. Kamer üzerindeki tişörtü çıkarmış, dolabın kapağını açmıştı. Yanına gittiğimde bir süre bakındım ve askılıkta duran siyah tulumu kavradım. "Bunu giyeyim. Sen almıştın, hani ilk şeyde giymiştim." Tulumu kavrarken, Kamer kafasını bana doğru çevirince saçları tenime temas etti. Kanımın akışının hızlandığını hissettim. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda, ılık nefesi de tıpkı saçları gibi tenime dokundu. "Asla unutmadığım ve unutamayacağım o gece... Sen mükemmel bir kadınsın."

Gözlerimi kaçırırken nefesimi tuttum. "Sen de öylesin. Yani harika bir adamsın."

Köprücük kemiklerine bakınırken, bir şeyler mırıldandı ama pek anlamadım. Elimdeki tulumu göğsüme doğru çekerken, geriye gittim. "Neyse ben şunu bir deneyeyim."

"Burada deneyebilirsin," deyip güldü. "Gözlerimi kapatırım belki."

"Pislik," dediğimde gülüşünü söndürmedi. İçime yayılan hevesle odadan çıktım ve kendimi banyoya attım. Aylar öncesinde bedenime tam oturuyordu umarım yine öyle olurdu. Tulumu üzerime geçirdiğimde, aynada kendime bakındım. Fena durmamıştı. Vakit kaybetmeden makyajıma geçtim. Önce saçlarıma biraz hacim kazandırdım sonra da yüzümdeki ölü ruhu silkeledim. Yüzümde ufak tefek dokunuşlar meydan getirirken, bir süre sonra banyodan çıktım. O gece giydiğim topuklu ayakkabıları da bulduktan sonra tamamladım. Topuklu ayakkabı giymeye pek alışkın olmasam da aşina olmak iyi hissettirmişti.

Kamer'in aşağıda olabileceğini düşündüğüm için beklemeden aşağı indim. Uzun bir aradan sonra kendimi bu tarz bir kıyafetin içinde bulmak, kendimi başka bir ortama atmak değişik hissettirmişti. Merdivenlerden indiğim sıra arkası dönük olan Kamer'in yanına gittim. Çekingen bir şekilde, "Hazırım ben," dedim.

İrkilir gibi olduğunda arkasını döndü. Yüzündeki boş ifade yerini biraz şaşkın ve biraz da hayranlığa bırakırken, "Olmuş mu?" diye sordum. Göz ucuyla bedenimi süzüp, sonra kahvelerime baktı. "Daha ne kadar sabrımı sınarsın merak ediyorum."

Birbirimize bakmaya devam ederken bir ıslık sesi duyuldu. Andaç

bize doğru yaklaşırken bana bakıp, "Yürüyen taş mı o?" diye konuştu. Sakince gülümserken Kamer onu tersledi. "Çek lan gözlerini."

"Ya abi, sen beni yanlış anladın," deyip bana baktı. "Yoksa o anladı beni. Hem Zeynep'ten ala taş mı var?"

Kamer ruhsuz bir biçimde karşılık verdi: "Tamam git şimdi."

"Tamam."

Evde fazla vakit kaybetmeden dışarı çıktık. Andaçlar, Çetin ile giderken biz beraberdik. Hava oldukça karanlıktı, ama günün bu saatlerini seviyordum. Arabanın tavanındaki küçük lambalar yanıyordu ve bu Kamer'in parmağındaki gümüş yüzüğün parlamasına sebep oluyor, beni ürkütüyordu. Gözlerimi parmaklarından çektim ve derin bir hava soluyup konuştum.

"Çetin'le hiç konuşur musun?"

"Ne gibi?"

"Yani sana hiç bahseder mi, birilerinden... Yani, hoşlandığı olsun," dediğimde sözümü kesti. "Çetin bu tarz konuları benimle paylaşmaz pek. Ne oldu ki? Bir şey olmuş."

"Yok, bir şey olduğundan değil de," dedim kaçarken ama o bunu anlayacak kadar zeki bir adamdı. "Şu senin kız arkadaşın mı? Şebnem miydi?" diye düşündüğünde başımı aşağı yukarı salladım. Gülümsedi. "Hakkıdır, hoşlanabilir."

"Yok ben merak ettiğimden sordum sadece," diye düzeltmeye çalıştım lakin olaylar açığa vurmuştu çoktan. Kamer zaten bunun farkına çoktan varmıştı ve üzerime gelmemişti. Yarım saatten daha kısa bir süre sonra kulübe gelmiştik. Kamer arabayı valeye teslim ederken, elini tutmam için beni bir süre bekledi. Kısa bir zaman sonunda ellerimiz kavuştuğunda nefesimi serbest bıraktım. Bana baktı ve bir şey söylemeden önüne döndü. Birlikte kulüpten içeri girdik.

Aytaçlar çoktan gelmiş, köşedeki locayı ayırtmışlardı. Kamer'in kulağına fısıldadım. "On sekiz yaşını hallettiler sanırım." Belli belirsiz gülümsedi. "Bu yeni bir şey değil, o güzel aklını yorma böyle şeylere."

Aytaçların oraya ilerledik. Çetin muhtemelen sahne için hazırlanıyordu o yüzden ortalıkta yoktu. Onun yokluğu Andaç ve Zeynep'e yaramıştı ki Zeynep başını Andaç'ın omzuna yaslamıştı.

Locaya vardığımızda ellerimiz ayrıldı. Zeynep bizi görünce toparlanmaya çalışırken, "Rahatsız olma lütfen," dedim biraz yüksek sesle. Andaç, Zeynep'in kafasını omzuna tekrar yaslarken, "Abin yok işte,

şurada iki dakika keyif yapalım be güzelim," dedi. O sıra Çetin elinde gitarla sahneye çıktı. Gözleri anında bizimkilerin üzerine giderken, Andaç homurdandı: "Hay dilimi eşek arısı soksun."

Zeynep'in yanına oturduğumda Kamer sağı solu kontrol etti ve yanıma oturdu. Kaşlarımı çatıp, gözlerini takip ettim. "Bir sorun yok değil mi?" diye sordum biraz yüksek sesle. Dudaklarını sarkıttı. "Hayır."

Geriye doğru yaslanırken, kolunu uzattı ve beni göğsüne çekti. İtirazsız uzandım sol köşesine. Elleri saçlarıma giderken onlarla oynuyor, ılık nefesini ara ara saçlarımın dibine bırakıyordu. Birkaç dakika sonra Çetin, sandalyesine oturdu ve gözlerini kapatarak başladı şarkı söylemeye.

O an Kamer'in güzel burnunu saçlarımın dibinde hissettim. Ruhunun son zerresine kadar onu hissediyordum. Çetin'in sesi insanın ruhuna hitap ediyordu, yumuşaktı ve akıcıydı. Bu hoşuma gitmişti. Dans etmek istemedik ikimiz de böylesinin daha özel olduğunu düşündük. Bildiğim kısımların nakaratına eşlik etmeye başladım. Birkaç dakika huzurun eşiğinde sallandım. Daha sonra Kamer'in sıcaklığını hissedemedim ve gözlerimi usulca açtım. "Bu lavuğun ne işi var burada?" Bu ses Aytaç'a aitti. Şaşkınlıkla gözlerimi Aytaç'a çevirdiğimde ileriye baktığını ve ileri de Mahir'in olduğunu gördüm.

Yutkunamadım. Bu olmamalıydı.

Kamer kolunu arkamdan çekerden, Aytaç'ı uyardı: "Sakin ol, koçum."

Aytaç öfkelendi. "Abi ben duramam burada. Gidiyorum."

Andaç onu engelledi. "Kardeşim otur iki dakika. Bakma o tarafa." Aytaç kaşlarını çatıp, yüzünü buruşturdu. "Lan, bakmasam ne boka yarayacak? Şu iti öldürmemek için zor tutuyorum kendimi." Neler hissettiğini anlamamak imkânsızdı hele de bana içini döktükten sonra. Gözlerim Mahir'i buldu. Buraya bakıyordu. Ondan bir kez daha iğrenmiştim.

Aytaç sakin kalamıyordu ve bu Kamer'i endişelendirmişti. Kamer ayaklanırken ona baktım. "Nereye?"

"Buradayım," dedi güven veren bir sesle. Locadan uzaklaşmaya başladığında onu takip ettim. İnsanların arasından geçmeye başladım. Mahir'in yanına gidiyordu. Ortamdaki kargaşa ve rehavet artarken kendimi soyutlamak istemiştim. Nihayetinde Kamer, Mahir'in masasına gelmişti. "Ne yapıyorsun lan sen burada?" Mahir'in gözleri direkt beni bulurken Kamer tedirgince sağına baktı ve gözlerimin içine dikti

gözlerini. Dişlerini sıktığını gördüm lakin umursamadım pek. Ona ifadesizce bakmaya devam ederken hırıltılı bir nefes alıp verdi ve tekrar Mahir'e baktı. "Aytaç'ın huzurunu kaçırıyorsun. Siktir git buradan!"

"Benim onunla bir sorunum yok," dediği an kendimi tutamadım. "İğrenç bir insansın. İnsan bile değilsin. Çocuğun kız arkadaşına..." Konuşamadım, konuşursam Aytaç'a ihanet etmiş olurdum. Kamer, benim onunla görüş alanımı kapatırken, sinirle dişlerimi birbirine geçirdim.

"Uza hadi," dedi Kamer, Mahir'e bakarak. "Size ne oğlum? Nereye girip çıkacağımı size mi soracağım?"

Ses tonunu duydukça buna müsaade etmemem gerektiğini hissettim. Gözlerimi hırsla kapattığım sıra dehşet dolu bir ses işittim.

"Bana soracaksın orospu çocuğu!" Bu Aytaç'ın sesiydi. Gözlerimi açtığım an, önümdeki masa yerle bir olmuş, Aytaç çoktan Mahir'e sert bir yumruk savurmuştu. Etraftaki insanlar korkuyla bağırmaya başladıklarında gözlerimi irileştirdim. Aytaç iyi değildi ve onu delicesine sinirliyordum. Mahir'in patlayan dudağından aşağı kanlar süzülürken, Aytaç durmadı ve öfkeden çıldırmış bir vaziyette vurmaya devam etti. "Hayatını bitireceğim senin. Sen benim hayatımı nasıl bitirdiysen ben de senin hayatını bitireceğim."

Kamer, Aytaç'ı kavramaya çalıştı ama bunu yapmakta zorlanmıştı. Çok geç olmadan Andaç ve Çetin'de olaya dahil olmuştu ama Aytaç'ı zapt etmek oldukça zordu. Onu ilk defa bu kadar kendini kaybetmişçesine görüyordum. "Bırakın abi, abi yalvarırım bırakın beni.

Abilerine onu bırakmaları için dil döküyordu. Sesinde binlerce Ahu vardı, binlerce çığlık binlerce masumiyet. Biliyordu, ne kadar bağırırsa bağırsın geri gelmeyeceğini, içinin soğumayacağını biliyordu. "Yapma koçum yapma," dedi Kamer kollarından kavrayarak. Aytaç sızlandı, ağlamak üzereydi. "Ama o yaptı, Ahu'mu aldı benden."

Gözlerim Mahir'in leş suratına kaydı. Patlayan dudağına bakıyor ve derin nefesler alıp vererek geri geri gidiyordu. "Şerefsiz," diye tısladım dişlerimin arasından. Birçok kişi de beni duymuştu. Çetin'in gözlerinde, Kamer'in, Zeynep'in ve benim hepimizin gözlerinde acılar vardı. Kardeşimizin canı yanıyordu, gözlerimizin önünde can çekişiyordu.

"Abi yalvarırım bırak beni," dedi Aytaç ısrarla. Kamer hızla kafasını salladı. O sıra Çetin, Mahir'e işaret ederek yok olmasını söyledi. Mahir nefesini kontrol etmeye çalışarak bir süre sonra ortadan kayboldu. Etraftakiler tıpkı bir film izlermiş gibi bize bakarken Çetin buna da el attı. "Ne bakıyorsunuz lan? Film bitti, işine baksın herkes."

İnsanlar homurdanarak önlerine döndüğü sıra Kamer'in elleri gevşemiş, Aytaç'ın sakinliği için onu rahat bırakmıştı. Ama ne olursa olsun içindeki öfkeyi kusamayacağını biliyorduk. Zaten birçok kez kaybetmişti, kazandıklarını bile ellerinden almışlardı onun. Onların.

Kamer, Aytaç'ın gözlerinin içine baktı. "Yapma oğlum, sana unutturamam bunları ama yapma ne olur." Zeynep korkuyla ellerini ağzına götürmüştü. Ben hâlâ olayın travma kısmındaydım.

Kamer, Aytaç'ı serbest bıraktığı sıra Andaç eğildi ve Aytaç'ın omzuna dokundu. "Kardeşim... Ben buradayım." Aytaç, yıkık dökük kardeşine bakarken Andaç bir daha fısıldadı: "Herkes gider ama ben hep buradayım. Kardeşin yanında."

Etime iğne batar gibi oldu. Andaç'ın dolu dolu olan gözlerinin kırmızılığı ruhumun tuzuna bastı. Elleri kardeşinin omzundayken, elleri titriyordu. Ve o an Aytaç dayanamayıp kardeşine sarıldı. Bedenime soğuk bir şeylerin değdiğini hissettim. Oysa bu görüntünün içimi ısıtması gerekiyordu.

Aytaç ve Andaç birbirine sarıldı. Aytaç'ın gözyaşları kardeşinin omzuna dökülürken, her bir damlanın hesabı geçmişin süngerine hapsoldu.

Ve belki de bizler, kaybettiklerimiz için değil kaybettiğimiz şeylerin içinde kaybolduğumuz için bu kadar yeniktik her şeye

20. Bölüm

Kül

Bir yanım gece bir yanım ay...

Gecenin içine doğan yarım ayım ben. Gecem gözleri, mabedim göz bebekleri.

Kapat gözlerini şimdi, sabah olmasını beklemek için fazla uyanığız.

Gözlerim aralanırken, dudaklarım farkında olmadan yanağıma doğru çekildi. Lakin Kamer yanımda değildi, yattığı kısım boştu ve çoktan soğumuştu. Gülüşüm sönerken, dudaklarımı ıslattım ve saf saf başımı kaldırıp gözlerimi ovuşturdum. "Kamer?" Elimle gözümü ovmaya devam ettiğim vakit, kapı aralandı ve Kamer elindeki havluyu ıslak saçlarına sürte sürte içeri girdi.

"Neredeydin?" diye sordum kısık sesimle. Bir şey söylemeden içeri girip, boş boş gözlerime baktı. "Mutfaktan, kafamı düdüklü tencerenin içine soktum, duşu da bulaşık yıkanılan leğenler var ya onlarla aldım." Sesindeki alay uykumu açmaya yetmişti. "Nerede olacağım yavrum, duştaydım."

"Tamam be, ne kızıyorsun?" dedim alıngan bir tavırla. Aslında alıngan değildim ama neyse. Durdu ve aynı boş suratı tekrar gösterdi.

"Kızdım? Ben? Neyse, şey günündesin pek üzerine gitmiyorum," diyerek saçlarını kurutmaya devam etti.

O an ona buz gibi bir bakış attım. O da bana baktı böyle ama içim ısınmıştı.

"Saat kaç?" diye sordum sakince. Odanın içinde ilerledi ve karşıma geçti. Siyah kotu ve bordo tişörtü üzerindeydi. "Seni, ben geçiyor."

Kaşlarımı çattım ve bunu yaparken saf saf güldüm. Kamer saçlarındaki havluyu çekti ve gözlerimin tam içine baktı. "Ya, sen uyusana az daha izleyeyim seni."

"Karşındayım, izleyebilirsin. Hem ben de seni izlerim," dediğimde gözlerini kısarak dudağının kenarını kıvırdı. "İtiraf et, uyurken beni izliyorsun değil mi?" Egonu bile seviyorum, uğraşma benimle.

Çarşafı üzerimden itmeden, dizlerimi karnıma doğru çektim ve saçlarımı diğer tarafa savurup, sol kaşımı kaldırdım. "Sanki sen izlemiyorsun?"

"İzlemiyorum demedim," dediğinde nemli saçlarının alnına dökülmesine izin vererek, yatağa oturdu. Ardından sol elini yatağın üzerine bastırıp ondan destek alarak üzerime doğru yaklaştı. Kalbim, henüz yeni başladık güne, gece olmadan öldürme beni.

"Seni izlerken gözümü bile kırpmıyorum," dedi mayhoş bir sesle. O an anladım ki biz birbirimizin ruhuna açtık. Bunu gerçekten hissettiğip sırıtasın gelir... Benim şu anım değil belki de birçok zamanım onunlayken böyle geçiyordu. Başıma gelen onca enkazı belki de onun sayesinde hafifletmiştim. Belki demek bile ona ihanet etmişim gibi hissettiriyordu aslında. O iyi ki vardı.

Gözlerinin karasından çaldı kahvelerime. Ve sağ elini yüzüme doğru uzatarak, yanağımı kavradı. Minik, yaralı bir kuş gibi sığındım onun avuçlarına. Gözlerim kendiliğinden kapanırken fısıldadım: "İşte bu, yaşayabileceğim her şeyden daha iyi hissettiriyor."

Birçok kez yenildim belki, yenildik. Ama hiçbir zaman pes etmedim ben, etmedik. Birbirimize karşı yenilsek dahi ne bir kazanan belirledik ne de bir kaybeden.

Avuç içlerinin ateşi, ruhumun buzunu kolayca eritmişti. Derin bir nefes alıp verdiğini hissettiğimde gözlerimi açtım. Gözlerinde bir boşluk bir ürkeklik vardı. Yanağımı avuç içinden çekerken, elini kavradım bu sefer. Bırakamam ki onu. "Sanki bana bir daha hiç böyle bakmayacakmışsın gibi," dedi düz bir sesle. Canım titredi.

"Nasıl bakıyorum şu an?" diye sordum direkt bir cevap istercesine. Buruk bir şekilde güldüğünde dişleri görünür gibi oldu. "Böyle işte... Ben sana nasıl bakıyorsam öyle."

"Neden böyle bir şey söyledin ki şimdi?" diye sorduğumda, "Öylesine," diye geçiştirdi. Elini sıktım farkında olmadan. "Ya söyle!"

"Ya elimi bırak!"

"Söyle!"

"Bırak!"

"Tamam."

Bıraktım elini ama hemen geri tuttum. Kamer güldü, bu sefer ki tebessümü daha samimiydi. "Al tamam, tut hadi." Parmaklarımızı birbirine kenetlerken, bu sefer ellerimizi aldım ve yanağıma götürdüm. Kötü hissetmesini istemiyordum, en ufak bir şey de bile canının acımasına dayanamıyordum. Bunu yaptığımda bana uzun uzun baktı ve konuştu.

"Gerçekten bana kızgın değilsin, değil mi?" Ciddi bir şekilde sormuştu bunu. "Rahat değilim, içim ferahlamıyor bir türlü." Bunu kendine dert etmişti.

Kirpiklerimin altından gözlerinin içine baktım. "Sana kızgın değilim hem olmuş olsam bile neyi değiştirir? Her şeyi annen yaptı, sen değil."

Solgun cildi ve hâlâ yara bere içindeki yüzü, epey yorgun gözüküyordu. Ellerimizi yavaşça aşağı doğru indirdim ve parmaklarımı yüzüne götürdüm. Kaşındaki dikişler kopmuştu. Kaşlarımı çatarak elimi kaşlarına götürdüm ve yüzeysel bir biçimde dokundurdum. "Kamer, dikişlerin nerede?"

"Orada değiller mi?" diye sordu alay eder gibi. Gözlerimi kıstım ve dümdüz siyah harelerine baktım. Lakin ifadesiz bir çehrenin içine davet edilmiş gibiydim. "Bu gidişle tüm aile, sterilizasyonsuzluktan geberip gideceğiz," diye mırıldanırken, Kamer gülümsedi. "Aile diyen dudakların şu an tam öpülmelik anasını satayım."

Utanarak gözlerimi kaçırdım. "Dikişlerin diyorum, sterilizasyonsuzluk diyorum sen ne diyorsun?"

"O kelimeyi tek sefer de söylemen bile başarı," dediğinde, derin bir nefes alıp tekrar yüzüne baktım. Parmaklarım teninin kıvrımlarında gezinirken, "Acımıyor değil mi artık?" diye sordum. Konuşmadan kaşlarını yukarı doğru kaldırıp indirdi. Yüzüm ekşirken, "Seni bu hale getirdiği için onu öldürmek istiyorum," dediğimde, "Denedin zaten," dedi.

Duraksadım. Sesi mesafeli değildi, kalbimde kırılmamıştı ama kötü olmuştum bir an için. Sanki onu gerçekten öldürmüştüm. Ellerimi yüzünden çekecektim ki buna mâni oldu. "Hayır, bunu kötü hissetmen için söylemedim. Çekme ellerini!"

Elleri ellerimin üzerindeyken, ellerim yaralı yüzündeydi.

Teni buz gibi, ellerim ise sıcacıktı. Ellerimiz birdi, nasıl üşürdüm ki ben?

"Bir şey soracağım ama korkuyorum," diye fısıldarken, ellerini ellerimin üzerinden çekip, omzuma dökülen saç tellerini geriye doğru attırdı usulca. Eli boyun girintimi teğet geçerken, gözlerimi kapatıp kısa bir süre sonra hemen açtım ve gözlerinin derinine baktım. "Eğer o ölmüş olsaydı, yani ben onu öldürseydim bize ne olacaktı Kamer?"

Belki de sorun tam da burada başlıyordu. O gün o tetiğe basmıştım ama sonunu getirememiştim. Peki ya gelmiş olsaydı, şu an onunla burada olur muydum yine?

Önce birkaç saniye boş bir tuvalmişim gibi süzdü göz bebeklerimi. Zihninde elbette ki daha önceden bunu masaya yatırıp düşünmüştü ama benimle hiçbir zaman bunu paylaşmadı. O sadece ne hissettiğini söylemişti, neler olabileceğini değil. Sabırla cevap vermesini bekledim ama cevap verecek gibi durmuyordu. Huzursuzlanarak geriye doğru çekti kendini, ellerim boşlukta kaldı. "Sabah sabah tatsız konular açma yok yere."

"Bunu gerçekten merak ettiğim için sormuştum," diye mırıldandım. "Neyse..."

"Merak öldürür."

"Cevapsız kaldım zaten, sorun yok yaşıyorum."

"Aferin."

Karşılıklı kısa cevaplaşmaların ardından yataktan çıktım. Komodinin üzerinde duran telefonumun kilidini açmaya çalıştığımda açamadım. "Şarjı bitti herhalde," diye söylendim kendi kendime. Sonra çekmeceden şarj cihazını çıkarıp telefonuma taktım. Kamer hiç konuşmadan saçlarını eliyle düzeltirken, ona göz ucuyla baktım ve dolaptan aldığım pantolonumla kapıya doğru yöneldim. "Nereye?" diye sordu.

"Üzerimi değiştireceğim," diye konuşurken, "Değiştir burada," dedi. "Sanki benden mi utanıyorsun?"

"Yok, ben gideyim de banyoda halledeyim." Kamer'e söz hakkı vermeden direkt odadan çıkıp kendimi banyoya attım.

Burada fazla vakit kaybetmeksizin işlerimi hallettikten sonra, elimi yüzümü yıkayıp aşağı indim. Herkes kahvaltı masasındaydı. Bugün günlerden pazardı. Merdivenlerden inerken, Kamer'in geniş ve gerin omuzlarına takılmadan edemedim. Garip hissetmiştim nedensizce.

"Günaydın," dedim herkese. Zeynep kızarmış ekmekleri masaya koyarken, "Günaydın," diye gülümsedi. O sıra Andaç eliyle gözünü ovuyordu. "Bana gün aymadı Aymira. Pazar günü ulan bugün, izin verin de uyuyalım."

"Lan cibilliyetine kazık soktuğum, saat zaten onu geçiyor. Daha nerene uyuyacaksın?" Çetin ters ters konuşurken, Andaç omzunu silkti ve Zeynep'in ona uzattığı kızarmış ekmeği aldı. "Sağ ol bebeğim."

Ve o an Kamer dâhil hepimizin yüzünde tuhaf bir bakış belirdi. Bunu ifade edemezdim ama Çetin ve Kamer, her an kusabilirlermiş gibi duruyordu.

Zeynep kızarmış ekmekleri aceleyle masaya koyarak, parmağını ağzına götürdü ve orayı emdi. Sanırım parmağı yanmıştı. Ve Andaç tekrar konuştu: "Dikkat et bebeğim."

"Kusmuk poşeti verin Allah için," dedi Çetin kendini daha fazla tutamayarak. Kamer dümdüz bir tavırla onu takip etti. "Ne gerek var lan poşete, sıç şunun suratının ortasına bir tane."

Zeynep parmağını emmeye devam ederken ayaklandım. "Suya tutsana, ben koyarım çayları o sıra da." Dediğimi yaptı ve parmağını suyun altına tuttu. Ben de zaman kaybetmeden çayları dökmeye başladım. Aytaç bardağını biraz yaklaştırırken ona naif bir şekilde gülümsedim. Aynı tavrı o da bana göstermişti. Sanırım artık beni anlıyordu ve benim de onu anladığımı biliyordu.

"Kayınço," dedi Andaç keyifle. Çetin, "Ne var?" diye homurdanırken, Andaç devam etti. "Bugün Zeynep'le piknik yapalım diyoruz. Çilekli link falan içeceğiz. Merak etme, kötü ayak yok ben de."

"Çilekli link dedin, beni can evimden vurdun bak," dedi Çetin yalancı bir edayla. "Verdim gitti Zeynep'i."

"Harbi mi lan?" diye sıçradı Andaç sevinçle. Çetin çayına attığı iki küp şekeri karıştırmaya başlarken, "Zaten bizim kızı senden başka alan olmaz. Evde kalmasın bir de. Körler sağırlar birbirini ağırlar işte sizin hesap," diye güldü.

"Abi!" Zeynep sandalyesini çekip otururken, gözlerini kısıp abisine baktı. Lakin Andaç bunu örseledi. "Şş, kayınçomun üzerine gitme bebeğim. Kendisiyle artık daha yakından ilgilenmek isterim."

"Sırnaşma," dedi Çetin tok bir sesle, daha sonra çaktırmadan gülümseyerek zeytine uzandı. Gülümsediğini görmüştüm. Çetin her ne kadar Andaç'a takılsa da onu çok seviyordu, bunu anlamamak için deli olmak gerekirdi.

Kamer'in bardağını doldururken gözleri gözlerime takıldı. Ona baktığımda, gözlerinin zaten ben de olması içimi ısıtmıştı. Bir anda göz kırpıp dudağının kenarını kıvırdığında, içim alev almaya başladı sanki.

"Only you!" Andaç, sen Andaç'sın.

Ve sonra devam etti: "Abi, o nasıl bakmak öyle, vallahi ben bile titredim. Titrettin beni titrettin!"

Kamer sinir bozucu bir şekilde homurdanırken, bardağı önüne çekti. Ben de sessiz tarafı seçip yerime oturdum. Çetin dün alışveriş yaptığı için bugün kahvaltı masamız daha şenlikliydi. Aslında biz öyle bir gün şunu yiyelim, bir gün bunu yiyelim demezdik. Ne varsa katar katıştırırdık. Zaten böyle görmüş böyle bilmiştim ben hep, onların da böyle olması bana iyi geliyordu. Bir süre kimse konuşmamış yalnızca çatal ve çay kaşığı seslerini işitmiştim. Kamer'in pek iştahı olduğu söylenemezdi ama arada yediğini görüyordum.

"Zeynep karnını fazla doyurma bebeğim, daha piknik yapacağız," dedi Andaç sessizliği bölerek. Zeynep utanarak başını eğerken, "Salıncak da kuracak mısın benim için?" diye sorduğunda Andaç elini çenesinin altına koyup onun gözlerine uzun uzun bakıp konuştu: "Karpuz da keseceğim senin için bebeğim."

"Ya," dedi Zeynep mırıldanarak. Diğer yandan da Çetin'i kontrol ettim. Çetin ifadesiz gözlerle önce Zeynep'e sonra Andaç'a, sonra tekrar Zeynep'e baktı. "Ha! Bir de siz bu geri zekâlılıkla evlilik hayalleri falan kuruyorsunuz? Allah aşkına gidin, piknik mi yapıyorsunuz, karpuz mu kesiyorsunuz, çilek link mi içiyorsanız yapın. Hadi!"

Zeynep anında ayaklanarak, "Ne giyeceğim peki?" dedi. Çetin yüzünü ekşiterek ayağa kalktı ve Kamer'e baktı. "Aga ben akıl sağlığımı kaybetmek istemiyorum. Hadi eyvallah." Çetin ardına bile bakmadan evden çıkarken Kamer, Zeynep'e bakıp, "Gece elbisesi giy Zeynep, onu da sana ben mi söyleyeyim?" diye konuştu.

Gülmemek için elimi ağzıma götürerek dudaklarımın üzerini kapattım. Zeynep saf saf etrafına bakındı ve homurdanarak odasına gitti. Aslında o çok tatlı biriydi, sadece Andaçlayken biraz saflaşıyordu. Andaç işte, herkesi kendine uydurmayı başarıyordu. Ha! İstisnalar vardı tabii.

Onun ardından Andaç da ayaklandı. Kamer çay bardağını dudaklarından çekerken konuştu: "Çetin yok diye fırsat bilip kızın odasına girme."

"Tövbe estağfurullah neler diyorsunuz, Kamer Bey? Bu konularda sizin elinize su dökecek kadar büyümedim ben."

Utançtan yerini dibine girmiştim o an. Andaç bana bakıp, gülümserken ben ise yalnızca utanç duygumla baş başa kalmıştım. Kamer dişlerini sıktı. "Siktir git lan."

"Tamam," dedi ve gitti. Masada ben, Kamer ve Aytaç kalmıştık. Elimi yanaklarıma götürdüm ve daha fazla dikkatleri üzerime çekmeden ayaklanarak masayı toplamaya başladım. O sıra Kamer, Aytaç'a dönmüştü. "Senin nasıl gidiyor koçum?"

"İyi abi, yarın başlıyorum işe," dediğinde Kamer devam etti: "Bunu yapmana gerek yok, Çetin ve ben çalışıyoruz zaten."

"Olmaz abi, zaten yıllardır sen baktın. Eşek kadar herif oldum, bugün değil de ne zaman çalışacağım," dediğinde iç çekti. "Hem kafam da dağılır biraz."

Onu dinlemiştim. Bana her şeyi anlatmıştı. Ailesini, çocukluğunu o çocukluğunun nasıl ateşe verildiğini, elbette ki Andaç'la beraber. Babasından, annesinden her şeyinden bahsetmişti. Ama beni asıl derinden etkileyen Kamer'di. Onları bilmiyordu, hiç tanımıyordu ama onlara sahip çıkmıştı. Kim adlarını bile bilmediği çocuklar için onca borca girip, onları sahiplenirdi ki? Ama o yapmıştı. Onlara hem baba hem de bir abi olmuştu. Şimdi sorsam da anlatmaz, anlatsam bile inkâr ederdi. İstediğini söyle, kalbin çok güzel senin, ruhuna şeytan bile yaklaşamıyor korkusundan.

Kamer kafasını eğdi ve Aytaç'ın omuzlarını sıktı. "Öyle olsun bakalım." Aytaç bir süre tepkisiz kaldı ve sonra ayaklanarak sessizce konuştu: "Neyse ben odama gideyim, afiyet olsun size."

"Sana da," dedim arkasından. Bana baktı ve çok ufacık tebessüm ederek uzaklaştı. Daha sonra durgunlaştım ve masayı toplamaya devam ettim. Kamer sigara içmiyordu, bu bir ilerleme miydi?

"Sigara içmedin," diye söylendim meşgul bir halde. "İçmeyeceğim anlamına gelmiyor, öyle değil mi?" Masanın en ucunda duran paketten bir dal alıp dudaklarının arasına koydu. Ona dümdüz bakarken, Zippoyu kavradı ve inadına yaparmışçasına sigarayı ateşe verip, zehri sertçe içine çekti. Yanakları içine doğru çökerken, kıstığı gözleri beni bir zehre yenik düşürmüştü.

Parmaklarıyla sigarayı dudaklarından çekip, dumanını diğer yöne üflerken, "Oldu mu?" diye sordu. "İç dediğimi hatırlamıyorum," dedim sakince. Güldü. "İçme de demedin."

"Sanki içme desem içmeyeceksin," dedim boş verir gibi. Duraksadı ve ifadesiz bir çehreyle gözlerime bakarak konuştu: "Deseydin içmezdim," deyip kısaca iç geçirdi. "Belki."

"Ama artık daha az sigara içeceğini, hatta benim yanımdayken bunu en aza indirgeyeceğini söylemiştin," diye direttiğimde, sigarayı

tekrar dudaklarına götürerek onu vakumladı. Duman dişlerinin arasından sızarken, kokusu burun kemiklerimi sarıldı. "Evet, bir gün yapacağım bunu."

Soğukkanlı tavrına anlam veremesem de aldırış da etmemiştim. Masanın üzerini silerken konuşmaya başladım: "Bugün neler yapacaksın?"

"Şu it herife bir bakacağım, sonra işlerim var," dediğinde Mirza'dan bahsettiğini anlamak zor olmamıştı. Bu ismi duyunca tüylerim diken diken oluyordu. Ellerimin içindeki kan vahası yeniden hayat buluyordu. "Daha iyi mi?" diye sordum çekinerek.

"İyi, dirildiğinde onu bu sefer kendi ellerimle öldüreceğim," dedi keskin bir ses tonuyla. Elimdeki bezi masadan kaldırmadan ona yukarıdan yukarıdan bir bakış atarak, gözlerimi kıstım. "Tabii ki de öyle bir şey yapmayacaksın." Bana anlam veremediğim bir bakış savururken, zihnindeki kurtları öldürmek istedim. O kurtlar Mirza'nın ruhuydu ve Kamer'in zihnine yerleşmeye başlamışlardı. Yayılmalarına müsaade edemezdim.

"Sonraki işin ne?" diye sordum pas geçerek. Bunu bana mecbur kılmıştı. Sigaranın külünü dökerek, dudaklarını ıslattı. "Boş ver."

"Yo," dedim boş boş. "Boş vermem."

Sol kaşını kaldırdı ve dik dik baktı. Aynı tavrı ben de ona sergiledim. Birbirimize meydan okuyorduk sanki ama pes edecek gibi durmuyordu. Keza ben de öyle. Birkaç saniye daha aramızdaki bu iletişim devam ettiğinde, derin bir nefes aldı ve ayaklanarak sigarayı söndürdü. Külün sesi kulaklarıma ilişirken, içim cız etti. Pozisyonumu bozmadan bana bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi, sadece yanıma geldi ve saçlarıma kuru bir öpücük bırakıp kulağıma doğru bir şeyler fısıldadı: "İşte bu, tüm günümü değerli kılan şey. Sadece bu."

Sesi ruhuma dokunurken, yüzümde istemsizce meydana gelen bir tebessüm oldu. Sonra tekrar öptü saçlarımdan ve gözlerime kısa bir an bakıp, mutfaktan çıktı. Ardından baktığımda, hiçbir şey söylemeden askılıkta duran arabanın anahtarını alarak evden ayrıldı. Arkasından bir süre boş boş baktım. Zaten daha fazlasına bakmama Zeynep müsaade etmemişti.

Çiçekli kot tulumuyla karşımda dikilirken, "Olmuşum, değil mi?" diye sorduğunda, dalgınlıktan ayılarak sahte bir şekilde bakınıp dudaklarımı araladım. "Olmuş, çok tatlı gözüküyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi ve çekinerek ses tonunu kıstı. "Bu bizim

onunla ilk baş başa bir şeyler yapışımız. Çok heyecanlıyım Aymira. Yani abim yok, sadece ikimiz varız. Özgür hissettiriyor."

"Sizin adınıza çok sevindim," dedim sessizce. Andaç ve Zeynep uzun süredir beraberlerdi, hatta bir süre gizli saklı takılmışlardı. Ama yine de hâlâ baş başa bir yere gidememişlerdi. Onları öylesine anlıyordum ki...

Zeynep utanarak gülmeye devam edinirken, dudağının kenarına bulaşan tebessümü silip etrafına bakındı. "Kamer abi yok mu?"

"Çıktı."

"Nereye çıktı?" diye sorduğunda, "İşleri varmış," diye homurdandım. Durgunlaşmıştım, bunun hem ben hem de Zeynep farkındaydı. Zeynep öne doğru bir adım attığında, ellerini sandalyenin tepesine koyup gözlerime baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye geçiştirdim hızlıca. Anlatsam bile anlamazsın ki, anlasan bile yardım edemezsin. "Öyle boş bulundum sadece." Daha sonra temiz bir havayı göğüsleyerek Zeynep'e gülümsedim. "Neyse hadi çok geç olmadan çıkın siz de. Abin her an fikrini değiştirebilir."

"Aman, ağzından yer alsın," dedi ve güldü. Ona ayak uydurmaya çalışmaya başladım lakin bunu pek beceremedim. Zeynep bunun farkında vardı ve yanıma gelerek bana sarıldı. "Durgun olunca kötü oluyorum. Bir şey varsa bana anlatabilirsin."

Sarılışına karşılık verdiğimde, "Yok bir şeyim cidden, teşekkür ederim," dedim. Sesim titremişti halbuki Kamer saçlarımdan öperek bana en güzel hediyeyi vermişti. Ama hani olur ya bazen, durduk yere göğsün sıkışır, nefes alamıyormuşsun gibi olursun... Evet, şu an tam anlamıyla onu yaşıyordum. Göğsümün içinde sıkışıp kalmış bir şey vardı, nefes dahi almak da zorluk çekiyordum.

Zeynepler pikniğe gittiklerinde, odaya çıktım. İçeri girer girmez, telefonumun çaldığını duydum. Arayan Şebnem'di. Çağrıyı kabul ederek, yatağın üzerine oturdum. "Efendim?" diye yanıtladım sakince.

"Hı? O nasıl ses ya, öldün mü yoksa?" diye konuştu. "Yok biraz durgunum," diye devam ettim ardından. Şebnem birkaç saniye sustu ve tok bir sesle tekrar konuştu: "Babanı mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda ruhumdaki acı bir yandan yön değiştirdi. Sahi? Babam için üzülmeyi bırakmış mıydım? Hayır. Onun için üzülmeye devam edersem eğer, kendimi bir daha asla affetmezdim.

"Sayılır," dedim sakince.

"Canım benim ya," dedi Şebnem içimi ısıtarak. "Konuşalım mı? Bugün izin günüm, hem seni de görmüş olurum. Çok özledim seni."

"Kamer evde yok, aslında evde kimse yok." Aytaç'tan bahsetmemiştim çünkü Şebnem onu tanımıyordu, bilmesinin de mühimi yoktu zaten. "Sorun edecek biri değil bildiğim kadarıyla, hadi Aymira. Tek izin günüm bugün." Şebnem'in ısrarcı tavrına daha fazla dayanamadım. Hem bu bana da çok iyi gelecekti.

"Pekâlâ!" dedim iç çekerek. "Birazdan döneceğim sana."

"Bekliyorum," dediğinde telefonu kapatıp Kamer'e mesaj attım.

Kime: *Kamer*

"Şebnem'le buluşacağım. Haberin olsun." (11.23)

Mesajı gönderir göndermez ekran da bildirim belirdi.

Kamer arıyor...

Beklemeden telefonu açtığımda, "Nereye?" diye sordu. "Şebnem'le buluşacağım, kızın tek izin günü bugün, haberin olsun istedim," dedim düz sesimle.

"Tamam... Çetin'e söylüyorum, seni bıraksın."

"Hayır," dedim anında. "Ne gerek var, yoracaksın onu da."

"İtiraz yok," dedi ve devam etti: "İşlerim bitince, ben seni alırım."

Huzursuz bir sesle iç geçirip, "Öyle olsun, tamam," dedim. Ardından konuşmadan telefonlarımızı kapattık. Bu ruhsuzluk, ruhumu kanatıyordu. Kısa zamanda birçok şey yaşamıştık, atlatmıştık ya da atlattığımızı sanıyorduk. Ondan mı böyleydik?

Şebnem'e olumlu bir mesaj yazdım ve vakit kaybetmeden hazırlanıp aşağı indim. Merdivenlerden inerken Çetin'in ayna karşısında üzerini düzelttiğini gördüm. Bir yandan da ıslık çalıyor, saçlarını düzeltiyordu. Yahu, bu çocuk Şebnem için mi bu hale girmişti?

Çetin her şeyden bir haber tavrını korurken, yanına gittim. "Çetin?" Buz keser gibi duraksadı ve yutkundu. "Aymira, ödümü kopardın niye haber vermiyorsun?"

"Aslında beni gördün sanmıştım," diye bir yalan savurdum ortaya. Aslında bu bir yalan da sayılmazdı, koca divanda beni fark edemeyecek kadar dalıp gitmesiydi olay. "Neyse, kusura bakma," dedim.

"Yok, ne kusuru," diye doğruldu iyice. "Bir anda gelince... Kamer, söyledi bana bir şeyler. Hazırsan çıkalım."

"Bak, benim yüzümden seni de meşgul ediyorum. Buna mecbur değilsin, işlerin var ise söyle ben Kamer'e hiçbir şey belli etmem," dedim yumuşak bir sesle. Çetin zoraki bir şekilde güldüğünde, dudağımın içinde ki eti ısırdım. "Saçmalama Aymira, hem o söylemese bile ben yine seni götürürdüm ki."

"Peki o halde," dedim pek uzatmadan. O da üstelemediğinde, Aytaç'a görünüp evden ayrıldık. Birlikte yola koyulduğumuzda, müzik çaları açarak sesini hafif kıstı. Neşet Ertaş çalıyordu. Çetin'in bunu sevdiğini biliyordum, bana bundan bahsetmişti. Sessiz bir yolculuğun başındayken, çaktırmadan Şebnem'e mesaj attım.

Kime: *Şebnem*

"Çıktım ben, daha doğrusu biz. Çetin de geliyor." (11.42)

Kimden: *Şebnem*

"Sen şakasın? Yemin et?" (11.43)

Kimden: *Şebnem*

"Aymira, sen ciddi misin?" (11.43)

Kimden: *Şebnem*

"Ya niye söylemiyorsun daha önceden? Of, evden en leş halimle çıktım. Allah'ım ölem kurtulam bu hayattan." (11.43)

Gülüşümü içime attım. Çetin'e bir şey belli etmek istemiyordum. Ama anlamıştı.

"Kamer ile mi mesajlaşıyorsun?" diye sordu. "Ha?" dedim saf saf. Güldü. "Anladım, onunla mesajlaşıyorsun. Sorun yok."

Ya ben hanginize güleceğime şaşırdım.

Kime: *Şebnem*

"Şebnem sakin olur musun lütfen? Bu arada onunla konuşurken, karşısında mal mal bakma. Çocuk, Neşet Ertaş seviyor çok, sen de sev. Ortak özellik önemli." (11.45)

Kimden: *Şebnem*

"Sakinim... Sakinim... Sakinim... NAH!" (11.45)

Kimden: *Şebnem*

"Bu arada Neşet Ertaş dinlediğini elbette ki biliyorum. :)" (11.45)

Tamam yahu, oldunuz siz. Bir başkasının muduluğunu görmek, onun kanının ısındığını hissetmek öylesine güzeldi ki... Bunu yalnızca Şebnem için değil Çetin içinde hissediyordum. Çetin benim görüp

görebileceğim en iyi adamlardan biriydi. Sonuçta Kamer'in kardeşiydi, kardeşten ötesiydi.

Telefonumu kapattım ve cebime koydum. Hava aşırı sıcaktı ve ben sıcağı sevmezdim. Çetin arabanın camlarını açarken, bir cesaret kendime engel olamadan konuştum. "Çetin. Sakıncası yoksa bir soru sorabilir miyim? Gerçi bunu daha önce bir kez daha sormuştum ama şu an tekrar sormak istedim."

"Tabii," dedi sakince. Gerildim. "Aklında biri var mı?"

Sustu.

"Niye sordun ki?" dedi soruma soruyla karşılık vererek. Omzunu silktim. "Öylesine, yani seni bu sıralar pozitif görüyorum. Yüzündeki tebessümün sebebi bir kadındır belki diye sormak istedim."

"Yok ya," dedi gülerek. İyi rol kesiyorsunuz Çetin Bey. Kamer abinizi örnek alın biraz. "Zaten pek somurtkan bir tip değilim biliyorsun."

"Biliyorum da hani ne bileyim. Bunun sebebi biri olabilir belki," dediğimde kaçamak bakışlarla gözlerini yakalamaya çalıştım. Utanmıştı. Kocaman adamlar, küçücük kadınların kalbine öyle bir dokunuyorsunuz ki, gözlerinizdeki bu karanlığın içine bir avuç ışık bıraktırıp sonra onları bizden kaçırıyorsunuz.

"Neyse, öylesine sormuştum zaten," deyip koltuğa sindim. Ben alacağım cevabı çoktan aldım zaten, sen hiç canını sıkma Çetin.

Üzerine daha fazla gitmeyerek, gideceğimiz yere kadar susmaya karar verdim. O da buna ayak uydurmuştu. Çok geçmeden her zaman ki çay bahçesine varmıştık. Çetin arabayı durdurup bana baktı. "Geldik."

"Sen gelmiyor musun?" diye sorduğunda, sıkıntılı tavrı dikkatimden kaçmadı. "Yok, ben bölmeyeyim."

Yani diyor ki; Gelmek istiyorum, biraz ısrar edersen koşacağım.

"Saçmalama, hem Şebnem'i biliyorsun. Hadi gel," diye onu ikna etmeye çalıştım. Ki zaten dünden razı olmuştu. Çetin biraz mırın kırın etse de onu ikna etmiştim. Derin bir nefes alıp onu sakince dışarı savurdu. "Tamam, ben arabayı daha uygun bir yere park edeyim, geliyorum."

"Tamam," dedim gülümseyerek ve ardından indim. Kendimi tuhaf hissetmiştim. Çöpçatanlık mı yapıyordum aklım sıra?

Sıcak hava cildimi yakarken, Şebnem'in çay bahçesinin dışındaki

büyük şemsiyelerin altında otururken gördüm. Dalgın dalgın elindeki telefonuyla uğraşıyordu. Sükûnetimi koruyarak yanına vardım ve elimdeki telefonu masanın üzerine bıraktım. Beni fark edince kocaman sırıtarak ayaklandı ve hiç tereddütsüz kollarını açarak bana sarıldı. Sanırım bir kardeşimin daha olduğunu bilmek en güzel şeylerden biriydi.

"Canını yediğim," dedi sarılmayı bırakmadan. Gülümsedim ve sırtını sıvazlayarak ondan ayrıldım. Şebnem beni süzdü ve daha sonra etrafına bakmaya başladı. "Gelmedi mi o?"

"Kim?" diye sordum bilmezlikten gelerek. Etrafına bakınmaya devam ederken, "Çetin," diye konuştu. Heyecanlı bir tavır vardı gözlerinde, ellerinde ve kalbinde. "Gelecek birazdan," dediğimde gözleri gözlerimi buldu ve elleri direkt saçlarına gitti. "Çok çirkin değilim, değil mi?"

"Hayır," dedim ve sırıttım. "Yalnız sen bayağı kaptırdın ha kendini," derken sandalyemi çekmiş ve oturmuştum. Şebnem'de aralıksız yerine otururak sesi tonunu en aza indirgeyerek, "Ben bakkala giderken bile kendime bakıyorum ne alaka yani?" diye sorduğunda, başımı alayla sallayarak geçiştirdim.

Birkaç dakika sessizce bekledik, neden bilmiyordum ama bu süre sessiz geçmişti. Şebnem heyecanını çöpe atmadan, kendini frenledi ve gözlerime baktı. "Sen nasılsın? Baban için çok üzgünüm, Aymira."

"İyiyim, daha iyi olmaya çalışıyorum," diye yanıtladım. Öyleydi, kötü değildim ama çok da iyi sayılmazdım. Zaten çok iyi olmak beni her daim huzursuz eden bir ruh haliydi. İnsan biraz kırgın ve kırık olmalıydı bir şeylere. Mutluluk sonsuza kadar sürmezdi çünkü. Eğer ki mutluluğa alışırsak, eninde sonunda onsuz kalacağımızı bilip geriye kalan mutsuzlukla kendimizi boğabilirdik.

"Peki nasıl, yani neden öldüğünü biliyor musun?" diye sorduğunda, içime gömdüğüm dikenler, derimi tekrar kanatmıştı. "Hayır," dedim yalan söyleyerek. Babam öldürüldü, onu sevdiğim adamın annesi öldürdü diyememek o kadar zoruma ve yüreğime gitmişti ki, hayatım boyunca bu şeyin altında ezilmeye mahkûm olduğumu hissetmiştim.

Şebnem acıyan gözlerle, durgun suratıma bakarken kaşlarımı çattım. "Hiç bakma şöyle, acınacak halde değilim." Şebnem toparladı kendini. "Hayır, hayır o anlamda bakmadım ben sana. Sadece seni anlamaya çalışıyorum ama anlayamam. Çünkü benim babam ölmedi."

Zaten benimki de pek yaşıyor sayılmazdı.

"Anladım," dedim sakince. "Sen neler yapıyorsun?" diye sordum ve ardından dudaklarımı birbirine bastırıp, "Hakan nasıl?"

"Hakan..." Sözlerinin devamını getiremeden, Çetin yanımıza gelmişti. Şebnem'in gözlerine direkt baktığımda, yanakları hemen kızarmış ve utanarak ayağa kalkmıştı. Çetin buna engel olmaya çalışarak, "Rahatsız olma," dedi. Şebnem ses etmeden, "Peki," diyebildi. Çetin onun karşısındaki sandalyeyi çekip oturduğunda, Şebnem gerilmişti. Seni çok iyi anlıyorum kardeşim.

Ruh halim değişkenlik göstermeye başlamış, sadece onlara odaklanmıştım. Çünkü resmen birbirlerine karşı bir şeyler hissediyor ama itiraf edemiyorlardı. Çok uzak ya bu görüntü sanki?

"Nasılsın?" diye sordu Çetin, Şebnem'in gözlerine bakarak. Şebnem arkasına yaslanmadan, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak Çetin'e baktı. "İyiyim, sen?"

"Ben de," dedi Çetin sıcacık bir tebessümle. Şebnem'i bilirdim, onu en iyi ben tanırdım. Yalan yok, birçok erkek arkadaşı olmuştu ama hiçbiriyle işi ciddiyete bindirmemiş hep bir bela ile bunu noktalamıştı. Ama ben ilk defa onu bir erkeğin gözlerine bakarken bu kadar umutlu ve mutlu görüyordum.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," dedim. Şebnem gözlerini büyüterek bana bakarken, ayağını ayağıma çarptırdı. Ona göz kırptığımda Çetin devam etti: "Merak ettim bak."

"Neşet Ertaş dinliyorsun ya sen çokça, Şebnem de çok sever Neşet Ertaş'ı," diye ekledim. Kollarımı göğsümde kavuştururken Çetin bıyık altından güldü. "Sevindim." Gözlerim irileşirken, Çetin duruşunu düzelterek öksürdü. "Yani, zevklerimiz benziyor ya o yüzden."

Tabii, kesin öyle.

Şebnem iyice kabuğuna çekilirken ayaklandım. "Ben bir lavaboya gideyim."

"Sipariş verdiniz mi?" diye sordu Çetin. "Hayır," dediğimde, "Hallederim ben," diye söylenip elini kaldırarak garsona seslendi. O sıra da Şebnem'in omzunu sıkıp ona güldüm. Bana ölümcül bir bakış atmıştı.

Umurumda olmadı. Kısa bir süre sonra lavaboya gittim. Elimi yüzümü yıkarken, Kamer'in şu an, nerede ve ne yapıyor olmasını düşündüm. Zaten sabah da pek moralli ayrılmamıştık.

Hüznü kovmayı başarıp lavabodan çıktım. Sakin ve yavaş adımlarla bahçeden dışarı çıkmaya yönelirken tuttum kendimi çünkü Çetin ve Şebnem gülüşüyorlardı. Hunharca bir şeyler konuşuyor, saf saf birbirlerine gülüyorlardı. Mutluluk uzun zamandır kendini hiç bu kadar belli etmemişti. Yanlarından ayrılmak istesem de Şebnem buna asla müsaade etmezdi ve Çetin de öyle. Burada böyle dikilmenin dikkat çekmekten öteye gidemeyeceğini fark edip, yanlarına gittim. Sandalyemi çekip oturduğumda, ikisi de sustu.

Kendimi kötü hissetmiştim.

Ben lavabodayken, siparişlerimiz gelmişti. İkisi çay içerken ben portakal suyu istemiştim. "Teşekkür ederim," dedim Çetin'e.

"Önemi yok Aymira, biliyorsun." Gülümsememi sürdürdüğümde telefonuna mesaj geldi. Gelen mesajı okumaya başladığında, yüzünün ifadesi değişti. "Ben kalkayım, Kamer birazdan gelecek seni almaya."

"Ne oldu?" diye sordum ürkek bir tavırla. Telefonu cebine koymadan eline aldı ve apar topar ayaklandı. "Yok bir şey, akşama görüşürüz."

İçimdeki hisler kötüye yoracağım türdendi. Şebnem tekrar ayaklanmaya çalıştı ama Çetin onu yine durdurdu ve elini ensesine atıp sıkıntıyla orayı ovmaya başladı. "Kusura bakma sen de."

"Ne kusuru, önemli değil cidden." Şebnem'in mesafeli ama bir kadar da yumuşak ses tonu Çetin'i gülümsetmişti. Konuşmaların devamı gelmezken Çetin çoktan gitmişti. Kendimi sandalyeye iyice sabitledim ve kaşlarımı çatıp kararlı bir şekilde gözlerim kararttım. "Çayı da kaldı çocuğun," diye konuştu Şebnem.

Dikkatim dağıldı hemen. "Başka bir sefer artık," diye hissiz hissiz söylendim. Şebnem alnının ortasını buruşturarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Dudaklarımı büktüm. "Bilmiyorum... İnan bilmiyorum."

Artık sorunların olmasından, her an bir yerden çıkacak olan belalardan kendimi kurtarmaktan sıkılmıştım. Kendimi değil sevdiklerimi yormaktan bunalmıştım. Elimi alnıma koydum ve orayı ovmaya başladım. Sabahtan beri üzerimde bir yılgınlık vardı, kokusunu az çok çıkarmaya başlamıştı da.

"Ağır kesici isteyim mi?" diye sordu Şebnem endişeyle. Kafamı sağa sola sallayarak doğruldum. "Gerek yok," dedim ve lafı değiştirdim. "En son Hakan'ı sormuştum sana değil mi?" Boş bakışlarla gözlerimin içine bakıp, "Evet," diye mırıldandı. "Nasıl? İyi mi?"

Bunu neden sormuştum bilmiyorum. Belki sadece zihnimin içindeki çukurdan kurtulmak, belki havamı değiştirmek belki de gerçekten de merak ettiğim için sormuştum. Ona karşı içimde öldüremediğim bir sürü şey vardı ama sadece birini canlı tutmaya çalışıyordum: Vefâ.

Hakkı vardı. Üzerimde. Gözyaşlarımı o silmişti küçükken, beni korumuştu birçok şeyden. Şimdi arkama dönüp baktığımda ne çok yaşamışız bile diyemiyorum çünkü hepsini silmişiz sahiden.

"Aymira," dedi Şebnem içli bir sesle. "Hakan, Pınar ile birlikte."

"Ne?" dedim şaşkınca. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye yanıtladı Şebnem, doğrular nitelikte. "Geçen gün, Pınar'ın saçlarından öperken gördüm onu." Başım dönmeye başlamıştı, hayır midem bulanmıştı daha doğrusu. Bu kadar kolaydı yani, bu kadar basitti her şey. Anlatmak istediğim şey şu, bana olan sevgisini yıllarca içine atmıştı ve benden istediği yanıtı alamayınca hemen kendini başkasına mı teslim etmişti? Elbette ki öpebilirdi, elbette ki birini sevebilirdi. Benim midemi bulandıran şey bu kadar derine beni gömüp, bu kadar savurmuş olmasıydı.

"Saçlarından mı öptü?" diye sordum yüzümü ekşiterek. "Gördüm onları. Hakan mutlu görünüyordu," dediğinde buna inanmak istemedim. Onun mutlu olmasını herkesten çok isterdim ama Pınar onu mutlu edecek biri değildi. Ellim istemsizce saçlarıma gittiğinde, saçlarımdan öptüğü anı hatırladım. Hayır, bu iğrençti.

"Aymira?" diye derinden baktı Şebnem gözlerime. "Hakan, daha önce seni... Seni..."

"Ne?" dedim düz sesimle. Şebnem doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Anla işte, Hakan daha önce seni öptü mü?"

"Saçmalama," dedim anında. "Kamer'den başka hiçbir erkek dokunmadı bana, dokunamaz da."

"Bilmiyorum, ellerin saçlarına gidince düşünceli halin garibime gitti." Hakan adına çok sevinmiştim ama buna anlam veremiyordum. Ben Kamer'e ne kadar kızsam da ondan başkasına gidemezdim, ondan başkasını sevemezdim. Kabul, Hakan'ı sevmiyordum yani ona hiç bana

baktığı gibi bakmamıştım. Canımı yakan şey, sevgisinin bedeli değil onun yüzünden Kamer'in canını yakmış olmamdı.

Zorlanarak konuştum. "Ama onunla son görüşmemizde," deyip dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. "Bir konuşma geçmişti aramızda, beni kırmıştı. Daha sonra dayanamayarak sarıldı ve saçlarımdan öpmüştü."

Şebnem'in gözleri irileşirken, yüzünün aldığı ifadeyi kelimelere dökemedim. "Şaka mı?" dedi hayretle.

Kafamı sağa sola salladığımda, "Kamer biliyor mu?" diye sordu. Kanım dondu. Bilse ne yapardı hayal etmek bile canımı yakmıştı. "Hayır, bunu ona söylemem, söyleyemem." Elimi saçlarıma götürdüm ve darmadağın olan tellerini geriye atıp, alt dudağımı dişledim. Ardından sebepsiz yere güldüm. "Vay be. Onun adına mutlu oldum ama Pınar onu mutlu edecek biri değil." Bunu onun iyiliğini istediğim için söylemiştim. Artık Hakan'a olan mesafem tamamen körelmişti.

"Pınar zaten belli, ben Hakan'a anlam veremiyorum. Daha düne kadar sana olan aşkını itiraf ediyor ama başka bir gün hop, başka birinin yanında." Alay eder gibi güldüm. "Bu kadar kolay mı gerçekten Aymira?"

Hayır, nasıl kolay olsun ki? Kendimi Hakan'ın yerine koymaktansa olaylara kendi penceremden bakmayı tercih etmiştim. Kamer her ne kadar benden bir başkasını sevmiş olsaydı, onu bu kadar çabuk unutabilir miydim bilmiyorum. Aslında bu unutmak da değildi bu bambaşka bir şeydi. Ben sırf ona olan hatırım kırılmasın diye Kamer'i, canımın içini yok saymıştım. Tüm bu kandırmaca için hem de.

"O zaman, sana olan sevgisi de mi yalanmış yani?" diye sordu ara vermeden. Derin bir nefes alıp, kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Bilmiyorum Şebnem, umurumda değil. Ben kendime üzülüyorum, onun için Kamer'i kaç defa kırdım ben." Konuşmak bazen acı veriyordu, konuştukça acılar birbirini doğuruyordu. "Neyse, boş verelim. Artık herkes kendi yolunda, ona da mutluluklar dilerim."

Mutlu olmasını tüm kalbimle istiyordum.

Şebnem'le biraz başka şeylerden konuştuk. İşinden, geleceğe dair planlarından... Gerçi bizim geleceğe dair planlarımız yalnızca eve ekmek götürebilmek olurdu. Şimdi ise birini daha toprağa vermemekti.

Derin bir nefes alıp, başımı diğer tarafa çevirdiğim zaman arkamdaki ses ve nefes olağan bir durumla tanıdık geldi. "Gidiyoruz." Kamer'in sesiyle yönümü ona çevirdiğimde, gözlerindeki mesafe ve sertlik

dengemi bozmuştu. "Hoş geldin," diyebildim sadece. Konuşmak için konuştuğumun bilincindeydim. Çehresindeki gerginlik, Şebnem'i dahi germişti. "Arabadayım," dedi ve tek bir kelime daha kullanmadan dışarı çıktı.

Uzun uzun arkasından baktığımda, Şebnem'in sesiyle irkildim. "Ne oldu şimdi?"

"Bilmiyorum," dedim sessizce. Daha sonra telefonumu alarak ayaklandım. Şebnem de beni takip etti. "Ben en iyisi gideyim, sonra görüşürüz."

"Arayacağım seni," dedi en son. Ama şu an kendimi bile dinleyecek moralim kalmamıştı. Çay bahçesinden hızla çıktım ve karşı kaldırıma yürüyüp arabaya bindim. Kapıyı kapatır kapatmaz, Kamer hızla gaza bastı ve buradan ayrılmamız sadece saniyelerimizi aldı. "Kemerini tak!"

"Bir şey mi oldu?" diye sordum ürkekçe. "Kemerini tak!" Yutkunarak, dediğini yaptım. Kemeri takarken, korku dolu bakışlarla gözlerine bakmak istedim. Baktım ama bu uzun sürmemişti. Neler oluyordu? Dişlerini sıkıyordu, çenesi gerilmişti. Direksiyonu kavrayan parmakları, onu her an kökünden koparıp atacak gibiydi ve biz şu an normalin üzerinde bir hızla gidiyorduk.

"Biraz yavaşlar mısın?" diye sordum sessizce. İnadına yapar gibi gaza daha çok bastı. Midem bulanmaya başlamıştı, fazla hızı kaldırabilecek bir insan değildim. "Kamer, sana diyorum."

Beni duymuyordu. Elimi ağzıma götürdüm ve bağırdım: "Kusacağım, yavaşla biraz."

Hırıltılı bir nefes alıp verdiğinde, beni duymuştu ve dinlemişti. Verdiği gazı hafif kıstı ama yine de normalin üzerinde bir hızdaydık. "Neyin var senin?" diye sorduğumda, buz kesen gözleri gözlerimi buldu ve üşüttü. Bana daha önce hiç bu kadar uzak baktığını hatırlamıyordum.

Konuşmadı, dudaklarını oynatmamıştı bile. Beni bu korkuyla baş başa bırakarak, şu an içinde bulunduğu ruh haline sarıldı ve eve gidene kadar onu bırakmadı. Çok değil, belki sadece on dakika içerisinde eve gelmiştik. Tamirhanenin kapıları açılırken, arabayı öylece içeri park etti ve derin bir nefes alıp vererek anahtarı kapattı.

Bir şey söylemesini bekledim, bana bir şey söylemek zorundaydı. Elimi kalbime götürüp, ritminin yavaşlamasını bekledim ama öyle olmadı. Kemerimi çıkardım ve sakin kalmaya çalışarak dudaklarımı ıslattım. Konuşmuyordu, en ufak bir ses tınısı bile duymuyordum. Pekâlâ. Nefesimi tazeledim ve Kamer'e baktım. Kafasını koltuğa koymuştu,

ademelması gözlerime çarparken yutkundum. Gözlerini direkt karşıya dikmiş, öylece oraya bakıyordu. Sabırla bekledim, konuşmasını değil bir kez bakmasını.

Ama konuşmadı.

Peki.

Kızaran gözlerim ve epey bozuk olan moralimle arabadan inerek kapıyı çok sert olmadan kapattım. Bir enkazı arkamda bıraktığımı düşünerek ileri doğru adım atmaya devam ettim lakin bir kapı sesi duydum. Kamer arabadan çıkmış ve beni durdurmayı başarmıştı. "Üzüldün mü yoksa kıskandın mı?"

Sesi ruhumun girdabına bile kendini duyururken, söylediği kelimeleri bir bir tarttım. Fakat bunun için ne yeterli zamanım vardı ne de sabrım. Olduğum yerde arkamı döndüm ve bana bakan uzak bakışlarına karşılık verdim. Korkutucu derece uzaktık birbirimize. "Sizi duydum."

"Anlamadım?" dedim saf saf. Aslında anlamıştım hem de çok iyi, ben yalnızca beni anında yargılamasının yanlış bir düşünce içinde olduğunu onu fark ettirmeye çalışıyordum ama o bunu fark edecek gibi durmuyordu.

Güldü ve kapıyı kapatıp öne doğru çıktı. "Allah Allah," dedi alay eder gibi. "Ben sana hatırlatayım istersen." Ve o bakışları anlam kazandı, sesinin rengine devrildi. "Hakan denen dallamadan bahsediyorum."

Zaman durdu.

"Cidden kıskandın mı onu?" Dediği an kalbimi yerle bir etti. Bunu nasıl düşünebilirdi, böyle bir şeyi ima etmesi bile korkunçtu. "Kamer, saçmalıyorsun ve bunu seninle konuşmayacağım bile." Farkında olmadan ses tonumu yükseltmiştim.

Sol kaşını kaldırdı ve üzerime geldi. "Zaten hiçbir haltı benimle konuşmuyorsun."

"Sen şaka mısın ya?" dedim hayretle ama sinirlerim epey gerilmişti. "Ne demek seninle konuşmuyorum? Kızın tek izin günü bugündü, hem o benim kardeşim, üstelik sana haber de verdim hani senin yapmadığın şeyi." Ellerim titriyordu. Dudaklarımı kemirmeye başladım.

Kamer beni duymazlıktan gelerek devam etti: "Ulan sana ne! Sana ne ulan kimle ne bok yiyorsa yesin," deyip taklidimi yaptı ve bu çok sinir bozucuydu. "Yok o kız onu üzer, yok bilmem ne." Ardından diş-

lerini kırarcasına gözlerimin içine bıraktı kendini. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Sana onunla ilgili bir daha konuşma demedim mi?"

Güldüm ama daha önce hiçbir gülüşün canımı bu kadar acıtacağını bilemezdim. Üzerine yürüdüm. "Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun? Bana böyle davranamazsın, anladın mı beni? Sen sanıyorsun ki ben seninleyim ama aklım onda mı?"

"Lafları çarpıtma," dediğinde, "Kes sesini," diye bağırdım. "Hiçbir şeyi çarpıttığım falan yok benim, bunu ima eden sensin aptal." Ağlamayacaktım, şu an dibine kadar öfke doluydum. "Kaç defa geldim sana, kaç defa yok saydım onu. Bunun için mi, bu muamele için mi?"

Yalan değildi inkâr da edemezdi. Hakan yüzünden Kamer'in canını kaç defa yaktıysam, Kamer için kaç defa kendimi, geçmişimi çiğnedim ben. Hele söylediği bu sözler... Bana söylettikleri... Şimdi sarılsan bile, yemin ederim iterim seni üzerimden.

Gözlerindeki ateşe verdim kendimi, yaktın, yıktın beni.

"Bana bunları söylettiren sensin," dedi manasız bir savunmayla. "Bıktım lan bıktım, her defasında o puştun karşımıza çıkmasından bıktım."

"Kimsenin karşımıza çıktığı yok," dedim hiddetle. "Ya sen farkında mısın beni ne ile suçluyorsun? Bana neyi ima ediyorsun farkında mısın?" Boş boş gözlerime bakmaya devam ettiğinde, kendime yakıştıramayacağım bir biçimde tebessüm ettim. "Öyle olsun."

Kamer'in bir şeyler söylemesini ve yol yakınken bu yaptığı saçmalıktan dönmesini bekledim ama boşuna beklemiştim. Kabullendi kendini, kabul ettim sessizliğini. Canım kanıya kanıya arkamı döndüm tekrar ve yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim.

"Hangi?" dedi ve duraksadı. Duraksadım. Olduğum yerde kaldığımda, sözcüklerinin devamını bekledim ve birkaç saniye sürmüştü. Sıkıntılı nefesini ensemde hisseder gibi olmuştum ama aramızda mesafeler vardı. "Kaç tane saç teline dokundu?... Ulan...O saçların nasıl ona teslim oldu?"

Öyle bir konuşmuştu ki, değil kalbimden vurmak can evimin bile feryadını işitmiştim. Vücudum manasız bir üşümenin tesiri altına girerken, Kamer'in gözlerine bakmaya korktum. Bana zarar vermezdi, asla. Benim korktuğum içindeki öfkeyi kendinden bile daha çok sevmesiydi.

Yutkunamadım. Yavaşça arkamı döndüm, döndüm ve gözlerinin kan çanağına büründüğünü gördüm. Bir yanı öfke saçıyor bir yanı acı

çekiyor gibiydi. Bu bendim. Sen bendin, Kamer.

"Söyle," dedi sesini yükselterek. "Kaç telinde o piçin izleri var?" Ve hızlı hızlı yürüyerek karşımda dikildi. "Sen, sen nasıl izin verdin lan?" Ağlamak hiç bu kadar uzak olmamıştı. "Sen, sana dokunup o ölüp bittiğim saçlarından öpmesine nasıl izin verdin?"

"Ben hiçbir şeye izin vermedim," dedim titreyen sesimle. "Sinirlisin, pişman olacağın şeyler söyleme."

"Sinirli değilim ben," dedi ve dev bir gürültü ile tamirhanenin duvarında asılı duran küçük, eski aynaya yumruğunu geçirdi. Dudaklarımdan bir çığlık dışarı taşarken, yere düşen cam parçaları vücudumuza sıçramıştı. O sıra yere düşen şeylerin yalnızca cam parçaları değil, o parçaların üzerine sıçrayan kan lekeleri olduğunu gördüm. Dehşet içerisinde Kamer'in ellerine baktım ve ona ellerimi uzattım. "Kamer, Kamer elin kanıyor."

"Bırak," dedi sertçe. Cam parçaları eline batsa da yalnızca onu değil beni de kanatmıştı. En derinden. Yere bir bir düşen kan damlalarına aldırış etmedi. Alev topu gibiydi. Dokunduğu her şeyi *küle* çeviriyordu.

"Ne zaman oldu bu? Kaç zamandır gizliyorsun bunu benden?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Senden bir şey gizlemiyorum," dedim.

Güldü ve kanımı dondurdu. "Yalan mı söylüyorum ben? Bana ne zaman anlatacaktın? Hiçbir zaman, değil mi?" Sonra gözlerini kısıp hafifçe üzerime eğildi. "Nasıl, hoşuna gitti mi bari?"

Gözlerimi büyüttüm ve ona tüm gücümle bir tokat attım. Yanağı sol tarafa doğru savrulurken, kendimi geri çektim. "Allah belanı vermesin senin. Nefret ediyorum senden."

Bir süre öylece durdu ve bana dönerek bakışlarımın hedefine düştü. "Etmiyorsun," dedi sakince. "Nefret ediyorum senden, bu sen değilsin. Sen bu olamazsın. Şu haline bak. Kendini kaybettin resmen." Kelimelerim dudaklarımı parçalayarak çıkıyordu ağzımdan. Bunu nasıl düşünüp, nasıl söylerdi? "Ben," dedim elimi göğsümün üzerine koyup bir adım öne atarak. "Bir adama nasıl bakılırsa, ona nasıl güvenilirse öyle güvendim. Sendin, anlıyor musun? Değil aklım, saçlarım bile senden başkasını kabullenmiyordu artık. Etmeyecek de." Ve acı bir gülüş... "Ne acı, bunu hak edecek yürek nerede sende?"

Sızlayan dudaklarım, kalbim kadar acımasa da belli ediyordu kendini. Bu muyduk artık biz? Kırmaktan korkmayan, acı inlemelerin hedefine düşen iki aptal mı?

Kendimi geri çektim yavaşça. Hiçbir şey söylememişti ama pişman değildi sanki. Gözlerin yalan söylemez ama ilk kez beni kandırmalarını istiyorum. "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi soğuk sesiyle.

"Neyi bilmiyorum ya, neyi?" diye bağırdım sinirle.

"Hiçbir boktan haberin yok," dediğinde sırıttım. "Ne yaptım yine, söyle ne yaptım seni kızdıracak, bu aptal lafları hak edecek ne yaptım?"

Kırmıştı beni, beni paramparça etmişti farkında değil miydi gerçekten?

Göz aklarıma düşen kan gölcüğü Kamer'in bedenindeki izleri taşıyordu. Canı yanıyordu ya da yanmıyordu ama benimki cayır cayır küle dönüyordu.

"Söylesene Kamer, hadi savur birkaç laf, kır biraz daha kalbimi. Hadi, devam et lütfen! Hak ettim değil mi?" Kara gözlerinin göz bebeği kayboldu. Ona her bakışımda kendimi gördüğüm suretim şimdi yoktu. "Ya da boş ver," dedim acıyla. "Zaten kırığız biz, zaten kırığım. Senin lafların bile acıtamaz canımı."

Yalan söyledim işte. Beni en çok acıtan sensin.

"Pişmanlık yok değil mi içinde? Bu söylediğin sözler için de kırıp attığın kalbim için de zerre pişmanlık duymuyorsun, değil mi?" deyip parmak uçlarımı birleştirerek, "Şu kadarcık da mı?" diye sordum fısıldar gibi.

Yalnızca gözlerime baktı. Ona hep ulaşmak isteyen bendim, gözlerine bakmak değil onu görmek isteyen bendim. İçindeki ruha ulaşmak ve kalbini ısıtmak isteyen de bendim fakat şimdi baktığım değil, gördüğüm yerde üşüyordum. Görmek hataymış meğerse, görmek can yakmaktan bir işe yaramıyormuş. Bazı şeyler çok çabaya değerdi, çok çaba ise seni değersizmiş gibi hissettirirdi. Şu an yaşadığım şeyin adı buydu. Gözlerinde gördüğüm buydu. Umursamadı. İndirdim ellerimi ve gülümseyerek iç çektim. "Canın sağ olsun."

Oysa benim saçlarım senin ellerin için yaratılmıştı. Sırf sen dokun, sırf sen öp diye. Nasıl senden başkasına sarıldığımı, senden başkasına gittiğimi düşünebilirdin ki? Hiç mi yüreğinde değilim, hiç mi hissedemedin beni?

Titriyordum, karşısında cevapsız bırakıldıkça titriyordum. Fakat bunu ona belli etmedim. O nasıl buz gibi duygularını askıya aldıysa ben de öyleydim, öyle davranmak zorundaydım. Bunu ne kadar başarmıştım bilmiyordum. Sessizlik ikimiz arasında bir uçurum gibi var

olduğunda gülümsedim. Ah... Bu gülümsemeler ne çok şey ifade ediyordu. *Dudak kıvrımları değil Kamer, gözlerimin içinden tanı beni. Orası asla yalan söylemez. Acıyorum, güldüğüme bakma yalan duruyorum.*

Sonra usulca döndüm arkamı, çok yavaş hareket ettim, belki pişman olur diye. Ama olmadı. Peki... İleriye doğru yürüdüm. Ses etmedi ne bir dur dedi ne git. Canım yana yakıla kapıya doğru yürüdüm ve nihayetinde o kapıdan çıkıp direkt kendimi sol tarafa attım. Attım ve anında yere çöküp, gözyaşlarımı serbest bıraktım. Tek bir kapıya bakıyormuş aslında duygularıma yenilmem. Şimdi bir kapı kadar uzağız birbirimize ama bil ki beni bu kapının dışına iten sensin. İçeri girmek istemeyecek olan da benim.

Kapılar ve duvarlar... Gözyaşlarımı sana asla göstermez, duyurmaz.

Duyarsan eğer, gözyaşlarımın küle çevirdiği kalbimin sesini duy.

Senin için atarken duymadın, senden geçerken duy.

VEDA CADDESİ II, FECR - PLAYLIST

Anathema - *Lost Control*

ShamRain - *Drifter*

ShamRain - *To Leave*

Daughter - *Candles*

Daughter - *Smother*

Jasmine Thompson - *Mad World*

Zayn ft. Sia - *Dusk Till Dawn*

Rachael Yamagata - *Over And Over*

London Grammar - *Strong*

Imagine Dragons - *Bad Liar*

Balmorhea - *Truth*

Billie Eilish - *everything i wanted*

Alec Benjamin - *Let Me Down Slowly*

The Weeknd - *Die For You*

Coldplay - *The Scientist*

Neşet Ertaş - *Gönül Dağı*

Pera - *Aşk Biter*

Çağan Şengül - *Savaşmadan Ölemem*

Seksendört - *Hangimiz*

Toygar Işıklı - *Hayat Gibi*

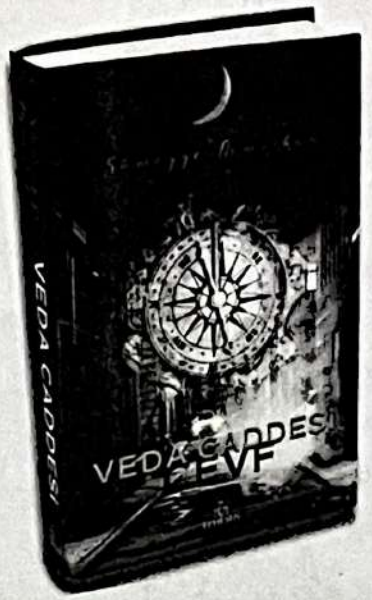
Toygar Işıklı - *Çok Geç*

Sezen Aksu - *Tutuklu*

Göksel - *Yalnız Kuş*

Emre Aydın - *Soğuk Odalar*

Emre Aydın - *Bitti Tebrikler*



Yeni bir hayat başlıyor, her gün yeniden ölebilmek için.

Adımları onu daha önce hiç bilmediği bir caddenin başına itti ve bileklerinden başlayıp kalbinin orta yerine kadar o caddenin kaldırımlarına kelepçelendi. İlk endişe bedenine, ilk acı kalbinin rahmine düştü. Sancılardan yoğrulmuş ruhu, böylesi bir ateşe ilk kez tanıklık etti.

Yer ve gök yer değiştirdi, güneş söndü, rüzgâr delicesine esti ve adımlarının altındaki zemin kayarak onu bambaşka bir dünyaya hapsetti. Her şey bu karanlık gecenin çıkmaz sokağında meydana geldi. Göğün göğsünde bir kamer belirdi, onun körleşmiş yüreğine sanki bir pusula gibi ışık oldu, yön oldu, can oldu.

Adımları hızlandı; elini, tökezleyen kalbinin üzerine elini koydu. Orası evet tam da orası acıyordu. Yıllardır kalbinin değişmeyen, onu oray yuva diye öğreten duygusuna yenilmemek için derin bir nefes aldı. B sefer ki kuvvetli, şiddetli ve öfkeliydi…

"Bir kere düştün yoluma, öylece gidemezsin. Hayat seni bırak avuçlarıma, tutmazsan düşersin. Yaşanacak çok şey var. Çünk burası Veda Caddesi çünkü burada her veda bir merhabay başlar."



Emir ve Gece...

İki hırçın ve asi âşık.

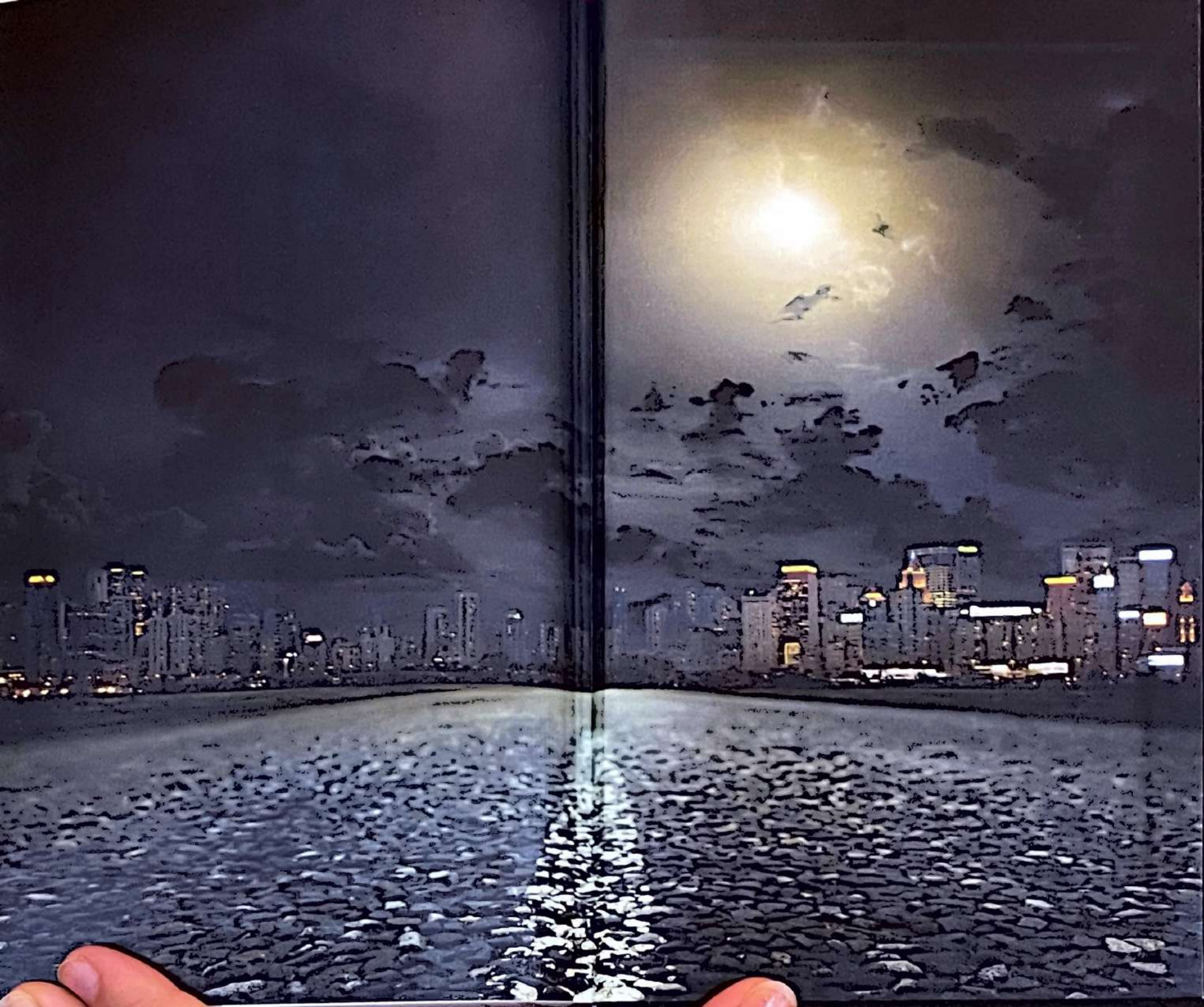
Babasının ölümüyle birlikte hayattan bir beklentisi kalmayan Gece, yaz tatilini annesinin ve üvey babasının zoruyla bir tanıdıklarının yanında geçirmeye başlar. Hayallerini ve düşlerini umutsuzluğa teslim etmiştir, rüzgârda savrulan bir yaprak gibidir. Yürüdüğü karanlık yolda, hayatına tehlikeli bir kapı aralayan Emir ise Yeraltı'nın vazgeçilmez isimlerinden biridir. Fakat Gece'nin hayatına girmesiyle duyguları ve hayatı farklı bir yöne evrilir.

Aşkın kural tanımazlığı, Emir ve Gece'yi ya Yeraltı'na tutsak edecek ya da tamamen özgür kılacaktır!

Tutku ve sevginin maviye boyandığı o gece, iki kişi için de unutulmazdır...

"Ne zifirî karanlık ne aydınlık... O gece bizim umudumuz ve mucizemizdi. O gece maviydi."







6 Temmuz 1997'de Ankara'da doğdu. Hayatını Ankara'da sürdüren yazar, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı okumaktadır. Küçük yaşlardan beri yazma tutkusunu içinde barındıran yazar, bunun ruhunu besleyerek ona iyi geldiğine inanmaktadır.
İlk hikâyesi, 2015 yılında okurlarıyla buluşmuştur. Yazar, ilk kitabı *Veda Caddesi, Cevf* ile büyük beğeni toplamıştır. *Veda Caddesi, Fecr* yazarın basılmış ikinci eseridir.

EPHESUS



Kapatın ışıkları, gökyüzündeki yıldızlara ihanettir bu aydınlık.

Ait olduğu yerdeydi. Buradaydı. Gitmişti ama kaderin ağları öyle bir örülmüştü ki onları çözmeye kimsenin gücü yetmezdi ve yetmeyecekti.

Aymira... Her şeyini yitirdiği anda başlamıştı belki de hikâyesi. Köklerini toprağından koparttıklarını sanmıştı ama o sadece susuz kalmıştı. Kamer... Her şeyini kaybettiğini sandığı anda aslında onsuz hiçbir şey olduğunu fark etmiş ve yüreğindeki boşluğu, onun yüreğinin sesiyle doldurmuştu. Bu artık geri dönülmez bir yoldu. Artık ikisi için de düşmek yoktu.

Acılar... Sanrılar... Sonu gelmeyen ağlamalar... Can yakan kayıplar... Hepsi onlar içindi, hepsi iki kalbin birbiriyle olan mücadelesi, birbirlerine tutunma hikâyesiydi. Bu artık bir savaşın, savaşın var ettiği aşkın sesleriydi. Sesler peşinde bir sürü şarkıyı sürükledi ve hepsi aynı şeyi söyledi: Yan yanaysak savaşabiliriz, yan yanaysak bu savaşta ölebiliriz.

"Ben yarayım sana kalan fakat ne zaman güneşe değil aya bakarsan, işte [illegible]acağım tüm vakitlerine inat, seninle [illegible]fecri karşıladığım an."



www.ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlar

EPHESUS

9 786057 583956